

3 1761 06895246 4

A

937

DUNAI HAJÓHADAK

~~G. VIII. 200~~

TÖRTÉNETE.

764/177
fch. gr. br. 177

J. J. 593.

IRTA

Dr SZENTKLÁRAY JENŐ

A M. TUD. AKADÉMIA L. TAGJA.

KIADJA

A M. TUD. AKADÉMIA TÖRTÉNELMI BIZOTTSÁGA.

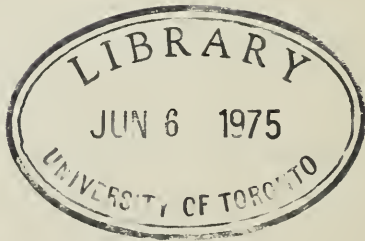
21

BUDAPEST, 1885.

157

202 NY 2

VA
619
48585

ELŐSZÓ.

Magyarország honvédelmi intézményei közt, a leg-régibb időktől úgyszólván napjainkig, egy nevezetes hadi tényezőt látunk szerepelni, mely azonban irodalmunkban sem hadtörténelmi szempontból, sem kulturális tekintetből nem volt még figyelemre méltatva. *Értem a hazánk nagyobb folyóin, nevezetesen a Dunán szerepelt hajóhadakat, főképp pedig a magyar hajós népek, király-naszádások és a későbbi sajkások intézményét.*

A magyar nemzeti őshadak főelemét kezdetben tudvalevőleg a nyilakkal, karddal, vérttel és kőpjával fegyverzett könnyű lovasság képezte. Csak a honfoglalást követő későbbi századokban tette szükségessé az európai hadakkal való megismerkedés és gyakori mérkőzés a nehéz lovasságnak, meg a gyalogságnak életbeléptetését. Azonban a magyar hadrendszernek már ezen első európai alakulása idejében egy harmadik hadelem is tért kezd vala foglalni a magyar hadseregnél: *a királyi hajósok s későbbi király-naszádások fejedelmi hada.* Ez volt hadseregeinknek ékessége, dísze és olykor legfélelmesebb osztálya. Ez adta meg háborúba vonuló seregeinknek a tekintély nagyobb súlyát, melyet elleneink a szerint mérlegeltek, hogy mekkora hajórajjal volt képes a nemzet szembeállni a vizen támadó ellenséggel. Krónikák, legendák, évkönyvek, egykorú hadi tudósítások s hadleírások híven,

vagy legalább közel híven jegyezték fel a magyar folyami hájóhadak erejét és viselt dolgait. De annál mostohábban bántak vele egyetemes hontörténelmi műveink, sőt még a speciális hadtudományi munkák is, az e fajta történelmi irodalomnak egész homlokvonalán keresztül. A hajóhadat legfeljebb csak staffage gyanánt hozzák fel egyes kivételes események esetelesénél; csak a háttér homályában s mindig futólagosan és felületesen említik. Legtöbbször a gyalogság nevezete alá foglalják a hadi hajók legényességét is, noha a hajógyalogság, még az önálló magyar hajóhadak intézménynek elhanyagolása korszakában is, mind szervezetre, mind taktikára nézve különbözött a száraz gyalogságtól, úgy hogy az egyiknek győzelmei vagy vereségei korántsem tudhatók be a másiknak dicsőségére vagy rovására. Vízihadaink egészen sajátos intézményének sem múltját, sem történelmi fejlődését, hajóhadainknak sem szervezetét, sem hadviselésük módját, sem fegyvereit nem ismerjük még egy e tárgygyal tüzetesen foglalkozó monographiából.

Nemzeti hadviselésünk és haderőrendszerünk történelmének egyes fejezeteit ragyogó szellemek és alapos tudósok világították már meg. Dolgozataink új irányt jellemlnek kritikai történetírásunk mezején, és valóban gyönyögyei a magyar tudományos irodalomnak. Programot nyújtottak, hogy a felfogás minő magaslatáról kelljen hadtörténelmünk mozzanatait megítélnünk. Kitünő ismerői a magyar hadak alkotó elemeinek, utólérhetetlenek a magyar taktika jellemzésében és bírálásában. De a vonzó képben, melyet például az ázsiai és honfoglaló ősök hadi szervezetéről és verekedési módjáról, a magyar lovasságról és gyalogságról, a hajdukról, hadzsoldosokról vagy a fekete seregről, a classikai renaissance hadművészetéről,

a várerőd és erődítés régi rendszeréről elénkbe tárnak, egészen kitértek a magyar folyami hajóhad emléke elől. A hadtudomány külföldi képviselői közül néhányan hadviselésünk vízi eszközeire is figyelemmel voltak ugyan, csakhogy nem hatoltak előbbre a XVI. századnál, és tárgyunkra vonatkozólag oly feltűnő tájékozatlanságot árulnak el, miszerint a magyar folyami hajóhad kérdésében lehetetlen az ő tekintélyökre támaszkodnunk. Néhány lapra terjedő közleményeik a magyarországi hajóhadról csak fogyatékos kivonatok a nyomtatásban megjelent hadi jelentésekből, melyek alapján a magyar hajóhadról szóló adatokat vagy hézagosan adják, vagy czélzatosan ferdítik és anachronismussal hamisítják. Szóval, a közforgalomban levő hadtörténelmi munkák, melyeket nagyérdemű szerzőik tisztelt nevének fölemlítése nélkül is mindenki ismer, bár eléggé széles alapokon terjeszkednek ki a nemesi és jobbágyi fölkelés, a gyalog, lovas és tüzér katonaság, a zsoldos és önkéntes had, a telekkatonaság és a vármegyék zászlóaljai, a vitézosztályok létszáma és alkata, a zászlóaljak osztályozása, a használt fegyvernemek és hadi jelek, a hadak fegyelme, vitézsége és taktikája ismeretében: a magyar hajóhadat vagy egészen mellőzik, vagy csak az I. Ferdinand alatt életbeléptetett hat főkapitányság említésénél hozzák fel néhány szóval, mint a végvárok és partok őrizetére rendelt külön hadcsapatot.

Pedig a dunai hajóhad, mint önálló hadi szervezet, minden időkből korszakias hatással dicsekedhetik. Magyarország vízi hadrendszere történetírásunkban is bizonyára behatóbb megfigyelésre méltó. *Korára nézve felhat az ősidők ismeretlen homályába, az ezeréves magyar államban pedig egyidős a magyar királysággal.* A XI. század óta állandóan lényeges alkatrésze nemzeti hadaink szervezetének

a nélkül, hogy azt áthatóbb tanulmányozás mellett tudomásul vettük volna. Találkozunk vele a magyar hadsereg számos világtörténelmi viadalaiban, mikor a haza egére vészföllegek emelkednek s mikor a fenyegető veszély kitartóbb buzgalmat igényel az idegen uralom jármától való szabadulásra. Ott küzd bátor elszántsággal már első Árpád-házi királyaink zászlaja alatt, a vad erőszaknak elnyomásánál, a külellenség gyakran ismétlődő rohamainak visszaverésénél, sziklavárak megvívásánál, népek és országok hódításánál. Sokszor egészen magára hagyatva, bástya gyanánt öntestével torlaszolja el és fedezi a haza határait, vagy ketté metszi a Dunán és a Tiszán, a Száván és Dráván az ország szívébe törekvő ellenséges hadak országújtját. Védelmezi a hont északon a német császárok telhetetlen hódítási vágya, délen a hatalmas bizanti birodalom, majd a keleti barbár világ rettentő invasiói ellen. Termetes szörnyű gályáival egy pillanat alatt fölszerelt népes várakat állít az ellenség útjába folyamok közepén; ügyes, könnyű és mozgékony, karsú s hajlékony hajóival vezetí vagy kíséri a védő, ritkábban a támadó gyalog és lovas hadoszlopokat; kémiszolgálatokat teljesít, gyakran lest vet az ellenségnek és észrevétlenül, nesztelen, olykor szélsebesen siklik oda az ellenfél tábora alá, majd ismét lobogó haraggal vitorláz várfalai tövébe; egyszer központot képez, másszor tartalékot, felmerülő szükség szerint, a mint azt a király vagy a vezér taktikája, a kapitány és a vajda eszélye megkívánja.

De műveltségtörténelmi szempontból is fölötte érdekes közelebbről megismerkednünk egy olyan hadi intézménnyel hazánkban, melynek élén néha külföldi tapasztalatokkal bíró világlátott és tengeren képzett jeles katonák, vagy befolyásos magyar főnemesek és kiválóan kegyelt

udvari emberek vezérkedének. Ezek állandó érintkezése, majdnem családias közlekedése népünk és katonaságunk vízi hadosztályával nem maradhatott művelő hatás nélkül. Folyóink partvidékén, a hajós telepek, a naszádosok és sajkások gyakorlati nautikus iskoláiban, úgyszólván éjjel-nappal a víz hátán, neveltetett és edződött már a zsenge gyermekkortól fogva egy átöröklés útján állandósult magyar vízi légió, mikor Magyarországon még nem létezett semmiféle állandó had.

Ez a híressé lett magyar »*militia navalis*«, mely fáradságos és nagy ügyességgel járó vízi hadmesterségét valóban művészet gyanánt, egészen hagyományos antik formák szerint gyakorolta, s mely a hőselkléség, kitartás és társadalmi fegyelem szigorú kellekein kívül még tulajdon fegyverzettel, felszereléssel és a többi hadelméleteinktől különböző tulajdon folyambeli stratégiával bírt. Meghonosítá hazánkban a hadi hajó- és hidépítés mesterségét, és már a magyar királyság első századaiban hajóépítő népes gyártelepeket létesített, melyeknek XVI. századbeli czéheiben a hajóépítés technikája oly fejlett tökélyre emelkedett, hogy Bécsbe is tőlünk szegődötték el a hajóépítő pallérok.

Ám ha áll az, hogy a legrégebb történet a hadak története, melylyel a leginkább hódítások által létrejött államnak fejlődési mozzanatai is szorosau egybefüggnek; ha a hadak a világtörténelem tényezői, melyek valamint általában ösvényt készítenek a nemzetiségnek, műveltségnek, polgárosodásnak, művészeteknek és a béke minden áldásainak; ha nálunk is fentartották nemzetünket, védték és terjesztették műveltségünket: akkor valóban nem kis fontossággal bír történelmi ismeretünk haladására a hadi eseményeknek és a hadakozás eszközeinek mentől szaba-

tosabb, minél részletesebb ismerete. Nemzeti történetírásunk egy kimagasló alakja, *Ipolyi Arnold*, csak pár évvel ezelőtt *jelszó* gyanánt hangoztatá, miszerint *a hadtörténelmi adatok felkutatása, gyűjtése és tudományos vizsgálata főfejezetét képezi míreltségtörténelmi feladatainknak.*

E buzdító jelszó után indultam, midőn hadtörténelmünknek egy olyan ágára vettem szemeimet, mely még megoldatlan probléma gyanánt állt előttünk, de mely már az eddigi szórványos adatok világosságánál is oly érdekesnek bizonyult, hogy a vele való legkimerítőbb foglalkozást, a legterjedelmesebb nyomozásokat méltán megérdemlé. Mindazonáltal hiú és fölösleges dolog lenne azzal ámbítanunk magunkat, hogy a magyarországi vízi hadviselés valami speciális magyar inventio, vagy hogy az saját magyar nemzeti typussal birt volna. *A vízi hadakozás jelenlegi hazánk nagyobb folyóin és legkivált a Dunán nem magyar eredetű és nem is nemzeti találmány, hanem az őshajdan öröksége, egy ősrégi hadi gyakorlatnak folytatása a magyarok által, mely nemzetünknek nem csak azért vált becsületére, mert utólérhetlen virtuozitással üzte, hanem azért is, mert beköltözése alkalmával okosan tudta felhasználni saját előnyeinek biztosítására az új hazában talált régi hadi traditiókat és az európai civilizáltabb harczmód követelte eszközöket.*

A történelmi folytonosság feltüntetésére külön fejezetet szenteltem munkámban a római és a hún-avar korbeli vízi hadviselés nevezetesen pedig az akkori dunai hajóhadak halavány emlékeinek. Igyekeztem tehát a dunai hajóhadak létezését a legrégebb időkig visszavezetni. E régebbi adatok során összeszedtem és lehetőleg egybehangzó rendszeres történelmi rajzzá alakítám a magyar királyi hajósok, különösen a magyar király-naszádósok hosszú multjának minden jelentősebb eseményeit, valamint a

sajkásoknak hadi szolgálatát II. Mátyás országlatától a *sajkás intézmény megszűntéig*.

Ezen egész anyagot *hat* szakaszra osztám fel könyvemben. *Négy* szakasz a dunai vízhaderő történetének, az *ötödik* folyami hajóhadunk szervezetének, katonai s társadalmi viszonyai ismertetésének, a *hatodik* a dunai hajóhad vezérei, kapitányai és vajdái időrendi lajstromának van szentelve. Könnyebb áttekinthetős czéljából *tartalomjegyzékkel* s pontos *név- és tárgymutatóval* is elláttam munkámat, a mi egyébiránt ma már nélkülözhetetlen kelléke minden terjedelmesebb tudományos könyvnek.

Bár feladatomat a teljes odaadás melegével karoltam fel, még sem térhettem ki egészen az úttörő kezdet nehézségei elől; mert a tárgyamra vonatkozó levéltári adatok csak a XVI. századtól kezdve jelentkeznek. E levéltári anyagot nagyobb részében a budai magyar országos és a bécsi államlevéltárakból meritém, de persze teljesen korántsem meríthettem ki. Sok lappanghat még a fasciculusokban érintetlenül, feldolgozatlanul, nálammal szerencsésebb kutatók számára; vagy talán számomra is, ha az Isten alkalmat nyújtana és időt engedne, hogy azt, mi e munkában netán tévesnek avagy fogyatékosnak bizonyúlna, majdan helyre igazíthassam s bővíthessem. Mindamellett e csekélységgel is, mit a dunai hajóhadaknak eddigelé csak kevéssé ismert intézményéről történetirodalmunkba átültetek, némi hézagot vélek pótolni, a mennyiben nagyszámú ismeretlen dolgot derítettem fel.

Kutatásaim közben szíves készséggel segítették elő czélom elérését: *Torma Károly*, *Nagy Imre*, *Pauler Gyula*, *Thaly Kálmán*, *Nagy Iván*, *Károlyi Árpád*, *Pesty Frigyes*, *Ortvay Tivadar*, *Majláth Béla* és *Csontosy János* akadémiai tagok, nemkülönben *Nagy Gyula* magy. orsz. levéltári tiszt,

Vitkovics Gábor belgrádi főiskolai tanár és *Züber József* kőmárami főispán. Fogadják mindnyájan meleg köszönetemet.

Hálámat nyilvánítom még *Arneht Alfréd* udvari titkos levéltári és báró *Sacken Adolf* hadügyi levéltári igazgatók ő nagyméltóságaiknak a vezetőségük alatt álló levéltárak szíves átengedéseért, úgy szintén *Angyelicus Germán* karlóczai gör. kel. patriarcha és érsek ő excellentiájának az előzékeny liberalitásért, melylyel nekem a szerb érseki könyv- és levéltár használatát megengedte s egyúttal Fehérváry László sajkás fővadjának a karlóczai levéltárban őrzött XVIII. századi olajfestésű arcképét is rendelkezésemre bocsátotta.

»*Okleveles függelék*« is csatoltam munkámhoz. Munkám, mely *eredetileg szélfoglaló értekezésnek* volt szánva és csak a királyi hajósokról és a király-naszádosokról tárgyaló szakaszt foglalta magában, időközben, főleg barátim ösztönzésére, tetemesen fölgyarapodott és újabb kutatásaim alapján még néhány fejezettel bővítettett. E bővítés is már nagy mérvben igénybe veszi a Magy. Tudom. Akadémia hazafias áldozatkészségét. *Véghetetlen tehát a hálám azért, hogy a mélyen tisztelt Akadémia lehetővé tette, hogy ezen egy egész kötetre fölszaporodott szélfoglaló munkám kivételképen nem az értekezések során és megcsónkítva, hanem mint önálló mű teljes egészében jelenhessen meg a nagy közönség előtt.* Közöltem összesen XL darab eddigelé kiadatlan közérdekű XVI. századi naszádos okmányt és actát. Ezen emlékek a bécsi udvari titkos és a budai magy. országos levéltárakból valók. A gyűjtést csak arra az időre terjesztém ki, melyből a magyar folyami hajóhadakról, nevezetesen a magyar király-naszádosokról, vagy semmi avagy csak nagyon kevés és hézagos nyomtatott emlékekkel rendelkezünk. II. Lajos

király 1525. évi pergament szabadalmi levelére vonatkozólag meg kell jegyeznem, hogy bár a m. kir. cancellária által mint »Commissio Domini Regis propria de Consilio« lett kiállítva, kétségtelenül eredeti és teljes hitelű. A király aláírása és pecsétje hiányzik ugyan az okiratról; de hiszen az eredeti okiratok nem minden egyes esetben és nem minden időszakban irattak alá a királyok által. Továbbá a pecsétet tartó három átfüzési hely jól látható az okmányon; a hátírat pedig igazolja, hogy ezen okmány 1609-ben Komárom vármegye közgyűlésén is kihirdetett. Ehhez ma szintén, mint régen, az eredeti okmány felmutatása kívántatik, sőt régebben az ilyesekben még szigorúbbak voltak, mint ma. Az oklevél eredeti példánya Komárom vármegye levéltárában XXIV. 1525/31. levéltári jel alatt őriztetik. Az »Okleveles függelékben« közölt másolatot Zúber József komáromi főispán ír ő mlga szíveségéből vehettem föl munkámba.

A feldolgozásnál figyelemmel voltam hazánk egyetemes történelmére. Nem ragadtam ki az összesemények közül a vízi hadnak élményeit, hanem elbeszéltem azokat úgy, a mikép magokat valósággal előadták, a többi országos eseményekkel együtt. Fölösleges mondanom, hogy ezen utóbbiak csak a történelmi háttért képezik munkámban, és hogy könyvem főtárgyát Magyarország folyami haderejének története teszi, melyet az országos események közbeszövése által csak érthetőbbé, tanulságosabbá és annál érdekesebbé akartam tenni. Buda visszavételétől kezdve a már sokkal ismeretesebb történelmi háttért is csak egyes érdekesb vonásaiban mutattam be. De azért az ismeretlen részletek eléggé nagy tömegével találkozik az olvasó e könyvnek minden egyes szakaszában, — némely olyan dolgokkal is, melyek nem csak hadtörténeti

szempontból érdekesek, hanem középkori magyar történetünk közelebbi megértésére sok tekintetben irányadók is.

Helylyel-közzel idegen nyelvű idézeteket kevertem elbeszélésem szövegébe. A tudós olvasó iránti tekintetből és az alaposság kedvéért tettem azt. Egyes régiségekről ugyanis lehetetlen az ő koruknak felfogását, szellemét és zamatos velősségét mostani beszédünkkel úgy visszaadni magyarul. a mint az a régi latin, vagy német emlékekben kifejezve van. Hagytam tehát beszélni a régiséget az ő saját értelmes és utánozhatatlan nyelvén. Ez által is talán mélyebben világíthattam be az ősök útaira. Elvégre is a szerző abban találja fáradozásainak legnagyobb és legédesebb jutalmát, ha a régi dolgoknak mentől hűebb előadásával új törekvésekre sűgalmazhatja, okulásra és lelkesülésre bírhatja saját korát.

Szolgáljon e könyv is a nemzeti önérzet fokozására és az ősi magyar vitézi hajlamnak élesztésére, nemzeti hadviselésünk dicső múltjának föllevenítésére s apáink fényes példáinak követésére!

Írtam Török-Becsén, 1885. évi május hó 5-dikén.

Dr. Szentkláray Jenő.

Római és népvándorláskori hajóhadak a Dunán.

Kontinentális népeink legrégebb emlékeiben mindig kiváló jelentősége van a Dunának. A Duna parthossza mindvégig kezdettől fogva szüntelen telepedéseknek színhelye. A historikus népek a Duna medencéjébe rajzanak, vagy abból egy-egy hatalmasabb népáramlat által kiszorítottatnak. Hont kereső vándor nemzetek a Dunán csoportosítják államaikat. Előbb illyr vagy thrák nemzetek települnek itt, kiket később nyugotra a Duna mindkét partján, a noricum és pannoniai Alpok lejtőin, Galliából kibujdosott népcsoportok követnek. A pannoniaiak, dardániaiak és moesiaiak egy magok lakták a keleti részt a Duna és a Haemus közt. E fajok birtokai utóbb a római egységben enyésztek el. Évszámításunk első századának vége felé a Kárpátok nagy síkján létrejött dák birodalom vitatkozik Rómával a Duna birtokáért. Azonban Traján római fenség alá hajtja Dácsiát. De a Dniester tájairól góth nemzetek nyomódnak előre a Duna felé és magokba olvasztják az itteni daco-román gyarmatosokat. A dunai vidékek később Dácsiával együtt a húnok kezébe kerülnek. Attila után ismét más barbár nemzetek telepednek ide. Manap az európai indogermánok három nagy családja nagyrészt a Duna-vonal irányában alkalmazkodik. A Dunán hatol a phoenicizai és hellén műveltség is keletről nyugatra, a római cultura pedig megfordított irányban nyugotról keletre. Görögöknek a Duna telepítések és kereskedés pályája, rómaiaknak már hadrendszeri fontos tényező, mely hódításaiknak alapja és szabályozója.¹⁾

A Duna ezen ősrégi jelentősége teszi, hogy az ó-classikai forrásművek már a hitregék költőisített korszakában hajókkal népesítik be a Dunát. Istenek és hősök a Dunán hajóznak kalandos vállalatokra. Strabo beszéli, hogy Hercules egész az Ister forrásáig hatolt fel és onnan hozta az olajfát, melynek

¹⁾ V. ö. *Ortvay Tivadar*: Magyarország régi vízrajza. I. k.

ágaival az olympiai győzők megkoszorúztattak.¹⁾ Jazon Kr. e. 1350. körül szintén az Isteren vezeti a hős argonautákat, hogy a sárkány által őrzött aranygyapjút fölfedezzék. Ötvenevezős hajójukat, az Argót, maga Athenae istenasszony építi. Justinus szerint a görög hősokeket üldöző colchisiak vállaikra emelik hajójukat s hegyeken keresztül áteszik az Isterből az Ádriaitengerre.²⁾

Tekintve a Duna mindkét partján végbement számtalan államalakulásokat, mikor a nomád nemzetek erővel és fegyver hatalmával kizavarják egymást helyeikből: alig lehetünk kétségben az iránt, hogy a Duna már az első emberek kölcsönös érintkezésében s hadakozásaikban nem képezett legyőzhetlen stratégiai vagy közlekedési akadályt. Ha már a történelemelőtti ember is, módját tudta ejteni annak, hogy középeurópai terményeivel Azzsiába menjen kereskedni, vagy az Északitengeren borostyánnal és egyéb ékszerekkel csereberélni: a história emberének szintén már az őshajdanban kellett ahhoz értenie, hogy a folyókon feltolakodó ellenséget kezdetleges vízi eszközeivel visszaszorítsa, vagy a békés szomszédokkal barátságos vízi közlekedést tartson fen. Valamint az életszükségletek kielégítésére szolgáló eszközöket és módokat a fokozatosan fejlődő tapasztalati belátás találta fel és tökéletesítette: szintúgy a hatalmi terjeszkedés, a faji önfentartás és a honvédelem elméleteinek legsarkalatosabb tételeit is jobbára viharos rázkódtatások, a kínálkozó alkalom, vagy a fölmerülő szükség állítá fel és vitte át a gyakorlati életbe. Egyáltalában csak a történelmileg fejlődött és elevenen átérzett létérdek jelöli ki a történelem természetszerű folyamatát. És vajjon képzelhető-e, hogy oly roppant mozgalmak, oly megrendítő viharok közt, a milyenek a Duna partjain már a legrégebb időktől kezdve lajajlottak, senki sem érezte volna szükségét a vízi védelem és hadakozás alkalmazásának?

A római császárok virágzó municipiumokkal és erős castrumokkal ültetik tele világbirodalmuk dunai határ vonalát. A római Pannonia és Moesia egészen katonai tartományok, védbástyái a birodalomnak. Fedezik Itáliát és Görögországot. Mikor Róma a Bosporuson is hatalmi állást foglal, már két császárt kell védelmezniök. Itt voltak a III. és IV. században a légiók táborhelyei, melyek közelében városok és erődítmények emelkedtek a Duna fölött. Megannyi hadműveleti középpont: felárkolt sánczok, tornyok, vagy kikarózott védbástyák. A védvonalon feküdtek a balpart előre tolt erődítményei, a jobbparti

¹⁾ *Geographia*, I. k. 2. fejt. 39. 1.

²⁾ XXXII. 3.

váarak s a Duna mentében kigyózdó főút katonai telepei, melyekben négy légió vitéz állt őrt a határon. E dunai védrendszer összefüggő lánczolatán fekszik *Carnuntum*, *Gerulata*, *Adflexum*, *Arrabona*, *Admures*, *Brigetio*, *Azaum*, *Cruenerum*, *Garidelacca*, *Adherclem*, *Cirpi*, *Ulcisia-Castra*, *Aquincum*, *Trans-Aquincum*, *Matrica*, *Vetus-Salina*, *Intercisa*, *Annamatia*, *Lusonium*, *Altaripa*, *Alisca*, *Ete*, *Lugio*, *Altinum*, *Antianae*, *Teutiburgium*, *Cuccium*, *Malata*, *Cusum*, *Acumincum*, *Taurunum*, *Singidunum*, *Viminacium*, *Margum* és *Contra-Margum*, *Naisus* és *Scopi*, *Marcianopolis*, *Sardica*, *Axiopolis*, *Dorostorum* és *Nicopolis*, a Dráván *Mursa*, a Száván *Sirmium* és *Bassianae*, — megannyi telephely és katonai erődítmény, melyek részben maiglan is láthatólag hirdetik a Duna gyarmatosító és védelmi nagy jelentőségét.¹⁾

A municipiumokat és castrumokat Pannoniában és mindkét Moesiában vigyázó őrszemek gyanánt katonailag szervezett római hajóhadak fedezték. Az ifjabb Cato mintegy negyven évvel K. e. hirdeté már sarkalatos államelv gyanánt, hogy a római birodalom nagyobb folyóin mindenütt folyami hadi hajókat kell fentartani. Ezen államelv később a Dunán is megvalósított a parti castrumokat őrző hajóhadak felállításában. Emléköket és neveiket a római történelem forrásművei s felírtos köteletek mentették meg számunkra. Írtak ugyan a római hajóhadakról, — hogy a külföld újabb irodalmi termékeit ne is említsem — *Orosius*, *Lipsius* és *Vegetius*, és ezen utóbbi munkájának végső tizenhat fejezetében behatóbb megvilágításra is méltatá e kérdést. Legújabban nálunk *Salamon Ferencz* foglalkozott ezen módfelett érdekes tárggyal Budapest történetében. Demégis legjobban tájékoztatnak bennünket a rómaiak dunai hajóhadairól az epigraphikus emlékek, melyek immár irodalmilag is értékesítve levén, a tudomány közkinccseiv lettek. Ezeknek tanúsága szerint Felső-Pannoniában, vagyis a felső dunai ágon, előbb *Carnuntum*, később *Vindobona* székhelylyel, a »*Classis Flavia Pannonica*« állomásozott.²⁾ Ismerjük praefectusát, *Corneliust*,³⁾ és három trierarcha kormányzóját: I.

¹⁾ V. ö. *Ortway*: Magyarország régi vizrajza. I. k. 253. l. — *Katancsich* (Orbis Antiquus) Pannonia és Moesia egész területére s nem csupán a folyamvidékekre terjesztvén ki figyelmét, az általa regisztrált helységeket és mansiókat tölem eltérőleg közli. Én a *Rómer*-féle pannoniái térképet tartottam szem előtt, mely irodalmi kátfők és emlékszerű nyomok alapján készült.

²⁾ *Torma Károly* jegyzetei szerint: Corp. Inscr. Latin., VIII. *Philippevilli* (Numidia).

³⁾ I. *Cornelius Restitutus*, praefectus »*Classis Flaviae Pannonicae*«

Jul. Maximust.¹⁾ F. Flavius V... t²⁾ és P. Magnius Victorinust.³⁾ A Közép-Dunán vagyis Alsó-Pannoniában, elkezdve *Crumerum*-tól (a mai Esztergom) egész *Taurunumig* vagy *Singidunumig* (a mai Zimony és Nándorfehérvár), Salamon szerint Florentia, vagyis a mai Szent-Endre főállomással, a »*Classis Pannonica*« teljesíté a hajóhadhi szolgálatot. Ennek is ismerjük egy praefectusát a Kr. utáni 79—81. évek körüli időkből: C. Manlius L. Felix-et. Emléke egy köfeliratban öröklött át reánk.⁴⁾ Az al-dunai Felső-Moesiában, mely a Száva torkolatától a Ciabrus folyóig terjedt, a »*Classis Flavia Moesica*, vagy »*Classis Moesiatica*« állomásozott. Domitianusnak a Kr. utáni 92 évi becsületi bocsátványában Sex. Octavius Frontonis-nak neveztetik e hajóraj főnöke.⁵⁾ Egy másik emléke szerint, nem tudni határozottan előbb-e vagy később, P. Aelius Marcianus a felső-moesiai, vagyis al-dunai hajóhad vezére.⁶⁾ A hivatalos tekintélyű »Notitiae Dignitatum utriusque Imperii« című IV. vagy V. századbéli forrásmű⁷⁾ arról tudósít, hogy a »*Classis Stradensis et Germensis*« praefectusát

¹⁾ C. I. L. III. 4025. *Oberpettau* (Stiria): L. Jul. Maximus trierarcha »*Classis Flaviae Pannonicae*.«

²⁾ C. I. L. III. 4319. *Brigetio* (Ó-Szöny): T. Flavius V... trierarcha »*Classis Flaviae Pannonicae*.«

³⁾ *Ephemeris epigraphica*, II. 610. *Pátka* (Székesfehérvár mellett): P. Magnius Victorinus, trierarcha »*Classis Flaviae Pannonicae*.«

⁴⁾ C. I. L. III. 726. Kr. u. 79—81. (minden esetre 114 előtt): *Buruéri* (Chersonesus Thraciae). — *Salamon* Budán felül, nem azon alúl mutatja ki a helyet a *Classis Pannonica* számára. Meggyőző okoskodása ez: »Tekintve — úgymond — hogy hirteleni szükség esetében lassabban ment fölfelé, mint lefelé az evezés, Budán felül, nem azon alúl mutathatjuk ki a helyet egy hajóhad számára.« Aztán súlyt helyezvén a Notitiában említett *Florentia* nevű erődre, melynek a barbárok felüli parton is volt főkerüdjé, a »*Burgum contra Florentiam*«, így folytatja: *Florentia* volt — úgymond — az egész tartomány dunai hajóhadának főállomása, s itt volt parancsnokának főhadiszállása (praefectus *Classis Histriae*, *Florentiae*). Ez a *Florentia* pedig, Salamon szerint, a mai *Szent-Endre* helyén feküdt. *Esztergomnál* is állomást tarthatott nyári hónapokban a hajóhad egy-egy osztálya. De állandó téli szállása kétségkívül a legjobban védett ponton volt, az elővárakkal megrakott sziget mögött. Ilyenül leginkább *Szent-Endre* mutatkozik alkalmasnak, hol a Duna jege beálltával a hajóhad védelmére a főhadiszállás, *Aquincum* összes ereje kénytelen volt. (*Buda-Pest története*, I. r. 276—277. II. V. ö. még: *Le Beau*, V. r.)

⁵⁾ C. I. L. III. D (= *Privilegia veteranorum de civitate et conubio*) XV. (Kézdivásárhely) »*Classis Flavia Moesica*, quae est sub Sex. Octavio Frontone.«

⁶⁾ C. I. L. VIII. 9358. (Scherschel: *Mauretania Caesariensis*): P. Aelius, P. filius, *Palatinae* (?). *Marcianus* . . . , praefectus »*Classis Moesiaticae*.«

⁷⁾ *Böcking* (bonni kiadás, 1839. C. 38. p. 104—106.): »Sub dispositione Ducis Moesiae primae Auxilium Margense Margo.« És »Praefectura *Classis Stradensis et Germensis Margo*.«

fectusa *Margumban* székelte, mely erődnek feladata volt a hajóközlekedést a Dunán és Moraván ellenőrizni. Ez úgy értendő, hogy a Moesia-Prima hadparancsnokának, a dux-nak, két hadi flottilla állott parancsnoksága alatt. Az egyik a »*Classis Histrica*« volt, mely a tartomány fővárosa *Viminacium* előtt állomásozott; a másik pedig a »*Classis Stradensis Germensis*«, mely *Margumnál* foglalt állást s a Dunán úgy, mint a Moraván közlekedett.¹⁾ E hajórajoknak folyton czirkáló őrsége tartá biztosságban a többi közt *Viminaciumot*, *Singidunumot*, *Margumot* és *Contra-Margumot*, *Naissust* és *Scopit*; — a Száván, a hol ez már hajózhatóvá lesz, *Sirmium* és *Bassianae* vidékét, a Dráván, közvetve a Duna által, *Teutiburgiumot*, *Mursát* és a behajózható partvidéket.²⁾ Az Al-Duna további mentén, a *Clabrus* folyótól le a Pontusig, Alsó-Moesia tartománya terjedt el. Az alsó-moesiai dunai vonal védelmére a »*Classis in Moesia inferior*« szolgált. Oltalma alatt álltak *Tomi* a Feketetengeren, melynek közelében *Ovidius* számkivetési éveit tölté, *Marcianopolis*, *Sardica*, *Dorostorum* és *Nicopolis*. *Traján* császár idejében, Kr. u. a 99. évben. *Q. Pomponius Rufus* volt az alsó-moesiai hajóhad praefectusa.³⁾ Ugyanezen császár 105. évi becsületi bocsátványában már *A. Caecilius Faustinus* az alsó-moesiai hajóraj főnöke.⁴⁾

A hadihajók kijelölt állomáshelyei időnként változhattak ugyan, de annyi bizonyos, hogy azok mindig csak fontosabb váraknál és réveknél léteztek. Fel lehet tenni azt is — mondja *Salamon*, — hogy azok elosztása megfelelt a szárazsi seregek felosztásának. — azaz a florentiai hajóhad szintűgy szét volt szórva a melegebb évszakokban, mint a szárazsi sereg. Minden ponton, hol a jobbparti várnak balparti felelt meg, múlhatatlanul szükséges volt a hadihajók kisebb-nagyobb osztálya.⁵⁾

Látnivaló, hogy a római dunai hajóhad felső-, közép- és

¹⁾ *Ortway*: Kritikai adalékok *Margum* történetéhez. 18—19. ll.; és *Margum és Contra-Margum*. 17. l.

²⁾ *Salamon* szerint a száva-melléki Pannoniának dunai osztálya *Mursánál*, szávai osztálya *Sirmiumnál* tartott állomást. (*Buda-Pest története*. I. r. 277. l.)

³⁾ C. I. L. III. D. XX. *Traján*nak Kr. u. 99. évi becsületi bocsátványában (*Philippopolis*): »*Classis in Moesia inferiore*«, más szárazsi csapatokkal »sub *Q. Pomponio Rufo*«.

⁴⁾ C. I. L. III. D. XXII. Ismeretlen* lelhelyről *Budapest*en a magyar nemzeti Múzeumban: »*Classis in Moesia inferiore*«, más szárazsi csapatokkal »sub *A. Caecilio Faustino*«.

Meleg köszönetemet nyilvánítom jeles régiségtdudunk és epigraphusunknak, *Torma Károlynak*, az itt felhasznált kőiratú adatok közléseért.

⁵⁾ *Buda-Pest története*. I. r. 277—278. ll.

alsó-dunai osztályai egymástól függetlenül, tulajdon parancsnokok alatt állottak, s mindegyik hajóraj a neki kijelölt vízi területen teljesíté hadi feladatát. ¹⁾

Erdély nagyobb folyóit is hajózták a rómaiak. A régi Apulumban, a mai Gyulafehérvárott talált felirásos márványtalapzaton említetik a »*collegium nautarum*«, a régi Margo helyén talált egy felirásos kővön pedig a »*collegium utriclariorum*«, azaz a révészek társulata. Más felirásos köveken három római vám- és kikötőhely fordul elő Dáciaiban. A Traján oszlopának domborképein a római katonák egy része *hajókon* van feltüntetve.

Pancirollus szerint a római dunai hajóhad ez időben 125 hajóból vagyis gályából, továbbá a Száván, Dráván és Moraván közlekedő 100 kisebb hajóból vagyis sajkából állott. ²⁾ *Gibbon* csak annyit jegyzett fel, hogy a rómaiak már Hadrián és az Antoninek alatt állandóan nagy számú hajórajt tartottak a Rajnán és a Dunán, hogy ezzel a barbárok országát pusztítsák s a vizen való átkelésőket akadályozzák. ³⁾ A hajóraj hetediként évenként felújították a rómaiak. A köznép és az államhivatalnokok külön adót fizettek birtokaik és földjeik után arra, hogy a hajóraj hetede évenként részint újra építtessék. részint kijavíttassék. A hajók kétharmadrésze »*agrarienses*«, egy harmadrésze pedig »*ludiciariae*« nevezettel jelöltetett. ⁴⁾

Mommsen állítja, hogy Caesar uralkodása idejében 34 millió szeszer volt évenként az államköltségvetésbe fölvéve,

¹⁾ Így contemplálva a dolgot (másképp nem is lehet; mert minden más felfogásnak ellentmondának a fent idézett adataink), könnyű belátni, hogy például a felső- és közép-dunai hajóhadnak közlekedését és feladata teljesítését saját hatáskörében legkevesebb sem akadályozta a Salamon által felhozott azon körülmény, mely szerint a Duna zsákutczát képezett a Vaskapunál; a Csallóközben és a pest-eszéki vonal több helyén pedig csak lassú közlekedést engedett szeszélyes folyása. (Buda-Pest története. I. r. 277. l.) A felső- és középdunai hajóhad (kivéve talán egyes eseteket rendkívüli szükség idején, mikor a hegyeket is elmozdíthatni helyökből), mit keresett volna az észéki vonalon, vagy a Vaskapu zsákutczájában, mikor ama vonalaknak külön-külön hajóhaduk volt, mely bizonyára nemcsak mint »komp« szerepelt és nemcsak »hajóhidak fonására«, hanem a hadak szállítására és esetleges vízi támadások visszaverésére is használtatott. 386-ban Kr. u. három ütközetben verte meg a római hajóhad a keleti góthokat a Dunán, mely alkalommal a góthok fejedelme Olotheüs is életét veszté.

²⁾ *Ad notitiam Imp.* 101. b; és *Gebhardinál: Geschichte d. Reichs Hungarn u. d. damit verbund. Staaten.* I. 139. y. jegyz. Hivatkozik rá *Ortway: Kritikai adalékok Margum történetéhez.* 19. l. 4. jegyz.

³⁾ *Geschichte des allmüligen Sinkens u. endlichen Unterganges des röm. Weltreiches.* Leipzig, 1844. I. k. 28—29. ll.

⁴⁾ *Pancirollus*, id. m.

csupán a flotta felszerelésének céljaira.¹⁾ A legjobb római hadi hajókat *Strabo* szerint a liguriaiak készítették az olaszországi »Ad navalia« nevű mansióban, melynek vidéke legalkalmasabb faanyagot szolgáltatott a hajógyártáshoz.²⁾ Valószínű azonban, hogy a dunai hadi hajók készítésére az egyes állomás-helyeken, a Duna jobb partján, hajógyárak is léteztek, melyek az itáliai hajóknak behozatalát fölöslegessé tették. A tengeri hadakat illetőleg a római császároknak eléggé békés politikájuk volt. Nem célzott egyébre, mint leginkább a Középtenger fölötti hatalom megtartására és az alattvalók kereskedelmének oltalmazására. Ezt a feladatot tűzte ki Augustus császár a ravennai és a misenumi legerősebb állandó római hajóhadaknak. A római hadi hajók, ideértve azokat is, melyek a Dunán teljesítének katonai őrszolgálatokat, két, legfőljebb háromsor-evezősek voltak. A tapasztalás arra tanította a régieket, hogy az ezeknél testesebb gályák inkább a hiú pompának, mint a valóságos hadi szolgálat igényeinek feleltek meg. Az actiumi győzelmes ütközetben magának Augustusnak is alkalma volt tapasztalni, memyre előnyösebb volt az ő könnyű liburniai hajóinak helyzete, az ellenség nehezen kormányozható rengeteg gályáinál. Ilyen könnyű hajókból állottak az említett ravennai és misenumi hajóhadak is, melyek egyike a Középtenger keleti, másika pedig nyugoti részei fölött uralkodott, több ezerre menő tengerész katonaságával. Ezen kívül a Provence partján Frejusban szintén állomásozott egy római hajóraj, egy meg Gallia és Britannia közt eszközlé a stratégiai összeköttetést. A Fekete-tenger őrizetére negyven hadi hajó volt kirendelve, háromezer tengerész katonával; ezen hajóraj oltalma alatt állottak a *pannoniai és moesiai dunai hajóhadak*.³⁾

Áttérve azon népekre, melyeknek félelmes rajai időszámításunk IV. százada óta a IX. század végéig viharos felhőszakadás gyanánt borították el Közép-Európa roppant térségét és különösen a Duna völgyét, minket magyarokat leginkább *Attilának és utódainak királysága*, a szakadatlan öröklési folyamatban egymásután keletkezett három európai hűbirodalom és annak *Byzanczezal, a római caesarismussal, a gallofrankokkal, a bolgárokkal és szlávokkal folytatott háborúi* érdekelnek közelebbről.

Egyetlen adatunk sincs rá, hogy a barbár világot alkotó számtalan törzs, künn Ázsiában, valaha vízi harezot vagy ehhez hasonlót vívott volna. Mint pusztai élethez szokott népnek, haremódjoknál fogva nem volt szükségök hajókra, melyek

1) *Römische Geschichte*, III. k. 489. l.

2) *Katalexich: Orbis Antiquus*, I. k. 445. l.

3) *Gibbon*, id. m.

építéséhez nem értettek. ¹⁾ Balamir főnök 374-ben *lőháton* kel át a Volgán a nyugoti húnok tömegével s a Volga és Don között *lapályon* veri meg a gyöngébb alánokat. Azután húnok és alánok ugyanazon zászló alatt egyesülve, midőn a góth Hermanrikh királyságára rontanak, a Palus Maeotist meg a Borysthenest világos éjjeleken *gázlókon* hatolják keresztül. A könnyű lovas húnoknak nemcsak a tavolság, de a folyók akadályja is játék volt. A római földre menekülő visigóthok Fridighern és Ulfilas vezetése alatt a Dunához érkeztén, nem mehetnek át a folyón, s karjaikat a túlsó felé terjesztve, kérik átbocsáttatásukat. A rómaiak csolnakot küldenek hozzájuk, melyben Ulfilas és néhány előkelő góth a római oldalra eveznek. A római főnökök az Antiochiában mulató császárhoz küldik őket, hova azonban csak *római hajókon* mehetnek. Valens *római hajócsapatot* rendel ki a kívánságára ariánusokká lett és oltalmába fogadott góthok átszállítására, kiket »honuk dühös ellensége, egy útálatos és vérengző faj« üldözőbe vett. ²⁾ Keletről jöve nem értenek a vizen való mozgáshoz; legfeljebb vajt fatörzsekre vagy talpakra bizzák magokat, de melyeket csak a benlakók mintái után faragnak. Mikor a góthok után Balamir hún csapatjai a Dunához érkeznek, ők is megdöbbenve állapodnak meg a rengeteg folyam előtt, s *nélkülözvén a vízi járműveket*, egyideig nem háborgatják a túlsó római birodalmat, hanem folytatják támadásaikat az innenső oldali barbárok ellen. De pár évvel később, 441. táján, mikor már Attila áll a dunai húnbirodalom élén, lángba borítják Moesiát, rohammal veszik be Singidunumot, átkelnek a Száván s elfoglalják Sirmiumot. Pannonia fővárosát, s ezzel Thráczianak fordulva, Nissáig és Sofiáig kalandoznak, bebarangolják Thessáliát a Thermopylaig, — de mindenütt csak lovasokkal harcolnak, *hajókat hadi célokra ekkoráig még schol igénybe nem vesznek*. Priscus érdekes útleírásából legföljebb annyit tudunk meg, hogy a Duna jobb partján hún révészek tanyáztak *egyetlen faderékből vajt ladikokkal, melyek a hún hadsereg átszállítására voltak száruva* ³⁾.

A 451. év jelzi azon határvonalat, melyen túl az Európában letelepült hún had vízi eszközöket is kezd hódítási útjain, világ-

¹⁾ Nem tartok tőle, hogy Gróth Jakabfi Szilárd, a »Nagy Morvaország és a magyarok« című műnek szerzője, ki a magyarokat tengereken és nagy folyókon költözteti ki őshazájokból, az állításommal ellenkezőről győzhetné meg a tudós világot.

²⁾ *Annianus Marcellinus*, XXXI. 4. »Transfretabantur in dies et noctes navibus ratibusque (t. i. a rómaiak hajóin), et cavatis arborum alceis, agminatim impositi.«

³⁾ *Exc. Legat.* 41. 1. »Ite nos barbari portitores in scaphis unico ligno constantibus, quas arboribus sectis et cavatis adorant, exceperunt.«

hatalma megerősítésére használni! Ekkor történt ugyanis, hogy Attila a nyugoti római birodalomra vetvén szemeit, seregeit a Rajna felé indította. Európa Xerxes óta nem látott ennyi ismert és ismeretlen nemzeteket egy tömegben, melyben a harezosok száma 500,000-re ment. Márczius havában már a Duna forrásainál állott Attila, a Schwarzwald rengetegeiben, hol a Galliába átkeléshez minden szükséges anyagot feltalál. A hercyni őserdőkben ekkor ács munkákkal és kádársággal foglalkozó burgundiak laktak. *Attila hajógyárat állít s legott felhasználja ezen mestereket hadi hajók építésére.* »A százados tölgyek és bükkök — mond Thierry — ezenként hulltak a fejsze alatt, hogy durva bárkákka alakítva, a Rajna két partját hajóhidakkal kössék össze.«¹⁾ *Ez volt a húnok első hajógyára, melynek készítményeit csak a Rajnán használta Attila.*

A Schwarzwaldtól hegyen-völgyön jó messzire húzódik az út a Rajna vizéig. Ide kellett a hercyni gyártmányokat átszállítani. Attila nem ismer akadályokat. Az elkészített hajókat szekereken és guruló szálfákon viteti odébb rendeltetési helyökre. A nagy barbár mintha ismerné a classicaei kor hasonló példáit! Xerxes, Hannibal és Octavianus szintén megkísérlék a szárazföldi áthajózást, és sikereik Attila után a későbbi századokban is számos utánzásra találtak.²⁾ Sajátság-

1) »Attila, fiai és utódai történelme.« *Silonis Apollinaris* után, Panegyrr. Aviti. 325. v.)

2) 793-ban Nagy-Károly is szárazon viteti át hajóit Saalfeldből Frankfurtba. Az »Annales Guelferbytani« című évkönyvben olvassuk: »Karolus resedit Reganespuruc; inde transmisit scara sua ubi necesse fuit; post hec egedriens navigio peruenit in Sualafeld ad fossatum magnum; hieme inchoante cum illis navibus et per terram tractis et per flumina venit ad Franchonofurt et ibi hiemavit.« (Pertz: Monum. Germ. Tom. I. pag. 45.) És ismét 797-ben: »Karolus rex iterum in Saxonia cum nave magnas per terra tractas et per aquas, et in ipsas fecit castellum, et constrinxit saxones nimis.« (U. o.) A *metzi évkönyvek* tanúsága szerint, a normannok Párist ostromolván, kétezer lépésnyire szárazon viszik át hajóikat a Szajnára. (*Bouquetuel*, VIII. 69. l.) De már *Herodot* állítja, hogy a thráciai földszoros átmenésze csak perza dicsekedés; mert Xerxes minden nehézség nélkül viteté át az Isthmason hajóraját. (VII. 24.) A spártaiak a peloponnesi háborúban 60 hajót szállítanak szárazon, a leukádiai földszoroson keresztül, Pylosba. (*Thucydides*, IV. 8.) Hannibal a tarentiaknak ajánlatot tesz, hogy hajóraj nélkül is kikötőt szerez nekik, ha hajóikat szekerekre rakva szárazföldön vitetik odébb. (*Polybius*, VIII.) *Dio Cassius* beszéli, hogy Octavianus az ő hajóit egy ízben a nikopolisi földszoroson keresztül szárazon szállíttatá az ambráciai tengeröblbe, másszor meg a peloponnesi földszoroson a tengerre. (L. L. és LI.) Később a X. században Nikétász patricius keletről nyugatra vitorlázván hajórajával, azt a többször említett peloponnesi szoros szárazföldjén viteté keresztül, s aztán megverte vele Methone és Pylos mellett a krétai seregeket. Ugyanezt teszik a keresztshadak is, midőn Nicaea ostrománál Kiosból, az askániai tengeröbl mellett, három órány

gos, hogy egy kútfőben sem találhatni nyomát annak, hogy Attila ezen rettentő hadjárata alkalmával a Loiren is, mely folyót pedig a chalonsi ütközet előtt a hún sereg általános egyesülési helyévé tette, vagy a Vesle vizén, melyet szintén belevont hadi terveibe, vagy a Szajván, vagy más galliai folyón hasonló vízi hadi készüléteket tett volna. Még a 452. évi itáliai hadjáratánál sem tapasztaljuk, hogy valahol, noha sok vizen megfordult s a várívás mesterségében is többször megpróbálkozott, hajókat használt volna. A kegyetlenül feldúlt Aquiléja ellen szintén csak a vívás rendes eszközeit: futó árkokat, ostromkosarakat, hágesókat és alagárkokat vett igénybe. Pedig Aquiléja akkor jeles római kikötő s a kalózság elnyomására rendelt állomási helye volt egy római hajóhadnak. ¹⁾

Nem mulasztom el mellesleg fölemlíteni itt, hogy a »tizenegyezer szüz« phantastikus legendája is körülbelül ebben az időben szerepel. Diognetus britt királynak leánya Orsolya tizenegy jól felszerelt háromevezős hajót rendel ki, hogy azokon Rómába búcsút járni menjen. A világ minden részéből tizenegyezer szüzet gyűjt maga mellé a hajókra. A szent hajókázás a Rajván történik Köln felé. Itt hírül veszik, hogy Attila hűnjai a nyugoti tartományok ellen törekszenek. De ez nem háborgatja a jámbor szüzeket, s leveznek a festői Rajván egész Bázelig, s onnan gyalog zarándokolnak az örökvárosba. Visszajövet egy soha nem létezett pápa, Cyriacus, kíséri el őket. Kölnbe érkeznek és rémülve tapasztalják, hogy Attila a várost már ostromzár alá fogta. Attila kardra hányatja a szüzeket, *hajóikat pedig elszedeti tőlök.* ²⁾ E mesebeszédnek, melynél különben nagyobb esztelenségeket is olvashatni a német krónikásoknál, legföljebb csak az lehet történelmi alapja, hogy időszámításunk első századaiban a Rajván is hadi hajók közlekedtek, és hogy Attila Kölnben zsákmányul ejthetett néhány ilyen hajót, melyek hadi vállalatainál hasznára voltak.

távolságra szárazon szállítják át hajóikat a niceai tóra. (*Wilken: Gesch. d. Kreuzzüge. I. 147. l.*) A XV. század első felében a velenceiek is kénytelenek hajórajukkal szárazon menni át az Etsch folyóból a Gardatóba. Ugyanezt teszi II. Mohamed szultán a Bosporuson, Konstantinápolynak 1453. évi utolsó ostroma alkalmával. (*Hammer: Gesch. d. Osmanisch. Reichs. II. 23. l.*)

¹⁾ *Thierry* szerint a római hajóhad nem szerepelt Aquiléja ostrománál. »Hová lett ezen hajóhad — kérdi — 452-ben? Elveszett-e már akkor a római erő minden nap növekedő szétbomlásával, vagy ellenkezőleg a császár hívta vissza, hogy a ravennai hajóhadhoz csatolja és a császári lakot annál biztosabban fedezze?: nem tudjuk.« (*Attila történelme. I. r. 176. l.*)

²⁾ Lásd: »*Cyriacus pápa és a tizenegyezer orsolyaszüz*« című értekezésemet *Kath. Közöny.* 1868. évf.

Attila halála után számos vendégnép érkezett a római birodalomba, megannyi ellensége Rómának. Ardarik a gepidák királya foglalta el 453-ban a Tisza síkját és a széttört Hunnia szívében Attila székvárosát. Pannoniában, Sirmiumtól egész Bécsig, az osztrigóthok foglaltak szállásokat s birtokaik határára a Felső-Moesiát, Dalmáciát és Noricumot szabták. A Duna jobb partján a Nori- és Juli-Álpok közt egészen Itália határszéleig hazátlan germán nemzetek: a herulok, rugok és svévek terjeszkedtek. Alsó-Moesiába a Duna közelében, Carsus és Dorostorum körül, alánok telepedtek. Jöttek még Felső-Moesiába és Pannoniába: sarmaták, cemandrok és húnok. A 498-ról 499-re következett télen megérkezett a Dunára a keleti hunno-vendo-bolgárok szövetségét serege is. *A római birodalmat előzőlött ezen összes barbárok nem értenek a vízi haremódhoz.* Lovaik farkára kötött tömlőkön kelnek át a Dunán, vagy a téli évszakot választják berohanásaikra, mikor vízi járművek hiányában könnyen átszállíthatják társzekerüket, lovasságukat és gyalogságukat a befagyott folyón. Ilyenkor a Dunán állomásozó római hajóhadak is jég közé voltak rekedve. Még az áruló gepidák is, kik a birodalom szövetségeseinek címét bitorolták, sőt még évi bért is vettek a konstantinápolyi udvartól, nem tulajdon, hanem *római hajókon* teljesítik a vízi katonai szolgálatot. *Általában véve egyik keleti nomád nép sem épít magának vízi hadeszközöket.* Mikor pedig ilyenekre szükség van, mindig találkoznak úgynevezett római szövetségeseik és vendégek, kik a hajban *római hajókkal, deregljékkal* vagy *ladikokkal* kezökre járnak.

Az 558—559. évekből érdekes emléke maradt ránk egy sajátyszerű tengeri csatának, melyet Zabergán hún király vezérlése alatt a kutrigur húnok s az alattok szolgáló szlávok és bolgárok vívtak az elöregedett Justinian császárral, Thessalia és a thrácziai Chersonesus miatt. Chersonesust akkor a hős Germanus védelmezé egy jelentékeny castrumból, melyet a császár a thrácziai félszigetet a belfölddel egybekötő szűk földszoros meredek partján építtetett. A kutrigurok mindem erőködése, hogy az erődöt rohammal bevegék, sikertelen maradt. Elhatározzák tehát magokat tengeren megkerülni a várat s falait elülről és hátülről egyszerre megtámadni. *Zabergán temérdek nádat és fát hordat össze a vidékről, hogy abból vízi járműveket csináltasson.* A legerősebb nádszálakat kiválogatván, kötelekkel kasokká kötteti össze, melyeket aztán a két végcsúcson és közepén három keresztfával kapcsolat egybe. Három vagy négy egymáshoz tákolt kas egy talpat képezett, melyen négy ember fért el. A talp eleje keskenyebbre ment össze, és mint a hajó orra, fel volt gör-

bitve, hogy a vizet jobban hasítsa. Két oldalához két evező volt kapcsolva, hátulján pedig egy lapát szolgált kormányul. A nádszálak közeli gondosan be voltak tömve gyapjuval és kákával, hogy a víz beszivárgása meg legyen akadályozva. *Ilyenek voltak a húnok által feltalált hadihajók!* Mintegy százötven ilyen hajó készült el rövid idő alatt. Aztán levontatták a mélasi öbölbe a félsziget nyugoti oldalára, hol vízre bocsátották s hatszáz fegyveressel megrakták. Abban volt bizalmuk, hogy a várat zaj nélkül megkerülhetik, s annak védőit álomban vagy henyélve meglepik. De Germanus jókor észreveszi a cselt. Míg a nádhajók készültek, ő a Hellespontusból elhozatta a római gályákat s a part és vár közötti öbölben elrejté. A húnok hajóhada az evezők nagy erőködésére csak lassan, tétovázva haladhatott; a tenger hullámai szinte játsszottak a könnyű kosarakkal. Mikor az öböl irányába értek, a római gályák egyszerre minden oldalról rajtok ütöttek. Az első összecsapás oly erős volt, hogy a húnok egy része rögtön a tengerbe fordult. Egy sem állhatott meg közülök lábán oly erősen, hogy fegyverét használhatta volna. A gályák mozgó tornyok gyanánt jártak-keltek a talpak közt, s azokat rohamukkal felforgatták és elsüllyesztették. Zabergánnak nem maradt egyéb hátra, mint visszaindulni a megmaradt seregével a Duna felé.¹⁾

Két évvel később kétszázezer várkhún nyomult a Duna balpartjára s onnan a római birodalom belsejébe. Khánjokat, kiről itt megemlékezni akarok, *Baján*-nak nevezték. Ő a második hún birodalom megalapítója. Méltó utóda a világhendítő Attilának! Baján Sirmium birtoka után vágott, s ősi örök gyanánt követelé azt vissza a rómaiaktól. Egy alkalommal megkereste a singidunumi római parancsnokot, mivel jó egyetértésben élt, küldene neki ácsmestereket, hogy meleg fürdőt építtessen magának. Kérése teljesítve lőn. De a mint az ácsok megérkeztek, Baján legott hídát akart velök veretni a Dunán. Azonban ez hosszas nehéz munka volt, mely a rómaiaknak nem lehetett inyökre s melyet a dunai hajóhadukkal könnyen meggátolhattak. Ez a gondolat megdöbbené Bajánt. *Eszébe jutott, hogy neki is nagy szüksége van a Dunán saját hajóhadra!* Lefoglaltatta tehát húnjai által mindazon nagy római hajókat, melyekhez Felső-Pannoniában hozzáférhetett, bármily alakúak voltak is azok. Ezeket aztán a visszatartott római ácsok által kiszélesbítetté, magasabbra emelteté, vagy megnyújtatá, a mint a szükség magával hozta. Szóval valóságos hadi hajókat készíttetett magának. *A római ácsok e mun-*

¹⁾ *Agathias*: Hist. V. k. 167. l. — Utána: *Thierry*, id. m. 141. l.

kájából egy darva s igen rossz felszerelésű hún hajóhad állott elő. Baján római foglyokat, rabszolgákat rendelt ki oktatóknak, hogy a hún erezősöket a hajók kezelésére betanítsák. Mikor ez megtörtént, leszállítatá hajóhadát Singidunumig, azzal a parancsolattal, hogy hatoljon fel a Száva torkolatába Singidunum és Sirmium közé. Az alatt ő maga szárazon hadsereget vezetett a sirmiumi félszigetre. Mikor a hún hajóhad megérkezett, Baján a Száva mellett, Sirmiummal szemben, már erős táborban állomásozott. A két hűmsereg egybetalálkozása megdöbbentő esemény volt Pannoniában; de még nagyobb lett a zavar, mikor meglepetve látták, hogy Baján ugyanazon római munkásokkal, kik hajóit átidonították, hidat kezd veretni a Száván. A singidunumi kormányzó, ki ezen egész tájék katonai felügyelője volt, kérdőre vonta ugyan Bajánt, de ő azzal mentegetőzött, hogy a hidat a rómaiak érdekében készítették, mert gyorsan akarja csapatait a Moesiát és Pannoniát dülő szlovének ellen vezetni. A mi tovább történt, általánosan ismeretes. E hún hajóhad s a szávai híd történetéhez szövődik Baján istentelen esküjének és Sirmium elfoglalásának emléke.

A hún hajóhad további sorsa azonban ismeretlen. Baján alkalmasint jól felhasználta azt későbbi hadjáratainál. Őrizetére szolgálhatott az, midőn a szlávokon, bolgárokon és a húnok maradványain uralkodva, fejedelmi tanyáját a Duna és Tisza között síkon felütötte, mikor Singidunumot ostromlá és Viminaciunot erőszakkal elfoglalta, mikor Alsó-Moesián át a Feketetenger mellékére csapott, vagy mikor Dalmáciát és Thráciát tüzzel-vassal pusztítá, s aztán Priscust Viminaciunban ostrom alá fogta. *Tény, hogy Baján utódának is erős hajóhada volt a Dunán, melylyel seregeit 616-ban Konstantinápoly alá vezette, és aztán 626-ban szövetségbe Heraklius ellen Khosroessel, a perzsák királyával, a keleti birodalom megaláztatását újból megkísérelte.* A hún-avar hajóhad ekkor a Barbysus torkolatánál foglalt állást, szemben a két és három serevezős római gályákkal, melyek a kikötőt környezték. A hún-avarok e tengeri hadjárata hajóhaduknak tönkretételével végződött. Vannak írók, kik állítják, hogy ezen hajórajt a megigázott szlávok építették, a Dunán leszállították, a Barbysus vízében őrizték s kezelésével is meg voltak bízva.

Körülbelül egy századdal később, 717-ben, a saracénok jelentek meg roppant sereggel és *nagy hajóhaddal*, előbb a szüntelen gyötrelmek közt remegő Konstantinápoly falai alatt, majd aztán a Dunán, a bolgár népek ellen. Azonban a bolgárok mind szárazon, mind vizen derekasán ellenállottak meg-támadóiknak és legyőzvéen őket, kényszeríték hajóikon keresni

menedéket. Futva siettek vissza a Feketetengerre, a honnan jöttek; de egy hirtelen támadt förteteg megrongálván s elmerítvén hajóikat, útközben tönkre tette őket.¹⁾

Még egy dunai hajóhadat kell említenem Nagy Károly frank király és Tudun avar khán idejéből, mely a második európai hún birodalom viszontagságos történetének zárjelenetei közt fordul elő. A *frankok hajóhada* az, mely csak hódítani jött a roskadozó Hunnia dunai tájaira.

A gall-frank birodalomban a Merovingek helyébe Kis Pipin lépett. Trónját 768-ban fia Nagy Károly örökölte. Nagy Károlynak 791-ben háborúja esett Tudunnal, a hún-avarok királyával. Két évig készült e háborúra Nagy Károly. Hadműveleti alapját a Felső-Dunára fektetvén, úgy intézkedett, hogy itáliai hadserege az Alpokon keresztülhatolva, a Dráva és Száva völgyein át oldalba foghassa az ellenséget, mely ellen a Duna két partján a frank főseregnek két hadteste fog működni. *Nagy Károly rengeteg hajóhadat úsztatott le a Dunán, mely a bajor csapatokat és a táborozási készleteket szállítja. Feladata volt e hajóhadnak a két száraz hadosztály mozgalmait figyelemmel kísérni, és szükség szerint egyiket vagy a másikat támogatni.*²⁾ Az avarok sem maradtak tétlenek. Főbb erejüket a Duna jobbpartja hosszában egyesítvén, nagy buzgalmat és sietséget fejtének ki védelmi rendszerök kijavításában és tökéletesítésében. Helyreállították rhingjeiket és roppant menüységű hajító gépekkel látták el magokat. *De hadihajóik nincsenek már ekkor!* A konstantinápolyi vereség után soha sem tudták a húnok annyira összeszedni erejüket, hogy hajóhadat állíthattak volna. Nagy Károly ellen is csak rhingjeikből hadakoznak. Mikor Nagy Károly 791-ben Bécs alá érkezik, és dunai hajóhadát az avarok megpillantják, oly szörnyű ijedtség fogja el őket, hogy Bécsset a frankok kezében hagyva, nyájaikkal együtt a közeli hegységeket borító erdőkbe vagy legközelebbi rhingjeik mögé futnak.³⁾ A dunántúli Hunnia egész a Vág vizéig meghódolt Nagy Károlynak.

¹⁾ *Johannis Chronicon Venetum.* (Pertz: Monum. German. Tom. IX. p. 11.)

²⁾ *Annales Laurishamenses ad annum 791.* »Bojoariis cum com meatibus exercitus, qui navibus devehebantur, per Danubium secunda aqua descendere jussit.« (Pertz: Monum. Germ. Tom. I. p. 34.)

³⁾ Itaque avari cum ex utraque ripa vidissent exercitum et classem per medium fluvium venientem, tantus timor Deo faciente illos invasit, ut dimissis praesidiis munitionum, fugae latibula quaererent.« (*Annalista Saxo.* Pertz: Monum. Germ. Tom. VIII. p. 562.) Ugyanerről szól *Enhard* fuldai évkönyve: »Karolus propter multa mala et praedationes ac caedes, quas hunni exercuerant in populo Dei (t. i. a németek közt!), provocatus, congregato exercitu in Baioaria iuxta Anisam fluvium, cum

De nemcsak hadi hajókat vezetett a nagy fejedelem vízi harcra a Dunán, hanem 792-ben egy az ő korának polgárosultságát meghaladó csatornázási terven is dolgozott, mely bizonyára századunknak sem válnék szégyenére. Terve volt a Rajnát a Dunával csatorna által egybekötni, hogy megszakítás nélkül szállíthassa hajóhadát a Rajna partjairól a Dunára, s onnan le a Tiszáig, melyen túl a folytatandó hadjáratok szólja, az avarok birodalma terjedt. A frank kereskedelemnek is nagy hasznot ígért e csatorna. »A kik az e féle dolgokhoz értenek — írja egy krónikás, — azt tanácsolták a királynak, hogy a Rednitzet, mely a Majnába szakad s ez által Maiznál a Rajnával egyesül, meg az Almonát (Altmühl), mely Regensburg fölött ismét a Dunába szakad, kösse össze egy 6000 lépés hosszú csatornával, mely nagy hajókat is megbírna.«¹⁾ S csakugyan Nagy Károly a csatornát 300 láb szélesre és oly mélyre tervezte, hogy víze a hajóhad megbírására is elegendő legyen. Az ásatásokat, melyeket katonák végeztek, ő maga személyesen felügyelte. Már harmadrésze készen is volt a nagy műnek, midőn szokottnál bővebb őszi esőzés áradásokkal borította el a különben is nedves természetű vidéket, s a csatornát is teljesen megrongálta. Károly kénytelen volt kitérni a természeti akadályok nehézségei és az e miatt támadt zűgölődások elől; — nem folytatta többé félben hagyott művét.²⁾

Ismerve a kemény küzdelmeket, melyeknek áru Nagy Károly és fia Pipin 790—805. években az avarok fensőségét

omni populo suo, ieiuniis et obsecrationibus triduo celebratis, exercitum dividit. Ipse cum francis, alamannis et Baiariis ex australi parte Danubii per Cummiberg, saxonibus et thuringis cum parte francorum per littus septentrionale pergentibus, *frisonibus vero et qui cum ipsis deputati sunt navali evectioe per alveum euntibus*, Pannoniam ingressus, humis perterritis et fugientibus, omnes eorum regiones usque ad Raba fluvium ferro et igne devastat.« (Pertz: Monum. Germ. Tom. I. p. 350.) A *Chronicon Moissiacense* körülényesebb a húnok erődítményeire nézve: »Et externit eos Dominus in conspectu eius, ita ut nullus ei resistere auderet, sed ubicumque aut *fossatum*, aut aliquam *firmitatem* sive in montibus aut in *flumina* (a folyók partjain), aut in silvis factum habuerunt, statim ut ipse (Károly) aut exercitus eius ibi advenit, continuo aut se tradiderunt, aut occisi sunt, aut per fugam dilapsi.« (Pertz: Monum. Germ. Tom. I. p. 299.) *Hún hajóhadnak tehát ekkor semmi nyoma.*

¹⁾ U. o. *Poeta Saxo* ad ann. 793 :

» . . . inductis ambos dum jungeret amnes
Gurgitibus, posset *puppis et ferre natantes*,
In Rhenum de Danubio celer efficeretur,
Et facilis cursus ratibus.« (U. o.)

²⁾ *Elkehard* krónikája ekképen írja le az esetet: »Rege autem propter bellum cum Hunis susceptum Regensburg sedente, persuasum est ei a quibusdam, posse percommode a Danubio in Rhenum navigari,

megdöntötték és a Lajta, Rába és Dráva folyókat is hatalmukba ejtték, el kell fogadnunk a föltevést, hogy e fontos védvonalakat, a frank terjeszkedési törekvéseknek ezen nélkülözhetlen támaszaikat, kellő számú alkalmas őrségekkel erősítették meg, a mint azt Pipinről határozottan állítják Regino és Eginhard évkönyvei. Pipin az alsó Drávnál állította fel frank őrsapatait, felszerelve azokat természetesen a vízi hadviseléshez szükséges hajókkal is. 824–826. években délről a bolgárok hatoltak be a Száva és Dráva közé. Az egykorú Eginhard krónikája szerint *hajóikra* szláv harcosokat rakván, a Dráván fölfelé eveztek és az általok elfoglalt tartományban a pannóniai szlávok fölé kormányzókat állítanak.¹⁾

Innentől fogva visszafelé számítva ötszáz esztendő múlik el a harmadik és az első európai hűnbirodalom megalapítása között. De e roppant időköz mitsem változtatott a húnok hagyományos taktikáján, megszokott fegyverein vagy hadi felszerelésén. Mikor a nemzetségek vállalkozó csapatai 884-ben új hon keresésére indulnak ős telepeikből, a Közép-Volga keleti vidékéről, ott még ugyanazon húnokat ismerjük fel bennök, kikkel ötszáz évvel előbb a Közép-Volga sík térségben, az Ural tövében, vagy a Don és Deneper lapályain találkoztunk. Az Etil folyón ők is még pogány szokás szerint, baschkir módra *tömlőkön* (super tulbou) úsztatnak át, mint tette 374-ben Balamir, az első húnok főnöke. A várostrom és a megszállások mesterségéről fogalmuk sincs, ritkán is állapotnak meg erősített helyeknél, hanem csak nyílt városokra rohannak. Ők is csupa lovasság, mint félezer évvel előbb eleik. Fegyverzetök is ugyanaz: kard, vért, íj, kópja. Bámulandó következetessége a nemzeti jellegnek, mely önmagától s önkéntesen semmi idegent nem vesz fel magába, hanem mindvégiglen csak önmagához marad hasonlónak! Csodálatos izmossága a faji típusnak, melyet azonos és állandó helyi körülmények közt hosszú időök viharai sem változtatnak meg! *Árpád magyarjainál csak az európai érintkezéseknek, a kényszerűségnek a következménye a*

si inter Radanciam et Altmonam fluvios eiusmodi fossa duceretur, quae esset navium capax, quia horum fluviorum alter Danubio, alter Rheno misceretur. Confestim rex cum omni comitatu suo ad locum huius operi aptum venit, ac magna hominum multitudine congregata, totum autumni tempus in hoc consumpsit. Ducta est itaque fossa inter predictos fluvios duum millium passuum longitudine, tercentorum pedum latitudine, — sed frustra; nam propter inges pluvias et terram, quae palustris est naturaliter, opus quod fiebat stare non potuit, sed quantum terrae a fossoribus interdum egestum fuerat, tantum noctibus humo iterum relabente subsidebat. (Pertz: Monum. Germ. Tom. VIII. p. 168.)

¹⁾ V. ö. Fekete Zsigmond: Privina országa. (Nemzet, 1884. évf. 483. sz.)

vízi eszközök beszerzése és hadi célokra felhasználása. Kün az őshazában, a kozárok, bolgárok és bessenyők szomszédságában, az azokéival egyforma fegyverek, hasonló lovaglásbeli ügyesség és hasonló taktika uralkodtak.¹⁾ A mint a IX. században Európa felé közelébb vonódnak, fölszerelik magokat különféle vízi járművekkel és eszközökkel, hídkészletekkel, tutajokkal és ladikkokkal is, hogy meglepetéseknél a folyókon átkelhessenek. De mindezen sok teher ekkor még *nem tartozik a magyar sereg rendes fölszereléséhez*; csak *kelletlenül, óvatosságból* viszik azt magokkal, hogy hirtelen támadásoknál az ellenség által zavarba ne hoztassanak. Hanem azért e primitív fölszerelés a maga nemében már akkor is annyira megfelelő, hogy Maurikios az ő taktikájában utánzó mint a gyanánt állítja azt a görög hadsereg elé. »*Gondoskodni kell — úgymond — a nagy folyamokon való átkelés tekintetéből hídkészletekről, s ha lehet azokról, melyeket tutajnak (plóta) nevezünk, és a skythák szokása szerint még egy rész a hidat veri, a másik deszkákkal padolja be. Legyenek ökök vagy kecskebőrből készült tömlők is, hogy belőlök ladikkokat (talpat, sajkát, mert a »σζώνα« ezt is jelenti) lehessen csinálni, melyekben az ellenség hirtelen megtámadásakor a folyókon nyár idején átúszhatnak a harczosok.*«²⁾

A magyar vezérek korában is fordúlnak elő esetek, mint előfordultak Attila, Baján vagy Tudun korában, hogy a magyar sereg vízi harcban vitézkedik a Dunán vagy a tengeren; nem ugyan saját építette hajókon, de mégis *a magyar hadaknak olyan elemeivel, kiket a vízi hadakozásnál sikerrel lehetett alkalmazni.*

Midőn 568. táján a kereszténység ellenségének a töröknek első háborús mozgalma jelentkezik és a keleti római birodalmat mind jobban kezdi vala fenyegetni: a szerbek felhasználják az alkalmat és függetlenítik magokat a görög-római birodalomtól. Mikor aztán 888-ban Simon bolgár fejedelem Byzanczot megtámadja, a szerbek kezét fogva a húnokkal, segítségére sietnek IV. Leon görög-római császárnak, ki a bolgárok aldunai szomszédait, a csak imént Etelközbe települt magyarokat oly erős és vitéz harcziás népnek tartja, hogy biztosan hiszi általok a bolgárokat meghódíthatni.

A császár Nikétasz Szklérosz nevű hajóhadnagyot küldi erős görög hajócsapattal az Al-Dunára, ki gazdag ajándékokkal járulván Árpád elé, megköti vele és Csörsz főnökkel a szövetségi szerződést. Leon legott megerősíti dunai hajóhadát és Eusztathiosz tengeri hajóhadvezérre bízza. Mikor aztán a

¹⁾ *Salamon Ferencz*: A magyar hadi történethez a vezérek korában. 109. l.

²⁾ *Maurikios* (Schettler kiadása) 277. §.: és *Salamonnál*, id. m. 72. l.

háború kitör, Árpádnak egyik fia a mai Galacz tájékán *görög hajókon* a Duna jobb partjára kezdi átszállítani a magyar segédesapatokat. De a bolgárok minden lehetőet elkövetnek, hogy a magyar sereg átkelését megakadályozzák, sőt a partot, hol kiszállandók valának, czölöpökre feszített erős kötelekkel zárják el. A magyarok hősiiesen védelmezik magokat görög hajóikból az ellenök törő bolgárok ellen. Ekkor a császári dereglyének fő kormányosa, Barkalász Mihály, pajzsot és kardot ragad, harmad magával partra szökik, szétvagdálja a köteleket és lelkesült legényeivel ntat tör a hajókból kiszálló magyar gyorslovasoknak.¹⁾

Azokban ben az új hazában, a honfoglalás alkalmával, sehol sem találjuk öseinket vízi harcban elfoglalva. Mindenütt a pusztai népek egyszerű fegyvereit és hadi eszközeit használva, lóháton és úsztatva, réveken kelnek át a vezérek száguldozó csapatjai. Tas, Szabolcs és Töhötöm seregei a *»lúdi réven«* kelnek át a Tiszán, a Sárvár nevű földvár is az *»cesedi lép«* táján hányatik, majd a *»szeghalmi réven«* kísérlik meg az átkelést. Szoárd, Kadocsa és, Huba szintén *»gázlókön«* mennek át az Ipolyon és Garamon, Árpád pedig a *»görög révnel«* kergeti át a Tiszán az ellenséget. Mikor később Kadocsa a déli vidékeket száguldozza be hadaival, hasonlóképen *»gázlókön«* megy keresztül a Temes folyón. S míg ez a déli részeken történik, az ország szívében Árpád egy biztos átjáráson vezeti át Ó-Budánál csapatait a tulsó partra, elnevezvén ezentúl az átjárást *»Magyer révének«*. Öcsüb és Velek a *»böldi réven«* hatolnak keresztül a Tiszán, mintán csapataikat a Kőrösön, a szarvasi halomnál *»átúszatták.«* 893-ban pedig, a Duna és Tisza közének elfoglalása után, mikor a görögök birtokainak dülására indul a magyar sereg, saját *tömlőin* úszsza át Bolgár-Fejérvárnál a széles Dunát, és aztán Szófiáig és Filippopolyig mindenütt *nyeregben* kalandozza be a vidéket, beveszi Spalatto városát, végre meghódítja a Száva és Dráva közét is, a nélkül, hogy számtalan összeütközéseinél valahol hajóharcot vívott volna. Midőn a magyarok 900-ban az olaszországi városokra törnek és Velenczét ostromolják, legfeljebb csak a prédául ejtett néhány parti bárkát viszik az ütközetbe, de a tömeg most is *lóháton* és *tömlőkön* nyomul a lagunák közé, hogy a doge gyakorlott hajóhada által visszaveressék.¹⁾

*Ilyen és hasonló veszteségek végre rá kényszerítik eleinket, hogy hadi fölszerelésüket európai igények szerint, egyelőre leg-
alább zsoldba szegődtetett vagy hatalommal eltulajdonított*

¹⁾ *Meynert Hermann: Geschichte des Kriegswesens und der Heeresverfassung der österreichischen Monarchie. I. k. 109. l.*

hajósereggel, kiegészítsék. Így például Zsolt vezér fejedelemsége alatt 907-ben, midőn Emsburg váránál roppant német sereg gyűlt egybe a magyarok ellen, és a német hajóhadat Sieghard herczeg vezeté. 968-ban is, Taks vezér idejében, mikor Nikéforosz görög császár, a magyarok szövetségese, Péter bolgár fejedelem ellen Szvatoszlávot, a kievi orosz fejedelmet küldi, a ki 60,000 fegyverest indít a szövetséges magyar hadsereg ellen, és hajókon vitorláz előbb a Feketetengerre, onnan pedig fel a Dunára.¹⁾ Továbbá 953—954-ben, mikor a magyarok, mint Otto király elleneinek szövetségesei, rohantak be a fellázadt német birodalomba, és sokan közülök német hajókon szolgáltak a polgárháború érdekeinek Regensburg ostrománál.²⁾ Kétségtelen, hogy azon roppant önvédelmi harcokban, melyeket őseinknek éjszak felől a Dunán leereszkedő német ellenség feltartóztatására és az elfoglalt homok megvédésére folytatniuk kellett, valamint azon beütéseknél is, melyekkel a X. század három első évtizedében a keleti birodalmat sauyargatták, elborítva Thráziát és egész Konstantinápoly alá is eljutva, *hajókat kellett használniok és csapataikat alkalmas hajósereggel szaporítaniok.*

Megengedem, hogy mindez még nem föltételezi eleinknél a »tulajdon magyar hajósereget« ; de másrésről nem tartom elvitáztatónak, hogy az európai taktikával való megismerkedés és a kényszerítő szükség nélkülözhetlenné tették a magyar hadaknál is a napirenden lévő vízharczok szokásos eszközeit és az ezen harcokban gyakorlott tényezők alkalmazását. Árpád és vezértudóinak seregében nagyszámú zsoldos hadak szolgáltak, a megigázott belföldi nemzetiségek közül. A fegyverrel ellenszegült és fegyverrel meghódított régi lakosokat rabszolgaságra vetették vezéreink. Ezek közül a derekabbakat katonai szolgálatra alkalmazták és külföldi hadjárataikra magokkal vitték, hol hű szolgálatok és vitézség fejében kilátásuk nyílt ismét szabadokká lehetni.³⁾ A hajózáshoz jól értő görögökkel és bolgárokkal gyakran érintkeztek és mérköztek a magyarok. 907-ig Horvátország, a Száva-Drávaköz, a Tiszamellék, a Dunántúl és a Maros- és Temes vidékei mind meg voltak már

1) *Leonis Diaconi Historia*, 63., 77—78. II.

2) *Widukind élektönyvei.* »Jussum itaque occidentali porta erumpere equites, quasi impetum in castra facturos, alios naves ascendere et per flumen urbi contiguum, dum equestri proelio pugnaretur, castra armatis deserta invaderent. — Moram facientibus in erumpendo equitibus, classis ab urbe longius elabitur, exilientesque de navibus irruunt in castra, offendentesque armatos dum trepidi fugae consulunt, circumfusi undique caeduntur. Alii naves ingredi nisi, timore percussis deviantes, flumine de pluribus superessent.« (*Pertz: Monum. Germ. Tom. V. L. III.*)

3) *Szabó Károly: A magyar vezérek kora*, 413. I.

hódítva, a hol pedig a vizek mentén számos hajósnép lakott. 914-ben Árpádhoz szegődik a német dunai flotillának vezére, Arnulf bajor herceg is. 954-ig többször megfordúl a magyar sereg a frank és sváb földön, feldúlja Lotharingiát és künn kalandoz az Oczeánig, hol mindenütt alkalma volt vízi hadeszközöket annectálnia. *Azok az emberek tehát, kik a hajózást gyakorlatból ismerték s életüket és vagyonukat a vizek hátán védelmezték, kenyerüket a vízi közlekedés eszközeivel keresték, ekkor már magyar fenhatóság alatt voltak s könnyen szolgáltathatták uraiknak hajós népségben s vízi gyármányokban azt az anyagot, melynek segítségével kelt át a magyar lovasság nagy folyamokon vagy a hullámzó tengeren, feltartóztatván éjszakeről és délről, az inváziók rendszeres országútján, a hont veszélyeztető ellenséget.*

Árpád mindjárt a honfoglalás első éveiben a törzsofíkok közt osztván fel az országot, a haza védelmének fokhelyeit, ezek közt azokat is, melyeket a vizek mentében talált avagy újonnan megerősített, közjavak gyanánt tartá fen. Az országban talált s a nemzethez önként esatlakozott fajok nagyobb része az ilyen megerősített, őrségekkel benépesített véghelyek oltalmára rendeltetett. Szolgálatuk díjául bérhirdok gyanánt kapták azt a földet, melyen laktak s melyet védelmezték.¹⁾ *Ezen öröklomások közül azokat, melyek folyók mellett léteztek, lehetetlen vízi járművek és a körülményeknek megfelelő korszerű hadi felszerelvények nélkül képzelniük.*

Azonban kútfőink cserben hagynának minket, ha a józan ész követelte ezen természetes föltevést legkisebb ízigen részletezni és okmányosan is támogatni megkísérlenők. A könyv- és levéltári fölfedezések nehezen fognak ma már ilyen adatokat napfényre hozni. De azért hiba és igazságtalanság lenne a X. század magyarjaiban a műveltség olyan módfelett alantas fokán álló barbár hordát látnunk, hogy Freisingeni Ottóval még azt a természetes ösztönt is elvitassuk tőle, melylyel önfentartási életfeladatait felismerni tudta.

¹⁾ V. ö. Szabó Károly: A magyar vezérek kora. 149. l.

II.

Királyi hajós nép. Király-naszádosok. Dunai hajóhadak részvéte a magyar nemzet hadjárataiban Szent-Istvántól a mohácsi vészig.

Azon hatvanhárom esztendei időköz, mely Árpád utolsó vezérsarjadékának Gézának és az ő fiának Istvánnak uralkodását betölti, lényeges fordulópontot képez Magyarország történetében. Valódi államélet csak most kezd hazánkban létrejönni. A nyugat befolyása alá kerülnek nemcsak politikai viszonyaink, de a nemzet ősi hadrendszere is. A várjobbágyok és zsoldosok hada rendszeresebb és állandóbb szervezetet nyer: királyi sereggé lesz, mely lényegesen különbözik az ősi nemzeti hadtól. Vele megszűnik a nemzetségek öröklő kormányzói joga, melyet saját várkerületeikben gyakoroltak. A várakat most maga a király veszi hatalma alá s az általa kinevezett comesek, ispánok által kormányoztatja, kik várkerületi feudális népöknek béke idején főurai és bírái, háborúban vezérei. E királyi hadnak kötelessége bármely pillanatban készen lenni a harcra, a király seregében táboroznia, a végeket és várakat védenie. Ez képezi hosszú századokon át főerejét az ország honvédelmének. A kik benne szolgálnak, hadi szolgálataik díjául örökös bérbirtokot s különféle személyi jogokat nyernek, sokan közülök nemesi kitüntetésben is részesülnek, sőt az ország főméltóságainak rangjára emeltetnek. E királyi had folytonos átöröklés és családi traditio útján egészíti ki magát. Bérhad, zsoldos hadi nép, tulajdonképen telekkatonaság: bére az általa használt örökös bér föld jövedelme. Formájára nézve hasonlít az állandó hadsereghez, olyan időben már, mikor Európában még senki sem álmodozott állandó hadseregéről. ¹⁾

E királyi zsoldosokhoz tartoztak, nézetem szerint, az északi és déli folyammenti vidékeken lakó azon hajós népek is, melyek

¹⁾ Meynert: Gesch. d. Kriegswesens u. der Heerverfassungen. I. k. 116. l.

ott nemcsak a vízi közlekedést és kereskedést tartották fenn, de mint a rétek és királyi jószágok birtalói és — saját érdekekben — leghívatottabb örei, bizonyára mindazon eszközökkel is rendelkeztek, melyek ama korban az ellenséges támadások megghiúsítására szokásosak és szükségesek valának. Oltalmazták a királyi székvárost és a hajózható határfolyamok mellett létezett többi megerősített helyeket. Ispánjok hívására fegyvert ragadtak s hajóikra szállva eltorlaszolták a Duna tárt kapuját, megakadályozták a szüntelen forrongásban levő ázsiai romboló néprajok betöréseit, vagy fürkésző figyelemmel kísérték a német dunai hajóhadaknak mozdulatait.

Az ősi hajóstelepeknek honvédelmi czelokra állandó alkalmazását s nyugateurópai minta szerinti berendezését kétségkívül ugyanazon első szent királyunknak kell tulajdonítanunk, ki az egyeduralmi elv megszilárdítása, a kereszténység biztosítása és a királyi hatalom emelése czéljából egy egészen új hadrendszernek veté meg alapját hazánkban.

Tudva volt István előtt, hogy a német császároknak, kivált a szászfejedelmi háznak trónrajutása óta, Nagy Károly világbirodalmának megalapítása volt törekvésök, melynek esetleg Magyarország is áldozatul eshetett volna, ha István a hatalom egyéb eszközein kívül oly hadi állapotba nem helyezte az országot, mely a németek terjeszkedési vágyait megakadályozni képes lehetett. II. Konrád alatt csakugyan annyira megzavarodtak a viszonyok, hogy István kénytelen volt a császárellenes szövetséghez csatlakozni, utóbb háborúba is keveredni Konráddal. Mikor a császár 1030-ban Magyarországra tör és egész Győröig tűzzel-vassal pusztít: *a Dunán erős ellenállásra talál.*¹⁾ A császár nem hatolhatott lejjebb a folyón; meg kellett elégednie a határszélek pusztításával.²⁾ Valóban alig lehet föltenni, hogy István e hadjáratnál el nem zárta volna a Dunát és ne használt volna e célra elegendő hajóhadat, mikor a német császár a maga részéről szintén nem heverteté tétlen az akkoron már előkelő tekintélyben állott német dunai hajóhadát. Azt az erőszakos és képtelen magyarázatot, mintha a császári sereg akkor, midőn erejének tetőpontján állott s egy világbirodalom alkotásáról álmodozott, csak »a vizek és erdők miatt« ne lett volna képes előrehaladni, józanul elfogadnunk nem lehet. Miképen gondolhatnók továbbá, hogy a magyar sereg ama másik hadjáratnál, melyet István a bosnyákok, szerbek és oláhok ellen az Al-Dunán folytatott, nélkül-

¹⁾ *Wippo* in rebus *Conradi Salici* ad ann. 1030. — *Pray*: *Annal.* I. 38. l.: »*Quominus porro vastitatem proferret, fluvio et silvis prohibitus est.*« És ismét: »*Fluviis et silvis multum regnum intrare non valens.*...«

²⁾ *Horráth M.*: Magyarország történe. I. k. 235—236. ll.

lözhetne volna az ott okvetlenül szükséges vízi hadi felszerelvényeket. — még pedig azon déli szláv népek ellenében, kiknél a vízi hadakozás rég megszokott köznapi harcsmód volt? ¹⁾ 1026. óta István udvarában tartózkodott Urseolo Otto velencei hercegnek a király nővérétől származott fia is, kit István a »királyi hadseregnél« (exercitui suo), valószínűleg vízi hadnépénél, hadnagygyá nevezett ki. ²⁾

Első szent királyunk rendezé el. Szent-István legendájának és az azt megerősítő II. András 1222-diki és 1231-diki, úgy szintén IV. Béla 1267-diki leveleinek tanúsága szerint, a király vagy az ország vitézszolgáinak (servientes regis vel regni) polgári szabadságát, igazait és kötelezettségeit is. Vannak okleveleink, melyek a királyi vitézszolgáknak nemességét első királyunk idejében bizonyítják. Szent-István I. könyvének 4. cikkelyében a vitézeket és mileseket alattvalóinak jelesebb rendei közé számlálja, sőt még a nemesek előtt említi. Szent-István fiát inti, hogy a vitézek fölött harag és kevélység nélkül, türelmesen és szeliden uralkodjék, őket szolgaság alá ne vesse, se szolgáknak ne nevezze, és hogy azok neki vitézkedjenek, ne szolgáljanak.

E szerint a király vitézei, *kétségekivül a királyi zászló alatt szolgáló hajós népek is*, már első királyunk alatt a köznépénél jelesebb és attól elválasztott külön rendet alkottak, és a régi oklevelek szólásmódja szerint *aranyzabadsággal éltek.* ³⁾

E szabadságokra történik hivatkozás a későbbi századokban, királyaink azon kiváltságleveleiben, melyeket a Dunán vitézkedő hajós népok kitüntetésére és megjutalmazására adtak.

István halála után nem tesznek ugyan a források említést egy magyar dunai hajóhadról; *minthogy azonban 1042-ben, az Aba Sámuel alatt viselt háborúban, a magyar hajóhad már egészen határozottan említettik; alij lehet kételkednünk, hogy az az előző esztendő háborúban is szerepelt.* Ugyanis Aba három részre osztván seregeit, egygyel a Dráván, a másik kettővel

¹⁾ *Toldy F.* az »Uj Magyar Múzeumban« (1860. decz. XII. füz. 397. l.): Stephanus et Geysilla . . . trans Danubium transgressi et selavos et bosnenses et servios seu rascianos . . . nec non et valachos, quos partim gethas, partimque transilvanos appellaut, usque ad polonos. suo adiecerunt imperio.« (Bergamoi Jakab.)

²⁾ *Vitu S. Stephani.* C. 15. Endlichernél, 153. l. — *Horváth M.* a »királyi testőrségre« vonatkoztatja a legenda e kitételét, a mi bizonyára semmi alappal sem bír.

³⁾ *Szlemenics Pál:* »A királyi vitézszolgák nemességéről.« (*Athenaenum*, 1837. II. félv., 11—12. sz.) V. ő. még *Kovachich Márton:* »Disquisitione an et quid discriminis interfuerit inter nobiles regni, servientes regis et milites olim apud Hungaros.« Kolozsvár, 1814.

a Dunán ment szerencsétlen végzete elé. A magyarok vízhada akkor vagy teljesen tönkretétetett, vagy a németek kezére került; mert a hajóhad vezére úszás által kénytelen a Moraván át menekülni s ügyetlenségeért szemeknek kiszúratásával bűnhődik. Ez alkalommal roppant hajóhadat szerelt föl Henrik s azzal tört be a Dunán az országba. ¹⁾ Megveszi Haimburgot, elpusztítja Pozsonyt s a Vágnál és Garamnál visszavonulásra kényszeríti Abát. Majd másodszor és harmadszor is az országba tör, elpusztítja a Duna jobbpartját és megveszi Győrt is. 1051-ben új háborúval támadja meg I. Endre királyt, nagybátyját Gebhard regensburgi püspököt egy hajóhaddal, mely eleséget is hoz magával, leúsztatja a Dunán előbb Haimburg alá, melyet hadmunkálatai alapjául választ, majd aztán Pozsony, sőt egész Győr alá. ²⁾

A magyar hadakat Endre király fivére Béla vezérlé. De mivel sokkal gyengébb volt, mint a németek jól felkészült hadserege, s azonkívül *hajóhaddal nem rendelkezett*, arra tökéltte el magát, hogy inkább esellel, mint fegyverrel fog a németekkel szembeszállni. A háború részleteiből a német hajóhad kijátszása érdemel említést. A hajóhad feladata a Henrik vezetése alatt táborozó szárazföldi sereggel lépést tartani Magyarországon belseje felé s a tábornak időnként élelmet szolgáltatni. Gebhard minden nap futár által értesíti Henriket a hajóraj hollétéről. Béla kikémeleli a császári sereg útját s elpusztítván a Rába és Zala közti vidéket, éhségnek teszi ki a németeket. A császár kénytelen a Duna felé húzódni, hogy hajóival találkozzék és eleséget kapjon. Azonban ez nem sikerül neki; Béla gyors lovassága szüntelen körübrajongja a német táborát, s a nélkül, hogy az ellenséggel összeütközne, megakadályozza Henrik közeledését a Dunához. A püspök nem tudja mire vélni a dolgot és hírnököt küld a késlelkedő császárhoz, megtudandó tőle, hogy hol várja be hajóival. Azonban a hírnök a magyarok kezébe kerül s Gebhard levelével együtt Béla elé vitetik. Miklós győri püspök elolvassa a levelet s tolmácsolja tartalmát. Béla most választ irat a császár nevében Gebhardnak. Panaszolja, hogy a német sereget súlyos csapások érték és kénytelen visszatérni a birodalomba, miért

¹⁾ *Annales Sangallenses majores.* »Rex (Henricus III.) Petrum avito solio restituere cupiens, ingentem classem summis viribus instruit, atque fortunam belli temptaturus, iterum Pannoniam per Danubium intravit.« (Pertz: Monum. Germ. Tom. I. p. 84.)

²⁾ *Annales Altahenses majores.* »Imperator vero ita disposuit iter suum, ut naviq̄ descendens per Danubium . . . ad Ungariam usque pervenisset et iter illo ingrediendi interclusum fuisset, habito consilio longam circuitionem peregit et absque navibus et plaustris solo equestri itinere regionem intravit. (Pertz: Mon. Germ. Tom. XX. p. 805.)

is sürgősen parancsolja a püspöknek, hogy a hajórajt rögtön fordítsa meg s induljon vele Regensburgba, hogy ott találkozassanak. Gebhard a levelet a császártól eredőnek gondolván, szót fogad; visszatereli a hajórajt és a Garamig előhaladt Duna-balparti sereget Németországba. A császár végre sok hányattatás után eléri a Dunát; de már későn érkezik, mert a hajóhad és a balparti sereg ekkor messze túljárt a határokon. A megfogyott német sereg egy hónapi nyomor után kiszabadul végre Magyarországból, hogy a következő 1052. évben sokkal nagyobb számmal s még több hajóval térjen vissza. Ez azon híressé lett német hajóhad, melyet Pozsony alatt Zothmund megfűrt és katonástól együtt a Duna fenekére süllyesztett. ¹⁾

1072-ben újra találkozunk a magyar hajóhaddal. Az Oláhországban megtelepült besenyők felhasználván az alkalmat, midőn Salamon király s bátyjai az ország külön vidékein harezolának, és pártoltatva Dukasz Mihály görög császár nándorfehérvári helytartójától Nikétásztól, át-át csaptak a Száván és Dráván s rabolták, pusztították az ország határait. Ezen ellenséges háborgatások megtorlására nagy haddal jelent meg a király Géza és László vezérével Zalánkemén alatt. A mint ezt a besenyők hírül vették, átkeltek a Dunán és haza menekültek. Salamon tehát a szövetséges görögök ellen fordítá fegyvereinek élét s ostrom alá fogta főfészköket Nándorfehérvárt. A király nagy gondot fordított a magyar hajóknak minél nagyobb számú szaporítására; mert előre látható volt, hogy Nikétász, ki erős görög és bolgár hajóhadat vont össze a vár alá, nem fogja elmulasztani meggátolni a magyarok átkelését a Dunán és a Száván. És csakugyan, alig szállott hajókra a magyar had, a görögök és bolgárok gyors jároműveiken legott bekeríteni és elfogni igyekeztek azt. Ennek következtében szörnyű vízi csata fejlődött ki a Duna közepén. Az ellenség görög tüzet szórt a magyarok hajóira, hogy azokat megsemmisítse. *De a magyarok hajói sokkal nagyobb számban lévén: a görög hajók a magyar íjászok által nem sokára a Száván tútra visszaűzettek és az átkelés azontúl akadálytalanul folytatathatott.* A mieink Szerbia földjén megállapodtak s ostromolni kezdték Nándorfehérvárt. ²⁾

¹⁾ *Boufin*: Dec. II. 2. k. — *Thuróczi*: Chron. C. XLIII. — *Prag* kételkedik az esemény igazságán. Ann. I. k. 56. l.

²⁾ *Thuróczi* szerint a király: »*lennis ac velocibus convehendis maximam curam impendit, quoniam flumen transmittendum erat; quibus comparatis navalis primum pugna coorta est, igne utrinque certantibus, ad extremum incensis navibus, hostequam ultra Savum fugato, nostri in Servia salvi et incolomes constitere.*« Chron. C. L. — És ismét: »*Græci autem et bulgari, navigantes in celocibus suis, per ingenia sufflabant ignes sulphureos in naves Hungarorum, et eas in ipsis aquis*

1129-ben szerencsétlenség érte a magyar királyi hajóhadat. II. István a Byzanczba menekült Álmos herceg miatt háborúba keveredvén Comnen János görög császárral, nagy sereggel és *erős hajóhaddal* ment a görögök ellen. Ez utóbbi hasznos szolgálatot tett neki Nándorfehérvár ostrománál, meg Zimony megerősítésénél. De a császár a Feketetengerről küldött fel hajóhadat István ellen, mely a miénknél sokkal erősebb lévén, azt Horomvár alatt, egy dunai ütközetben, görög tűzzel részint felgyújtá, részint elmeríté vagy elűzé. Horom és Zimony elvesztek, s a Szerémség nagyobb része is az ellenség hatalmába került.

Ezentúl évtizedeken át hallgatással mellőzi a történelem a magyarok hajóhadát. A magyaroknak ebben az időben, a horomvári veszedelem óta, hajókészletök alkalmasint nem volt. Mikor a trónkövetelő Borics 1146-ban Pozsony urává lesz és Géza király hadai a város visszavételére sietnek, nem találjuk a hajóseregnek is igénybevételét, noha e hadjárat súlypontja egészen a Dunára volt fektetve. Ugyanakkor ütött Henrik is az országra Ausztria, Bajor- és Szászország összes haderejével. Az ellenfelek szárazföldön mérkőznek egymással, s Géza az ősi magyar taktikát alkalmazza a németek ellen. Székely és besenyő íjászokkal támad s állítja meg a futamlókat, könnyű lovasaival fogja oldalt a német dandárokat s intézi rohanásait a menekülő ellenség után. De habár a magyar vitézség ezúttal is valamint más alkalmakkor dúsán aratta a dicsőség borostyánát, még sem tagadhatni, *hogy a hajóhad nélkülözése és a készületlenség, melylyel a nemzetnek mindig jól fölszerelt ellenséggel kelle viaskodnia, a káros következmények egész sorozatát zúdította az országra.* 1152-ben Mánuel előbb fenhatóságának elismerésére kényszerítvén Blachin szerb fejedelmet, a hozzá menekült Boricsot hajóhaddal Branizova alá küldi, hogy ott a Dunán átkelve, a temesi tartományba törjön. Maga Mánuel színtén hajóhad kíséretében megy át a Száván, hadainak másik részével elfoglalja Zimonyt és kizsákmányolja a Szerémséget. Mánuel dunai hadjáratai egymásután ismétlődnek s megannyi bajt okoznak a kellőkép nem fedezett hazának. 1155-ben Bazilius vezér, kinek táborát a trónkövetelő István magyar herceg és a Görögországba emigrált társai is követik, a szüntelen nyugtalankodó Boricscsal megtámadja Magyarországot s a császár költségén kún csapatokból zsoldos hadat állít fel az Al-Dunán hazánk ellen. 1156-ban színlett békét jön kötni

incendebant. Victi sunt autem ignivomi graeci ab Hungaris, prae multitudine navium, quibus flumen operuerunt. (De irruptione Bissenorum.) *Thuróczi*, Schwandtnernál, I. r. 189. l. V. ö. *Horráth M.*: Magyarorsz. tört. I. k. 297. l. és *Szalay*, I. k. 165—166. II.

Mánuel Géza királyal, melynek káros utóhatásait eléggé megkeserülte az ország. 1161-ben Alexius Contostephanus megveszi hajóhadával a védtelen Horomot, az ezután következett évben pedig kicsikarja ajándékképen a trónbitorló IV. Istvántól Zimonyt és a gazdag Szerémséget. 1163-ban fiát Andronicust küldi Contostephanus Magyarországra, ki egész Péterváradig hatol fel hajóival az üres Dunán s hatalmába ejti a Szerémségen kívül még Bács megyét is. *Elegendő hajóhad híján az ország sajnos készületlensége okozta a sűrű görög támadásokból származott balesélyeket, az ellenkirályok és trónkövetelők bátor föllépését, az oligarchia hatalmának növekedését, és a mi ennek természetes folyamánya volt, a királyukhoz hű magyar rendek esüggetségét a haza függetlenségének és területiális épségének védelmezésében.* Szerencse, hogy az északi határokat, melyeken túl akkor vallási eszmék foglalkoztatták az embereket, nem fenyegeté még komolyabb veszély, mint a milyen volt a zsarnok és zsaroló kereszties hadaknak pusztítása. A németek hajóhadát egészen e keresztiesek használták most. III. Konrád német és VII. Lajos francia király százezerekre menő népet vezéreltek Magyarországon keresztül a Dunán és a Duna partjain Solyma felé.¹⁾ Amnyian valának, írja a hadjáratban résztvett Otto freisingeni püspök, hogy a folyamok hajózásra, a rónaság a járásra alig látszottak elegendőknek lenni.²⁾ *A készületlen magyar király nem képes a Dunán állást foglalni ellenök, hanem kénytelen hízelyéssel és gazdag ajándékokkal útnak ereszteni őket Görögország felé.*

A szenvedett veszteségek, a trón és haza veszedelme és a kiállott megaláztatások kényszerítik elvégre az 1162-ben ismét kormányra lépett III. Istvánt, hogy a harminczkét évvel ezelőtt megsemmisült magyar hajóhadat *újra föléleszse.* A hajók csakhamar el is készültek, de úgy látszik kontár mesterek által csak közönséges teherhordó dunai hajókból lettek rögtönözve. Ezen hajórajjal megy a király a trónkövetelő IV. István és a görög had kiűzetésére, valamint az ellenség által elfoglalva tartott Szerémségnek és Bács megyének felszabadítására. Mánuel Gabras Mihályt küldé a görög és kún sereg élén a magyarok ellen. A görög sereget szintén

¹⁾ *Ottonis Frisingensis Gesta Friderici imperatoris*, Lib. I. » — — aliis per Danubium navigantibus, aliis per terram euntibus.« (Pertz: Tom. XX. 375.)

²⁾ U. o. » Tantam autem post se multitudinem traxit (Conradus), ut et flumina ad navigandum, camporumque latitudo ad ambulandum vix sufficere videretur.« Ugyanez áll a »*casus Monaster. Petrischusensis*« ezimű krónikában: » Perrexerunt igitur armati, exercitus infinitus nimis, per Pannoniam et Bulgariam silvam, et copiosa navium multitudine per Danubium.« (674. l.)

hajóhad kíséri a Dunán. III. István Zimony alatt üti fel táborát s ott várja be hajósnépével a görögök támadását. Azonban a magyar hajók igen szélesek és mozdulataikban e miatt nehézkesek voltak, s nem bírtak előnyre vergődni a görög hajók fölött, sőt egy közülök fel is gyújtatott a görögök által.¹⁾ Sikerült mégis a magyaroknak Zimonyt visszafoglalniok s a görögöket rövid időre az országból kiverniök.

Mánuel nem hagyta a kudarczot sokáig bosszúlatlanul. Haza térvéu, roppant készülleteket tett a szenvedett vereség megtorlására. Szövetkezett az oroszokkal, az Al-Dunán tanyázó kún és besenyő népekkel, Fridrik császárral, a török szultánnal és Velenczével, mely utóbbi a maga hajóhadát is rendelkezésére bocsátotta. Temérdek seregét 1164-ben nyáron hozta be az országba, s mindenekelőtt Zimony és a Szerémség visszafoglalására vezeté. *Elkór pusztúlt el III. Istvának derék, de aránylag gyenge hajóhada*. Zimony, Nándorfehérvár és Branizova segedelmére, a Szerémség védelmére nem megy egyhamar magyar hajóhad. Az elfoglalt várakban és tartományokban hátrahagyott görögöket 1165-ben Dénes nádor vasas és könnyű lovasai, íjászaí és parittyásai szorítják ki.

III. Bélának egészben véve csöndes lefolyású kormánya alatt, minthogy Mánuel halála után 1180-ban a Szerémség s az al-dunai erődtímenyek Dalmáciával együtt önként visszacsatlakoztak a magyar koronához, egyáltalában nem parancsolták a politikai körülmények a költséges hajóhad felállítást. A bizánczi trónon ekkor Isacus Angelus ült, ki Béla királynak veje volt, és kivel Magyarország állandó jó viszonyt tartott fen. De azelőtt is, míg az Andronicus Comnenus és a még gyermek Alexius között a hatalmi zavarok folytak, Béla nem volt útalva a hajóhadra, hanem csak szárazföldi csapatokkal vett azokban részt. *Mindazonáltal egy 1189 ben közbejött véletlen, jelentékeny dunai hajórajt juttatott Magyarországi birtokába*. Ugyanis Fridrik császár, engedve VIII. Gergely pápa sürgetéseinek, keresztes háborút intéz a szent földre és szintén Magyarországon keresztül vezetí csapatait. Előre küldí III. Bélához követét, Konrád mainzi érseket, hogy a királyal az útak és hídak kijavítása és az élelmi szerek ára iránt megállapodásra jöjjön. Béla készséggel felel meg a császár kívánságának s szívesen üdvözli őt követei által. Fridrik erre átlépi az ország határát s *erős hajósereggel* jelenik meg előbb Pozsonynál, majd Esztergom kikötőjében. Június 4-én fényes ünnepélylyel fogadja őt Béla a királyi székvárosban, megven-

¹⁾ *Cinnamus*, L. V. p. 132. — *Nicetas Choniát*, 84. — *Turóczy*: II. Cap. 68. — *Horráth M.*: I. k. 428. l.

dégeli koronás vendégét magyar bőséggel, sőt drága ajándékokkal is elhalmozza. A rendkívül szívélyes fogadtatás annyira megnyeri a császár szívét a királyi családnak, hogy nemesak eljegyezi fia, Fridrik sváb herceg részére Béla leányát Constantia hercegnőt, hanem a sok szívességet és az ajándékból kapott drágaságokat azzal viszonozza, hogy *oda ajándékozta Bélának az egész német hajórajt, mely őt és kíséretét Regensburgból Zimonyj szállításra. Zimonytól szárazon folytatá Fridrik palaestinaí útját.*¹⁾ Béla uralkodásának végső éveiben tetemes pénzösszeget szánt e hajóraj gyarapítására s alkalmas fölszerelésére. Ő is keresztes útra akart menni. De e szándéka végrehajtásában halála által meggátoltatván, fiának hagyta azt örökségül.

A királyi hajóhadak további sorsát jó ideig ismét homály borítja. Valószínű, hogy Imre király alatt 1201-ben és ismét 1203-ban, Szerbia és Bolgárország meghódításakor hasznos szolgálatot tett az a magyar szárazí seregnek. II. Endre alatt pedig 1234-ben, az osztrák Frigyes ellen vezetett hadjáratban vett részt.²⁾

IV. Béla országglásának első éveiből nincs arra adatunk, hogy az országnak hajóhada is lett volna. De ha tekintetbe vesszük IV. Béla viszályait az osztrák Frigyessele, kit hadaink 1237-ben egész Bécsig üldöznek, míg viszont a németek 1241-ben a dunai részeket, sőt még Győrt is elfoglalják: alig kételkedhetünk abban, hogy a két ellenséges fél a vízi hadműködést nem hagyta figyelmen kívül. Fölötte érdekes lenne bírnunk az 1259-ik és 1266-ik évekből IV. Bélának azt a lajstromát, melybe a hadi szolgálatra köteles várjobbágyokat összeíratta.³⁾ Azonban, noha e nagy királyunknak súlyos gondok által zaklatott kormánya az egymás után rohamosan fölmerült mondhatatlan szerencsétlenségek és zavarok tömkelegéből még mindig nem bontakozott ki az utókor előtt egész dicsőségében és minden érdemében: annyi adatot azért abból az időből is megmentett a sors számunkra, hogy azok fonalán e jeles fejedelmünk honvédelmi intézkedéseinek egyes kiválóbb mozzanatait megismerhessük. Béla a királyi had tekintélyét és erejét, főleg a görög befolyás alatt állott elődei által elpazarolt várjavak s a hadi szolgálathoz kötött jószágok visszavétele és eredeti czéljokra

¹⁾ *Godofred. Colon.* Frehernél. I. 352. l. — *Arnold. Lubeceus, Leibnitznál*: Scriptor. Brunsw. II. 677. — *Anonymus, Urstisiusnál* 213. *Chron. Austr.* Pertznel IX.

²⁾ *Annales Erphordenses.* Legalább ezt sejteti e kitétel: » — in quo conflictu strages maxima pugnatorum, atque in Danubio submersorum facta est, rege (Ungarie) triumphum obtinente.« (Pertz, Tom. XVI. p. 30.)

³⁾ *Árpádkori új okmánytár*: VII. 501. és *Fejérenél*: IV. 3, 336.

fordítása által annyira növelte, hogy még a kisebb nemesek, sőt a várjobbágyok is számos vitézzel szaporíták a királyi sereget. Az országba települt idegenek a bevándorlásukkor szerződésképen nyert királyi személy- és birtokjogok fejében szintén a királyi sereghez szegődtték vitézeiket. IV. Béla országlata alatt veszik kezdetüket a hadi célokra, nevezetesen pedig a Duna erősítésére szánt azon gazdag királyi adományok és szabadságok, melyekben a Dunán fekvő s hadilag fontos várak, városok és azok főurai, polgárai, de mindenekelőtt az esztergomi érsekek részesülnek. 1265-ben elviszi udvarnokait Keszű helyből, s a mai Udvarnokon telepítvén le őket, Komáromot s annak polgárait oly kiváltságokkal ajándékozza meg, minőket az általa épített Új-Pestnek (Buda) és polgárainak adott. 1277-ben Tamás bán, Pozsony, Nyitra és Komárom grófja, a IV. Bélától nyert szabadságot megerősítvén, újlag kiveszi Komárom lakosait a várparancsnok és az ottani curialis gróf ítétele alól. ¹⁾ Esztergom várát 1249-ben az esztergomi érsekre ruházza át Béla, és hogy az érsek azt szárazon és vizen kellően védelmezhesse, úgy tőle, mint fejedelmi utódaitól is, terjedelmes uradalmakat nyer, melyek sokasága a XVI. században már hosszú lajstromot tölt be. 1315-ben Komárom vára és városa is, az összes szállásokkal, falvakkal és egyéb járulékokkal, szintén az esztergomi érsek birtokába megy át. Zsigmond király 1388-ban pedig hozzáadta még Újfalut, Buióthot, Genemarothyát az esztergomi és komáromi, továbbá Rab, Csenke és Bery földjét az esztergomi megyékben. Ugyanígyen kegyelmekkel gazdagítottak Győr, Pozsony, Buda és Pest, bizonyára leginkább vizi hadi fontosságuknál fogva. 1246-ban léptek be a királyi hadseregbe a jánosrendi vitézek. Nem olvadtak ugyan bele, de mint királyi sereg a magyar király szolgálatába állottak. A király Rembold nagymesterrel formális szerződésre lép, melynek erejénél fogva a rend adományul kapja némi részek kivételével a Szőrényi Bánságot egész az Aluta folyóig, és Kúnországot az Alután túl és Erdély havasai alatt. A tartomány jövedelmeinek fele a királyé, másik fele a rendé. Kúnország összes jövedelmeit huszonöt esztendőre a szerzet egyedül élvezi. Ezen kívül kap a szerzet a királytól

¹⁾ Ugyanígy értelmű szabadságokat kap Komárom, mint főfontosságú duna-i erődítmény, 1307-ben Csak Mátétól, 1331-ben I. Károlytól, 1388-ban Máriától, 1401-ben Zsigmondtól, 1446-ban Hunyadi Jánostól, 1453-, 55-, 56-ban Kún Lászlótól, 1465—70-ben I. Mátyástól, 1518-ban II. Lajostól, 1527-ben Zápolya Jánostól, 1538-ban I. Ferdinándtól, 1602-ben Rudolftól, 1609-ben II. Mátyástól, 1622-ben II. Ferdinándtól, 1651-ben III. Ferdinándtól, 1692—94-ben II. Lipóttól, 1712—37-ben III. Károlytól, végre 1745-ben Mária Teréziától. (L. *Fényes Elek*: »Komárom vármegye«).

Háromszékben 500 ekényi szántóföldet, ajándékba kapja Scardona városát és a Peczath nevű praediumot, végre Voyla földjét a Duna mellett.¹⁾ Eunyi dús javadalmazás fejében kötelezik magokat a joanniták a pogányok és a *bolgárok* ellen fegyvert fogni, más eretnekek ellen csak akkor, ha azok az ország határait átlépnek. Tartozik a rend hadakozni a tatárok ellen, s védelmezni a *németek* ellen az északi végvárakat is.

A jánosvitézekkel kötött ezen szerződésnek legközvetlenebb célja az Aluta és a Duna közti országrész biztosítása a magyar korona részére. *Ezen célt csak úgy érhet el a rend, ha főleg a Dunán vízvédelmi eszközökben hiányt nem szenvedett!* A dalmáciai Scardona várost, valamint a dunaparti Voylát avval a kikötéssel kapta, »*hoggy magát a tengeren és a Dunán minden szükségességekkel fölszerelje.*« Ha nem maradt is följegyezve, de a dolog természete, a történelmi színtér alkata és a kor körülményei kényszerítően követelik tőlünk azt a föltevést, mely szerint IV. Béla király, ki a tatárjárás után arra fordítá fejedelmi gondoskodásának egész erőlyét, hogy az országot *megfelelő s lehetőleg legrészelebb stratégiai készülékekkel* ellássa, a joanniták vitéz testületét csak az esetben halmozta el oly nagyterjedelmű dúsgazdag donatiókkal, ha biztosítva volt a felől, hogy az ország déli és északi végszélei, melyeknek védelme a rendre volt bízva, a rend részéről kellő oltalmat nyerhetnek. E föltevést nem ingathatja meg a körülmény, hogy az adománylevél lovas segítséget emleget, és hogy emlékcinkben jobbára nyoma veszett a jánosvitézek harezának a békétlenkedő bolgárokkal, Ottokárral.²⁾ vagy a stájer hadakkal. Akár részt vett a vitézrend ama háborúknak, akár meghiusultak az ő erejére és vitézségére épített tervek, és egyáltalában bármilyen nehézségek fordultak is elő, melyek miatt Rembold nagymester az Al-Dunán nem boldogúlhatott: mindez még nem zárja ki az észszerű föltevést, hogy a rend akkor, mikor az alsó és felső Duna stratégiai vonalainak védelmét terjedelmes jószágok fejében magára vállalta, birtokában volt egyszersmind azon hadi fölszereléseknek is, melyek nélkül a Duna védelme *teljes lehetetlenség* lett volna.

Forrásaink hallgatása még nem bizonyíték arra nézve,

¹⁾ A királyi adománylevél *Praynál*: Dissertationes, 134. l.; *Katonánál*: Histor. crit. VI., 45. l.; *Fejérvénél*: Cod. Dipl. IV. 1. k. 447. l.; *Theimernél*: Monumenta, 1. 208. l.; *Pestynél* terjedelmes kivonatban: A Szörényi Bánság és Szörény vármegye története, 1. k. 16—23. ll.

²⁾ Ottokár király egy természetes hajóhidat is hozott magával, midőn 1271-ben Magyarországra tört. Kétségtelen, hogy folyami hajóhaddal is rendelkezett, melylyel szemben oly gondos fejedelem, mint IV. Béla, nem hagyhatá egészen üresen a Dunát. (V. ö. *Horneck*: 92., 104. lap. és *Kurz*: Oesterreich unter H. Albrecht dem Lahnen.)

hogy valamely dolog, melyről említést nem tesznek, egyáltalában nem létezett, vagy valamely esemény, melyet elhallgatnak, egyáltalában meg nem történt. Az idegen s főkép a német kútfőkben közönségesen hallgatással szokott mellőztetni az, mi a magyar hadaknak kiváló erejét, előnyét vagy dicsőségét képezte. Az ellenség nem szólt arról, a mi neki nem tetszett. Nemzetünk történelmi multjának számtalan mozzanatai fölött pedig szintén némán vonúlt el a magyar krónikások jegyeztető szelleme. A haza czernyi sanyargatásainak borús korszakában inkább az érdekelte őket, a mi a féltékenyen őrzött államlét és nemzeti szabadság megmentésére a szükséges honvédelmi eszközökből még hiányzott, sem mint az, a mivel az ország már ügyis rendelkezett. Ilyenkor tehát nem annyira a kútfők hallgatása, hanem a történelmi tények és a fenforgó körülményekből levont következtetés a mérvadó. Hogy például V. István, IV. László, III. Endre és Róbert Károly uralkodása alatt aligha volt elegendő hajórajunk a Dunán, azt a királyaink hadviselésének összes körülményei majdnem teljes bizonyossággal mutatják. Különben nem vezette volna István 1272-ben szárazföldön a magyar sereget a hűbéres Szerbiába, véget vetendő a háborúnak, mely Uros fejedelem s fia és veje közt támadt volt. Róbert Károly sem szorúl vala osztrák Frigyesnek hajóhadára, midőn a dunai hadállásokat a hatalmas Csák Máté kezeiből kiragadja és 1315-ben Komáromot és Visegrádot megveszi. Nem kért volna 1334-ben Róbert siciliai királytól Szlavóniába küldendő hajókat István bán számára. ¹⁾ Számos délszláv hajósnépünk künn szolgált velencei hajókon, vagy a siciliai marinán állott fegyverben és matrózkodott, ²⁾ míglen 1349-ben Dusan István szerb császár tulajdon hajókat nem készíttete Velenczében. ³⁾

Okiratos bizonyítékunk van rá, hogy hajós személyzetben, vagyis a vízi hadhoz megkívántató hajós legénységben ekkor sem volt hazánk szűkében. Csak a hadi czélokra fölszerelt igen drága s költséges hajóanyagot, a tulajdonképi hajórajt nélkülözte, melyen az ország folyamvidékein, a Dunán, vagy a többi nagyobb vizek réveiben lakott hajós kompániák, hajóstelepek fegyverfogható erejét az ellenség elé vihette volna. I. Károly király idejéből, 1336. évi decz. 13-dikáról maradt fen egy okmány, mely a királyi *hajósnépek*, *hajóstelepek*, *hajóstársaságok* ekkori létezését kétségtkülvivé teszi. György,

¹⁾ Wenzel : Magy. diplomáciai emlékek az Anjou korból. I. 323. l.

²⁾ U. o. I. k. 324. l. — II. 45. l. — II. 75. l. — III. 130. l. — II. 447. l.

³⁾ U. o. II. 349. l. — Velenczében a szt. Márk bazilikája melletti partot *szlavonoh partjának* (Riva degli schiavoni) nevezik mai napiglan is. (*Pesty* : Száz politikai és történelmi levél.)

buda-külvárosi hajós, saját és *társai* nevében (suo et aliorum sociorum de eadem vice et nomine) a király színe elé járulván, állítá, hogy a buda-külvárosi hajósok azon négy-hajónyi révet (portum seu vadum), mely a *jenői és a pesti hajósok* révei közt a Dunán fekszik, Béla és László királyoktól kapták, s az most is őket illeti meg törvényesen. S mégis ezen révöket a nyulszigeti apácák jenei hajósnépe, meg a pesti hajósok erőszakkal elvették tőlök s elfoglalva tartják. A király vizsgálatot rendelt a peres ügy megismerésére, meghagyván a budai hajósoknak, hogy igényöket az említett révre Béla és László király adományleveleivel bizonyítsák. A budai hajósok sokáig, egész 1336. évi kisasszony napja nyolczadáig halasztgatták igényeik beigazolását, a mikor is elvégre a per a király ítélőszéke elé került végeldöntés végett. A nyulszigeti apácák ügyvéde Lambert Péter prédikátor szerzetes volt, a budai hajós kompániát Ulrik és Miklós hajósbírák (nautarum iudices) képviselték. Minthogy kitűnt, hogy a budai hajósok hamis úton szereztek meg Béla és László királyok leveleit, sőt a kérdéses rév birtokába soha sem is lettek törvényesen beiktatva: a király elutasította őket keresetökkel, büntetést is szab rájuk hamis vádaskodásuk miatt, fentartja azonban részökre a folyambeli szabad kereskedést, de kötelezi őket egyszersmind, hogy *saját hajóikon és dereglyéiken, eddigi szokás szerint, a királyi szolgálatokat teljesítsék.*¹⁾

Róbert Károly idejében tehát már nem abban a kezdetleges állapotban találjuk a királyi vízi hadat, melyben az első királyaink alatt volt. A várkerületek feudális népéből, mely a Dunán és a többi nagyobb folyókon hajózási szolgálatokat teljesített, királyi adomány- és oltalomlevelekkel felruházott *hajótestületek* lettek, melyeknek tulajdon birtokaik vannak s melyek most már tulajdon autonomiával bírnak. Hajóstelepek azok ugyan most is, mint voltak régen, de már jeles szabadságokkal dicsekedhetnek. Csak egy dologban szolgák: *a király vízi szolgálatában!* S e tekintetben katonák, *valóságos vízi had*, — habár nem a mi mostani fogalmaink szerint. Hasonlók a mongolok betörése után IV. Béla királyunk által felállított határszéli őrállókhöz (speculatores), kik szintúgy, mint a vár-

¹⁾ » — eo tamen salvo, — mondja a király — quod ipsi nante de suburbio in eorum *navibus propriis et carinis* per cursum aquarum . . . supra et infra res et quevis mercimonia, Incrum sen ipsorum questum cum ipsis nautis Pesthiensibus parcientes, et cum eisdem regalia nostra servicia modo consveto exercere debentes, semper liberam habeant defendendi facultatem . . . etc.« (Nagy Imre: Anjoukori okmánytár. III. k. 312—315. ll.) — Hasonló ügy forgott fen 1375-ben ugyanazon nyulszigeti apácák s a budai prépost közt, 1381-ben pedig a pesti hajósok révének ügyében ítélte I. Lajos király. — (Fejér: Codex diplom. IX. 5., 57. és IX. 5. 474.)

jobbágyok, fegyverszolgálattal összekötött koronajavakat élveztek s őrnagyuknak engedelmeskedtek. Béke idején eszközlik a közlekedést folyamainkon és szabad kereskedést űznek; háborúban katonák. Hajóikra, dereglyéikre szállnak, fegyvert ragadnak, közvetítik a sereg élelmezését, kémszolgálatokat teljesítenek, követik a tábornok a faltörőgépekkel és az utócsapatokkal. Róbert Károly alatt mindezt saját járműveikkel viszik véghez; mert a királynak — ügylátszik — nincsen tulajdon hajókészlete, bár annak szükségét nagyon érzi, de baján segíteni nem képes.

A szükséges hajómennyiségnek beszerzése, de magának a hajóhadnak korszerűbb szervezése is Nagy Lajos király dicsőteljes uralkodásának első éveire maradt. 1364. táján úgy kezdtek az ország körülményei alakulni, hogy egy erős dunai hajóhadnak fölkészítése elodázhatlanul szükségessé lőn. A Vilmos-féle »*Királyi Constitúciók*« tanúsága szerint Németországban a Rajnán már régen törvényileg volt a vízi haderő kiállítására és felszerelésére háború esélyeire szervezve. »Rendeljük — mondja a Constitutio, — hogy a Mosel és Basel közt fekvő városok száz hadi hajót, a lejjebb fekvő városok pedig ötven hadi hajót. — naves bellicas honestas et cum sagittariis praeparatas — tartozzanak kiállítani és fentartani.«¹⁾ Nálunk ilyen rendelet még nem volt. A vízi hadról szóló törvényeink sokkal későbbi időszakból valók, holott a Regensburg és Bécs kikötőiben szüntelen részen álló német hajóhad, éppen a magyar királyság első három századában volt a legveszedelmesebb Magyarországra nézve. Dél felől is éppen Nagy Lajos kormányra léptével kezdi a sötét végzet hollószárnyait lebegtetni hazánk fölött. A görög császárság ekkor már teljesen meg volt rontva, Bolgárország elfoglalva, Rác- és Bosnyákország adó alá vetve, Oláhország és Hercegovina állása megingatva. De a keleti császárság düledékeiből fiatal erővel, világrendítő hatalommal emelkedik ki egy szörnyű óriás, a rettentő ozmán birodalom, melynek hódítási törekvései Magyarország felé irányulnak, miután annak melléktartományaival hatalmát már éreztette. Az európai fejedelmek, főleg a szomszédok, erősen kezdenek fegyverkezni és alkalmas stratégiai állásokat foglalni. Lajos legelőbb is az Al-Duna védrendszerének megerősítésére veté tekintetét. Megújítja a magyar koronának jogait Bolgárországra, hogy ott lábait megvetvén, útjába léphessen a hódol-

¹⁾ *Wilhelmii regis constitutiones*, Ao. 1254. Ugyanott olvassuk továbbá: »Item volumus, ut civitates omnes attrahant et adducant ad se naves in passagiis seu vicinis, ut nullum sit passagium, nisi ante civitates coniratas, ne inimicis pacis nullus Rheni transitus concedatur . . . (Pertz, Tom. IV. 370.)

tató török áradatnak. Bodon eleste után keletkezik magyar főhatóság alatt a dnai bolgár bánság. Lajos fölszereli azt katonai erővel és elegendő hadi eszközökkel. A magyar hadak *hajókon* eveznek le Zalánkeménből a Dunán, hogy a bolgár bánsságot háborgató Szizmánt megfenyítsék. Garai Miklóst is *hajóhad* támogatja, mikor 1368-ban levezeti seregét a Dunán, hogy a hűtlenné lett Vljako oláh vajdát megbosszulja.¹⁾ Budai Imre kapitány alatt 1370-ig magyar zsoldos hadosztály állomásozott Velenczében, a signoria tengerészeti szolgálatában. *Vajjon tehát az a Lajos király, ki az ország határain túlvan is, a sák tengeren, önálló magyar hajóhad létesítésére irányozta törekvéseit és annak felállítására körül oly annyira buzgólkodott?*²⁾

1) — — Nicolaus Gara — — mira virtute, ac singulari militaris artis disciplina, Regis exercitum instructis navigiis e Bulgaria in Valachiam . . . ita transmisit, ut in Danubii ripa hostem fuderit, ceciderit multos, et proxima subinde oppida cepit. (Bonfini: Rer. Ungar. Decad. II. L. X.)

2) Ez is egyike Nagy Lajos királyunk azon kiválóbb érdemeinek, mely államférfiúi hívatottságát legjobban bizonyítja, s fejedelmi alakját kora műveltségének színvonalára emeli. Kiszámíthatlan az erkölcsi és anyagi kár, melyet Magyarország minden századokon keresztül szenvedett, mert nem rendelkezett saját tengeri hajóhaddal. Bár sikerült volna Nagy Lajosnak megvalósítania a legéleltrevalóbb politikai tervet, melyet valaha királyaink trónjáról hallottunk, s melyet ötszáz esztendő lefolyása után is kormuk legnagyobb magyarja Széchenyi visszhangoztatott a »tengerre magyar« jelszónak politikai axiómává felavatása által. Egy röpké vissza-pillantás hazánk történelmi múltjába, fájdalommal tölti el a honfűti kebelt azon sok veszteség és megaláztatás miatt, melyet Magyarországnak, legderékabb királyainknak is, néma türelemmel és keresztbe tett kezekkel kellett eltűrniök, mert nem volt tengeri hadunk. Már a magyar királyság alapításakor kezdődik a kárvallások és szerencsétlenségek sorozata s jellekölti Nagy Lajosban a magyar tengerészet létrehozásának eszméjét. Mikor Otto dóge 1018-ban a velencei hajórajjal megtámadja a Szent-István koronájához tartozó tengerparti városokat, a király nem annyira kegyes indulatból sógora iránt, mint egyes történetírók állították, hanem mert tengeri hada nem volt, kénytelen veszni hagyni a magyar tengerpart tetemes részét. 1095-ben is, mikor Könyves Kálmán, Vítali Mihály velencei vezéreggel a Dalmáciára vágó apuliai normannok megfenyítésére szövetkezik, velencei hajókon küldi tengerre a magyar hadat. Ugyan e királyunk biztosítani akarván Dalmáciát, a tengeren hatalmas és a görög császár által is pártfogolt Velence ellen, tengeri erő hiányában Roger szicíliai fejedelemmel rokonsági frigyre kénytelen lépni. Dalmácia elvétele után pedig 1103-ban a szigetek elfoglalására Ugra bánt, a tengeri városoktól nagy összeg pénzért bérbe vett tizenhárom kisebb hajóval küldi Arbe ostromára. Mikor aztán Arbe lakói a bánt visszaverik, Kálmánnak nem marad egyéb hátra, mint elállania a dalmáciai szigetek visszavételétől. Ugyanekkor Zárát is ostromolván, a tenger oldaláról nem közelíthető meg a várost, mert — mint Lucius írja — »classe destitutus erat.« »Oly tengeri erőt — teszi hozzá nemzetünk nagynevű történetírója Horváth Mihály, — melylyel a tenger fölötti uralmat a már kiképzött tengerészettel bíró Velence kezéből kiragadhassa, nem teremthetett Kálmán; mert ahhoz nagyobb pénzerő, hosszabb

tehetgé-e, hogy ben az országban bele ne foglalja újonnan szervezett honvédelmi rendszerébe azon most már nélkülözhetlenné vált hadi eszközt, a dunai hajóhadat, mely nélkül a törökök berohaná-

és békésebb uralkodás kívántatott volna, mint a mennyivel ő birt s a meddig ő uralkodott. A nagy feladat — úgymond — utódaira maradt örökségül. De sem közvetlen utóda, s kik annak kiskorúsága alatt az országot kormányozták, sem a későbbi királyok nem fogták fel, nem méltányolták a nagy fontosságot, melyet Kálmán Dalmácia s általa Ádria birtokába helyezett.* Azért ingadozott olyannyira a magyar királyok kezében a ráuk nézve életérdekű Dalmáciának birtoka s vele az Ádriaitenger s a keleti kereskedelem fölötti hatalom. Nem volt tengerészletünk, melylyel Velenczével versenyezhetünk s azt háttérbe szoríthattuk volna! III. Béla csak úgy tarthatja Dalmáciát Velence ellenében, hogy állandóan nagyobb sereget kénytelen élelmezni a tengerparti erődökben. Az 1190. évi háborúban a tengerparti városok hajóit kölesönzi el Béla s azokon vezetí fegyvereseit a velencei hajóhad ellen. A traui foknál vívott tengeri harc s a vizen is helyőket álló magyar vitézek részére dönti el ugyan a győzelmet, de azért a háború tulajdonképi tárgya, Arbe és a többi szigetek, továbbra is csak Velence birtokában maradnak. Imre király 1203-ban nápolyi hajókat bérel ki az Ádriai-tengeren a velencei hajóraj ellen, s ezeken szállítja embereit Zára visszavételére, de a zárai polgárok a lagunák városának hódolnak meg, mert a magyar királynak nincs tengeri hatalma, hogy őket oltalmazhatná. 1216-ban, mikor II. Endre. atyjának fogadalmát teljesítendő, kereszties hadjáratra készül s a tengeren szándékozik útra kelni, Della Croce Pontinust, Dalmát és Horvátország királyi helytartóját Velencezébe küldi a szükséges hajók megszerzése végett. Ziani Péter herceg a hajók bérletét illető szerződésben beleegyezik ugyan, hogy Velence tíz hajót ad bérbé a magyar királynak a sereg átszállítására, de mindjárt Zára városát is örökre lekötí Velenceének. Spalatóban még zárai és anconai hajókat is szerződötteni kellett. Mikor pedig 1243-ban huszonhat gályát s húsz más hajót küldenek a velenceiek az elpártolt Zára visszafoglalására. Dénes bán csak lánczokkal tudja valahogyan elzárni a város kikötőjét, a nélkül persze, hogy ezzel a védelmi szerszámmal megmenthette volna a fontos helyet Magyarország számára. Későbbi királyaink is szüntelen szorongatott helyzetben voltak a magyar tengerpartokon a tengeri hajóhad hiánya miatt. Ismeretesek Róbert Károly viszályai a velencei köztársasággal, Zára, Trau és Sebeniko birtoka miatt. Károly mindannyiszor rokonának, a szicíliai királynak hajóira szorúl. Brebiri Pál és Mladen teugermelléki bánok tehetetlen szemlélői az ország területi épsége ellen irányzott merényleteknek, míg valamely tengeri hatalmasság jó pénzért, vagy még ennél is drágább kárpótlási áron ki nem segítí a magyar királyt a bajból. S bár e jeles fejedelem minden alkalmat megragad családjá hatalmának s birodalma nagyságának emelésére, azt még sem tudja soha keresztülvinni, hogy három tenger mosta országát tengeri haderővel is felruházza. Nagy Lajos csak úgy ígéri a kért segítséget Palaeologosz János görög császárnak a törökök ellen, ha ő maga is elegendő tengeri erővel fogna rendelkezni. Ez a hadjárat szolgált első alkalmúl, hogy a király magyar tengeri hajóhadnak felállítását komolyan terbe vegye. Követet küldött Velencezébe Cornarino Márk herceghez, kérve őt : szereltesen fel számára az ottani hajógyárban, az 1358. évi stipulációk értelmében, huszonnégy tengeri hadi gályát. De Velence óvakodott attól, hogy az Ádrián Magyarországnak is hajóhada legyen. Lajos törekvései meghiúsultak a tengeri hatalmára féltékeny signoria fondorlatai és szü-

sáinak napról napra jobban fenyegető reszdelmét az Al-Dunán semmi más alkalmasabb eszközzel nem lehetett elhárítani?

Nagy Lajos hajóhadát örökölte másodutóda, Zsigmond király, bár az őt megelőző Mária királynő uralkodása alatt a hadügy mélyen súlyodt. Zsigmond trónraléptekor ismét találkoztunk tehát a királyi hajórajjal. 1390-ben *Garay Miklós* parancsolt fölötte, midőn a király Keve alá vezette seregét, a törökök és az elpártolt szerbek ellen. 1392-ben megtámadja a török Moldva- és Oláhország fejedelmét, kinek saját alattvalóival is háborús viszálya volt, mert Dánt, a szultán hűbéresét, választották vajdájokká. Zsigmond Myrza pártját vette pártfogásába és *hajóhadát a Moraváról a Dunára küldé*. E hajóraj oly erős volt, hogy a szövetszertt török-oláh hajóhad fölött fényesen győzedelmeskedett, sőt azt teljesen tönkre tette. ¹⁾ Négy évvel később, mikor Zsigmond szövetszeges hadakkal megy védelmezni a kereszténység ügyét, *már nem elegendők neki a török túlerő visszaszorítására a magyar hajóhadok*. Szaporítja őket francia hajókkal *Viennei János* tenger-nagy parancsnoksága alatt, továbbá német szent János-rendi és velencei gályákkal, hogy a Feketetengeren és a Dunán támogassák szárazföldi seregének működését. Pünkösdt táján nagy összejövetelt tartottak az összes szövetszeges hatalmak Bécsben és *hetven* a magyar hajóhadhoz csatlakozandó hajót úsztattak le a Dunán, velök küldvén tetemes mennyiségű bor, liszt és zab szállítmányt is, a Vaskapu felé tartó gyalog és lovas csapatok számára. ²⁾ E megtízszerezett vízi haddal ostromoltatik 1396-ban Nagy-Nikápoly, és az ő segítségével szabadul meg szorongatott helyzetéből a szerencsétlenül járt Zsigmond király. 1412-ben a dalmáciai tengerpartot is veszély fenyegetvén, Zsigmond elhatározta, hogy Velenczét hatalmának egész súlyával megtámadja. Zsigmond ezért Magyarország szolgálatába fogadja az Aureai Ugolinót, egy gennai tengerész, és annak felügyelete alatt hadi hajókat kezd építtetni, mely szándékát azonban ő is csak oly kevéssé vihette keresztül, mint Nagy Lajos. ³⁾ Mindazonáltal kétszegtelen, hogy egy

telen ellenszegülése miatt. A magyar tengeri hajóhad nem jöhetett létre sem most, sem később! Pedig Magyarország, mikor hatalmának tetőpontján állott, a magyar marina által nemcsak nagy fontosságú gyarmatpolitikát inaugurálhatott volna, hanem bizonyára megteremtí vala az anyagi létérdekeit előmozdító külkereskedelmet is és megtartja a partvidék emporiumait.

¹⁾ *Windeck*: Vita Sigismundi. (Mencken: Ser. Rer. Saxon. T. I.), *Kerchelich*: Not. praelim. de Reg. Croat. T. I. *Engel*: Gesch. d. R. Hungarn, II. r. 6. l.

²⁾ *Hammer*: Gesch. d. Osman. Reichs, I. k. 2. r. 238. l.

³⁾ *Engel*, id. m. II. r. 25. l.

magyar király sem tervezett oly sok hasznosat a honvédelem szabályozása körül, mint éppen Zsigmond. Ha mindenben nem sikerült is szándéka, annak okát az akkori körülményekben kell keresnünk.

1428. évi május elején fenséges látvány tárul eléink az Al-Dunán. Galambócz és a vele szemben épült Lászlóvár alatt. Elragadó történelmi kép, a magyar királyi hajóhad hajdani jelentőségének és dicsőségének emléke! Főalakja egy lelkes magyar hölgy, a mint a török kézen levő Galambócz visszavételénél ezer veszélyek közt *vezényli a magyar hadi hajók legénységét*, és süllyeszi, egyremásra gyűjtogatja roncs mozsaraiból vagy vetőágyúiból az ellenség vízi járműveit. Rozgonyi István temesi grófnak fiatal deli neje, *Szentgyörgyi Czeeczilia* az, ki romlást és halált szór Murád hajóira, melyeket a vár felszabadítására küldött. Mellette küzd hős férje, Rozgonyi István és maga irányozza az ellenségre a legnehezebb ágyút, mely Magyarországon valaha öntetett, s a várnak több tornyát rommá lövi. István oldalánál harcol testvére, Rozgonyi Péter veszprémi püspök is, a kereszttel lelkesítvén kitartásra a vitéz hajóhadat. A szerb oldal csúcsain ott van Zsigmond király is, előretörő seregének élén. Eminnen, a lászlóvári ágyútelep fedezete alatt, a vitéz bajtársak: grabovi Zavissa Niger szepesi kapitány, korának híres lovagja és Voda Péter, bandériumaikkal. Nem verhetik ugyan le a háromszorta nagyobb ozmán erőt, Galambóczot sem vehetik vissza, de szabad elvonulás mellett fegyverszünetre kényszerítik a törököt. Azonban mikor hajóink magyar partra szállítják katonáinkat, a hitszegő törökök által megrohantatván, válságos helyzetbe jutnak. A megrohant csapatok közt van Zsigmond is, minden perczen kitéve a veszélynek, hogy vagy elfogják, vagy megölik. De ott terem egy hajócsapattal Rozgonyi, kiragadja királyát a tömeg közül, bárkájára veszi és megmenti. ¹⁾ Azonban ő maga a Dunába esik, — és ismét a hajóslegénység elszánt bátorsága diadalmaszkodik a hős vezér megszabadításánál. Zavissa Niger egyedül állja még helyét és rettenthetlenül viaskodik a törökökkel. Zsigmond rögtön az ő megmentésére is hajókat küld. Hajós legénységünk a derék lengyelt a csatazajból kiragadja ugyan, de ő nem fogadja el a menekülést, hanem inkább ott esik el áldozatul vitézeivel együtt. A Czeeczilia grófnő részére 1435-ben kiál-

¹⁾ A király menekülését szép, de nem egészen találó hasonlattal illusztrálja *Bonfini*, mondván, hogy a király kis csónakon menekült volna. »Quin etiam Sigismundus quoque, qui coeli ruinam paulo ante contempserat, in manum hostium pervenisset, nisi *parva cymba* (?) Danubium trajecisset, Nervis profecto fatum nactus, qui contempto maris imperio, parvo navigio in Asiam relatus est.« (Decad. III. L. V.)

lított adománylevélben imígyen örökíti meg maga a király a magyar amazon hősiségét: »*Czeccília grófné — úgymond — egyéb hölgyeknél bátrabb . . . daczára gyöuge és félénk nemének, hősi lélekkel egy hajóra léprén, azzal a megkezdett harcba elegyedett, s a Dunán ide s tova evezrén, számos hőstetteket vitt véghez. Hajójával több ízben megközelítette Galambócz várát, és abba . . . keményen lödöztetett a törökökre.*«¹⁾

A magyar hajóhad inentúl állandó bajtársa és hű követője az Al-Dunán működő szárazí hadainknak, valahányszor azt a víz állása megengedi. Sekély vízállás mellett természetesen nem hatolhatótt keresztül hajóhad a Kázán és a Vas-kapu sziklacsúcsain és zátonyain. Ilyenkor a Duua torkolata felé nem vétettek igénybe hajóhadaink, hanem rengeteg kocsi-kíséret követé csapatainkat.²⁾ De rendes vízállásnál, mikor a hajózás természeti akadályokba nem ütközött, hajólegénységünk képezte a folyammenti sereg védő és kísérő hadát. Ez szállítá a tábor után a segédcapatokat is. A gyalog és lovas középhad közönségesen folyamparti állomásokon táborozott, a hajóraj közelében. Ott volt yele a királyi hajó is, a sereget kísérő királynak lakásával. Így történt 1439-ben Végyszendrő eleste előtt, mikor Albert előbb a Tisza torkolatánál Títel vidékén, aztán Szegeden, majd ismét Zalánkemén alatt táborozott.³⁾ Ez a hajóhad szerepelt a következő 1440. évben, mikor V. László alatt II. Mahomet Belgrádot több mint száz e vég-hől magával hozott hajó segítségével ostrom alá vette. *Teljes öt óra hosszúig tartott az elkeseredett harc a török és a magyar dunai hajóhad között.* Hunyadi János és Kapisztrán a partról szemlélték a megdöbbenő véres viadalt, és onnan bátorították hajóink legénységét, *melynek ritésége és a vízi taktikában való ügyessége elvégre is a mi részünkre dönté el a fényes győzelmet.* A török hajók menekülni kénytelenek, míg a mieink megközelítvén a vár falait, újabb segédhadat és élelmet szállítottak a várba. Vig áldomással ünnepelte a győzelmet Tallóczy János

¹⁾ *Fejér*: Cod. Dipl. X. 7. 638. l.

²⁾ Így Ulászló 1444-ben szeptember közepén, nagyon alacsony vízállás alkalmával, Szegedről 10,000 főnyi sereggel a törökök ellen indulván, 2000 kocsi-t vitt a sereg kíséretében, részint az eleség és a szükségességi hadi eszközök, részint a seregnél levő fényező lengyelek szokása szerint, azok drágaságainak szállítására, sőt oltalom gyanánt is a tábor erősítésére. A Magyarország által 1448-ban kiállított 24,000 főnyi sereget is 2000 szekér kísérte. (*Teleki*: Hunyadiak kora, I. 413. l.) A hussziták diadalai óta nálunk is némi alkalmazást nyert a szekértábor. (*Szalay*: Magyarország. Tört. III. 69. l.)

³⁾ V. ö. *Szalay I.*: Magyarország. tört. III. k. 14—15. ll. — *Thuróczy* csak emyit mond: »Albertus animadverso periculo, quod Hungariae imminabat, exercitum partim terrestri itinere, partim Danubio in hostem ducit, adque ad Tibiscum castra ponit.« (*Chron.* I. r. 381. l.)

vránai perjel, a vár kapitánya, és Ország Mihály, kik előbb már azt hitték, hogy a törökök által erősen megszagott várat lehetetlen lesz megtartaniok. A török 20,000 emberének veszteségével kénytelen volt elvonulni Belgrád alól, azzal fenyegetőzve Ulászlónak öt békére intő követei előtt, hogy ha a vár neki jószerével át nem adatik, még nagyobb erővel térend vissza annak ostromára. ¹⁾

Fenyegetésének beváltását későbbre halasztá ugyan a török, de e helyett más szerencsétlenség következett be: Ulászló és Erzsébet pártjai közt a polgári háború tüze lobogott fel az országban. A királyi hajóhad al-dunai felerészét ekkor az Erzsébet pártján állott *Garay László* és *Széchy Tamás* a saját szolgálatukban tartották egész a szegszárdi ütközetig, mikor Hunyadi János az összes hajóstelepeket felszabadítván, a déli részeken a török elleni őrállomásokra osztotta be. *Ott oly kedvező s erős állásokat foglaltak el hajóink, hogy Meziúbég és ismét Szchabeddin basa 1442-ben nem merik a Dunán vezetni fel 80,000-nyi seregeket, hanem Erdélynek kerülnek és ott törnek be vesztőkre az országba.* A felső-dunai vízi had 1440-ben Budán és Esztergomban, 1442-ben pedig, míg csak a tél be nem állott, *Roznyoni Istrán* vezetése alatt Pozsonynál harczott, az Erzsébet által behívott és Pozsony várát szorongató ausztriai hajóserég és a cseh-lengyel csapatok ellen.

Imént nyitotta meg *Hunyadi János* tizenöt évi diadal-cyculusát az ozmánok ellen. *Azon számtalan borostjánok közül, melyekkel a vitézség és szerencse hulaink harci dicsőségét meglőszorozta, a folyami csapatoknak is jelentékeny osztályrész jutott!* Mindjárt 1443-ban átszállítják a Dunán Nándorfehérváron alól a magyar és lengyel dandárokat és Hunyadinak 25,000 főre menő seregét, hogy legelőbb is megtámadja és megverje a Moravánál Izsák béget, a végszendrői várnagyot. Aztán Nissáig, Szófiáig és egész Philippopolig diadalmasan előtörnek, és öt hónap alatt ugyanannyi ízben győzedelmeskednek. 1444-ben az év elején hajórajt épített Murad szultán a Panissus (ma Kamdsik) vízen, hogy azt, ha a magyarokkal kötött fegyverszünet meglúisíttatnék, és ismét fegyverhez kellene nyúlnia, a Fekete-tengerre és onnan a Duna torkolatán át Magyarországba vezényelje. A mieink a király parancsára megtámadják ezt a török hajórajt, mely alkalommal 28 jól felszerelt török gálya lett a lángok martalékává. ²⁾ Az ezen évi szegedi országos

¹⁾ *Táróczy*: Ungaria suis em regibus. 389. l. — *Dlugoss*: Lib. XII. 748. l. — *Horváth M.*: II. 543. l.

²⁾ *Teleki*: Huny. kor. I. 419. l. — *Hammer*: I. k. 461. l. — *Mai-láth*: 223. l. — *Dlugoss*: 801. l.

tanácskozásokban, midőn arról volt szó, hogy a tíz évi török béke fölbontassék, részt vett ugyan két hajóskapitány is, az egyik Burgundból, a másik Velenczéből, *de a balvágyatú vármai csatában dunai hajóhadunk tudvalevőleg nem volt jelen.* Az említett két kapitány azon olasz-burgundi hajóhad élén állhatott, mely akkor a Hellespontban foglalt állást. *Nézetem szerint nagy hiba volt, hogy a vármai ütközetben dunai hajóhadunknak a szövetséges tengeri hajóhadal való összeműködése mellőztetett!* Minden esetre többet használt volna a Duna szorosait hajóhadunkkal elzárni és az ellenség szabad mozgásait a partok körül akadályozni, mint az igénybe vett nehézkes és mozdulatlan szekérfalak mögé vonulni, hol előreláthatólag vész lappangott, lehetlenné téve, tér szűke miatt, a rendezett védelmet. De hát akkor maga a bátor lelkű fővezér, Hunyadi és a vele egyetértő Brankovics György ellenezték a hajóhadnak igénybevételét. »Nevetséges, mondá Hunyadi a csatát megelőző haditanácsban, mit a hajóseregről felhoznak. Ki hallotta még valaha, hogy szárazföldi háborúkat hajóseregekkel lehetne viselni, melyeknek több hasznát nem vehetni, mint például tengeren a lovasoknak. Minden hadi fajnak megvan a maga harczolási módja és rendszere; csak ezt használva, ér az valamit. De föltéve, hogy szabályellenesen a hajók legénysége kiszállana hajóiról és szárazon menne tűzbe: akkor a mellett, hogy hosszú útát gyalog kellene megtennie, még az is hátrányára szolgálna, hogy a hajókon használni szokott fegyverekkel lovasság ellen kellene harczolnia, a mi bizonyára képtelenség. A hajóhadtól tehát mitsem lehet remélni, legfőlebb a tengeren tethet nekünk szolgálatot.«¹⁾ — Bármikép ítéljenek is e dolog felől mások, én részemről tévedésnek tekintem, hogy a dunai hajóhad, mely a nemzet háborúiban annyi jeles szolgálatokat tett seregeinknek, a vármai ütközetben semmi számításba sem vétetett és megfelelő stratégiai alkalmazást nem nyert. *Pedig erős és hatalmas lehetett ekkor a dunai hajóhad, mely átszállítva a folyamon dundárainkat, kénytelen volt Náudorfehérvár alatt tétlenül vesztegetni.* A gyászos ütközet történetírója, Chalcondylas, *mindennek fölött gyönyörű látránynak mondja ekes és nagyszerű hajórajunkat, melylyel Vladiszlav csapatait a Dunán átszállítá.*²⁾ És e gazdagon felbútorozott hajórajnak semmi szerep sem

¹⁾ *Laonici Chalcondylae: De Origine et rebus gestis turcorum (De pugna Varnensi), 308—309. II.*

²⁾ U. o. — »Super omnia insigne fuit spectaculum, cum Budam Vladislaus ingrederetur; nam praeter magnificenciam ornamentorum navium, quibus cum instructo exercitu per Danubium transvectus est....« (257. lap.)

jutott a várnai csatában. Valóban: »Majorque multo fuit erroris clades, quam pugnae adversae!«¹⁾

Hunyadinak a római követhöz még azon évi decz. 30-án Szegedről írt levele programm volt a következő évek hadjáratának célszerűbb folytatásához. »Bizton remélem — írja — az elvesztettek visszanyerését. A hit, a haza oltalma újra rám bízott. A szerencsétlenségek bátorságomat nem törhették meg, sőt azt élesztik, és nekem tauulságul szolgálnak. Mindaddig nem nyugszom, míg az ellenségen nem diadalmaskodom, vagy e tsúban halálotat nem találom.«²⁾

A következő évben már Oláhországba viszi seregét Hunyadi, bosszút állani Drakul vajdának rajta elkövetett méltatlanságáért és a törökökhöz pártolásáért. Előbb levelet írt IV. Jenő pápához, melyben őt fogatosabb segély nyújtására fölkérte. »Bizalommal tanácslom, felhivom, intem, kérem szenteségedet, s alázatosan esedezem magas méltóságának . . . nyujtson segedelmet . . . A vallás s a keresztény nép ügyéről van szó.«³⁾ A nagy keresztény hős levele oly rendkívüli benyomást gyakorolt a pápára, hogy a római államférfiak legott közakarattal abban egyeztek meg, hogy a florenzei bíbornok-tengernagy az ő hajóraját haladéktalanul a Dunára vezényli, és ott Hunyadinak segítségére lend. A szentszék hajóseregének nagyja Francesco Alberti, a burgundi gályák főkapitányával Peri Gottfrieddel evezett rendeltetési helyére, miután Hunyadival Nikápoly alatt találkoztak.⁴⁾ Hajóikkal, melyeken olaszok és burgundok szolgáltak, a tengerről a Dunán fölfelé jöven, szándékuk volt előbb néhány erősséget a Duna bolgár partjain elfoglalni, melyekre a jövő hadviseléskor támaszkodni lehessen.⁵⁾ De e tervét nem valósíthatá meg Hunyadi. Hírét vette ugyanis, hogy a török csapatok Szerbián át a Szerémségre törtek s a Száva környékét pusztítják. Könnyű lovasságával néhány nap múlva a Száva torkolatánál volt s a folyam innenső oldalán, szemben Sarnóval, megállapodott. Ekkor már nem a Vaskapun alul működő olasz-burgund hajóhad, hanem a magyar királyi hajósnépek állnak Hunyadi Jánosnak rendelkezésére. Éjszakának idején föleveznek Nándorfehérvár alól a Száván a magyar tábor közelébe, s mikor a török gondatlan álomba merül, átszállítják Sarnó fölött a magyar lovasságot, mely a parttól félmérföldnyi távolban elnyúló török tábort megrohanja s a

¹⁾ *Laonici Chalcondylae*: De Origine et rebus gestis turcorum. (De pugna Varnensi), 309. II.

²⁾ *Teleki*: I. 478. *Kerékgyártó Á.*: II. 119. 1.

³⁾ *Katona*: Hist. crit. XIII. k. 429. s kk. 1. — *Szalay*: III. k. 88. 1.

⁴⁾ *Engel*: Gesch. d. Reichs Hungarn. I. k. 71. 1.

⁵⁾ *Aeneas Sylvius*, ep. 81. és *Ivanich* jegyzetei *Schwandtner* nál. II. k.

meglepetteket, mielőtt fegyvereiket használhatták vagy elfuthattak volna, felkoncolja. ¹⁾ Az alatt a hűtlen Drakul Törökországba szalad s Hunyadi az elhúnyt Dánnak hasonnevű fiát iktatja be atyai örökségébe.

A többi havasalföldi és moldvai hadjáratokat, tudvalevőleg, szárazföldi katonasággal Erdélyen keresztül vezeté Hunyadi János, kinek tevékenységét időközben különben is nagyon igénybe vették a Fridrik római királylyal folytatott viszályok.

Dunai hajóhadunkkal 1456-ban, ismét egy véres vízi viadalnál találkozunk újra. Ámbár nehéz napokat kelle hajóhadunknak átélnie előbb is, míg a török erő Castriota ellen, meg Albániában volt elfoglalva. A Duna partjait őrizte akkor és pihenés nélkül a csapatok ide-oda szállításával bajoskodék. 1448-ban, a rigómezei esata alkalmával, 34,000 főnyi sereggel jelent meg a hőslelkű kormányzó Kevénél az Al-Dunán s az ott állomásozó hajósok teljes két napon át, szünet nélkül eveztek át csapatainkat Szerbiába. 1450-ben a jellemgyöngye Brankovics Györgynek megbüntetésére úsztatták le hajósaink a dandárok egy részét szerb földre. 1453-ban is, mikor a keleti császárság régóta tátongó sírjába hullott és egész Európát közretteges tartá elfoglalva, a magyar dunai hajóhad felé fordult az általános figyelem; hiszen az volt akkor a legvigyázóbb őr azon a nyitott országúton, mely Byzanczból a keresztény államok szívéig hozhatta a veszedelmet. Mert éppen e tájon irányozta Mohamed egyenesen Magyarország felé diadalmas hadjáratainak céljait s előjátéku előlre Szerbiát követezte Brankovicstól. Hunyadi, még mielőtt Mohamed Szerbiába érkezett, betört a bolgár földre s hajóhadunk segítségével megvédte Szendrőt. Ugyanis, midőn Mohamed, Hunyadi erőfeszítéseinek daczára, a Morava völgyben és túl a slatovai bérczeken a Mlava partján feltartóztathatlanul folytatta útját a Duna felé s Julius második felében már Szendrő alá ért: Hunyadi is, sokkal előbb, mintsem a szultán hitte volna, gyorsított marsútban megérkezett Szendrő fölmentésére, s gyors lovait kisebb és nagyobb hajókon átszállítva a Dunán, Mohamedet a vár falai alól elriasztotta. A megfutamított törököket egész Vidinig űzték hajóink s aztán Nándorfehérvár kikötőjében vetettek horgonyt. Hunyadi, miután egy hónapig időzött Nándorfehérvárott, a hajósnép egy osztályával Péterváradjára ment, hogy az 1455. évi országgyűlésre, valamint a törökök ellen küldendő európai hadnak gyűjtésére az előkészületeket megtegye.

1456. évi ápril hó elején az a rémhír futotta be az

¹⁾ *Boufini*: Decad. III. 7.

országot, hogy II. Mohamed közel jár már Nándorfehérvár felé és serege olyan nagy, hogy valamennyi végváraink körülkerítésére is elégséges lenne. Viddinből 200 török hajó úszott már fel egész Zalánkeménig, hogy a nándorfehérváriaknak a Dunán se érkezhessék segítség. Feladata volt e török hajóknak a Szegeden gyülekező magyar csapatokat, melyek Nándorfehérvár felszabadítására jönnének, a vártól távol tartani. Július 14-én Hunyadi is megérkezett Zalánkemén alá, szintén 200 hajóval, melyek részben Szilágyi Mihály felügyelete alatt Nándorfehérvárott készültek. A Budánál horgonyzott valamennyi hajóra hadak szállítottak, szintégy a Péterváradnál és Szegednél tartózkodó valamennyi járómű a Dunára evezésre rendeltetett. Hunyadi a Tisza torkolatánál legott állást foglalt a Zalánkemén alatt horgonyzó török hajóhaddal szemben. Megrakta hadi hajóit a keresztetek színével, s ő és kísérete egy nagyobb gályán foglalt helyet, a homnan kényelmesen vezényleni és az összes hajókat szemmel tartani lehetett. Hunyadi tüstént támadási- és menet-formációba állíttatá hajóit és hadosztályonként előre vezényelte. Az osztaályok zárt sorokká alakultak s ágyúikból lövöldözve párhuzamosan haladtak az ellenség hajói felé. Rövid idő múlva a török hajóvár megmozdúl helyéből, és sebesen Zimony s Belgrád felé vitorláz. Hunyadi vezérhajója egyet csavarodik s a többit harc vonalban a futó ellenség üldözésére küldi. Már Nándorfehérvárnál vannak, de azért a szultán kevés figyelembe veszi hajóhadunkat s a vizen és szárazon körülvevtt várat irtóztatóan kezdi ostromolni. A szultán tábor a Nándor előtti hegylapályon terült el. Az ozmán gyalog és lovas hadak három osztaályra voltak osztva, a szárnyakat mindenik a Duna és Szávához támasztva. A török tűztelepek gátonyok mögött a várost uraló pontokon s a Duna és Száva partjain voltak felállítva, tüzet szórándók a folyókra, ha netalán a magyarok átkelést kísértenének, védelmezendők egyszeremind a két folyót elzároló török hajórajt. A török flottilla ugyanis a Dunát, a Szávát és az úgynevezett Táborszígetet tartotta szemmel. Hajóinak egy része a gyalog és lovas ozmán hadaknak a Dunára támaszkodó jobb szárnyán, másik része a vár bástyák északkeleti sarka alatt a vártól mintegy 300—400 lépésnyire, harmadik és legerősebb része a Dunára nyúló várfalak s a Táborszíget előtt, végre a negyedik hajócsapat a Dunaviczával szemben, a Száva torkolatában foglalt állást. Szemben a törökökkel a magyar tábor terült el a Duna mindkét partján, Zimonyt és az ó-borcsai útat védve, — és a Száva túlpartján is, hol a magyar sereg bal szárnya a Dunaviczához támaszkodott. A Táborszígeten is volt egy magyar csapat a jobb és bal dunaparti magyar tábor között. A magyar flottillá-

nak nagyobb osztálya a Dunán a Táborsziget felső csücsánál, a kisebbik a Szávában a Czigán-szigetnek szintén felső csücsánál helyezkedett el. A nándorféhváriaknak kicsiny hajórajja a part hosszában, a vártornyok lövegeinek oltalma alatt horgonyozott.

A szultán, hogy annál könnyebben s hamarabb juthasson még több hajó birtokába, mind a Dunán, mind annak mellékfolyóin akárminő, csak hasznavehető hajót erővel elszedezett, azokat Viddinnél mind összegyűjtette és hadaival meg-
rakatta. A különféle nagyságú török hajók száma tehát 200 volt, azok közt néhány gálya a Duna torkolatából.

S így a város szárazon és vizen minden oldalról körül lévén fogva, a szultán megkezdeti a bástyák lövetését. Egész Szegedig hallani az ágyúk bömbölését. Az ostrom tizedik napján elvégre bekövetkezett a válság órája. Hunyadi szükségnek látván a vár fölmentését: legelőbb is a török hajórajt kellett helyéből elmozdítania, mert csak így lehetett aztán átkelnie a Dunán s a városhoz hozzáférnie. Egy sötét éjen sikerült egy elszánt ügyes hirnökének bejutni a várba, ki azt az izenetet vitte a várparancsnoknak, hogy a mennyi hajót csak lehetséges fölszerelve készen tartson július 13-dikán, és ha másnap a magyar flottillát mozgásban lenni s a meghatározott pontig eljutni látandja, a városi hajóhad is a Dunán fölfelé evezve víznek induljon. Szilágyinak sikerült is negyven hajót összegyűjtenie. Legott harcsokat szállított azokra a várórségből, a város lakosai közül pedig ügyes ijászokat. Július 14-kén a magyar hajóraj mozgásnak indult. A hajóraj előtt a Duna jobb partján Kapisztrán lépdelt a kereszteshad néhány osztályával, legelőbb Péter barát a kereszties zászlóval. Hunyadi egy lovas csapat élén, szorosán a folyó balpartján nyomult előre, szükség esetében mind ő, mind Kapisztrán oltalomba veendők a hajósnépet. Kapisztrán csakhamar egy hajóra veti magát, s annak elejére állva, a Megváltó keresztjének felmutatása és hangos buzdító szavak által éleszté a két part hosszában két szárnyra osztott s esatarendben előretörő hajóhad lelkesedését. Imádkozik győzelemért, hősies harcra hívja fel vitézeit, igéri nekik az Isten segedelmét, a pogány ellenséget pedig átkozza.

A mint a török hajóhad megpillantá a támadni készülő magyar flottillát, legott méltó fogadására készületeket tőn: összébb szorúlva kapcsolt vonalba állítá hajóit és erős lánczokkal egybefűtve azokat s horgonyaikat lebocsátva, miutegy hidat képezett a Duna közepén.

Alig hogy észrevették a vár fokáról a magyar hajóraj közeledését, azonnal az ellenségre küldék a belgrádi hajóhadat is, mely egész erőmegfeszítéssel a Dunán fölfelé evezett, hogy a külső magyar flottillával egyesülhessen. A magyar hajóraj

égett a vágytól a Duna hullámai közt megívni az ellenséggel; nem is várta be a nándori magyar hajók megérkezését, hanem rátört a török hajóhadra, tüzi fegyverekkel kezdvéu meg a csatát. A hajóvonalak arczában egy darabig elkeseredéssel folyt a küzdelem. midőn Szilágyinak belgrádi hajói, Ország és Bastida vezérlete alatt, hirtelen a török flottilla mögött termettek. Most a magyar hajóraj megkettőztetett erővel tört előre.

A mint a hajóraj az ellenséghez közelebb ér, Hunyadi is felszáll az ő vezérhajójára és lelkesen harczolva, saját példájával tüzeli magyarjait a csatára; parancsolja, hogy erősen evezzenek s felhagyva a tüzeléssel, közelről verekedjenek. A két hajóhad összecsapása borzasztó látvány! A Duna megrendül és feljajdul a két hajóraj súlya alatt. a hegyek visszhangznak a szörnyű morajtól. Mindig a magyar hajók támadnak; de a törökök védelme élethalálra való. Öt órán át egyenlő hévvel foly mindkét részről az öldöklő vizi viadal, az óriási erőködés; de még mindig bizonytalan, kié lesz a győzelem borostyána. Ekkor Hunyadi merész szökéssel a törökök vezérhajójára ugrik. Követi őt vitéz környezete. Szablyáikkal rettentő mézszárlást visznek véghez az ozlim hajósok megrémült soraiban. A kinültakat és végvonaglókat a Dunába taszigálják. Hasonlóan cselekszik a többi hajók legénysége is. A merre a szem csak lát, végesvéig mindenütt halál és pusztulás. Egeket verdeső jajkiáltások, éktelen csatazaj, ágyúdörgés és puskaropogás. Az öldöklés és kegyetlenség mind a két részen leírhatatlan. A Duna medre megtelik halottakkal, tajtékozó hullámain az elesettek vére pirosra festi. Parti ágyúink, a lövésben és ijazásban kitünő huszáraink, a bárkák mozsarai, sorra szedik le a kormány mellől az ozmán hajók parancsnokait. A legénységtől megfosztott s leárbohozott török hajókat saját embereik sietnek felgyújtani, nehogy a magyarok kezébe jussanak. Azonban az égő hajók, a fojtó kénköves- és szurokfüst, meg a sűrű görögtűz, melylyel a szultán járműveinket fölégetni igyekszik, legkevesebbé sem lohasztja, de fokozza hajósaink harczvágyát. Közben-közben fel-felharsan Kapisztrán szava. Jézus nevét kiáltja a parton haladó keresztések felé. A magyar lovasság, mely hajórajunkat lépten-nyomon követi, fedezi a mieinket a török táborból érkezhető utócsapatok ellen. Most egyszerre felbomlik az ozmán hajógomoly. A mieink jól célzott lövései s hajóhadunk ügyes fordúlata vad rendetlenségbe szórják a különben is nagy kárt szenvedett török hajókat. Hunyadi megragadja a kedvező pillanatot s általános rohamot vezényel, a hajókat erős vasláncokkal egymáshoz fűzi s ékalakban rázúdítja a Száva felé hátráló török hajók rendetlen csoportjára. Három ozmán gálya ötszáz török hajóssal elsülyeszteszik, négy

gazdagon fölszerelt török hajó s húszt kisebb járómű a mieink kezébe kerül. Harminczhat hajónak sikerült csak a török tábor közelében horgonytérre juthatni; de ezeknek őrsege is nagyobb-részt le van öldösve vagy megsebesítve, a hajók pedig annyira megvannak rongálva, hogy harcra teljesen képtelenné lettek. A 200 hajóból álló török vízi erőnek egyetlen járóműve sem maradt épségben. A megmenekült harminczhat török hajót júl. 22-én, a török had teljes vereségének napján, megtámadta a magyar hajóraj s oly erősen nyugtalanítá, hogy hajósnépök látván a kikerülhetetlen végzetet, sajátkezüleg égette föl hajóit, maga pedig a partra menekülve szétfutott. *Vitéz hajósnépünk teljes diadalt aratott!* Hunyadi díszes bevonulással ünneplé a diadalt Nándorfehérvárott, helyreállítá a várral való közlekedést, a várost élelemmel látta el, a betegeknek és sebesülteknek segélyt nyújtott s a meglődözött erődítményeket helyreállíttatá. Nándorfehérvár őrsege és lakossága hálával s elragadtatással üdvözlé Hunyadit és hősi hajós népét, mint szabadítóit a legnagyobb szükségből. ¹⁾

Július 22-dikén ismét Magyarország zászlaja lengett Nándorfehérvár büszke ormán. A kereszténység védbástyája meg volt mentve. De a hév és bosszú annyira elragadta az őrseget, legkivált pedig a győzelemittas hajólegénységet, hogy be nem érve eddigi dicsőségökkel, erőnek erejével a török táborra akartak rohanni. Hunyadi, »nehogy a dicsőség gyalázzattá váljék,« kénytelen szoroson felügyeltetni rájuk Szilágyi Mihálylyal, sőt halálos büntetéssel is ijeszti azokat, kik a vár őreit a Száván vagy a Dunán átszállítanák.

A nándorfehérvári vízi győzelem egyértelmű volt akkor a haza megmentésével, a keresztény világ felszabadításával! ²⁾ De

¹⁾ V. ö. Kiss Károly: Hunyadi János utolsó hadjárata 78—85. II. — Hammer-Purgstall: Gesch. d. osm. Reiches, II. 23—24. — Chalcondylas, id. m. — Thuróczy LV. és Tagliacotius Katonánál XIII. 1075. — Ugyanott Dlugoss jelentése, 1065. I. — Pray: Annales III. — Bonfini: Decad. III. L. VIII. — Engel: II. 98. — Szalay és Horváth, id. m.

²⁾ Hunyady 1456. évi júl. 14-diki vízi győzelmének stratégiai értékéről ekképen nyilatkozik a katonai dolgok megítélésében döntő tekintélynek ismert Kiss Károly, akadémianknak egykori jeles tagja. »A Duna hullámain júl. 14-kén történt hajócsata — úgymond — Hunyadinak egy jól kiszámított taktikai intézkedésén alapult. Elősegíté annak következményekben oly dús sikerét részint a magyar hajóhadnak a sajkák irányításában tanúsított gyakorlottsága, és az összeütközés közben rendíthetlen bátorsága, az al-tiszai és dunai vidék lakosainak mintegy hagyományként morális és physikai sajátságukká vált tetterő, részint azon kedvező helyzet, miszerint a magyar hajóraj rohamának súlyt kölcsönzött a Duna folyámiránya: ugyanis a lefelé dallazásra kevesebb erőt kellett fordítaniok a magyar hajósoknak, mintsem a törököknek, kiknek a Duna sebes sodra ellen kellett fölfelé evezni nem kevés erőfeszítéssel.

a győzelem és szabadság hősei odavesztek! Hunyadi aug. 11-én a Mohamed serege által terjesztett pestisnek esett áldozatul. Kapisztrán rövid napok múlva követé őt a halálba!

A nemzet közgyűlésében, melyet a haza atyjának ellhúnyta okozott, jött le Bécsből, aug. 26-án, a zsarnok Czillei Ulrik V. László királylyal. A király és nagyszámú zsoldos kísérete német sajkákon, Nassauban és Hohenauban ácsolt kömnyű, karsú fegyveres hajókon vitorlázott le a Dunán. E hajókat »*Nassauer*« és »*Hohenauer*« hajóknak nevezé a német királyi kíséret, miből aztán az egykorú német emlékekben gyakran előforduló »*Nassauen*« vagy »*Nassaren*« fejlődött. László király előbb Pozsonyban, majd Visegrádon és Budán tartott pár napi pihenőt. Szeptember második felében a futaki országgyűlésre ment s Péterváradon hagyván hadi hajóit, paripán lovagolt át a futaki táborba. Futakról két ízben látogatta meg a 71 éves Kapisztránt, ki a Duna túlszárnyán fekvő újlaki monostorban küzdött a halállal. November elején aztán Zimonyba evezett László, onnan 8-dikán Nándorfehérvárra ment, hogy a mult-kori nevezetes vízi ütközet helyét megszemlélje és a várat személyesen is birtokába vegye.

Czillei levágatása után, midőn a király Hunyadi Lászlónak és barátjainak került hatalmába s a német keresztetek elbocsáttattak, valamint a velők volt kicsapongó idegen népség is mind elszéledt, a német *naszalokat*, melyek a királyt lekísérték, mind ben fogta az országban Szilágyi Mihály, a dunai hajóhadak parancsnoka. Valószínűleg a nándorfehérvári vagy a zimonyi hajókhoz lettek azok beosztva. Sehol sincsen nyoma, hogy a király kíséretéhez tartozott eme dunai flottilla valaha visszakerült volna Bécsbe. A király annyira hajók nélkül maradt, hogy midőn Nándorfehérvárról Budára akart visszatérni, Szilágyi és Hunyadi László, nem hívén a király esküjének, melylyel Czillei halálát bosszúlatlanul hagyni ígérte,

---

Ezen vízi győzelmet azonban csaknem egészen a nándorfehérvári hajórajának kell tulajdonítani, mely nemcsak hogy az ellenség szemeláttára szerelte föl magát, s kiindult a város lövegeinek oltalma alól, hanem mitsem gondolva a török tartalékhajók melletti tüztelepekkel, mitsem gondolva azzal sem, miszerint a török flottillának zöme nálánál feljebb evedzett, és csak egy részletének lefelé fordulása volt volna szükséges arra, miszerint a Duna közepén, a nélkül, hogy a magyar hajóosztálytól segítséget kaphatna, végkép elnyomattassék; azzal sem gondolva, hogy vízár ellen dallazva a kormányosok harez fordultával nehezebben adhatlak egyhangzatba hozható irányt a hajóknak: a vett utasításnak egészen megfelelt és mind a támadáskor, mind a csata hevében, kiváltképp azon taktikailag ügyes kanyarodáskor, melylyel a magyar hajóhad által visszavert török flottillát oldalba foghatta, *eléggé nem magasztalható dicsőségben részesült!* (Hunyadi János utolsó hadjárata 108. l.)

eleinte nem adtak neki hajót, hogy a réven átkelhesse. ¹⁾ Erre a halálra ijedt király még egyszer megesküdött a szentségre és csak akkor kapott Szilágyitól hajót és engedélyt, hogy a Dunán fölevezhesse a hegyen fekvő titeli várba, a honnan aztán sebes menettel szekéren Szegedre, majd Kecskeméten át Budára hajtatott. ²⁾

Szilágyi hatalmaskodásának híre megdöbbené az udvari párt embereit. Újlaki Miklós szerémújlaki hajós vajda, amaz időben nagy úr és tehetős támasza a királynak, legott útnak indítá saját hajóraját a Dunán, és nagy sebességgel Budán termelt csapataival, hogy az udvar oltalmára lehessen. ³⁾

A királyi hajósnép intézménye I. Mátyás királyunk korszakos országglata alatt újabb fordúlóponthoz ért. Mátyás alatt lett az valóságos katonai intézménynyé, és nem csupán csak védelmi czélokra, hanem támadó háborúk viselésére is alkalmassá tétetett. Ekkor lesz a német mintára naszádosokkal fölszerelt királyi dunai hajósokból, a dunai telekkatonaságból király-naszádos had, mely e nagy király alatt éri el erejének s katonai fejlettségének legmagasabb fokát. Tényegében változatlan marad, telkeit, réveit és szabadságait megtartja; de beillesztetik a már évszázadok előtt legegőbb Martell Károly óta terjesztetni kezdett, az Anjouk alatt pedig nálunk is mindjobban megerősödött olaszos condottiere zsoldrendszerbe. Magyarországban úgy, mint a többi Európában, ekkor már nagyon elharapózott a »soldiarii«-k szervezete. Zsoldos nép nemcsak a született magyarok közül szegődött a királyi zászlók alá, hanem bármely nemzetiségű benszülöttek vagy külföldiek készséggel állottak be a király seregébe jó zsoldért. Az akkori olecsóság kényelmes életet is biztosított a zsoldos katonának.

A különböző eredetű hadi népek ezen egyvelegében a hazafiság szelleme, a kötelességérzet s a fegyelem tartá fen a szükséges egységet. Mátyás szívesen vett be hadaiba segítség gyanánt idegen harczos csapatokat, a minthogy ben a hazában sem vonható ki senki magát a honvédelem kötelessége alól, ha származására nézve nem volt is éppen magyar. A benszülött idegen fajok közül a déli szlávok: szerbek, dalmaták és horvátok szolgáltattak legnagyobb contingenst a »magyar király-naszádosok« hadához. A jelenlegi Szerém-, Bács-, Torontál és

¹⁾ *Szerémi György*: »Emlékirata Magyarország romlásáról.« (Monum. Hung. Histor. I. 5. l.) »Interdixit vadum per Danubium flui.«

²⁾ U. o. »Et permiserunt (t. i. Szilágyi és Hunyadi L.) Regem citra Danubium remigare ad arcem Tituliensem in monte.«

³⁾ U. o. »Quamobrem Regem Ladislaum ipse creaverat cum suis paribus, et tenebat cum Rege firmiter, sed cum Michaele Zilagi semper disturbium habebant invicem.«

Temes megyék területén, a Duna, Tisza, Száva és Dráva partvidékein már a VII. század első felében szláv eredetű népek telepedtek a Kárpátokon túli hazájokból, a Balkán félszigetre költözködésük alkalmával. Mátyás is telepített menekülő szerbeket és bosnyákokat a törökök által elpusztított likkai és corbaviai grófságokba, az alsó-dunai és alsó-tiszai részekbe. Ezekből sok zsoldos került Mátyás király vitéz hadosztályaiba. E szlávok hadrendszerének alapját, kezdettől fogva, az ősi hazájokból átöröklött családjegye, a »druzsina« vagy »szadruga« képezé, melynek kötelékébe mindazon családok tartoztak, melyeknek fejei vagy tagjai a magyar király dunai naszádkapitányának zászlaja alatt karddal és evezővel vízi szolgálásokat teljesítettek.

De Mátyás nemcsak szaporítani tudta hadseregét, hanem szilárdabb s megbízhatóbb alapokra is fekteté. Messze kiható terveit nem elégítheték ki az ősi magyar hadrendszer. Vállalkozó és hódításokra czélzó szellemének sokkal jobban megfelelt a zsoldos katona. kinek nem volt hazája, ki az országokat, bármelyik volt is az, csak táborhelynek tekinté s urának mindig engedelmes, mindig hasznavehető eszköze volt. Mátyás kora is nagyon kedvezett a zsoldos hadrendszernek. A városi czéhek igen sok embert tettek keresetképtelenné. Azok készek voltak jó fizetésért s jó prédá reményében bármikor is vásárra vinni bőrüket. A husszitaháború Cseh- és Morvaországban egész néposztályokat szoktatott hozzá a czélnélküli háborúskodáshoz. Ezek nem szívelhetvén a békét, magok közt is vitézi testvéreletté alakultak (Brüderrotten). Még a főnemesség tagjai is divatszzerűen tartották résztvenni az úgynevezett zsoldos lovagok (Soldritterthum) hasonló társulataiban.

Zsoldosaival egészen másképp bánt Mátyás, mint a beneszülött magyar katonákkal. Szabadon rendelkezett velök; törvény nem gátolta, hogy külföldi hódító útjaira is elkísérjék őt. Mátyás országlata alatt soha sem történt, hogy a zsoldos rendszeren ne kapta volna hópénzét. Pontosán fizette őket; de szigorúan meg is követelte tőlök kötelességeik teljesítését. Megengedte, hogy családi életüket a táborban is folytassák s hadjáratok alkalmával nejeiket s gyermekeiket magokkal vigyék. A házas katonák gyermekei ekkép a táborban nevelkedtek s az anyatejjel szítták magokba a hadi élethez való örömet. Mikor az ilyen zsoldos katona a csatából visszaérkezett, ott várt rá az ő tűzhelye, földbirtoka és családi öröme. A naszádos katona, bár Mátyás a táborban egyrangúvá tette őt a külföldön bérelt zsoldossal, béke idején úr volt a maga falujában s révében, autonóm módon kormányozván községi ügyeit, sőt a nemes

ember számos előjogait és szabadságait is élvezvén királya kegyelméből.

Ebben különbözött a magyar zsoldos, a külföldi bérencz-től. S ez az oka, hogy Magyarországbán a honi zsoldos katona sóha sem vetkőzött ki magyar nemzeti jellegéből, mint a külföldi zsoldos kivetkőzött származása minden ismérveiből. A honi zsoldos, ha nem volt is magyar szülők sarja, magyar katonának maradt. A fajbéli egység érzete Mátyás király aranykorában nem emelt még válaszfalat a honfiak közé. A magyar naszádos, ha most igazi katonává és a közönséges zsoldosokkal egy fokon állóvá tétetett is a táborban a hadrendszer egyöntetűsége s a czélszerűség szempontjából, magyar honvéd maradt, és ezen öntudata, e sajátos lelkülete nem engedte meg, hogy Mátyás királyi serege, a külföldi elemnek nagymérvű beolvasztása daczára is, megszűnjék magyar hadnak lenni. ¹⁾

Mikor Mátyás Beatrix királyné jelenlétében hadi szemlét tart s bemutatja neki délczeg, vitéz seregét: mely honfinak nem emelkednék keble s hogy ne lenne büszke, kit magyar anya szült, hogy ily dicső fejedelme volt nemzetének? »Olyan szabátossággal s könnyedséggel tevék meg a csapatok mozdulataikat — írja a szemtanú Bonfini, — mintha a madarak szárnyait használták volna meneteikben. A király szavára egy szempillantás alatt rendben állottak az összes hadosztályok. A két szárnyat pánczélos lovasság képezé, külön-külön választva kisebb csapatokra. Középiütt másik két hadosztály foglalt helyet, és ezek közt következtek soronként a nehéz fegyverzetű gyalogság, aztán a dzsidások, az íjászok, a parittyások s a többi könnyű fegyveres. Egy harmadik csapatban a triariusok voltak felállítva utóhad gyanánt.« Oly közvetlenséggel írja le Bonfini Mátyás király hadseregének katonai gyakorlottságát, mintha csak egy jelenkori hadgyakorlatot látnánk magunk előtt. Csodálatra méltónak mondja azt, a milyent Olaszországban soha sem látott. »De ha meggondolom — úgymond tovább — a katonai fegyelmet, azon szent erkölcsöket, melyekkel Mátyás az ő magyar vitézeit nevelte, nem csekélyebb bámulatra ragadtatom. Egy nemzetnél sem találni olyan katonákat, kik a melet és hideget, munkát és fáradságot annyira elviselni tudnák, a parancsolatot szívesebben teljesítenék, az adott jelre örömeztőbb menének a csatába és halálba, a katonai lázadástól jobban irtóznának, a táborban békességesebben, tisztességesebben élhének, vallásosabbak lennének s a zajongásokat és veszekedést jobban kerülnék, a mértékletességet és nemi tisztaságot jobban gyakorolnák, a káromkodástól, hamis eskütől és fajtalanságtól jobban

¹⁾ *Meynert*: Das Kriegswesen d. Ungarn.

félnének, mint Mátyás katonái. Vitézbbek és kitartóbbak még a lacedaemonoknál is!«¹⁾

Oly nagyszabású fejedelmi és katonai jellem, a milyen I. Mátyásunk volt, dunai vízi hadát is oly fejlettségre emelte, hogy az semmivel sem állt a többi hadnemeknél hátrább, és színtűgy mint amazok, a görögök és rómaiak kedvencz classikai mintái szerint volt idomítva s nagyobb támadó háborúk viselésére is alkalmassá téve. A változás tehát, melyen a dunai vízi had Mátyás reformáló kormánya alatt átmegy, csak előnyére szolgált e katonailag fontos intézménynek, melyhez a nagy király legszebb családi emlékei fűződtek atyja múltjából. A hajóhad győzelmei, sikeres örökösök főleg a déli végeknek sokszor veszélyeztetett kapuin, nem lehettek közömbösekk Mátyás figyelő szelleme előtt, kit saját folytonos háborúi is állandóan útaltak a vízi hadeszközök méltatására. Hatalmas ellenfele II. Mohamed Konstantinápolyban, a júliani kikötő arzenáljában, éppen Mátyás trónraléptekor fogott lázas tevékenységgel a hadi hajók gyártásához. Ekkor folyamodik a hajóépítésben s a vízi harcokban gyakorlott dunai szlávság is Mátyás pártfogásáért, felajánlván hadi szolgálatait a délről és északról keményen zaklatott királynak. 1459. évi novemberben Szerbia ozmán tartománynyá lesz és pasalikokra osztatik fel.²⁾ A szerb állam rohamosan kezd hanyatlani végenyészete felé. Követi 1461-ben Bosznia. A törökök 200,000 szerbet hurczolnak el egyszerre rabszolgaságba. I. Brankovics György Szmederevacz, hasonlókép az ő fia István, az ő unokája Brankovics Vuk Zmáj, és Istvánnak özvegye Angelina, végre II. Brankovics György despoták, sőt a Brankovicsok egész családja több százezernyi szerb háznépvel Magyarországon keresnek oltalmat és Mátyás hűbérnökeivé lesznek. Úgy mint egykor Zsigmond alatt, most is egymást követő rajokban roppant fegyveres néparadat özönlík át hazánkba a szerb földről, menedéket és hont keresendő. Mátyás szívesen látja őket, sőt mennél többet kíván belőlök; mert a homnak sok munkaerőre és még több védőkarrá volt szüksége. Az áldástalan nemzetiségi kérdés, mely csak I. Ferdinánd trónvillongásaival lopózik be hazánkba, akkor még nem szította a bizalmatlanságot a haza vegyes származású lakossága között. Mátyás minden aggodalom nélkül telepíti be a jövevényeket. A nemzet később kiváltságokkal is felruhazza őket.³⁾ Mátyás elismeri a magyar törvényeknek hódoló vazal-

¹⁾ *Bonfini*: Decad. IV. L. VIII.

²⁾ *Kállay*: A szerbek története, I. k. 185. l.

³⁾ Az 1481: 3. és 4. törvényezikkelyekből látjuk, hogyan nézték és tartották akkor e szlávokat. »A rácok (rasciani), s a féle más schismatikusok mentek legyenek a tízedfizetéstől, tehát az alispánok ne kény-

lus deszpótákat népök knézeinek s vajdáinak, és megengedi, hogy a szerbek saját deszpótáik vezérlete alatt harcöljanak Magyarország államérdekeiért. Senki sem érti jobban nálánál, miképen kell az alattvalóknak nemzeti tulajdonait, sajátos hajlamát, fegyverforgatási ügyességét és gyakorlottságát közös államezélőkre okosan kibányászni. *A bevándorolt dunai szerbekből válogatja tehát dunai haderejének egy részét és elhelyezvén őket kipróbált hűségü vajdák alatt Győrött, Komáromban, a csepeli Keviben, Buddin, Péterráradján, Zalánkeménben és Zimonyban, ellátja őket naszádosokkal s fegyverrel, szolgálataik fejében pedig zsolddal és allodiumokkal.* Ő kezdte meg a dunai váruradalmakhoz tartozó puszták és földek elajándékozását. Midőn azt az ausztriai házból lett királyok — mint látni fogjuk — később szintén megtették, csak I. Mátyás okos taktikáját utánozták. A dunai váruradalmak részei, melyek előbb egyenesen királyi jog alatt voltak, királyi szolgálatban álló hajósnepeknek és jeles vitézeknek ajándékoztattak el. Ezek közt voltak a nagy király által meghonosított igen ügyes szerb vízi harcászok is. Mert hiszen a dunai hajózás nemzeti sajátosságuk, melyet gyermekkoruk óta gyakorolnak. A kormányrúd és evezőlapát mellett edzették izmaikat és tanulták vízi taktikájokat az engesztelhetlenül gyűlölt törökök elleni viadalokban, melyekre most Magyarországnak is, jobban mint máskor, készen kellett magát tartania. E szerb jövevényekből telik ki nagyobb részben a rettegett »fekete sereg» is, és közülök származnak a Hunyadi-ház leghűségesebb barátjai, a magyar nemzet vérével és történetével összerokonult bajnokok: a Zápolyák, Szokoliak, Kinizsiek, Thallóczyak, Jaksichok, Zelenák és Tököliek, kiknek nevével lépten-nyomon találkozunk Mátyás győzelmes hadi vállalatainál.

Az al-dunai hadak fölött, a naszádosok fölött is, előbb Szalgyi Mihály, aztán a vitézségökről hírneves *Rozgonyi* testvérek, *Zápolya Imre*, a *Dócziak* és *Ujlakiak* felváltva parancsolták a

szersítsék rá, úgy mint másokat. S a keresztények azért, hogy schismatikussal laknak, ne essenek egyházi tilalom alá. Ha keresztények haszonbéri szerződést kötnek ráczokkal, a nekik kijáró részből tartoznak tizeddel, de nem a ráczok a magokéból. Ettől a tizedfizetéstől azért legyenek néhány esztendeig mentesek a ráczok, hogy annál többen meneküljenek ide a török birodalomból.« (*Hunfalvy Pál: Magyarország. ethnographiája*, 470. l.) *Pikot Emil* (»A szerbek Magyarországon«) egészen helytelenül hárítja a magyarországi nemzetiségi harcoknak földidezését a római curiára, mely a schismát hivatásszerűleg kárhözottta és annak követőit, saját elvi álláspontjából, »sanctae et unice matris Ecclesiae rebelles, infideles et catholicae fidei contemptores« jelzőkkel illette. A nemzetiségi kérdés nem magyarországi növény, és nem is vallási, hanem bűnös politikai ezélatoknak folyománya.

szerb csapatokat maga a szerb deszpota, Brankovics, máskép Gregorics Vuk Zmáj vezényelte, ki Zalánkeménben vagy Kölpénben lakott. ¹⁾ Szilágyi kormányzósága idejében, mikor Mátyás dunai flottillája még nem volt teljesen fölkészülve, a szerb deszpoták sok erdomet szereztek az alsó-dunai végházak védelmében. Galambóc ostrománál 1458-ban, mikor Magyarországból nem mehetett elegendő segítség a veszélyeztetett erősség alá, a szerb deszpota hajói és emberei hiúsították meg a törökök támadását. ²⁾ Ők álltak őrt 1460-ban Szendrónél és Sarnónál is, midőn Albert csanádi püspök nagy ijedten jelenti, hogy a törökök hajórajja Szendrő alól a temesi vidékre készül törni. Nagy Simon pedig azt írja Belgrádból, hogy a török már Sarnó alá érkezett, a szávai réveket elvette és a Szerémségbe igyekszik. ³⁾ Mátyás sok nehézséggel és a mennyire tehetségében állott. temérdek faanyagot szállított le a Dunán és ezek a szerbek erősíték meg Belgrádot czölöpökkel. ⁴⁾ 1462-ben ők segítettek megverni Ali béget, ki hadaival a Száván átkelt, s Kölpént és Szentdemetert elhamvasztva, a Szerémségre tört. Hadaink és naszádosaink a Dunán Futaknál várták be Alit, és a vele hozott 17,000 foglyot megszabadítván, véres csatában tették őt teljesen tönkre. ⁵⁾ A naszádosok mindenütt követik Mátyásnak a partokon haladó hadoszlopaít, támogatják azokat szükség esetén, vagy általok támogatattnak, a mint a támadás és védelem szárazon vagy vizen történik. Galambóc, Szendrő, Nándorfehérvár, Zalánkemén, Pétervárad és Futak voltak akkor az Al-Dunán, Szabács és Szentdemeter a Száva vidékén, a kiválóbb hadi álláspontok és a naszádosok kikötői, a honnan Mátyás hadi vállalatokra indul Bolgárországba, a Szerémségbe, vagy a Száván-túlra és Boszniába. Itt találjuk őt a hatvanas években többször, sőt még országgyűléseket és állanitanácsolásokat is itt tart. dandárainak ezen különben igénytelen gyűlhelyein, de melyeket a vízi had jelenléte tett most fontosakká, a végek oltalmának sürgős volta keresettekké. A bodomi, kladorai, miháldi, szentlászlói, horomi és kevei végvárokra szintén a zimonyi és nándori hajóhadak vigyáztak. És ha Mátyás a délvidék őrizetére rendelt katonai erő ilyenén összpontosítása és czélszerű elhelyezése daczára sem felelhetett meg az atyjától öröklött ama nagy feladatnak, hogy az ozmán hatalmat teljesen visszaszorítsa, az aldunai tartományokat állandóan vissza-

¹⁾ *Stojacskovics*: »Cserte zsvota naroda szrbszkog.«

²⁾ *Nagy Iván* és *Nyáry Albert*: Magyar diplomáciai emlékek Mátyás király korából. I. k. 25. l.

³⁾ U. o. I. k. 78. l.

⁴⁾ *Bonfini*: Decad. VI. l. l.

⁵⁾ *Bonfini*: D. III. l. 10. — *Szalay*: III. 218. l.

szerezze és a birodalomba beolvaszsa: annak a Podiebrad és Fridrik által szőtt viszonyok voltak nagyobb részben oka. A király tevékenységének és az állam haderejének javarészét ott kellett elfogyasztani, a hol annak fölemésztése korántsem eredményezett olyan áldásokat, mint a milyen nagyfontosságú politikai következményeket vont volna maga után délen.

Mióta a király hadainak kétharmada, sőt olykor az egész hadsereg Ausztriában, Morvában, Csehországban és Sziléziában volt elfoglalva, a félhold mind jobban kiterjeszté uralmát az Al-Dunán túlhan; sőt 1474-ben annyira ment a törökök vakmerősége, hogy Bali Oghli Malkovich szendrői hasa vezérlete alatt föleveznék hajóikon a Dunáról a Tiszúra és Marosra, a tiszai részeket kifosztják, Nagyváradot is meglepik, feldőlják és fölégetik. Nem volt, ki nekik ellentálljon.¹⁾ A hajóraj akkor a cseh háborúban a felső Dunára volt kirendelve; de sőt nem volt még most sem elegendő arra, hogy nagyobb hadi igényeknek megfelelhett volna. Mátyás kényelmetlen helyzetét, szorongatót állapotát, legjobban eseteli egy a pápához 1475. évi november 3-dikán Péterváradról írt levele: »Nem kételkedem — írja a király — hogy szentséged leveleimből s követeimtől megértette, mennyire vágyódom, sőt mennyire égek a török ellen mehetni. Tudtára van az is, hogy a cseh háború, melyet a szentszék kívánsága szerint vezetek, akadályozott meg abban, hogy egész lélekkel s összes népeimmel nem vehettem fel a harcot a közös ellenség ellen; de másrészt haderóm sem volt eddigelé olyan, hogy a háborút egy hasonlíthatlanul erősebb ellenféllel fölvehettem s a sajnosan aláhanyatló keresztény érdekeknek megfelelhett volna. Mikor pedig többi ellenségeimmel békére vagy fegyverszünetre léptem, és hadsapatok gyűjtéséhez, valamint a dunai hajóhad fölszereléséhez fogtam, Fridrik császár ezen előkészületeimet is azzal akadályozta, hogy roppant seregével állást foglalt ellenem, és az egész őszön át egy helyen maradva, meg sem mozdult táborából. Mindazonáltal fölkészítém úgy a szárazí, mint a vízi hadaimat s Isten nevében és szentséged parancsolatának engedelmeskedve, megkezdém a törökök elleni hadjáratomat, sőt már néhány napi útát is tettem seregemmel. Most pedig sietek, hogy ne csak a moldvai vajdát, a ki alattvalóm, kötelelességszerűen megvédelmezsem, de a keresztény tartományok közül is, a hányat csak bírok, megszabadítsak a gyalázatos pusztítónak kezéből.²⁾

E hadjáratát Mátyás csak a következő 1476. év tavaszán

¹⁾ A *dubniczai codex* szerint: »Turci . . . transvadato Danubio et Marusio . . . nemine eis obstant.«

²⁾ Magy. diplom. emlékek Mátyás kir. korából. IV. k. 310—311. ll.

kezdeté meg, a beállott téli időszak miatt. A mint Mátyás hadaival az alsó Dunán megjelent és a naszádosok rendes őrállomásaikat ismét elfoglalták, nagy bátorság szállta meg az alvidék lakosságát s mindenki készült a tűrhetetlen zsarnok ellen. De a török annál daczosabb lón. A szendrői bégek, Ali és Szkender, másodsor is átkelve Szendrőnél, most Temesvár irányában folytatták pusztításaikat. Azonban ezúttal pórul jártak.

A király értesülvén garázdálkodásaikról, legott ellenük küldé Szendrő alá a csak imént készült nagyszerű hajóhadát,¹⁾ a közt rengeteg gályákat és különféle vivógépeket, tornyos dereglyéket, azonkívül pedig szárazföldi csapatait.²⁾ Nagy Albert és Ámbrus temesvári parancsnokok, egyesülve a nándorfehérváriakkal, s a környék többi urai, köztök maga a szerb deszpota Gregorievics Vuk, meg a három Dóczy: Péter, Imre és László, a rablókat gyalog, lovas és hajós csapatokkal úzóbe vették és Pozazinnál össze- meg összeverték. Ali bég csak kevesedmagával menekülhetett egy csónakon, a többi török hajókat a mieink elfogták, legénységöket, velök Szkendert is, felkonczolták és nagy diadallal tértek vissza részint a nándorfehérvári kikötőbe, részint Péterváradra.³⁾ A király ezen diadal emlékére pénzt veretett, melynek előlapján babéros királyfő, hátlapján a két hadsereg harci állásban szemlélhető.⁴⁾

Azonban minden arra mutat, ha részletes adatokat nem is jegyzett fel számunkra a történelem, hogy *naszádjaink*, legkivált 1477. óta, mikor Fridrikkel a háború kezdetét vette, *jobblára a Felső-Dunán voltak elfoglalva*. Júniusban már ott találjuk őket *Komáromnál és Győrnél*, hol a magyar hadi erő: Zápolya Imre, Kinizsi Pál, Bánffy Miklós, Ujlaki Lőrincz, Drágfi Bertót, a Dóczy testvérek, Jaksich Demeter és Vuk szerb deszpota, az aldunai hadjáratokból jól ismert ezen bajnoki alakok, dandáraikkal gyülekeztek. A hajóhad praefectusai ekkor *Dóczy Péter* és *Imre* testvérek valának. A szerb nép, mely az óriási erejű és a királyhoz rendíthetlen hűséggel viseltető deszpota körül gyülekezék egybe, leginkább naszádos szol-

¹⁾ Erről alább körülményesen szólok.

²⁾ Mátyás készületeit a török folyami erő ellen kissé nagyítva nygan, de érdekesen írja le *Szerémi*: »Iam Rex Mathias — úgymond — intendebat contra caesarem Turcarum et epistolas multas permisit scriben. precipue ad mare Zen (Segna) arcis, vt galiam magnam precipien. fabricarent Dalmati ac naves, in quo millia virorum foret, et in galia decem millia, et sic de singulis. Et precepit super Danubium ex utraque flui Danubii civitates et opidulis, ut naves fabricarent ac prontuarent ...« (Id. m. 24. l.)

³⁾ *Bonfini*: Decad. IV. L. IV.

⁴⁾ *Rupp Jakob*: Magyarország pénzei, II. f. 94. l.

gálatra használtatott. ¹⁾ Innen indulnak el Haimburg vivására, s aztán Ausztriába nyomúlva, mindenütt a Duna mentében haladnak, s beveszik Trautmannsdorfot, Petersdorfot, Bertholdsdorfot, Marchegget, Korneuburgot, Tulut, Greifensteint és Sanct-Pöltent, majd körülfaladják Bécsset, jelesen a Duna oldaláról. Októberben Kinizsi Pál és Zelena János a Dunán fekvő Steint vívják és fenyegetik Kremset. Az alatt persze a magyar korona déli tartományai mindig többet és többet szenvedtek a kereszténység ellenségétől, ki az Al-Dunán, a Száván és Dráván rabolt és égetett kedve szerint. »A régi Ali bég — írja Veránesicsnak egykorú névtelenje — az Dráván Szentgyörgyün általköltözött vót, és ott a Drávaparton az hajók és a rév őrzésére tizezer embert hagyott vót, a többivel az harmincezer embörrel . . . rabolt vót és égetött vót és nagy nyereséggel, nagy békével visszatért vót.« ²⁾

A déli tartományokra csak 1479-ben fordíthatott Mátyás ismét több figyelmet, mikor az északi végeket kellőképen biztosítva látta. Mátyás király teljesen igénybe vette ekkor a három évvel előbb készült páratlan dunai flottilláját. E flottillát a flórenczi levéltárban őrzött egy igen érdekes oklevél ekképen írja le: »A király hajóhada összesen 330 hajóból áll, melyeken a matrózokon kívül 10,000 harcos van elhelyezve, azaz 1700 lándzsás, 1200 vértés, a többi balistarius és íjas. E hajók közt van 16 igen nagy gálya, mindegyike 44 evezőre, 300 fegyverrel, 100 fontos lövegeket vető 4 nagy bombardával, 100 cerbottana s 200 kézagyúval, »pisside manuali« vagyis puskájával. Mindegyik bombardánál 3 pattantyús teljesíti a szolgálatot. E 330 hajón kívül van még Nándorfehérvárott 34 hajó, melyeket nyelvökön (?) »naszádoknak« neveznek; mindegyik 18 evezőssel, 18 puskás katonával s két pattantyús mesterrel. Mindegyik naszád orrán, mely igen hosszú, egy cerbottana, vagyis pisside van elhelyezve, melyet nyelvökön »esfivizének« neveznek. Ez ágyú 40 fontos lövegeket vet. Van még a királyi hajóhadban 8 nagy bombárda s 8 nagyobb baleszta, trabucco, vagyis gép, és 4 magasra vető nagy bombárda, melyeket köznyelven »mortari«, (mozsaraknak) neveznek; továbbá 20 dézsaalakú nagy bombárda, melyek 150 fontos gyújtó köveket vetnek. Midőn e hajóhad parthoz közeledik, módjában áll az e célra hozott póznákkal, rudakkal s lánczokkal 2 óra alatt egy oly várat állítani fel, mely 7—8 ezer harczost foglalhat magába s a szárazföld felől az egész hajóhadat fedezi. E vár 40 bombardával, taraczkokkal és serpentinákkal szerelhető fel. A víz felől erősen föl-

¹⁾ Bonfini: Decad. IV. L. V.

²⁾ Szalay: III. k. 312. l.

szerelt 16 hajó fedezi a hajóhadat. A hajóhad matrózainak összes száma 2600. A Duna hosszában követi a királyt 5000 válogatott szerb lovas, kik mint martalócok, az ellenséges földön roppant károkat okozhatnak.«¹⁾ *E rengeteg vízi haddal, mely a magyar király-naszádosokat többé soha utól nem ért korszakias tökélyben, hadi készülétek teljességében vezeti szeméink elé, indúlt el Mátyás az 1479. évi késő őszön is az Al-Dunára.*

De a háború csak 1480-ban nyárderekán vehette kezdetét. Ismét Fridrik akadályozá meg Mátyást a törökök elleni terveinek haladéktalan megvalósításában. 1480. évi január 28-án arra kéri Mátyás Fridrik császárt, engedné meg neki, hogy Regensburgból 24 hajóra való nyilakat, lőport, ágyúkat s egyéb hadi szerelvényeket vám nélkül szabadon szállíthasson Magyarországra, minthogy e készülékekre a törökök ellen szüksége van. Fridrik a helyett, hogy a király óhaját teljesítette és segítségére lett volna, arra használta fel a királyi sereg távollétének alkalmát, hogy betört Magyarországra és egész Győrígrig prédált, pusztított.

A mint Mátyás végzett a kaján némettel, legott támadásra vezeté seregét a törökök ellen. Most szándékozott végrehajtani, mit már egy évtizeddel előbb tervezett, sőt a szentszéknek is megígért: a Hellespontusnál keresni fel magyar hadaival a törököt. Soha jobb alkalom nem kínálkozott erre, mint most. II. Mohamed elhalálozván, a főhatalomért Bajazed és testvére Dzsen keltek egymás ellen fegyverre. A szentszék is felocsúdott bágyadtságából s annyira lelkesedett Mátyás

¹⁾ E nagyérdemű történelmi emlékek fölfedezését és nyilvánosságra hozatalát (Századok : 1884. évf. VI. f. 509—511. ll.) *Óváry Lipót* érdemes kutatóknak köszöni a magyar közönség. Az okirat czíme: »*A fölséges magyar király szárazföldi s vízi hadereje a török ellen.*« Kelete az iratnak nincs ugyan, de lehet, hogy helyesen következteté Óváry, hogy az az 1479—1480-ik évi aldunai hadjáratra vonatkozik, mit szerinte az irás és Olaszországnak ama hadjárat iránti különös érdeklődése is elárulnak. *Szabatosság és a történelmi hűség okáért meg kell azonban itt jegyezni, hogy a nagy dunai flotta, melyről az Óváry-féle florenzi jegyzékben szó van — mint már fennebb is érintém — nem 1479-ben, hanem három évvel előbb, az 1476-ik évi al-dunai hadjárat alkalmából készült.* Bizonyítja ezt az egykorú *Bonfini*, ki az 1476-diki aldunai hadjáratról szólván, ezeket írja: »*Magnum in Danubio classem molitur* (t. i. rex), quocum secundo anne descendat, machinas varias, multiplicesque parat, item commeatus, militem et arma: non ignarus, quantum molis adoriremur, et quocum sit hoste pugnandum. Quin et amplissimas crates, abiegnis trabibus instar turrium oneratas, Istro demiserat, quae vallo, momentaneisque castellis, item septis, fabricisque bellicis usui esse solent.« (Decad. IV. L. IV. — V. ö. még *Epist. Matthiae Corv. IV. 31.*) Összes magyar történetíróink is 1476-ra teszik Mátyás király nagy dunai hajóhadának keletkezését. *A florenzi jegyzékben csakis erről lehet szó; mert más dunai hajórajt nem épített Mátyás.*

hadviselése iránt, hogy az olasz fejedelmekkel 200,000 aranyat akart fizettetni a végből, hogy a magyar király egész a török birodalom szívébe szállítsa át a háborút. Ez a kívánság teljesedésbe is ment. Mátyás megerősíté magát Jajezánál, megvívta Verbászt, elfoglalta Boszniát és Herczegovinát s az Adria széleit őrségekkel rakta meg. Fridrik császárnak ellenséges magatartása, az európai nagyhatalmak indolentiája s az olasz bonyodalmak miatt, a hadjárat egészben véve nem felelt meg azon várakozásoknak, melyeket egész Európában hozzá kötöttek. A nagyszerű dunai hajóhad mindössze is csak a szerb föld dunai részeinek szerencsés eredménynyel bekalandozására szorítkozott. Kinizsi Pál főkapitány a déli végházak őrizetére rendelt seregével 1480. évi november 2-án indult ki Temesvárról a horomi rév felé, melyet a hajóhadnak s a többi dandároknek gyülekezési helyül jelölt ki. A hajókkal jöttek Tököli Miklós és Endre, a király kedves emberei. A mint embereikkel partra szálltak: egy sűrű eserjésből 400 török rontott elő s a meglepett csapatot egy pillanatig be is kerítette, de a mieink által csakhamar felkoncizoltatt. A többi zászlók háborgatás nélkül érkeztek a révbe. Megjelentek Rozgonyi László, nándorfehérvári kapitány és Brankovics Vuk deszpota, jól felkészült naszádjaiikkal. A deszpotának saját flottillája volt a magyar király engedelmisségében, melyet Brankovics Pál kuéz vezérelt.¹⁾ A mint együtt voltak mindnyájan, Kinizsi azonnal megkezdé a sereg átszállítását a Duna szerbiai partjára, s *naszádosaink, a szendrői őrség kemény tüzelése daczára, 32,000 magyar fegyverest evedztek át a háborjó széles folyamon.* Iszkender basa (Malkoczovich), ki az átszállítást megakadályozni akarta, s tőlünk két hajót el is ragadott, a hajóhadat vezénylő Rozgonyi kapitány által üzőbe vétetvén, megveretett és Szendrőbe viaszorítottatott. Kinizsi most az előcsapatokat, az ifjabb Jaksich parancsnoksága alatt, kémkedés végett Galambócz felé küldé. A várból mintegy 1000 török lovas kirohanást kísérelt meg; de győzők a mieink maradtak. Ekkor érkezett vissza a Kázánba menekült török hajóraj s egyenesen a miénk felé tartott. Rozgonyi és Brankovics Pál őket formálnak naszádjaiukból, és sebes vágatva, folytonos tüzeléssel a török hajók elé sietnek. Naszádosaink dühös rohama meghökenté a törököket. Hajóik száma csak 15, a tőlünk elvett két hajóval együtt 17. Kifeszítik tehát vitorláikat és szaporán hátrálni kezdenek. A mieink nem tágítanak, de megfeszített erővel evedznek utánok. A mint elérik, heves vízi csata fejlődik

¹⁾ *Svetich M.*: Rövid történelmi értesítés a sajkások zászlóaljjáról. (Szerbszki Lyetopisz: 1830. év. II. 1—4. ll.)

a két hajóraj között; naszádosaink visszaveszik elorzott két hajójokat, a 15 török járóművet pedig fenéken fúrva, a bennök volt törökökkel együtt elsülyesztik. Diadaluk jelvényéül 300 török fejet tűznek az árboczokra. Kinizsi most a Moravába vezényli naszádjainkat, s a folyó mentén összes hadaival egész Krusováczig előnyomúl Szerbia belsejébe, 12 napig széltében hosszában pusztítván az ellenséges területet. Visszajövet 50.000 szerbet és sok kincscsel megrakott 1000 török foglyot hoz magával Temesvár környékének benépesítésére. ¹⁾

Míg Kinizsi Szerbia bensejében járt, a törökök sánczokat hányattak a Szendrő előtti Duna-szigeten s ágyúzni kezdtek ama rejtékökből a magyar part szélén elvonuló naszádjainkat. De a magyar hajóhad oly erős volt, hogy a szigetbéli őrségnek gyorsan Szendrőbe kellett menekülnie, hogy naszádosaink bárdjai alá ne kerüljenek. Kinizsi tüstént szétvetteté a szigeterődöt, s a hajóhadat biztosságba hozva, Horomot, Kevét és Pozazint czölöpzettel erősítetté meg. ²⁾

¹⁾ V. ö. *Hammer*: I. 626. — *Fessler*: V. 377. — *Engel*: III. — Ezek után *Meynert*: IV. 666. — *Czoernig*: II. 155. — *Szalay*: III. 329. — *Horváth*: III. 191. stb. — Mátyás király annyira megörült Kinizsi e győzelmes hadjáratának, hogy legott sietett a törökökön vett fényes győzelméről a pápát értesíteni. 1480. évi decz. hó 14-én Zagrábból kelt igen érdekes levelében ő maga beszéli el körülményesen a galambóczy dunai hajócsatát. » — — non inferiorem nobis victoriam — úgymond — divina pietas ab alio Regni nostri latere concessit; nam Paulus Kinisý generalis Capitaneus noster, ad custodiam parcium inferiorum Regni nostri deputatus, collectis ad se gentibus nostris, que sibi in presidium olim per nos date sunt, *jussu nostro deductis per Danubium navibus*, in distancia triginta quinque milium passuum infra Sanderew transfretavit, totamque Rasciam ultra Sanderew usque ad Chrsowacz depopulatus est. Deinde ut majori turcos injuria afficeret, navibus certis trajectory, sub ipsius civitatis muro, in rippam Danubij descendit, ibique Malkoczwich, Doninum Rascie, Wayvodam ejus loci, cum suis omnibus collectum, et expedita manu nequicquam suos defendere cupientem, invitavit ad pugnam, manusque cum illis conseruit, donec illi verterentur in fugam. Deinde censens navibus, cum nostri abirent, naves turcorum, que septem et decem, nostrorum naves celeritate illa navali invaserant, duas nostrorum naves abriperant, quas sic abreptas nostri insecuti, et illas recuperaverunt, et insuper turcorum navibus submersis, quindecim reliquas cum univrsis turcis, qui in eis fuerant, asportarunt, atque sub conspectum Capitanei nostri trecenta turcorum capita, ut erant recens amputata, posuerunt. Adernnt propediem captivi et spolia super eos turcos obtenta, una cum eorum signis et armis, de quibus Sanctitati Vestre victorie illius monumenta transmittemus.« (*Nagy I. és Nyáry A.*: »Magy. diplom. emlékek Mátyás király korából.« IV. k. 341—342. ll.) A király ezen levele czáfolhatlan bizonyítékul szolgál, hogy a leírt hadjárat nem 1481-ben, mint némely íróink vélekednek, hanem 1480. évi késő őszzel történt.

²⁾ *Böhm Lénárd*: »Dél-Magyarország külön történelme.« I. k. 168—169. ll.

Ez volt naszádosainknak utolsó vízi harcza és győzelme Mátyás király országlása alatt az Al-Dunán.

1482-ben megújulván a nemzet előtt gyűlöletes háború Fridrik császárral, abban leginkább szláv zsoldosok és alvidéki szerb hadak használtattak; mert a magyar nemzeti fölkelő had nem igen szeretett az államérdekek szempontjából csekély súlylyal bírni ama üdvtelen harcokban résztveenni. Mikor a törökökkel fegyverszünet kötött, a naszádosok zöme újból a Felső-Dunára rendeltetett, segítséget nyújtandó, Haamburg, Klosterneuburg, Korneuburg, Gumpendorf, Németújhely s a többi ausztriai dunaparti városok, nevezetesen Bécs elfoglalásánál.

Legszomorúbb szolgálatot teljesíté Mátyás dicső hajóhada 1490-évi ápril hó 11-én, mikor az imádott királynak holttestét Bécsből Budára lekíséré. A fejedelmi jelvényekkel fölkészített koporsó fekete kelmével bevont hajón volt rávatalra téve. Úgy vitte le azt az árván maradt Magyarországra Bodó Gáspár, a király első udvarnoka. Másnap a királyné és Corvin János az összes udvarral 50 hadi hajón követték az elhúnytát Budára. A gyászmenet lassan evezett le a Dunán s negyed napra a naszádosok főhelyére Komáromba érkezett. Innen küldé szét Beatrix a körében egybegyűlt főrendek hozzájárulásával, meghívó leveleit, a Rákoson május 17-én megnyitandó királyválasztó országgyűlésre. ¹⁾ Aztán tovább vitték a drága tetemeket. A hajók gyászszínen lebegtek el a medréről csodálatosan kiáradt Dunán, és a nép, mely nagy királynak utolsó menetét könyvelábadt szemekkel nézte, sötét sejtelmekkel tért meg hajlékába. ²⁾

Alig hogy I. Mátyás behunyta szeméit, a haza minden ügyében átkos hanyatlás következett be. A lomha és türekeuy Vladislav éppen ellentéte volt Mátyásnak. A naszádosok katonai szervezete és egységes fegyelme is bomlásnak indult pártfogójok halála után, — mint ben az országban napról napra minden. Hajórajunk egy osztálya még Ausztriában vesztegelt az elfoglalva tartott várak alatt, csüggetegen tekintve

¹⁾ *Fraknoi*: II. Ulászló királylyá választása. (Századok, 1885. évf.)

²⁾ »Danubius — írja Bonfini — insolenter post obitum ejus (regis) exerevit, multos pagos et accolas urbes inundavit: *ut extincto regni propugnatore, Pannonias a turcorum incursu tueretur!*« A Bécsben megtartott exequiák után való napon »in sequenti die regina cum Corvino duce, ceterisque pontificibus ac regulis, ad celebrandas regis exequias et habenda comitia regalia Budam secundo anme descendit. Univera multitudo, cum pullis quinquaginta navibus et lugubri veste, Beatricem sequuta. Cum Pisonium foret appulsum, omnes matronae urbis pullatae obviam reginae occurrere, publicoque planctu principem invictissimum et regem optimum luxere.« (Decad. IV. L. VIII.)

bizonytalan sorsa felé. Némelyek megadják magokat a trónkövetelő Maximilian vezéreinek, és szép ígéretek által elcsábítva, a római király szolgálatába szegődnek. Az itthon maradtakat magokhoz vonják a királyválasztási viszályokban egymást maradosó, zsákmányért és hatalomért egymás közt versengő országnagyok. Némelyek közülök Corvin Jánost uralják, mások az özvegy királynéhoz szítanak, a szerint, a mint itt vagy amott kecsesgetőbb kilátás nyílik zsoldjavításra. A fejetlenség és vesztegetés szelleme megmételtyezé a nemzet összes rétegeit: a főurat, a nemességet, a pórokat, és — a mi ennél kártékonyabb — a hadsereget is. Kevesen viselik már a fegyvert hazájok szabadságáért, de annál többen prédavágyból és uralomra törő pártéredkből. A hadsereg a manővrozó diplomatiai intrigák eszközévé alacsonyúlt. A kik az előtt csak a haza elleneire emelték fegyverüket, most egymást mérsárolják. Nincs, ki biztató igéssel helyreállítani tudná a régi rendet, ki a nemzet erejét a haza védelmére összpontosítani képes lenne. A naszádosokat most is »király-naszádosoknak« nevezik, de ők magok nem tudják, hogy ki a királyuk. A királyi hatalmat egyszerre hárman gyakorolják Magyarországon; három idegen viaskodik a nemzet vére és vagyona árán elsőbbségért: Dobzse László, Albert és Maximilian. Pénzért és javadalmakért mindenikök talál magának hadsereget, de a mely egyiküket sem követi a meggyőződés hűségével, hanem három úrnak kegyelme közt ide s tova tétováz. A naszádosok pátronusai, a szerb urak, szintén meghasonlottak egymás közt s különböző táborokban lobogtatják zászlaikat. Brankovics György deszpota és testvére János, a Mátyás által kiválóan kegyelt Vuknak fiai, a nagy király halála után Maximilian pártjára álltak. Ugyanakkor Kinizsi Pál, a Zápolyák, a Báthoriak, de sőt még a nagyjában szerbekből álló fekete sereg is, az időközben megkoronázott Vladiszlav mellett harcolnak. Némi egyöntetűség és célirányosság a hadseregben csak a trónkövetelők közt létrejött egyezkedés után tapasztalható.

A dunai hajóhad sorsával összefüggésben, részint mint várkapitányok, részint mint csapatvezérek, hadnagyok vagy éppen mint naszádos vajdák, Kinizsi Pál halála után következők említettnek: Radics Bócsis, Fogas Ambrus, Filléresi János, Magyar Balázs, Bradáchi, Móre György, Szokoli Albert, Karanesi György s bizonyos Antal vajda és Demeter hadnagy. Velök találkozunk Vladiszlav uralkodása alatt lépten-nyomon a Duna és Száva akkori végházaiban: Péterváradján, Újlakon, Dombóváron, Cserépváron, Bánmonostrán, Orsován, Pethben, Miháldon, Zimonyban, Zalánkemében, Nándorfehérváron, Sabácson, Jajczán és Szent-Demeteren. De a naszádosok tevő-

kenysége az 1492–1495. évi török hadjáratokban főképp Nándorfehérvár megerősítésére és seregeinknek a Dunán való átszállítására terjedt. Az a látszatja, mintha az utóbbi évek zavaraiiban megtizedelt s elhanyaglott hajórajunk már nem lenne alkalmas nagyobb hadi vállalatokra. Régi gyakorlott és vitéz legénységének színe-java elpusztult, elszökődött, vagy a török fogságban senyvedt.

A déli végeknek nagyobb bízottságba tételére s megerősítésére csak 1498. körül történtek hatályosabb intézkedések. Egyes derék hazafiak tetemes áldozatokat tettek le a haza oltárára, hogy a törökök elleni védekezési ügy rendbe hozassék. Osvát zágrábi püspök egymaga 32,000 aranyat hagyományozott Nándorfehérvár, Jajcza, Szabács és Szőrény megerősítésére. Zápolya István 40,000 forintot hagyott végintézetileg felében a királynak, felében a rendeknek, de szintén az ország oltalmára. És csakugyan megkezdődött a végvárak helyreállítása s hajóhadak által biztosítása. Az 1498. évi országgyűlés rendelte, hogy a végvárak őrzése királyi költségen történjék. A főpapok, főurak, a nemesség és vármegyék saját zászlóaljaikkal segítik a királyt s tartoznak az ő hívására haladéktalanul fölkelni. A nem zászlós papok és nemesek birtokaik arányában zsoldosokat fizetnek. Szükség esetére közfölkelést is rendelhet a király, ki a nádorral és országbíróval együtt évenként megvizsgálni tartozik a végvárak állapotát, hogy a hiányok nyilvánvalókká legyenek. A végek tisztviselői, a kalmárok és más rendbeli személyek, hűtlenséget követnek el és bűnhődnek, ha eleséget, fegyvereket s más hadi szereket adnak el a törököknek. ¹⁾

A törökök értesülvén a magyar végekben történő ezen készülletekről, azon töltötték haragjokat, hogy néhányszor bekerítették Jajczát; de megtartani a várat még sem voltak képesek. 1502-ben Corvin János herczeg és Som Józsa temesi gróf az erdélyi vajdával és másokkal ismételten átkeltek Horomnál (Új-Palánka) a Dunán és egyesülve a nándorfehérvári őrséggel, a törököket Jajczától mindig győzelmesen visszaverték.

Ekkor már az al-dunai és szávai erősségek vízi hadak dolgában is jobb karba voltak helyezve. A naszádosok főállomásai voltak ezen évtizedben Nándorfehérvár, Zalánkemén, és Pétervárad, a Száván pedig Sabác. Ezek megerősítése erélyesen foly az 1494–1495. évektől fogva. Az akkori királyi számviteli jegyzék tanúsága szerint 1494. évi október 24-én Pósa tárnoki tiszt Zalánkeménbe utazik le a király levelével, melyben a király Nándorfehérvár alá rendelte a zalánkeméni

¹⁾ Corpus juris hungar. I. 292.

rév hajóhadát is, hogy míg Kinizsi Pál Rácországot sanjargatja, a nándoriaknak ez erősségére legyen. ¹⁾ Ugyanazon évi novemberben Bradách. ki Péterváradon volt mint vajda, ²⁾ ágyúkkal felszerelt hajókat kért Budáról s azokat a király le is küldé Péterváradra. ³⁾ Egy héttel később újabb ágyúszállítmányt hoznak oda a hajósok. A következő 1495. év ápril hava 10-dikén Ernszt János pécsi püspök és kir. tárnokmester egy nándori naszádos vajdával 16 felszerelt hadi hajót, ápril 21-én pedig újabb üres hajószállítmányt küld le Pozsonyból Nándorfehérvárra. ⁴⁾ Sőt egyes főurak, mint Pemphlinger, szintén engednek át a királynak hajókat hadi czélokra, adólerovás fejében. ⁵⁾ A király és a hazafiak ezen együttes erőfeszítései és pénzáldozatai tették, hogy 1504-ben Nándorfehérváron 500, Zalánkeménben szintén 500, Sabáczon pedig 100 naszádos katona találtatott a végek őrizetére rendelt hadi hajókon. ⁶⁾ Voltak azonkívül egyes délvidéki révbirtokos nemesek is, mint *Sankó Miklós*, Bánmonostor ura, kik saját embereikkel és tulajdon hajóikon őrizték az Al-Dunát a törökök betörése ellen. ⁷⁾ Bizonyára nem nagy szám. ha azt a török hajóhaddal párhuzamba állítjuk, s hozzá még figyelembe vesszük, hogy alig két évtizeddel előbb 10,000 naszádos ékesíté Hunyadi Mátyás hadseregét. Szerencse volt az országra nézve, hogy most Azsiában volt lekötve a törökök főereje s Magyarország ezen időre legalább kelet felől békét remélhetett.

A rövid külbéke ezen idejére esik a politikai fordulat, mely az ingatag magatartású szerb deszpotáknál beállott, s melyet — mert a naszádosok történelmével összefüggésben van — nem hagyhatunk figyelmen kívül.

A már fent említett Brankovics János, miután bátyja György a deszpotaságról leköszönt és zárdába vonúlva Miksa néven érsekké lőn, 1497. körül Vladiszlav pártjához csatlakozott. A király visszabocsátotta részére Beregszó és Kölpén várát a többi szerémi jószágokkal együtt, melyeket a Maximilián pártjára állott család hűtlenség bélyegén elveszített volt. János deszpotai méltóságát a magyar rendek is elismerték, kötelezvéն őt az 1498. évi 22. törvényczikkben 1000 lovasból álló bandériumot ültetni fel az ország segítségére. Ezzel a

¹⁾ *Registrum proventuum Regni Hungariae.* (Engel : Gesch. d. ung. Reichs, I. k. 17—210 ll.)

²⁾ 1495-ben a temesvári vajdák közt találjuk.

³⁾ *Registr. proventuum Regni Hungar.*, m. f.

⁴⁾ U. o.

⁵⁾ U. o. « In possessionibus Pemfingier pro duabus Nauibus, que ad Nandor-Albam sunt ducte, relaxati sunt 10 fl. »

⁶⁾ *Kovachich* : Supplem. ad Vestigia Comitiorum. II. 314 - 315. ll.

⁷⁾ *Szerémi*, id. m. 47. l.

deszpotáját követő délvidéki szerb nép is Vladiszlav mellé tért meg. János után (1503.) az ő özvegye Ilona, Jaksich Demeter fivérének István knéznak leánya lett deszpotává; de nő létére nem lévén elég erős megvédeni Nándorfehérvárt a törökök ellen, meghívta a tengerentúlról elhúnyt férjének rokonát, Silyánovics Istvánt, s javára lemondott a deszpotaságról; ő maga pedig fivéréhez Jaksich Márkhoz vonult vissza Világos várába, onnan aztán Szlavóniába gr. Frangepán Ferdinandhoz, ki Mária nevű leányát bírta feleségül. ¹⁾ Silyánovics István 1515-ig vezérekedett a magyarországi szerbek fölött. Nándorfehérvár s a többi al-dunai révek fentartásának és védelmének terhes kötelessége arra bírta, hogy az al-dunai végek naszádos hadát állandóan együtt és minden eshetőségre készen, fegyver alatt tartsa. Ez valószínűleg jól is sikerült neki; mert Vladiszlav 1508-ban a baranyai Siklós várával adományozta meg. hadi érdemeinek elismeréséül. Zalánkeménben, Péterváradon és Zimonyban számos szerb családot telepített le, köztök a hat Bakics testvért és Monacszerli Pétert jobbagyaikkal együtt. ²⁾

Azonban Silyánovics is, mint deszpotá elődei közül többen, csakhamar hűtlenné lett királyához. Azon szerencsétlenségek közepett, melyeket Dósa György pórlázadása zúdított a hazára. élére állott ama honáruló szerb népnek, mely függetlenítvén magát a magyar szent korona felsőbbbsége alól, önálló tartományt szándékozik kikerekíteni magának Magyarország déli végeiből. 1515-ben, mikor Dósa emberei Barabás pap, Pogány Benedek és Nagy Antal Bács- és Bodrog megyékben egészen általánossá tették a pórok forradalmát, Silyanovics deszpotá is, elvakítatva hiú ígéretek által, a lázadókhöz csatlakozék, magához vonván a zalánkeméni és péterváradai szerb naszádosokat és más nagyszámú fegyveres szláv csapatokat. A szerbek másik része a királyiak pártján maradt s Oláh Balázs és Nagy Gergely nándorfehérvári albán seregéhez szegődött a forradalmárok leveretésére. Barabás lázadóit Silyánovics naszádosai eveztek át Péterváradnál Bács-Bodrogba. Oláh Balázs és Nagy Gergely némi nemességgel és a szerémi szerbekkel utánok siettek, s tűzzel-vassal pusztítva, rabolva a megyék területét, bodrogi Szent-Lőrincznél utól érték őket, és sok ezret leaprítva közülök, a lázadást ott elfojtották. Magát Barabást lánggal égő öltözetben a toronyból dobták le. Mikor azonban a királyiak

¹⁾ Wenzel: »Kritikai tanulmányok a Frangepán család történetéhez« című jeles dolgozatában nem említi sem Frangepán Ferdinándot, sem azon jószágokat, melyeknek a család Brankovics Mária néven a Szerémségben és Arad megyében osztályosává lón.

²⁾ *Stojackovic*: *Userte zivotna naroda srbskzog u Ungarszkim oblasztina.*

zsákmányval megrakodva hazafelé tértek, Silyánovics deszpota útjokat állta, naszádos csapatával megverte őket, az elhajtott lovakat és barmokat elszedte tőlök és Zalánkeménben, a hol curiája volt, legénysége javára elkótyavetyélteté. ¹⁾ Ezért aztán Silyánovics Istvánt. »ki király-naszádos vajda vala Szalonkeméutt, ki az ráczokat megveré Péterváradján az Duma vizén, mikoron általköltezinek, az Terek Imreh, az fejevári bán, behívatá Nándorfejevárban s négy darabbá vágatá, hogy az király népére támadott vót Péterváradján.« ²⁾ Silyánovics halála után a magyarországi szerbek közel tíz esztendeig deszpota nélkül voltak, kétségkívül azért, mert sem a király, sem a rendek meg nem bíztak többé ingatag, változékony jellemökben.

A király Szerém- és Bács megyék leggazdagabb és legmegbízhatóbb birtokos családjának, egy vitézi erényekben és képzettségben egyaránt jeleskedő sarjára, *Révai Istvánná bízta most összes dunai hajóhadát, kapitánynyá nevezvén ki őt király-naszádos seregéhez.* Révay István már 1511. óta szolgált a király naszádjain mint vajda, és sem a végek oltalmazásánál, sem az utóbbi pórlázadásban nem tántorodott el a király hűségétől. sőt ő verte s ölte meg kevesed magával azt a híres zvoniki basát, Aszam béget, ki az előtt való időkben éppen akkor járt Mátyás király udvarában követségben, mikor Mátyás Ausztriában Németújhelyt ostromolná. Fessler szerint ő törölte le akkor a magyar fegyverek fényéről a szennyet, mely a mostoha idők folytán rájuk tapadt. ³⁾ — Ő szállítá a Dunán és Száván Zápolya seregét Sarno alá, ⁴⁾ valamint hogy a Silyánovics leveletésénél és a péterváradí és zalánkeméni hajóraj megmentésénél is ő érdemelte ki leginkább fejedelme tetszését. Atyja Révay László volt, ki 1495-ben Aranyáni előnévvel Eszteleky Annának férje. Istvánnak még két testvére volt: János és Ferencz. E három fiú emelte a Révayak nemzetségét történelmi hírre. István vitézségét a végek oltalmában azzal jutalmazá Ulászló, hogy ősi birtokaira a bodrogmegyei Aranyánon, a vízmelléki Szent-Györgyön, továbbá Reegh, Bakach és Cserethés helységekben, Csomoklya és Gyula pusztákon új adománylevelet állított ki számára. János 1519. táján esett el a törökök elleni hadban. E veszteségért Istvánt és Ferenczet 1519-ben újabb királyi adományval vigasztalá meg II. Lajos. Ekkor kapta a két testvér együttesen a révai, derzsinczi, szőlősi, savinczi és ellesevci uradalmakat Szerémben, a mazaló-

¹⁾ Márki: Dósa György és forradalma, 197—198. ll.

²⁾ *Veráucsis*: Monun. Hungar. Histor. II. 7—11. ll.

³⁾ *Gesch. d. Ungern*, VI. k., 41. l.

⁴⁾ *Szerémi*, id. m. 71. l.

ezi s egyéb részjavakat Bácsban. ¹⁾ *A király-naszádosok további története, majdnem félszázadon keresztül, e két derék testvérnek nevével fonódik egybe.*

Révay István nagy szerencsétlenségek előestéjén vette át a magyar dunai flottát. II. Ulászló után 1516-ban II. Lajos helyezkedvén a roskadozó királyi székre, az erkölestelenségbe süllyedt könnyelmű s gondtalan udvar és nemzet fölött rohanó vész gyanánt tornyosult össze egy végzetes átoknak hatalma. Ehatalom most annál irtóztatóbb volt, mert nem ellensúlyozta többé sem áldozni kész közszellem és hazafíji lelkesedés, sem céltudatosan nevelt és tömören összetartott erős nemzeti had. A külföldi segélyvel való szüntelen biztatások és az abba vetett reménység, melyet a római curiának jóakarató buzgalma s a nyugateurópai államok nagymérvű készülődéseiről szóló hangzatos hírek még inkább növeltek, a könnyelmű tétlenség álmába ringatták a nemzetet. Az 1518. évi készülleteknél azon három út közül, melyeken a keresztény fejedelmek csapatait a félhold ellen vezetni lehetett volna, X. Leo pápa a Magyarországon keresztül vezető dunai utat ajáulá első helyen, »nam per Danubium flumen vehi exercitus et paucorum dierum itinere ad Constantinopolim exponi posset.« ²⁾ De a tervtől elvégre is el kellett állnia, mert Magyarországnak egy nagyobb seregszállításra alkalmas hajókészlete nem volt. Magyarország teljesen ki volt merülve, s végromlásának szomorú napjait kezdé.

Eppen akkor, 1520-ban, vette át a roppant török birodalom kormányát Magyarország legádázabb ellensége, Szulejmán. Nagy hadvezéri s uralkodói tehetségekkel lángoló nagyra-vágyást s rendkívüli szívósságot egyesíte magában. 1521. évi februárban már megkezdé hadi készülleteit Magyarország ellen. Piri nagyvezér előre jött 200.000 törökkel, hogy Nándorfehérvárt elvegye. A padisah utána ment a fősereggel. Ilyen roppant haddal szemben kisszerűnek, gyarlónak tünt fel minden meglevő védőeszköz, mely az ország déli végszéleit fedezni volt hivatva. A döllyfös Héderváry Ferencz bán, noha dúsgazdag volt, rossz katona létére egészen elhanyagolá a főfontosságú

¹⁾ *Nagy Iván*: Magyarorsz. családai, IX. k. 690—721. ll. — Meg kell itt jegyezni, hogy *Révay István semmiféle naplót sem hagyott hátra*. Azon családai napló, melyet érdemes tudósunk Nagy Iván Révay Istvánénak mond s mely a Történelmi Tárban (III. 245. s következő lapjain) ki van adva, melyről *Ipolyi* az Új Magyar Múzeumban (1857. I. 441.) is értekezett, nem Révay Istváné, hanem Révay Lászlóé és a XVI. század ötvenes éveiből való. Abban Révay István életét megvilágító adatok nem foglaltatnak.

²⁾ »Sanctissimi Domini Papae Leonis X. una cum coetu Cardinalium, christianissimorumque Regum et Oratorum consultationes.« 1518. évi nyomtatvány a m. nemz. múzeumi könyvtárban.

nándorfehérvári erősséget. Hétszáz főre menő őrsége sem löszerekkel, sem eleséggel, sem pénzzel nem volt ellátva. Egykori félelmes védője, Török Imre, ekkor már nem volt az élők között; fia Bálint pedig még kiskorú lévén, nagybátyjainak, Sulyok István és Balázs sabácsi bánoknak gyámsága alatt állott. Hadi készülétről, a falak javításáról, lőanyag beszerzéséről szó sem volt. Ilyesmire nem igen tellett sem Vladiszlav, sem Lajos dicstelen kormányja alatt. A vár megmentése érdekében 1521. évi ápr. 24-én tartott országtanácsban még csak az sem ment keresztül, hogy az őrség a királyi zsoldosokból megszaportassék; arról pedig hallani sem akartak, hogy Héderváry helyett más bánt, a király által kinevezett Báthory Andrást ruházzanak fel a vár fölötti hatalommal. Hédervárynak követelései voltak az államkincstáron, melyeket most akart érvényesíteni, s zálog gyanánt kezében tartá a várat. A veszélyt senki sem vette sokba. Köznapi beszéd volt: »eb higyeje, hogy a török megvegye Nándorfehérvárat.« Sabáczot is veszni hagyták. Pétervárad szintúgy aggasztó helyzetben volt.

Péterváradal különben már Mátyás király követte el az alaphibát, mely utóbb nagy hátrányára lett ezen stratégiaiilag szintén igen fontos erősségnek. Megvonván a börtönre vetett Várad-i Péter kalocsai érsektől a pétervárad-i apátság dús jövedelmű jószágait, voltaképen magának a várnak, az ország ezen elsőrendű kulcsának ártott. Az apátságot ugyanis egy idegen olasz, Borgio Rodrigo bibornok, a későbbi VI. Sándor pápa kapván kezeihez, abba szintén idegeneket helyezett be, névleg Borgia Vincenzo de Pistacchi pápai kamarást, ki számos olasz családot telepített le Péterváradon s az apátság szerémi jószágain. Mátyás halála után a hatalmasok prédájává lón a nevezetes hely, kik nem annyira Pétervárad, mint a szépen fizető pétervárad-i apátság iránt érdeklődtek. Újlaky Lőrincz herczeg önhatalmúlag magához ragadván az apátság birtokait, az olaszokat kiűzte onnan s most saját embereit eresztette be a jószágokba. Mikor aztán később ismét Péter érsek birtokába került vissza a vár és apátság, az érsek már nem sokat lendíthetett annak hadi fölkészítésén, részint az országos állapotoknak kedvezőtlen volta miatt, részint azért, mert maga is nehéz helyzetben s anyagi szorultságban tengette életét. Mikor Ulászló 1494-ben visszahelyezte őt apátságába, mindenekelőtt a várat vette birtokába s Thessényi Miklóst nevezé ki annak várnagyává és oltalmazójává. Mivel pedig a vár »az idegen uralom alatt romlásnak és pusztulásnak indúlt, úgyszólván lakatlanná vált«: a király — ki az 1494. év őszén három hetet töltött Péterváradon — támogatni óhajtván az érseket a vár megerősítésére és területe benépesítésére czélzó

törekvéseiben, nem járulhatott egyébbel Péter érsek segítségére, mint csak azzal, hogy kiváltsággal ruházta fel a helyet, mely szerint azon jobbágyok, kik a vár falai közt megtelepednek és házat építenek, ezzel nemesi rangra emelkednek s a nemesi előjogok birtokosaivá lesznek.¹⁾

Ha ez a kiváltság telepítés dolgában, a mint föltételezni lehet, nem maradt is eredmény nélkül, de azért a vár fölszerelését és hadi készletbe helyezését vajmi kevésbé mozdította elő.

Súlyos felelősség nehezedett tehát Révay István vállaira, midőn a király-naszádosok főparancsnoki állását elfogadta. Az összes déli végházaknak vízről való oltalmazása az ő kötelességévé lőn ezenföl. 1521-ben Szulejmán világhódító roppant hadainak kellett ellentállania. Naszádosai kedvetlenek voltak. Lajos király már három év óta nem adta meg zsoldjokat. Budára küldött követségeiknek, szüntelen rimánkodásaiknak semmi sikere sem lett. Sőt 1518-ban Várdai Pál, szent-zsigmondi prépost és kincstartó részéről hallatlan meggyaláztatással is illettettek. A király — mondja a szemtanú Szerémi — szívesen kielégítette volna őket; de mivel jövedelmeit az urak elkezelték, a szegénynek magának is alig volt miből élnie. A törökök közeledését különben is nagy könnyelműséggel nézték Budán. A nándorfehérvári, zimonyi és zalánkeméni magyar és szerb polgárok, *mindannyian naszádosok*, végszükségökben magához a királyhoz folyamodtak a három év óta elmaradt hópénzeikért. Ha ki nem elégítették: távozni fognak állomásaikról, és Nándorfehérvár elvesztése nagy kárára leend akkor az egész kereszténységnek. Azonban Budán azzal ámította magát mindenki: »eb higye, hogy a török elveszi Nándorfehérvárt.« A király tehát Várdai Pál kincstartóhoz küldé a naszádosok elesüggedt követségét, hogy fizessen ki nekik, a mennyit kifizethet. A lator kincstárnok nem teljesíté a király óhaját, sőt ocsmány gyaláztatot követett el a derék vitézeken,²⁾ kik vérg sértve távoztak az érzéketlen ember palotájából, hogy a királynál keressenek elégtételt a rajtok elkövetett szégyenért. De a király elé nem bocsátották többé őket. Erre aztán Budavár kapujához kötötték ki zászlajokat, s naszádjaikra szállva visszaevdztek hazájokba, pusztítva és rabolva a Duna mindkét partvidékén. Midőn egy hónap múlva ismét fölmentek Budára hátralékaikért könyörögni, és Várdai most is megszegyeníté

¹⁾ *Fraknoi Vilmos*: Váradai Péter kalocsai érsek élete. (*Századok*, 1883. évf. IX. f.)

²⁾ *Szerémi*: id. m. 95—96. »Rex dirigebat eos ad thesaurarium Paulum prepositum in S. Sigismundo; et ipse latro cum papira tergebat naticam suam, et sic proiciebat sordem suam ad faciem militonibus.«

őket: másodsor is kikötötték zászlaikat a kúthoz és keserűségben elbúcsúzza Magyarországtól, azon bosszús szándékkal távoztak el Budáról: hogyha a magyaroknak nem kellettek, a törökökhöz fognak csatlakozni és a Dunát védtelenül hagyják. ¹⁾

Erre aztán Budán is komolyabban vették a dolgok sajnós fejlődését. Június végén országgyűlést is tartottak, melyből a király sürgető leveleket intézett a pápához, a császárhoz és a többi szomszéd fejedelmekhez, hogy ne késedelmeskedjenek a sokszor ígért segélynyújtással; mert a Magyarországra zúduló ozmán áradat nem csak Magyarországot, hanem az egész nyugoti keresztény világot fenyegeti. ²⁾ Az urakhoz és a vármegyékhez szintén ment egy erélyes felhívás, hogy kötelezett zászlóaljaitak haladéktalanul kiállítsák és a királyi dandárhoz Tolnára küldjék. A zsoldok kifizetése iránt rendeltetett, hogy némi királyi jövedelmek elzalogosíttassanak. ³⁾ De a naszádosok említett daczos föllépését mind a király, mind az urak rossz néven vették, sőt alkalmasint Révay Istvámnak tudták be azt. Arra látszik mutatni az a körülmény, hogy szóval sem említve az országgyűlésen Révay érdemeit, hanem egyszerűen mellőzve őt, *Báthory Endrét* tették meg naszádkapitánynyá, meghagyva neki, hogy a szétzúllott naszádos hadat szedje össze és Nándorfehérvár oltalmára siessen. Révay István Ujlakra küldetett várnagynak. A hajók fölszerelése, ágyúkkal s egyéb hadi szerzővel ellátása Szeremes Imre zsidó vállalkozóra bízott. De a honfi szíve, a ki Báthory hajóhadát a Dunán leüszni látta, mélyen elszomorodhatott a torz látványon. Mindössze három gályaszerű nagyobb hajó s néhány naszád szállítá ama 600 gyalogost, kiket Buda és Pest városok állítottak hadba. Szerémi, a kor történetirója is a táborhoz csatlakozék, mint száz gyalogosnak kapitánya. Mikor Budáról elindúlnak, háromszor kiáltják a Jézus nevét. A királyné és udvara a várpalota ablakából nézik a sereg és hajóhad indulását. Bátán megállapodnak. Báthory kiszáll a bátai zárdába, hogy vezekeljen és a kereszt áldását megnyerje. Itt akarja bevárni az utána jövő Lajos királyt. Az alatt Szerémi a pap parancsol a sereg és a

¹⁾ *Szerémi*: id. m. 95—96. »Et dicebant (t. i. a naszádosok Szeréminek): Gýwrgýw pope! Sto to namý zramotw cziny! No ako vgrimi netrebuie Beograd, trebuie charow. Nos amplius non possumus seruire Regie Majestati. Hec est iam finis. Regnum Hungarie tecum sit Dominus Deus. Et vexilla bina Regie Majestatis introduxerunt in manibus suis, et ad fontem illa ligauerunt fortiter. Illico casum dederunt ad terram, et ibi ipsi amplius noluerunt erigere, et dixerunt eidem forma: Deus tecum Regnum Hungarie! Cito cucurrerunt ad naues naxandones ad Ister flui et infra remigauerunt pauperes.«

²⁾ *Pray*: Epist. Proc. I, 142.

³⁾ *Horváth M.*: Magyarorsz. Tört. III, 350. l.

vizi had fölött, mint Endre vezér helyettese. De a király késik, és Báthory csak nem mutatja magát. Már harmad napja, hogy Nagy Agoston bátai polgár házában mulat Desházy István és Lőrincz testvérekkel, meg a Bánffy Jánossal. Utánok megy Szerémi is és jelentést tesz, hogy a csapatok elkedvetlenedtek a fővezér távolléte miatt és sokan szökdösni kezdenek közülök; a török pedig már hatvanhat nap óta ostromolja Nándort és az ottaniaknak senki sincsen segítségére. Erre Báthory visszaküldi Szerémit a hajókhoz s magához rendelteti Bakics Pál naszádos vajdát, ki derék és harczias katona volt. Nehány óra múlva Pál visszatér a gályákhoz s kiadja a parancsot, hogy mindenki készen tartsa magát az indulásra. A dobok megperdülnek s a három gálya úrboczára kitűzik a zászlókat. A csapatok lebocsátkoznak a Dunán az erdői révbe, hogy a királyt és Zápolya Jánost ott bevárják. Báthory azon volt, hogy rendbe hozza fegyelmetlen seregét; de az elkeseredésökben szétfutott számos naszádosokat nem sikerült ismét összegyűjtenie.¹⁾ Az időjárás is már későre fordult, és a hajóhad ott maradt Erdődnél téli szállásokra.²⁾

Szabács bevétele után, még augusztus elején, Nándorfehérvárnál gyülekezék a török hadnak főereje. »Az ország — írja Veráncsics, — Bács megye, a Szerémség megfutamodék. A ráczságon is Szerémben oly nagy félelem esék, hogy egyik a másikat érte nagy szorgossággal a Duna révén, csak hogy elszaladhasson.«³⁾

Szulejmán legelőbb is Zimonyt támadta meg az imént érkezett hajóhadával. *E helyet Mihály vajda, Szkoblics Márk és Ocsárevics Péter védték ötszáz naszádossal.* Küzdelmök a túlerő ellen hasztalan volt. Az ostrom kilenczedik napján kénytelenek valának feladni az egyenlőtlen harczot. A haza iránti hűségöket sokan közülök vértanúi halállal pecsételték.⁴⁾ »Mihály vajda — folytatja Veráncsics — Zemlinben szálla ötszáz naszádossal, hogy ők a császár ellen megtartanak. Kiből a császár őket mind megfogatta, és mindujójokat szablyára hányatta. A két főembert, kik ezek előtt valának, Mihály vajdát és Szkablith Márkot az elefántnak vetteti.«⁵⁾ Most keríthették

¹⁾ Szerémi, 97. l. » — et dominus Andreas de Bator cum multa gente sua uenemat, et insuper fluuium Ister disponere fecerat Rex Andream Bator, ut esset capitaneus super fluuium Ister; et Pestienses dederunt tricenta pedites, tricenta Budenses.« (V. ö. még Horváth, III, 350. l. — Fessler, VI, 54. l.)

²⁾ U. o. 97—98. ll.

³⁾ Monum. Hungar. Histor. II, 16.

⁴⁾ Szalay L.: Magyarorsz. Történ. III, 560. l. — Horváth, id. m. III, 351. l.

⁵⁾ Monum. Hung. Histor. II, 16. l.

csak be a törökök Nándorfehérvárt a víz oldaláról is, csak most kezdhették meg a falak töretését, mivel a földig lerontott Zimony felől nem kellett a naszádosok támadásától tartaniok. »A terek császár mellé jövének a venenezések — beszéli tovább Veráncsics, — kik Nándorfehérvár falát letörik. Valának tizenhét gályával.¹⁾ Nándorfehérvár, »a magyar korona ékes boglára, az ország védőve«²⁾, nem kerülheté el tehát bukását. Beriszló Péter, a tengervidék bánja, ki tán egyedül lett volna képes amaz időben megvédeni Nándorfehérvárt a török ellen, már nyolcz hónappal előbb meghalt. Révay István Újlakon tétlenségre volt kárhoztatva. A sabácsi és zimonyi hajóhadak tönkre voltak téve, a nándorfehérvári hajók pedig a zárt várkikötőbe szorúlva. Segítségét schonnan sem lehetett remélni. Móre Mihály és a szerb várórség augusztus 26-án Szulejmán kezére játszották tehát a nevezetes erősséget, melynek elestével szabad út nyílt az ellenségnek az ország szívéhez. »Balibég Szerémséget, Valkóságot mind elégeti. számtalan sok városokat elrabla, elégeté Eszékig, azon felül is.«³⁾

Innentúl 167 esztendeig maradt Nándorfehérvár a félhold uralma alatt!

»Az Landorfejírvár elveszésének oka« című értekezésében vádolja Veráncsics a magyar urakat, hogy kötelelességöket mulasztván, Nándorfehérvárt a töröknek kezébe juttatták. »Mert ha — úgymond — az urak semmi egyebet nem műveltek vóna, csak szállottak vóna Fejérvár ellenébe Zemlinbe, kit még az régi jó királyok rakattak vót Fejérvár ellen, hogy abbul az ellenség a Száván által ne jühet vóna, — és *vetöttek vóna mind a Dunára s mind a Szávára csak másfél száz sajkát: soha a török a Száván által nem mehetött vóna, és soha szabadon Fejérvárat nem vitathatta vóna, és Isten segítségével úgy lehetött vóna, hogy meg sem vehette vóna!*⁴⁾ A Duna szerémi partvidéke akkor még sűrűn volt benépesítve haszonvehető hajós népséggel, kezdve Zalánkeméntől egész Budáig. »Sed nil curam adhiberunt magnates Hungari et amiserant in dubium tam nobilissimum Hungarie Regnum. Vidit hostis: libere intrauit in regnum Hungarorum.«⁵⁾

Az elvett várak alól megmenekült maroknyi naszádos csapatot és a megmentett néhány sajkát az ország végremény-

¹⁾ Monum. Hungar. Histor. II, 16. 1.

²⁾ H. Lajos király maga mondja Nándorfehérvárról a VIII. Henrikhez írt levelében: »Est omnium, que turcis sunt finitime, cor et caput, clavisque totius Regni.« (M. történ. okmánytár, 63. 1.)

³⁾ Veráncsics: Monum. Hungar. Histor. II, 16. 1.

⁴⁾ U. o. 183. 1.

⁵⁾ Szerémi: id. m. 114—115. ll.

ségévé lett Péterváradra parancsolta a király. *Pétervárad lett most a csekély vízi hadnak főkikötője!* ¹⁾ Naszádkapitányokká *Galley Sibestyánt* és *Radisa Bósi*cot nevezte ki a király. A tényleges hajószolgálat élén most is a már említett *Fogas Ambrus* és *Filléresi János* fővajdák állottak. ²⁾ A péterváradai dunai hajóhad *vajdái* voltak ekkor: *Nesthe Lukács*, *Nagy Péter*, *Heressy István*, *Rácz Péter*, *Kulesáry* (Olchary) *Pál*, *Kisdly Péter* és *Horráth Pál*. *Kapitányi hadsegédek*: *Szalay János* és *Boros István*, *Porkoláb Péter* és *Nagy János*, — az utóbbiak Gelleynél, az előbbieket Radisánál. ³⁾ Két évvel később, 1523-ban, ezek vezetik ütközetbe naszádosainkat. Verbossanin Ferhát basa megbosszulandó Tomory Pál érseknek, az ország alvidékére kinevezett új főkapitánynak, a török martalóczok ellen követett szigorát, 15,000 emberrel a Szerémségre tört és Pétervárad megostromlására erős hajórajt küldött. Tomory szárazon és vizen védekezett a kemény támadás ellen. Aug. 12-én a nagy-olaszi mezőn vívott nevezetes csatában jelentékeny diadalt aratott a törökökön és nagyobb részöket felkoncezolta; *dunai flottillánk pedig, melynél a naszádosok száma időközben 1000 harcosra szaporodott, nemcsak megakadályozta a török hajókat Pétervárad megközelítésében, de nyílt ütközetbe is belebocsátkozván, a török hajókat majdnem mind fölégette, vagy a Dunába süllyesztette.* ⁴⁾ Flottillánkat ezen ütközetben Radisa Bósi vezénylé. ⁵⁾

Valamennyi időre ment maradt ugyan Pétervárad az ellenség háborgatásától; de most a benső meghasonlás, a nyomor s annak következtében a naszádosok elesüggedése, az őrség fegyelmetlensége veszélyeztették a szerencsétlen végházat. Tomory, ki ekkor Péterváradon székelt, buzgón igyekezett ugyan eljárni magas tisztében, a várat is, a mennyire tőle tellett, jobb karba helyezé, — de a naszádosok nyomorán vajmi keveset segíthetett. Az illetékek rendetlen fizetése maga után vonta a fegyelem és rend fölbomlását a véghelyi hadaknál: a tekintély tisztelete csökkent, a kihágások és erőszakoskodások napirenden voltak. Az ország pénzerejét tudvalevőleg a Fugger tőzsérház és Szerencsés Imre aknázták ki. Valahányszor pénz kellett, őket kellett kérni, hogy a bányák haszonbéréből előlegezzenek a kincstárnak.

A veszély pedig napról napra fenyegetőbbé lőn. Már

¹⁾ Engel: Gesch. d. ung. Reichs. II, 265. l.

²⁾ Szalay hibásan írja Filléresit »Füleresinek«; mert ő gömör-megyei születésű volt *Fillér* (Fillár) faluból.

³⁾ *Fraknoi*: II. Lajos király számadási könyve.

⁴⁾ *Szvetich*, id. m. — *Horráth*, III, 365. l. — *Pray*: Annales V.

⁵⁾ Engel: id. m. III. k.

másfél év óta járta a hír, hogy a szultán szervezi hajóhadát, seregét szaporítja, hogy Magyarországra döntő esapást mérjen. A nemzetet nagy rettegés szállotta meg, a melyet szokatlan égi tünemények haljóslatu megjelenése még fokozott. ¹⁾ Tomorynak csak csekély eszközök álltak rendelkezésére, melyekkel mint hadvezér nem érvényesíthette teljesen a hatalmat, melylyel az ország védelmére és biztosságára felruházva volt. Mintegy 20 ezer forintnyi évi jövedelmét egészen a rá bízott országrész biztosítására fordítá ugyan, de egymaga nem sokat tehetett. Főkapitányi hada összesen csak 300 gyalogból, 500 lovasból és a már említett 1000 naszádosból állott, — de az utóbbiak mindúntalan elhagyni készültek állomásaikat. Pénzt csak ritka esetben kaphatott Tomory a kormánytól, bár több ízben jelenté, hogy a várak őrsei nyugtalankodnak bérök miatt, a király-naszádosok pedig azzal fenyegetőznek, hogy odahagyják Pétervárat és elszélednek, ha mentől előbb ki nem elégíttetnének. ²⁾

Valóban módfelett leverők az adatok, melyeket erre vonatkozólag Thurzó Elek II. Lajos királynak számadási könyveibe iktatott. ³⁾ Megtudjuk azokból, hogy 1525. évi január 14-én Nesthe Lukács, Nagy Péter, Hevessy István és Rácz Péter, péterváradí naszádos vajdák, az ottani 1000 főnyi naszádos had küldöttei (nuncii mille nazadistarum Regie Maiestatis in Waradino Petri) már hosszabb idő óta tartózkodnak Budán a királyi udvarban, hogy legénységök elmaradt zsoldjának kifizetését sürgessék. Hosszas várakozásuk hasztalan; 6 frtot kapnak a kincstartótól, hogy hallgassanak és várjanak türelemmel tovább. Bósics és Gelley kapitányok szintén szorult helyzetben lehettek a zsoldot indulatosan sürgető legénységgel szemben; mert a következő napon Szalay János és Boros István hadsegégeiket küldik fel Budára a királyi felséghez, hogy segítsenek amazoknak a hátralékok követelésében. De Thurzó őket is hallgatásra bírja, 4 frtot osztván ki köztök, »ut expectent solucionem«. Végre január 17-én kifizetnek Nesthe Lukácsnak a naszádosok hátralékos hópénze fejében 1500 frtot, a vajdáknak és tizedeseknek 100 frtot, Bósics és Gelley kapitányoknak összesen 800 frtot. Gelley nem sokáig nyomorgott már a súlyos idők terhe alatt; mikor tavasszal megint Budára küldték pénzéért, ott hirtelen megbetegedett és meghalt. ⁴⁾

¹⁾ *Fraknoi*: Tomori Pál élete.

²⁾ *Horváth M.*: Magyarország történ. III, 401. l.

³⁾ *Fraknoi*: II. Lajos király számadási könyve.

⁴⁾ *Veráncsiésád* olvassuk: »1525. Gellyény Sebestyén, naszádos vajda, meghala Budán hideg csemer miatt.«

Hasonló nyomorútt állapotban kínlódtak a *jajczai naszádosok* is. Jajczai bán akkor a nádori nemzetségből származott Giletffy Miklós, albán pedig Szedlaki Horváth János volt. Ezek Andorko Ferenczet küldték a királyi kincstartóhoz, hogy 700 frtra rúgó követeléseiket megsürgesse. Vele ment Budára *Andrics Péter*, a 100 főnyi jajczai naszádoshad kapitánya. Ez a maga és legénysége részére 400 frt adósságot jött behajtani Thurzótól. Kísérték őt *Lukarich Márton* és *Erős Péter* jajczai vajdák, kik az ottani 300 főre menő várőrség számára 800 frtot vittek magokkal. A *Kormos Bálint* és *Podvinay Tamás* másik két jajczai naszádos vajdáról megértjük, hogy otthon maradtak a csapatoknál; de azért követelésök nekik is van a megzaklatott kincstáron.

Azonban mindez csak foltozás, fejnélküli kapkodás. Alig múlik egy hónap, már megint ott látjuk ácsorogni a péterváradai és jajczai naszádosokat a budai várpalota előtt. A boldogtalan király tán maga is azon töprengett, hogy miből készíttesse inséges ebédjét. Febrnár 25-kén bizonyos Chetnikovics és Laslovics hatodmagokkal jelennek meg Budán »pro impetrandis serviciis mille nazadistarum Regie Maiestatis in Waradino Petri servientium.« Kérésökre persze senki sem hallgat. Kapnak 3 frt borravalót, hogy ne türelmetlenkedjenek. Várnak tehát egész márczius 17-dikéig. De odalen Péterváradon nagyon megsokalták a naszádosok a hosszúra nyúlt várakozást. A mint a Duna jege eltakarodott, a türelmetlen vajdák: Nesthe, Kulcsáry, Kisdy és Horváth Pál, magok mellé vesznek negyven naszádos tizedest és főlevedznek Budára megnézni, hogy küldötteik miért nem hozzák már a pénzt. Thurzó uram meghökken, a mint hozzá beállítanak. Hanem azért mégis megkérdezik: gondol-e még valaki Budán a végveszélyben forgó déli országrészre? Thurzó őket is szép szóval tartja és várakozásuk idejére 35 frtot ad költségre. Alig távozott az éhes had Thurzó lakásából: a jajczai naszádosok küldöttsége kopogtatott be oda. Eljött *Radorán*, *Gyúró Péter*, *Laslovich Mihály* és *Csetnikovics* (Chyvitkovics). Ők is a magok és kapitányuk elmaradt fizetése miatt tették meg a hosszú útát. De hát őket is csak türelemre nógatja a bölcsbeszédű Thurzó. Ad nekik 6 frtot, hogy a fővárosban kissé körültekinthessenek. Kulcsáry és Rác vajdák nem győzik otthon bevárni jövetelöket, de a fenyegetődző legénységet sem bírván tovább csittítani, márcz. 24-én szintén hajóra ülnek és felvonatják magokat Budára, hogy bajtársaik után nézzenek. A király szívesen fizetne nekik, ha az ország pénztára üres nem volna. Lajos szereti vitéz naszádosait. A súlyos betegen Budára érkezett Radisa Bósics kapitányt is saját udvari orvosa, Mota

Jakab által gyógyíttatja. Elkövet tehát mindent, hogy naszádosait valamennyire kielégítse. Ápril 5-dikéig végre befoly bizonyos pénzösszeg s azt tüstént nekik osztatja ki a jószívű király. Azonban a péterváradai naszádosok most is csak 4000 frtot, a vajdák összesen csak 125 frtot, a tizedesek csak 200 frtot kaphattak. Nem csoda hát, hogy már május 29-én újabb küldöttség ment ismét Budára, a múlt havi zsoldok kifizetéseért könyörögni. Ez úttal csatlakoztak a küldöttséghez a nem régi-ben újból felállított *zalánkeméni naszádosok* is. Ők öt vajdát küldenek fel élelemért és ruházatért a legénység számára. Megjelentek Thurzónál: *Zalánkeméni Bertalan, László Péter, Zugricha János, Fejérváry Balázs és Zemplényi János.*

Tomory hazafias lelkületének egész hevével serénykedik jó karba helyezni és fölszerelni hajóhadát. 1525. évi május elején kelt egyik levelében is arról értesíti a királyt, hogy naszádos legénységet hajhász. ¹⁾ Sürgeti a szlavóniai naszádoknak és az esztergomi érsek sajkáinak mielőbbi átengedését. ²⁾ A régi hajókat javíttatja, újakat építtet és vásárol. Szorgoskodásában mindig csak a pénzhány állja útját. Múlt január végével csak 49 frtot kaphatott a kincstártól a péterváradai rozszant sajkák javíttatására. 32 frtot pedig négy új hajó bevásárlására. Azokon Szent-Endréről, hol 2000 gyalog állott készletben, Campeggio bibornok költségén 300 embert levezdett magával Péterváradra. A pápai legátus budavári lakásának ablakából szemlélte embereinek indulását, míg a Duna partján egybegyűlt tömeg magasztaló kifejezésekkel halmozá el a pápát, ki a végszükségben el nem hagyja az országot. ³⁾ Azután felküldi Tomory Radisa Bósicsot Ráczkevibe, hogy az alvégek őrségének szaporítására ott is zsoldosokat, kivált naszádosokat toborozzon. ⁴⁾ Szóval az érsek-hadvezér lelke egész hevével szentelé magát főkapitányi hivatásának. »A harcziás szellem — mondja róla avatott életírója, — a tábori élet és a csaták izgalmainak szeretete, mely évek hosszú során át lelkében mély gyökeret vert, és a melyet a szerzetes élet ki nem irthatott, újra fölébredt benne; megszentelve a földi érdekek és hiúságok salakjától megtisztult szellem magasabb kötelességérzete és fenkölt áldozatkészsége által. ⁵⁾ Erősíté a rábízott várakat, szervezé hadait, megakadá-

¹⁾ Mikor János vajda a dunai vidékről visszament seregével Erdélybe, »totam Sirmiensem insulam sine remigine et protectione amiserat.« (*Szerémi*: id. m.)

²⁾ *Fraknoi*: Tomori Pál kiadatlan levelei. (Történelmi tár. 1882. évf. I. f.)

³⁾ *Fraknoi*: Tomori Pál élete.

⁴⁾ *Fraknoi*: II. Lajos király számadási könyve.

⁵⁾ *Fraknoi*: Tomori Pál élete.

lyozá az ellenséges betöréseket. Olykor támadó föllépést is megkísérelt, egy alkalommal pedig egész Nándorfehérvárig nyomult elő hajóhadával s ott az árúkkal terhelt török hajókat részint elsüllyeszté, részint hatalmába ejté.

E közben napról napra ijesztőbb hírek érkezének a törököknek készülődéséről Magyarország ellen. Az ország kétségbeejtő siralmas állapotát jellemzően eseteli báró Burgio apostoli követ, a pápa titkárához, Sadoletushoz írt levelében. »Napról-napra mindjobban meggyőződöm — írja, — hogy ezen ország legaggasztóbb helyzetben van. De ha már a zavar most is oly nagy, midőn az ellenség még nem routott be házunkba, mi leszen majd, ha a küszöbön megjelen? Adja Isten, hogy esalatkozzam; de félek, hogy ezen ország rövid idő múlva száz részre fog szétzúlleni, a mint most százféle akarat intézi ügyeit.«¹⁾ Tomorynak szüntelen a pénztelenség nyomoraival kellett küzdenie. Lélekébersége, erélye, kérlelhetlen szigora és jóságos rábeszélései nem voltak többé képesek összetartani a mindúntalan elmaradozott zsold miatt lázongó naszádosokat és a többi várórséget. E súlyos körülmények meintségül szolgálnak Tomorynak, hogy többször megkísérlé lemondani hadvezéri állásáról, melyet nem tölthetett be kívánsága szerint. És hogy a szerémi főkapitányságban mégis megmaradt, csak Burgio pápai követnek és Campeggio bibornok legátusnak köszönhető, kiknek rábeszélése valamint enyhité elkéseregését, úgy befolyással is volt rá, hogy a haza nehéz napjaira való tekintettel fontos állását továbbra is megtartsa.

Az udvar egyre ígérte ugyan, hogy az érseket el fogja látni a szükséges költségekkel, de ígérletét soha be nem váltotta. A zsoldfizetés továbbra is állandó calamitás maradt. A királyi kincstárnok készpénz fejében nagy mennyiségű késeket adott át Tomorynak, melyeket legelőnyösebben a törökök piacán lehetett volna áruba bocsátania. Végre már sőt is árult a törököknek, hogy a befolyó összeget az ország védelmére és a foglyok kiváltására fordíthassa.²⁾

De a naszádosok azért jobbára elszökdöstek, a várórségek is odahagyogatták állomásaikat; mert a királyi kincstár csak ritkán s akkor is csak kis mértékben elégítheté ki a temérdek pénzbe kerülő naszádos hadat. 1526. évi január 12-én személyesen ment Tomory Budára, hogy az alvégi állapotokat élő szóval is újból esetelje, és ha segélyt nem nyer, lemondását keresztülvigye. Azzal kecsegtették, hogy a király az európai hatalmak segélyéért fog folyamodni és a rendeket is fel fogja

¹⁾ Pray: Epistol. procer. I, 228. l.

²⁾ Fraknoi: Tomori Pál élete.

hívni, hogy hadaikat márczius 25-éig a véghelyekre küldjék. Vissza kellett tehát térnie válságos állomására, melytől nem szabadúlhatott. A naszádosok ekkor már tizenegy hónap óta egy fillért sem kaptak s követelésök a kincstáron most már 40,000 frtra emelkedett. A Tomoryt kiválóan kedvelő Campeggio hibornok 1600 frtot fizetett ki a pétervárad-i őrségnek s megígérte, hogy a múlt évben a kormány által megrendelt 50 naszádot pápai költségen ki fogja váltani, és 200 gyaloggal megrakva Péterváradra fogja küldeni. Burgio pedig levelet írt a pápának s hathatósan ajánlta Tomory szorongatott helyzetét, Pétervárad és a dunai hajóhad ügyét ő szentsége figyelmébe. Könyörgött, hogy a pápa által hadi czélokra küldött összeget ő is Tomorynak kézbesíthesse. »Látom — úgymond, — hogy Pétervárad főfontosságú véghely, a kalocsai érsek pedig a legvitézesebb ember az országban. Az ő szentsége által küldött segélypénzt neki kellene tehát adnom, hogy fordítsa azt, a mire jónak látja. E kérésem előterjesztésére az indít, mert látom, hogy Tomory kétségbe van esve. Negyvenezer ducátot kellene kapnia a királytól, hogy őrségeit és naszádosait, kik alatta szolgálnak, kielégítse. Azonban nincs mód benne, hogy a király ezt az összeget sok hónap múlva is kifizethesse. A naszádosok mindnyájan elhagyták már állomásaikat. Senki sem akar közülök szolgálatokat tenni. Ha pedig a Duna oltalom nélkül hagyatik, mi csakugyan megtörténnék, ha a naszádosok vissza nem térnének állomásaikra: akkor nyitva állna a törökök előtt az út egész Budáig. Ha tehát ő szentsége Tomoryra bízna a küldött összeget, segíteni fogna a nagyfontosságú végváron (Péterváradon); más részről pedig megmutatná az ország körül kiváló érdemeket szerzett érseknek, hogy figyelemmel viseltetik iránta.«¹⁾ A király is összehozott nagynehezen egy tekintélyesebb összeget; 20,000 frtot vett fel előlegképen a Fuggerektől a hátralékos zsoldok fizetésére, és 4—5000 frt értékű posztót is vásárolt a végvárak katonasága és a naszádosok felruházására.

Midőn Szulejmán 1526. évi júniusban Nándorfehérvárra bevonult és Ibrahim nagyvezir a Száván megjelent, leírhatatlan rémület fogta el a déli részek lakosságát. Egész népáradat özönlött át a Szerémségből és a Duna-balparti alsó megyékből a Maroson túlra. A néptelemmé lett vidék fölött még csak Pétervárad virrasztott, az elszánt érsek-vezérrel, Tomory Pállal. Balsejtelmek által gyötörtetve, de végzetes helyén megmaradva, ekkép írja le aggasztó helyzetét a királyhoz intézett két levelében: »A duna-vidéki parasztság — úgymond, — látva az

¹⁾ *Pray*: Epist. procer. I, 228—229. II.

itteni őrőség csekély számát és az urak távolmaradását, mind elmenekült. Indulásban van itt az egész országrész; futnak sírva és jajveszékelve, mint a kiknek nincsen pártfogójok. Bátran nyilváníthatom, hogy nincs királyunk, hanem csak császáruink (a szultán), kit az Isten a poklok fenekére taszítson. Nem kételkedem, hogy a ráczság, visszaemlékezve törökországi elnyomtatására, a császárnak fog kedvében járni.« Július 5-dikén pedig a következőket írja: »Csongrád és Bodrog megyéket (t. i. az ottani nemességet), kik az előtt szintén a péterváradai főkapitánysághoz tartoztak, a pórság ötödrészával együtt elhívatta innen felséged és másfelé rendelte ki őket. Most hát senki sincs a Szerémségben, mint a török császár népei és mi, felségednek kevés fogadott szolgálói. Akarva nem akarva kénytelenek vagyunk nemcsak a Száván, hanem a Dunán is átbotcsátani az ellenséget. Nincsenek embereim, a kikkel ellentállnom lehetne. A révbeli ráczság (érti a futaki táborn) szintén eltakarodott a Maroson túlra; mert felséged nem törődött velök, mikor felségednek írtam rólok. Ha méltóztatott volna felségednek idejekorán mintegy 20,000 embert ide rendelnie, ingyen lehetett volna őket élmeztetniünk a révbeli lakosság által; de mikor látták, hogy senki sem törődik velök, mindnyájau elmenekültek. A naszádosoknak már hosszabb idő óta állandóan a hajókon kell lenniök; de nincs ennivalójok. Ha felséged nem fogja őket ezentúl hetenként fizetni, egytől-egyet mindannyian itt hagynak; mert az éhséget nem bírják már tovább elviselni. Ha ez megtörténnék, a törökök vízi ereje akadálytalanul és szabadon úszhat föl a Dunán. A mit felséged a minapában én általam küldött le nekik, azt azonnal adósságaik törlesztésére fordították. Azt pedig jól tudja felséged, hogy régibb zsoldjaik is még hátralékban vannak. Most nem várhat a naszádos legénység illetékei után, mint máskor. Máskor dolgozra, aratásra vagy favágásra botcsátottam szét őket, és volt egy kevés keresetök, a miből élelmöket megszerezheték. Azonban most az ilyesmi nem lehetséges.«¹⁾

Még június végén is, mikor pedig Ibrahim nagyvezirnek rengeteg hajóhada Nándorfehérvárnál ellepte a Dunát és naszádosaink jelenlétét az al-dunai örállomásokon égetően szükségessé tette a minden pillanatban bekövetkezhető országos veszély, három naszádos vajda, kik futárok gyanánt pénzért küldettek fel Budára, koldus módra ott vesztegelt több napig a fővárosban; de onnan Székesfehérvárra küldték őket, hogy követeléseik fejében megfelelő értékű egyházi kincseket vegyenek át. »Ő felsége — írja Burgio jún. 19-én — sem nem említi, sem nem érzi a

¹⁾ *Történelmi Társ.* 1882. évf. I. f. »Tomori Pál kiadatlan levelei.«

veszélyt. Alszik egész délig s délben hallgatja meg tanácsosait. Senki sem fél tőle, senki sem tiszteli. Napról-napra rosszabbra fordul ügyünk. Nincs itt a Dunán (Budán) egyetlen egy hajónk sem; nincsenek ágyúink, sem hadi eszközaink. Most kezd csak magát a király az egyházaktól elszedett arany s ezüst értékéből fölszerelni, most kezd készülni a háborúra. Naszádokat és ostromgépeket készített, hogy az ellenség elé mehessen. Ő szentsége gyalogjai (melyeket a követ Morvában a pápa segélypénzén szedett) a jövő héten (júl. 8-án) valószínűleg már megérkeznek ide. Ha lennének itt hajóink, azokon küldtem volna le őket a Duna védelmére. De a nagy zűrzavarban attól kell tartanom, hogy mielőtt zsoldosaink leérkeznek, mi leszünk kénytelenek innen elmenekülni hozzájuk, Morvországba.«¹⁾

Június második felében azt az utasítást kapta Tomory az udvartól, hogy ne zárassa magát Pétervárad falai közé, hanem szabad mozgathatás céljából a vár közelében üssön tábornot, figyelemmel kísérvén a Száva vonalát is és igyekezővén ott az ellenség átkelését meggátolni. A mint tehát a szekszárdi apát, Török Bálint és Ráskay Balázs csapataik élén megérkeztek, s az esztergomi érsek, a pécsi püspök és az esztergomi káptalan fegyveresei is Péterváradon voltak, Tomory július első napjaiban kivonult a várból s a Duna balpartján, szemben a várral, elcsáncozta magát. A várban Alapy György vezérlete alatt alig maradt vagy ezer emberből álló helyőrség. A sok ügygyel-bajjal állomásaira visszaédesgetett naszádoshad, mintegy ezer ember, Tomorynak főhadiszállása előtt, szintén a Duna balpartja hosszában horgonyzott, fentartván az összeköttetést a túlsó oldallal és a várral. Tomory az Istenre kéri a királyt, tartson készen a naszádosok számára 3000 frtot, nehogy állomásaikat most a legnagyobb szükségben elhagyják; mert őket nem nélkülözheti ő felsége, — sőt küldjön még le naszádokat és dereglyéket.²⁾

Ibrahim nagyvezir, a Dunán fölfelé haladó erős hajóhada által kísérve, július 12-én érkezett Pétervárad alá. 800 hajóból álló dunai flottájának nagyobb részét Nándorfehérvár alatt hagyva, mintegy százhusz hadi hajóval, gályákkal s különféle nagyságú sajkákkal hadi állást foglalt az első áldozatul kiszemelt Pétervárad közelében. Karlóczán innen. A jancsárokkal megrakott hajók fölött Michalogli, Iskenderogli és Jaschibég parancsnokoskodtak.³⁾

¹⁾ Pray: Epist. procer. I, 245—258. 1.

²⁾ Tomori P. kiadatl. levelei. Brutus nagyít, midőn Tomory hajóhadát jelentékenynek mondja. (Monum. Hungar. Histor. XIII, 183. 1.)

³⁾ Hammer Purgstall: Gesch. d. Osm. R. III, 55. 1. — Zápolya

Szemben a török táborral, mint már említve volt, a mostani Újvidék helyén, Tomorynak emelkedő sánczai húzódtak.

Tomoryn függtek most az egész ország szemei. Általános volt a meggyőződés, hogy Pétervárad bukása mondhatatlan szerencsétlenséget zúdítand Magyarországra. A királyt is mélyen megrendíté most a bekövetkezhető szerencsétlenség félelme. Legott 10,000 aranyat vett kölcsön Szerencsés Imrétől s Tomorynak küldé, hogy hevenyében parasztokat fegyverezzen föl és legalább 4000-re szaporítsa hadainak létszámát.

A törökök első rohama a vár ellen, július 15-én történt. Míg a szárazsi hadak — folytonosan a magyarok előnyére — a vár magas erődtímenyei körül élethalál-harczot küzdének egymással, az alatt naszádosaink, kiket a sánczokból Tomory ágyúinak élénk tüze támogat vala, késő estig vívtak a török hajóhaddal s minden vesztéség nélkül több török hadi hajót, köztök egy hatalmas gályát is, elsűlyesztének.

Másnap a második roham ismét döntő eredmény nélkül folyt le. Tomory, nehogy csekély erejét hasztalan versengések által kimerítse, elvonúl a csatatérről s 40 naszádjával meg a többi sereggel Ujlaknál állapodik meg, Révay István ottani várparancsnok oltalma alatt. Pétervárad további védelmét a vitéz helyőrségre bízta Tomory, abban a reményben, hogy a vár 8—10 napig még tarthatja magát, s akkor ő majd nagyobb haderővel tércnd vissza a vár fölmentésére. ¹⁾

Lajos király helybenhagyta az érsek tervét. Ő maga is azt remélte, hogy az al-dunai haderő pár nap múlva tetemesen szaporodni fog az urak és vármegyék rég várt dandáraival és az elmenekült vidék visszatérő lakosságával. Ez esetben sikerülhetett volna megtartani Péterváradot a hazának.

A válság pillanatában leghasznosabb szolgálatot a dunai hajóhad teheték. Egyedül ez zárhatta el a feljebb tolokodó ellenség útját a Dunán; a török hadi szerszámoknak és élelemnek gyors szállítását is leginkább ez akadályozhatá a szerémi hegyes-erdős és a bács-bodrogi mocsáros-rétes vidékeken. Ettől tartott Lajos legjobban, s élénk tudatában volt annak, hogy leginkább a vizen kellene a szultánt feltartóztatnia. Erről ír Olmüctzből 1526. évi ápril 16-dikán Frigyes bajor herczegnek s a többi keresztény fejedelmeknek, ²⁾ s maga is megteszi a

János 1527. évi követi instructiojában 25 ezerre teszi a török dunai flotta legénységének számát. (*Történ. Társ.* 1883. évf. II. f. 299. l.)

¹⁾ Báró Burgio jelentése a szentszékhez Pétervárad bukásáról *Pragnál*: Epist. proc. I, 264—266. ll.

²⁾ »Nun hat er in willen — írja Lajos — den nechstkommenden Monat anzugreifen, hat auch auff der Tunaw ein merkliche Schiffung gewappnet vnd gerüst, die zu Wasser angreifen solle.« (Des Königes von Hungern Sendbrief,« *M. n. múzeumi könyvtár.*)

lehető, hogy vízi hadát tőle telhetőleg védképesse tegye. A hajók számát, a mennyire hirtelenében lehetett, szaporítani kellett a magyar folyók minden tájáról gyűjtött hajókkal és mindenféle más vízi járművekkel. A régi naszádos legénységben fokozni kellett az állhatatosságot, hűség és vitézség szellemét, a mellett eszközülről is kellett gondoskodni, hogy újonczok jelentkezzenek a vízi hadhoz, melyet a komoly helyzettel szemben megkértszerezni kellett volna.

Tomory kérte a királyt, hogy a vitézkedő hajósnepek ősi jogain alapuló kedvezmények által könnyebbítse eme feladatok valósítását. Július 25-én, szent Jakab napján, el is készült a királyi cancelláriában egy kegyelemlevél a naszádosok számára; de bizonytalan, hogy az ország akkori szorongatott állapota megengedte-e annak kihirdetését és gyakorlati érvényesülését, vagy sem.

Lajos király tudatja e levélben hű naszádosaisal, hogy kötelességének tartja megjutalmazni s kiváltságokkal is ékesíteni azokat, kik fáradságos szolgálataik és hűségök által a keresztény hit, a király és a haza körül jeles érdemeket szereztek. Nem mellőzheti különösen azokat, kik az ország alsó végeiben sok verítékkel és vérontással szokták visszaverni a törökök gyakori betöréseit. *Ezek közt első helyen az ő hívséges hajóhadát kell említenie, mely serényen kezelt hajóiról naszádos hadnak neveztetik!* Már Nándorfehérvár elvétele előtt, melyért míg e vár a király kezén volt, semmi veszélytől sem riadtak vissza, számtalan hőstettekkel és emlékezetes hadi szolgálatokkal tüntették ki magokat. Az utóbbi években végbevitt dicséretes tetteiknek és a közügy érdekében szerzett érdemeiknek leghitelesebb s legjobb tanúja volt a király előtt *Tomory Pál*, kalocsai és bácsi érsek s királyi kapitány, kinek elbeszélése szerint bámulandó lelki erővel, hősiséggel s a veszélyeknek bátor megvetésével oltalmazták a naszádosok az ország végházait. *Az érsek kérelmére és a királyi tanács ajánlatára nyilvánvalóvá teszi tehát ő felsége a jelen okmányban a naszádosok szabadságait és menedékeiket, valamint azt is, a mit teljesíteniök kellend, hogy a király és haza szolgálatában buzgók és állhatatosak maradjanak.* Tudatja velök a király mindenekelőtt, hogy a naszádosok, bárhol lakjanak is, ha magokat helységek polgárai és lakosai közé fölvéttetik, vagy ha ama társulatokba, melyek czéheknek neveztetnek, s borral, hússal és más e félével vagy pedig iparcikkekkel kereskedést űznek, magokat beiratják: *a földesúrnak csak az egyszerű rendes adót fogják fizetni*, hozzájárulván azonban a város vagy helység közszükségeihez a többi lakosok módjára. *Azonban minden rendkívüli szolgálat és adózás terhe alól teljesen fölmentetnek.* Ha valamely naszádos nem

akarna a községi kötelékbe vagy a czélbe fölvétetni: az olyan ne üzzön a községben kereskedést vagy ipart; *de azért a naszádosok, mint egyesült testvérek és mint elválaszthatatlan testület is mentek maradnak a földesúri rendkívüli szolgálatok- és adózásoktól.* Az örökösök nélkül elhalt naszádosok ingó és ingatlan vagyona nem a kapitányokra háromol át, hanem a földesurakra esik. De ha a naszádos csatában esnék el: ingóságai szétoosztandók az ő lelki üdvéért. *A naszádosok addig, míg királyi szolgálatban vannak, akár alperesi, akár fölperesi minőségben, ugyanazon szabadságokat élvezik és használják, melyekkel az ország nemesei élnek. Adósságokért vagy mások vétkeiért nem szabad a naszádot letartóztatni vagy elzárni; hanem csak akkor, ha nyilvánvaló gonoszúságon és büntetlen rajtaéretik.* Az ilyen nyilvános gonosztevőt letartóztatni, elfogni, elítélni, szóval a törvény értelmében elbírálni, joga van a szolgabirónak vagy a község birójának, még az esetre is, ha a naszádkapitány helyben tartózkodnék. A naszádosok fizetni tartoznak az általok művelt földek urainak a gabona- és borkilenczedet, püspökeiknek pedig a szokásos bor-, méh- és báránytizedet; de a gabonatized helyett fizetnek a naszádosok, míg királyi szolgálatban vannak, a kalocsai érseknek és többi főpásztoraiknak hat dénárt, keresztény taksa gyanánt (pecuniam duntaxat christianitatis). *Ezen előnyökön kívül kapják még rendes és szokásos zsoldjokat is a királytól; kapnak naszádot, sajkákat, szurkot és ölmot.* De ha valaki gondatlanságból elhagyná hajóját a parton, az innen eredő kárért az illető vajda a királynak felelős. Valahányszor Titelre élelem szállíttatik, a naszádosok elkísérni tartoznak azt hajóikkal. *A naszádosok sehol vámot nem fizetnek, még a menyasszonytól sem, midőn férjéhez kísérik.* Olyan jobbágyokat, kikre tényleg adók vagy taksák vannak kivette, nem vehetnek föl magok közé. *Törvénykezéseikben követik a szabályt, a mely szerint naszádos naszádot csak saját kapitányánál panaszolhat. A kapitánytól felfolyamodhatnak a főkapitányhoz; onnan, ha a szükség úgy kíváná, a királyhoz.* A naszádkapitány birákat és esküdteket nevez ki maga mellé, kik a legénység ügyesbajos dolgait vele együtt elbírálják. *Ha valamely gonosztevő az ő saját mehetsége vagy védelme czéljából netán királyi hajóra, sajkára vagy naszádra futna, és a hajó bekapcsolt crezükkel a vizen lebegne: az ilyen gonosztevőt elfogni, elvezettetni és elítélni nem áll jogában a helyi birónak. Ezen jog egyedül a naszádos kapitányokat és vajdákat illeti meg.* Azonban, ha a királyi naszádok parthoz vannak kötve, vagy szárazra kihúzva: a helyi birónak szabadságában áll az ilyen hajókra menekülőket elfogatni, elvezettetni és elítélni. *A naszádkapitány csak észszerű okból és csak birói ítélet alapján*

mozdíthatja el hivatalától a naszádos vajdát. Ha a naszádosok otthon tartózkodnak és kapitányuk ellen vétenek: ügyökben az esküdtek bíraskodnak; ők szabják meg a büntetést igazság szerint. *De ha a naszádosok úton vannak, a hadjáratban szárazon vagy vízen résztvesznek: ügyeik a kapitány elé tartoznak, ki azokat józan ítélte és méltósága szerint fogja elbírálni.* Ha a vajdák közül valaki meghal vagy bírói ítélettel letétezik, helyébe a többi vajdák négy egyént jelölnek és a kapitányok elé terjesztik; a kapitányok kiválasztják és vajdává nevezik a jelöltek közül azt, kit legalkalmasabbnak és legmegfelelőbbnek tartanak. Ha a naszádosok győzelmet vívnak ki az ellenségen, a zsákmány felosztásánál ne civakodjanak, hanem adjanak mindenekelőtt hálát a jóságos nagy Istennek; valahányszor pedig jelentékenyebb a győzelem és zsákmány: ebből a királynak is tartoznak valamit küldeni, a mint azt állásuk tisztes volta megkívánja. Ezzel ismerik el, hogy a király fővezérsége alatt, mint annak zsoldosai, vitézkedtek és győztek. Illendő továbbá, hogy a kapitányok is részesüljenek a zsákmányból. A király hivatalvesztés terhe alatt tiltja a kapitányoknak és vajdáknak, hogy tolvajt, zsirányt, vagy más e féle bélyeges gonosztevőt fölvegyenek a naszádosok közé. Ha valaki olyan egyént adna ki naszádosnak, ki tényleg nem az: mind a hamis állító, mind a hamisságot eltűrő, ki magát hazugúl naszádosnak engedi neveztetni, egy naszádosi díjban, vagyis kétszáz forintban marasztaltatik el s egyszersmind a naszádosok társaságából is kizáratik. A büntetéspénzt vagy homagiumot a kapitány és az ellenfél kapja. ¹⁾

Azonban az események oly rohamosan követték egymást, hogy sem ezen kegyelmi kibocsátvány, sem bármely más kigondolható eszköz nem állíthatá meg a kíméletlen balsors halálos csapásának mentől gyorsabb bekövetkezését.

Pétervárad, az ország jelenlegi főkulcsa és szemefénye, minden erőködés daczára elesett. A várórség becsületesen megfelelt ugyan a benne helyezett bizalomnak; de a törökök roppant hatalmán elvégre is megtört vitézsége s állhatatos hősiessége. Július 28-dikáig négy rohamot vert vissza, sőt egy kitörést is megkísérelt. Azonban mikor az aláaknázott várfalak felrobbantattak, a magára hagyatott és megfogyatkozott derék őrség nem akadályozható többé az ellenség benyomulását.

A dicsők egytől-egyig harczolva nyerték el a honfihalál hervadhatatlan koronáját!

Tomory nem mehetett többé Pétervárad szabadítására.

¹⁾ Komárom megye levéltárából, XXIV. 1525/31. lev. I. jel alatt. Az eredeti latin szöveg egész terjedelme szerint a »Függelékben« I. alatt.

A király nem adhatta meg neki azt a 10,000 gyalogot, a mennyire még szüksége lett volna, hogy a törökökkel bátran megmérkőzhessenek. Kénytelen volt Bácsra visszavonulni, hol egy darabig pihent és rendezte csapatait. Nemsokára tragikus végzete elé, a mohácsi mezőre távozott, most már mint az összes magyar hadak fővezére.

A mohácsi révbe terelt naszádosok feladata volt megnehezíteni és hátráltatni a Pétervárad és Ujlak körül gyülekező török csapatoknak átkelését és fölfelé haladását. Augusztus 6-dikáig nem is hatolhatott messze föl a török hajóraj. E napokban értesíté Broderics a szent-györgyi táborból Mária királynét, hogy a török hajóhad Erdődnél áll, a Dráva torolatában.

Augusztus 25-én megszorodott néhánynyal hadi hajóink száma. Thurzó Elek lövészei 8 naszádon úsztak alá a mohácsi kikötőbe, 20 ágyút hozván magokkal.¹⁾ A mohácsi csata reggelén 8 óraker, mikor a törökök már mutatkoztak a szemhatáron s a mieink, elhagyva a szekérvárat, az ellenség felé indultak s vele szemben állást foglaltak: az imént hozott ágyúk még ott heverték a Dunán.²⁾ De azért a Mohácsnál összpontosított összes hajórajunk a podgyász- és élelemszállító hajókkal, dereglyékkel és csónakokkal együtt sem tett ki 100 hasznavehető vízi járművet. Azon würzburgi német hajórajt, mely Lajosnak külföldi segélyt volt hozandó, ha éppen elindult volna is a mohácsi ütközet előtt, »auff dem Wasser Donaw zu der Turekey«, nálunk Magyarországon senki sem látta. Lehetetlen tehát komolyan vennünk az egykorú német emlékekben előforduló azon hangzatos hadi tudósításokat, melyek Lajos hajóraját Mohácsnál, irányzatosan-e vagy tudatlanságból, óriásinak és Szulejmán hajóhadánál sokkal nagyobbak mondják.³⁾

¹⁾ *Szerémi*, 118. l. »Et octo nazandos habebat pauper Rex super fluuium Danubii (mikor Mohácsra indult), et illi erant inscientes — —.«

²⁾ »Also ist man fur die wagenburg hinaus zogen, und ein schlecht Ordnung gemacht vmb die acht stundt, da haben sich die Türcken ein wenig sehen lassen, als vnser geschütz noch auff dem wasser ware — —.« (*Neue Zeytung*, wie die Schlacht in Ungern mit dem türkischen Keyser ergangen, 1526. Nemz. múz. könyvtár.)

³⁾ *Marczalinak*: »Regesták a külföldi levéltárakból« cz. jegyzeteiben olvassuk például egy 1526. évi tudósításban a mohácsi csatáról (Von der Schlacht so der Türck mit Königlicher Durchlauchtigkeit in Behem und Ungern gehalten und was obsieg der Türck errungen), hogy a török néhány száz kis hajót és ötezer pánczélos (!) hajót ejtett zsákmányúl a magyaroktól, melyekben néhány ezer ember veszté életét. »Item: auch eilich hundert kleine schiff auf dem Wasser. — Item: funff tausent grosse wohlbeschlagen schiffe darinn viel volks gevesen ist. — Item: eezlich tausent man in den schiffen die alle erschlagen sint.« (*Történelmi tár*. 1878. évf.)

A vizi had vezére, Radisa Bócsics, erőtlenségének érzetében félt bevárni csekély hajóhadával a közelgő török vizi erőt, és a mohácsi táborban arra kérte a királyt: engedné meg, hogy kis számú hajósnépével feljebb evedzhessen Buda felé. »Quia pauci essemus, ergo serenissime Rex, ascendamus superius versus Budam.«¹⁾

---

¹⁾ Szerémi, id. m. 120. l.

III.

A mohácsi véstől a zsitvatoroki békéig.

A véssnapra, melyen Mohács erdőtlen, hullámos térsége a magyar nemzet temetőjévé lőn, zord éjszaka következett. Alkony óta nehéz felhők kárpitja csüngött alá a sötét égboltozatról s egész éjjel sűrűn omlott a zápor. A Duna partjától, mely kelet felől a csatatért határolja, jó távolra befelé, terjedelmes tócsák képződtek, a mint az vízenyós helyeken lenni szokott. Az irtóztató csatazajt a halál némasága váltotta fel. A török nem híven győzelme sikerében, mozdulatlan tölté a komor éjt, nehogy a vízlepte vidéken eselbe tévedjen. A kik a magyarok közül életben maradtak, elbujdostak a sötétségben, ki merre tudott.

Hajóhadunknak kevés haszna volt a mohácsi gyászesetnél. Vízi ütközetre nem is került a sor. Csata után néhány elmenekült ágyúüteget, s a mi hamarjában menthető és a vizek miatt a Dunára levihető volt, hajókra szállítottak fürge naszádosaink. A mint aztán besötétedett, egész csendben felhúzódtak Szekeső falu közelébe és indulókészen várakoztak a menekülőkre, kik erre vették útjokat és a balparton kerestek szabadulást.

Az erre felé futamlók közt volt Perényi Péter koronaőr, Beriszló István az új szerb deszpota, Bakics Pál egy szakasz huszárság élén a hajók fedezésére, és maga Radisa Bósics is, a naszádosok kapitánya.

Ezek legott Budára indíták a hajórajt, hova az sebes menetben még idején érkezett, hogy 76 hajón Pozsonyba szállíthassa a megrémült budaiakat, kik a már előbb eltávozott Mária királyné után siettek menni. A Duna alsó folyása egészen védtelen maradt. A padisah akadály nélkül mehetett tovább, vizen és szárazon. Mikor Szulejmán szeptember 10-én az üresen maradt Budára bevonúl: senki sem állja már útját. A naszádosokat már a budai vár aljában sem találja. A török száguldók szabadon kalandozzák be a Dunát egész Komáromig.

Szulejmán csak szept. 25-éig vesztegelt Magyarország fővárosában, melyet ezúttal nem elfoglalni, hanem csak meg-alázni akart. Visszamenet az elfoglalt al-dunai várakban őrségeket hagyott, hogy hadjáratának sikerét hirdessék s újból való jövetelét biztosítsák.

A Tisza-Maros- és Erdélyközben akkor az ország minden tájáról roppant embertömeg gyűlt össze. A közveszély áradata oda terelte őket három folyónak és az erdélyi Kárpátoknak védőbástyái közé, hol nyugodtan vélték bevárhatni az ellenség kitakarodását. Oda menekült az elbúsult szeremi és bácskasági szerb nép is, és egyesülve a benlakó szerb és oláh földnéppel s más préda után leselkedő szökevényekkel és kóborokkal, tekintélyes pórhadat képezett, mely Lippáról indulva ki, Temesváron és Beeskereken át a Tisza felé vette útját. Legelőbb is letették Beriszló István deszpotát, mivel veszély idején megszökött s népét a töröknek prédánul hagyta. Helyébe *Csernoevics Ivánt*, az úgynevezett »fekete embert« kiáltották ki vezérökké s a szerb nép deszpotájává.

E deli külsejű, szilaj természetű, szellemes és tekintélyt tartó fiatal ember, saját állítása szerint, vérrokona volt a szerbek által szentnek tisztelt Angelina anyának, az I. Mátyás idejében méltóságától és szemvilágától megfosztott Brankovics István deszpotá özvegyének. Zápolya János erdélyi vajdának, a hon leggazdagabb, legünnepeltebb olygarchájának udvarában nevelkedvén, most jött ki a vajda seregével Erdélyből, s úgy látszik, azért maradt vissza Lippán, hogy a déli megyék görög hitű népét hadesapattá szervezze s a vajda seregének gyarapítására Tokajba utána vezesse.

Itt találkozott a Mohács vérmezejéről megmenekült Radisa Bóscicsal, a Bakicsokkal, Petrovicsesal, Jaksichesal és a szerbek többi fejeivel, kik mindannyian hívei valának a déli végeken létesítendő magyar hűbérnöki szláv fejedelemségnek, melyre nézve már előbbi időkbeli Silyánovics István deszpotától és a szláv származású Zápolyától biztosításaik is lehettek. Nem ajándékok és kincsek, hanem ezen, akkor az egész szerb népet élénken foglalkoztató politikai eszme megvalósításának célja intézi ezentúl Csernoevics Iván magatartását, a mint a trónhelyreállítási küzdelmekben az aulicus és a magyar nemzeti párt közt ingadozik. Ez volt Silyánovics óta a magyarországi szlávság területiális aspiratióinak második öntudatos és háttározott nyilvánulása hazánkban; de mely azzal a politikai háttérrel birt, hogy a törökök ellen felállítandó al-dunai szerb deszpotaság szent István koronájának supremátiája alatt maradjon.

Csernoevics Iván volt ezen politikai törekvéseknek megsze-

mélyesítője! Ez tette őt népszerűvé s hatalmassá nemzete szemében! Es csakis ez jogosítja fel a történelmet, hogy ezen ismeretlen ember emlékét a Münzer Tamások és Dósa Györgyök forradalmi korában lapjaira iktassa. Azon korban, mikor a parasztság lázongásainak furiáitól még egyre remegett Európa; mikor V. Károly világhmonarchiája az összetartó elemeket és egyesítő tényezőket az országok legtávolabb zugaiban is felkutatta és vakmerő szereneselovagokból nagy embereket esinált; mikor a szlávság nemcsak Magyarországon, hanem Lengyelországban, Lithvániában és Csehországban is lázasan forrongott és egymásra kalandor népvezéreket termelt, — s mikor a messze éjszakon Gusztáv Vasa is a bányából egész a trónig emelkedhetett és a világon a legnevezetesebb államalakulást létrehozhatta.

Ebbe a történelmi keretbe való Csernoevics Iván legenda-szerű, rejtélyes egyénisége! ¹⁾

1) Történetíróink általában nem rokonszenveznek Csernoevics Iván személyével. A szerbek elsőrangú történetírója, Raics János, még azt is megtagadja tőle, hogy Csernoevics ivadék. Szerinte ez az Iván nem fordul elő a Csernoevics nemzetségben. Abban az időben — úgymond — négy ágra szakadt a Csernoevics nemzetsége: a magyarra, a ragusa-velenceire, a törökre és a montenegróira. A magyar ágat képviseli a XVI. században: János, György, Lázár, Illés, Bózza (= Tivadar), Joákim és Mihály. Ezek közvetlenül követik egymást a családfőnökségben. A »fekete ember« számára tehát nincs hely a Csernoevics nemzetségi tábláján. A török és montenegrói ágak egyetlen Jánost vagy Ivánt sem mutatnak fel. Csak a ragusa-velencei ágban van még egy János 1516 körül. De ez a János velencei nemes, ki soha sem jött Magyarországra s kinek György nevű fia soha sem házasodván, örökösök nélkül halt el. (Isztoria raznich szlavenszkih narodov, III. k.) Minthogy azonban a magyarországi szerbeknek a XVI. században nincs történetírójok és a fentebbi állítások sem gyökereznek okmányos adatokban — Raics okoskodásának természetesen csak is subjectív értéket tulajdoníthatni. A Csernoevicseknek általa felmutatott nemzedékrendéhez sok kétely fér; teljesnek az éppen nem mondható. Különbösen is nagyon nehéz a felforgó esetben valamely névhamisítást elképzelnünk. Tegyük fel, hogy a profanum vulgust rászedte csillogó nevének ragyogtatásával; de rászedhetette-e vajjon Zápolyát, kinek udvarában (legyen bármely minőségben is) huzamosabb ideig tartózkodott s ki a Csernoevicseket ősi hazájukból kétségkívül jól ismerte. Rászedhetette-e a Bakicsokat, Radisa Bócsicot, a Petrovicsokat, Jaksicsékat és a magyarországi görög hierarchiát? Vajjon fölláldozták volna-e ezek vérüket és vagyonukat egy közösleges esavargóért, ha az nem lett volna Csernoevics sarj és nem képviselte volna korának szerb nemzeti eszméjét? Némcsak a szerb köznép követi őt, hanem körülötte csoportosúlnak legjobbjai, gazdag birtokosok, a magyarországi hadsereg vezéregyénei és a papság. Ezek deszpotává teszik őt, udvartartási költségeihez hozzájárulnak, engedelmeskednek neki, sőt még a szentség nyimbusával is körülövedzik nevét. Történetíróink ellen-szenve nincs tehát történelmileg igazolva. Mivel lehet vajjon támogatni az e féle jelzőket: »thracischer Strassenrauber«, »seditiosus latro«, »obscurae servilisque conditionis homo«, »quidam ex fece hominum,

Mikor Csernoevics Iván föllépett, az európai keresztény hatalmak Zápolyának szánták Magyarország királyi székét. A Habsburg-ház oly kedvezőtlen viszonyok közé jutott, hogy ügyet sokan már eljátszottak hitték és elpártoltak tőle. Egész Nyugat-Európa fegyverben állott ellene. Zápolya János királysága tehát biztosítva látszott lenni.

Ez súlyos érv volt Csernoevics Iván szemeiben arra nézve, hogy mellette foglaljon állást. A 15,000 főnyi szerb seregnek vezére fölmege Tokajba és hódol Zápolyának, mint Magyarország királyának. »Bárhon kívánja nagyságod, hogy legyek, ott leszek, és mint szolga követem nagyságodat.« A vajda Bács vármegye elfoglalására küldi őt, a honnan az alakítandó dél-magyarországi szláv tartomány Duna-jobbparti területét, a Szerémséget kellend a törököktől visszakerítínie.

Igy egyeztetve az eseményeket, értjük csak meg, miképen történhetett, hogy az özvegy királyné után Pozsonyba távozott dunai hajóraj, melynek közlegénysége és némely részben vajdái is szerbekből állottak s melynek kapitánya most a vitéz Radisa Bósics volt, legott a mint megtudja, hogy Kun Gotthard Budavárát Zápolya részére birtokba vette, titokban elhagyja Pozsonyt s vezérestül, emberestül alámege Csernoevics Iván

nommisi agasonibus notus« stb. ? Iván csár kortársainak jelentései, de a mi fő, magok a tények, nem tüntetik fel őt ilyen alávaló fekete színben. Hoberdanacz, Révay Ferencz, Rincon stb. egykorúak irataiban nem találni Ivánról sem az elátkozó, sem a megvető ítéletet. Még Veránesics sem neki, hanem embereinek és a kor viszonyainak tulajdonítja a »sok dülást, emberölést«, mely az ő seregében előfordúlt. Csak Zermegh és Szerémi tüntetik fel kalandor szédelgőnek és hitvány latornak. Ezen két forrásból szívárgott át Iván emléke a későbbi német és latin forrásművekbe, melyekből az utókor is merített. De hogy mennyit ér Zermegh könyve, azt már régen megmondta Schwandtner, ki azt »exilis commentariolusnak« és »historia qualitercunq scripta«-nak nevezi. Szerémi sem megbízhatóbb. Ő 17—19 évvel Iván halála után készíté munkáját. Jeles kiadója és bírálója Wenzel azt írja Szerémiről, hogy »korlátolt tehetségeinél fogva gyakran azt sem birta kelleleg felfogni, a mit közvetlenül látott vagy tapasztalt.« Hozzá még sokat is füllet és temérdek mende-mondát közöl igaz dolog gyanánt. Ő maga kéri az olvasót: bocsássanak meg neki gyarlóságaiért. »Parcite mihi de incongruitatibus meis.« Ideje volna tehát Csernoevics Iván személyét, mélyebbre ható búvárlatok s kritikai elemzések alapján, a történelmi igazság világosságába helyezniünk ! A Csernoevics Ivánra vonatkozó eddigi irodalom a legellentéte-sebb, legbizarrabb és legképtelenebb adatokat szolgáltatja. *Jászaynk* szorgalmasan böngészte össze a különféle szerzők állításait Ivánról, de kritika nélkül építé föl azokból Iván alakját. Újabbban *Smolka* tanulmánya a »fekete Ivánról«, bár csak tárczaszerű czikk, és a mellett még kelletlenül nagyobb súlyt is fektet Szeréminek tréfálódzásaira, mégis modernebb irányba terelte a figyelmet, és nagyon alkalmas arra, hogy történettudósainkat Iván egyéniségének gondosabb megvizsgálására serkentse. (L.: *Századok*, 1883. évf.)

bácsi táborába. A magyar naszádosnak azért kedves e tábor, mert a magyar nemzeti párt ügyének szolgál, — a szerbnek azért, mert Csernoevics Iván személyében a szerb nemzeti eszmét szolgálja. A dunai hajóhad megszerzése Zápolyának sem fáradságába, sem áldozatába nem került. De sok áldozatába volt a hajóhadnak újból való felszerelése és szaporítása, a legények hátralevő zsoldjának kifizetése, felruházása és az eddiginél emberségesebb élelmezése.¹⁾ Mikor Zápolya Mindszentnap estéjén Budára érkezik, a király-naszádosok egy osztálya is tiszteleg neki a Gellérthegy alatti kikötőjében. Bátran hajózhattak le-föl a Dunán, mert Zápolya és a duna-parti török várőrségek közt ekkor már teljes egyetértés állott fen.

Radisa Bósics elkísérte Zápolyát Székesfehérvárra, a koronázási ünnepre. Ott volt Bakics Pál is lovas csapatja élén és azon szerb haddal, melyet Iván küldött a királynak testőrségül és tisztelete jeléül. I. Ferdinand, az ellenkirály, már megrakta volt Pozsonyt, Sopront és Gyórt német hadakkal, Komáromba pedig országgyűlést hirdetett, míg Zápolya még mindig Székesfehérvárott mulatott. Mi sem mutatja jobban a naszádosok kapitányának akkori ragaszkodását Zápolyához, mint lelkes fölhívása, melylyel a vajdát Ausztria megtámadására serkenti. »Az én tanácsom — úgymond — az: induljunk el rögtön vízen és szárazon, foglaljuk el Pozsonyt, támadjuk meg a királyt saját honában s fojtsuk el a gonoszt még csirájában, nehogy elkéssünk az orvossággal.«²⁾

Pár hónappal később nevezetes fordulát áll be I. Ferdinand király javára. Oly előzmények készítik azt elő, melyekből könnyű megmagyarázni a történelmi szerepre fölvergődött Ivánnak és az általa befolyásolt dunai hajóhadnak átpártolását Ferdinand részére.

Ugyanis a székesfehérvári királyválasztó gyűlésen törvénybe iktatják a rendek, hogy a királytalanság idejében jogtalanságokat elkövetett uraktól vegye el a király a mohácsi csatában elveszett főpapok és zászlós urak kincseit, vagyonát, és fordítsa az ország fentartására. Mindazok ellen, a kik

¹⁾ *Zermegh.* »Joanni navales quoque copiae erant . . . Has rex magnis sumptibus et magno labore instruxerat; non stipendia, non vestes, non victus, nec ulla alia necessitas navalis illis defuit. (*Schwandtaer*: *Scriptor. rer. Hungar.* II, 388. l.)

²⁾ »Radich Bosith — írja *Szerémi* — sepe ipsum monebat super aquam et super terram versus Viennam, per Deum omnes potuerat subjugare eos sub se, sed per segniciam suam neglexit« (144. l.). V. ö. még: *Jászay*, 227. l.

Lajos király holtá után hatalmaskodásokat követtek el, bírói vizsgálat volt elrendelendő.

E törvények rosszul hangzottak a hatalmaskodások és jogtalan jószágfoglalások által nagyra növekedett szerb urak érzékeny füleiben. Ehhez járult, hogy Zápolya 1526. évi novemberben, midőn Budán országos főméltóságokat nevezett ki s mintegy 6000 szerb fegyverest zsoldjába fogadott, a kinevezéseknél teljesen mellőzte a szerbek főbijeit. Zápolyának e tapintatlansága elégtelenségre szolgáltatott okot a szerbek táborában.

Maga a vajda szelid kimélettel viseltetett ugyan a Temesvár vidékén, a Szerémségben és Bácskaságban garázdálkodó Iván iránt, noha az a fehérvári gyűlésről hazaérkezett dél-vidéki magyar nemességet házaikból kiszorította, majd személyes bántalmakkal és erőszakoskodásokkal is illette. jószágait elszedte és saját népeinek ajándékozta; de a felbőszült nemesség annál fenyegetőbb állást foglalt el a fekete ember és hadserege ellen. A magyar nemesség keserű kifakadásaiból és fenyegetőzéséből, főleg pedig Török Bálint, Csáky László, Bánffy Jakab, Perényi Péter és Czibak Imre magoktartásából világosan megérthető Iván és követői, hogy a megtorlás ideje nincs már messze. Azt is belátni kezdték, hogy a bátortalan s erélytelen Zápolya nem az az ember, a ki a délszlávok ábrándjait teljesedésre tudná vezetni. Egyelőre még a magyar nemzeti király pártján vannak ugyan; de az 1527. év farsangján nézegetnek már kedvező alkalom után, hogy egész hadseregestől elpártolva Zápolyától, ahhoz csatlakozzanak, a ki nálánál erősebb és hatalmasabb lévén, nagyobb szolgálatokat tehetett a későbbi századok nemzetiségi küzdelmeinek átkos csiráját magában rejtő érdekeiknek.

Időközben meghiusultak János királynak a német birodalmi gyűlésbe vetett reményei is. Követei: Bánffy János főispán és Endre esztergomi prépost nem juthattak el Regensburgba; nem is eszközölhatték ki Zápolya számára a szárazí és vízi segélyt, melyet ugyan a törökök ellen kért vala, de melylyel tulajdonképen csak saját hatalmi állását szándékozzék erősíteni. A követek utasítva voltak memmel nagyobb dunai hajóhadat eszközölni ki a birodalmi rendektől, hogy elegendő legyen necsak a német s esetleg magyar katonaság befogadására, hanem a hadi eszközök, ágyúk és egyéb hadhoz való szerszám szállítására is. Legkevesebb 20,000 gyalogra és 5000 nehéz lovasra lenne — ugymond — szüksége, hogy visszavegye a törököktől Péterváradot, Ujlakot, Attyát, Bánmonostort, Szerödöt, Szent-Demetert, Bariczát, Rácsát, Redneket, és

Titelt, továbbá az elpusztult Zimouyt, Szalánkement, Kolitzot, Haramot, Gradiskát, Peth várát, Orsovát és Szörényt.¹⁾

Ez alatt Ferdinand mitsem mulasztott el, hogy sima tapintattal és a haszonlesés szellemének fölingerlésével a maga részére hajlítsa Ivánt. Ferdinand mellett szóltak: a Habsburg-ház roppant hatalma, V. Károly a német császári koronának viselője, a belga föld kiaknázzhatlan kincsei, Spanyolország és annak tengeren túli aranybányái. A fegyverszünet idejét, mely a trónkövetelők közt 1527. évi jan 15-éig kötöttet, arra használta fel Ferdinand, hogy Ivánt és a magyar főurak hatalmasbjait a maga részére édesgesse. Igérte nekik, hogy a hatalmas római császár s az egész római birodalom pártfogását megszerzi számukra. A pártjára álló uraknak tiszteletdíjúl 40—50, sőt több ezer rénes forintnyi jutalmat, uradalmakat, s hivatalokat ajánlott fel, s biztosítá őket, hogy eddigi szabadságaik és szokásaik használatában meghagyja, sőt újabb és bővebb kegyelmekkel is elárasztja. Királyi szavára leköti magát, hogy őket összesen, mint egyenként, javadalmaikban és reudeikben, szabadságaikban, hivatalaikban és jószágaikban, minden vagyonukban, János szepesi gróf s erdélyi vajda, mint más ellenségeik ellen is védeni, oltalmazni fogja, másoknak eleibe teszi s minden kitelhető dologokkal és tisztességekkel öregbítendi.²⁾

E fejedelmi ígéretek túlbő áldásainak reményében sokan megfordították a köpenyt Zápolya eddigi hivei közül. Az ország legelső méltóságai titkos érintkezésbe léptek Mária királynénak pozsonyi udvarával s alattomban meg is egyeztek a Habsburg trónkövetelővel. »Mindenki kialakodott magának egy-egy várát,

1) A részletes követi instructióban ezt olvassuk: »Nobis nulla via videtur esse commodior et aptior ad hostem aggrediendum, quam per Danubium descensus, major enim pars gentium ipsarum Germanicarum ex peditibus constat et conscribitur. Quae quidem gentes facilius citiusque et absque fatigatione navigio, seu in navibus descendere venireque et secum etiam commeatum ac ingenia bellica ferre deducereque possunt. *Naves in copia habere necesse erit, ita ut tam gentibus illis, quae descendere volunt, quam etiam tormentis et machinis bellicis, quae secum ferunt, large sufficiant, praeterea plures etiam alias naves habeant, poterit namque contingere et evenire, quod etiam nos magnam partem gentium nostrarum classi applicabimus, insuper pontes quoque paratos habeant, qui poterunt usui esse, non solum Histro seu Danubio, sed etiam aliis fluminibus secundum exigentiam necessitatis.*» (Adalékok János király uralkodásának történetéhez. Kassa város levéltárából közli Pettkó Béla. *Történelmi Társ.* 1883. évf. II. f.)

2) *Géray*: Urkunden u. Actenstücke zur Gesch. Ferdinand I. — *Goldast*: Constitut. Imp. III, 494. 1. — *Pray*: Annal, 129—130. II. — *Katona*, XX, 13—16. — *Bethlen F.* I, 76—77. — *Jászay*, 261—264. — *Szentkláray*: Levelek Csernoevics Nenád Iván czár történetéhez. (Történelmi Társ, 1885. évf. III—IV. f.)

vároست vagy falut, melyet kapnia kellett vagy a királyi háztól, vagy Zápolyának nagy magán birtokaiból. Úgyes ágensek, kiknek feje Podvinnyai Tamás (a naszádosok vajdája) volt, dolgoztak az árulás és összeesküvés szétágazó munkáján.¹⁾

Azok közt, kikre Ferdinand legelsőbben hálóját kiveté, Iván a fekete ember, Bakics Pál és a naszádosok népszerű kapitánya Radisa Bósics kiválóbb figyelemben részesültek. A közbenjárói szerepet Podvinnyai naszádos vajda vállalta magára. 1527. évi januárban érintkezett is a nevezett urakkal, hogy az átpártolás alkuját megállapítsa. Február elején már meg is vitte Podvinnyai Pozsonyba és Bécsbe a szerbek izenétét és készült a második magyarországi útjára, ellátva Ferdinandnak hetvenhét kitöltetlen levelével, melyeket ő különféle címekkel tetszése szerint kitölthetett. E levelek közül egy ugyancsak nyomatékosná volt téve, erős érvekkel, csengő pénzben; — ezt Iván czárnak kellett átküldenie.²⁾ Bakics Pálnak, Chelnyk Rádának és Radisa Bósicsnak is tele erszények és jószágok voltak szánya. De a pénzt febr. 27-éig még nem hozta meg a szintén titkos missiókban eljáró Pempflinger István. E miatt eléggé is bosszankodott a Mária királyné pozsonyi udvarában buzgólkodó Rauber Kristóf laibachi hercegpüspök, a német dunai hajóhad főparancsnoka, ki sokkal gyorsabban óhajtott volna urának magyarországi érdekeit előmozdítani.³⁾

Pempflinger által 5000 aranyat, 500 vég ruhakelmét, tíz arany serleget és öt nemesvérű török lovat küldött Ferdinand Iván czárnak és embereinek. A hízegő izeneteket és dús ajándékokat nagypecsétes királyi levél is kísérete, melyben Ferdinand kegyelmes szavakkal biztosítá Ivánt, hogy őt Rácország deszpotájává teszi, neki engedvén át a szlávság fölötti uralmat, a magyar királyság déli határán.⁴⁾

Ezen időtől fogva Ferdinand szolgálatában állott Csernoevics Iván és annak mindjobban szaporodó serege. Innentől kezdve sűrű levélváltás foly a »fekete ember« és Ferdinand közt. Követségek is gyakorta keresztezik egymást Szeged, Bécs, Prága és Brün között. Zalathnaki Hoberdanacz János, a későbbi híres portai követ, lett most Ivánnál Ferdinand főügynöke.⁵⁾ Zápolya kíséretei, visszatéríteni Ivánt a maga részére, sikertelenek maradtak. *1527. évi május 15-én, vaggiis*

¹⁾ *Szmolka*: Fekete Iván.

²⁾ U. o.

³⁾ *Géva*: Urk. n. Act. 1527. 42. l.

⁴⁾ *Szerémi*, 158. » — et tu eris demum despotus, et in Hungaria quicquid habuit possessiones despotus a Sigismundo Cesare, illam possessionem in hodiernum diem donauimus et contulimus.« —

⁵⁾ V. ö. *Bucholtz*: Geschichte d. Regierung Ferd. I. Urkund. B. 266—270. ll.

szent Zsófia nappján, már a dunai király-naszádósok is Ferdinand zsoldjában állnak. Kéthavi zsoldjokat Ferdinand fizetteti ki nekik, és saját katonaságának tekinti őket. E tényre vonatkozik Veráncsics, midőn írja: »1527. Ferdinandos király pénzt küldi Veresmartra (a dunai hajóhad akkori állomása) az naszádósoknak.«¹⁾ Az egész szerb nép esküvel erősíté, hogy még azon esetre is, ha Iván czár meghalna, Ferdinand parancsolatát fogja követni.²⁾ 1527. évi május elején és június végén már nyílt csatát vív Iván Szőlős mellett meg a Tisza partján a magyar Zápolya-párttal. Július 25-én Czibak Imrével is megütközik Csanád alatt a Maroson. És mikor a »fekete ember« feje Török Bálint kardja alatt földre zuhant: a magyarországi szerb nép csakugyan követé esküjét és Ferdinand hűségében megmaradt.

De mielőtt ez történt, a király-naszádósok kapitányi állásában változás állott be. Bakics Pál, Radisa Bócsics és Balabán szerb főnökök, Iván elpártolása után is, Zápolya mellett maradtak, sőt június első napjaiban hódoltak is János királynak a budai várakban.³⁾ A hajóhad vezetését tehát nem lehetett tovább rájuk bízni. Minthogy Újlak is elesett és török kézen volt; de mivel különben is befolyásos, tapasztalt és a vízi hadakozás mesterségében kitűnően jártas férfiú kellett a dunai hajóhad élére, Ferdinand, nővérének az özvegy királynénak figyelmeztetése folytán, Révay Istvánra, a vízi hadviselésben a legjártasabb és legritézebb férfiúra veté szemeit, ki a

¹⁾ De rebus gest. Hungaror.

²⁾ *Hoberdanacz* 1527. máj. 26-diki levele Ferdinandhoz. (*Bécsi titk. levtr. Hungarica.*)

³⁾ Hogy a II. Lajos által gazdagon megajándékozott Bakics Pált, ki egyébaránt csak a szerencsétlen kimenetelű tokaji csatáig harczott János király zászlaja alatt, mi által birta rá Zápolya, hogy pártján maradjon, nem tudni; de Radisa Bócsicsról tudva van, hogy Zápolya neki ajánlta fel a deszpotai méltóságot. Tanúskodik erről a következő okmány: »Nos Joannes dei gratia etc. Rex Hungarie etc. Memorie commendamus, quod nos de fidelitate, rerumque gerendarum dexteritate et animi integritate fidelis nostri egregy *Radych Bosyth* capitanei Nazadistarum nostrorum ad plenum confisi, et consideratis servitiis presertim in confuys regnorum nostrorum contra turcos christiani nominis hostes atrocissimos, et impen. . . Regni nostri Rascie Despotatum, quem hactenus magnificus *Stephanus de Grabarya* (Beriszlo) tenuit, sed ex eo . . . . . Stephanus immemor fidelitatis ac fidei sue, oblitus etiam honorum, rebellionis protervia ductus germanicæ factioni adhesisse, dicto despotatu merito privari dinoscitur, memorato *Radych Bosyth* durante nostro *beneficito duximus dand. et confereud.*, ita tamen, ut ipse ea, qua hactenus Nobis serviuit fidelitate et deinceps serviat. Datum Budae feria 3-a proxima post fest. Sanct. et Individ. Trinitatis. 1527.« (*Magyar országos levéltár.* NRA. 938. csom. 13. sz.) Hivatkozik rá *Pesty Fr.* is: Brankovics György rácz deszpotá birtokviszonyai Magyarországon és a rácz deszpotá cím. « 64. l.

mohácsi veszedelem után, melyben kétségkívül jelen volt, Perényi Péterrel, ki őt siklósi kapitánynya tette, egy darabig Zápolya Jánost ismerte el királynak. »Minthogy a szárazon is ugyan, de kivált a vizen való hadakozásban ő hozzá hasonló tudományú s tapasztalású ember az országban nem volt,¹⁾ a Lajos király özvegye Mária minden mesterségét megvetette, hogy őt Zápolyától elvonja és Ferdinandnak megnyerje, annyival inkább, mivel Zápolya a sajkák és naszádok által a Dunán való hajókázást félelmissé tette. Kétszer tett ő vele Mária ösztönzéséből igen nehéz próbát az ő testvéröccse Ferencz. — és nagy nehezen úgy hajthatta őt Ferdinandhoz.«²⁾ A mint Ferdinand Révay István megtérését hírül vette, legott kinevezé őt *a dunai hajóhad kapitányává*, meghagyván neki, »hogy kerítsen a vizi katonáskodáshoz jól értő ezer embert és száz lovas, kik a hajók mellett a Duna partjain lovagoljanak.«³⁾ Naszádos alkaptánynya *Podvinnyai Tamást* nevezé ki Ferdinand, a már fentebb említett naszádos vajdát, ki a bécsi udvarnak annak idején Iván czárnál tett jeles szolgálásokat. A királyi kinevezéseket maga Révay Ferencz, nádori ítélőmester vitte meg a hajóhad veresmarti kikötőjébe, intvén az összes legénységet, hogy ezentúl Révay István közléseit igazaknak elfogadják és kinevezett kapitányaiknak engedelmesskedjenek.⁴⁾

A két új kapitány sietett elfoglalni fontos állását. Azzal a leghathatósabb beköszöntővel mutatták be magokat legénységöknél, hogy a kincstártól élelmi szereket szereztek be részökre és némi hópénzt is kiosztottak köztök. »Mert nagy veszedelmünkre lenne — írja a kincstári tanács Ferdinandnak, — ha a naszádosok felséged szolgálatából kilépnének és a Dunán szabad járás engedtetnék az ellenségnek.«⁵⁾

Július 16-dikán, mikor Dévény és Pozsony már Ferdinand hatalmában voltak, levelet kapott Iván Ferdinandtól, hogy hátrahagyván a déli szélek őrizetére némely csapatokat, ő maga a Tisza és Duna közén Buda felé igyekezzen s mindenképen azon legyen, hogy a naszádosok is mielőbb Budára evedzhessenek és ott Ferdinand seregével egyesülhesse-

¹⁾ *Ursinus Velius* így magasztalja: »Stephanus Révai magni ac praestantis animi vir, ac scientia navalis pugnae in eo genere clarus.« (III, 50.)

²⁾ *Budai Ferencz*: Magyarország polgár. históriájára való Lexicon a XVI. század végéig. III, 163—164. ll.

³⁾ U. o. 164. l.

⁴⁾ *Bécsi titk. letr. Hungar.* Ferdinand levele »Ad omnes nazaristas,« 1527. jún. 18.

⁵⁾ U. o. 1527. júl. 9.

nek.¹⁾ A szándék az volt, hogy a Budán tespedő Zápolyát minden oldalról bekerítsék. Révay István utasítva lett, hogy a hajóhaddal jól vigyázzon a révekre, nehogy Zápolya emberei a Dunán átkelhessenek. Egyszersmind igyekeztek mielőbb Budáig felhatolni a hajóhaddal.²⁾

Ferdinand kívánságát nem volt könnyű teljesíteni. Budán Zápolya uralkodott. Oly hatalmas hadosztályt, a milyen volt a hajóhad, nem lehetett Buda mellett úgy elúsztatni, hogy Zápolyának észre ne vegyék és a várórség által meg ne akadályozzák. Urok parancsolatát mindazonáltal teljesíték az új kapitányok és naszádos legénységök.

Baranyában, Veresmart nevű kikötővárosukban, bátorság okáért 100 lovast és ugyanannyi gyalogot hátrahagyva, július 13-án Révay István vezérlete alatt elindultak Budavára felé 33 hajóval és 900 naszádossal. Július 15-én a csepel-szigeti Kevibe érkeztek. Közel egy hónapot töltöttek ott, a budai állapotokat közelebbről kikémlelendők.³⁾

Július 20-dikán tudatják Révay és vajdái Ferdinanddal, hogy meghagyása szerint cselekedtek; Margit napján indultak el Veresmartról és most Keviben vannak. »Keviből 10 hajót küldtünk Budára, hogy kifürkészsék és megtudják, miben van a dolog a felséged ellensége által számunkra készített eselfogásokkal. Mikor embereink visszajöttek, elbeszélték nekünk, hogy felséged ellensége csakugyan sok leshelyet állított föl ellenünk Budán is, Pesten is, de sőt még lejobb a Duna mindkét partján is. Beszéli a mieink, hogy ugyancsak lövöldöztek rájok, de hála Istennek senkit sem sértettek meg, csak két naszádunknak kormányrúdját törték el. Mindazonáltal mi minden erőnkből készen állunk felséged szolgálatára, vérünket sem kímélve, ha felségednek segítségére lehetünk. Azonban, ha megtörténnék velünk, hogy minden erőködésünk daczára lehetetlen volna végrehajtanunk felséged akaratát: ne vegye azt nekünk a mi urunk rossz néven; mert felséged ellensége, a János. nagyon vigyáz ránk éjjel-nappal, s azon van, hogy inkább fejét veszítse, mint nekünk Budánál az átvonulást megengedje. Valamennyi erővel csak rendelkezik, azt mind felállí-

¹⁾ »Cunque acceperimus *Nazadistas nostros* nunc ad Budam difficulter ascendere posse, et ne hi quoque diutius, quam rerum nostrarum status ferre possit impediatur: te iterum hortamur, ut omnem adhibeas operam, quo iudem celerius ad dictam Budam transeant; quod si vero minus fieri possit, tunc nobis sic in itinere constitutis praefatos Nazadistas omnes tecum ad eandem Budam adducere studeas... (*Bécsi titk levtr. Hung.*)

²⁾ *Bécsi titk. levtr. Hungar.* 1527. júl. 19.

³⁾ *Katona, I, XX. p. 1. — Budai: M. histor. Lexic. III, 161.*

totta ellenünk. Ha többen lennénk, nem igen tartanánk tőle; de a hányan most vagyunk, felséged ellensége erősebb nálunknál. Ha valami kevés szárazai csapattal is rendelkeznének, egészen akaratumk szerint menne a dolog. Egyébiránt nemcsak azon két hónapra, melyre felséged zsoldjainkat kifizette, hanem egész életünkben hűségesen akarjuk felségedet szolgálni. Az a két hónap, május 15-dikétől számítva, különben is már letelt. Méltóztassék tehát mentől előbb ismét megküldeni zsoldjainkat, nehogy a legénység szétesozoljon. Mert tudja meg felséged, hogy minden élelmünket készpénzen veszszük. Nem élünk zsákmányból és erőszakoskodásokból. Azt is kérjük, hogy aprópénzzel fizessen bennünket felséged, nem pedig arannyal. A multkori alkalommal alig kaphattunk 60 magyar dénárt a sok aranyért; ez pedig kárunkra van. Reméljük is, hogy felséged kárpótolni fog bennünket ama veszteségünkért. Ha pedig bevádolna valaki bennünket felségednél: kérjük ne hallgasson az olyan panaszokra. Ellenségeink sok mindenfélével rágalmaznak bennünket, azt hazudván, hogy rabolunk, és gyilkolunk; de később meg fog róla győződni felséged, hogy mindezek valótlanágok.«¹⁾

Ferdinand július 29-dikén Bécsből válaszol Révay Istvának. »Megkaptuk leveledet, melyet szent Illés napján írtál, s megértettük, mit a naszádos vajdákkal együtt érdekünken mostanáig tettél. Tudtodra adjuk, hogy mindent teljes megelégedésünkre végeztél. Egyszersmind komolyan intünk, hogy a mint az első alkalmat megragadhatod s az idő és körülmények engedik, csatlakozzál előbb János Nenád czár (a »fekete ember«) szeretett hívünk csapataihoz s aztán haladéktalanul hozzánk fölssiess.« Ha — úgymond — ez lehetetlen volna: akkor cselekedjék, a mint legjobbnak látja és a hogy a király szándékát a legezlszerűbben előmozdíthatja. Ne hallgasson senki tanácsára. Elvárja, hogy Révay és társai híven fognak neki szolgálni. A kért pénzsöszveget, a zsoldokat, nem küldheti most az utak bizonytalansága és más veszélyek miatt; de mihelyt a hajóhad fölhatol, a legénység zsoldja is készen lesz. Írja továbbá, hogy Pozsony, Dévény és Nagyszombat már meghódoltak, s ő most a sereg egy részével Buda ellen megy.²⁾

Míg Ferdinand és a naszádosok e leveleket váltják, Zápolya az ő udvarnokát, Ferge (Vergei) Bálintot Kevibe küldé Révay kapitányhoz, hogy őt és a dunai hajóhadat

¹⁾ *Bécsi titk. levtr.* Aláírva: »Fideles Stephanus Reway capitaneus et omnes waywodae Nazadistarum.«

²⁾ *Bécsi titk. levtr.*

ismét visszaterelje a nemzeti pártra. A követ egész ékesszólását igénybe vette Révay megingatására. A mit rábeszéléssel keresztülvinni nem tudott, kápráztató ígéretekkel igyekezett elérni. Igért Révaynak várakat, kastélyokat, városokat és uradalmakat, Fogas Ambrusnak és Filléresi Jánosnak, valamint a többi vajdának földbirtokot s egyéb javakat, a legénységnek is elegendő gazdagságot és kétszeres zsoldot, ha ő hozzá állanak. Révay röviden válaszolt. Nincsen mód — úgymond — melylyel őt rábírni lehetne, hogy Ferdinand királytól elpártolva, a szepesi gróf mellé álljon, s kincsekért vagy uradalmakért a királyának lekötött hitét megszegje. Emlékezteti a követet János atyjának és magának Jánosnak a haza ellen elkövetett hűtlenségére, kik nem rettenve vissza sem büntől, sem gyaláztattól, szerencsétlenségbe és végső inségbe döntötték e gazdag országot, csakhogy hatalomra vergődjenek és uralmukat megalapíthassák. Hangsúlyozta, hogy a mohácsi veszedelmet, Lajos király korai halálát s majdnem az egész ország lakosságának pusztulását Zápolya János okozta. ¹⁾

Bálint követ eredmény nélkül ment vissza Budára. Szavaiból meggyőződhetett Zápolya, hogy Révay és hajóhada teljesen szakítottak vele. Minthogy tehát ígéretekkel nem hajlíthatá meg Révayt, megfélemlíteni akarta őt fenyegetésekkel. Elküldte neki Csernoevics Ivánnak és más szerb főnököknek levágott fejait, melyekkel Török Bálint kedveskedett a vajdának. A holt fejeken kívül izenetet is küldött a vajda Révaynak. Azt izente neki, hogy pár nap múlva ő is hasonló kegyetlenséggel fog kimúlni, ha fel nem hagy makacosságával és többre nem becsüli a saját jólétét meg az ígért kincsekért a veszedelemnél, mely feje fölött lebeg. Mosolyogva válaszolá Révay, hogy az e féle fenyegetések nem újak előtte; csakhogy halálos fenyegetésekkel asszonyokat lehet megijeszteni, de nem férfiakat. Ő eltökélte magát vagy arra, hogy meghal, vagy hogy fölvezeti a dunai hajóhadat Ferdinand királyhoz.

Zápolya még egy utolsó kísérletet kockáztatott. Négy nagyobb várat (neveiket nem ismerjük) ajánlott fel Révaynak. S midőn ez sem használt, 1000 darab aranyat tűzött ki az áruló fejére. ²⁾

A naszádosok közel egy hónapig időztek Keviben. Az aratás idejét gabona s egyéb élelem beszerzésére használták. A sziget lakosságának megtiltotta Révay, hogy bármely élelmiszert Budára szállítsanak. Mikor pedig a »fekete ember«

¹⁾ *Ursinus Velius*: III, 50. — *Istvánfi*: IX, 88. — *Katona*: I—XX. 1.

²⁾ U. o.

leveretésének híret vette, követet küldött Szeged tájékára Nesthe Lukács századoshoz, felszólítván őt, hogy a szerb hadsereget, bár vezére megöletett, együtt tartsa, s ne engedje meg, hogy az szétoszolják vagy a szepesi gróf mellé álljon.

Ez alatt Ferdinand mintegy 10 ezernyi sereggel a Duna jobbpartján, a Dunán pedig Rauber Kristóf jól felszerelt hajórajával, Buda felé irányozá menetét. A német hajóhadról írja Brutus, a háborúban személyesen részt vett Túri Ferencz (Franeiseus Turrius) elbeszélése után, hogy azt Ferdinand mind katonasággal, mind a fegyverek különféle nemeivel és ágyúkkal nagy figyelmű gonddal felruházta, őrségül hagyván hajóit mindazon helyeken, melyeket Bécsből menet lefelé elfoglalnia sikerült. ¹⁾ Győr, Szentmárton, Tata, Visegrád azonnal, Komárom és Esztergom némi ellentállás után megadták magukat. Komáromnál augusztus 8-dikán táborozott Ferdinand serege. Mikor erről Révay értesül, még az ottani állapotokat. A többi harminczat is csatarendbe állítja s amazok után indítja. A fővárost késő éjjel közelíték meg Promontor fölött. Egyelőre nem volt tanácsos előrébb hatolniok; mert Zápolya már régtől fogva fegyveres hajókkal lesett rájok éjjelenként Buda és Pest között. A Duna két partján pedig sánczokat hányatott, sőt erős vaslánczot is feszített keresztül a folyamon, hogy a hozzá hűtlenné lett hajóhad s annak vezére annál biztosabban kelepcebébe kerüljenek. ²⁾ Bevárták tehát egész esendben az augusztus 9-diki hajnal szürkületét. Ekkor Révay vitéz maga-

¹⁾ *Monument. Hung. Histor.* XIII, 448. l.

²⁾ Mikor Szulejmán Bécsét ostromolta, a roppant vaslánczot külön hajókon magával vitte Budáról, hogy Bécs alatt a Dunát elzárja vele. De a láncz saját súlya alatt elszakadt s a víz alá merült. Az ellenség távozása után a bécsiek kivették az elszakadt lánczdarabokat a Dunából s a császári fegyvertárban helyezték el. I. Napoleon idejében ismét elővették a bécsiek e lánczokat, összeforrasztották és a hajóhíd megerősítésére akarták használni. De a láncz ismét elszakadt s később a győztes francziák kezébe került, kik azt az 1815. évi bécsi szerződés ellenére magokkal hurcolták és a párisi régi fegyvergyűjteményben (Artillerie Museum, Aquinói szt. Tamás temploma mellett) helyezték el, hol az a »Kölnische Zeitung« egy újabb jelentése szerint most is látható. (V. ö. *Bermann M.* »Oesterreich-Ungarn.« 4. f. 159. l.) A Bécsben hagyott láncz helyett később a törökök egy másik lánczot készítettek a Duna budapesti részének elzárására. *Wallsdorff Keresztély* útleírásában olvasuk erre vonatkozólag: »Dahinauf unter dem Königstall ist eine eiserne Kette von sehr grossen Gliedern gelegen, damit man den Pass auf der Donau unter dem Wasser gesperret hat. Dieser Ketten halben Theil haben die Unsrigen (a németek), in Eroberung Pest im Jahr 1602 hinweg genommen; der andere Theil aber ist noch unter gedachten Königstall zu finden.« (Neue Reisebeschreibung der Ungarn, Thracia und Egypten. 1664.)

tartásra bátorítván legénységét, felvonatá a zászlókat és riadót fúvatott az indulásra. Az evezősök aczél izmai s a dagadó vitorlák nyílsebesen röpiték az úszó várat Budapest felé. A mint közel jöttek, nagy ordítással és szörnyű ágyúzással fogadta a gyorsan száguldó naszádesapatot a parti sánczok őrsége. De a hajóhad feltartóztathatlanul rohan előre, ketté törí a Dunát elzáró vaslánczot és szerencsésen megérkezik a Margit-sziget csúcsára. Révay itt rövid megállapodásra és pihenőre vezényel, szemügyre veszi legénységét és azt találja, hogy csak 3 halottja és 8 sebesültje van. Aztán tovább evedznek; a bogdáni vagyis szent-endrei szigeten eltemetik a halottakat s folytatják útjukat, hogy Ferdinánddal egyesülhessenek. De még nem érnek el Visegrádig, mikor észreveszik, hogy Buda irányából nagy lovas és gyalog csapat siet utánok. A csapatot néhány vaságyú is követi. Végre Esztergom alatt a Garam torkolatánál utóléri a hajókat, — s a harczásban és evedzésben kimerült naszádosokat, főleg egy hajómesternek árulása miatt, visszatérésre kényszerítik. A hajóhad hátrálásáról azonnal hír megy Budára Zápolyához. Zápolya ismét két tűz közé veszi a menekülő hajóhadat; de Révay nem törődik a golyózáporral, hanem fent áll daliásan a parancsnoki hidon és csúfos szavakat kiált fel Budavár ormára Zápolyának. Másodszor is vitézül és szerencsésen hatolt tehát keresztül Révay az ellenség harc-vonalán. és oda, a honnan jött vala, visszament a Baranyaságra, fejét vétetvén ott ama hajómesternek, a kinek tulajdonította, hogy Ferdinand táborával, melyhez már oly közel vala, nem egyesülhetett.¹⁾

Zápolya alúlról is, felúlról is fenyegetve Ferdinand magyar és német hajóhada s erős hadserege által, nem merte Ferdinand jövetelét Budán bevárni. Künn a megyékben kereste most az archimédesi pontot, hol a nemzet ereje inkább volt összpontosítva, mint a fővárosban. Budán mindössze csak 3000 embere volt, a Dunán pedig, mióta a naszádosok elpártoltak tőle, senki sem védelmezé. Kiűrítvén tehát a királyi várakat, augusztus 14-dikén Pestre, onnan pedig a gubacsi táborba költözött. Kiséretében voltak a naszádosok régi pátronusai is: Bakics Pál és Radisa Bócsics. A védtelenül hagyott Buda szent István király ünnepén tárt kapukkal fogadta a fényes katonai pompával bevonuló Ferdinándot.

Eljöttek Révayval a naszádosok is üdvözölni az új királyt. Első ünnepélyes felvonulásuk 1527. évi októberben ment végbe.

¹⁾ *Ursinus Velius, Verancsics, Istvánfi, Zermegh, Pray, Katona, Engel, Buday* stb. Az események egymásutánjára nézve némely írónak adatai tévesek, részben ingadozók vagy zavarosak.

midőn a koronázásra leérkező Anna és Mária királynék előtt tisztelegtek. Anna, férje királyi méltóságának és a sikerült magyarországi hadjárat fölötti örömeinek jelvényével, bibor kelmével bevont és gazdagon aranyozott hajón érkezett. Mária hajója, II. Lajos király gyaszos esetének s az özvegyi sanyarúságnak jelképezésére, fekete posztóval volt leterítve. A két fejedelmi hajót ünnepi színeket lengető naszádraj kísérte s gyönyörű látványt nyújtott.

Mielőtt Ferdinand az országból távozott volna, magyar dunai hajóhadának vezérférfiait jövőre is lekötelezni kívánta. Azok közt, kik az uralmát megerősíteni igyekvő új királynak tele marokkal szórt kegyeiben részesültek, ott látjuk Révay István naszádkapitányt és két öreg fővajdáját: Fogas Ambrust és Filléresi Jánost. *Révay István kapta* Mesztegnyői Szerechen János hűtlensége czímén *Zuchomlakát*,¹⁾ *a két fővajda Sellyét a Vág folyón.*²⁾ A trónért versengő királyok által felidézett polgárháború sötét eseményei közül még Bakics Pálnak, a naszádosok sokszor emlegetett mentorának tétovázó alakja is kiemelkedik. Ő is azok közt van, kiket Ferdinand jószágadományokkal foglалozott le magának. Ambár a Sajó melletti Ládón 12 német fogolylyal kedveskedett Zápolyának, pár nappal később, midőn a tokaji ütközetből megfutamodék, megnyerelve Báthory István rábeszélő levelei, s Várdai, Török Bálint, Perényi Péter, Batthyány Ferenc és mások példája által, ismét Ferdinand követőjévé lőn.³⁾

¹⁾ Az oklevél kelt: 1527 Strigonii in festo b. Thomae apostoli. Másolata megvan a budapesti m. kir. egyetemi könyvtár kéziratgyűjteményében. L. *Kaprinai* MS. D. XXVIII. pag. 65.

²⁾ A »*Minerva*« 1829. évi folyamában tévesen állítá *Kovácsóczy*, hogy Ferdinand Révay Istvánnak ajándékozá Sellyét. Kútfőinkben világosan áll: »et *trierarchis* sedes in oppido Selloccio ad Vagi fluminis ripam posito attribuit, quae eorum haeredes sequerentur.« (*Istvánfi*: XXXIV. 141.) Ugyanazon szövegben feljebb olvasható: »quum Palatinus earum (t. i. nasadarum) trierarchas *Johannem Filleresium* et *Ambrosium Fogassium* spe largioris stipendii et latifundiorum corruptos — —«. Tehát nem Révay István, hanem Filléresi János és Fogas Ambrus kapták a sellyei uradalmat. (V. ö. *Minerva* 1829. Révay F. alnádor.)

³⁾ II. Lajos király 1521-ben Hédervári Osváth fiának, II. Ferencnek jószágait Nándorfehérvár cserbenhagyása miatt elkobozván, *Bakics Pálnak* adományozá. E jószágok *Győr-Szigetközben* voltak. Ferenc öcsésétől, Hédervári Istvántól, kinek Győr-Szigeten szintén birtokrésze volt, e birtokrészt I. Ferdinand elvette, mivel István Zápolya követője lett. Ezt a birtokot kapta most a Ferdinandhoz visszatérő Bakics Pál, előbbeni győrszigeti uradalmának gyarapítására. A birtokot képezte a hédervári kőház a nemesi udvartelekkel és hozzátartozandókkal, ú. m.: Hédervár, Zelke, Ásván, Oltován, Nagy- és Kis-Medve, Újfalú, Zap, Zámol, Ladamér, Dunazegh, Zigeth, Eythewen és Győr, Darnó, Zeeli, Remete, Kis-Bodak és Gyulviz. A héderváriak számára Hédervári István

De a nap terhét és hevét viselő köznaszádosokról, *kiknek főállomáshelye most Komárom lön*, senki sem gondoskodott. Számukat 2000 emberre szaporítá ugyan Ferdinand és a hadi hajók számát is 70-re emelte, de a zsoldnak pontos kiszolgáltatása iránt megfelelő intézkedést nem tett.¹⁾ Mióta pedig 1528. tavaszkor Ausztriába és Csehországba távozott, a naszádosok dolgai is egészen rosszabbra fordultak. Zsoldjokat ismét hanyagúl kezdé fizetni a folyvást pénzszükében szenvedő kincstár. Elégületlenségök napról napra fokozódott. Ferdinand ígérte ugyan, hogy rövid idő múlva visszajő Budára és eleget tesz kötelességének; de hónap hónap után múlt, és ő mindig távol maradt. Ellenben Zápolya rendkívüli tevékenységet fejtett ki saját érdekében, mióta a porta pártfogásába bízhatott. Emberei, kivált Radisa Bósi és Martinuzzi, a naszádosokkal is érintkeztek, visszavezetni igyekezvén e fontos hadosztályt a vajda zászlaja alá. Ha ez sikerül nekik: nagy veszedelmére leendett Ferdinand ügyének. Ugyanis ekkor már kijelentették Laskinak Konstantinápolyban, hogy a Szerémséget nem bocsátja vissza a porta Magyarországnak, és hogy ezentúl a Duna és Dráva fog határvonalul szolgálni. Budát és az országot tehát főkép a naszádos haddal lehetett ezentúl kellően oltalmazni.

Ekkor Zápolyának már tulajdon hajóhada is volt, mely a Tiszán (alkalmasint Titelben) állomásozott. Tőszomszédságában voltak a török dunai hajóhad állomásai. Zápolyának törekvése, elfogni vagy megsemmisíteni a király-naszádosok hadát, mely tavasz óta ismét rendes al-dunai kikötőjében hor-

---

zirczi apát és skópai püspök kezdé az ősi jószágokat visszaszerezni 1660. körül. (*Fehér Ipoly*: Győr megye és város egyetemes leírása, 515. l.; és *Lehoczky*: Stemmatographia, II. 19. l.)

¹⁾ A király-naszádosok számának ezen gyarapítása vezethette tévedésbe a híres német hadtörténetírót, *Meynert Hermann*t, midőn feltűnő tájékozatlansággal azt állítá, hogy a naszádos hadat I. Ferdinand léptette életbe Magyarországnak. Ide ígatom saját naivságait: »Wie zu Lande das Mögliche zur Vertheidigung geschah, so wurde unter König Ferdinand I. auch die Wichtigkeit der Wasserstrasse für die Kriegführung thatsächlich berücksichtigt und zu diesem Zwecke ein eigenes Corps, das der »Nassadisten« gegründet, welche als die Vorgänger der nachmaligen Tschaikisten zu betrachten sind.« — Aztán így folytatja: »Den Anlass und das Vorbild hierzu hatten *vielleicht* (!) die auch zu Wasser wohlgerüsteten Türken gegeben, welche mit einer Art von Flusstreitschiffen, Nassaren genannt, die Donau und deren Nebenflüsse in Schach hielten und solchergestalt den Ungarn die Wasserstrasse abzuschneiden drohten. Doch kann der Anfang mit solchen Nassaren auch in Ungarn gemacht worden sein, wo man jedenfalls noch vor der ersten Belagerung Wiens sich bereits eben solcher Flusstreitschiffe bediente.« (Das Kriegswesen der Ungarn. 137 ~ 138. II.)

gonyzott, csak úgy érthető teljesen, ha a török hajóhad közreműködését számba vesszük. ¹⁾

Szóval a helyzet rosszabbra fordult Ferdinandra nézve. A király-naszádósok nem tűrhetvén tovább a kormány mostoha bánásmódját, július végével elhagyták al-dunai állomásaikat, s Budára evezdván, a Gellérthegy aljában fenyegető állást foglaltak el a budai urakkal és fővárosi lakossággal szemben.

Thurzó Elek országbíró nagy zavarban volt. Augusztus 1-én kénytelen megírni a közügyeket vezető özvegy királynénak, hogy a 2000 főnyi naszádos had Budát és Pestet fogná prédálni, ha zsoldja ki nem fizettetőék. Mi több, át fog pártolni Zápolyához. Beriszló István rácz deszpottal, ²⁾ Török Bálinttal, Batthyány Ferencz és Jurisich Miklós horváth bánokkal, vagy tán az egész udvarral együtt. Mert ezen urak és az összes udvari személyzet már szintén nagyon nyugtalanok bizonytalan jövőjük miatt. Ha ő felsége mentől előbb ki nem elégíti őket és mihamarabb vissza nem tér az országba, vége lesz mindennek. ³⁾

A naszádosok zendülése annyira megfélemlíté a fővárosi lakosságot, hogy küldöttségileg könyörgött Nádasdy Tamás budai váruagnál: venné Budát és Pestet pártfogásába a lázadó katonák ellen, szükség esetében fegyveres hatalommal is. Báthory István nádor és királyi helytartó szintén megijedt, s a vár vívásától tartván, védelemre készült és a kapukat felvonatá. Nádasdy aug. 2-dikán a királynénak is megírja a

¹⁾ *Katona*, ki Istvánfiból és Ursinus Veliusból idéz, a Zápolya hajórajáról csak a tokaei táborozás alkalmával tesz említést. Írja ugyanis: »Iam et suas coeloces Joannes armatas ad Tibiscum habebat, classem regiam delere, aut intercipere conatus.«

²⁾ *Szalay* tévesen írta róla, hogy »végigben a mohácsi ütközet előestéjén találkozunk vele.« (A magyarországi szerb telepek jogviszonya az államhoz. 10. l.) Szerb történetírók is, mint *Stojackovics*, Iván zárt tartják utolsó XVI. századbeli deszpottnak, a mi nyilvánvalóan helytelen.

³⁾ *Bécsi titk. letr.* »Genedigste fraw vnd khünigyn — — — — —

Wÿ fczunder schon dÿ Nazadÿsten 2 tauszend sthark herauf khumen sein, wellen ÿren sold haben, oder vns all hie plundern, man hatt ÿn nichez czw geben. Ich weiss nicht wÿ es vns gehen wirt mÿtt ÿn, wo sie dÿ 2. sthett plundern, so ziehen an der sthatt von vns vnd hangen dem wayda an. Die czwen Ban von Crobaten vnd der despot vnd sunst als dÿnst folk, auch der Terek Valint resigniren alle ÿr officia vnd ziehen ab. Khan Ewr Majestät pedenecken was daraws wirt, mer hat ÿn in Summa nichts czw geben, vnd khan khain new proventus geordimirt werden, on paÿ wesen der K. Mjt. wo die K. Mjt. nicht pald ÿns landt khumpt, actum erit. — Datum Offen 1-ma augusti. Humillimus servitor: Thurzo. — (V. ö. *Bucholtz*: *Gesch. d. Regierung Ferd. I., III. 273. l.)*

veszedelmet, de levelében megnyugtató biztatásokkal s udvarias leplezgetéssel enyhíti a baj nagyságát. ¹⁾

Az elégedetlenek egy egész hétig zúgtak, fenyegetődztek és rakoncztatlankodtak. Nem volt más mit tenni, mint kifizetni hátrálékos zsoldjaikat s kielégíteni jogos követeléseiket. Ugy látszik az országtanács teremté elő a pénzt valahonnan, mert a királytól semmi segély sem érkezett. Augusztus 9-dikén már minden rendben volt. A jöltartott naszádosok újra fölvették napi szolgálataiknak elejtett fonalát s levedztek az alsó Dunára. E fölötti örömében legott tudósítja ő felségét a cancellár, Szalaházy Tamás egri püspök, hogy a naszádosok főleg az ő közreműködése következtében kihiztvék s immár teljesen lecsendesedtek. ²⁾

Míg ezek történtek, Révay István odajárt Kassa és Sárospatak vidékén. Ferdinand 1528. évi júl. elején még Budáról értesíti Serédy Gáspárt, a felső megyék hadsegélyezési biztosát, hogy a királyi helytartóság Révay István naszádos főkapitányt nevezte ki a királyi lovasság és az urak bandériumainak vezérévé. Meghagyja Serédynek, hogy mentől nagyobb gyalogcsapatot is szervezzen s azt fölszerelve, lehető gyorsasággal Révaynak átadja. ³⁾ Mielőtt Zápolya Lengyelországból hazaindult volna. Athinai Deák Simon és Kún Gothárd vezéreit küldé be maga előtt az országba szerenesét próbálni. Ferdinand Révay Istvánt küldé gyalog és huszár csapatok élén, hogy Serédy Gáspárt, Báthori Endrét és Lascano Tamást támogatván, a vajda ügyének győzelemre jutását megíhútsa. Révay vitézsége ezúttal nem aratott sikert. Szeptember 25-dikén ütközött meg Athinaival Kassa tájékán, de a diadal tudvalevőleg Zápolya javára dőlt el. A kudarc annyira elkésérté a dicsvágó Révayt, hogy teljesen visszavonúlva a hadi pályáról. élte hátralevő éveit családjja körében nyugodtan óhajta tölteni. Egy évtized után rövid időre még egyszer kiszólitá őt nyugalmából a honfi kötelesség és az igazi katonával veleszületett azon vágy: a hadi dicsőség borostyánain fejezni be a csaták izgalmai közt eltöltött életét. Testvére Ferencz, nádori helytartó, szeretete jeléül saját szerzeményeiből Trebosztón, Jahodnikon, Bisztricskán, Sámbokrétou és Neczpálon 50 teleknyi birtokrészét örökösen Istvámnak valotta be, hogy e jószágokból kényelmesen megélhessen. ⁴⁾

Révay István helyébe a nagy szerb vezért, *Bakiész Pált* nevezé ki Ferdinand a király-naszádosok kapitányává. *Ó alattu*

¹⁾ *Bécsi titk. levtr.*

²⁾ U. o. .

³⁾ *M. nemz. múzeumi levtr.* Nagy Imre közleménye.

⁴⁾ *Nagy Iván*: Magyarország családai.

szerveztetett a dunai vízi had, mely eddigelé tulajdonképen önként szolgáló királyi zsoldos és telekes dunai hajósnépből állott, valószínű katonasággá és állandó vízi hadlává, a német hajóhad mintájára. Bakics szláv telepítései, melyeket még a mohácsi vész előtti években kezdett, s most a Dráva-és Szávaközből kivándorló szerb és horvát hajósoknak s a Törökországból menekült pribékeknek az ország belsejébe költöztetésével folytatott, lehetőségessé tették, hogy a dunai véghelyeken állandóan készletben legyen ezentúl olyan nép, mely a hadi hajók kiszolgálására és a fáradságos vízi hadakozásra alkalmas.¹⁾ János királynak 1527. évi márcz. 17-ére Budára egybehívott országgyűlésén törvény is alkottatott, mely halállal bünteti azokat, kik a Törökországból ide menekülő pribékeket vagyonukban vagy személyes szabadságukban bántalmazni mernék.²⁾ A törvény ezen oltalma alatt nagymennyiségű szerb hajósnép (naszádosok és sajkások) vándorolt be Bakics hívására Komáromba és onnan Győrbe, Pozsonyba és Sellyére, sokan közülök elszoltak egész Szombathely vidékére, a honnan ismét néhány száz család Stiria bensejébe is elhúzódott.³⁾ A harczos rájáknak ezen betelepítése tette Bakicsot oly kedvessé a bécsi udvarnál, és főleg ezen érdemeiért nyerte s foglalhatta el egy kis királysággal fölrő terjedelmes uradalmaít a Duna felső tájain.

Mikor Ferdinand 1528. évi október elején Pozsonyba megérkezett és ismét Katzianer vette át az északi megyékben Zápolyáék ellen a tusát, már Bakics volt a naszádosok főparancsnoka.

Az év végnapjaiban minden jel arra mutatott, hogy a Zápolyával szövethkezett törököknek újból való bejövetele az országba a jövő tavaszra elmaradhatlan. Zápolyának folyvást szaporodó pártja és hadai már az egész Tiszán-túlnek birtokában valának. Becse, Becskerék, Világos, Csanád és Lippa meghódoltak neki, a végszendrői basa Mehemed pedig egész Makóig ment a vajda elébe, hogy a portával kötött frigy dolgában vele értekezzék. 1529. évi január 23-dikán hír érke-

¹⁾ A Dráva és Száva közt compact szláv terület állott fen még a XVI. században is. Magyarországnak dr. Laz Farkas által készített azon térképén (Hungariae descriptio), melyet *Ortelius Ábrahám* az ő *Theatrum oder Schawplatz des Erdbodens* című munkájában kiadott, a Wanka és Ermany körül elterülő föld »Rascia«-nak nevezetik.

²⁾ *Fraknói*: Magyar országgyűlési emlékek, I. k. 120. l.

³⁾ *Bidermann II. J.*: »Die Serben-Ansiedlungen in Steiermark.« — Szerb telepek Stiriában I. Ferdinand alatt: *Wernsee* a Murán, *Aichhof* Pettau fölött, *Skok* Kranichsfeldnél a Drávavölgyben, *Rogeis* (Ragosa), *Scherschovicza* szent Mareimmál Ponigltól keletnek és *Kötsch* a Bachern-hegy aljában.

zett Budára a Mohács táján táborozó Bakicstól, hogy a Grabariai Beriszló István rácz deszpota emberei Bácsot és Félégyházát, mely erősségek egyedül álltak még ama tájakon az ország védelmére, a törököknek elárulták, s ez által lehetővé vált az ellenségnek akár szárazon, akár vizen egész Pestig felhatolnia. ¹⁾ Az események ezen újabb fordulata szükségessé tette, hogy Bakics állandóan jelen legyen a parancsnoksága alatt levő dunai csapatoknál és személyesen tegye meg az intézkedést a közelebbi vízi haljáratra, annál inkább, mert a vajda embereinek csábításai utóbbi időben a naszádosok java-részt megmételtyezték. ²⁾

¹⁾ Ferdinand ügyei tehát mindjobban bomladozni kezdtek Magyarországon. Az átpártolások és egyéb bajok nagy részé- nek Ferdinand hadvezérei, de leginkább Katzianer voltak okai. A hadak fizetésére csak nemrég 20,000 aranyat ajánlottak az urak Ferdinandnak. Katzianer iszonyú zsarolással maga hajtotta be a pénzt a felföldi vármegyékben, és magának tartotta azt. Ferdinandnak a saját helytartótanácsa írta meg azt 1529. évi január 28-án. ³⁾ A Magyarország részéről nyújtott pénzsegély — mondja többi közt a tanács — nem külföldi hadaknak adatott, hanem az ország határainak védelmére, a naszádosok és a király egyéb szolgálói hópénzeinek fizetésére. Fizetés nélkül János vajda mellé szegődnek a hajólegénység, minek következtében Buda a török hajók támadása veszélyé- nek lenne kitéve. ⁴⁾ Mindez nagy kárára lehet ő felségének; mert ha naszádosaink nincsenek, a törökök már régen Buda alá jöttek volna hajóikkal. ⁵⁾

Szalaházy püspök lelkiismeretességének és hazafiságá- nak köszönhető, hogy a naszádos had szétmállása eddigelé meg nem történt. Ha az néhány hónappal később mégis bekövetke- zett, annak nem ő volt az oka. Megtette azt is, hogy egy alkalommal főpapi becsületét kötö le a hátralevő naszádos zsold mielőbbi kifizetésének biztosítására. ⁶⁾ Személyes tekin- télye és jóakarata, valamint az elismerés, melylyel e hadi

¹⁾ Szalaházy levele Ferdinandhoz. (*Géray*: Urkund. u. Actenst. XVI—XVII. Jahrh. II. 58. l.)

²⁾ U. o. »Curatur expeditio Nazadistarum, quorum bonam partem per Joannitas infectam intelligimus.«

³⁾ *Bucholtz*, III. 274—275. — *Géray*, id. m. II, 59. — *Szalay L.*: Magyarország. tört. IV, 91.

⁴⁾ *Géray*, id. m. II, 275.

⁵⁾ *Bécsi tiltk. levtl.* A budai helytartó és a kir. tanácsosok levele Katzianerhoz.

⁶⁾ »Obstrinxi meam fidem — írja Budáról Ferdinandnak 1529. febr. 10-én — in Nazadistarum quoque stipendium, quod nunc paratur.« (*Géray*, id. m.)

tényező iránt viseltetett, bírt annyi súlylyal a marczona legénység előtt, hogy az ő kedvéért nem hagyta el helyét, míg a legvégső szükség rá nem kényszeríté. Márczius 4-diki levelében, melyet a helytartótanácsból terjeszt fel, a király kiváló figyelmét hívja fel Szalaházy a naszádosokra, hathatósan ajánlva neki azok teljes felszereltetését és szaporítását a közelgő török háborúval szemben. Budán persze nem volt pénz. De a helytartó országos fontosságúnak és elodázhatatlannak tünteté fel a naszádosok ügyét, és bár tudta, hogy nem mond kedves dolgot urának, felhozta azt mégis, nehogy mulasztása miatt őt érje a bekövetkezhető veszedelem vádja. »Kellemetlenséget okozunk vele felségednek, noha tudjuk, hogy nagy gondja van a hajóhadra. Minthogy azonban az ellenség abban a véleményben van, hogy győzelme leginkább az ő hajóhadától függ: könyörögni akarunk felségednek, szerezzen be felséged is olyan dunai hajóhadat, mely az ellenségével bátran versenyezhet. Halljuk, hogy a törökök vizen készülnek bennünket megtámadni. *Naszádosaikat tehát szaporítani kellene!* Már eddigelé is nagy hasznukat vettük. Azonban nem tudjuk, hogy a meglevőket is honnan fizessük, sőt módját sem látjuk, mikép elégítsük ki őket jövőre, ha csak felséged nem fog róluk gondoskodni.«¹⁾

Sajnos, hogy Ferdinand, bármint óhajtá is, sem Magyarország teljesen kimerült jövedelmeiből, sem más forrásból nem gondoskodhatott a naszádosokról, a mint azt tanácsosai jónak látták és a fenforgó szükség megkívánta. A naszádosok és hajók szaporításáról szó sem lehetett; sőt még az időközben szükségessé vált hiányokat sem volt képes pótolni a fűhöz-fához kapkodó király. A tavaszi viharok által elmerített és elszélesztett néhány naszádot és dereglyét Pemfflinger István, kamarai superintendens, saját költségén volt kénytelen pótolni vagy kijavíttatni, mert a király ráfogta, hogy nem jól vigyázott a felügyeletére bízott járművekre.²⁾

¹⁾ *Bécsi titk. levél.* Az eredeti négy pecséttel ellátva. Felhasználta Bucholtz is, id. m. III, 279.

²⁾ *Fabritius Károly:* »Pemfflinger Márk szász gróf élete« című művében 1531 – 1532. évre tette Pemfflinger Istvánnak kamarai ispánságát. Utána írta azt *Thallóczy* is »A kamara haszna« című művében. Azonban kétségtelen, hogy Pemfflinger már 1529-ben viselte a kamarai ispáni hivatalt. Kitészik ez Ferdinandnak az elveszett naszádokra vonatkozó leveléből. A király írja Pemfflinger Istvánnak 1529. évi ápril 22-én Speierből: »Intelleximus potiorem partem nazadarum nostrarum, quas Budae reliquimus, desiderari, et partim fluvii raptu absorptas, partim alio abductas esse, quod cum non parum et jure quidem doleamus maxime, cum ipse scias, quo labore et sumptu illae pro bono totius regni comparatae fuerint et quantum eadem iis potissimum rerum turbulentis sint necessariae. Tibi itaque, cui earum custodia ex officio incumbit, seriose committimus, ut omnes eas, quae deficiunt, tuis sumptibus et impensis

A sokszor ígért külségély sem jelentkezett. Ferdinand kénytelen volt a külhatalmak puszta biztatásaival beérni. Mintha csak II. Lajos kora támadt volna fel újból, minden szerencsétlenségével s bajával. A király-naszádosok története közel másfél évtizeden át nem egyéb, mint az éhezőknek fájdalmas kiáltozása kenyérért. A gyámoltalan király nem tud rajtok segíteni, hanem ígéretekkel tartja bennök ideig-óráig a lelket, míg kincstartója legalább a félzsoldot elő nem teremti valahonnan. A szegény nyomorúltakat szájalmas helyzetök kényszeríté rá, hogy hűségöket megszegjék, párt-ütésre és szökésre vetemedjenek, az eltaposott haza lakosságát fosztogassák s az ellenséggel cimboráskodjanak. Bakics ellátogat ugyan néhányszor Budára a naszádos vajdákkal pénzt, élelmet és ruházatot kérni; de mivel közönségesen üres kézzel bocsátják el, az érzékeny katona ezt annyira megrestelli, hogy nem megy többé vissza a sorsa sanyarúságán fel-dühödött fizetetlen hadhoz.

Az sem használt, hogy a helytartó és tanácsosai élénk színekkel festék le a király előtt a helyzet tarthatatlanságát, meg hogy Zápolyáék és a törökök mennyire csalogatják a naszádosokat a magok részére. »Félni lehet — mondják, — hogy a naszádosok, főkép a szerb legénység, a közelebbi napokban oda csatlakoznak a törökökhöz, vagy Zápolya Jánoshoz, s elfogván kapitányaikat, ellenségeivé lesznek a különben is sok sebből vérző hazának. Ha ez megtörténik, mitől Isten őrizzen, felséged elveszteni nem csak összes hajóit, hanem a fölszerelvényét is, mely azokon van. A török pedig néhány nap alatt Budán teremne.«¹⁾

Május 16-án egyszerre négy levelet küldött Ferdinand Linczből Budára, naszádos ügyben. Legelőbb is a budai kamarának hagyta meg, hogy Bakicsnak és a naszádosoknak fizetését legalább felerészben adja ki; üres kézzel semmi szín alatt el ne bocsássa őket, hogy jövőre annál buzgóbban szentelhessék magokat királyi szolgálatuknak. Nádasdynak és Pemfflingernek azt írta, hogy meghagyta Bakics naszádkapitánynak, hogy kémeket tartsanak, kik őt pontosan és hitelesen értesíték az ottomán had minden mozdulatáról. Mivel pedig az ilyen fontos ügyben nem lehet pénz nélkül eljárni: olvassanak le az urak Bakics kezeihez száz magyar forintot, bárhonnan veszik is a pénzt, és azon legyenek, hogy a kívánt sikert a magok

mox refici et reparari cures ita, quod in eisdem ubi ad regnum istud applicuerimus et necessitas aliqua ingruere coeperit, nullum plane defectum experiamur. Secus minime facturus. (Bécsi titk. levtr.)

¹⁾ Bécsi titk. levtr. A helytartó és a tanácsosok levele Ferdinandhoz, 1529. máj. 9-éről.

részéről is előmozdítsák. Szalaházy és az országtanács szintén kaptak a királytól leiratokat, s utasítva lettek, hogy Bakics Pál fizetését és a naszádosok zsoldját legalább némi részben törleszteni minden igyekezettel serénykedjenek, »nehogy ezen emberek azt higgyék, mintha oltalom és segély nélkül hagytuk volna őket, kivált a mostani nehéz időkben, mikor olyan nagy szükségünk van rájuk.« Bakicsnak ezeket írta: »Nehogy hozzád való kegyelmünkből bármi is hiányozni látszassék. meghagytuk a kamaránk tanácsosainak, hogy téged és naszádosainkat, ha csak részben is kielégíteni igyekezzenek. De ha mindazonáltal nem teljesíthetnék ebbeli akaratomkat, mi magunk fogunk gondoskodni alkalmas eszközről és módról, hogy kielégíttessél, és visszatérve ismét állomásodra, többi hű szolgálunkkal együtt hivatalodban segítségünkre lenni buzgó lélekkel iparkodjál. Ne gondold, hogy nem fogunk téged kegyelmünkben és jótéteményeinkben részesíteni; sőt ellenkezőleg, egészen biztosra vedd, hogy úgy téged, mint a többi jó és hű szolgálunkat állandóan gondviselésünkbe veszünk. Ne keserítsenek tehát mód felett a dolgok jelenlegi folyásának csekély nehézségei, melyeket Isten segítségével el fogunk hárítani. A Szepesi Jánosnak trágár és hazug ígéreteibe ne helyezd bizalmadat, és ne törd, hogy naszádosaink elhiggyék azokat. Hiszen láthatjátok, mit érnek ama hitegetések és mit gyümölcsöztek azok mostanáig. Hogyan is segíthetne és gazdagíthatna a vajda másokat, ki maga is olyan helyzetben van most, hogy önmagán sem képes segíteni? Mint okos és tapasztalt ember beláthatod, sőt kell, hogy igaz hűséged is, melylyel nekünk tartozol, azt sügalmazza neked, hogy ama cselszövényeknek és csábításoknak semmi hitel sem tulajdonítandó. Egyébiránt meghagyjuk neked: igyekezzél minden lehető és alkalmas módon megtartani naszádosainkat a mi szolgálatunkban, és egyszersmind arra bírni őket, hogy kegyeinket tekintetbe vegyék és szemök előtt tartván sorsuk jövő javulását, mások káros rábeszéléseinek és hazug szavainak hitelt ne adjanak. Legyenek türelemmel, hogy zsoldjok kifizetése akaratomkon kívül csekély halasztást szenvedett. Azon leszünk, hogy rövid idő múlva ők is, mások is megkapják illeteikeket.«¹⁾

Ez a kilátásba helyezett rövid idő egy hónap múlva sem telt le. Bakics tehát nem ment vissza a naszádosokhoz! A helytartó és a tanácsosok június 10-én ismét a király elébe vitték a naszádosok ügyét. Noha szorgosan utána néztek is, sehogy sem találhatták módját a naszádos had követelése kielégítésének. Kéri ő felségét, segítené mielőbb a bajon; mert ha a naszá-

¹⁾ Mind a négy levél a *bécsi titk. levéltárban*. (Hungar.)

dosok meg nem kapják illetékeiket, mindnyájan kilépnek a szolgálatból és az ellenséghez pártolnak át. »Ez által pedig tetemesen gyarapodnék az ellenség ereje, és oly roppant veszedelmet hozna ránk, hogy egyhamar nem szabadúlhatnánk meg tőle.«¹⁾

Időközben a naszádosok kapitányi fővezérlet nélkül, úgy látszik csak vajdáik parancsnoksága alatt állottak. Egy hajóosztály a Dráva-balparti Siklósnál, többi része pedig a Dunán Erdőd és Tolna közt teljesíte őrszolgálatokat.

Szulejmán még május 10-dikén indult el Konstantinápolyból 300,000 főnyi sereggel Magyarország határai felé. 500 erősen fölkészített naszád s gálya úszott fel a Dunán a hatalmas császár kíséretében. A félelmes fürgeteg mind közelébb húzódék a déli végházakhoz. Zápolya rögtön értesíté az ország lakosságát, hogy szövetségre lépett a padisával, ki az ő ellenségeit a magáéinak is nézi, és föltett szándéka kiirtani azokat, kik adott hűtöket megszegtek.

Nagy remegés fogott el tehát mindenkit, ki nem tartozott Zápolya párthivei közé! Budán is egész nagyságában mérlegelték az urak a bekövetkezendő közveszedelmet. Szalaházy a király nevében a vármegyékhez fordúlt, felhíván őket, hogy tekintettel a közeledő veszélyre, toldják meg önként a kamara hasznát 30 dénárral. Tolnába és Baranyába, valamint az összes al-dunai városokba és községekbe külön futárok mentek, kérve ama vidék lakosságát, hogy mindenki tehetsége szerint járuljon hozzá a hajóhad fizetéséhez. mert az első sorban is az alsó végeket oltalmazza. »Hogy mekkora lesz az összeg — írja a tanács a királynak. — melyet ezen az úton gyűjthetünk. előre nem tudhatjuk; de ha mind befolyyna is, a mit remélünk. még akkor sem lenne elegendő a király-naszádosok kielégítésére és a többi égető szükségek fedezésére. Attól kell továbbá tartanunk, hogy a naszádosok még a pénz beszédése előtt vagy mindnyájan, vagy bizonyára nagyobb részben elpártolnak felségedtől és az ellenséghez szegődnek. Éjjel-nappal követelik illetékeiket s váltig azzal fenyegetőznek, hogy kilépnek felséged szolgálatából, a mi bizony nagy kárára lenne felséged ügyének.«²⁾

Június elején már mutatkoztak az ottomán portyázók az Al-Duna mindkét partján és a Száva-Drávaközben. Június 18-dikán tetemesb török hajóraj jött fel a Dunán Erdőd alá, s rövid fontolgtatás után igen heves támadást intézett az ottani kikötőben tanyázó hajóhadunk ellen. Naszádosaink külön-külön

¹⁾ Bécsi titk. ltr.

²⁾ U. o. A helytartótanácsosok levele a királyhoz, 1529. jún. 15-dikéről.

hajókon, felerészben szerbekből, felerészben pedig magyarokból állottak. A törökök támadása árulás folytán történt s kicsinált dolog volt a szerb legénységgel. *Mert alig kezdődött a viadal, a szerb naszádosok hirtelen kiváltak naszádjajkkal a hajótömbből és a törökökhöz csapván át, most az ellenséggel együtt rohantak meg a magyar naszádotokat.* A magyarok látva a gyalázatos árulást, de különben is gyengéknek érzvén magokat az aránytalan túlerővel szembeszállni: megfordíták hajóikat s dagadt vitorlákkal siettek be a Dráva torkolatába, egész Siklós alá. Az egész hajórajból csak 16 naszádot menthettek meg s vihettek magokkal Siklós vára védőszárnai alá; a többi hajók a rajtok levő hadi szerszámmal együtt mind török kézre kerültek. Maga a magyar legénység sértetlen maradt; senki sem veszett el közülök, még naszádjajkait is hiba nélkül vitték ki a tűzből. Az elpártolt szerbek és törökök kegyetlenül égették, pusztították most az al-dunai vidéket, a nélkül hogy valaki útjokat állhatta volna. A megrémült nép, pusztán hagyva tűzhelyeit, futott előlök, vagy ő is törökké lett. A megmaradt magyar naszádosok is csakhamar szerteszéledtek volna, ha a Siklós védelmével megbízott Hoberdanacz János és az Erdélyből éppen akkor oda érkezett Perényi Péter pártfogásukba nem veszik őket. Perényi legott bátorítólag szólott hozzájuk és saját költségén tartá meg őket a király további szolgálatában. Sőt nem kimélt áldozatot és fáradságot, hogy a hiányzó naszádotokat újakkal pótolja és a legénység számát lehetőleg felszaporítsa. ¹⁾

A király-naszádosok szerb osztálya hűtlenségének híre csak június 21-én jutott el Budára. Eleinte senki sem tudta biztosan, hogy voltaképen mi történt és hogyan történt. Csak annyit lehetett érteni, hogy a naszádosok átszöktek a törökökhöz. A megrémült országtanács rögtön tudatta a hírt a királylyal, s másnap is körülményesebb közlést terjesztett fel a dologról. »Kétségkívül nagy veszteség ez felségedre nézve; de azért lehet még pótolni a kárt és helyreütni a csorbát. A szökevények helyébe lehet jobbakat, vitézbbeket és megbízhatóbbakat találni. Azonkívül van felségednek még itt Budán is számos naszádjja és fölszerelt hadi hajója. Csak a pénz hiányzik, a mi nélkül pedig mitsem kezdetünk. Lehetetlen kieszelnünk, hogyan és honnan teremtsük elő a szükséges pénzt. Az alsó részek lakossága majdnem mind szétfutott a félelem miatt, s még csak Buda és Pest áll épségben. De a két várost is csak úgy lehetne megmenteni, ha védelmükre elegendő hajóhadat állíthatnánk. A szerb naszádosok által kalauzolt török hajóhad azon lesz most, hogy a

¹⁾ *Bécsi tiltk. levélr.* Hoberdanacz levele Ferdinandhoz. Siklós, 1529. jún. 19.

Dunán egész idáig felhatoljon és felséged alattvalóira még az eddigieknél is súlyosabb csapásokat mérjen. Hogy ez meg ne történjék: az Istenre kérjük felségedet, méltóztassék kegyesen pénzről gondoskodni, hogy az elvesztett naszádos legénységet ne csak pótolhassuk, hanem szaporíthassuk is, és a hajóhad oltalma alatt biztosságban maradhasson Buda és Pest addig is, míg felséged magyarországi nagy hadjáratára felkészül.«¹⁾ Báthory István palatinus és helytartó június 29-én szintén írt a királynak. Kérte őt: venné tekintetbe a keresztény vallás érdekeit is, és siessen mielőlt nagyobb hatalommal az ország megmentésére.²⁾

Daczára a sok könyörgésnek és sürgetésnek, a királytól sem katonai segély, sem hajó, sem pénz nem érkezett. Fájdalmas aggodalommal panaszlá ezt Szalaházy a király titkárának, Oláh Miklósnak írt levelében. »Kérdezi ön — ugymond, — hogy mi történik nálunk? Nehéz e kérdésre egyikét szóval válaszolnom. Várjuk a királyt és remegünk. A nemesség, polgárság és parasztság fut, menekül, ki merre tud. Mohácsot Mehemet bég ismét elhamvasztotta s Bátha is félig leégett. Naszádosunk egy sines. (T. i. Budán; mert a kik voltak, az Al-Dunára küldettek.) Semmi készülődés sem történik; és nem is fog történni, míg valahonnan külföldi segély nem érkezik.«³⁾

Perényi Péternek megírta a király, hogy elismeréssel vette tőle a naszádosok erejének kiegészítését, s a hajók szaporítása körül szerzett érdemeit jó néven veszi. Intette őt, hogy ne szűnjék meg jövőre is hasonlóan cselekedni. Utasítja egyszersemind a magyar kamarát, hogy miután most már az al-dunai hajóhad helyreállítatott, a hajók hiánya is kiegészítette, azon legyen a kamara, hogy a naszádosok zsold és más egyebek dolgában hiányt ne szenvedjenek s a király jöveteléig együtt maradjanak.⁴⁾

Mindez természetesen csak a pusztta szónál maradt. A roppant török sereget készületlenül fogadta az ország. A mi tevékenységet Ferdinand akkor kifejtett, az főképen Ausztria és Bécs megmentésére irányult. A felső-eunsi kerületi főnök utasítást kapott, hogy *Unghad Andrásnak* pénzt bocsásson rendelkezésére, az ottani hajóhad számára.⁵⁾ *Rauber Miklós*

¹⁾ *Bécsi titk. levtr.* A helytartó és a tanácsosok levele Ferdinandhoz. 1529. jún. 22.

²⁾ U. o.

³⁾ *Ipolyi*: Oláh Miklós levelezése. (Monumenta Hungar. Histor. XXV, 11.)

⁴⁾ *Bécsi titk. levtr.* Ferdinand levele Perényihez. Budveisz (Budvicz) 1529. júl. 19.

⁵⁾ *Bucholtz*, III, 296. l.

galióta, a német hajóhad másik parancsnoka, ki Frigyes tartományi gróf seregénél szolgált, szintén Bécs védelmére rendeltetett ki a király által. ¹⁾ De Magyarországról s annak fővárosáról későcskén és úgyszólván sehogysem gondoskodott Ferdinand. Csak az utolsó napokban érkezett tőle 1100 főnyi német csapat a budai várórség erősítésére.

Mikor a nagyvezér serege augusztus 18-dikán Mohácsra érkezett, az al-dunai naszádosokat már sem Siklós körül, sem egyebütt nem találta. Maga Perényi is megfutott onnan, de Zápolya emberei által elfogatván, Szulejmán elé vitetett s annak táborából volt kénytelen végig nézni szeptember 3-dikától 8-dikáig Budavár vívását és bevételét. Az al-dunai naszádosok is török hatalom alá kerültek. A szultán Zápolya kegyelmére bizta őket.

A török sereg tehát egészen bántatlanul, majdnem minden ellentállás nélkül vonult fel Bécs alá. Buda, Visegrád és Esztergom egymásután török kézre kerültek. Mikor ennek a komáromi őrség híret vette, megszökött és az ellenségnek engedte át a várat. Csak később szerezte azt vissza Ferdinandnak Hardeck János vezér az ő spanyol katonaságával. E szerint a törökök nem is annyira táborozva és harczolva, mint inkább kényelmesen útatva jutottak fel egész Pozsonyig. A pozsonyi vár alatt komoly ellentállásra talált a 400 hajón érkezett 6000 főnyi török vízi had. A várórség heves ágyútűzzel fogadta az érkezőket és számos török sajkát felgyújtott vagy elsúlyesztett. Az ellenség előnyomulását nem lehetett ugyan megakadályozni, de a törökök pozsonyi balesete mégis annyira megörvendezteté a németeket, hogy a nürnbergi Zell Kristóf egy hangulatos alkalmi költeménnyel is megéneklé azt és kedveskedett vele a királynak.

»Etlich geschütz von Büchsen gross,
Versuncken jm wol in dem moss;
Auch wurden jm zerschossen
Auss Presspurck schyff das sy zu stund
Mit Büchsen schwer gingen zu grundt, --
Das hat jm verdrossen.

Die *Nassern schyff* kamen auch dar,
Derselben bey Vierhundert war,
Prouandt vnd weer sie trugen;
Ir waren bey Sextausent man.
Die pruck wardt von jm abgethan,
Das leger sy do schlugen.²⁾

¹⁾ Bucholtz, III, 297. l.

²⁾ Ein neues Lied. Nürnberg, 1529. *Nemz. múzeumi könyvtár*,

Szept. 24-ikén már körülzárták a törökök a birodalmi fővárost, ¹⁾ mintán Dévényt hatalmukba kerítették s a dunai hidat elégették. ²⁾ A szultán fényes dunai flottája a martalóczokkal együtt a Duna hosszában, Nuszdorftól lefelé a Schottenthorig, állítottatott fel. Most ez uralkodott egyedül a fejedelmi folyam fölött. A német hajóhadnak Bécs alatt horgonyzó osztályát, minthogy magában véve gyenge volt, a külföldi vízi erő pedig elmaradt, nehogy török kézre jusson, fölégetteté s elsúlyeszté Ferdinand, csak néhány hajót hagyván meg az egész székvárosi vízi hadból. ³⁾ Frigyes tartományi gróf, kit a speieri birodalmi gyűlés fővezérré nevezett ki, nagy készülettel ugyan, de későn indult el Regensburghól Bécs fölmentésére. Linczbén Ferdinand kitüntetésekkel s ajándékokkal fogadta a tekintélyes hajórajjal megérkezett grófot, — s bizni látszék vállalatának sikerében. Linczből — mint a krónikák írják — »et velis et remis« sebesen sietett ugyan Frigyes Bécs segítségére; de útközben találkozva a törökök feltartóztatására előre küldött lovas és gyalog csapatok vezérével, Harstal Menyhérttel, tőle értesült, hogy Szulejmán már körülzárta az osztrák fővárost. Harstal intette, hogy térjen vissza; de Frigyes az ellenségen keresztülrögni és feladatát megoldhatni remélvén, tovább hajózott naszádjával. Azonban nagy vihar és sűrű köd ereszkedett a vízre és csakhamar elzárta előle a kilátást, lehetlenné téve, hogy a hajókkal tovább haladjon. Frigyes ott rekedt tehát az úton Kressmaur városka alatt szept. 25-éig, és csak nagy küzdelemmel közelíthete Bécshez. ⁴⁾ De Bécsbe ekkor már be nem

¹⁾ *Schreiber Farkas* 1529. évi szept. 12-dikén írja Ferdinandnak: »Die turkischen Nassaden oder Schiff liegen zwei Meilen oberhalb Komorn, und unsere Nassaden sind gegen Pressburg gekommen, können sich unten nicht mehr halten.« (*Hormayr és Mednyánszky: Taschenbuch f. vaterländ. Gesch. VIII. évf. 224. l.*)

²⁾ *Wahrhaftiger Grundt vnd bericht von dem Thürkischen Krieg, 1529. M. n. múzeumi könyvtár.* Olvassuk benne: »Auf den 24. tag Septembris seyndt des Thüerken Nasseren schiff, welche in die vierhundert gewest, an die Thunaw kummen, in die achthundert starck und mit vil geschütz, haben den Thäbar daselbst verrenth, vnd die prucken abgeworffen mit all jhr zugehör verrent, vnd verderbt, vnd also das Wasser die Thonaw desselbigen orts eygenommen vnd belegert.«

³⁾ *Wahrhaftige Handlung wie vnd welcher massen der Türck die stat Ofen vnd Wien belegert.* *N. múzeumi könyvtár.*

⁴⁾ U. o. »Auch desselben tags (25. Sept.) kamen die letztern knecht in die Stadt, so vom Reych geschickt, waren zwey fendleyn von Nürnberg. Vnd als sie an abfaren kamen gehn Kressmaur, ein Stedleyn an der Thunaw gelegen, kunten vor vngestüm des windts nicht fortfaren, müsten in jhrer ordnung zu Füess gan, vnd das schiff hernach treÿben lassen. Also verliessen benante Knecht ihre schiff vnd zugen zu füessen mit gerüster ordnung vnd aufgerekten fendlein vnverhndert des feÿnds bis in die stadt.«

juthatott; mert Szulejmán szárazon és vizen bevehetetlen állásokba helyezkedvén, a Ferdinand által fentartott néhány hadihajót is lefegyverezte és elfoglalta, a dunai hajóhidakat pedig görög tűzzel fölégette.¹⁾ Sajkásai megrohanták ugyan néhányszor a Schottenthort, de eredményt kivívni nem voltak képesek.

Ezek után, a mint bántatlanul jött, úgy senki által sem nyugtalanítatva távozott is a rettentő hódító Magyarországból. Bécsset nem sikerülvén megívnia, október 14-dikén visszavonult Auszriából, s Magyarországot török hűbérül Zápolyának hagyva, novemberben Konstantinápolyba takarodott.

Most jött be Ferdinand magyar királyságába. Elhozta Zápolya ellen a fölmentett Bécsnek német és cseh labanczait. Seregét 50 naszádból álló hajóraj követé spanyol, német és cseh legénységgel.²⁾ E vizi had nélkül vonakodott a fővezér Salm Magyarországba betörni; mert már márcziusban hire járt, hogy a török hajóhad visszajő s Győrt és Óvárt 100 hajóval ostrom alá veszi.³⁾

Salm Miklósnak utasítása volt: előbb Esztergomot elfoglalni s aztán egyenesen Buda alá menni. Egész Esztergomig senki sem tartóztatá fel a németeket útjukban. De már Esztergomnál meg kellett állniok; Várdai érsek szembeszállt velök. Zápolya most *először* küldé tűzbe a szultán hátrahagyott hajóival szépen felszaporodott saját hajóhadát, hogy Várdainak segítségére legyen. November első napjaiban heves tusát küzdött a két ellenséges hajóraj egymással. A német naszádosok győztek és sok kárt tettek a Zápolyáék vizi erejében. Némethy Miklós alkapitány 1529. nov. 9-én írja meg Serédy Gáspárnak a csak pár nappal azelőtt történt eseményt, melyről fia Imre beszélt, hogy a Zápolyáék dunai hadából számos hajó legénysége teljesen tönkre tétetett s hogy a folyam tele volt a kardra hányt legénység úszó holmijával és üres naszádjával.⁴⁾ Salm, a bécsi hős, megvette ugyan Esztergom városát; de a vár alól, melyet a Budáról érkezett magyar naszádosok erősen védel-

¹⁾ *Soiter*: De bello pannonico. (*Kovachichnál*: Scriptor. rer. Hungar. minor. II, 298.)

²⁾ *Ipolyi*, id. m. 20. l. Oláh Miklós tudósítása Gerébhez. Lincz, 1529. nov. 4.

³⁾ Biztos tudósítás érkezett — írja Salm Marcheggből 1530. évi márcz. 12-én Ferdinandnak — »wie die türkischen Nassaren mit hundert scheffen für Raab gen Altenburg herauf khomen:« a miért is azon legyen ő felsége: »das Wasser behalten und innehaben mögen« (*Cs. és kir. osztr. belügyminisztériumi levéltár. Közölve Meynertnél: Das Kriegswesen der Ungarn, 138. l.*)

⁴⁾ *M. nemz. múzeumú letr.* Nagy Imre közleménye.

mezének, siker nélkül kénytelenítetett Bécsbe visszavonulni. ¹⁾

Szalaházy cancellár jövőre sem jósolhatott Ferdinand fegyvereinek kedvezőbb sikert a Dunán, ha seregeinek hadi működését ezentúl jól felszerelt dunai flotta nem fogja támogatni. Tanácsolta a királynak: adna ki kegyelmi leveleket a magyarországi naszádosoknak. Azokkal a magyarokat német részre édesgetni, az elpártolt szerbeket pedig újból Ferdinand szolgálatának megnyerni remélte. Ferdinand helyesléssel vette a cancellár javaslatát s megküldé a kívánt kegyelmi leveleket mind a budai naszádosok, mind a szerb nép számára, Szalaházyra bizván, hogy a továbbiak iránt a két féllel tárgyalásokba bocsátkozzék. ²⁾

E tárgyalásoknak nem lett semmi eredménye; mert szeptember elején Mehmet szendrői basa az országba tört és válogatás nélkül, barát és ellenség jószágain, oly irgalmatlan dúlásokat vitt véghez, hogy a János-pártiak sem tudták, hanyadán vannak vele. Az izgalmas napok tehát nem valának alkalmasak arra, hogy Szalaházy az ellenpártok közt békés tárgyalásokat folytasson. Zápolya naszádosai különben is távol voltak akkor a fővárostól. Mikor Mehmet az országra tört, János király a magyar népet pusztító és rabló Török Bálint megfékezésére Szigetvárra küldé őket.

Ez alatt az öreg Bakics Pál még mindig Győrött ült birtokán és duzzogott. Megmaradt ugyan Ferdinand részén és saját huszár csapata élén támogatta is az országba érkezett Salmt, de most már nem a dicsvágy, hanem a haszonlesés mozgatta cselekedeteinek rúgóit. Azon ürügy alatt, hogy huszárjait fizethesse, lefoglalá a győri székesegyház és a pannonhalmi apátság jövedelmeit, s csak önnön javával törődván, fosztogatta az egész környéket. Petrovics Péter, kit a szerbek népszerűségénél fogva leginkább meghallgattak volna, Zápolya híve volt s a magyar függetlenség érdekeiért harczolt.

Ezek voltak az okok, hogy Szalaházy nem kézbesítheté Ferdinand kegyelmi iratait a János király naszádosai vezérférfainak és a szerbek tétovázó pártjának.

Ferdinand külföldi zsoldosokat toborzott tehát össze, hajóhada számára, midőn az 1530. év őszén másodszor jött Buda megvívására. Zápolya vizi hada 20—25 hajóból állott és a Gellérthegy tövében horgonyzott. A Tiszát Zalánkeméntől Szegedig török sajkások tarták elfoglalva. Onnan nem fenye-

¹⁾ *Ursinus Velius*, VIII. 140. 1.

²⁾ *Bécsi titk. levtr.* Ferdinand levele Szalaházyhoz. München, 1530. jún. 12.

geté Zápolyát veszély. Csak budai hajóhadát kellett még megerősítnie. Futárt küldött tehát Nándorra Momin vajdához, hogy gyorsan siessen naszádosaival Budának segítségére; mert az ingatag jellemű esztergomi érsekben és Perényi Péterben nem lehet megbízni. Momin el is jött örömet a németek ellen János királynak oltalmára. A török hajórajt 400 lovas kíséré fel Kázon vajda vezérlete alatt egész Kis-Jenő faluig, közel Pesthez, a hol megállapodtak. Momin négy szakállas ágyút kért János királytól naszádjainak felszerelésére, mit a király készséggel teljesített. A németek 14 vitorlás gályával s 40 naszáddal jöttek le a Dunán Rogendorf fővezérlete alatt, és október 31-dikén érkeztek Buda alá. A német hajóhadat most is *Unquad András* és *Rauber Miklós* vezényelte. Komáromnál a Szulejmán kezeiből szerencsésen megszabadult *Filléresi János* szintén csatlakozott Ferdinand hajóihoz, némi csekély szerb és magyar hajósnéppel. Vele voltak még Báthory Endre, Perényi Péter, Török Bálint, Bakics Pál és Bánffy Boldizsár.

A mint a németek a fővárost megközelíték, a várból és az eléjük ment magyar-török naszádtelepből élénk ágyútűzzel fogadták őket Zápolya hívei. Ó-Buda és Vác közt öldöklő vízi harcz fejlődött. A tüzelést a német hajók oly hévvel viszonyozták, hogy rövid idő alatt a magyarok és törökök naszádjai majdnem mind elégték vagy elmerültek. Erre a németek levedztek egészen Budavára alá. Volt a német hajók közt egy a többinél sokkal természetesebb ágyúnaszád is, melyet más két gályával a szent Antal monostorával szembe, a Duna közepén, állított fel most Rogendorf. Onnan kezdé aztán a vár falait töretni és a parti csapatok rohamait támogatni. Azonban Nádasdy Tamás oly ügyesen s vitézül védelmezé Budát, hogy bár a falakat Rogendorf ágyúi több helyen tetemesen megrongálták, nem csak a rohamokat verte vissza, hanem több ízben sikeres kitöréseket is tőn. ¹⁾ Zápolya személyesen is részt vett a védelmi harczban. Egy ízben négy német gályát súlyosztett el jól irányzott szakállas ágyújával. ²⁾ Az utolsó roham alkalmával ismét nagyobb

¹⁾ *Horváth M.*: Magyarorsz. történ. IV, 72.

²⁾ *Szerémi* sok részleteességgel, de szokása szerint összezavarva az évszámí rendet, beszéli el Budavár ostromát. Mondja többi közt az ő ismeretes latinságával: »Venerunt interim Germani ad Hungariam per aquam et super terram, et rex nil tremebat Rex Joannes a Germanis, quod vellent eciam venire ad Budam obsidere.« — (280. l.) »Et nostri erant tantum viginti duo nazadones et submergere fecerunt juxta infra rippam Vizwar arcis Budensis.« — (283. l.) »Et insuper aquas venerunt Germani quattuordecim cum galiis, et nazadones erant quadraginta; et inter galias vna aliarum magna erant, et magne ingeni plena erat, et cum velamine applicata erant et illa magnam galiam seorum descendere permiserunt super aquis cum ingeniis suis prope et directe Sancto Antonio

mérvü vízi ütközet történt Buda és Pest között. A németek egy vitorlás gályát és két ágyúnaszádot akartak elvontatni a várfalak előtt. A gályán Fülléresi János vezényelt. Zápolya naszádosai, törökök és szerbek, észreveszik Fülléresi szándékát s hajóikra ugrálva, úzóbe veszik a német járóműveket. A Margitszigeten túl csakugyan utólérik a nagyobb német gályát. Erre a gályát körüllebegő német naszádosok szétfeszítik vitorláikat s visszafordúlnak üldözőik ellen, kiket csakhamar Budára hátraszorítanak. Azután sebes vágatva ismét az elhagyott gályák után vitorláznak egész Káposztás-Megyerig, a hol partra szállnak s 6 ágyú fedezete alatt rövid pihenőt tartanak, hogy aztán útjokat Esztergom felé folytathassák. ¹⁾

A szükség, elégtelenség és kórság tarthatatlanná tette a vívó szárazai hadak helyzetét is. A bekövetkezett hideg, esős időjárás december közepén rákényszeríté Rogendorfort, hogy kimerült és megtizedelt hadait visszavonja meghiúsult vállalatától. December 19-én már útban voltak Esztergom felé a vívó német hadak. Ha még késnek Buda alatt pár napig: Mehmed béggel kellett volna megütközniök, »mert az terek császár vizen való ereji Budára szálla.« ²⁾ Mehmed 100 hajóval s 5000 lovas jancsárral sietett Nándorfehérvárról a negyven nap óta ostromolt Buda fölmentésére. ³⁾ »Mily szégyen — írja Oláh Miklós barátjának Jovius Pálnak, — hogy míg naponta örvendetes híreket vártunk hadseregünk hőstetteiről és dicsőségéről, most egyszerre azzal a szomorú tudósítással lepettünk meg, hogy Buda bevételre meghiúsult. Hajóhadunk visszahátrált Esztergomba, minden ágyústól és hadi szerszámostól együtt. A könnyű és nehéz fegyverzetű többi csapatok szintén hátráltak utána.« ⁴⁾

A németek elvonulása után »az terek császár vízi ereje Buda alól minden nyereségig nekil haza mene Terekországban.« ⁵⁾ Csak annyi török naszád maradt vissza Momin basa parancsnoksága alatt Buda, Visegrád és Esztergom őrizetére, a mennyi a

---

monasteriis.« Továbbá: »Et postea noster ex parte vnus miles Tracianus super aquam prius nomen *Sisallo* cum eis valde super aquam exercebant vnus alterum. Et *Joannes Fillerus de parte Alemanorum*, qui accepturi erant prius quingentos florenos sub juramento fidei eorum, et super manus Regis fecerant juramentum super rippam flui Ister juxta Sancti Gerardi. Et fellebant Regem Joannem, et iste *Sisallo* nil potuit eis quicquam facere, nec ipse aduersa pars Germanorum et nostri erant tantum viginti duo nazandones et submergere fecerunt juxta infra rippam Vizwar arcis Budensis. Et jam obside fuimus et vndique angustiatu fuimus, quemadmodum Betulienses per Olofernum stb.« (283. l.)

¹⁾ Szerémi, id. m. 294. l.

²⁾ Veráncsics, id. m. 34. l.

³⁾ *Ipolyi*: Oláh M. levelezése. 115. l.

⁴⁾ U. o. 122. l.

⁵⁾ Veráncsics, id. m. 35. l.

téli időben, mikor vizen való támadástól nem lehetett tartani, a Buda ostroma után még megmaradt magyar hajóhaddal együttesen, elegendő volt a vidéket a partok felől fedezni. ¹⁾ Ezek a visszamaradt török naszádosok sok garázdaságot űztek kémjá-rataik alkalmával, remegésben tartván a vidék összes keresztény lakosságát, kivált a németeket és a Ferdinand pártján levő szerbeket. Kegyetlenkedéseik emléke a Szerémi által elbeszélte felhévizi vérfürdőben maradt fen. Felhévizen ugyanis országos vásár szokott tartatni esztendőnként, melyre Pestről s más vidékekről számos német és szerb kereskedő jelent meg portékájával. Ezúttal gyérebbe volt a vásáros nép; mert sokan féltek jönni a török naszádosok miatt, kik a Szent-Margit szigetén tanyáztak vala. Mások nem ijedtek meg, és részint szekéren, részint hajókon jelentek meg a vásáron. A törökök neszét vették, hogy nagy falca gazdag német és szerb kereskedő érkezik Kevi felől a Dunán a felhévizi vásárra. Lesbe álltak tehát Szent-Endre fölött egy pusztá magányos kanyarulónál s fegyveresen várták sajkáikon a balsejtelem nélkül érkezőket, kikhez némely vásáros közönség, köztök két szép pesti leány is csatlakozék. A mint hajóik a török naszádokhoz közelítének, ezek legott megrohanták őket, s kivétel nélkül mindnyáját felkonczolva, elszedték tőlök pénzüket és a mi értékes holmijok volt. A holttesteket aztán a Dunába hányva, a szerencsétlenek véres hajóit éjnek idején víznek eresztették Kevi felé. Egy ilyen véres hajót, midőn az a főváros alatt úszott, a pestiek kifogtak és legott megértették e jeltől az övéikkel történt kegyetlen esetet. Egész Pest felzúdult és jajgatott miatta. A szülők gyermekeiket, a barátok barátjaikat, a szeretők jegyeseiket, a gyermekek szüleiket siratták, úgy hogy zokogásukat Budán is lehetett hallani. A gyanúba vett törököket és Momin basát Bánffy János helytartó elé állították ugyan a kárvallottak, de igazságot nem kaptak. ²⁾

Az ezután bekövetkezett közel másfélévi fegyverszünet alatt, mely az 1532. évi nyár kezdetéig terjedt, érdekes tárgya-

¹⁾ Hogy 1531-ben, télnak évadján, valóban török hajók látták el a szolgálatot a Visegrádon tartózkodó Zápolya személye körül, kitetszik Rogendorfnak a Laskival folytatott béketárgyalásokról irt e következő jelentéséből: — »Gestern, (januar 16.) die weil wir auf des Lasky Glaidt nicht geacht, mit 9 welchischen Schiffungen, 17 Nassarenschiffen, 150 Halbhagken schützen auf dem Wasser, und den gerüsteten Pferden die wir noch bisher erhalten auf dem land, hinab auf Pliedtenpurg gezogen, und als wir daselbst hin ankamen, ist Lasky 2 Stund von unser auf dem andern Land, nahent bey dem Freinstetten vornhanden gewest. Lasky ist pald nach dem wir auf das Land zum Lusthaus traten, mit 10 tür-kischen Nassaren Schiffen herüber zu uns gefaren«, — stb. (Buchholtz: Gesch. d. Reg. Ferd. I. Urkund. B. 43. 1.)

²⁾ Szerémi, id. m. 274—275. ll.

dással akarunk benne intézkedni, miről téged is rögtön értesíteni fogunk. Addig is tartsd feladatodnak az említett ráczokban ápolni üdvös és hasznos szándékukat, megérlelni bennök kezdeményezett tervöket s megerősíteni őket szóval és a rendelkezésre álló eszközökkel a mi hűségünkben. Ébreszd bennök és ápd a reményt, hogy ezen vállalatukat (!) kiváló kegyelmünkkel fogjuk megjutalmazni, s nem fogjuk őket elhagyni, sőt inkább azon leszünk, hogy a tett ajánlatra nézve rövid idő múlva helyes és jó feleletet kapjanak tőlünk. Kikötjük azonban és szigorúan meghagyjuk, hogy ezt az egész ügyet legnagyobb titokban magok közt megőrizzék és semmi halandónak fölfedezni vagy elbeszélni ne merészeljék. Ugyanazt fogjuk mi is tenni, s intézkedni fogunk, hogy ebbéli akaratunkat mások is megtartsák.«¹⁾

Bakics nem nagyon épülhetett a király határozatlan levelén. Katonásan kimért, száraz és rendkívül őszinte válaszát október 7-dikén küldé meg Ferdinandnak Győrből. »Mégértettem a ráczok dolgában hozzáam intézett levelét. Felsőged könynyen veszi a dolgot. Azt írja, hogy közölni fogja ezen ügyet testvérével, a hatalmas és győzhetetlen császárral. E szerint hosszúra fog a dolog tárgyalása elnyúlni. Pedig lássa felsőged, a tél már közel van. Ha a Duna befagy, a rácz hajóhad többé föl nem jöhet. A jövő nyárra szintén bajos halasztani a vállalat kivitelét; mert ha a ráczok észreveszik a törökök közeledtét, nem fognak merni átjönni felsőged pártjára. Higyje nekem felsőged, hogy mindent megtettem, a mi tőlem tellett, hogy szép szavakkal felsőged pártjára édesgessem őket. De hát ők nem gyermekek, kiket szép szavakkal kecsgetni lehet; máskép is gondoskodni kellene róluk! Kötelességem tudomására hozni ezt felsőgednek. Sok fejtörésembe s fáradságomba került ugyan, míg őket felsőged iránt ismét hajlandókká tehetém; de azért csak határozzon felsőged tetszése szerint: akarja-e birni őket, vagy nem? Ha felsőged tekintettel volna a kereszténység érdekeire, mint azt multkori levelemben is ajánltam, most kedvezőbb és jobb választ irt volna nekem. Ismétlem: attól tartok, hogy ha meglátják a török császár seregét, már nem fognak merni átjönni hozzánk.«²⁾

Ferdinand a török ellen indítandó birodalmi segédhadak szervezésével lévén elfoglalva, nem ért rá, vagy nem akart felelni Bakics levelére. De azért a szemes és bátor Bakics nem hagyott föl tervével. Neki és a szerbeknek valószínűleg sokkal inkább érdekekben állott Ferdinand szárnyai alá futni, mint

¹⁾ Bécsi titks. levél.

²⁾ U. o.

Ferdinandnak a szerb nép kétes, bizonytalan segítségét hajhászni.

Október 22-kén ismét irt tehát Ferdinandnak. »Előbbeni levelemben — úgymond — csak a rácz naszádosokról irtam felségednek; de most már a többi ráczokról is irhatok, kik közel ide a Szerémségben laknak. Azok is szeretnének mihozzánk pártolni. Fel is készültek már rá, ha felséged elküldene értök. Ugy lehetne azt legkönnyebben eszközölni, hogy felséged adna nekem, Enyingi Török Bálintnak és Pekry Lajosnak vagy 3000 lovast, s azonkívül hajóhadát is rendelkezésünkre bocsátaná. Bizony bizony nagy csomó népet emelhetnék ki a Szerémségből, s az által felséged birodalma mindjobban erősödnék. De az említett urakkal, Bálinttal és Pekry Lajossal csak most lehetne ilyesmire vállalkoznom, mielőtt a törökök a nép fölkelését és kivándorlását megakadályozhatnák.«¹⁾

Ferdinand most sem válaszolt. Pedig Bakics jól volt értesülve. A Szerémség iránt csakugyan komoly alkudozások folytak a porta és János király közt, és a dolog már annyira megérett, hogy a törökök elhagyni készültek a Szerémséget, mely esetben Zápolyának jutott volna az, a Duna mentében fekvő fontos várakkal és az egész népességgel együtt. Ezt minden áron meg akarta Bakics akadályozni. Szerette volna hát Ferdinandot is belevonni a szerbek érdekközösségébe. 1532. évi januárban elment a kenesei gyűlésre és ott Ferdinand király mellett határozott állást foglalt. Jelen voltak a gyűlésen a főurak közül *Zay Ferencz*, *Erdeuhegyi Benedek* és *Ostrosich Miklós* naszádos tiszték is. A gyűlésben kimutatta Bakics, hogy a János királyt képviselő Lasky teljesen megbizhatatlan ember. Lasky ellenben figyelmezteté a magyar ruendekeket; mondjanak le a reményről, hogy Ferdinandtól segílyt nyernek; hódoljanak meg inkább János királynak, kinek a török vissza fogja adni a Szerémséget.²⁾

A beköszöntött téli időszak és az 1532. évi tavaszon megújult török háború megakasztottak minden további tárgyalást. Az elpártolt szerb naszádosok egyelőre a törökök és illetve Zápolya részén maradtak, s a szerémiak áttelepítéséből sem lett semmi, de Zápolya sem kapta meg őket.

Szulejmán júliusban ismét töméntelen török és tatár hadat vezetett át a Száván, és egyenesen Bécsnek tartott. Ferdinand és Károly császár 90,000 emberrel várta a szultánt Bécs kapui előtt. A német hajóhadhoz spanyolok, olaszok és németalföldiek szerződtek. Kelemen pápa is vegyített közójök

¹⁾ *Bécsi titk. levtr.*

²⁾ *Fraknói: M. Országgyűlési emlékek. I. 349—351.*

olasz tiszteteket, meg zsoldos tengerészeket. Pénzt is küldött a pápa 10,000 zsoldos fogadására, s hozzá öcscse Medicis Hipolit által egy szentelt zászlót, melyet Török Bálint és Bakics Pál vitettek csapataik előtt. 1532. évi áprilban jelentést tett Zárai Jeromos a császárnak, hogy a gallioták nyomorúlt ellátásban és bánásmódban részesülnek Bécsben. A hajók felújítása is okvetlen szükségesnek mutatkozik. Szerinte szükséges az *ármádia* (genaunt Schiffung) felújításához, minthogy csak 28 avitt vízi járómű létezik a folyami hadi hajók bécsi gyárában (Fluss Streitschiff-Arsenal), 100 naszád (Nassauer Schiff), 20 hohenuai hajó és azokra 2500 archibustiárius.¹⁾ Pozsony és Esztergom elláttattak a szükséges hadi szerekkel. — Szulejmán ezen alkalommal nem erre vette ugyan útját; de mig ben volt az országban, a Dunán is történtek följegyzésre méltó események.

Augusztus elején ugyanis Gritti jelent meg Esztergom alatt oláh és erdélyi hadakkal, meg Zápolyának hajóhadával, melyet most két olasz kapitány, *Cassano* és *Numillo* vezényelt. A Ferdinand kezén levő várban másfél év óta zsoldos spanyol katonaság teljesíté az őrszolgálatot. Várdai gyanús lévén Bécsben, hogy ismét Zápolyához pártol, nem rendelkezhetett többé tulajdon katonasággal, hanem Pozsonyban volt kénytelen lakni. Az érsek hűbéres hadát Horváth Bertalan vezeté, ki mellé Ferdinand még 1000 külföldi labanczot rendelt. Lascano Tamás várnagy szerencsésen állotta ki az ostromot, sőt néhány kitöréssel is károsítá a vívó csapatot. Gritti hajóhadának feladata volt elvágni a várral való közlekedés vonalát és kiéheztetni belőle a várnépet. A hajóhad részéről fenyegette tehát a várat legnagyobb veszély. Ennek a vár alól eltávolítására a német hajóhad egy erős osztályát küldé le Pozsonyból Ferdinand. A hadi hajókat eleségszállító hajók és bárkák kísérték, jól megrakva élelemmel és hadi szerekkel, a nélkülözéssel küzködő esztergomi várőrség számára. A német hajórajt *Corporanus* kapitány vezénylé. *Brandisz Zsigmond*, a német hajóhadak akkori főkapitánya, egy másik hajóosztálylyal Bécsben maradt, Frigyes fővezér táborkaránál, hogy esetleg a dunai hidnak védelmére legyen.²⁾ Gritti kémei hírül hozták a pozsonyi hajóraj közeledtét, és hogy Ferdinand Brandisz főkapitányt is utána küldi a pozsonyiaknak, ha a szükség úgy hozná magával. Egy Zapata nevű spanyolt is emlegettek, kit Ferdinand gyúlóanyagokkal megrakott hajókkal küldé a magyar hajók megsemmisítésére. Gritti tehát megelőzni akarván a németek hajóhadát, melyen most tulajdonkép velenczések szolgáltak, és egyúttal megakadályozni

¹⁾ *Meynert*: Gesch. d. Kriegswesens, II. 167. 1.

²⁾ *Soiter*: De bello pannonico. L. II. (*Kovachichnál*, 333. 1.)

óhajtván a bécsiek tervezett egyesülését is a pozsonyiakkal, haladéktalanul útnak indítá a magyar hajórajt a németek fogadására. A két ellenséges hajóraj nem messze Komáromtól, Piszke, Lábatlan és Nyerges-Ujfalu közt, kora reggeli időben pillantotta meg egymást. Ámbár Ferdinand némely hajónagyjai tanácsolták, hogy az ütközet halasztassék el és a hajóraj evedzen vissza Komáromig, hogy ott a Brandisz főkapitány segéd-hajóhadát bevárhassa: az ütközet mégis megtörtént, mert a tisztek többsége nem hallgatott az okos tanácsra. A mint a riadó kürtje megszólalt és a jel mindkét részről megadatott a támadásra: a jó távolra egymással szembenálló két ellenséges hajópark azonnal csatarendbe állott és lassan közeledék egymáshoz. Még lőtávolba sem értek, és már is ropogni kezdett a puskatűz és bömböltek az ágyúk. Éppen most bontakozék ki a fölkelő nap is hajnali biborpalástjából. Fényözönének vakító ragyogása megfosztá a német hajók legénységét szemök világától. Az árnyékos oldalon Gritti hajói álltak, — háttal keletnek. Alig látszottak ki a reggeli vízi párolgás kékes sűrű ködéből. Ez a körülmény nagy előnyére szolgált a Grittiéknek. Mindamellett sokáig és hevesen folyt a küzdelem; — de utóvégre a német hajóhad teljes vereségével végződött. Corporanus csak nagynehezen vergődhetett el 13 naszáddal a komáromi révbe. A többi naszádokból a legénység kiugrált a partra, és menekült. Hajóik részben elmerültek, részben a magyar naszádosok hatalmába estek. ¹⁾

Ezen vízi harez sikerétől várta Gritti az esztergomi spanyol őrség megadását. És ez bizonyára meg is történt volna rövid idő alatt, ha Szulejmán meg nem ijed a Bécs előtt egybegyűlt német seregtől, és váratlan fordulattal elhagyván az országot, hajórajának zömét is magával nem viszi Nándorfehérvárra. ²⁾ A törökök távozása után Katzianer fölmenté Esztergomot a veszedelem alól, melyben hónapok óta forgott. János király pedig, ki »az tereknek Pesttől, Budától búcsút ada, mind vizen való erőnek, mind szárazon Kaszon vajdának,« ismét a budai révben összpontosítá naszádjait. A szultán által Buda oltalmára hátrahagyott kis hajóraj a várral szemközt, a pesti oldalon foglalt állást. »*Mominis* naszádos vajda parancsnoksága alatt az Dunát őrzi Pest felől az császár népivel szorgalmatosan.« ³⁾

¹⁾ *Nagy Iván*: Francesco della Valle de Padoa emlékirata. Magy. történ. tár. III. — V. ö. még: *Rocca* »Kriegsgeschichte«; *Schell* »Oesterr. Staats-Gesch.« és *Hammer* »Gesch. d. Osm. Reichs«.

²⁾ *Istvánji*, XI. 175. — *Pray*: Epist. proc. II. 19. — *Bucholtz*: IV. 544. — *Szalay*: IV. 138—139.

³⁾ *Veráncsics*, 39—42. — *Mominis* rövid időre rá hirtelen halállal kimúlván, utóda Kázon vajda lett.

Mostantól fogva közel egy évtizedig nem fordult elő történelmi emlékü vízi harc sem a Dunán, sem másutt az országban. Jelentéktelenebb összetűzésekről, vagy török dúlárok egyes becsapásairól vannak ugyan adatok; de azért a béke sehol sem lett nagyobb mérvben megzavarva. Zápolya János hatalma ismét fogyni kezdett. Ügyei szemlátomást hanyatlásnak indultak. A dunai vidéknek Pozsonytól egész Esztergomig Bakics volt megint a főszlopa, ki nem csak vitéz huszár csapatát vezérelte, de a Komáromban és vidékén, főleg az ő uradalmain tartózkodó szerb hajólegénység fölött is főprotectori szerepet vitt. Ha Budáról, vagy az alsó végekből török száguddók úsztak fel a Dunán a Ferdinand jogában széttekinteni vagy prédálni: Bakics volt az, ki huszáraival hátukba került, felülről pedig ágyúszádokat küldte eléjük és rendszeren az egész török csapatot elfogta vagy felkoncizoltatta. 1536-ban is elfogta az Ampasa szolgáltaiban álló szerb naszádrajt, mely kémkedni ment Komáromba; de kelepczébe esvén, pórúljárt legénysége Bakics által vasra veretett és Győrött hosszabb ideig visszatartatván, csak tetemes váltságdíj mellett adatott ki Ampasának.¹⁾

A szultán bagdadi expedíciója, a versenykirályoknak gyakori békealkudozásai és sűrű fegyverszünetei, a diplomátiának közbeeső csendes működése, szóval a háború hosszabb szünetelése elegendő időt engedtek volna a Zápolya magyarországi ügyeinek hanyatlása folytán mindjobban erősödő Ferdinandnak, hogy magyarországi hadügyét elvégre jobb rendbe hozza; nevezetesen, hogy a naszádosokról is gondoskodjék az idők és körülmények igényeinek megfelelő módon. De bizony ez még most sem történt; sőt a múlt esztendőkből fenlevő töméntelen adósságok, hátralékos zsoldok és kölcsönzött pénzek sem voltak még törlesztve. *Szoros értelemben nem is lehet tehát az utóbbi esztendőben beszélni arról, hogy Ferdinandnak Magyarországon rendszer és állandó hajósevege lett volna.* A hajók ott állottak ugyan a kamara, vagy a Bakics felvigyázása alatt a pozsonyi, győri vagy a komáromi kikötőkben, de zsoldos legénység időről időre csak készpénzért, mintegy napszámba találkozott, vagy ha éppen az öreg Bakics szép módjával az evezőkhöz szólítja őket.

Tévedés volna azonban Ferdinand ügyefogyottságának, vagy éppen belátás-hiányának róni fel a magyarországi hadügy, névleg a dunai hajóhad akkori kétségbeejtő állapotát. Ama rendkívüli viszonyok nálánál sokkal eszebb, hatalmasabb és erélyesebb fejedelem akarátát is megbénították, erejét kimerítették volna. Ferdinand eddig is, ezentúl is, nem egyszer nyilvánítá jóakarátát a magyarországi király-naszádosok iránt, és

¹⁾ *Bécsi tilks. levt.* Ferdinand Bakics Pálnak, 1536. szept. 30.

kétségkívül örömezt gondoskodott volna rólok czélszerűbben, ha azt birodalma szervezésének és főleg a pártokra szaggatott Magyarországnak súlyos körülményei megengedik. Bizonyítja ezt az 1535—1536. évi pozsonyi országgyűlésen alkotott két törvény is, melyek egyikében a király szaporítani és alkalmas telkeken meghonosítani, — másikában nemesi kiváltságaikban újra megerősíteni kívánta naszádosait. »*A naszádosok — úgy mond — az idők körülményei által megkívántató számban és a mostaniaknál, czélszerűbb telephelyeken fognak fentartatni.*¹⁾ Továbbá: »*Ő felsége a király parancsolja, hogy a naszádosoknak régi kiváltságaikon alapuló azon szabadalma, mely szerint adókat, taksákat és vámokat szedhetnek, mindenütt elismertessék; mert a naszádosok fölötte szükséges szolgálói a királyi felségnek és az országnak.*«²⁾

E törvények nyújtottak ugyan kis vigasztalást a sorsukon töprenkedő naszádosoknak, és erkölcsi elégtételül is szolgált nekik; de őket megnyugtanni és a honvédelem érdekeihez kapcsolni nem valának képesek. 1537-ben ismét elhagyták állomásaikat: »mert annyi szentdei várakozás után, — írja Thurzó a királynak — majdnem koldusbotra jutottak.« Öltözetük teljesen elrongyolódott, pénzt pedig nem kaphattak. Ha a király küldött is nekik öltözetre valót, azt vagy nem kapták meg, vagy csak felét adták ki nekik a csalás és sikkasztás ezen nemében sem járatlan urak. Zalamegyéből például 600 frt adó folyt be a király-naszádosok számára; de mikor Török Bálint megtudta, hamar sietett rátenni a kezét. Az elmaradt zsold ekkor már 6470 forintra rúgott; ha tehát az egyes megyék adójából vagy a rendek ajánlataiból befolyt volna is valami kevés pénz, az korántsem lett volna elég az egész hátraléknak törlesztésére.³⁾

¹⁾ *Corpus Juris Hungar.* Decret. III. Art. 28. A. 1536.

²⁾ U. o. Decret. III. Art. 56. A. 1536. — Mind a két törvényezikk tulajdonképen 1535-ben decemberben alkotottat. Az utóbbinak eredeti szövegezése ez: »*Libertates etiam Nassadistarum, in huius modi vectigalibus, tributis, ac teloniis exigendis, iuncta eorum antiqua privilegia, iubeat Maiestas Regia ubique obseruari. Sunt enim Maiestati Regie et Regno servitores valde necessarij.*« (*Fraknoi*: M. Országgy. emlékek. I. 577.)

³⁾ *Bécsi titks. lectr.* Thurzó levele Ferdinandhoz. Sempste, 1537. márcz. 1. — V. ö. »Oklev. Függel.« A levélhez a hitelező naszádos vajdák névlajstroma is mellékelve van. »*Nomina dominorum Nazadistarum, qui infrascripto modo debita quadriennii repetunt. Joannes Füllýeres fl. 650. — Ambrosius Fogas debitum fl. 650. — Joannes Porkoláb similiter 650. — Joannes Thoth 450. — Petrus Nagh 450. — Joannes Othacz 450. — Michael Was 450. — Blasius Bejthe 450. — Andreas Nyalabjcz 450. — Ambrosius Sempsey 325. — Blasius Istenatta 325. — Nicolaus Balogh 390. — Gregorius Vayda 390. — Franciscus Bornemizza 390. fl. — Summa 6470. fl.* (Közölve *Károlyi Árpád* által is: »Adalék a nagyváradi béke s az 1536—1538. évek történetéhez.« 34. l.)

Várni azonban nem lehetett. Napról napra szaporodtak a hírek a törökök szörnyű készülődéseiről Magyarország ellen. Pemflinger Márk még a múlt 1536. évi ápril 22-én megírta Ferdinandnak, hogy egy kéme, ki Mehemet basánál Nándorfehérváron járt, visszatértekor 12 gályát és 300 naszádot látott a Dunán, — és hogy naponként nagyobb készülétek történnek. Minthogy tehát a Dunát védtelenül hagyni nem lehetett, s a naszádosokat minden áron vissza kellett édesgetni fontos állomásaikra: Thurzó egy ajánlattal lépett föl a királynál, mely ha nem is volt az ő eredeti eszméje, hanem tán Bakicstól származott, az akkori viszonyok közt még az egyedüli expediens volt, melylyel a dunai hajóhadat ismét visszaállítani lehetett. Azt ajánlta ugyanis Ferdinandnak: *kössön le a naszádosoknak elegendő zálogot néhány egyenértékű kincstári jószágban, hogy ekkép követelésöket biztosítva látván, el ne csüggedjenek és hajóikra ismét visszatérjenek. Javaslatba hozta Neszmély, Almás és Füzető falvakat Komárom mellett a Duna mentében, mely jószágok az előtt a hiűtlenségbe esett Baranyay Mátyáséi valának. E jószágokat mindaddig élvezzék a hitelező naszádosok, míg ő felsége vagy teljesen kifizeti, vagy követelésök erejéig örök birtokkal megadományozza őket.*¹⁾

Ferdinand még nem döntött Thurzó fölterjesztésében, midőn a Nagyszombatba költözött helytartótanáctól újabb sürgős levelet kapott a naszádosokról. »Felséged nemcsak egyes magánemberek leveleiből, de az országban szárnyaló hírből is megérthette, hogy a törökök és János naszádkapitányai²⁾ most azon szorgoskodnak, hogy mennél nagyobb hajóhaddal támadhassák meg a felséged pártján levő országrészt. Nagyon kezdik beszélni és nem alaptalanul, hogy rövid idő múlva vízi hadsereg jó a felső-magyarországi részek ellen. Mostanáig csak azért nem kezdték meg a hadjáratot, mert hajóhaduk számát nem tudták kétezerre fölszaporítani. De jelenleg már nagy sietséggel szedik össze a katonákat. Nem lehetetlen, hogy székéren szállítják majd fel a hajókat s csak Komáromon túl bocsátják vízre, hogy így annál kényelmesebben pusztíthassák s foglalhassák el a Csallóközt, és onnan egész Győrig vagy még távolabbra is száguldozhassanak. Ezen esetre nagy kárt

¹⁾ »Ceterum ne omnino spem deponant recuperandorum reliquorum debitorum, ut Mattas Vra. totales possessiones Nezmeel, Almas et Fýzeýthew, quas nunc Matthias Baronyáý possidet, illis inscribat et obliget litteris suis mediantibus, ut illi possessiones praedictas tamdiu tenere et preventus omnes percipere possint, donec posita ratione Mattas. Vra. aut priora istorum debita, aut bona aequivalentia dare et assignare poterit.« (U. o.)

²⁾ Neveik ismeretlenek.

okozhatnak felséged híveinek, a dunavidéki lakosságnak. eltekintve attól, hogy ezen egész földet hatalmukba keríthetik. Annyi bizonyos, hogy a dunai vidékek és Bécs közt teljesen meg fog akadni a közlekedés és senki sem lesz képes innen élelmi szereket fölszállítani. Szükséges tehát, hogy felséged idejekorán gondoskodjék e bajok ellárításáról; mert felséged kegyelmes gondoskodásán kívül nem ismerünk módot, hogy az ellenségnek, kinek támadását naponta várhatjuk, ellentállhassunk. Szárazzi hadseregünk majdnem semilyen sincsen; a naszádosok pedig olyan inséges állapotra jutottak, hogy nem annyira ellenségeink biztatásai s csábításai következtében, mint inkább a legvégső szükség által kényszerítve azok, kik előbbvalók köztök, távozni szándékoznak, sőt egyik-másik már el is ment, a többieket pedig részint a remény kecsegtetése, részint a félelem tartja még vissza. Különben csak nagyon kevesen, mintegy százan vannak még, hajóik pedig nincsenek. Valami három naszádot helyreállítottak ugyan nagynehezen, de azok is már oly avittak, hogy alig fognak egy hónapnál tovább szolgálatot tehetni. Bizonyára sokkal járulna az ezen ország rész fentartásához és híveinek védelméhez, ha a Duna felséged hatalmában maradhatna! Ellenkező esetben sem Komáromot, sem Esztergomot nem lehetend élelmezni. Méltóztassék tehát felségednek gondoskodnia arról, hogy a jelen körülmények közt oly annyira szükséges naszádosok ne nélkülözzék tovább a hajókat és zsoldjukat. Mi részünkről rajta leszünk, hogy azok, a kik eltávoztak, lehetőleg ismét visszahivassanak. Azonban olyan zsoldot kell a naszádosoknak adni, a melyre könnyen lehessen hajókatonaságot gyűjteni és számukat szaporítani. Kéves naszádosossal nem fogunk ellentállhatni az ellenség nagy tömegének.«¹⁾

Ferdinand még most is habozott. Az országos ügyek éktelen bonyodalma s a pénzhiány majdnem megdermesztették amúgy is bágyadt akarateréjét. Végre 1537. évi júliusban felküldte a kamara saját elnökét, Pereghi Albert pécsi prépostot Prágába, hogy siettesse a király elhatározását s jelentse egyszersmind neki, hogy a naszádosok nem győzván már a várakozást követelésök után, egytől-egyig felmondták a szolgálatot és távozni készülnek. Albert prépost után a naszádosok kapitánya *Erdőhegyi Benedek* is felutazott Prágába s a maga részéről tudatta a királylyal, hogy a szolgálatból kilépni szándékozó naszádosok, föllebbvalóik sok rábeszélésére, még várnak 21 napig, míg ő a királyi válaszszal, vagyis inkább a hátralé-

¹⁾ *Bécsi lítk. leltr.* A helytartótanács Ferdinandnak. Nagyszombat, 1537. máj. 4.

kos zsolddal vissza nem tér Komáromba.¹⁾ A kamarának ezen erélyes föllépése igazolva volt magának a királynak élénk érdeklődése által a magyarországi király-naszádások iránt. Kevéssel előbb, 1537. évi június 16-án, rendreutasította a kamarát, hogy a naszádosok toborzásáról mitsem írt neki.²⁾ A hadi czélokra való hajókra, bárkákra és naszádokra most annyira kezdett ügyelni s oly sokat tartott rájok, hogy még a kiválóan kegyelt pozsonyi polgároknak sem engedé meg, hogy néhány az ottani révben állomásozó dereglyét városi czélra felhasználjanak. Gandinis János bécsi nagykereskedőt nem egyszer fogadta magánál, hogy egy-egy értékes tárgyat elzalogosítson, vagy pénzt kölcsönözzön és a naszádosok követelését kielégíthesse, majd ismét, hogy a legénység ruházatára megkívántató posztót bevásárolja.³⁾ Thurzó Elek királyi helytartónak ismételve meghagyta, hogy az 1537. évi adót és a rendek által megajánlt segélyt siessen mindenütt beszedetni, hogy az innen befolyó összegekből mindenek előtt a naszádosok kielégíttessenek. És mivel attól tartott, hogy Thurzó nem fog elegendő erélyt kifejteni a behajtás körül, még Serényi Ferencz kamarai tanácsosnak is külön íratott, hogy a maga részéről ő is ösztönözze s kérje Thurzót, hogy a királyi jövedelmek tüstént behajtsassanak s a naszádosok kielégíttessenek.⁴⁾

Az udvar, a kormányzások és a rendek egyes szerencsésebb ötletein és üres tervezgetésein kívül, most sem részesültek a naszádosok más jutalomban. Ez alatt a János király segítségével hagyott török csapatok nem csak hatalmaskodtak az országban, hanem a külveszély is nőttön-nőtt. Ferdinand pártja pedig ismét ritkúlni kezdett, és a tótországi végekbe újabb török hadak érkeztek, hogy a horvát urakat — mint mondák — a porta iránti kötelelességeikre emlékeztessék.

A horvát- és tótországi rendek 1537-ben Dobrón gyűlekezvén egybe tartományi gyűlés tartására, honvédelmi javaslataikat a következőkben terjesztették Ferdinand elé. »Mindek előtt szükséges — mondják — hogy a király a szlavóniai véghelyeket erősítse meg, lássa el lovasok-, gyalogok- és *sajkásokkal*, ágyúkkal és löporral; mert el vannak pusztúlva és birtokosaik nem képesek azokat védelmi állapotba helyezni. Horvátországban 17 ily vár létezik, Tótországban 26. — 3000

¹⁾ *Bécsi titk. levtr.* Albert prépost levele Ferdinandhoz. Prága, 1537. júl. 17.

²⁾ »Atqui de Nazadistarum conductione quod ad Nos nihil scripseritis miramur sane.«

³⁾ *Magyar orsz. levtr.* Ben. resol. reg.

⁴⁾ U. o. Ferdinand levele Serényi (Serjény) Ferenczhez. Bécs, 1537. nov.

könnyű lovas, 1500 gyalog és 1000 *sajkás* elégséges volna. De szükséges, hogy ezek még a tél tartama alatt helyeztessenek el ama várakba, különben a hadjárat megnyitásáig a két tartomány régkép elpusztúl. Mondják továbbá a rendek: »*Legnagyobb fontossága van a hajóhadnak, és szükséges, hogy ő felsége legalább olyannal rendelkezék, mint a török. Állítani lehet, hogy az ország azé lesz, kinek erősebb hajóhada van.*» A hajók előállítására Szlavóniában anyag, fűrészmalomok, mesterek és munkások hiányoznak. Ellenben az örökös tartományokban, a Dráva, Száva és Mura partvidékein, mindez bőségesen található. Ő felsége készíttessen tehát ott lakó alattvalói által 200 *sajkát*. *A Duna, Dráva és Száva mellékein elégséges számban találtakatnak ügyes és megbízható sajkások.* Ő felsége haladék nélkül fogadja szolgálatába a hajóhad leendő kapitányát és vajdáit, s ezekre bízza a tizedesek és közlegények fogadását. Kérték végre a rendek: nevezze ki ő felsége *Bánffy Boldizsárt* a szervezendő hajóhad kapitányává. ¹⁾

A király ezen előterjesztésre adott válaszában kijelenté, hogy a végváraknak hadakkal és ágyúkkal ellátása, *úgy szintén a hajók építése iránt haladék nélkül intézkedni fog*, a lőport Pettauban már tényleg megrendelte, *Bánffy Boldizsár naszádkapitányságával is meg van elégedve.* ²⁾

Ferdinand teljesítette ugyan több ígéretét, de a naszádosokra vonatkozó kérelmet nem teljesítette, sem a hajók építése iránt adott ígéretét meg nem tartotta, a mi a horvát- és tótországi rendek körében élénk elégtelenséget költött, mely szenvedélyes kifakadásokban nyilvánult. ³⁾

¹⁾ *Fraknoi*: »Magy. országgyűlési emlékek.« II. 180—182; 228—233. II. »Quantum ad naves attinet, videtur nobis, ut vestra Maiestas in locis Dravi et Mure vicinis faciat disponere centum quadraginta Saykas in eum eventum, ut si forte naves per Danubium non possent ad Dravum demitti, ne defectus contingat; in locis autem Savi vicinis faciat vestra Maiestas disponere Saykas sexaginta, nam ad Savum neque ex Dravo, neque ex Danubio possunt naves commode transferri, turce vero possunt suas naves tam ex Danubio, quam ex Dravo in Savum transferre. Siut autem tam ad Dravum, quam ad Savum *Sayke simplicis.*«

²⁾ *Fraknoi*: »Magy. országgyűlési emlékek.« II. 240. »Ad capitaneatum nazadistarum de Baltasare Bánffy contenta est sua Maiestas.« — Semmiel sem okadatolható tehát *Bidermann* azon föltevése, hogy a horvát- és tótországi rendek éppen szerb bevándorlókra gondoltak, midőn küldöttségök által Grácban arra kérték I. Ferdinándot, hogy a Száva, Dráva és Mura folyókon is naszádosokat állítson fel. (Die Serben-Ansiedlungen in Steiermark, 8. l.) Hogy a naszádosok kapitányává *magyar* születésű férfiút, *Bánffy Boldizsárt*, kívánták a rendek, nem arra vall, hogy éppen szerb bevándorlókra számítottak, midőn ama végházakat a török ellen vizen is biztosítani akarták.

³⁾ U. o.

A szerencsétlenség, mely a szlavóniai részek védtelen állapotánál fogva előre látható volt, nem sokára valóban bekövetkezett és rémülettel töltötte el Szlavóniát és a szomszéd vend földet. A szendrői és boszniai basák elárasztották hadaikkal Szlavóniát s elfoglalták Klisszát. Ferdinand Katzianert küldé ellenök 16.000 gyaloggal és 8000 lovassal, mely tarka vegyületű sereg magyarokból, horvátokból, németekből, csehekből és olaszokból állott. A lovasság Bakics Pál zászlaja alatt harczolt. A catastrófa Eszéknel következett be, s majdnem egész hadseregünkbe és Bakics életébe került. Az egész tábor valamennyi ágyúval, szekérrel, podgyászszal török kézre jutott.

A következő 1538. évi hadi előkészületeknél újabb kérelem terjesztetett Ferdinand elé, hogy a horvát-tótországi folyókat hajóhaddal lássa el. Ezúttal Keglevich Péter és Nádasdy Tamás horvát bánok fordultak a királyhoz. »Február 16-án és 24-én jelentést tevén Ferdinandnál Török Bálint és a börtönéből megszökött Katzianer ellenséges magoktartásáról és a törökkel való szövetkezésökről, javasolták a királynak, tenne intézkedést, hogy Katzianer elvágassék Török Bálinttól és az előbbeni ne mehessen át horvátjaival a Száván, az utóbbi meg a Dráván. »De ezen taktika végbevételére naszádosok és hajók szükségesek — írják a bánok. Azonban, ha a hajók még nem lennének készen, küldjön ő felsége legalább pénzt naszádosok fogadására, kik addig is, míg a hajók megjönnek, bárkákkal és csolnakokkal zárják el a Dráva és Száva réveit. Ha ezt mentől előbb megteszi ő felsége, nem csak Katzianert és Török Bálintot fogjuk visszaszorítani, hanem mindenképen azon leszünk, hogy Isten segítségével a törökökkel is szembeálljunk.«¹⁾

A Frangepán Ferencz kalocsai érsek, Brodarics István váczi püspök, a János és Ferdinand-párti urak, de főleg a külügyi állapotok által tanácsolt béke a két versengő fél közt 1538. évi február 24-én Nagyváradon megkötetvén, lehetségessé tette, hogy a naszádosok állandósításának és rendesebb javadalmazásának égető kérdése ismét tárgyalás alá vétessék. Az erre vonatkozó történelmi emlékek főleg azon érdekes tényt tüntetik elénk: mikép lett a XVI. században a régi feudális hajósnépekből, a királyi hajósokból, valóságos állandó vizi katonaság, vagyis zsoldért és telekbirtokért örökké fegyverben álló határórség, mely hazánk határfolyóin a legújabb időkig fenállott élet- és erőteljes vizi hadrendszernek veté meg alapját.

Az első lépést erre *Laski Jeromosnak* naszádos főkapit-

¹⁾ *Bucholtz*. IV. 278—281. ll.

tánynyá történt kineveztetése képezi. A király kilátásba helyezte, hogy 10,000 embert bocsát Laski rendelkezésére a vízi had zászlai alá. ¹⁾ Laski mindenek előtt rögtön hozzálátott a naszádosok zilált ügyének rendezéséhez. A mint kineveztetését kezéhez vette, nyomban leutazott Bécsből Pozsonyba és 1538. évi május 5-dikén értekezletre hívta egybe a kamarát, a naszádosoknak engedendő jószágos ügyben. Laski felhívta a kamarát, hogy a naszádkapitánynyal és a naszádos vajdákkal tanácskozzék és a megállapodásról neki jelentést tegyen. Május 5-dike és 11-dike közt folyt le Pozsonyban a kamara tanácsosainak és a naszádosok előljáróinak egy zajos gyűlése, mely azonban semmi eredményre sem vezetett. Gerendy és Pereghi kamaratanácsosok megírták a kedvezőtlen eredményt Laskinak. »Eljártunk nagyságod utasítása szerint, de mitsem végezhattünk a naszádosokkal. Azt felelték, hogy az eléjük terjesztett tárgyban semmi bizonyosat nem mondhatnak, míg a többi naszádos társaikat meg nem kérdezik. Felhozták nagy inségöket, s hogy arra csak a király ő felségéhez való hűségök és zsoldjoknak hosszú elmaradása miatt jutottak. A miért is czélszerűbbnek tartottuk egyik kamaratanácsosunkat leküldeni hozzájok, hogy személyesen beszélje meg velök az ügyet. Leküldöttük pedig Kysseriew Ferencz királyi számvevőt, ki csak annyit végezhetett velök, hogy ő felsége fizesse meg a régibb szolgálataik után járó hátralékos zsoldnak felét, mielőtt katonai szolgálatukat újra megkezdének. Számításuk szerint az valamivel többre rúg 3000 magyar forintnál, lévén az egész adósság valamivel több 6000 forintnál. A mi az ezentúli szolgálatokért megajánlt zsoldot illeti, avval tökéletesen meg lennének elégedve; *de a régi adósság felerészére vonatkozólag kikötötték magoknak, hogy ő felsége zálogi biztosítékot nyújtson nekik fekrő javakban, míg kielégítve nem lesznek.* Van ugyanis a Vág folyón, nem messze Pozsonytól, egy *Sellye* nevű helység, mely a thúróczi egyház prépostságához tartozik ugyan, de melyet a préposttal kötött egyezségről fogva jelenleg Révay Ferencz úr birlal 300 forint évi bérösszegért. Minthogy azonban Révay Ferencznek részint királyi adományból, részint a thúróczi prépostság birtokából elegendő jövedelme van már ama vármegyében: *arra kérik a naszádosok király ő felségét, hogy Sellye várost és hozzátartozandóságait adóssága felerészének zálogi biztosítása gyanánt*

¹⁾ *Neue zeyttung.* 1538. »Die Römisch kün. Maj. hat ytzo einen Polnischen herrn der Laska genannt (der vormals turekisch vnd windisch gewesen, vnd sich doch den vergangen Summer in Kün. M. dinsten im hunger landt gegen dem Weydn mit sambt dem herrn von Vels eherlich, ritterlich vnd wol gehalten) zu ain Obristen vber die Schiftung auff der Thunaw gemacht, soll imme zehentausent mann darzü züerorten.«

rájok írja, rábirván egyszersmind Révay Ferencz urat, hogy ama birtokot mielőbb nekik átengedje. A naszádosok kötelezik magokat azon évi bérösszeget, melyet most Révay úr az egész prépostságért fizet, egyedül csak Sellyéért és járulékaiért fizetni a prépostnak, megmaradván e szerint Révay ur kezén továbbra is a prépostságnak többi részei — minden bérleti teher nélkül. Igérik továbbá a naszádosok, hogy azon esetre, ha ő felsége e tekintetben kívánságukat teljesítendi, ők a megkívántató 1100 naszádot, sőt ha kell még többet is, egy hét alatt ki fogják állítani és betanítani, csakis meglegyen hozzá a szükséges költség. Bakics Péterhez és Mihályhoz még az nap, mikor nagyságod innen (Pozsonyból) távozott, elküldöttük ő felségének leveleit, de választ mind e mai napig még nem kaptunk tőlök. Ha valamit irnának, lesz rá gondunk, hogy azt nagyságodnak tüstént megküldjük.«¹⁾

Ezúttal nem Sellyét, hanem a Thurzó által korábban ajánlott Almás, Neszmélyt és Füzetöt, Komárom vára tartozékait, zálogosítá el Ferdinand a dunai királynaszádosok kapitányának és vajdájának, hogy bírják ezen uradalmakat jövedelmestül és minden hasznostul eddigi, míg a 6293 forintban megállapított követelésöket a királyi kincstár teljesen nem törlesztendte. Az említett három jószágban Erdőhegyi Benedek kapitány s Fogas Ambrus, Porkoláb János, Nagy Péter, Othacz János, Vas Mihály, Tóth János, Horváth Lőrincz, Nyalábycz) Anhrás, Balogh Miklós, Darvasi Vajda György, Vajda Farkas, Istenatta Balázs, Bornemissza Balázs és Botha Márton vajdák osztoztak.²⁾ Sellyéről most azért nem lehetett szó, mert Révay a már ott lakó Fogas és Filléresi nemzetségen kívül semmi szín alatt sem engedett volna még több nemest a thuróczy prépostság dúsjövedelmű határába; de a kincstár sem volt abban a helyzetben, hogy a Sellyén kívül még követelt 3000 frt féladósságot a naszádosoknak kifizethette volna.

Így jutottak a naszádosok Komárom megyében, hol már régibb időkől fogva udvarnemesek voltak,³⁾ földes jószágokhoz, melyeket — minthogy kincstári követelésök soha ki nem fizetett, de idővel még szaporodott — közös birtok gyanánt

¹⁾ Bécsi titk. levél. — Az iratban említett Bakics két testvér, Ferdinandnak Frater Györgyhez intézett egy 1538. évi szept. 13-án Linzben kelt levelében, »aulae nostrae familiares«-nek mondatik. (Károlyi Árpád: Frater György levelezése.)

²⁾ L. az okmányt egész terjedelme szerint az »Okl. Függe.«ben.

³⁾ Hogy Komáromban a XVI. században udvarnemesek voltak a naszádos vajdák, kitetszik több egykorú királyi iktató parancsból. 1589-ben Thatay Máté, a komáromi őrizet hajóvajdája, királyi parancs mellett egy nemesi ház birtokába iktattatott. (Fényes Elek: Komárom vármegye. 89. l.)

kezelték és maradandólag megtartottak. Legénységök velök és a szomszéd falvakban telepedett le, mint serviens nemesség; mívelte saját hasznára hűbérben a vajdától kapott földet, had idején pedig hajókra szállt, őrizte Magyarország hajózható folyamait s folyamvárait, és katonáskodott zsoldért a királyi zászló alatt.

A nagyváradi békéhez kötött remények és a török ellen indítandó közös európai hadjáratra való elszánás tudvalevőleg csakhamar elpárologtak. A nehéz vontatással létrejött nagyváradi békekötés soha sem lett végrehajtvá. Az ország déli vidékei: Pozsega, Pozsega-Szent-Péter és Prépostvára már az előbbeni esztendőben önként meghódoltak a folyvást terjeszkedő és nyugtalankodó ozmánnak. Mint láttuk Klissa is elveszett, az 1538. év nyarán pedig az a rémhír riasztá fel az európai kereszténységet, hogy Szulejmán roppant hadi készüléket tesz Buda és Bécs elfoglalására. Nagy sürgés-forgás keletkezék azért a vármegyékben, nemkülönben Bécsben és Pozsonyban a kellő számú hadak gyűjtése és a még hiányzó hadi eszközök, fegyverek, gépek és naszádok beszerzése körül. A magyar rendek Sellyén gyűltek össze részleges gyűlésre. A Ferdinand királyhoz intézett fölterjesztésekben kérték a királyt, hogy Budát mentől nagyobb hajóhaddal vegye oltalma alá. Még a szelídlelkű Anna királyné is tevékeny részt vett a mozgalmas hadi készülődésekben. A pozsonyi és komáromi dunaparton népes, zajos hajógyárak rögtönöztettek, hol az ácsok és hajóépítő mesterek egész serege szerényen foglalkozék naszádok építésével és javításával. — Pereghi Albertre maga a királyné parancsolt rá, hogy a magyar dunai hajóhadat jókarba helyezni siessen. Szerelje azt fel és tartsa készen, hogy szükség esetére ellentállhasson az ellenség erejének és a hajókatonaság rögtön, minden perczben mozgósítható legyen.¹⁾ Bécsben hasonló buzgalommal ácsolták a vízi járóműveket és hadi hajókat. Hajóépítő pallérokat és szakértő munkavezetőket »pro construendis navibus bellicis« a magyarországi naszádosok és hajóépítők komáromi ezéliből kért a király.²⁾ Még az öreg Révay Istvánnak nyughatatlan tüzes vére is visszavágyott ismét a közeselekvés terére. Elhagyván nyitrai és thúrőcei birtokainak békés magányát, még egyszer kardot kötött s ötven jólfegyverzett huszárral előbb Erdély védelmére sietett,³⁾ majd a király-naszádosok kapitányi állására ajánlkozott.

¹⁾ *Magy. orsz. lectr.* Ben. resol. reg. Anna királyné Albert prépostnak. Bécs, 1540. febr. 13.

²⁾ U. o. Ferdinand 1540. évi febr. 13-dikán kelt rendelete.

³⁾ Az 1538. évi sellyei részleges rendi gyűlésnek Ferdinand

1538-ban nem jött be a török Buda elfoglalására, mint azt a szárnyaló hír beszélte, és az akkori török hadjárat fősúlya is Erdélyre nehezédvén, a naszádosok közreműködése nem vált ugyan oly hirtelen szükségessé, mint eleinte gondolni lehetett; ¹⁾ mindazonáltal a naszádosok jeles és kiváló fontosságú kapitányi állására oly embert kellett kiszemelni, a ki iránt a jelenlegi kényes viszonyok közt teljes bizalommal lehetett az ország. Erdőhegyi Benedek, az eddigi naszádkapitány, beteges volt, rokkanttá és nagyobb fáradalomokra képtelenné lett. Thurzó Elek tehát nem csak a magyar kormányzéseknek, hanem bizvást mondható, a magyar népnek és az összes naszádosoknak óhaját tolmácsolá a királynál, midőn a naszádkapitányi állásra újból *Révay Istvánt* kérte kineveztetni.

»Felsőgednek — írja Thurzó — szüksége van naszádkapitányra. Van a naszádosoknak most is kapitányuk, Erdőhegyi Benedek, ki máskülönben alkalmas ember, de sinlődő állapota és lábbaja miatt most már annyira elyengült, hogy magának is, másoknak is terhére látszik lenni. Hasznavehetetlenségének tudatában ő maga kért fel engem arra, hogy egy ügyes társat adnék melléje, és egyenesen Révay Istvánt nevezé meg, kit a hadi szolgálat e nemében már régtől fogva leggyakorlottabbnak ismer. Fel is szólítottam őt a naszádkapitányi társtisztség elfogadására. Hiszem, hogy megteszi; mert visszavágyik felséged szolgálatába. Azonban régi szokás a naszádkapitányoknak bizonyos számú lovasságot is adni szolgálattételre, hogy a könnyű fegyverzetű többi kapitányokkal egyenlők legyenek és a folyók vidékén előkeríthessék a naszádosok szük-

---

királyhoz intézett fölterjesztésében olvassuk: Ceterum, cum superioribus diebus fama circumferreretur, quod turca ad obsidionem Budensem properaret: dominus *Stephanus Rewajj*, velut studiosus commodi et defensionis patrie sue, accinxerat se e vestigio, cum bono numero equitum, ut inter alios ipse quoque eo se conferret; nunc quoque, audita expeditione turcarum, in Transsilvaniam sine ulteriori mora, ductus amore patrie, cum quinquaginta equitibus bene instructis eo se confert, ad servicium sue Maiestatis; cum itaque pro tanta ipsius sollicitudine dignus sit, cuius inter alios habeatur per suam Maiestatem ratio: imprimis dignetur Maiestas sua comittere, ut subsidium medij floreni de bonis suis, que pauca habet in comitatu Nitriensi, simul et de comitatu de Thurocz, que simul omnia vix facient tercentos florenos, pro servicij suis eidem domino Stephano Revaj concedatur.« (*Fraknoi*: »Magy. országgyűlési emlékek.« II. 110.)

¹⁾ Ferdinand 1538. évi szept. 1-én Gmundenből válaszolván a sellyei rendi gyűlés fölterjesztésére, ezt írta: »Nassadistarum opera, quamvis uti decreveramus, cum turcas versus Budam progressuros audivissemus, tamen quia omnis belli moles Transilvaniam declinat, servicij eorum nunc minus opus esse videmus; sed cum primum usus veniet, non omittemus eos, pro rerum temporisque exigentia adhibere.« (*Fraknoi*: »Magy. országgyűl. emlékek.« II. 112. 1.)

ségleteit; továbbá, hogy a lovasság fedezete alatt partra és ismét hajókra szállíthassák legénységöket, vagy más előfordulni szokott hadműveleteket végezhessenek velök. Erdőhegyi Benedeknek is volt s most is van lovas csapatja. Esedezem tehát felségednek: méltóztassék Révay Istvánt naszádkapitánynyá kinevezni, és őt ősi szokás szerint (pro veteri consuetudine), valamint a feulévő szükségnél fogva is, könnyű lovassággal ellátni. Felsőgednek most nagy szüksége van az e fajta lovaságra; de a naszádosokat is szaporítania kellend, ha újabb terveit keresztülvinni és czélt érni akar. ¹⁾

Ferdinand elfogadta Thurzó ajánlatát. Pár nap múlva, most már harmadizben, Révay István, a vizi hadviselés e sokat próbált lelkes bajnoka állott a király-naszádosok élén. A tehetetlen Erdőhegyi Benedeknek 150 frt évi kegydíjat rendelt a király, és nyugalomba küldé. ²⁾

Időközben, 1840. évi július 24-én, János király is megszűnt élni. Utóda János Zsigmond még gyermek volt; a főhatalom egy nőre, János király özvegyére, Izabellára bízott. A kiskorú király gyámja, Martinuzzi György, a kétszínűt játszta s hol Ferdinanddal, hol II. Szulejmámmal alkudozott, de az ország és Izabella ügyei mellett inkább személyes érdekeit tolta előtérbe, míg végre a több kilátást nyújtó török párt felé hajolt. Elérkezettnek látszék tehát az idő, hogy a végházak és Buda visszavétessenek és a Habsburgok jogigényeinek és egyeduralmának mélyebb alapja vettessék a szétszakadt Magyarországnban. Ferdinand most már rendszeresebb és erélyesebb hadjáratra tökélte el magát, a melynek főczélja Buda elfoglalása volt. Midőn Ferdinand hadai Fels Lénárd fővezérlete alatt 1540. évi október 3-ikán Kaiser-Elbersdorfból Buda visszavételére elindultak, már Révay István vezényelte a magyar király-naszádosokat. Mire Fels október közepén Esztergom alól tovább mozdíthatá táborát: Révay már erélyesen vívta az élelmi és lőszerekkel megrakott német hajórajnak lefelé haladását akadályozó Visegrádot, és annak vizivárosi alacsonyabb várműveit annyira meggyöngíté, hogy Visegrád néhány napi

¹⁾ Bécsi titk. lectr. Sempte, 1540. szept. 30.

²⁾ Magy. orsz. lectr. Benign. resol. — Ferdinand Péterváradai Deák Balázsnak (Blasio Litterato de Waradino-Petri, praeposito de Jazow, praefecto Camerae Hungar.) 1549. jan. 8. — Erdőhegyi 1553—1556. közt halhatott meg. A pozsonyi kamara 1558-ban jan. 4-én utasítja a nagyszombati harminczadhivatalt, hogy néhai Erdőhegyi Benedek királyi naszádkapitány özvegyének fizesse ki az őt megillető özvegyi provisióját, mely — mint az özvegy panasolja — a múlt esztendőben sem lett neki kiszolgáltatva. (Magy. nemz. múzeumi kéziratár. Nassadistas Regiae Majestatis concernentia documenta. MSS. Sec. XVI—XVII. Frusta 10. in fol.)

ostrom után egyezségileg meghódolt a vívó hadaknak. A német katonák által 160 hadi fogoly is ejtve, azok nagyobb része, akkori szokás szerint, a gályarabokhoz hasonlóan, az evezőpadhoz bilincseltetett és a hajókon evedzésre használtatott. A két tűz közé szorított király-naszádásokban nagy kár esett ekkor a várbelieknek és az ellenség hajóhadának ágyuzása miatt. Izabella hajóhadán az ő meghitt udvari embere, János Zsigmond királyfinak keresztatyja, a híres *Ovcsárevics* másképp *Markos Péter* vezérkedett, kit már az 1521. évi nándorfehérvári ostrom idejéből ismerünk.¹⁾ A mint a német hajóhad megérkezett és Révay hajóival egyesült, hátrálni kényszeríté Ovcsárevics kisebb számú naszádjait, melyek Buda felé húzódtak vissza. Ekkor Révay a Duna visegrádi oldalára szállita át néhány gyalog és lovas ezredet s hajóhadával Vácra úszván, bekeríteni s elfoglalni segíté a várost. Vác bevétele után ismét a Duna jobbpartjára vetették magokat a Ferdinandiak, hogy Ó-Budán tábort üthessenek. A hadjárat főfeladata, mint fentebb megjegyzém, a főváros visszavétele lett volna; de e hadműveletével Ferdinand nem aratott sikert. Az idő már késő ősre járt, a valon és német zsoldosok közt a fegyelem gonoszúl meglazúlt, s Buda hatalmasan meg volt erősítve és minden szükségességekkel ellátva. Számos védőképes lakosságán kívül még 2000 gyalogos és 2000 lovasból álló helyőrséggel s hajóhaddal dicsekedett. Fels tanácsosabbnak látta tehát Pest elfoglalása után visszavonulni Visegrádra s végre egészen felhagyni most a király tervének megvalósításával; annál inkább, mert Ferdinand és Izabella biztosai közt még nem fejeztettek be ekkoráig az alkudozások Magyarország birtoka és Buda át-

¹⁾ *Szalay László* a Veráncsics munkáihoz irt előszavában egy kitörlött helyet is közöl Veráncsics kézírataiból, melynek történelmi értéke van s melyben *Ovcsárevics Péterről* a következők olvashatók: »*Petrus Owcziarevius, gente rasciana oriundus, qui in juvenili aetate a turcis captus, apud eosdem longa usus militia, postea christianis restitutus, apud nos etiam non ultimis inter fortes et militares viros habitus, tunc vero temporis (1540—41.) praefectus classis, omneque in consilium communitatis, rerumque gerendarum adhibitus.*« A »*De rebus gestis Hungar.*« című munkája 184—185. l. írja tovább Veráncsics: »*Petrum Ouchiarum rascianum, unum ex ducibus militum, insignem virum in re bellica, etc.*« — 1541-ben, midőn János király fiát Budán a keresztvíz alá tartják, Simon deákkal és Atthimayval Markos Péter is keresztapai tisztet visel. Ő is egyike azon választott küldötteknek, kik a németekkel fondorkodó Bornemissza Tamás budai házára bocsáttatván, annak mindenét, »a mi pénze, ezüsti, aranya, különféle selyem- és aranyos marha, kupái, aranyos lánczai valának,« elhordatták és azzal a Buda alatt táborozó Szulejmánnak ajándékot szerzének. Ovcsárevics Markos Péter kíséri el 1541-ben Izabella királynét, midőn Budát elhagyta és Lippára vonult vissza.

adása iránt. Az elfoglalt pesti és ó-budai posztók biztosítására és megtartására 2000 morva gyalogost, két zászlóalj németet és 300 huszárt hagyott a fővezér. Révay Istvánnak 1000 főnyi naszádos hada Komáromba ment teletés céljából. Pestet illetőleg szükséges volt az előrelátó gondoskodás; mert Gahjaogli szendrői basa még a télen egész Kalocsáig nyomult fel s Petrovics Péter is hozzá csatlakozott 1000 szerbvel. Márczius körül érkeztek meg Kalocsára a török hajóhaddal Uzrev és Murad bosnyák bégek, meg Török Bálint is az ő csapataival. Összesen 16,000 embernyi had indult Buda felé elégséges szállító hajókkal, mely utóbbiak azonban csak a jégzajlás után teljesítették földadatukat. A mint az ellenséges sereg együtt volt, a főváros megkerülésével előbb Vác alá vonult, és elfoglalva e várost Pestre veté magát.

A Váczon hadi foglyul ejtett 2500 embernyi helyőrséget Petrovics Péter a törököknek szolgáltatá ki, kik őket kiváltásukig evedzőhajózásra és hajóvontatásra alkalmazták. ¹⁾

Midőn Ferdinandnak a főváros körül történtek hírvöl estek, sietett összpontosítani erejét a fenyegető válság meggátolására. Magyarorszában működő hadai 12,000 gyalogból, 6800 lovasból és 2000 hajósból álltak, mely utóbbiakat Perényi Péter toborzotta össze. Az egész haderő Komáromban összpontosított s vezérlete az elaggott gróf Rogendorf Vilmos tábornokra bízott. 50 nagyobb naszádot később küldött a király Rogendorf segítségére Pest alá *Salm* tábornok vezérlete alatt, két zászlóalj alsó-ausztriai lándzsással, meghagyván, hogy a törököket a szárazon támadják meg, de ha erre elégtelenek lennének, a 100 kisebb naszádból álló török hajórajt semmisítsék meg. Gróf Salm 1541. ápril 3-án indult el Bécsből s 5-dikén érkezett meg Komáromnál, hol őt Rogendorf 40 naszáddal, 1 nagy és 9 kisebb gyorshajóval várta. Ferdinandnak actióba vitt összes hajóserege tehát 24 gályából, 80 nagyobb-kisebb naszádból és 100 sajkából állott. E szerint Duna fölött ez az egyesült nagy hajóhad uralkodék, mert Izabellának és a törököknek együttes hajóhada alig volt félannyi, mint a Ferdinandé. ²⁾ Másnap együtt indultak előbb Esztergomba s onnan Pestvár alá, hová a császári sereg május 3-ikán érkezett. A hajóhad a Nyulakszigete mögött vetett horgonyt, de az ostrom

¹⁾ *Ujhegyi Béla*: I. Ferdinand hadseregeinek Budavár birtokáért 1540. és 1541-ben vívott harczi. (Ludovica Academia közlönye. VIII. évfolyam.)

²⁾ Danubio — írja *Veráncsics* — imperabant germani, leges imponebant, stationes et excubias ab omni parte agebant, stabat classis eorum semper intemerata et ad pugnam expedita. (De reb. gest. Hungar. Monum. Hungar. Histor. II. 163.)

alkalmával a gyorshajók lejobb vonattak, hogy a rajtok alkalmazott puskások a város és várbelieket a Dunából való víz-hordásban megakadályozzák, a mi a budaiakra nézve annál sanyarúbb vala, mivel a várban csak egy esővízes cisterna volt, mely azonban nem szolgáltatott elegendő mennyiségű ivóvizet.¹⁾ Rogendorf az előkészületek megtétele után a Gellérten és a szomszédos Madárhegyen sánczokat hányatván, a Bécsből vett parancs értelmében május 14-én mindenfelől egyszerre kezdé Budát töretni. A király-naszádosok és a német hajóhad egy osztálya Zárαι vezérlete alatt a zsidó-utcza felől rohanta meg a várost. »A falakat igen megtörték vala, de semmit sem nyérének.« Zárαι megsebesült és meghalt. A június 14-diki ostrom alkalmával Révay vezényelte Buda alá a naszádosokat. Jelen volt öcscse Ferencz is, ki csellel akart a vár birtokába jutni, »kit az Isten nem akara.« Június végével harmadszor is tűzbe vitte Révay a hajóhadat. A vár segítségére elősiettek Mohamed pasának, Khozrev romániai beglerbégnek és Török Bálintnak hadai. Rogendorf a Gellért délkeleti lejtőjén helyezé el ágyútelepeit, a vele szemben fekvő Onosszigeten pedig tőlésből bástyát rakatott cseh tűzerek számára; de azt a hibát követé el, hogy a Csepelsziget északi szélének megszállásában megelőztetni engedé magát Szulejmán hadnagyai által. A törökök észrevevén a németnek hibáját, nyomban ágyútelepet vetettek a sziget csúcsára, hogy azzal hajóhaduk mozgását felszabadítsák és fődözzék. A török naszádosok egy reggelen rohamot intéztek az Onosszigete ellen, az erősséget bevették s a benne volt cseh őrséget mind levágták. De Révay és Rogendorf hajóhada másfelől megrohanja a török hajókat s az onosi földvárat ismét elveszi tőlök, sőt harcz közben elmerít négy török hadi hajót is, hármat pedig elfog.²⁾

Mindamellettt Rogendorf helyzete Buda alatt napról-napra válságosabbá lön. Szulejmán június 23-ikán temérdek haddal indúlt el Konstantinápolyból s július első napjaiban már Magyarország széleihez érkezék. A Dunán 500 jól fölszerelt hadi hajó kísérté fölfelé a török hadsereget.³⁾ Célja volt Budát a németek ostroma alól fölmenteni. Ellenben Ferdinand hiába leste a regensburgi országgyűlés által ígért segédcapatokat, bár az örökös tartományok rendei magok javasolták, hogy Ferdinand Magyarországnak legalább egyik hadászati-lag fontos helyét foglalja el és tartsa meg minden áron, hogy erre támaszkodva, a fővárost annál könnyebben birtokába

¹⁾ *Ujhegyi*: id. m.

²⁾ U. o. — *Szalay L.*: Magyarorsz. történ. IV. 232—233.

³⁾ *Ujhegyi*: id. m.

vehesse. Mindenki érzé, hogy nagy veszedelem van közeledőben; de azt senki sem gyanítá, hogy a veszedelem még Szulejmán hadainak megérkezése előtt fog bekövetkezni. A két Révay testvér, nem bizván a sors ingatagságában, július 16-dikán végrendelezett is minden földi javai felől, hogy Isten akaratából harczba szállhassanak a kereszténység közös elleniségével. ¹⁾

Augusztus 21-dikén, egy vasárnapi napnak esthomályában, a pesti oldalra költözteté át Rogendorf a tábort. Rogendorfot Perényi figyelmezteté helyzetének tarthatatlanságára a budai magaslatokon, a pesti oldalt ajánlván a hadi tanácsnak, hol a tér a csapatok kifejlődésére s a hadi műveletek folytatására sokkal czélszerűbb. A naszádosok Varkocs György és Puchaim Boldizsár felügyelete mellett hidat fűztek tehát össze a Dunán, hogy a sereg a folyam pesti oldalára átvonulhasson. Elsőbben az ágyúk, aztán a magyar hadak, majd a cseh és német lovasság, végül a gyalog zászlóaljok vonultak volna sorban. A hadi tanács ezen tervét áruló lelkek hírül vitték Budára Török Bálintnak és Martinuzzinak. A budai őrség, mely az átkelés meggátlására tüstént felkészült, Mohamed basát is értesíté a német had szándékáról, melyet kölcsönös összeműködéssel meg kell hiúsítani. A mint az ágyúk, a magyar hadosztályok, meg a cseh és német lovasság a pesti oldalon szárazra jutottak: egyszerre rémitő fürgeteg keletkezett és a Dunát oly tajtékozó hullámszásba hozta, hogy a híd lánczai és kötelei mind elszakadoztak és a hajók szerteszét szórattak. ²⁾ Erre a budai őrség a várból, Mohamed a Margitsziget felől gyors és heves rohamot intéznek az ágyúktól és a lovasságtól elvágott s a budai oldalon visszamaradt német gyalogság ellen, irtózatos mészárlást vívén végbe a menekülni nem tudó ember-tömegben. Az ellenszegülők széttépettek, mások hanyat-homlok a Dunába veték magokat. A két ellenséges hajóhad is öldöklő csatát vív a két fővárost átszelő Dunán. Révay hajói és a német hajók kettős csatárlánczot képeztek a Gellérthegy alatti kikötőtől a tulsó pesti partig. Budavár ágyúinak s az őrség heves tüzének csodálatosan dacoltak azon rendkívül fürge megröbbs naszádok, melyeket Révay a hullámok közé jutottak megmentésére küldött; meglepő ügyességgel és sebességgel hordták át a menekülőket Budáról Pestre a nélkül, hogy az ellenség lövegei kárt tehettek volna bennök. A vár aljában harczolt a Kazim bég által vezényelt török hajóhad. Martinuzzi a Mátyás király csürei mellett (a mai Halászárosban)

¹⁾ E végrendelet a *Tört. Tár* 1882. évfolyamában, 550—551. ll.

²⁾ *Fessler*: *Gesch. d. Ungern.* VI. 590—591.

magasra felrakott szénaboglyákat gyújtatá meg szövétnekül Kazim naszádosainak, kik Ferdinandnak már számos hajóját elsüllyesztették. »A hullámokban visszatükröző lüngök világa — írja festői tollal Horváth Mihály — iszonyu képét tüntette elő a parti tolongásnak, a túlterheltetésök miatt süllyedő vagy a Duna közepén harczolva haladó naszádoknak, és az úszva menekülni törekvőknek.«¹⁾ A még megmaradt német gályák és naszádok, melyek egyikében a megsebesített Rogendorf rejtőzött, szerencsésen keresztülvágták magokat Budavár alatt s Révay hajóhadával együtt még azon éjjel gyors menetben Komárom felé futának. Augusztus 22-én hajnalban már a török uralkodott Pesten, melynek őrsége, valamint Rogendorf és Perényi lovassága is, vagy megfutott, vagy felkonczoltatott. Rogendorf valamennyi ágyúí is, melyeknek megmentését pedig nagyon szívére köté a király, török prédává lettek, s a mi Pesten még eltulajdonítható volt, az mind Kazim bégnek, a török hajóhad kapitányának jutott zsákmányul. Rogendorfnak előre nem látó gondatlansága 16,000 ember életébe került. Az augusztus 26-ikán Budára érkezett padisa a Martinuzzi által eléje vezetett német foglyokat is kardra hányatá. Izabella és udvara Lippára költözött, az ország fővárosa pedig Szulejmán furfangos fogása által török kézre került. A vár őrizetére 2000 jancsár, 1000 lovas, szüntannyi martalóc, 300 szolák és 54 naszádon néhány száz naszádos maradt hátra, midőn a szultán egy-két heti mulatás után elhagyta az országot. A hátrahagyott őrség a boszniai, klisszai és a végekből jött csapatokkal csakhamar megkétszereződött.²⁾

Magyarország megmentésére és Buda visszavételére 80,000 főnyi hadsereget gyűjtött Ferdinand. Az élelemszállítás fő- és legbiztosabb útja a Duna lévén, gondoskodott a király arról is, hogy minél több hajót gyűjtsön, hogy a hol a sereg megállapodik, oda mindig elegendő készlet mehessen, a zsoldosok szabad piacza, a szabad vásár ellátására. Fő hajómesterül — a kitől a dunai hadi flotta vezérét meg kell különböztetni — még a múlt év őszén báró Eyczing Erasmot nevezte ki a király, kinek kötelességei közé tartozék sütőhelyek állítása a folyam mentén s tapasztalt hajósok toborzása; mert a naszádosokat most harczra és nem élelmiszer szállítására kellett használni.³⁾ A hajóhad jókarba állítására nem-

¹⁾ Magyarország. Tört. IV. 176.

²⁾ Szalay L.: id. h.

³⁾ *Károlyi Árpád*: A német birodalom nagy hadi vállalata Magyarországon. 119. l. — Az Oesterr. Militär-Convers.-Lexicon (II. 266.) írja ezen Eytzingeről: »Erasmus Bar. Eitzing war der erste Oberst-Schiffmeister bei der Armee in Ungarn in den Jahren 1540—1542, und hat

csak a Ferdinand részén lévő vármegyék hozták meg készségesen áldozataikat, de a sz. kir. városok is egyhangúlag szavazták meg ingóságaiknak hatvanad részét a naszádosok fenntartására.¹⁾

A hadat Brandenburgi Joachim választó és fővezér 1542. évi július 8-dikán indítá le Bécsből a Duna jobb oldalán. Hozzá csatlakoztak a pozsonyi, győri és komáromi királynaszádosok is. A német dunai hajóhad vezére most *Melignani* (de Medicis) *Jakab* marchio volt, a magyaroknak nem éppen rokonszenves barátja. A király, kinek egyáltaljában szerencsétlen fogása volt hadainak fővezérletét külföldiekre bízni, a helyett, hogy azok élére az ozmánokkal való hadakozásban mesteri gyakorlottságú derék magyarokat állított volna, még tavaly szerződteté Melignanit a flottához több előkelő olasz katonával együtt, kik osztrák zászlók alatt remélték szerencséjüket feltalálni. Hajóhada egyike volt a legtekintélyesebbeknek, melyet valaha a szőke Duna hullámai ringattak. Lasky még a múlt ősön szívére köté Ferdinandnak a flottát s a dunai járóműveknek minél nagyobb számban beszerzését. A mérész jellemkel foglalkozó diplomata — a mint őt Károlyi Árpád jellemze — konstantinápolyi utolsó követsége alatt érintkezésbe lépett jó hírnévnek örvendő candiai hajósokkal, kik közül mintegy ezren ígérkeztek Ferdinand szolgálatába lépni, »ha a magyar király őket Komárom körül letelepíteni akarná.« Ferdinand tanácsosai azt is javasolták, hogy a hajóhadat a jégtömeg eltakarodása után már kora tavasszal küldje le Buda alá. Ez utóbbi tanácsot nem teljesítheté Ferdinand; mert hajóhada akkor még nem volt együtt, s az új hadi hajók ácsoltatása csak akkor véttetett foganatba.²⁾ Különben Ferdinand most nem csak sokat áldozott, hogy a tavalyi budai csorbát helyreüsse, de sok erélyt is fejtett ki, sőt rendkívüli intézkedésekhez is folyamodott, hogy a fölmerült nehézségek daczára elegendő hajósokat szerződtessen naszádjai számára. Ügynököket küldte a dalmát partokra és a velencei területre ügyes hajónépek

---

sich durch das Inslebenrufen der Kriegsschiffahrt auf der Donau Verdienste erworben.« E helytelen állítást oda kell igazítanunk, hogy Eytzing a hadi hajók élelmezése körül szerzett érdemeket.

¹⁾ *Fraknói*: »Magy. Országgyűl. eml.« II. 399. Csak magának a hajókészletnek költségei 250,000 frtra rúgtak. A török ellen kiállítandó segédseregek költségeinek fölszámításában olvassuk: »Et veullant ledit Seigneur Roy mettre en ordre lesdites cents pieces d'artillerie avec toutes leurs municiones necessaires, aussi pour preparation et reparation pour ladite armee par eau de basteaulx, pontz et samblables choses necessaires a la gheure, ne luy constera moings que 250,000 flor.« (*Brüsseli okmánytár*. II. k.)

²⁾ *Károlyi Á.*: id. m. 125—126. ll.

összetoborzására, Thurzót pedig megbízta, hogy magyarországi naszádosok szerződtetésében fáradozzék. Nehézséget okozott a naszádos nép gyűjtésében az a könnyen érthető körülmény, melynél fogva külföldi ember, a ki a Duna folyását és természetét Bécs és Buda közt saját tapasztalásából nem ismerte, vonakodott kockára tenni életét — ha csak parvenu nem volt, s mint a candiaiak, magyar földesuraságra nem számított — egy olyan ingatag hadi talajon, hol a személyes vitézséget, de még a legjelesebb hadi terveket is az elemek szeszélye s a természet hatalma egy pillanat alatt megszégyenítheti. Ezen kívül nem csekély nehézséget, de temérdek költséget okozott a királynak a múlt télen foganatba vett útépítés a Duna hosszában, Budától egész Bécsig. Akarta, hogy naszádosai az eladdig járhatatlan hegyes helyeken is használhassák fölfelé a szokásos vontató lovakat, s bármilyen időben is akadálytalanul történhessék a közlekedés Buda és Bécs közt. ¹⁾

A fölkészült dunai flotta most jelentékeny vízi erőt repraesentált. 180—200 hadi hajó volt együtt: »eine ganz schöne, wohlzugerichtete Armada,« — mondja a Brandenburgi egy tanácsosa. Ebből a hadjáratban részt vett szemtanú, Károlyitz Kristóf, Móríc szász hercegnek minisztere, Esztergomnál 130-at látott, köztök 4 nagy dunai szörnyet, vagyis burkolt orrú (pánczélos) háromsor-evezős gályát, néhány úgynevezett félgályát és 120 naszádot. Kárloviczot bámulatra ragadta a tekintélyes classis látása, melynek legénysége Melignaninak

¹⁾ Erre vonatkozólag írja Ferdinand V. Károly császárnak 1542. jún. 4-én: »— aussi à la charge de qui est la provision des victuailles du camp et si l'on en est pourveu souffisamment, aussi de bateaulx et armée par eau pour conservation diceulx et séhurté de l'armée.« — »Semblablement ay fait provision de souffisant nombre de bateaulx pour conduyre lesdicts victuailles et autres nécessitez de ladicte armée. Et pour plus grande commodité et pouvoir ramener les bateaulx contre mont la Danube, ay dois l'hyver passé fait faire chemins au long de la rivière. Et fait provision d'une grande quantité de chevaux pour tirer lesdicts bateaulx à mont. Et combien que ce me couste une très grande somme, toutes fois ne la treuve mal emploire pour la commodité que ladicte armée en pourra recevoir.« — Továbbá 1542. szept. 27-én: »Aussi, monseigneur, étant icy arrivé, comme dit est, je trouvoy que le marquis élécteur de Brandebourg avoit désià mandé qu'on luy envoiast la grosse artillerie et les pontz, à quoy a esté satisfait incontinent en dilligence; mais ainsi que par l'envoy desdictz pontz, artillerie et munitions a falu emploier beaucoup de basteliers de ceulx mêmes qui congnaissent le cours de la rivière entre cy et Bude qui sont en assez petit nombre taut pour la mortalité d l'année passée, comme aussi que les basteliers d'en hault de ceste ville n'aïans accoustumé descendre plus bas que icy ne sceuvent le cours de la rivière en bas.« (*Károlyi Árpád*: Kiadatlan levelek a német birodalom magyarországi nagy hadi vállalatának történetéhez, -- *Tört. Társ.*, 1880. évf.)

1100 olasz hajókatonáján kívül még 6000 magyar, szerb, vend (dalmata) és olasz naszádosból állott. ¹⁾

Brandenburgi Joachim lassan haladt tekintélyes seregével lefelé, s a nagyobb városokban mindenütt hosszabb pihenőket tartott. Várnia kellett, míg hadi szerszámait, ostromgépeit, hidalkotmányát Bécsből utána küldték. ²⁾ Ez alatt Malignani, ki mellesleg mondva derekasan lakmározott útközben a magyar főuraktól szedett zsákmányból, előre ment a hajóhaddal Esztergomba. ³⁾ Az unalom által gyötört Brandenburgi átlátogatott olykor Komáromból, Almásról és Neszmélyből Esztergomba is, hogy a sereg előkelőivel szemlét tartson a hajóhad fölött. Mindig ünnepélyes katonai tüntetésekkel fogadták mind a hajókon, mind a városban.

Augusztus 20-dikán végre ő is Esztergomba tette át táborát s szeptember 4-dikéig élvezte az esztergomi érsek vendégszeretetét. Ezen idő alatt csatlakoztak seregéhez a magyar csapatok: Perényi Péter és János, Rásky, Báthory András és öccse János, Batthyány Ferencz, Balassa, Bebek, Nádasdy Tamás, Zrínyi Miklós és Serédy Gáspár. Szeptember 5-dikén Visegrádra mozdult elő a Brandenburgi s két nap alatt érkezett oda. Végre szeptember 26-dikán Szent-Endréig ért a sereg, hol a hajóhad segélyével a Duna balpartjára ment át.

Szeptember 27-én vette kezdetét a csatározás a Margitszigetnél felállott császári hajóhad és a budai török flotta közt. A török hajók és az Ó-Budánál rejtve volt török előőrsök heves tüzzel fogadták a német hajórajt. Azonban Malignani csakhamar szétverte a törökök rejtekét, és a budai basa naszádjait is megszalasztván, helyreállította a közlekedést a felső Dunával. Joachim választónak többi hada Pesttől északra és keletre, a királyi kertben és szomszédságában, valamint a hátrább fekvő térségen helyezkedék el.

Ez a színleges hitvány hadviselés csak néhány napig tartott. Nem vitézség és hadi dicsőség, de inkább árulás, megvesztegetés és közömbösség érvényesültek e hadjáratban. Sem szárazon, sem vizen nem hagyott maga után említésre méltó

¹⁾ Károlyi Á.: id. m.

²⁾ Aug. 21-én sürgeti a Brandenburgi Joachim Ferdinándot: hagyja meg bécsi hadi biztosainak: »das sie das maurenbrechen vnd geschutz sampt kugel, puluer vnd zugehöriger geräitschaft auch die vbrig schifbrucken vnd meher schantz greber oder quastadern — — vñs aller erst anhero fertigen, etc.«

³⁾ Lefoglalta Thurzó Elek kir. helytartónak a Dunán Esztergomba szállított 100 hordó borát is, maga költvén el azt olaszaival és németjeivel. »Quae iniuria et ignominia profecto tanta est — irja Thurzó a Brandenburginak — ut ab ineunte aetate tribus iam meis principibus seruiendo nunquam maiorem sum perpessus.«

nyomokat. Jovius szerint a speieri birod. gyűlésnek titkos határozata volt *Magyarország érdekében nem kezdeni harcot a törökkel*. A német rendek elegendőnek tartották megmutatni az ellenségnek Németország hadi erejét, hogy visszariasszák őt Németország megtámadásától. S valóban a választó augusztus 8-dikán már föl is szedeté sátrait, és a mint jött, a Duna pesti oldalán visszaindult. Az árulásban vitézkedő német hadat méltán illeté meg nem csak a muzulmánok hahotája, de még a kortárs németeknek is megvetése.¹⁾ A hajóhad Peréuyi és Vitelli lovasai által kísérve érkezék vissza rendes állomáshelyeire. Ha a fáradságos és költséges sétatuzásért valakit elismerés illethetne meg, az csakis a dunai flotta lehetne, mert némi hadi sikert és győzelmi tropheákat egyedül ez tudott még felmutatni.

Ez alatt a törökök Péterváradnál áthidalták a Dunát. Mehmetbég a kalocsai vidék lakosságát sarcolta, Beglerbég Baja felől, Mihály moldvai vajda pedig a tiszai Kanizsa felől Szegedet rémiték. Mihály a hajókat, melyeken Kanizsánál a Tiszán átkelt, Szeged városától vette el.²⁾

Abból a nagy német birodalmi hadból 1543-ban télire csak 8000-et hagyott hátra Ferdinand Magyarországbán, hogy Pozsony előtt Bécsset őrizzék. Az ország siralmas helyzetben, majdnem fedezet nélkül maradt. Szulejmán 1543. évi április 23-án indult el harmadik magyarországi hadjáratára. Beváltotta ígéretét, melyet Frater Györgynek a tél folytában izent, hogy oly sereggel jövend Magyarországba, melynek terjedelme a tengerhez lesz hasonló. Ferdinand ekkor Nürnbergben volt és erősen munkálkodék, hogy a birodalmi gyűléstől segélyt eszközöljön ki a török ellen, mert az Buda birtokában szomszédjává lón most a német birodalomnak. Frater Györgyöt megkereste a király, hogy addig, míg a kilátásba helyezett külségély megérkezik, ő gondoskodjék a rábizott országrész megőrzéséről. A Feledy Lestár által közvetített e megkereső levélben különösen a dunai hajóhad ügyét köti a barát szívére a király. »Mintán — úgymond — elhatároztuk, hogy dunai hajóhadunkat lehető leggyorsabban és legcélzzerűbben föl-

¹⁾ *Hans Sachs* a költő a szent-endrei hid összeomlását is árulásnak bélyegzi, irván e csúfos hadjáratra vonatkozólag :

»Mit schiffn man über Thonau prucket,

Darauf das heer hinüber rucket ;

Doch war die pruck zweimal zerbrochen,

Durch *verretrei*, hat man gesprochen.« (Die histor. Volkslieder der Deutschen. R. v. *Liliencron*. IV. No. 475.)

²⁾ *Károlyi Arpád* : »Frater György levelezése.« Frater György tudósítása Ferdinandhoz. 1542. okt. 6. — A szegedi tanács levele Frater Györgyhez, 1542. okt. 18.

szereljük, kiváló kegyességgel keressük meg és fölkérjük uraságotat: legyen azon, hogy minél előbb és a lehető legjobb föltételek mellett 1500, vagy legkevesebb 1000 bátor és képzettszázados szegődtesen el a mi zsoldunkba és szolgálattunkba. Azután kapitányokat nevezvén melléjük, gyűjtse őket össze Komáromban, hogy ápril hó végéig mindnyájan együtt legyenek. Fizesse ki mindeniknek az ő hópénzét előre, hogy a mondott helyen késedelem nélkül jelenhessenek meg. Ha a hópénz sem a megyék adójából, sem az alattvalók segélyéből nem folya be, kölcsönözze ön nekünk a megkívántató összeget, vagy vegye azt máshonnan kölcsön, hogy az imént kifejezett óhajtásunk minden bizonynyal teljesedésbe menjen. Ha a naszádosok kitűzött időre pontosan megjelennek Komáromban, tüstént intézkedni fogunk, hogy ezentúl mindig rendesen kapják zsoldjaikat. Irja meg nekünk uraságot, mikorra és hány naszádot képes Komáromba gyűjteni? Szegődtesse őket bármely nemzetből, de különösen a rácok közül, minél nagyobb számban zászlaink alá, készen tartván őket, hogy mikor Magyarországba érkezünk, lehetőleg mennél nagyobb erővel csatlakozhassanak hedseregünkhöz.«¹⁾

Martinuzzi ezúttal hínek mutatkozott ugyan Ferdinandhoz, de a király ellentállási képességéről nem sokat tartott. Izabella érdekei, vagyis tulajdonképen a saját uralmának biztosítása, nem engedték őt meghasonlani a győzhetetlen fényes portával. Azt felelte tehát Ferdinandnak jó későn, két hónap leforgása után, hogy kívánságának nem tehet eleget. Rác naszádosokat a törökök közalgése miatt már nem szegődthet; ezt márcziusban kellett volna ő felségének parancsolnia. Most, mikor az ellenség úgyszólván már a küszöbön áll, senki sem akarja feleségét és gyermekeit elhagyni s bizonytalan sorsnak kiténni. Jelenleg minden ember arról gondoskodik: mikép szabadúljon a veszedelemtől.²⁾ A mit tehetett, mindössze abból állott, hogy magához hivatá a komáromi naszádosok vajdáit s esküvel kötelezé őket Ferdinand hűségére. Meghagyta nekik, hogy a hol hat, tíz, húsz vagy harmincz naszádot szerezhetnek, szegődtessek őket titkon ő felsége zsoldjába és küldjék őket a Dunára.³⁾

A vajdák saját személyeikre megtartották ugyan fogadásukat, de több naszádot, mint a menyivel rendelkeztek, nem gyűjtöttek.

¹⁾ »Fr. György lev.« — Ferdinand Frater Györgynek, 1543. ápr. 4. Nürnbergből; továbbá 1543. jún. 7. és jún. 24. Prágából.

²⁾ U. o. Frater György Ferdinandnak, 1543. május 25. Gyulafehérvárról.

³⁾ U. o. Frater György üzenete Ferdinandhoz, 1543. május.

Szulejmán július 22-dikén feltartóztatás nélkül vonúlhatott Valpó, Siklós és aztán be Buda várába. Midőn a szultán július 24-dikén szárazon és vizen Esztergom ostromáloz is fogott, a komáromi vajdák csak 40 naszáddal mentek a keményen szorongatott vár segedelmére. A várban Salamanca spanyol tiszt parancsnoksága alatt 600, többnyire német nemzetiségű császári katona látta el a helyőrségi szolgálatot. Ezekhez járult még az ostromzárólást megelőzőtt napokban Liscano spanyol ezredes vezénylete alatt 700 főnyi Komáromból küldött olasz csapat. A naszádosok augusztus 6-dikán hét óra hosszat viaskodtak a hasonlíthatlanul erősebb török hajóhad ellen, melynek 13 naszádját elsúlyesztvén és a mozlim hajós-nép közül számos halottat ejtvén, az egész török flottillát üzöbe vették. Tehettek volna a török hajókban nagyobb kárt is; de figyelembe véve saját csekély számukat, nem merték a török hajórajt messzire üldözni.¹⁾ E hajóütközetben esett el Szulejmán egyik kedves főembere, Zirnár török tengernagy is.²⁾

Azonban a király-naszádosok lelkesedése nem menthető meg sem Esztergomot, sem Tatát, sem Komáromot a török hódoltságtól. Szulejmán egymásután ragadta ki e várakat a magyar hazáért meghalni nem tudó idegen kapitányok kezéből, kikre azokat Ferdinand bízta. Csak a török vízi hadnál erősebb hajórajjal lehetett volna a dunai várhelyeket megtartani; de Ferdinand nem küldte most az országba a birodalmi német hajóhadat, hanem kün tartá azt Bécs oltalmára. Magok a bécsi hajók ugyanis oly ócskák és megviseltek voltak, hogy akár a Dunába meríteni vagy feltüzelní kellett volna őket. A bécsi arzenálnak egy 1540. évi leltárában felsoroltnak: egy nagy gálya, egy nagy ágyúnaszád, három kis gálya, öt brigantina, két hosszú bárka és 24 naszád.³⁾ A bécsiek pénzbeli tehetsége sem terjedt többre, mint 10 új hadi hajó építésére, melyek közül 6 kétsor-evezős, 4 pedig csak prédáló hajó volt. A komáromi naszádosok tehát egészen magokra voltak eleinte hagyatva a magyarországi Dunán. Ferdinand csak Bécs városának megerősítése után 1544. évi márczius végével küldött nekik segítséget egy kis flottillában, — s később 40,000 emberrel ő maga is Pozsonyba, majd Komáromba szállott.⁴⁾ A pápa küldött ugyan Ferdinandnak *Sabelli János* parancsnoksága alatt 300 naszádot, de azokat nem lehetett a törökök

¹⁾ *Stella*: De turcarum in Regno Hungariae successibus. (*Kovachichnál*, II. r. 364—372. II.)

²⁾ *Kápolnai*: Esztergom hadtörténelme. (A Ludovica Academ. Közl. 1883. évf.)

³⁾ *Inventar des Arsenals*. Meynertnél, id. m. II. 167.

⁴⁾ *Engel*: Gesch. d. R. Hungern, II. r. 323. 1.

ellen küldeni. Bécs külvárosában elkvártélyozva annyira elkoresosodtak, hogy a bécsiek, nem nézhetvén tovább a nejeiken és leányaikon elkövetett szemérmertlenségeiket és a tisztesség-érzetet sértő kihágásaikat, kénytelenek voltak Ferdinándnál panaszt emelni ellenök, ki aztán világgá bocsátotta a latorfaliánokat. ¹⁾ A keresztény főserg apríl 22-én indult el Komáromból a Duna jobbpártján. A Lauenburgi herceg egy erős osztálylyal a Duna balpartján, a hajóhad pedig szállítóhajókkal a Dunán haladt Esztergom felé, melynek vívása tüzeték ki most első vállalatul. Május 1-én sikerült Mátyás főhercegnek és Pálffy Miklósnak a ben volt polgárság segítségével a Ráczváros elfoglalniok; magát a várat azonban csak úgy lehetett legkönnyebben kézrekeríteniök, ha a Dunával való közlekedéstől elzárják. A török hajóhad ugyanis most oly erős volt, hogy Mátyás hajóhada nem akadályozható meg a várnak a Dunáról élelmeztetését és szüntelen erősítését. Ezt tehát a szárazföldön kellett volna elérni, a Viziváros elfoglalása által, a mi azonban a húzamos ostrom temérdek költségei és 5000-nél több keresztény katona életének árán sem sikerülhetett. A hajóhad szüntelen működésben volt ugyan, de semmi jelentős eredményre nem vergődhetett; június 18-án pedig, midőn híre futott, hogy Szinán basa 64.000 emberrel megy Esztergom szabadítására, fölszedte horgonyait s Komáromba vonult vissza. ²⁾

A bizodalom Ferdinándba az eddigi sajuos tapasztalatok után ingadozni s fogyni kezdett a magyar uraknál. Ő maga panaszolja ezt fivérének, Károly császárnak, irván: »A magyar urak közül számosan elhatározták, hogy inkább akarnak a töröknek adózni, mintsem általa lassanként meghódíttatni és jobbágyaiknak martalékul esni. El végből már alkudozni is kezdének a törökkel.« ³⁾ Az elcsüggedt magyarokat azzal biztatá Ferdinand, hogy Károly császár személyesen fog részt venni a törökök ellen intézendő nagy hadjáratban, s a kereszténység és Magyarország ügye elvégre is diadalra jutand. E nagyobb hadjáratra, mely 1544-ben vette volna kezdetét, Magyarországhban is megtétetni kívánta Ferdinand a kellő előkészületeket. A rendek kapunként 2 aranyat és közönséges fölkelést ajánltak. Frater György egymaga 20.000 zsoldost ígért. A király számos új sajkát készíttetett a komáromi naszádosok számára. *A magyar dunai hajóhad Révay István távozása, vajjis Bulának 1540. évi szerencsétlen ostroma óta, mint a német hajóhad főkosztálya szerepelt csak. Mint önálló hadtestületet itthon saját vajdái kormányozták ugyan egy fővajda vezér-*

¹⁾ Stella : c. li.

²⁾ U. o.

³⁾ Bucholtz : V. 203. Urk. B. 229.

Kedése mellett; de háborúban a német hajóhaddal együtt kellett vitézkednie és a német hajóraj kapitányainak engedelmeskednie. Az összes dunai hajóhad élén akkor *de Contreres Alfons* spanyol származású naszádkapitány állott. Ferdinand most tulajdon kapitányt nevezett ki a magyar király-naszádosok számára, *Uyrinovics Vitus* szerb főúr személyében. ¹⁾ A tervezett hadjárat nem jött ugyan létre; de a magyarországi dunai hajóhad szépen föl lett készítve, és Ferdinand az 1546. évi pozsonyi országgyűlés meghívó levelében bátran hivatkozhatott buzgó igyekezetei és tevékenységére, melyekkel Magyarország védelmén, felszabadításán és egyesítésén fáradozott. S ha ezélt teljesen el nem érhető, annak okát — úgymond — az ország megszólásában és a nemzet pártoskodásában kell keresni. Mindazonáltal el van határozva mindvégig teljes erejével gondoskodni híveinek javáról és bajaik orvoslásáról, továbbá a közbéke fentartásáról, a török zsaruk uralmának megszüntetéséről és az ország egységének visszaállításáról. ²⁾ Azonban mindamellett, hogy a rendek ezen országgyűlésen újabb áldozatokat ajánlottak honvédelmi czélokra, nem fojthatták el bosszújokat a miatt, hogy ő felsége idegen olasz és spanyol katonákat alkalmaz a hadseregben. Kérték azok eltávolítását, meg hogy a spanyol katonák hitelezőiket elégítsék ki, és azoknak, kiket megkárosítottak, adjanak elégtételt.

Az idegen katonák miatti közelégtelenség lecsillapítását czélozta a király, midőn a magyar naszádosok közt — kik az idegen fővezérlet alatt legtöbbet szenvedtek — külön kegyelemdíjakat osztatott ki, ³⁾ a megyéknek, várnagyoknak, harminczad-hivataloknak és vámállomásoknak pedig szigoruan meghagyta, hogy a naszádosoknak adott 1535. évi szabadalmakat, kiváltságokat és mentességeket szem előtt tartásuk s őket, hű szolgálataiknál fogva, áruccizikkeik és egyéb portékáik után meg ne adóztassák, vagy meg ne vámolják »sub poena indignationis regiae et privationis tricesimae ac thelonii.« ⁴⁾

¹⁾ Ivadéknál még e század elején is éltek Trencsén vármegye nemessége sorában.

²⁾ *Fraknoi*: »Magy. országgyűl. eml.« III. 4.

³⁾ *Magy. orsz. levtr.* Bemign. resol. reg. 1548. aug. 9. és 14. Az utóbbi iratban 8 komáromi vajdát említ a király, névszerint: *Horváth Pétert, Stankovics (Zankowÿth) Pétert, Milovánovics Miklóst, Dókay Imrét, Horváth Jánost, Borhy Pétert, Vajda Sebestyént és Ujlaky Lőrinczet.*

⁴⁾ U. o. 1548. decz. 28. — Többi közt mondja a király: »Ex querelis fidelium nostrorum Waÿwodarum Nazadistarum intelleximus valde displicenter, quod quamvis nos in Anno Dni. 1535° proxime preterito, tunc ad supplicationem fidelium regnicolarum nostrorum tunc Posonij congregatorum, tunc vero consideratis fidelibus scrutibus eorundem Waÿwodarum nostrorum nobis et sacre istius Regni nostri Hungarie Corone exhibitis . . .

Ezt a rendeletét 1549-ben visszavonta ugyan a király, de helyette 40 majd 60 forintot adott évenként kárpótlásul a naszádos vajdáknak. »Azt találtuk — úgymond — hogy a naszádosoknak adott kiváltságok és szabadalmak ürügye alatt különféle csempészet fűzetik; a miért is ezentúl minden naszádos vajda és két tizedes társa együttesen 60 magyar forintot fog kapni kárpótlásul a harminczad-pénztárból.«¹⁾

Ugrinovicz nem sokáig állott a király-naszádosok élén. Midőn a trienti zsinat kihirdetésekor a császár és a smalkaldi szövetség tagjai közt a vallási villongások megkezdődtek, s emélfogva a törökök részéről hosszabb békére volt szükség: Ugrinoviczot 1546. évi július 16-ikán Konstantinápolyba küldé Károly császár és Ferdinánd, hogy ott Vetwick Gellérttel együtt állandóbb béke kieszközlésén működjék.²⁾ Ez anna öt évi béke, melyet az 1547. évi nagyszombati országgyűlés »az ország legmélyebb gyalázatának s a haza sírjának« nevezte.

Ugrinovicz után, hihetőleg 1548-ban, *Tarnóczy András* lett a király-naszádosok kapitánya. Ferdinand azon gondoskodott, hogy az ország végházainak őrizetére rendelt csapatoknál czélszerű reformokat létesítsen. »Mint hogy minden gondolatunk — mondja az 1548-diki pozsonyi országgyűlés meghívójában — a ti jóléteket, megmaradástok és nyugalmatok körül forog: el vagyunk határozva bizonyos módszert és rendet állapítani meg a véghelyek megerősítése és egy *állandó hadsereg* tartása iránt.«³⁾ A barátságosabb viszonynál fogva, mely a béke következtében Ferdinand s a törökök közt beállott, gyakran jártak küldöttségek a budai basától Bécsbe vagy Prágába és onnan ismét Budára. Az udvar közönségesen a

1) *Magy. orsz. levél.* 1549. márcz. 15., 1549. jún. 5. és 1551. aug. 11-diki kir. rendeletek a pozsonyi kamarához.

2) *Horváth Mihály* helyesen állítja, hogy Ferdinand a magyar rendek kérelmére küldé Ugrinoviczot Konstantinápolyba. A rendek panaszt emeltek az ellen, hogy Vetwick, Károly császárnak titkára, tehát egy idegen diplomata, küldetett Magyarország ellenségéhez az ország érdekeit képviselni, a magyarok tudta s híre nélkül; holott nagyobb előnyököt lehetett volna várni, ha a király a török viszonyokban jártas magyar urakra bízta a törökökkel való alkudozásokat. (Magyarország történe. IV. 207—208. II.) Ettől eltérőleg *Svetlich M.* szerb író beszéli, hogy Vetwick 1545-ben már visszajött Konstantinápolyból a békeponthoz s Komáromban találván Ferdinándot, a király ott fogadta volna el azokat. Ezen alkalommal ismerkedett meg Vetwick a nevezett Ugrinoviczossal, s kérte őt maga mellé a konstantinápolyi követséghez kineveztetni. Ez megtörténvén, Ugrinovicz 1546-ban, mikor Vetwick konstantinápolyi állomására visszatért, vele utazott le a Dunán új rendeltetési helyére. (*Srbski Ljetopis*, 1830. II. 1—4.)

3) *Pruknói*: »Magy. országgyűl. eml.« III. 171.

király-naszádósok kapitányát Tarnóczyt bízta meg a különféle izenetek átvitelével Budára. ¹⁾ Egyéb működése ismeretlen.

Utóda lett *Nesthe Lukács*, a Tomory érsek pétervárad-i küzdelmeinek idejéből ismert derék naszádos vajda. Az elagott bajnok csak néhány hónapig, 1550. évi tavaszig parancsolt a király-naszádósoknak, a mikor is a halál kiragadta az élők sorából. ²⁾ Az ő érdeme lesz, hogy Ferdinand az általa tervbe vett katonai reformok közé a naszádosok zsoldjának rendszeresítését is fölvette. »— Statuere volumus — írja a király 1549-ben márczius 8-dikán a pozsonyi kamarának — quo pacto in posterum nazzadistarum solutiones fieri debeant.« Ennek következtében a komáromi naszádosok zsoldja évi 40 forint helyett 60 forintban, a sellyeieké, s valószínűleg a győri s pozsonyi naszádosoké is, 48 forintban lett megállapítva. A Sellyén tartózkodó 14 és a Komáromban tartózkodó 8 rok-kant naszádos vajda, »qui extra militiam stipendia nostra expectant«, évi nyugdíjat kapott; amazok 100 — 100 forintot, emezek 40 — 40 forintot. ³⁾

E kedvezmények és újítások valamint egyrésztől serkentésül szolgáltak, másrésztől a készülőben levő hadi események tekintetéből sem téveszték el hatásukat. A naszádosok ismét nagyobb számban jelentkezének Ferdinand zászlai alá, úgy hogy 1550-ben 824 naszádos találtaték a királyi hadseregben. Az ország életerejét fogyasztó bonyodalmak úgy hozták magokkal, hogy a harcztér, melyre a versengő hatalmak tevékenységek súlypontját fektetni kénytelenek valának, a Dunáról a Tiszára csuszamlott át, és a dunai naszádosok szolgálatát a Tiszán is igénybe vette. A törökök hűségén levő Petrovics a Tisza és Maros közt tűzte ki zászlaját s nagy tömegekben gyűjté a szultán által jobbágyi kötelékeiből felszabadított szerb népet. A gyülevész tömeg 1549. évi szeptemberben elfoglalá Csanádot, és ezzel birtokában volt Erdélyország kulcsának, a Maros-vonalnak. Látván ezt Kazim budai basa, hirtelen elhagyá a fővárost és Szegeden a Tisza partján ütött táborn. Szeged fölött Szolnoknál a Salm Miklós és Báthory Endre császári hadai gyülekezének. A Közép-Tiszán most annyiféle és oly rengeteg hadi nép csoportosúla, mintha éppen világháború lett volna kitörőben.

A tiszai és marosi vonalak megerősítésére még 1549-ben kezdett Ferdinand egy új várat építtetni Szolnokon, a Zagy-

¹⁾ *Magy. orsz. letr.* Ben. res.

²⁾ U. o. — A pozsonyi kir. kamara 1550. évi számadásai közt jún. 4-diki kelettel előfordúl: »Nassadistarum Capitanei Lucae Nyesthe viduae provisio annua 20 fl. resolvitur.«

³⁾ U. o. Status erogationum 1549 — 1551.

vának a Tiszába szakadásánál. A szolnoki vár oltalmára a komáromi naszádosok egy osztályát rendelé Ferdinand *Chemeri Zay Ferencz*nek, már a mohácsi ütközetben kipróbált vitézségű, olaszosan iskolázott s magas műveltségű királyi udvarnoknak kapitányága alatt. ¹⁾ A *tiszai hajóhad* kezdetben csak egy század naszádosból állott 3 vajda vezetése alatt s 1551-ben tavasszal kezdé szolgálatát; de rendes hadi naszádjait, minthogy Komáromból vízi közlekedés nem állott fen a Tiszával, később kapta Marmarosból. »Saját érdekünk és Szolnok várának szüksége megkívánja — írja Ferdinand a pozsonyi kamarának, — hogy minél előbb 3 naszádos vajda ama várba küldessék. ²⁾ Meghagyjuk nektek, hogy a sellyei vagy a többi vajdák közül, kik évi zsoldunkban állnak, három ügyes és szorgalmas embert haladéktalanul Szolnokra küldjétek. A hajók, melyeket használni szoktak, már készülnek Marmarosban és mihamarabb le fognak küldetni Szolnokra.« ³⁾ E rendeletét ismételte a király egy hónappal később, hozzá adván még, hogy a Szolnokra küldendő 3 naszádos vajdát két-két tizedes is kísérje. »Szolgálni fognak pedig ott Zay Ferencz kapitány parancsnoksága alatt, és a kit még melléje fogunk rendelni. Evedző hajónépet is fogadjatok és küldjétek anyagokkal együtt mielőbb Szolnokra.« ⁴⁾ A tiszai hajóhadra fordított kiadások ezúttal az esztergomi, egeri, váci és nagyváradai püspöki javak tizedeiből fedeztettek. A főpapok e hazafias áldozatkészségére most Martinuzzi adta a jó példát, a királynak tett önkéntes ajánlatával. ⁵⁾

A mohácsi vész után Szolnokon volt tehát az *első és egyetlen állandó tiszai naszádállomás*. Ha idejekorán, vagy csak pár évvel előbb létesül, jelentékenyebb szerepet vihetett volna. Megakadályozhatta volna a törökök és szerbek garázdaságait Szeged és Csanád körül a Tiszán és a Maroson. ⁶⁾

E folyóknak és vidékőknek stratégiai fontosságát már az előző években, főleg Zápolya János elhalálozása óta, számta-

¹⁾ V. ö. *Thallóczy Lajos*: »Csömöri Báró Zay Ferencz« című jeles tanulmányát. (Magy. Tört. életrajzok. I. évf. 2. füz.)

²⁾ »Ut mittantur tres Waywodae ad Zolnok, illic Nazadis in flumine servituri.«

³⁾ U. o. Ben. resol. Bécs, 1551. ápr. 7.

⁴⁾ U. o. Ben. resol. 1551. máj. 8. »Ut waywodae tres cum decurionibus et remigibus mittantur ad Zolnok.«

⁵⁾ *Károlyi Árpád*: Frater György levelezése. (Tört. Tár, 1880. évf. 249—250. ll.)

⁶⁾ A mit Thallóczy mond, hogy Szolnok vára alatt, Zay Ferencz kapitányága elején, a tiszai naszádos flottillának csak »egy része« horgonyzott volna, nem egyéb pusztá föltevésnél. Ezen időben nem volt a Tiszán több flottilla, hanem csak a szolnoki.

lanszor igazolták a háborús események. A törökök hódításai korántsem tehetek volna a XVI. század ötvenes éveiben oly roppant előmeneteleket a Tiszán-túli megyékben, ha az alsó és középső Tiszának, valamint a Maros folyónak stratégikus pontjai elegendőképen meg lettek volna erősítve. A Maroson Csanád és Nagylak alatt szintén állott néhány hajó; de őrizetök oly gyenge volt, hogy a törökök első rohamának sem állhattak ellen. A vidék szomorú elhagyatottságát méltán kesergő Nagy Péter csanádi várnagy, az 1551. évi úrnapja utáni pénteken írt levelében, melyet Pázmány Péter váradi provisorhoz és Bartakovics János ugyanottani castellanushoz intéz. »Adná Isten — mondja — hogy ti kegyelmeteknek ennél jobb hírt írhatnók; de mint Isten akarta, úgy kell lenni. Kegyelmeteknek azt bizonynyal írhatom, hogy ez mai napon hajnalban a törökök veám jövének naszádokkal és a hajókat mind elvívék. Immáron ti kegyelmetek lássa és ti kegyelmetek viseljen gondot rá; mert általán fogva mingyárust a törökök e csanádi várat megszállják, mert immár a naszádok is mind kiszálltának a partra és mostan az uraim velek harczoznak. Azért kegyelmetek lássa, ti kegyelmetek viseljen gondot rá; mert immáron ti kegyelmeteknek nem küldhetek ilyen gyakorta levelet, mert mindenünnen rajtam lesznek ezen helyt, azért kegyelmetek viseljen gondot reá. — De általán fogva az bizonyos dolog, hogy mingyárust ez Csanádot megszállják és ezt hátra nem hagyják a törökök. Innét aztán Erdélybe mennek a mi kegyelmes urunkra. Immáron mikort ez dolog megtlett volna, hogy a törökök a hajókat elvitték volna innét, azon kézben juta egy emberem Temesvárról és azt mondá, hogy immáron ispán uram táborába szállott és az én emberem Szent-Péternél látta táborban, azért onnét mingyárust az Csanádra jö.«¹⁾

Nagy ideje volt tehát Szolnokot, a Tiszán-túlnek s Erdélynek előbástyáját, várerőddelellátni s hajóhaddal is védelmi állapotba helyezni.

A budai basa 1551. évi márcziusban akarta már e befezetlen várat megrohanni; mert építését béketörésnek vette a porta. A vár fölszerelésével sietni kellett hát szorgosan. Szokoli Mohamed ruméliai beglerbég ezen évi szeptember elején szintén rátört az országra s 60—80 ezernyi seregével Zalánkeménnél s Péterváradnál átkelve a Dunán, egyenesen Titelnek fordúla s onnan Becsevár ostromára szálla. Szeptember 11-én Csúrogon (Chyrögdön) táborozék a basa, a Tisza jobbpartján, Becsével szemben; hajói pedig »az kikben hidat akar-

¹⁾ Szalay Ágoston: Négyszáz magyar levél, 81—82. 11.

nának csinálni, « Títelbe érkeztenek. ¹⁾ Szeptember 17-én » cse-
terteken nappal-éjjel, és pénteken felestekemkorig szünetlen
lőtték Becsét és igen törték, « 19-dikén pedig bevették és Sze-
ged után a török tiszai hajóhad második főhelyévé tették az
alsó Tiszán. ²⁾ A Csanád, Lippa és Temesvár irányába inté-
zett hódítási kirándulásokról rendszerint a becei kikötőbe,
az ottani éléstárakhoz s hadi készletekhez, a hajóraj oltalma
alá huzódott a mozlim had. Bece után egymásután estek el
aztán Aracs, Galád, Csanád, Nagylak, Lippa, Temesvár, Szár-
csa és Becskerek. Ezen erődített helyeket még 1547-ben köve-
telé magának a török, de Martinuzzinak sikerült azokat akkor
nagy pénzáldozatok árán megváltania. Ilyen veszélyes viszo-
nyok közt főfontosságú hadi feladatává lőn Szolnoknak hadi föl-
szerelése, annál inkább, mert Ferdinandnak szándéka volt
Lippa visszavétele után Bece és Becskerek megostromlására
is küldeni csapatait. *Szolnokon tehát egy naggyobbyszerű naszádos
telep fölállítását tervezte a király.* Az 1552 dik év telén 100
közönséges naszád és 40 tiszai gálya ácsoltatott Szolnok szá-
mára a marmarosi hegyek közt. A hajóépítő mestereket Komá-
romból küldé oda a király. ³⁾ A hajóépítés tetemes költségei-
nek fedezésére a tokaji sókincstár jövedelme vétetett igénybe. ⁴⁾

Az új naszádok még nem érkeztek Szolnokra, midőn a
török a rendelkezésére állott egész hatalmát összesíté az új
várnak megsemmisítésére. A catastropha nem találta Szolno-
kon Zay Ferenczet, ki augusztus 11-dikéig volt szolnoki kapi-
tány. Említve volt, hogy Nesthe Lukács csak néhány hónapig
kormányozhatá a komáromi naszádosokat. Helyébe Ferdinand
1551-ben a leghivatottabb és legmegbízhatóbb férfút, *Chemeri
Zay Ferenczet* nevezé ki a dunai király-naszádosok komáromi
kapitányává, *egyszersmind az összes magyarországi hajóhad
főkapitányává.*

A tiszai naszádosok kapitánya *Horvatinovics Bertalan*
lett. Istvánfi vitéz embernek dicsérei, kit e hivatalra a közzvéle-

¹⁾ Balogh Lőrincz becskerek-i várnagy levele Losonczy Istvánhoz.
Becs-kerek, 1551. szept. 11. (Tört. Tár, 1880. évf. 597.)

²⁾ Horváth Ferencz és Cserepovics Miklós levele Báthory András
temesi grófhoz. Billéd, 1551. szept. 19. — Ezen XVI. századbeli levelek
publicatiója előtt uralkodó volt történetíróinknál a nézet, hogy Bece
várát október 19-én foglalta el a török. Magam is osztottam e nézetben.
(V. ö. Történelmi Adattár. I. köt. 313. l.) Alkalmat veszek tehát magam-
nak az előbbeni munkámban nyilvánított ezen téves állításomat, az
újabbán közzétett egykorú adatok alapján, ezennel helyreigazítani.

³⁾ *Magy. orsz. leltr.* Ben. resol. r. Prága, 1552. jan. 22. és Bécs,
1552. febr. 6.

⁴⁾ A pozsonyi kamara meghagyja 1552. évi január 30-dikán a
tokaji kamara comesének, Nagyalvai Nagy Jánosnak, hogy a marma-

mény igen alkalmasnak tartott.¹⁾ Hadi működésének mindazonáltal semmi híre sem maradt. Bizonyos csak az, hogy a vármegyék köznépeinek veritékével épített és roppant pénzszeget fölemésztett Szolnokot nem volt képes megmenteni, sem a török hajóhad menetét a Tiszán föltartóztatni; de még csak kémszolgálatra sem volt a Tisza Titel-szegedi vonalán, hogy az ellenség vizi erejét és szándékait tanulmányozhatta volna. A török hajóhad mozgását a becskerek-i várnagy észlelteté Beeskerek és a Bábató közt lovas csapatával, és úgy adta azt hírül a tartomány főkapitányának, Losonczy Istvánnak Temesvárra.²⁾ Horvatinovics már szeptember 3-dikán éjjel hagyta el Szolnokot, miután a vár parancsnokát, Nyári Lőrinczet Ali basának és Amhádnak kezeibe szolgáltatatta. Nyári Lőrinczet alapjában véve jóra való s vitéz katonának dicsérik, a ki azonban fegyelmet nem tudott tartani. Huszárcapitányának jó lett volna, de nem egy fontos vár kapitányának.³⁾

Ferdinand kénytelen volt ismét a szerasztkierátus jóvoltáért esdekelni. Oly férfiak után kellett tehát az országban körültekintenie, kiket fenkölt szellem, előkelő állás, eszélyes tapintat és a fényes portán elegendő ismeretség kellően képesíténe a követi állásra. Ferdinand sokáig kereste embereit és többeket szólított fel a koustantinápolyi követség elvállalására; de utóvégre is Zay Ferenczben, a kisebb dunai hajóhad nemes érzelmű s lelkes főkapitányában, meg a tudós Veráncsics Antalban nyugodott meg választása.⁴⁾ Veráncsics püspök és Zay

rosi hajóépítéshez szükségelt költségeket fizesse ki. »Sacra Mttas. Regia, dnus. nr. clementissimus, mandavit facere naves Nazadas plures, ad quarum dispositionem pecunia opus est; nam sine pecunia non cito laboratores conducuntur.« (*Magy. nenz. múzeumi kéziratár.* MSS. S. XVI—XVII. Fr. 10. Fol.)

¹⁾ »Vir fortissimus atque ad illud munus omnium iudicio accomodatissimus.« (XVI. 188. l.) Szép magyarsággal irt egy levelét *Károlyi Árpád* közlé, a Frater György leveleinek során.

²⁾ Szept. 11-dikén írja Balogh Lőrincz becskerek-i várnagy Losoncznak: »hogy az Tiszán ma menének fel az sajkák az töröké. Bizony, hogy kikiltem vala Imolay Kristófot avagy 25 lóval, hogy meglássák hova mennek, osztán vagy húsz darabantot; még ki is szállottak volt harezolni. Azt mondá Kristóf uras, hogy vadnak huszonöt naszáddal, az többi mind terhes hajók, kibe élés, kibe por, micsoda és egyébféle hadhoz való szerszám. Az Bába-tónál (Torontálban Elemér falu alatt) érték volt el őket. Azt immár nem tudjuk, hova mennek, Beese alája, avagy Szegedre.« (*Tört. Tár.* 1880. évf. 601. l.)

³⁾ *Kaprinay* MSS. B. XXVIII. p. 258. (*Budapesti kir. egyetemi könyvtár kéziratára.*)

⁴⁾ *Magy. történ. eml.* IV. k. 5—7. l. »Párbeszéd Veráncsics Antal és testvéröcse Mihály között, amannak első követségéről a portánál.« »Ubi ab iis — írja Veráncsics, — quos et virtus tanto munere dignos faciebat et imprimis genus ac patriae pietas hortabatur, impetrari non

Ferencz mentek el tehát Konstantinápolyba a portával alkudozni. A Szolnok bukását követő öt évi békét tudvalevőleg e két magyar főúr eszközölte ki 1553. évi augusztusban. Zay hazafias buzgalmát 1553. évi május 25-én a fődemesi uradalom adományozásával jutalmazá a király. ¹⁾ Későbbi acquisitíói dúsgazdaggá tették.

Zayt az ezentúl többször ismételt konstantinápolyi diplomáciai küldetéseai huzamosabb időközökben 1557-ig távol tartották hazájától és naszádosaitól. Ezen idő alatt süve, *Paksy János*, parancsnokoskodott a dunai hajóhad fölött. Neki ír Sfortia Pallavicini örgróf 1553. évi márcziusban, hogy a török követet szívesen lássa Komáromban és egy naszádos vajda által tüstént jelentse annak megérkezését ő felségénél Bécsben. Paksy márczius 20-án ír a királynak a török követről, és hogy Bakay Miklós naszádos vajdát küldé fel ő felségéhez a kapott parancsolat értelmében. ²⁾ Azonban Paksy csak tisztartói czimen intézkedett a hajóhad fölött. Míg Zay odajárt a keleten, a magyar dunai hajóhad mind jobban Bécs befolyása alá került. Amár említett *de Contreres Alfons* német dunai flottilla-parancsnok a magyar hajónépre is kiterjeszté hatalmát, noha az 1552. évi országgyűlés határozottan tiltakozott az ellen, hogy a magyar hadakat külföldiek vezéreljék. De Contreres gyakrabban lejárt Bécsből Komáromba, gyakorlatokat tartott a hajóhaddal, intézkedett katonai és fegyelmi ügyeiben és szakértői ítélet alá eső fontosabb dolgokban véleményt mondott. 1552. évi ápril 4-ikén írja Paksy a királynak: »De Contreres Alfons, ő felségének gályakapitánya ő nagysága, a közelebbi napokban Komáromba érkezett egy új felszerelésű hajóval, mely naszádnak nevezetik. Naszádján gyakorlatokat tartott a Dunán a naszádos legénységgel és vajdáikkal. A naszádosok kipróbálták, szemügyre vették és jónak is találták a hajót; de a vajdák egyszermind azt is kérelmezik ő felségétől: hagyjá meg a nevezett gályakapitánynak, hogy az átszivárgó ósdi komáromi naszádok helyett a bemutatott naszádhoz hasonló új hadi hajókat szállítasson le.« ³⁾

Midőn Zay, ki követjárása idején s még azután is folyton élt a naszádosok főkapitánya czímével, 1557-ben haza jött Konstantinápolyból, a magyar dunai hajóhad ügyeire, melyek immár különben is a német flottilla-parancsnokok hivatási

potuit, quod rogabantur: in Franciscum cognomento Zay, virum nobilem cordatum et nazadarum classis Danubii minoris summum ducem, atque in me, apud regem omnium minimum, versa sunt suffragia.«

¹⁾ *Thallóczy*: id. m.

²⁾ *Bécsi titk. levél.*

³⁾ U. o.

körébe vonattak, csak kevés befolyást gyakorolhatott. Annak legalább sehol sem találok nyomát, hogy visszajövelekor ismét és rögtön átvette volna Paksytól a naszádosok parancsnokságát s azt három esztendeig viselte volna. Sőt ez lehetetlen is volt, miután Zayt 1557-ben részint követi jelentései, részint birtokügyei foglalják el, 1558-ban pedig Ugrócson várat épít és számadásait rendezi, mialatt mindig Paksy igazgatja Komáromban a naszádosok dolgát.¹⁾ 1560. szept. havában már a kassai főkapitányságban találjuk Zayt; de a naszádosok főkapitányi címét még most is viseli.

A török békében, mint közönségesen, most sem lehetett bízni. Ferdinand, mintha nagy veszély előérzete gyötörte volna lelkét, minden buzgalmát egyesíté most és lázas tevékenységet fejt ki, hogy szárazí és vízi hadseregét és az ország védbástyáit jó karba helyezze. Az 1553. évi soproni országgyűlésre személyesen ment el két fiának, Miksa királynak és Károly főhercegnek kíséretében. »Illő — úgymond — hogy a rendek most, a végső szükség idején, erejükön felül is áldozzanak. Vegyék tekintetbe, hogy a hadsereg és hajóhad ellátására Magyarország összes jövedelmei sem elegendők.«²⁾ A rendek teljes készséggel járultak a király óhajának teljesítéséhez s célirányosnak látták, hogy a nevezetesebb és javítást igénylő várak, többi közt a Dunán Győr és Komárom, újból megerősíttessenek és a szükséges őrséggel elláttassanak. A várerődítési instructio Karl Jakab udvari embernek adatott ki, hogy azt Sfortiával is közölje, és ez utóbbi javaslatot terjeszsen ő felsége elé. Sfortia Győr megerősítésére javasla, hogy a két század naszádos, *saját kapitánya* és vajdái alatt, továbbra is megmaradjon Győrött. De szükséges, hogy *a naszádosok mellé kivendelt 200 gyalognak* vagy az eddigi Thót Bálint legyen a vezére, vagy pedig Nagy Balázs, a várbeli gyalogság parancsnoka.³⁾ Komáromnak hozzávetőleges ellátására 400 labanczon és 150 huszáron kívül még 528 naszádos is kivántatott.⁴⁾

A készülétek országsherte mindenütt nagy erőfeszítéssel s javában folytak, midőn a rendek 1556-ban január havában

¹⁾ *Thallóczy L.*: Zay Ferencz.

²⁾ *Frañkói*: Magy. országgyűl. emlékek, III. 416.

³⁾ *Bécsi titk. levtr.* Sfortia levele Ferdinandhoz. 1554. aug. 23. — A két századot kitevő győri naszádos legénység fejszámát nem lehet kerek számban éppen 200-nak venni. Tíz-húszszal hol többet, hol kevesebbet számított egy század. Az 1556. évi márcz. 3-dikáról való katonai kimutatás 179 főnyire teszi a két győri naszádos századot.

⁴⁾ U. o. — Kimutatása az összes császári határvidéki katonaságnak Magyarországhban, 1556. márcz. 2. — Mondatik benne: »*Comorn*. Ain vandl Teutsch knecht 400, Nassadisten 528, geringe Phardt 150 . . . « Hivatkozik e kimutatásra Bucholtz is. (Oklevélműt, 616. l.)

országgyűlésre jöttek ismét egybe Pozsonyban. A vízi had dolgában eddigelé történetekkel nem voltak egészen megelégedve. Nagyobb meguytatást kívántak e tekintetben a gyűlésen jelenvolt királytól. »*Arra nézve — mondják a rendek fölterjesztésökben, — hogy hadi készületeink helyesebben, biztosabban és könnyebben haladhassanak előre, lehetőleg erős hajóhadra van szükségünk, még pedig mindenek előtt a Dunán, mely nagyobb legyen az ellenség hajóhadánál; azután a többi folyamon, nevezetesen a Száran, Dráván és Tiszán. Mert ezen folyókon szokott az ellenség az ország belső részeibe behatolni. A hajóhadra oly nagy súlyt fektetnek a rendek (és ebbéli meggyőződésöket — mondják — a józan ész és tapasztalás is igazolja). miszerint kívánatosnak látják, hogy a hajóhad főparancsnoksága lehetőleg a király ö felsége fenséges fiainak egyikére bízassék, ki a hajóhadnál éppen úgy személyesítője legyen a királynak, valamint a száraz hadaknál ö felségének a királynak személyesen jelen kell lennie: végezvén, intézvén, és kormányozván mindeneket teljes hatalommal.*«¹⁾ Ismételve sürgették a váraknak, különösen Győrnek és Komáromnak megerősítését is. Ha a király mindezt gyorsan és kellő módon megteszi, remélni lehet, hogy az országot további veszteségektől meg fogja óvni, sőt az elvesztetteket is visszaszerezheti. Ellenkező esetben az ország az ellenség előtt nyitva fog állani, minthogy a király személyes vezetése nélkül mindenütt zavar és csüggedés fog mutatkozni; mint az elmúlt években is a király távolléte alatt számos erősség és az országnak egész alsó része, úgyszólván ellentállás nélkül, a törökök hatalmába került.²⁾

A király válasza a rendek ezen fölterjesztésére csak töredékesen van meg, és így nem tudni, hogy a királyfiról mit felelt az országgyűlésnek. De a dunai naszádos-állomások meg-

¹⁾ »Ac ut rectius, securius ac facilius cuncta procedant, navalem etiam classem, primum quidem in *Danubio*, quae hostili classe superior sit, deinde vero in reliquis fluminibus, utpote *Savo, Dravo, Tibisco*, per quae scilicet aditus hosti facilior ad interiora regni patere magis solet, mature instruendam esse ordines regni sentiunt, tantumque in huiusmodi navali classe momenti situm esse affirmant (uti et ratio et experientia ipsa iam saepius declaravit) ut si fieri commode queat, *unus ex serenissimis Liberis sacrae eius Maiestatis navali ipsi classi praeficiendus rideretur*, qui, quod sacram regiam Maiestatem personaliter in exercitu terrestri facere oportere superius explicatum est, in navali classe, et numero gentium et omnibus rebus necessariis instructissima, ipse perficiat, cuncta scilicet auctoritate et imperio regat et moderetur; quando quidem principis ipsius presentiam ad omnia recte atque ordine gerenda administrandaque magnopere necessariam esse, adeoque sine ea frustra omnem parari expeditionem, status et ordines regni subinde repetere opere pretium esse ducunt.« (*M. országgyűl. emlékek*, III, 553.)

²⁾ U. o. 485.

erősítését teljesíté, szaporítván azok személyzetét, kijavíttatván s pótolván fegyverzetöket és hajóikat. ¹⁾

Ferdinand ügyei mindazonáltal napról-napra rosszabbra fordultak. A portával kezdett békealkudozásoknak nem lett meg a kívánt eredményök, és Ali, a budai basa, parancsot kapott, hogy egész erejével János Zsigmond mellé álljon. Magyarországban tehát ismét megújult a török háború, s a veszedelem 1556. évi június közepén Szigetvár felé fordult. A budai basa nagy készüllettel szállott a vár alá s negyven napig ostromolta azt, mert — panaszolja Ali Paksy Jánosnak — »az szigetiek sok pusztítást tettek az fölségös császár földén; mert mikor neköm adá az fölységös császár budai tisztartóságot, egy hónapja nem volt, hogy az szigetiek tizennégy hajót vertek föl az Duna mellett és harmincz török asszonyállatnál többet vittek be; mert az hajókat onnét alól nem bocsátják éléssel, hanem mind fölverik.« ²⁾ Szigetet Horvát-Stáncsics Márko, hazafiségben és vitézségben a Szondiak és Dobók társa védte, kezdetben csak Danhausen György segítségével, ki a stájer földről kisebb sajkákból álló flottillával úszott alá a Mura vizén, magával hozva a király által küldött német fölmentő hadakat. ³⁾ Nemsokára megérkeztek jelentékeny hadaikkal Nádasdy Tamás, Zrinyi Miklós, majd Ferdinand főherceg is, s megmentették a fenyegetett várat és országrészt. De különben nem segítettek az általánosan megromlott országos helyzeten. Horvátországban 1557-ben szerencsétlenül folyt a háború s a törökök nagy foglalásokat tettek. Magyarországon 32 megyére olvadt le Ferdinand területe; a többi részek vagy elpártoltak, vagy török hatalom alatt álltak. Az 1558. évi frankfurti birodalmi gyűlés márcz. 14-én föltette ugyan Ferdinand fejére a német császári koronát, de fejedelmi hatalomkörének ezen növekedése sem volt képes elhárítani a délről fenyegető veszélyt. A magyarországi rendek elégtelensége Ferdinand kormányával egyre komolyabb alakban nyilatkozott, a sérelmek évről-évre szaporodtak. Az 1558-dik év őszén pedig mind Izabella hadvezérei, mind a porta nagyobb erélyvel

¹⁾ *A magy. nemz. múzeum könyvtárában* (Fol. Lat. Nr. 842.) őrzött egy kéziratban a következő, eddigelé ismeretlen, új naszádos vajdák fordulnak elő: 1556-ban két »custodes Nazadarum Reg. Mjtis in ripa Danubii sub arce Posoniensi collocatorum;« 1558-ban a nyolcz komáromi vajda közt: *Sryzdich Péter, Sygesdy András, Pozsgay János, Demesi Horváth Péter és Nagy Máté*, Sellyén 1567-ben *Nagy Ferencz*, ki a csepel-szigeti két Csicsó községet reclamálja. (V. ö. *Bidermann*, id. m. 8. l.)

²⁾ *Szádeczky Lajos*: Szigetvár első ostromához. (Tört. Tár. 1881. évf. 268—269. ll.)

³⁾ *Bas. Herald*: Rerum contra turcas auspiciis Ferdinandi A. 1556. in interammensi Pannonia gestarum. (*Kovachich*: Script. r. Hung. II.)

indították meg a hadi munkálatokat, a mi arra ösztönzé Ferdinándot, hogy vízi »ármádiá«-ját rendbe hozza és harczképessé tegye. Egy egykorú jegyzék tanúsága szerint készletben volt ekkor Bécsben a magyarországi hadjárat számára 12 gálya és 100 naszád.¹⁾ Frankfurtban pedig beleegyeztek a német fejedelmek, hogy a Regensburgban már ez előtt felajánlott adónak még fizetetlen része Bécs, Komárom és Győr erősítésére fordíttassék. 1560. márczius 4-dikére a horvát- és tótországi rendek is összehívtak Zágrádba. Biztosairá Tahí Ferencz főlovászmester és Alamberg Jakab laibachi kapitány mellé, kétségkívül a Száva- és Dráva-vonal, szóval a horvát végek hadi lábontartásának megbeszélése végett, Zay Ferenczet, a komáromi naszádosok főkapitányát is kinevezé a király. Zay megjelent a tartománygyűlésen, de nem sokat lendített ama végházak elhanyagolt állapotán.

Azonban most még nem került a sor háborúra; de a hadi eszközök, az eleség és a külföldi katonaság levezése szüntelen igénybe vette úgy az osztrák, mint a magyar dunai hajórajt. 1561-ben június 13-dikán khur-trieri és münsteri hadnépek érkezének a Dunán a Regensburgi Wolframsdorf vezérlete alatt, s Bécsből Magyarországra küldetve, gr. Montecuculinak seregével egyesültek a Nyitra és Garam közti térségen. 1562. évi nov. 27-én béke jött létre a szultán és Ferdinand között, mely Frankfurtban a német birodalmi rendek színe előtt nyolcz évre szabatott. A dunai hajóhadban szolgáló külföldi legénység, az olasz »*barchirok*«-k, Ferabosti Péter győri katonai biztos felügyelete alatt dunai hidak építésével tölték a béke idejét. Időközben 1564. júl. 25-én I. Ferdinand is megszűnt élni. Elsőszültött fia Miksa, ki egy évvel előbb koronáztatott meg magyar királylyá, háborítatlanul léphetett atyja megüresedett trónjára.

A trónon azonban nem sok öröm várt sem Miksára, sem az 1576-ban őt követő fiára Rudolfra. Ez a korszak, 1564-től a XVII. század első tizedéig, a török hódoltatásoknak és a magyar nemzet szenvedéseinek legpanaszosabb korszaka. Betölttik: János Zsigmond sikertelen küzdelmei; Szulejmán szultánnak, Szokoli Musztafa, Hassán, Pertef, Arslán, Ferhád és Szinán basáknak irtóháborúi; Schwendi Lázár, Salm Eckhard, Mansfeld Károly és Erneszt főherczeg védelmi harczeit; Karácson György és Gubecz Máté pórlázadása; a nyolcz-nyolcz évre kötött fegyverszünetek egész sorozata, de melyek alatt a török bégek rablásai, az országot elözönlő idegen katonaság hatalmaskodásai és zsarolásai folyton folytak; a sűrű egymásutánban

¹⁾ *Verzeichnuss alles Kriegsvolks*, so allberayt bey der Röm. Kays. May. in diesem Ungerischen Feldzng gewöhnlich ankommen soll. (Nemz. múzeumi könyvtár.)

következett országgyűlések, melyeken szüntelen csak a közöltalmi eszközökről, sérelmek orvoslatáról, adóemelésről és hadállításról tanácskoztak, de melyek azért sem a kedélyek forrongását, sem a kormány visszásságait, sem az idegen befolyás zsarnokságát s a hódoltság nyomorát, sem végre a szerencsétlenségeket, melyeket a balsors ez időben a hazára mért, meg nem szüntették. A kor sötét gyászlapjairól, melyeken csak a Zrinyi Miklósok, Dobó Istvánok, Pálffy Miklósok és még néhány magyar hadnagynak hősi neve tündököl, kevés olyan hadi esemény domborodik ki, hogy emlékek közt a naszádosok vitéz tettei is külön följegyzésre méltattak volna. Vizi hadaink csak Szigetvár, Győr és Esztergom ostrománál voltak döntő szerepre felhasználva, a nélkül azonban, hogy részvétők az ütközetekben jelentékenyebb előnyöket tudott volna biztosítani hadainknak az ottomán túlerővel szemben.

Midőn Miksa király az 1566. évi országgyűlés végzéseit megerősíté, már újra kezdetét vette vala a török háború, mely Gyula elestét vonta maga után. Csakhamar a hetvenéves Szulejmán is megindult hatodik magyarországi hadjáratára. Miksa nagy buzgóságot fejtett ki a hadak gyűjtésében és felszerelésében. A német birodalom örökös tartományai és Magyarország százezret meghaladó hadsereget állítottak fel a közeledő veszedelem elhárítására. A dunai hajóhad összes állományát 12 jól felszerelt régi gálya s 2 vergantin hajó, továbbá 10 új gálya és a komáromi 80 naszáddal együtt 160 ó és újból ácsoltfegyveres naszád, nemkülönben 30 teherhajó és számos más egyéb vízi járómű képezte.¹⁾ A Bécsből alászálló császári hadaknak rendes gyűlőhelye és kiindulási pontja mindig Komárom. A komáromi hadközpontosítás csak növelte tehát az ottani naszádtelep fontosságát. De azért, a mióta Zay a felső részeken kapitányoskodék és Kassa várában parancsolt, a komáromi magyar naszádosokon folyton folyvást helyettesek, vagy rövid időre alkalmazott kapitányok vezérkedének. Most, hogy a háború újból beköszöntött, azt tanácsolta Veráncsics a királynak: töltsé be állandóan a naszádkapitányi állást, melynek fontossága a háborús viszonyok közt mód felett fokozódott. Javaslatba hozta: Forgách Simont, a lippai, temesvári és váradi hőst, a dunántúli részek későbbi főkapitányát; Balassa Jánost, ki 1551-ben Paksy Jánossal együtt a követi küldetésben távollevő Zay Ferenczet helyettesíté a szolnoki naszádosoknál s most a megyei fölkelő nemességnek s a bányavárosoknak volt

¹ *Zeittungen und bericht, welcher gestalt die Röm. Kay. May. mit der fürstlichen durchleuchtigkeit Ertzhertzog Ferdinanden und anderen Fürsten und irem Kriegsvolk den 12. Augusti aus Wien wider den Türkischen Feind angezogen. Nürnberg, 1566. (Nemz. múz. könyvtár.)*

kapitánya; végre magát Zay Ferencz kassai parancsnokot, ha ugyan hajlandó lenne Kassáról távozni, »cum alias etiam prae-fuit hinc officio, et didicerit modum in cognoscendis technis turcicis, servandisque exploratoribus.«¹⁾

Miksa mellőzte Veráncsics fölterjesztését; részint azért, mert a német dunai flotta 3000 harczossal volt benépesítve, tehát a magyar vízi haderőt meghaladó túlerejénél fogva fölötte állt emennek, sőt a komáromiak, mint kisebb hadosztály, a német flottának alá voltak rendelve; részint pedig azért, mert a megnevezett három vitézt nem nélkülözheté a király azon a helyen, melyet dicsérettel betöltöttek. Az összes dunai haderő élére tehát *Reichenbach Fülöp*, rhódusi lovag állítatott főkapitányi ranggal; segítségére rendeltettek *Gerszi Pethő János* komáromi főispán a komáromi magyar naszádosok parancsnoka, és *Zárai Pál* (Paulus Jadrensis), — német részről pedig *Flach Fülöp* alkaptány.²⁾

Zárai az ő 33 hajójával, melyeken a szükséges hadi eszközöket és az ostromkészletet elhelyezé, indulókészen állott már, midőn a főtáborból parancs érkezett, hogy az egyesült magyar és német naszádosok — s ez utóbbiak legnagyobb számban olaszok és dalmátok voltak — induljanak az Esztergom alatt horgonyzó török hajóhad ellen s igyekezzenek azt szétverni. A török hajóhad nehányszor alkalmat nyújtott sértő ingerkedésekkel támadásra birni a mieinket; de azok megelégedtek avval, hogy helyökből kimozdultak s a Dunán felszállingózó török sajkák kaczerkodásával szembe csatarendben felállottak. Flach Fülöp, ámbár hajóhadunk bátran versenyezhetett a törökkel, nem volt rábirható, hogy megütközzék.³⁾

Szulejmán június 16-án érkezett Nándorfehérvárra s hadait Szabácsnál által vitetvén a Dunán, innen Eger alá akart indulni, midőn hírét vette, hogy egykori étekfogóját Mohamedet

1) *Veráncsics összes munkái*, (Magy. tört. emlék. XX. 201. l.)

2) *Historia* der gantz kleglichen und erbermlichen Einnehmung der trefflichen Haupt-Festung Sigeth in Ungarn. (*M. nemz. múz. könyvtár.*) Egy másik egykorú krónikában olvassuk: »Kayser Maximilian hat unter dessen ein Armada auff die Donau von zwölf Galeen und 30 Lustschiffen, samt viel anderen grossen Schiffen zurüsten lassen, und demassen bewahret, dass sie von den Pfeilen und Flitschen sicher. Auf denen waren viel Stück grosses Geschützes mit Kugeln, Pulver und dreytausend streitbaren Kriegsmännern, mehrentheil *Italianern* geordnet. Diese Armada wurde durch den Ritter Philipp Reichenbach genandt, einen deutschen Roldyser Ordens, geregiert.«

3) »Classis nullo facto opere pretio Comaronii haesit in anchoris. Subierant quidem adverso Danubio hostium trierarchi, navalesque socii, et nostri ex adverso explicatis ordinibus prodierunt, sic ut ambae classes concursurae viderentur; sed detrectante pugnam Flacco, quamquam viribus haud impare, discessum utrinque absque certamine est.« (*Istvánfy: XXXIII, 310—311. ll.*)

a szigeti őrség hadnagyai Siklósnál megtámadták és megölték. E híre megmásítá tervét a szultán. Zrinyi Miklós megfenyítését s Szigetvár kiostromlását előbbre tette most az egri hadjáratnál. Hajókkal, hidkészletekkel, szerszámokkal és alkalmas mesterekkel annyira el volt látva a török tábor, hogy Eszéknél 16 nap alatt egy 4800 lépésnyi hosszúságú hidat varázsolhatott elő a táborszerek elmozdítására. Aug. 5-dikén Szigetvár alá érkezett Szulejmán. A vár őrsége 2500 magyar és horvát vitézből állott. Vezérok, Zrinyi Miklós, megesküdtök nekik és ők neki, hogy a várat fel nem adják haláliglan.

Míg a derék hősök az elzárt várfalak közt a legvégsőre határozzák magokat s a királyi oltalomba bizton remélnék, az alatt Győrnél, hol ezáltalánul vesztegle a főserég, tábori tanácskozmány tartatik, melyben határozatba megy, hogy a király és serege továbbra is Győrnél maradjon s ott várja be a közbe jövő eseményeket. Zrinyi tehát segély nélkül hagyott, — s ismeretes, hogy szept. 8-án a dicső hőssel együtt Sziget is elesett. Miksa nagyszabású hadi készületeinek s a dunai flotta felszerelésének is csak az volt ezélja, hogy a török hadaknak Győr és Komárom alá érkezését s illetve Bécs és Ausztria veszélyeztetését meggátolja. A német hajóhad Pozsony alatt és a Rába torkolatánál horgonyzott. A magyar hajósokkal Pethő János rándult ki néhányszor Esztergom felé, Győrré és Tata irányába a török tábor tábort háborgatni. Még augusztus végével is azon tünődék a magyar sereg: a császár Esztergom vagy Fehérvár ellen fordul-e? Senki sem gyanítá, hogy a sebes előhaladás helyett, melynek — Tahy Ferencz tanácsa és Salm terve szerint — Esztergomnak a Duna-völgy kulcsának fölmentése lett volna közvetlen ezélja, szégyenteljes tétlenségre lesz kárhoztatva a hajósokon kívül 92,104 emberből álló tekintélyes hadsereg. A német stratégiának vagy a túlóvatos vezéreknek ezen bűnét súlyosbítja ama körülmény, hogy szept. első napjaiban már ország-világ előtt tudva volt a padisának azon fogadásszerű kijelentése, mely szerint nem megy el Sziget alól, még ha Esztergomot és Budát kockáztatná is. Mindazáltal Miksa a komáromi hajóhadat, mely a lovasság által támogatva egyedül is bevehette volna Esztergomot, megfoghatatlan intézkedéssel visszahivatá állomáshelyére.¹⁾ Eljárását azzal menté, hogy az Al-Dunáról vett tudósítások szerint a török Sziget bevétele után egyenesen Győr felé akart felvonúlni. E hírek azonban nem valósultak.²⁾

¹⁾ V. ö. *Marczali*: Regesták a külföldi levéltárakból. (Tört. Tár. 1878. évf. III. f.)

²⁾ *Neue Zeitung* von eroberung vnd verlust der beider Vestungen Guila vnd Ziget. (M. nemz. múz. könyvtár.)

A Szigetnél elhalt Szulejmán utódával, Szelimmel, fegyverszünetet tartott fen Miksa. Az ország legnagyobb része a béke áldásait élvezheté. János Zsigmond erdélyi fejedelemmel 1570. tavaszán egyezség jött létre, melyet utóda, Báthory István is megerősített. A határszéli basák nem szüntették meg ugyan teljesen kalandozásaikat a király területén, és többször véres csatározásokra is került a dolog; de nagyobb hadjáratra nem gondoltak most a portán. Miksa és a magyarok csak 1571-ben, a török hajóhad fölött kivívott lepantói diadal után, vették elő ismét a török ellen indítandó nagy hadjáratnak tervét, de melyet egyáltalában nem érvényesíthettek.

Az élet és vagyon bizonytalansága, az ellenség betöréseitől való állandó rettegés, megláztá az államrend kötelekeit és annyira elmérgesíté a társadalmi viszonyokat, hogy senki sem érezheté magát biztosnak a maga jószágában és házában. Prédáltak és dúltak nem csak a török hék és a német katonák, de magok a magyar hatalmasok is erőszakoskodának egymás közt vagy alattvalóikkal, és ezek ismét uraikkal. Komárom vidékén a vizen és szárazon uralkodó, a császárnak és német tábornokainak kegyeit legbőségesebben élvező naszádos vajdák hatalmaskodtak legjobban. Az elbizakodott szellemről, mely a király ezen elkényeztetett kegyenczeit különféle sérelmes dolgok elkövetésére hevíté, a Veráncsics egri püspök és Németh Dénes naszádos vajda közt előfordult panaszos ügy tesz figyelemre méltó tanúságot.

1569. évi jún. 19-én ezt írja Veráncsics Antal Miksa császárnak: »A közel múlt napokban egy Németh Dénes nevezetű naszádos vajda, Sellye városomnak vendége és lakosa, bepanaszolt engem felségednél, hogy a házát erőszakkal elvettem. Fölmutatta előttem felségednek kétféle parancsolatát, melyekkel felséged erősen meghagyta, hogy az e féle hatalmaskodásoktól tartózkodjam s a vajda házát vissza adjam. Azonban nem úgy áll a dolog, a mint azt felségednek Németh Dénes előadta. Én azt kívánom, hogy ezen ügy a peres útra tereltessek és annak módja szerint megvizsgáltassék. Nem illendő ugyanis, hogy olyan ember, mint Németh Dénes, a saját földesurát el ne ismerje, — s holott csak vendég és jövevény, nemesi s követezképpen örök jogokat bitoroljon s követeljen magának. A dolog nagyon megérdemli, hogy felséged tőlem is hallja, miben áll e bajos ügyem, melybe ezen emberrel s még más három vajdával, mint vendégeimmel és zselléreimmel, keveredtem. Ugyanis az említett vajdák Sellyéről házassodtak s feleségeikkel ugyanott földbirtokot és más egyéb javakat is kaptak. Eunek következtében most már nem tekintik magokat zselléreknek és vendégnépnek, hanem városi polgároknak. Ragasz-

kednek az ő naszádos szabadalmaikhoz, és mivel a királyi terhek viselésétől fel vannak mentve, engem sem akarnak elismerni, a ki pedig földesurok vagyok. Számtalan orozátlauságikon kívül, melyeket nem állanak ellenem elkövetni, még perelni és veszekedni is merészelnek velem, mintha részestársaim lennének jószágaimban. Ez ellenkezik a magyar nemzeti törvényekkel és módfelett sérti az anyaszentegyház jogait is, melyek oltalmazására és megtartására minket egyháziakat súlyos eskü kötelez. Felségednek legutóbbi török hadjárata alkalmával az említett sellyei vajdákra is két teljesen fölszerelt és hajósnépekkel fölruházott naszád bízott. Elérkezettnek látták tehát az alkalmat, hogy gonosz szándékukat rajtam kitöltsék és megbosszúljanak. E czélből fölevedtek a Vág folyón Sellyére, s összes naszádosaikkal rátörvén a városra, mintán abban számtalan erőszakoskodásokat elkövettek, végre az én házamba is behatoltak, abban különféle kihágásokra, ellenem és tisztjeim ellen szórt szörnyű káromkodásokra, sőt még vérontásra is vetemedtek, háznépem közül némelyeket megsebesítettek, másokat kegyetlenül elverték. Beelégedvén aztán e gonoszszagokkal s azzal fenyegetőzvé, hogy visszajövetkor még nagyobb dolgokat fognak művelni, eltávoztak. Itélje meg tehát kegyesen felséged: lehet-e s kell-e ilyen vendégnépet avagy zselléreket birtokaimon tűrnöm? És ha felséged katonáitól kell nekünk magyaroknak ilyen s hasonló igazságtalanságokat elviselnünk: nem látom be, ki fog bennünket akkor az elnyomatás ellen oltalmazni és megvédeni? Én mégis csak kissé különb szolgálja vagyok királyi felségednek, mint eme vajdák, — és azért kérem is felségedet, szabadítson meg engem az e féle vendégnéptől, »*quum homines sunt supra modum arrogantes et temerarii; idque vel hoc solo titulo, quod vavwodae sint Majestatis vestrae classarii.*« ¹⁾

A király éppen úgy nem fékezé a naszádosok rakoncátlanságait, a mint nem fékezé vala a zsarolásokat, melyekkel külföldi zsoldosai véreinket országszerte nyomorgatták. Az 1576. évi január és februárban tartott pozsonyi országgyűlésen némiképp még mentegetni is akará a kir. kamara a katonaság kihágásait, emlékeztetvén a királyt: jelentse ki a felháborodott rendeknek, hogy minden igyekezete daczára sem képes a zsoldot mindig rendesen kiszolgáltatni, a minek ismét az a következménye, hogy a katonák a jobbágyoktól fizetés nélkül veszik el az élelmi czikkeket s hogy a lakosságon erkölcstelen hatalmaskodásokat követnek el. Ily zsarolásokat legczélszerűbben

¹⁾ Szalay László és Wenzel Gusztáv: Veráncsics A. összes munkái. (Magy. tört. emlékek. XX.)

úgy lehetne megszüntetni, ha a vármegyék magokra vállalnák a katonaság fizetését; viszont a király ennek fejében átengedné nekik az adót és fölmentené őket az állandó lovasság tartásától.¹⁾

Ugyanekkor jöttek létre némely katonai reformok Horvátországban és Szlavóniában, melyek folyami haderő-rendszerünkkel összeköttetésben állnak. Minthogy a török foglaltások igen nagymérvűek voltak s Horvátországot és Szlavóniát majdnem teljesen elnyelvén, a hódoltsági terület úgyszólván észrevétlenül egészen Németország határáig elnyújtották: Miksa császár, nehogy ebből nagyobb veszély háromolják a birodalomra, felhívta a német birodalmi rendeket, hogy a törökök ellen egy határgrófságot állítsanak fel s alapítsanak egy új lovagrendet, melynek kötelességévé tétetnék kisebb csatározásokban ugyan, de folytonosan harcolni a törökökkel. A javaslat kedvezően fogadtatott s a horvát-szlavon határoknak, az úgynevezett örökös generalátusnak védelme a magyar királyra, mint az osztrák uralkodóház tagjára ruháztatott át.²⁾ Ekkép keletkezett Horvát- és Szlavonországokban az alkotmányellenes első generalátus, mely Miksa trónutóda, Rudolf király alatt csupa katonaság lakta külön territoriális egyeddé tömörült s *idővel a Száran és Dráván egy külön, rövid tartamú vízi haderő állományt is létesített a Száva- és Kulpa-vonal megerősítésére.*³⁾

Különben Rudolf általán nem szándékozott sokat foglalkozni a magyarországi ügyekkel. Néhány hónappal trónralépte után meghosszabbította a török portával a békét s testvéreit, Ernesztet és Károlyt, Magyar- és Horvátországban a hadi ügyekre nézve helynökeivé rendelte, mely intézkedése az országban közelégtelenséget keltett.

A dunai hajóhad bécsi osztlályát legelőbb is szertartási czélra használta fel. Az 1578. évi pozsonyi országgyűlésre nagykésességű fejedelmi hajón és a bécsi hadi hajóraj kíséretében érkezik Pozsonyba, Fejérvöy István veszprémi püspökkel és Czobor Imrével. Az összes reudek a Duna partján fogadják és szemtanúi a nagyszerű hajópompának és a vízi had katonai tisztelgésének. Csakhogy e sok fénynek és külső máznak rothadt volt a magya. Az 1578. évi országgyűlés első feliratában az foglaltatik, hogy a komáromi vár őrsége és az ott elhelyezett magyar naszádosok ötven hónap óta nem kapták zsoldjaikat és azt kifizetni kérik. A komáromi vajdák és naszádosok

¹⁾ *Fraknói*: Magy. országgyűlési emlékek. VI. 135—136. II.

²⁾ *Istvánfy*, id. m. 550. l. — *Valvasor*: Beschreibung des Herzogthums Krain, 347. l. — *César*: Beschreibung des Herzogthums Steyermark, 464. l.

³⁾ *Engel*, id. m. és k. 372. l.

megírták nyomorukat némely vármegyéknek is és elpanaszolták, hogy mezitelenséget, éhséget és mindennemű szükséglet kénytelenek szenvedni. Egyszermind tiltakoznak a király azon szándéka ellen, hogy őket el akarja helyezni Komáromból egy tapodtat más felé küldeni. Ők nem távoznak Komáromból egy tapodtat s más, míg zsoldjaikat meg nem kapják. Kérik tehát a rendek a királyt: legyen rá gondolja, hogy naszádosai kifizetessenek s jövőben pontosabban kapják illetékeiket, nehogy e miatt Komárom, a mindenek fölött legnagyobb fontosságú hadállomás, veszélyeztessék. A király ígérte ugyan, hogy gondoskodni fog a hadak fizetésének pontosabb kiszolgáltatásáról, de azért minden csak a réginél maradt. ¹⁾ A magyar kamarához, a rendek felszólítását megelőzőleg, sürgető levelet intézett a naszádosok hátralékainak kifizetése érdekében; de a magyar kamara, melyre a bécsi kamara és az udvari kormány részéről túlságos és igazságtalan houvédelmi terhek hárítottak, nem volt képes eleget tenni a király kívánatának. ²⁾ A magyarországi katonaság közt, a naszádos nép közt is, napról-napra alább hanyatlott a fegyelem, s a katonák tetszésök szerint szokták állomáshelyeiket megtartani, változtatni, vagy végkép távozni a hadi szolgálatból. Ezen nem sokat javított a király rendelete, mely szerint a németországi hadaknál gyakorlatban állott katonai rendszabályokat az összes magyarországi hadaknál is életbeléptette. A hadi kormány gyöngesége s a romboló időviszonyok alkalmatlanná tették Rudolf uralkodását hatályosabb reformok behozatalára. Az 1582—1593. országgyűléseken a véghelyek megvizsgálása is elrendeltetett, s e végből országos bizottságok küldettek ki az országnak mind a négy kerületébe. A bizottságok el is jártak küldetéseikben s földerítették a hiányok, visszaélések és törvénytelenések hosszú sorát; — de azért

¹⁾ *Fraknoi*: Magy. országgyűl. eml. VI. 259. l.

²⁾ 1578. évi jan. 4-én Bécsben kelt levelében a következőket írja Rudolf a pozsonyi kamarának: »Minime opus esse arbitramur nobis — — — ostendere, quantae hostium directioni ager Comaromiensis et partes vicinae — — — plato Danubio, subiectae sint, quod superior annorum clades satis superque docent. Quin et proximis diebus certo intelleximus, Turcos Strigonienses, temporis opportunitate fretos, in partes illas irruptionem omnino decreuisse. Vt igr. periculum inde impendens declinetur, milites Nassadistas, atque Germanos, quoad excubias peragendas et glaciem rumpendam paratiores sint, subsidio aliquo pecuniario recreandos duximus. Ad quam quidem rem in Aula nra in hac festinatione nullam ronem habemus. Quamobrem vobis etiam atque etiam mandantes praecipimus, ut considerata periculi magnitudine, praefatos milites duorum millium florenorum summa, ex quibuscunque prouentibus subleuetis; atque si eandem in promptu non habueritis, mille florenos mutuo alimide accipiat, et quamprimum eo mittatis, de reliquis autem spem aliquam certam illis inueniat.« (*Magy. orsz. levél. Ben. resol.*)

minden megmaradt a régi szomorú állapotban. A császári hadi tanács és az udvari kamara intézték az ország ügyeit. Az idegen hadak és parancsnokok erőszakoskodásai nem szüntek meg. E mellett a törökök, a fenálló békekötés daczára, ismételve betörték a király területére, várakat vívtak meg, tűzzel-vassal pusztítottak s a lakosok ezreit rablánczra fűzve huzdolták el magokkal. ¹⁾ A magyarok és a császáriak ismét, hogy a kölesönt visszaadják, a török szomszédok ellen folytatták a többnyire terv nélküli csatározásokat. A magyar vezérek közt különösen Pálffy Miklós komáromi parancsnok, a félhold réme. tünteték ki magát számos apróbb dunai viadalban, melyeknél a komáromi naszádosok segítségével bámolni való bravurokat vitt véghez, noha túlságos hevéeért olykor megverettségel is kellett lakolnia. Ezen apróbb csatározások nem voltak azonban terméketlenek: eredményök a nevezetes szőnyi, kaczorlaki és pákozdi győzelmek, Rimaszombat, Dévény, Füle, Kékkő, Buják, Hajnácskő, Hollókő, Szécsény, Drégely, Palánk s más várak megvétele. Ezen eredmények növelték a nemzet hősi önbizalmát, a magyar hadi ügyek igazgatásába lépett Mátyás főherceget pedig 1594-ben a tizenöt évi nagy török háború megnyitására sarkalták.

A kezdet balúl ütött ki. Hasszán moreai beglerbég már a múlt évi augusztusban elfoglalta a szávai védvonal két fontos erősségét: Petrinyát és Sziszeket. A bán és Eggenberg hadait az ostromló törökök majdnem egészen felkonczolták. Szept. 27-én a nagyvezir 160,000 emberrel átkelt Eszéknel a Dráván, s miután Veszprémet és Palotát megvette, Nándorfehérvárott téli szállásra ment, hogy az 1594. évi hadjárat terveit előkészíthesse.

A háborút már márcziusban megkezdték a micink Nógrád, Segesd, Babocsa és Csurgó elvételével. Aprilisban Hatvan vívásához fogott Teuffenbach, s egyidejűleg Mátyás főherceg május 4-én 50,000 főnyi sereggel Esztergom elé érkezett. A vízi haderő élén *Ridesel Fülöp Antal* német dunai főkapitány vezényelt. A német hajóhad állott 13 még Ferdinand által épített gályából 850 muskatályos gyaloggal, — és 50 naszádból (*Nascatissenschiff*), melyek mindenikén 30 s nehány ember harczolt. A német hajóhadit erőt tehát mintegy 2350 fegyveres képezé. ²⁾ A komáromi magyar naszádosok csak 25 naszáddal vettek részt az esztergomi hadjáratban; többi járóműveik és legénységök ekkor a Rába folyó torkolatánál, Győr alatt szolgáltak. A nyár

¹⁾ *Fraknoi*: Magy. országgyűl. eml. VI. 259. 1.

²⁾ *Gründliche und warhaftige zeitung, was sich vor der Festung Gran hat zugetragen.*

kezdetén érkezett le a Dunán Rottenau a salzburgi hajóhaddal, mely 4000 embert hozott Mátyás főherceg segítségére. Maga Ridesel főkapitány ekkor még nem érkezett volt meg a táborba. Helyette egyideig *Prinzenstein János Sándor* parancsnokoskodott a vízi had fölött. A tábor Esztergom körül a magaslatokon terült el, kissé távolabbra a Duna partjától, hol a hajónépek és a naszádos vitézek foglaltak helyet.¹⁾

A vár keleti oldalán Pálffy sánczokat hányatott. Azokban magyar és szerb tüzérséget helyezett el, melynek feladata volt három, török segédesapatokkal és élelmi szerekkel terhelt ellenséges gályát a vártól távol tartani. Hajóhadunkat eleintén nem lehetett egész Esztergom alá lebocsátani; mert a várból és az átellenes Párkányból mindannyiszor visszavetették azt a törökök ágyúi, valahányszor csak a várat megközelíteni akarta. A Pálffy sánczából pedig lehetetlen volt a török gályákat végkép elzárni a vártól. A török hajósok ugyanis az ostrom tizedik napján azzal a fortélylyal fogtak ki a sánczörtségen, hogy átvették a Duna jobbpartjáról Párkány alá a balpartra, s onnan támogatva a várbeli és párkányi tüzérség által, éjnek idején a Viziváros alá csaptak át, melynek kapuja előtt sikerült szállítmányukat kirakniok és övéikhez ismét szerencsésen visszamenekülniök.²⁾ A török hajók parancsnoka Anniván belgrádi basa volt. Fortélyát csak másnap reggel vették észre a mieink, midőn a várfalokról ugyanazon zászlókat látták lengedezni, melyek előbb a török hajók árboczain valának kitézve. Es siker annyira felbátorítá a vár őrségét, hogy kirohantak a várból és a Pálffy sáncza ellen támadván, az ott felállított legénységben nem esekély kárt tettek. Midőn Ridesel a nyár folytatában a két hajóraj parancsnokságát átvette, a Duna már annyira leapadt, hogy ekkor a sekély víz miatt voltak a nehézkes német gályák tétlenségre kárhoztatva. A budai bég használta a kedvező alkalmat és könnyű naszádokon gyakrabban küldött jancsárokat és holmi szerelvényeket a kitartó várőrségnek.³⁾ A törökök már öt ütközetben nyertek fölényt a császáriakon s a mieinket annyira fitymálták, hogy gályáik és naszádosaik utóvégre már egészen szabadon jártak-keltek a Dunán. Majd a sebesülteket és betegeket szállíták Budára, majd hadi eszközöket, lisztet s egyéb élelmi szeket vittek fel Budáról Esztergomba és Párkányba. A tekintélyes és hatalmas császári vízi erő, mely semmivel sem volt kisebb a török dunai hajóhadnál, ezen ostrom alkalmával semmi hasznára sem volt az ostromló tábornak. A hajó-

¹⁾ *Istvánfi*, XXVIII, 405. 1.; és *Katona*, VII, 26. 761—763. 11.

²⁾ *Katona*, VII, 26. 765. 1.

³⁾ *Rocca*: Ung. Gesch.

parancsnokok renyhesége, gyávasága s az ágyúgolyóktól való félelme okozá, hogy nem csak egyetlen viadalban sem győzedelmeskedék, de még az ellenség gúnyolódó kicsinylését és vakmerő paczkázását sem volt képes megtorolni.¹⁾

Két hónapi veszteglés után jún. 29-én végre, sajnálkozva és sóhajtozva, elvonúlt a főherczeg Esztergom alól a Duna másik partjára, mert híre jött Szinán nagyvezér közeledésének.

Szinán júl. 21-én érkezett Tata alá, melyet a Komáromig visszahúzódott magyar-német hadak szemeláttára két napi vívás után elfoglalt. Tata bukását júl. 30-án Szentmártoné követte. Onnan Győr alá szállott a tatár segédsapatokkal egyesült 200,000 főnyi török sereg. Szinán elhatározá, hogy minden áron elveszi Győrt a némettől. Hajóit s hidkészlétét elindítá Budáról Esztergom alá. Esztergomban még 40 darab hosszú hajót visz magával és magához csatolja az ottani kisebb járóműveket, csónakokat, dereglyéket, és egyéb vívőgépeket is nagy meynyiségben. Lovas fedezetet rendel melléjük, és ökrök s lovak segélyével vontatja fel Győr alá. Komáromnál a Csepelszigetén több napi piheuőt tart a vízi tehervonat, sánczokat hányat fel Komárommal szembe s megrakja azokat ágyúkkal és elegendő őrséggel. Azután ismét útnak indul a török hajóraj. Brauu Erasmus komáromi várparancsnok legott erősen kezdi lövetni a túlnansó török sánczot, s naszádosait négy jól fölszerelt sájkában a lövéseket viszonzó őrségre küldi. Ezek partra ugrálnak hajóikból s elszánt küzdelemmel behatolnak a sánczokba, a török őrséget kardélre hányják, az ágyúkat beszegezik vagy magokkal viszik, és a szekerek kerekeit összeapritják. A Győr felé haladó hajórajjal is baj esik az úton. Sötét köd ereszkedett a Dunára, a mi vizes helyeken gyakran szokott megtörténni. A köd teljesen elzárta a szemhatárt a hajósok elől. De a vontatók lármás hajsúja, hangos beszélgetésök és kiáltozásaik messzire elhallatszottak a Duna kigyózdó partjain. Nehány mértföldnyire Győr alatt észreveszik a mieink a törökök szándékát s rajtok ütnek; de csak csekély számmal levén, a törököktől keményen megcsapdostatnak. Mikor a csata loghevesebben foly, ott terem Zrínyi György a magyar huszárokkal s késő estig veri a törököket, kik közül 2000 a harcztéren marad, a többiek hajóikon találnak menedéket. Auguszt. 25-én végre Győr alá érkezék a török hajóraj. Szinán egy névtelen olasz író szerint a 40 hosszú esztergomi hajót ketté hasíttatá s 80-at ragtönöztetett belőlök, hogy ugyanazon időben három hidon kelhessen át a szigetre. Szinán tüstént pótolta a hajólegénységben szenvedett veszteséget, s megerősítvén hadállásait, három

¹⁾ *Katona*, id. m. és k. 771—772. ll.

hid építését rendelte el a Dunán: egyet bivalyhórból, egyet dereglyékből s egyet sajkákból. A hidak rövid idő alatt elkészülvén, az ostromló török csapatok szept. 8-án, ködös reggelen, minden ellentállás nélkül átkeltek a Dunán. Győr hatalmasan meg volt erősítve és minden hadi készlettel felszerelve. Mátyás főherczeg tábora Révfaluból hid által szakadatlan érintkezésben állott a várossal. A mint Szinán a Dunán átkelt, mindjárt Mátyás hidjának tartott és szétrombolta. Az azt védelmező keresztény sereg rendetlen futásnak eredt. Az imént még oly fényes császári tábor 5000 szekeret veszített e futamodásában Magyar-Óvár felé, a lovasságnak egy része pedig, midőn vadúl az abdai hidra tolúla, a Rábezába veszett. A Dumára nyíló várkapun 3000 magyar s német rohant ki, hogy hajókra szállva, az ellenséget oldalt fogják. De ezek is szerencsétlenül jártak. A császári hajók állomáshelye a Duna komáromi és győri ágai által képezett szigetnél volt. Onnan a Vizivároshoz közelébb rendeltettek a megállapított határidőre. De a kirohanó őrsereg nem találta a hajókat, mint előre meg volt beszélve, a kirendelt helyen. Csak később érkeztek azok oda, midőn a sereg már meg volt zavarodva és futva rohant az elkésett gályák és naszádok felé. A naszádosok menekülésnek és a közeledő ellenség üldözésének tulajdonítván a várórség ezen szaladását, nagyon megijedtek és szintén futni kezdtek vissza a hajókra. Gaisklopper János császári hadnagy, hasztalan igyekvék a futamló tömeget megállítani; őt is elragadta az ár, és midőn egy gálya fedélzetére sietne menekülni, a Dunába taszítják és elmerül. Tanhauser Honorius szécsényi várparancsnok szintén a hajókon volt; de neki sem sikerült a futamlókat megállítania, sőt megsebesítve kellett a hanyathomlok egymásra toluló dúlakodók elől félrevonulnia. A rémséges zürzavarban oda érkeznek a török hajók, s az ostromló szárazai csapatokkal dühösen megtámadják a császári vízi ármádiát s legénységét agyonverik vagy lánczra fűzik. Gályák, naszádok, dereglyék, összesen mintegy 300 darab dunai járómű 40 ágyúval, temérdek lőporral és golyókészlettel török kézre került. Ridesel Fülöp, a császári hajóraj tehetetlen főkapitánya, a hajók némely roncsaival nagynehezen Mosonyba, onnan pedig Pozsonyba vette magát.¹⁾ Erre aztán Szinán annál erélyesebben ostromzárólá az eleséggel s hadi szerekkel dúsan fölkészített s még erős karban volt várat. Mátyás főherczeg

¹⁾ »Classis etiam nostra turpi fuga sibi consulit. Triremes quoque et classis, quae ad insulam, quam Danubius in duos diffusus alveos efficit, quorum uno Comaronium, altero Jaurinum navigatur, in statione erant, eadem trepidatione multis navium, quae remigiis et epibatis forte carebant, hosti relictis, ab Rideselio duce salutis suae consulente, Danubii ripam ad Mosonium oppidum subierunt.« (Istvánfi: XXVIII. 416. l.)

Óváron ütött táborot, s most minden gondját Komárom megmentésére fordítá. Ridesel néhány gályája és sarkái, melyeket Printzenstein hamarjában olasz narancskalnárokkal és a háborúhoz vajmi keveset értő marinárikkal rakott meg, azt a feladatot kapták a főhercegtől, hogy Pozsonyból mentől gyorsabban csapatokat és hadi szerszámokat szállítsanak le Komárom megerősítésére, s maga Ridesel is Komárom alá vonuljon hajóival. E feladatot Ridesel nem teljesíté. Azzal menté magát szept. 17-én egy a főherceghez Pozsonyból intézett levelében, hogy részint a közbejött szélvihar, mely miatt hajói sokat szenvedtek, részint azon sajnos körülmény, hogy hajói nincsenek ellátva elegendő fegyvelmezett s harczképes emberekkel, az ellenség hajóhada pedig Győr körül csatangol s a Dunát elzárva tartja: lehetlenné tevék neki a főherceg óhajának eleget tennie.¹⁾ Szeptember 29-dikén végre Hardeck Ferdinand, gyávaságból-e vagy számításból, feladta a várat az ellenségnek szabad elköltözés föltétele alatt, miért is utóbb Bécsben perbe fogatott és kivégeztetett.²⁾

A szerencsének reményfölötti gyors kedvezése Komárom megvívására bátorítá Szinánt és győzelemittas seregét. A mint október elején Komárom alá érkezék, a Duna jobbpartjáról azonnal lövetni kezdé a nevezetes erősséget. De ostromágyúai a folyó szélessége miatt nem sokat ártottak Komáromnak, melyet az ostrom kezdetén Braun, az ő halála után Stáresics Farkas védelmezett. Néhány napi sikertelen vívás után tehát elővezetteté Szinán a hajókat és dereglyéket, s a vár fölötti szigeten, mely két ágra osztja a folyamot, hidat rendelt építeni. Míg a hid épült, Mátyás Bruckból, a hova időközben seregyűjtés céljából távozott, Pozsonyba érkezék az Ausztriából, Csehországból s az északkeleti megyékből magához vont öregbített hadseregével. Pozsonyból hajókon szálla alá a gyalog hadak egy részével, még mielőtt az ellenség a hidat elkészíthette és azon a túlsó partra átkelhetett volna. Komárom és Ujvár közt, szemben az ellenséggel, úgyszólván annak szemeláltára, nagymérvű forrongás keletkezék a császári hadseregben, mely könnyen vezethetett volna szomorú válságra is, ha Szinán idejekorán észreveszi. Mátyás zsoldosai ugyanis nyílt

¹⁾ *Bécsi titk. lectr. Hungarica.* »Prinzenstein hat die Galeere mehrerentheils mit Pomeranzen-Krümemern bestellt, dabey er sich selber nicht wenig gefercht.«

²⁾ *Katona*, id. m. és k. 801—814. ll. — *Greguss A.* és *Hunfalvy J.*: Család könyve, 1857. — *Szalay L.*: Magyarország. tört. IV. 419—420. ll. — *Horváth M.*: Magyarország. tört. IV. 420. l. — *Engel*, id. m. és k. 387. l. — *Gründliche Beschreibung* auss dem Fürstl. Durchl. Feldläger bey Bischt-dorf. 1594.

csatára voltak felfogadva, nem pedig azért, hogy várakat védjenek vagy az ostromzárral járó különféle sanyarúságokat és nélkülözéseket viseljék. Azt híven tehát, hogy meg vannak esalva, nagy zenebonával távozni akartak a táborból. Végre sikerült mégis Pálffy-nak lecsendesíteni és visszatartani a zúgolódó csapatokat, miután vezéreiket fényes ígéretekkel és pénzzel megvesztegette. Ez alatt Szinán időt nyert a hid elkészítésére. Mikor Mátyás Komáromba érkezék, Szinán már a tulsó parton állott seregével, közelebb a várhoz, melynek megviselt falait 18 ágyúból löveté, míg zárgonyai, lövészárkai és aknái, melyek segítségével a várat fölvetetni szándékoztak, elkészültek. Midőn Stárscics az ellenség e vakmerő törekvését s a veszedelmet, mely abból a várórséget érhetné, megtudta: hadi tanácsba gyűjté hadnagyai karát és a komáromi naszádosok parancsnokait, *Contrarius Márton* és *Zapata Ferencz* kapitányokat, s közmegegyezéssel kirohanásra szánta el magát. Lelkes beszédet intézett különösen a naszádosokhoz, buzdítva őket, hogy a kitörésnél bátran segítsék őt az ellenség támadásában. Stárscics egy csendes alkonyatkor jó eredménnyel hajtotta végre hősi tervét. Űtegei és a naszádosok közreműködésével megnyitá maga előtt a folyót s a támadó arcza előtt elhaladva s általános rohamot vezényelve, oly erővel tűzött össze az ellenséggel szárazon és vizen, hogy nemcsak az elkészített torlaszokat s viárkokat szerelte le s az ott dolgozó műszaki vezetőket, munkásokat és jancsárokat koncizta fel, de naszádosai által a török hajóraj egy hadosztályát is elfogván, a hajókat kizsákmányoltatá, fejszékkel összevagdaltatá, elmerítetté vagy hasznavehetetlenké téteté. Ekkor érkezék Komárom alá Mátyás főherczeg 40,000 főnyi tábora. Stárscics diadalmasan vonúlhatott vissza a várba, melyet október 28-dikáig az összes török-tatár hadak ellen megoltalmazott.¹⁾

A komáromi naszádosok e jeles fegyverténye bezárta a Dunán az 1594. évi hadviselést. Szinán feltűnő korán téli szállásokra ment. Az adott példára november elején a főherczeg is eloszlatta mihaszna seregét, melynek éhes, féktelen esordái a Csallóközbe vetették magokat s azt sáskák módjára teljesen elpusztították.

Míg ezek a Dunán történtek, Miksa főherczeg, Mátyás testvére, a horvát végek főkormányzója, több szerencsével harczolt a Száván, s augusztus elején saját hadaival s a fölkelte horvátsággal megvette Hrasztoviczát, Górá, Petrinyát és Sziszeket. Midőn Petrinya elesett és a sziszeki török őrség a bukott szomszédvárat égni látta s a löporos aknák fellobbaná-

¹⁾ *Katona*, id. m. és k. 820—823. ll., *Istvánfi* után.

sának dörgését hallotta, megértve a közeledő veszélyt, felgyújtá a várat s eszeveszettül rohant a Száván készen tartott sajkákra. E futás azonban oly bonyolult tömegekben történt, hogy sokan már nem juthattak be a horgonyaikat hirtelen fölszedő s mentől előbb menekülni akaró hajókra. A parton maradt sokaság látja már Erdődi Péter huszárait vágatni a Száva felé, de hasztalan rimánkodik a dagadt vitorlával távozó társak könyörületereért. Sokan a vízbe dobják magokat félelmökben s vagy elmerülnek, vagy úszással menekülnek a másik partra. A többit Erdődi huszárai lekaszabolják, vagy foglyul ejtik. A foglyok közt jajveszékel Ibrahim, a gradiskai török hajóraj parancsnoka is, ki sánta lévén és a sajkákra menekülők után elég gyorsan futni nem bírván, a szárazon veszett. ¹⁾

Az 1595. évi hadviselés június közepén vette kezdetét a Dunán. A dunai sereg vezérévé ismét Mátyás főherceg, ennek helyetteséül pedig gróf Mansfeld Károly németalföldi spanyol királyi tábornok neveztetett ki, egy a férfikor virágában levő munkás és hadgyakorlott vitéz, a belga seregnél a spanyol tengeri hadnak főparancsnoka, ki szárazon és vizen már ez előtt is sok katonai babért aratott. ²⁾ Mansfeld májusban érkezett Bécsbe, a hol az ezen évi dunai hadjárat főczéljául ismét Esztergom és Visegrád bevétele, azaz a Duna által képezett hadútnak felszabadítása tűzetett ki. A törökök ellen működő fősereg gyülekezési helyéül Komárom jelöltetett ki, a hol június 28-ikán 40,000 harcos volt összpontosítva, köztük 18,000 magyar hadfi. A szentatya 15,000 főnyi csapatai csak augusztus második felében vonultak be az Esztergomot vívó fősereghez.

Az apostolfejedelmek ünnepén, június 29-én, kerekedett föl a keresztény sereg Komáromból, s a Duna jobbpartján két hadoszlopba haladva, június 30-án és júl. 1-én érkezett Esztergom elé. Mansfeld ugyanazon a helyen, a hol tavaly Mátyás főherceg táborozott, az esztergomi és nyárosi szigetek közti Duna-rész mellett, állíttatá fel főtáborát, mely azonnal sánczokkal véttetett körül s a Duna balpartjával hajóhíd által kapcsolatotott össze.

Esztergom várfalai nagyon megviselt, elhanyagolt állapotban találtattak. A keresztényeken kívül 3500 török lakta a várat. köztük csak 400 fegyverviselő férfi. Maga a török helyőrség 2300 emberből állott. Ezt a csekély őrséget magok a törökök is keveselték, s július 6-dikán Mansfeld már arról értesült, hogy Visegrád alá három előkelő bég érkezett, kik 2 gályán és három más hajón élelmi s hadi szereket szállítván Eszter-

¹⁾ *Katona*, id. m. és k. 759—760. ll.

²⁾ *Istvánfi*, XXIX. 423. l.

gomba, dicsekedve beszélték, hogy Budáról nagy fölmentő sereg indult el az esztergomiak segítségére. Ez a sereg, válogatott jancsár csapat, július 9-dikén a Dunán csakugyan Esztergomba érkezett. Kilencz nagy (60 és 80 evezős) hadi hajón kedvező széllel haladva, nagymennyiségű lőszert és ágyúkat hoztak magokkal, de a mieinknek a Dunát elzáró sánczokból folytatott tüzelése által feltartóztattak. Erre az esztergomi oldalon levő sánczban rendkívül véres ütközet vívatott. Az útjában feltartóztatott török hajóhad parancsnoka ugyanis a hajóin levő 800 jancsárt kiszállítatá a partra és a hajók valamennyi ágyúját a jobbsparti sánczra irányozván, jancsárait rohamban a sáncz elvevésére küldé. A heves tusa után a keresztények 600-nál több török hullát dobtak a Dunába, 476 nyitra- és barsmegyei magyar nemes fölkelőnek holtteste pedig a sáncz közelében temettetett el. A török hajók kénytelenek valának visszahúzódni.

Az esztergomi helyőrség a Vizivárosból leginkább a Ráczváros és az a mellett elterülő ágyútelep felé irányozta kirohanásait, melyek azonban sem oly gyakoriak, sem oly erőyesek nem voltak, mint az 1594-dik évi török helyőrség által rendezettek. A kereszténység tüzésége főleg a Viziváros ellen czélezott, hogy annak elfoglalása által a várat a Dunától elzárhassa. Azonban, daczára a többször ismételt heves rohamoknak, ez sokáig nem akart sikerülni.

Július 11-dikén egy nagy gályát bocsátott le a Dunán Mansfeld a vár fölötti szigetről. A kiváló gonddal készült gálya vastag keményfa-deszkákkal volt burkolva, hogy az ellenség golyóit könnyen elviselhesse. Olyan magas volt e hajó, hogy a Viziváros körbástyáinak tetejéig ért föl, s fedeléről, akár valami hídról, nem lett volna nehéz megmászni a falakat és behatolni a városba. Egy valon század, melynek támogatására 600 magyar hajdú rendeltetett, parancsot kapott, hogy a Viziváros árka előtt hevenyészett védezőlöpzetet rohanja meg, s a hajó legénységével egy időben igyekezzék a várfalon lött résen a városba jutni.

A valonok nagyon hirtelen rohantak ki a viárcokból, és mihamar el is tűntek a részben ágyúgolyók által feldöntött védezőlöpzet mögött. A hajdúk csakis éktelen lármát és rettentő Alláh kiáltást hallván, állásukból azouban nem látván, hogy mi történik a védezőlöpzet mögött, azon hiedelemben, hogy a valonok igen meg vannak szorúlva, be sem várták a vezér parancsát, de egész tömegben szintén a védezőlöpzet mögé rohantak, a hol aztán a rés mögött felállított törökök ólomdarabokkal és vas szegekkel töltött ágyúkból lödözték a hajdúk sűrű tömegét, mely csak igen jelentékeny veszteséggel bontakozott

ismét ki a sok feldöntött védczölöp és sánczkosár közül. De a törökök is nagy veszteséget szenvedtek, s a mieink már-már eljutottak volna a falrésekig, ha a fegyverekkel megrakott ostromgálya becsületesen megoldotta volna feladatát. De midőn a gyáva cseh és olasz hajólegénység a sánczban esett mészárlást látta: nem használt neki sem a hajónagy parancsa, sem a túlpartról lelkesítő szavakat kiáltzó Mansfeldnek buzdítása. Egész erővel átevezett gyorsan a baloldalra, és eltaszítva lábai alól a hajót, ki merre látott nagy ijedten menekült. A csúfos látvány mondhatatlan lehangoltságot idézett elő a táborban. A törökök pedig, a mint az est beállott, sajkáikra szálltak és utólérve a Dunán lefelé úszó gazdátlan gályát, azt előbb kirabolták, aztán meggyújtották, végre elsüllyesztették.

Július 17-én, mikor hajnal előtt a törökök a Vizivárosból és a várból egyidejűleg rohanták meg a Ráczyáros melletti sánczot, mely az ottani várvívó telep körül keletkezett volt, Visegrádból jövő két nagy török hadi hajó ismét megkísérlé Esztergomot megközelíteni, de a Dunát elzáró két láncz által sánczaink lökörében feltartóztattak és csak nagy veszteséggel menekülhettek meg.

A következő napon ismét roham intéztetett a Vizivárosra. A rohamoszlop tömegét 1000 német önkéntes képezé. E válogatott rohamoszlop működését 200 lövész támogatta, kik a táborból egy másik, az előbb említetthez hasonló alkatú nagy gályán indultak el, s a hajóra állított emeletes fülkékből sikertelenül lőttek a Viziváros belsejébe, hajnaltól délután 3 óráig.

Egyidejűleg az Esztergom átellenében épült Párkányt (Goekern) is ostromoltá Mansfeld. Már júl. 11-dikén is közel volt ez erősség a megadáshoz; de végső bukása csak 24-én következett be, midőn Pálffy Miklós magyarjai is megjelentek a német csapatok támogatására s a várat felgyújtották. A török helyőrségnek életben maradt része, melyhez a várnak néhány előkelő török lakosa is csatlakozott, menekülve a győztes keresztények fegyvere és a várat emésztő tűz elől, a Duna felé vette útját, hogy a rájuk várakozó néhány hajón és sajkán a Dunán át Esztergomba futhasson. E szándékukat nem valósíthaták meg a szerencsétlenek. A magyar hajdúk üldözőbe vették őket s a Duna partján elkeseredett tusába bocsátkoztak velök. A mieink több hajójukat elvették. Az élethalálra való küzdelem alatt menekültekkel megtelt két sajkának sikerült mégis a harc helyéről elvitorlálnia. De Esztergomba csak az egyik sajka juthatott el; a másikat a Párkánytól délre eső Duna-part magaslátán felállított ágyútelep golyói elsüllyesztették.

Már egy hónap óta húzódtott Esztergom ostroma. A két ellenséges fél folytonosan emészté egymást és fogyasztá erejét

a nélkül, hogy bármelyikök is czélt érhetett volna. Mansfeld mindössze is csak annyit vihetett keresztül, hogy az esztergomi helyőrség helyzetét aggasztóvá tette. De Hasszán budai basa, ki a hadjárat vezetésében Szinánt helyettesíté, mindent elkövetett, hogy kellő időben elég erős sereggel Esztergom fölmentésére siethessen. A sok áldozat vérben és pénzben egyik hadakozó félnek sem eredményezett jelentősebb előnyöket. Ellátározottak tehát nyílt csatában mérkőzni meg egymással. Hasszán kénytelen volt a szultán parancsa következtében 20,000 ozmámmal megtámadni a háromszorta nagyobb keresztény sereget. De augusztus 4-én teljesen szétveretett. Erre Mansfeld új erővel folytatta Esztergom vívását, midőn a tábor s az évszak nyavalyája reá is elragadván aug. 14-én vérhasban meghalt.

Mansfeld halála után Károly burgauai őrgróf, Pálffy Miklós és Nádasdy Ferencz vették át ideiglenesen, Mátyás főherceg megérkezéseig, a sereg fölötti parancsnokságot. Szeptember 2-dikán a végkép kimerült derék esztergomi helyőrség megadta magát. Az átadás föltételeiben kikötetett, hogy a vár és a város török lakossága, saját költségén, a keresztény tábornál horgonyzó polgári szállítóhajók közül annyit bérelhessen, a mennyi az összes török nép elszállítására megkívánatik. A hajókat azonban csak Visegrádig lehet használni, a honnan azok rögtön visszaindítandók, hogy legkésőbb öt nap múlva ismét Esztergomban legyenek. Mig a hajók visszatérnek, biztosítékul 40 török katonatiszt a keresztény táborban marad. — Ezentúl 10 éven át Esztergom tornyai a szent kereszt jelvénye fénylett. ¹⁾

Röviddel utóbb Visegrád is megadta magát. A keresztény táborból azt ujságolták Bécsbe, hogy a szultán parancsa lenne, hogy Mohamednek hívei ezentúl minden olyan megostromolt magyar várat, melynek segítséget nem küldhet a porta s mely e miatt nem tarthatja magát, adjanak föl s ne mészároltassák le hiába magokat. ²⁾

Ez alatt Szinán nagyvezír Báthory Zsigmonddal s a moldvai és havasalföldi vajdakkal volt elfoglalva. A nagyvezír követelte, hogy a fejedelem átadja a szultánnak egész *al-dunai hajóraját*, fegyvereit, élelmét, s azonkívül nagy adót is vetett rá, a mi arra indítá Báthoryt, hogy elvonja magát a portától és Rudolf mellé álljon. ³⁾ Az Al-Dunán Báthory Zsigmond több

¹⁾ *Kápolnai Pauer István*: Esztergom hadtörténelme. (A Ludovica akadémia közlönye, X. évf.) *Hammer Purgstall*, IV. 251. l. — *Katona*, id. m. és k. 117. l. — *Szalay*, IV. 427—429. ll. — *Glaubwürdiger und wahrhaft Bericht aus Ungarn*. 1595. (Nemz. múzeumi könyvtár.) *Engel*, id. k. 406. l.

²⁾ *Neue Zeitung von Eroberungen*. 1595. (Nemz. múz. könyvtár.)

³⁾ *Engel*, id. m. és k. 389. l.

izben verte meg Szinán basát. De egyidejűleg ezen lelkesítő eseményekkel annak is híre jött, hogy III. Mohamed szultán a jövő év tavaszán személyesen fogja seregeit Magyarországra vezetni s bosszút álland a szenvedett veszteségekért.

E hír az 1596. évi január 15-én Pozsonyban megnyílt országgyűlést nem csak bőséges adakozásra, de arra a határozatra is bírta, hogy a csapatok haladéktalanul kiállíttassanak, a végvárak megerősíttessenek s a táborozás május 15-én kezdett vegye. Rudolf nem tartá meg a rendek említett határozatára adott ígétét, s csak július elején bírta meg Miksa főherceget a magyarországi hadak vezérletével.

Míg a német segédhadak lassú jövetekben egymásután Komáromba és onnan Esztergom alá érkezének, Esztergomot s ama Duna-részt, Pálffy Miklós hajdúí és a komáromi naszádosok oltalmazták. Mire Miksa a táborba lejött, Pálffy Vácot is már olyannyira meggyöngíté sűrű támadásaival, hogy a különben is rossz karban levő erősség kiostromlása csak napok kérdése volt. Június 29-én értesítést vett Pálffy, hogy Vácznál két török gálya horgonyoz, tele mindkettő török szolgálatban volt keresztény rabokkal. A derék bajnok első gondolata volt megszabadítani a fogoly keresztényeket, a vácsi török helyőrséget pedig megfenyíteni. Előre küldvén lovas hajdúit, ő maga a fegyveres gyalog csapatokkal és naszádosokkal délután 3 órakor 16 sajkán és 3 dereglyén utánok indúlt. Már hajnallott, mikor Vácot s a két török gályát megközelíté. A 16 sajka egyszerre körülfogta az egyik gályát, kardra hányta vagy elfogta a török legénységet és szabaddá nyilvánítá a mintegy 160 keresztény rabot, kiknek némelyike 20—30 év óta sanyargott török járomban. De míg a mieink a szabadítás munkáján fáradoznak és hajóikon partra szállítják a keresztényeket, az alatt a gályán maradt törökök felhasználják az alkalmat, és hátat fordítva a mieinknek, sebesen evedznek el a vácsi vár bástyái alá, a honnan aztán oly erős ágyútűz kezdődött hajóink ellen, hogy azok a szökevény gályát többé már nem érhatték utól. Félrevonúlva tehát a lövések célköréből és mindenütt a túlsó part hosszában haladva, utána iramodtak a távolabb álló másik gályának, és azt is csakhamar elfoglalták. Ezen is 100 keresztény nyerte vissza szabadságát. A török hajólegénységnek nem kegyelmezett Pálffy; miután mindannyit felkoncizoltatá, a gályát prédára bocsátotta embereinek. Találtak benne szép selyem zászlókat aranyhímzetű felírással, — és nagy mennyiségű ezüsttel kivert remek mívű kardokat. De a gálya olyan nagy volt, hogy nehézsége miatt ezúttal nem lehetett azt a víz sebessége ellen egész Esztergomig felvontatni. Pálffy léket lövetett tehát rajta és elsüllyeszté a természetes hajót. Időközben, mialatt a magyar gyalogok

és naszádosok a vizen voltak elfoglalva, a magyar és német lovasság, meg a külföldi gyalogság, rávetette magát Vác mezővárosra, s rabolva, égetve benne, 300 törököt leterített. Pálffy 50 ember veszteséggel, bár a török lovasság nyomban üldözte, még az nap késő este visszaérkezett övei közé Esztergomba.

Mikor a gályákkal a vizi harc legjavában folyt, a budai basa s az anatóli lég 2000 törököt hozott a szorongatott váci helyőrség segítségére. Értesülvén azonban, hogy a félhold réme, Pálffy Miklós, személyesen vezényli a keresztény csapatokat és négy nagy ágyúval is el van látva: nem mertek támadni s csak Pálffy távozása után tértek be Vácra. Az e miatt elkeseredett váci helyőrség elfogta a két török nagyurat, s csak akkor bocsátá őket szabadon, midőn beleegyezésüket adták, hogy azon esetre, ha a várba 15 nap alatt fölmentő sereg nem érkeznék, a helyőrségnek szabadságában álland a várat felgyújtani, felröpíteni és elhagyni. ¹⁾

Ugy is történt. Midőn a császári tábor július 24-én Vác alá vonult, a török helyőrség pusztán hagyta a várat s egész népestől Pestre menekült. A várost és a kastélyt meggyújtották ugyan, de a keresztény lakosság és a Marschalk lovasai eloltották a tüzet. Az elfoglalt erősség Dobozi Gergely gondjaira bízott. Vác eleste oly rendkívüli ijedelmet idézett elő Budán és Pesten a török lakosság közt, hogy asszonyaikkal és gyermekeikkel, drágaságaikkal és elvihető vagyonukkal ezrenként tódultak a hajókra és nem találhatván azokon mindannyian helyet, egymás ellen fordították fegyvereiket, gyilkolták s fojtogatták egymást és tömegesen hullottak a vízbe. ²⁾

Vác után szeptember 3-dikán Hatvan szabadult fel két heti vívás után. Printzenstein Albert császári főépítőmester három csodamívű ostromhajót ácsoltatott a táborban, hogy azok segítségével a Zagyva folyóról a bástyákra annál biztosabban felhatolhasson. A hajókat nem csak vastag keményfa deszkákkal, de még áztatott bivalybőrökkel is burkoltatá, hogy a golyóknak és a rájuk dobált tűznek egyformán ellentállhassanak. Az emeletes vizi járóművek alúl kerekekkel voltak ellátva, s könnyű volt őket a Zagyvára fektetni, midőn szeptember 3-dikán általános roham intéztetett Hatvan ellen és a császáriak négy helyen, szárazról s egyszersmind a vizi oldalról is, megtámadták a várat. Az ostromló fegyveresekkel tele rakott hajók egész a bástyák tövéig hatoltak. Nehány török át is ment a

¹⁾ Kurtze, wahrhafte und eigentliche historische Beschreibung gewisser neuen Zeitungen und Geschichten. Köln, 1596. (Nemz. múz. könyvtár.)

²⁾ U. o.

bástyákról a hajófödélzetre, de vakmerőségökért a büntetés sarkukban volt: halállal lakoltak. A véres tusa három óra hosszat tartott. A kétségbeesettek védekezése, majd a támadók előnyomulása oly ingásba hozta olykor a túlságosan megterhelt hajókat, hogy Stampf császári százados egyensúlyt veszítve, a vízbe zuhant és odaveszett. Este már fenlobogott a császári zászló Hatvan vára őrtornyán. A sikert főleg a három hajónak tulajdonították.¹⁾

Buda megostromlása ezúttal is abba maradt. A szultán Szegedre érkezésének híre arra bírta Miksa főherceget, hogy Váczig visszavonuljon a dunai közlekedés biztosítására, és Ausztriának, ha szükséges volna, a Dunáról való fedezésére. De a szultán, a mint ismeretes, Eger birtoka után vágyott s másfelé vette útját. Miksa a dunai védvonal s a hajóhad oltalma alatt Esztergomnál táborozott, midőn III. Mohamed 180,000 emberrel Eger alá szállott s a fontos erősséget október 13-án el is foglalta.

A következő 1597. évi táborozás célja, az év elején Prágában tartott hadi tanács végzéséhez képest, ismét nem Buda, hanem Győr visszavétele volt. A hadak Óvárnál gyűlekeztek. Június 14-dikén haladt el Bécs mellett a Dunán az első valón ezred Schönberg vezetése alatt, továbbá a de Casteau Brechin ezred, — összesen 3000 ember. 24 hadi hajó s 5 ágyúdereglye szállítá őket Magyarország felé. Útközben a szélvész elsüllyesztett egy hajót s 150 valón merült el a Dunába. Pozsonyba érkezve ott kötött ki a kis hajóraj, a hol jelenleg a városliget lombos fái s virágos mezői díszlenek.²⁾

Győr vívása, hol a hajóhad is közreműködött, csak szeptemberben vette kezdetét, azonban minden eredmény nélkül. A táborban kiütött ragályos betegségek megakadályozták az idei hadjárat folytatását. A királyi hadak visszavonultak Komáromig s tétlenül nézték, mint foglalja el előlük a török Tatát és Vácot. Szerencsére csak néhány hétig ülhetett bennök az ellenség. Novemberben Nándorfehérvárra hivaték vissza a basa serege. Az őrség nélkül hagyott dunai erősségek ismét Miksa kezére jutottak.

Győr kiostromlása tehát csak 1598-ban hajtathatott végre. Pálffy Miklós, a magyar vitézség legfényesebb képviselője, meg a bátor Schwartzenberg Adolf fogtak kezét a dicső hadi tett végrehajtására. Márczius 28-án éjfélben a komáromi naszádosokkal, 2000 magyarral és 3000 némettel, valónokkal és

¹⁾ *Kurtze summarische Verzeichnuss, wie die Vestung Hatwan in Vngern erobert.* 1596. Nürnberg. (M. nem. múz. könyvtár.) *Katonai*, id. m. és k. 117. l.

²⁾ *Ortelius redir.* Chronica des ungar. Kriegswesens. I. 216. l.

spanyolokkal, — Győr előtt teremnek a nélkül, hogy a gondatlan őrség sejtette volna. Kétségbeesett harez után reggelre a várost és várat hatalmukba ejtik. Az összes őrsegből csak néhány ember menekült Budára a gyászos hírrel. Még mielőtt a jelen évi háború fővezérletére kinevezett Mátyás főherceg az országba érkezett volna, Pálffy és Schwartzenberg már sorra megvették a törököktől a Duna-vidéki erősségeket. Kirándulásaiknál rendszerint a naszádosokat is felhasználták vitéz tettek végbevételére. ¹⁾

De érdemesebb összetűzésekre csak októberben, Buda megkísérelt ostrománál kínálkozott alkalom a naszádosoknak.

A tábor Ó-Budánál állott, a királyi hajóhad pedig a Margitsziget fölött horgonyzott és a sziget körül néhány gyors-sajkával őrzőjáratokat teljesített a Dunán. Október 12-én éjjel két királyi sajká levedezett egész Budavár alá s összeütközött az őrtálló török sajkákkal. A meglepett török hajókon nagy riadalom támadt. De a magyar naszádosok nem tángítanak, sőt átgránuak az ellenség hajóira s az őrseget részben lekasabolják, részben a hullámok közé kergetik. Hat török hajóst elfognak s magokkal viszik őket Mátyás főherceg táborába. A foglyok vallomást tettek, hogy a budai basa sietve ácsoltatja össze a megrongált hajóhidat, s vizen és szárazon a Duna mindkét partjáról támadni szándékozik. E hírre Pálffy engedélyt kér, hogy a következő éjjel vízi csatát vívhasson a török hajóhaddal. Az engedély megadatván, a naszádosok mellé hajókra ülteti néhány száz hajdúját s támadásra indítja Budavár bástyái alá, a török hajók állomása ellen. Buda és Pest közt, a mai láncz-hid táján, heves, hosszú küzdelem fejlődik a két ellenséges hajóhad közt. A mieink hajóiról zápor gyanánt hullanak a golyók az ellenségre, égő kén és szurok koszorúk, melyeket naszádosaink az ellenségre szórnak, megvilágítják a harczóló hősök alakjait s csakhamar lángba borítanak 25 török hadi hajót. Az égő Duna borzasztóan felséges látványt nyújt. Naszádosaink szintén siralmas veszteséget szenvednek, de azért az összes budai török vízi erőt megsemmisítik s két megmaradt naszádjokat elfogják és magokkal viszik. Az általános zavarban, melyet hajóhadunk váratlan éjjeli támadása és győzelme Budán és Pesten a törökök közt okoz, Schwartzenberg megrohanja 25,000 németjével a budai Vizivárost és beveszi, 40 ágyút és sok egyéb török kincset ejtvén zsákmányul fegyveres népének. ²⁾ De az őszi, téli időjárás — írja Szalay — ezúttal is, mint már több ízben, hatal-

¹⁾ *Historia von den Empörungen.* Köln, 1598. (Nemz. múzeummi könyvtár.)

²⁾ *Horráth M.:* Brüsszeli Okmánytár, III. k., 97—99. ll.

masabb szövetségesül szolgált a budai őrségnek, mint a székesfehérvári basa, ki a várnak segélyére sietett. Mátyás november 3-dikán abba hagyatta a vívást és hadait Esztergomba s környékére vezette.¹⁾

Buda őrizetére Pálffy Miklós maradt a Schwartzenberg néhány zászlóaljával, több ezernyi hajduval, egy-két huszár csapattal, meg a magyar és szerb naszádosok egy kisebb osztályával. Ez a sereg télen át majdnem csupa zsákmányból tartá fen magát, mit a környékbeli lakosságtól erőszakkal szereztek. A mint kitavaszkodott és a Duna jégmentessé lón, a király-naszádosok is, kikhez az alsó vidékeken a hajduságból számos dunai kalóz önként szegődött, szüntén megkezdék mindenféle fegyveres portyázásaikat s prédáló kalandjárataikat. Midőn megtudták, hogy a nándorfehérvári törökök Budát, Pestet és egyéb megerősített helyeiket eleséggel és hadi szerelvényekkel akarják ellátni, legott készen voltak meghiusítani az ellenség szándékát. Az esztergomi, váci és újvári hajdúk, számra nézve 1200-an, összejöttek Budán, hogy Pálffy Miklós vezérlete alatt leszálljanak az alsó Dunára s a törökök feljövételét megakadályozzák, az ellenségnek ártsanak s a föl- és leutazó török hajóktól megtisztítsák a folyamot. A naszádokat *János György*, esztergomi vajda vezette. Útközben, a mi használható járóműveket s hajósnépeket találtak, magokhoz vették s egyesült erővel mindegyiknél a bácsi bégen töltötték bosszújukat, a ki szörnyű kegyetlensége miatt gyűlölt ember volt a hajduság s a hajós legénység szemében. Paks tájékán elfogták a basa szállítmányát, emberei közül vagy 300-at levágtak s vízbe fúlsztották, őt magát lánczra fűzték s 20 főszerelt hadi hajóját 4 sajkával és 40 dereglyével magokkal vitték. Ha a bég valahol egy hajdut kézrekeríthetett, azt elevenen megnyúzatta, széttépette, vagy szegekkel kivert hordókban guríttatá le a hegyről. Ezért esküdtek ellene bosszút a hajdúk. Fogait kiszaggatták, hosszú szakállát szálanként kitepték s testét darabokra vagdalták. Ekkor jött híre, hogy a török dunai ármádia közeleg az eleséghajókkal s 8000 török katona s jancsár kíséri. Elöl megy egy őrsajka, utána egy gálya néhány fegyveres sajkával, végre a török hajóhad a szállítóhajókkal. — összesen mintegy 130 különféle vízi járómű.

Pálffy újra főszerelteté tehát hajduit s naszádosait, s azon utasítással, hogy a török ármádiával vitézül megvívjanak, elindult velök Pétervárad felé. Menet közben néhány százzal ismét szaporodott a hajduk száma: ki lovon, ki gyalog kívánt résztvenni a jelentékeny prédára kilátást nyújtó hadjáratban. Midőn

¹⁾ *Szalay L.*: Magyarország tört. IV. k., 440—441. ll.

az egész sereg egy tömegben együtt volt, Pálffy három csapatra osztá fel őket. Egy csapat ment a Duna-balparti síkságon Kalocsának, Bajának, Zombornak és Bácsnak, a másik ment Somogy felé Szent-Pálnak, a harmadik visszatért a budai törökök háborgatására s mozgalmuk kémeelésére. Mind a három csapatnak össze kellett működnie. A száraziaknak arra kellett törekedniök, hogy esetleg a vízi hadnak segítségére legyenek. 1500 embert Buda alatt hagyott Pálffy, kiknek feladatúl tűzte, megakadályozni a budai törökök kitörését, ha az al-dunai szállítmány megmentésére indulnának. Ezeknek Pálffy távollétében Nádasdy Ferencz parancsolatából szintén az esztergomi naszádosok egy osztálya állott rendelkezésökre.

Ez alatt a török szállítmány Mohácsra s onnan Tolna alá érkezett. Az eszéki, mohácsi és bátai bégek eljöttek lovas és gyalog csapataikkal s nagyszámú lovas és ökrös hajóvontató néppel, hogy a hajókat fedezzék és fölfelé szállítsák. Az indulás Toluáról június 20-dikára lett kitűzve, minthogy a szállítmányt vezető basa biztosra vette, hogy addig Budáról is csak érkezik valamely segítség. Este lett, mire a török hajók Foktőre érkeztek és ott éjjeli szállásra mentek. Egy őrsojka előre ment fél mértföldnyire éjjeli szolgálatra; a többiek aggodalom nélkül tértek nyugalomra.

Foktő fölött, Uszód táján, lombos szigetet képez a Duna s messze elhajló kanyargásaival elzárja távolabbra a kilátást. E szigeten rejté el magát Pálffy mintegy 1600 hajdújával. A naszádosok, meg egy-két század szárazi sereg, kevéssel föllebb a sziget csúcsánál foglaltak állást. Midőn már biztos hír érkezék a törökök szándékáról, Pálffy hadi tanácsot üle hadnagyaival. Abban állapotok meg, hogy napkelte előtt egy órával megrohanják az ellenséget. »Bestye kurafi, ki egy törököt élmi hagy vagy elfog.« Aztán csatarendbe állott a 3000 főre tehető magyar sereg. A hajók felállítását úgy intézé Pálffy, hogy a Dunát egész szélességében elfoglalják. Nagy csendben indúlt el a vészthozó vízi tábor. A naszádosok kiemelték evezőiket, hogy még a víz locsanása se zavarja az éj nesztelenségét. Csak a kormányosok ügyeltek hajóik irányára, hogy a kijelölt csatavonal meg ne bomoljon. Nem sokára jelenté az, ki fen ült az árboz tetején, hogy egy török hadi hajót lát a Duna közepén állani. A török őrsojka volt. Éppen hajnalodott, mikor lőtávolba kapták. Az első naszád parancsnoki padján Pálffy Miklós dalias alakja állott. Éppen most hangoztatá élénk, harsány vezényszavát a támadásra. Mire az első ágyú eldőrdült, a megrémült török őrsojka már dagadt vitorlákkal száguldott vissza Foktő alá, a török táborba. A futamlót naszádaink ágyúgolyói kisérik; sőt ők magok is evedzve és vitorlázva a mily sebesen csak képesek.

utána iramodnak a menekülő sajkának. Utól is érik, de akkor már egy nagy gálya és még más négy sajka jött segítségére a lövések és lárma által felriasztott török táborból. Mozsarak és puskák öldöklő tüzelést kezdenek a mieink ellen. De Pálffy rettentően viszonozza a tüzelést parti ágyúiból és a naszádokról. Petárdákat, robbantó bombákat és egyéb lőeszközöket szór az ellenség hajóira. Csakhamar a helyszínén terem az egész török vízi armádia. Am az ellenség szaporodása csak fokozza a mieink bátorságát és elkeseredését. Elszánt, véres küzdelem után a gálya és még más nyolcz török ágyúnaszád Pálffy birtokában volt. A török hajólegénység közül senki sem maradt élve, — kivéve egy virágzó deli ifjút, Kalender eszéki bégnek fiát, ki halálos félelmében a gálya bensejébe rejté magát, és csak a csata után fedeztetett föl rejtekhelyén. Nehány török sajka és dereglye hol elégett, hol a Dunába merült; egy-kettőnek pedig sikerült visszahátrálnia a szállítóhajókhoz, melyeken 2000 jancsár csatakészben várta a történeendőket. Pálffy átszállott most az elfoglalt török gályára. A készen álló parti seregből megtölté a gályát és a zsákmányul ejtett többi naszádokat harcavágyó, pihent és derekasan fölfejevertett hajdusággal. Aztán végső általános rohamra vezénylé vízi és szárazsi hadát. A török hajókról elszedett ágyúk s mozsarak előbbeni tulajdonosaik ellen fordítottak. Leírhatatlan volt az élet-halál harc, mely a keresztények és törökök közt, kezdetben csak ágyú s puskatűzzel távolabbról vívatott, majd szemtől-szembe a hajók fődélzetén és a Duna-part hullámos, halmos magaslatain folytatott. A győzelem pálmáját Pálffy nyeré el. 5200 török aprítottatott össze s veszett a Dunába. Értékes holmikkal terhelt 58 dereglye (gimblia). 60 kereskedelmi szállítóhajó, az összes gályák, hadi hajók és sajkák a győzők hatalmába estek. A szállítóhajókban nagymennyiségű rizs, aszaltszőlő, czukor, kása, méz, zsír, buza és egyéb gabonanemű volt felhalmozva; találtatott továbbá 3000 darab arany, igen sok drága szőrme s keleti szőnyeg, lőpor és különféle fegyverek.

Ezt a sok hajót és a rajtok levő nagy terhet felette nehéz lett volna a Dunán fölvontatni egész Budán túlra. a királyi részekre. Pálffy azt rendelte tehát, hogy emberei, megtartván magoknak a gazdag zsákmányból a mennyi kinek tetszik, későbbi szükségleteikre pedig meghagyván három teherhajót gabonával, kétszersülttel és lőporral, a többi szállítóhajókat és megsérült sajkákat a rajtok levő tárgyakkal együtt égessék el, vagy súlyesszék a Dunába.

Pálffy a hajdúk egy részét innen az eszéki híd lerombolására, a törökkel tartó szerb vidék fölprédálására, a mezőknek és falvaknak fölperzselésére küldé. A hajduság másik része,

mintegy másfél ezren, egész a Tisza torkolatáig ment hajós és lovas osztályaival, s 32 hajón Titelnek és Becsének fordúlva, a temesi vidéken és a Bácskaságban szintén gazdag zsákmányra tett szert. Mikor a pénzben megosztottak, a hajduk mindegyikének 1000 ezüst tallérnál is több jutott.

A tolnai vízi csata után Pálffy haza ment Érsekújvárra. Június 30-dikán levelet írt Prágába Rudolf császárnak, melyben őt a tolnai győzelemről körülményesen értesíté. A császár oly jeles hadi ténynek ismerte el e győzelmet, hogy Pálffy leveleinek vétele után, már július 5-dikén, sietett közölni az örvendetes hírt Albert németalföldi fejedelemmel is, és megküldvén neki Pálffy levelét, egész elragadtatással beszéli el a fejedelemnek a tolnai vízi ütközetet.

A törökök sokáig siratták gyászos esetöket, melyet Esztergom és Győr elvesztésénél is jobban fájlaltak. Soha ily jelentékeny zsákmány nem jutott még a naszádosoknak. A hajduság bátorsága és nagyszámú szaporodása, valamint a jelen vízi hadjáratnak hallatlan sikere, nagy rémületet okozott mindenfelé az egész hódoltságban. ¹⁾

¹⁾ *Horváth M.*: Brüsszeli Okmánytár. III, 109—113. ll. — *Szalay L.*: Magyarország. tört. (V. 447. l. — *Horváth M.*: Magyarország. tört. IV. k., 463. l. »*Vom glückseligen Sieg vndt zerstewung etlich Tausent Türcken bey der Stadt Tolna.*« (Nemz. m. könyvtár.) Az egykorú »*Historia von den Empörungen*« némi módosítással s nagyításokkal beszéli el a történetet. A török szállítmányról írja többi közt: »Der Güter war so viel, dass man 500 grosse Wagen damit hette kömnen laden. Die Proffand und Munition haben die Hayduken sampt den Schiffen und Galeeren (ausser 3 Gimblia mit schönen Getreid, so sie dem Bauernfolk dero orten ausge-theilt, welche dasselbe in Wäldern vor den Türken vergraben, damit sie die Hayduken künftig ihr brodt bei ihnen haben mögen) verbrandt und verrenkt, auch die Türken auf die 2 Galeeren alle, ausser den Pfenningmeister, gleichwohl hard verwundt, niedergehawen, und von den Tschencen und anderen Schiffen der furnembsten Türken nicht mehr als 32 gefangen genommen.« (46—47. ll. Nemz. m. könyvtár.) *Illésházyndé* is előadatik ez az eset némi eltérésekkel. »Kikeletre — úgymond — a török nagy hadat indíta és előttök a fővezér basát Ibrahimot bocsáta, a kinél ő neki lúga vala feleségeül. A Zaterzi (?) Memhet basa is egy falka népével Landor-Fejérvárnál telett vala. Hajókon sok élést, port, golyóbbist, pénzt a végbelieknek indíta a török Buda felé. Vele bocsáta egy basát és a landorfeléhérvári vízi erőt, egy gályát és 32 sajkát. Ez időben sok szabad hajduk támadtak vala a parasztság közül, a kiknek lakóhelyeket török-német elpusztította vala. Ezek a hegyekben és erdőkben laktak Baranyában és Somogyban, sok vitézséget miveltek és sok károkat tettek a pogányoknak. Erdődöt és egyéb sok kastélyokat csak szablyával megverték. A végbeli törökök egynéhányszor reájok gyűltek és velek megvittak, de mindenkor megverték a törököket. Ezek Pálffy Miklós izgatásából reá vigyáztak az élésre, az kit a török a Dunán felvonatott. Kísérte ezt az élést gyalog török is ötezer, a vízi erő is volt kétezer, sok árus ember is marháival securitásért egyesültek ezekkel. Tolnán megszállott a török; mert féltek a szabad hajduktól. Ott hozzákésültek és elindultak. Tolná-

Augusztus elején Buda felé intézett Pálffy, Zrinyi György-gyel, egy naszádos kirándulást és Szulejmán budai basát, midőn egy török csapatnak, melyet Kolonics ugrasztott meg, segítséget küldene s Felhévíznél a városon kívül lovagolva, lesből elfogta s Bécsbe küldötte.

Annál szerencsétlenebb volt a dunai naszádosokra nézve a következő 1600-ik esztendő. Pálffy Miklós márczius 23-án meghalálozott. Beune vezéröket, jótéyőjököt és összetartó központjokat veszíték el. Komáromban, Újvárott és Esztergomban gyűltek ugyan most is össze azzal a szándékkal, hogy Nándorfehérvárt és a többi al-dunai végházakat elveszik a törököktől, kiket most Mihály vajda és az erdélyi ügyek foglalkoztattak. Le is rándultak többször az alsó végekbe és mindannyiszor gazdag podgyászszal tértek vissza. Sikereik s a martalékvagy nagy mérvben segítették elő szaporodásukat, sőt temérdek szerb nép is hozzájuk csatlakozott, midőn hasznát láthatni remélte. Eszék vívását a újár derekán kísérlek meg, de a vállalat balúl ütött ki. Pálffy hadvezéri szelleme, a helyzetet gyorsan felismerő és gyorsan határozni tudó lángelméje, semmi nehézségtől vagy veszélytől vissza nem tántorodó bátorsága, nem volt már többé köztük. Erőtlenségök, fonák intézkedéseik, a hadi czélt a pillanatnyi anyagi haszonnak alárendelő tervtelen kapkodásuk legott feltűnt az ellenségnél, ki most a tavalyi kudarcznak legalább némi megtorlásával akarta enylyítui bosszúszomját. A mint a hajduság Eszék meghíusult ostroma után nagy csapat sajkáin Valpóvárra húzódnék a Száván fölfelé, hadnagyaik meggondolatlanul kiválasztanak közülök 700 embert és a Dunán-túlra küldik őket martalékot szedni, az ellenséggel harcban álló társak számára. Az eleségnek lefoglalása s megsemmisítése természetesen szükségöt idézett elő a török várakban. Azért a bosnyai basa, a pécsi, kaposvári, szigeti és koppányi bégek több ezernyi egyesült haddal és 30 tarackkkal körülfog-

tól két mértőldet jöttek Buda felé, ott megszállottak, strázsát mind vizen, mind szárazon vetettek. A hajdúk tizenhárom százan voltak ; mert a többit nem várhatták meg (?). Hajókra készültek ezek is, mely hajókat ott a kastélyok alatt nyertek volt, kiket megvettek. Tarackok is volt a hajókon és a sajkákon. Hajnalban reájok ütöttek, legelőször a gályát megvették, a basának benne fejét vették. Mindjárt megfutamodott a vízi erő, a szárazon a gyalog is megindult, a hajduknak egyik része a gyalognak szállott, a másik része a vízi erőnek, és így igen megvették őket és le is vágta sokat benne. Ott számtalan sok marháat nyérének, a hajókat mind megégették, mert sok faolaj is volt a hajókon, azzal öntöztek. És mindenben zsákmányt tevének, egy millió pénznél több kárt tevének a törököknek, kin a török hada igen megrémült, és ismét új hajókat és új élést kellett nekik szerezni, kiben két hónapig elmulata a török császár hada.« (*Gr. Illésházy István nádor följegyzései 1592 — 1603.* Magy. történ. eml. VII, 67 — 68. ll.)

ták a két részre osztott hajduságot, s egy heves csatában 200-nál többet levágván közülők, sokat pedig a Dunába ugrasztván, hajóiknak nagyobb részét elfoglalák. A mi a hajókból és emberekből még megmaradt, azokat menekülésök közben a Dunán egy hirtelen támadt zivatar teljesen tönkre tette. ¹⁾ Ezen eredmény által felbátorodva, Nagy-Kanizsára, az ország délnyugoti maradványainak e fő védőhelyére is rátört a török, és rövid idő alatt megvette a fontos várat.

E veszteségért 1601-ben Székesfehérvár kiostromlásával akarták magokat a mieink kárpótolni. De a vár 1602-ben, a német őrség hűtlensége miatt, ismét török kézre került. Rusworm Hermann gróf, a császári hadnak 1601. évi júl. 15-dike óta fővezére, visszatörölésul Pestet vette meg, s német őrseget vetvén abba, Budát kezdé vívni.

Rusworm II. Rudolf császár korának egyik legkimagaslóbb katonai alakja, kinek tragikus életsorsa szorosan összefügg Magyarországon ezen kori honvédelmi eseményeivel. Mátyás főherczeggel ellentétben Mansfeld Károly herczeg elveit vallá, s azon meggyőződésben volt, hogy a nyugot-európai tartományokat, minden más idegen nemzetek kizárásával, egyedül a magyaroknak és németeknek kötelessége megvédeni az ozmánok ellen. Szerinte az idegen katonaság csak akadályozta a hadi működést. Az egyenetlenség, a káros versengések és szüntelen súrlódások, melyek a birodalmi és a külföldi hadnép közt napirnden voltak, megnehezítették az előmenetelt s veszélyeztették a fővezérlet egyöntetű eljárását. Ruswormnak sok évi tapasztalásaiból merített ezen meggyőződése, rendkívüli erő, kitartás és vitézség kifejtésére lelkesítő tisztí karát és a vezérletökre bizott hadnépeket is. Azért találkoznak Rusworm hadjáratainál a keresztény harcölési buzgóságnak oly fényes példáival. a milyeneket a II. Rudolf török háborúiban másutt hiába keresnénk. Rusworm hadvezéri terveinek s határozatainak merészsege, elragadó tettereje, s szilaj, heves fölbuzdulása a cselekvésben egészen új fordulatot, gyorsabb menetet adott a törökök elleni hadműveleteknek. Székesfehérvárnak, mely 1553 óta török kézben volt, 1602. évi szept. 16-dikától október közepéig elhúzódott kiostromlása és rendkívüli erőfeszítéssel végbevitt elfoglalása is oly hadi ténye e derék hadvezérnek, mely honvédelmi történetünkben miudig a legjelesebb katonai események közt fog említettetni. Ha mindazonáltal Székesfehérvár csakhamar ismét az ellenség hatalmába esett, az tudvalevőleg nem a hadvezérlet hibájából eredt, hanem — mint mondám — részint a német őrség hűtlenségének, de még inkább Hasszán túlere-

¹⁾ *Ortelius rediv.* id. k. az 1600. évhez.

jének tulajdonítandó, ki háromszorta nagyobb hadsereggel s aránytalanul több hadi eszközzel volt csak képes a török hadak kudarczát jóvá tenni és Székesfehérvárt a keresztények kezéből ismét kiragadni.

Hasszán nagyvezir, miután Fehérvárat elfoglalta, Budánál átment a Dunán, és a pesti lapályon azzal a szándékkal szállott táborba, hogy onnan Erdélybe tör a Básta ellen támadt Székely Mózesnek segítségére. Rusworm ekkor már Esztergomhoz érkezék a királyi sereggel. Szándéka volt Budát megtámadni, hogy ez által Erdélyt megmentse s a szerdárt visszatérésre kényszerítse. Nem tanácsolták tehát Hasszánnak, hogy Erdélybe menjen, a míg Esztergom felől ágyúdőrgést hallani. Hasszán mindazonáltal elhagyta Pestet és Szolnokra vonúlt. Míg oda járt, Rusworm hajóhídon a Csepel-szigetre, onnan pedig október 2-án Ó-Budára tette át táborát. E hírre Hasszán azonnal visszafordult és negyed napra már ismét Pest alatt állott. Távolléte alatt azonban sok változás történt Budán és Pesten. A Budavár alatti török erősség Rusworm hatalmában volt, a libaszigeti híd nem létezett már, és október 5-dikén Pesten is a császáriak lettek az urak. Minden út el volt állva a császáriak által s a gellérthegyi váracs is be volt véve. E hadi eredmények kivívásában lényeges tényező-kép szerepelt a dunai hajóhad. Minthogy ugyanis Budavár aljából és nevezetesen ama helyről, a hol hajdan a királyi istállók álltak, most pedig csűrök és magtárak voltak, a budai törökök sok kárt okoztak s nagy akadályul szolgáltak a királyi hadnak, sőt a kellően fedett ágyúütegekkel a Libasziget felső csúcsán épített összekötő hidat is közelről védelmezhették: Rusworm és vezérei mindjárt megérkezésökor elhatározták ama hajóhidat vizen és szárazon megtámadni és megsemmisíteni, hogy a budai törökök ne közlekedhessenek többé a pestiekkal. A vízi terv kivételére *Eörsy Péter*, a magyar sajkások kapitánya vállalkozott. Ekkor már *Santilier Gilbert*, a császári dunai hajóhad főparancsnoka is megérkezett Bécsből Ó-Budára, magával hozva két fölszerelt gályát, egy művészi készítményű tüzgépet vagyis romboló fregattot (ein künstlich Fewer-Instrument), továbbá még 26 tarackos sajkát. A romboló hajót a híd áttörésére és az ostromműveletek támogatására szánta Rusworm. Az ordre de bataille szerint Sulz tábornoknak feladata volt a Duna balpartján szárazon egészen a hídfőig előrenyomulni s azt elfoglalni. Eörsynek egyidejűleg a Margitsziget pesti oldaláról a pesti hídfőt kellett elvennie a sajkásokkal és aztán a hidat összezúzatnia Gilbert romboló tüzgépével. A mint a törökök a királyiaknak e szándékát megértették, legott csapatosan lerohantak a Dunára, a koczán álló híd

védelmére. Erőködésök azonban hasztalan volt. Míg a sajkák-ról folyton ismétlődő ágyúzás és a sajkákra rakott muskatályo-soknak élénk sortüzelve nem engedé a pesti török őrseget a balparti hídfőhöz, addig a budai oldalon Sulz hősie elszánt-sággal vette el a törököktől a budai hídfőt. Időközben a híd felé közelgett Gilbert romboló fregattja is, melyet a kilencz sajkán kíséretül adott és teljes tempóban evedző naszádosok, valamint a víznek sebes folyása oly erővel zúdíttak a hajókon nyugvó hídalkotmányhoz, hogy az rögtön nagy recsegéssel éppen a közepén kettétört. A támadt rés miatt lehetetlenné vált ezentúl a budai és pesti törököknek egymással köz-lekedniök.

Ezek után Pest kiostromlására került a sor. Az ostromló gyalog had élére Sulz és Althan tábornokok állítottak. Túry, Kolonics Szigfrid és Nádasdy Ferencz a lovasságot vezették. A naszádosoknak, kik a budai Viziváros és a pesti vár közt ket-tős csatárláncban helyezkedtek el, szembe a Gellért tövében felállított császári gályákkal és sajkákkal, ismét csak a vitéz Eörsy Péter parancsolt, míg a császári hajókon Santilier oldalán maga Rusworm vezényle. Október 5-dikén intéztetett Pest ellen az általános roham. A hajóhad a Vizivárost támadta. A törökök erősen lödözték hajóinkat, egy sajkát elsüllyesztet-tek s a víz partjára is kijöttek. Ugyanakkor Sulz gróf a szá-razi részről is ostrom alá veszi a Vizivárost. Emberei az elsők, kik a bástyákat létrákon megmászzák, segélyeztetve a magyar banderiálisták, az esztergomi őrcapat és Althan német zsol-dosai által, kik a kitörő ellenséget visszavetik a városba s lel-kes győzelmi kiáltozással nyomában s utána a Vizivárosba és Felsővárosba hatolnak és azt elfoglalják. A mi útban volt, kardra hányatott. A futamló törökök közül sokan a Dunába vetik magokat és úszással igyekeznek a túlsó partra menekülni; de vagy elmerülnek, vagy agyonpuskáztatnak. Rusworm a dunai hajóhad vezéreivel és a hajók legénységével kiszáll a pesti partra s hátrálni kényszeríti a menekülő tömeget vissza a városba, a hol a császári katonaság nagyobb részöket le-kaszabolja s a várost prédára veszi. A préda felosztásánál a magyar naszádosok, kiknek a hadjárat eddigi sikerében orosz-lánrészök vala, rúttul megrövidítették. A császáriakkal nem rokonszenvező írók Ruswormnak tulajdonítják a magyar hajó-legénység e megsértését. Állítják, hogy Rusworm, kiről Illés-házy István azt írja, hogy kevély, gonosz ember és kártyás, részeges német vala. a préda javarészét magának s német zsoldosainak tartá, az igazságos osztalékot követelő magyaro-kat pedig durván elutasította volna. Mi igaz a dologban: bajos

kideríteni. Maga Rusworm a nápolyi Dentice Jeromos hadi tanácsost okolja a császárhoz intézett levelében. ¹⁾

E napon tehát elfoglaltatott a Vizi- és a Felsőváros, az ellenségtől elvétellett a Duna, és elvágatott előle az út Pestről Budára. Október 6-dikán már Pest vára is a királyiak kezében volt. A várban néhány század hajdút és a Schönberg ezredet hagyta Rusworm helyőrségül, s most ismét egész figyelmét Buda megostromlására fordítá. Ekkor érkezett meg Hasszán nagyvezir Pest alá 30,000 emberrel. Az élébe ment Rusworm. Nádasdy, Turzó és Pográny lovasait visszavetette ugyan a török, de mivel Mátyás főhercegtől újabb segítségét küldetett a császári táborba, mítsem árthatott a mieinknek és nem is akadályozható meg, hogy Buda vívása annál erélyesebben folytattassék. Az Alsóváros, vagyis a Viziváros bástyáin mind szárazról, mind a Dunáról behatolt már a magyar és a császári katonaság s kegyetlen mészárlást vitt véghez a török lakosságban. 500 török egy erős körsánczba (Rondel) vette magát, mások ismét egy templomba zárkóztak s onnan védték magokat. Azonban kivéve 160 előkelőbb törököt és 120 török nőt, a többiek mind levágattak. A rondellában levőknek csak azon föltétel alatt ígért Nádasdy kegyelmet és szabad elvonulást, ha a várbeli törököket ráveszik a vár feladására. Azonban a várbeliek mítsem akartak hallani a feladásról. Október 11-én újra kezdtek tehát a császáriak az ostromot; most Pestről, a dunai hajókról és a Gellértről egyszerre lődözték a falakat. A török táborban nagy volt az élelemhiány, sőt Budavárából kellett azt is élelmezni, mikor a körülmények megengedték. Ha Mahmud basa a múlt esztendőben el nem keríti a királyi istállók említett dunai telkét, s nem biztosítja erős bástyával a várból levezető utat: a török sajkáknak, melyek a tábort élelmi szerekkel látták el, még csak biztos kikötőjök sem lett volna most Budán. Október 15-én éjjel a sajkákon ment át Ali budai beglerbég, Habil bíró és a jancsárága Hasszánhoz Pestre, sürgősen kérve őt, szüntesse meg ezéltalan veszteglését és távozzék mentől előbb Pestről, mert hadainak élelmezése Budavárát fogná kiéheztetni. A nagyvezir teljesítő kérelmököt, s előbb a vízi torony kapuján 2000 jancsárt vetvén török sajkákon a várba, november elején, terve ellenére, Kecskeméten és

¹⁾ *Katona*, IX—XXVIII, 162—163. II.—*Istvánfi*, XXXIII, 510. I.—*Hammer*, IV, 323—324. II. — *Ortelius redic.* az 1602. évhez. — *Delich Vilmos*: Ungar. Chronika az ostrom tervrajzával. — *Stauffer Albrecht* azt állítja, hogy Rusworm népe, beleértve ide a magyar ezredeket is, 1000 darab lovat, temérdek különféle fegyvert, löszert, árúczikket, ékszkereket és drágaságokat ejtett zsákmányul. A tábornagy sátrába 12 törözászlót hoztak a győztes katonák, hogy vezéröknek hódoljanak. (Here mann Christoph graf von Rusworm. 106. l.)

Péterváradon át Belgrádba távozott, miután 20 napig hasztalan ostromolta Pestet.

Ez alatt Althan is megkísérelte szerencsését a császári hajóhaddal. Október 16-án sajkákra ülteté muskatályosait s Budára evezett át a király-istállók erődített telke alá, hogy a várbeli törökök szabad összeköttetését a Dunával elzárja. De szándékát nem valósíthatá meg, csakis négy török sajkát hozott magával. Eörsy sajkásai, kiket a németek bánásmódja érzékenyen sértett, kevés lelkesedést tanusítottak azoknak hadi vállalatai iránt, s midőn egy alkalommal a pesti várból kitörttek, hogy a Schönberg légió segélyével megzaklassák Hasszán dunaparti ágyútelepeit és taborát: az ellenség láttára oly szokatlan megdöbbenést mutattak, hogy a vezér bátorító szavai daczára visszahátráltak Pestre, s midőn Eörsy ezért megdorgálta és a hadakozásra kényszeríteni akarta őket, e derék kapitányukat is leütötték elkeseredésükben. Okt. 17-én Mátyás főherczeg szintén megérkezék a táborba s nyolcz zászlóalj fegyveres népet írsztatott alá magával a Dunán, kiket a császári ostromló sereg közlekedése czéljából ismét helyreállított hajóhid sánczainak őrizetére küldött.

Mielőtt Hasszán Pestről távozott, 120 sajkát Tolnára rendelt, hogy eredeti terve szerint a Dunán átszállítva ott seregét, a nándorfehérvári és egyéb végbeli törökökkel egyesülhessen, s az ekkép egyesült török túlerővel megsemmisítse a keresztények budai taborát. Azonban Mátyás észrevette a nagyvezir szándékát s Sulzot és Kolonicsot egy erős hadosztálylyal Tolnára küldé, hogy a törökök hadi tervét megghiúsítsa.

Ezen al-dunai hadjárat naszádkapitányává a hőselkű *Pográny Benedek* neveztetett ki. Thurzó és Nádasdy is vele mentek 2000 főnyi zászlóaljaikkal, követve a hajóhadat mindenütt a Duna partján. Az összes királyi had mintegy 5000 emberből állott s főfeladata volt megakadályozni, hogy a törökök a Sárvíz folyón átkelhessenek. Azonkívül az al-dunai erősségek elvétele is czélul tűzetett. A Duna mellett való kastélyokat őrség nélkül hagyták a törökök, mikor a császári had Buda alá szállott. Az al-dunai erősségek elvétele tehát nem sok fáradságba s kevés áldozatba került. Legelőbb is a Ráczevivel szomszédos Adonyt ejtették hatalmukba a Duna jobbpartján. Mindenütt a víz ezen oldalán folytatva levonulásukat, kevés időre bevették Földvárt, Paksot, Tolnát és más apróbb erősségeket. Pográny mind elégetteté a többi kastélyokat, csak Adonyt hagyá épségben, mert kevés török őrsége önként adá át a várat. Kétszáz magyar gyalogot hagyta tehát benne, élést, port és egyéb hadi szerszámot. Sulz s Kolonics hada és a magyar csapatok nem találták már Tolnán a török vízi ármádiát; de a mi török őrséget

még ott fogtak az erősségben, azt teljesen szétverték és gazdag zsákmányt arattak. Visszamenet Kalocsára is kitértek. Martalékot szedtek benne s aztán fölégették. Míg oda jártak, a törökök kikitörték a várból, gyöngítették és pusztították a kedvezőtlen időjárás miatt különben is sokat sanyargatott királyi hadakat.

Mátyás főherczeg nov. közepén beszünteté Budavár ostromát s a sereget téli szállásaiba vezeté. Nov. 13-dikán, mielőtt teljesen visszahúzódott Budáról, két gályából 40 tüzes röppentyűt dobott a várba és városba. Nov. 15-én a keresztény sereg elhagyta a budai táborn, miután Pestet elegendő őrséggel ellátta. Pesten egy ezred némettel Printzenstein Albert maradt; rövid időre rá Morvaország is küldte még valami 3000 gyalogot. Ezek megerősíték Pestet a Duna felől s árktot is ástak körülötte mindenfelől. Télen át, míg a víz be nem állott, a sajkások élelmeztek a várost felülről, de a török hajók részéről gyakran szenvedtek kárt. »Nagy éhséggel telelének benne — írja Illésházy — ebet, macskát mind ötték, míg az Duna befagyva volt, azután hajókon elég élelét vittek nekik.«¹⁾

A következő 1603. évben tervezve volt ugyan Buda visszavétele és folytatatték is a hadjárat, mindazonáltal a vár megostromlása abban maradt. Rusworm kivezetvén seregét a téli szállásokból Esztergomnál ütött táborn, s áthidalván a Dunát, ott várta be a braunschweigi és frank segélyküldeményt. Midőn értesült, hogy Murat budai basa Szegszárd mellett Szerdahelynél a Sárvizet már áthidalta és csak Hasszán jövetelét várja, hogy Budára felvonuljon: elindítá Kolonicsot 2000 lovassal és Sulzot a gyalogsereg több zászlóaljával Buda felé, hogy az ellenség tervét kifürkészsék s vele, ha csak lehet, megütközzenek. A levonuló hadakhoz Dampierre gróf parancsnoksága alatt kétszor-evezős bécsi gályák és a komáromi magyar hajóhad csatlakoztak. Az utóbbi 3000 magyar és német gyalog fegyverest szállított az ellenség elé. A szerdár 17,000 emberrel közeledék Pesthez. Hajóhada, melyet magával vontatott, 10 nagy hadi hajóból s gimbliből meg 60 sajkából állott. A dereglyék, bárkák, tutajok és kompok sokasága s azokon valami 3000 jancsár kísérte a táborn. Szeptember 26-dikán egy lovas pribék úszott át a Dunán és jelentést tett Kolonicsnál, hogy a török előcsapat, mintegy 1000 ember, sajkákon és kompokon átúszott a ráczkevi szigetre és másnap meg akar ütközni a mieinkkel. E hírre lefelé vonúlt hajóhadunk s Érden alúl

¹⁾ Hammer, IV. 323—324. ll. — Illésházy, id. m. 113. l. — Istvánji: XXXIII, 518. l. és utána Katona: IX—XXVIII, 166—167. ll. — Ortelius redir. l. r. 321—322. ll.

tűzött össze az ellenséggel. A győzelem sokáig ingadozott. Végre a mieink részére dőlt el szárazon és vizen. A hajókba menekülő törököket utólérték huszáraink s vagy összevagdosták, vagy a vízbe fojtották őket. 500 török maradt halva, igen sokan fogságba estek. A budai basa is csak nagy nehezen szabadult Szegszárd felé. A siker a mieinknek is sok emberéletébe került, sőt dicsőségesebb lett volna a győzelem, ha Sulz a Kolonics segítségére siető gyalogságot, midőn már szóval és ütlegeléssel többé nem győzte, kivont karddal és többeknek súlyos megsebesítésével vissza nem kergette volna a hajókra, melyeket fegyveres nép nélkül hagyni nem akart. Egyébiránt a mieink meg voltak elégedve az elért eredménnyel. Préda és fogoly elegendő jutott. Hadaink vidám hangulatban tértek tehát vissza az esztergomi táborba. ¹⁾

Szeptember 29-dikén Vác és Buda közé helyezte át Rusworm a királyi tábort. Buda fölött a Duna két partját hidakkal kötvén össze, váltig kereste az alkalmat megütközhetni az ellenséggel. De a Lala Mohamed basa, a Nándorfehérvárról Konstantinápolyba hívott nagyvezirnek helyettese. Budavára és a Szent-Gellért közti szűk szorosban húzván meg magát, az ottani magasra felhányt erős sánczokból sehogy sem volt kicsalható. A környező hegyek és a vár ütegeinek oltalma alatt oly jól találták magokat fedett állásukban a törökök, hogy minden aggodalom nélkül vélték bevárhatni az esős, zord őszi időt, midőn a németek vérontás nélkül is kénytelenek lesznek elvonulni a főváros alól. S valóban a bekövetkezett nedves ősz, a sok fáradság, nélkülözés és éjjelezés annyira kimeríté a császáriakat, hogy Hasszán bátorságot vőn éjjeli támadást intézni Ruswormnak elgyengült tábora ellen, és vagy 1000 fuvarra való élelét csempészni be Budára. A jancsárokat sakkákra ülteté s 10,000 lovaszt rendelt melléjük a partra. Ezek a vizről és szárazról rátörnek Rusworm hajóhidjára, mely alá azonban oly csendesen vonólnak, hogy váratlan jövetelüket még az előőrsök is már csak akkor vették észre, midőn harcolni kellett és annyi idő már nem volt, hogy az Ó-Budán túl elterülő főtábort hamarosan értesíthették volna. Nádasdy volt az első, ki Ruswormnak megküldé a hírt, hogy az ellenség rajta ütött; de a csata már ekkor állt és Nádasdy mindaddig foglalkoztatá a támadókat, míg Kolonics és Rusworm az egész sereggel meg nem érkeztek az ütközet színhelyére. Hajnalig folyt e véres harc és a törököknek siralmas veszteségével végződött. A Duna partján halomszámra feküdtek a legyilkoltak tetemei. Mire nappalodott, az elesettek vére messze távolra pirosra festé

¹⁾ *Kazy*: Histor. Regni Hungar. I—III. L. 1.

a Duna vizét. Harminczöt török zászló s négy ágyú jutalmazá a császáriak vitézségét.¹⁾

E csapás után ismét visszahúzódott a török had a gellért-hegyi sánczok közé. A budai Viziváros hosszában 300 különféle török vízi járómű, többnyire hadi hajók és sajkák, horgonyoztak az elsánczolt török tábor körül. November 14-én Geisberg bajor ezrede hozzáférközött e hajókhoz s részint elsülyeszté. részint feltüzelé azokat. Ezzel megszűnt a budai törökök közlekedése a pesti török garnisonnal, mely Budavárát és a gellérthegyi tábornok élelemmel s hadi szerekkel látta el.²⁾

Azonban a vitéz és akaraterős Rusworm nem sokáig tartotta már kezében a tábornagy pálczát. Hatvan várának 1603. évi bevételé utolsó fegyverténye volt a jeles hadvezérnek, kit ha nem dicsérhetünk is hazánk s a magyar vezérférfiak iránti sokszor hideg érzelmei miatt, azt mindamellett be kell ismerünk, hogy még e tekintetben is különb volt a császári hadsereg akkori többi vezéréinél, mint katona pedig sokkal magasabban állott amazoknál. Olyan sikert legalább egyik társa sem vívott ki a törökök ellen, mint ő. Midőn 1603-ban a hadjáratot befejezé s Mátyás főherceg és hadvezéri bajtársai alattomos fondorlatainak következtében tábornagy állásáról elmozdítatott, 64 török győzelmi tropháát tett le a császár lábai elé.³⁾

III. Mohamednek 1604-ben bekövetkezett halála után, a még kiskorú Ahmed alatt, békét kért ugyan a török Rudolf-tól, minthogy azonban a törökök Győrt és Komáromot kívánták a béke díjául, a békealkudozások nem vezettek eredményre. Szeptember 5-dikén híre jött, hogy Mohamed szerdár nagy hajóhaddal közeledik Buda felé s Pest várát is kiostromolni akarja. E híre a császáriak lángba borították Pestet s egész őrségestül kivonultak a fenyegetett helyből. A nagyvezír, ki 70 ezer emberével elébb a Rákoson ütött tábornok, a Dunán felvonuló németek után indult s szept. 19-én Esztergomot körülzárolta. Rudolf hadai, melyeknek vezérletét Rusworm után Básta György vette át, Esztergommal szemközt, Párkánynál szálltak táborba. s a várbeliekkel hid által tartván fen a közlekedést, az ellenséggel több ízben szerencsésen csatároztak. A nagyvezír sem

¹⁾ *Istvánfi*, XXXIII. és utána *Katona*, IX—XXVIII., 207—209. II. — *Szalay L.*: IV. 461. l. — *Horráth M.*: IV. 485—486. II.

²⁾ *Ortelius redic.*

³⁾ A szerencsétlen férfiú gyászos esete ismeretes. Rudolf császár 1605-ben perbe fogatta s elhamarkodott igazságtalan ítélet alapján Prágában a régi Rathaus udvarán lefejeztette. Életének körülményes leírását olv. *Stauffer Albrecht*nál: »Hermann Christoph graf von Rusworm.« München 1884.

az ostrommal. sem a békealkuval célzt nem érvén, október 11-dikén Budára, onnan utóbb haza vezette seregeit. 1) Esztergom körülfalolására elegendő száraz és vízi csapatok maradtak vissza, melyek azonban téli szállásaikra vonulván, ezen évben már semmi hadi vállalatba nem fogtak. A császári had erősítésére Belgiojoso, midőn Bocskay ellen Biharba és Erdélybe indúlta, Mátyás főherczeg parancsából 5000 fegyverest vezetett Párkányba.

Esztergom fölmentésére a közbejött országos események miatt csak az 1605. év őszén gondolhatott Mátyás főherczeg. Ezen évi szeptember 10-dike körül nyolcz napi fegyverszünet volt a törökkel. E közben a sváb ezred, gróf Oettingen Ulrich győri kapitány csapatja, a Mörsperg zászlóalj és Dampierre gróf hadosztálya utasítottak Esztergomot fölmenteni. A hadsereg Komáromból indúlt el a vállalatra hajókon. A hajóhad parancsnoka *Dampierre* gróf volt. 2) Bástá az esztergomi táborból kiemelt 15,000 emberrel ekkor már Kassa vidékén csatázott a Bocskay hajdúival, onnan pedig Pozsony környékére vonúlt, a hol dőre veszteglésben nézte, mint ejtik hatalmukba a fejedelem hadnagyai a felső megyék nagyobb részét. Mi sem hátráltatta tehát Mohamed nagyvezírt, hogy Esztergom vívását megkezdje. Most, midőn a királyi hadak Pozsonynál feküdtek, alkalmasnak vélte a pillanatot, visszaszerezni ezen erősséget a portának. A török dunai hajórajt *Memis* basa vezénlyé. Szept. 13-dikán azt írja a basa Homonnai Bálint zempléni főispánnak és a fejedelem fővezérének Esztergomból, hogy az egész török hajórajjal a Dunán fölfelé induland és Komáromot megtámadni szándékozik. Legyen azon Homonnai, hogy két-három ezer gyalogos száraz néppel Komárom alatt teremjen és a hajórajnak segítségét nyújtsion. 3) A basa nem vihette tervét keresztül; mert tudósítás érkezett Pozsonyból, hogy Dampierre már elindúlt onnan Esztergomba a királyi hajóhaddal és a vár fölmentését célozza. Megérkezett ugyan, de Esztergomot a török járomtól többé már meg nem mentheté. A nevezetes dunai erősség október 2-dikán ismét török kézben volt. Ugyanakkor hódolt meg a félholdnak újból Visegrád is. Mind a két erősséget idegen őrségének érdektelensége juttatá török kézre.

1) *Horváth M.*: »Magyarorsz. tört.« IV. 491—492. II.

2) *Ortelius*, id. m.

3) »Ez nap hozták az vízi erővel bíró Memy passának levelét Esztergam alól, melyben azt írja, izen is nekem, hogy Komárom alá feljő az vízi erővel, és én is a szárazon bocsássak ezer, vagy kétezer ostromlót; kinek leveléhez képest Römi Miklós nevű kapitányt szép seregekkel mindjárt indítottam. (*Homonnai Drugeth Bálint naplója*. Tudománytár, V. k. 1839. 1—II. — *Bél Mátyás*: Not. H. N. IV. k. 337. 1.)

Az ezután következett békeügy tárgyalásának befejező jelenete 1606. évi október végnapjaiban Komárom alatt, a Zsitva torkolatánál, a Duna árjainak keletet és nyugatot összekötő világútján, sajkákon játszódtott le. Bocskay követei, Illés-házy István, Nyáry Pál, Czobor Mihály és Hoffmann György, a Duna partján táborba szállván, a császári udvar tekintélyének megóvása és az alkuvó porta megalázása czéljából azt kívánták, hogy a szultán küldöttei menjenek át hozzájuk. Ali basa és Habil effendi nagy fényvel 23 sajkán jöttek fel Budáról s szintén magokhoz kéretek a császáriakat. De az ide s tova hajókázó küldöttek sehogy sem tudták közelebb hozni egymáshoz a két követséget. Végre Ali, »miután a németek hitet tőnek, hogy a törökökön semmi csalárdság nem leszen«, megszűnt tovább torzsalkodni és »okt. 29-én 23 sajkájával jött fel sok fő török urakkal együtt Bocskay követeihez, kikkel együtt sajkákon a Zsitva torkolatánál táborozó császári küldöttséghez mentek.« Többszöri összejövet után november 11-én az egyezés megkötöttetett.

A zsitvatoroki béke az első európai nemzetjogi határkő, mely az ozmánok magyarországi hódítása s hatalmának netovábbját kijelölte. ¹⁾ Ezentúl a török uralom fokozatos hanyatlásnak indul a magyar földön, s még a hódolt részekre nézve is korlátok vettettek e hatalomnak. E fordulat szükségkép maga után vonja a dunai hadakozás gyérülését és a folyami flottánk hadi igénybevételének csökkenését.

¹⁾ V. ö. *Ipolyi*: Adalék a zsitvatoroki béke történetéhez. (Új magyar múzeum. 1851—1852. évf.)

IV.

Az elnémetesítésnek, nemzeti visszahatásnak és a sajkások intézményének korszaka.

A naszádosok nemzeti hada, mint az előbbeni fejezetben láttuk, már Miksa király uralkodása alatt mindinkább a bécsi hadi tanács és a német dunai hajóhad főparancsnokainak fenhatósága alá vonatott. Kivetkőzni kezdte ősi magyar jellegéből, s legfőljebb csak azért volt még magyar, mert stratégiai elvből meghagyták komáromi, győri és pozsonyi állomáshelyein. A század alatt, midőn II. Mátyás, II. és III. Ferdinand és I. Lipót ülnek a trónon és a bécsi udvar befolyását Magyarországnak legelőbb is *katona dolgokban* kezdik érvényre emelni, alig van még valami a naszádosok régi tradícióiból. Birtokaikat és nemesi előjogaikat élvezik még vagy száz esztendeig, sőt újabb kitüntetések s jószágadományokat is kapnak, de megszűnnek osztályosai lenni az ősi erényekhez és vitézi hagyományokhoz tántoríthatatlanul ragaszkodó, jóban, rosszban összetartó magyar birtokos és nemesi törzsaristocratiának. A régi formák egyik a másik után elnémetesítettnek, az árboczok zászlajára a kétfejű sas tűzetik fel, a vezényszó németül hangzik, sőt a sajkások főembereinek festői magyar díszöltözete is osztrák szabású ruhadarabokkal eszeréltetik fel. A naszádosok szabad nemesi magyar ezéből sajkás ezred, valóságos osztrák katonaság lesz. 1590-en túl a magyar nyelvben polgárjogot nyert »naszádos« szó is kivész lassanként az emlékezetből, a naszádok régi alakját divatosabbal helyettesítik, és azon van, hogy a magyar fölkelők esapatai mentől távolabbra eltereltessenek a Duna és Tisza partjaitól s a folyami palánkok mindenüvé szétromboltassanak. Axiomává lesz a bécsi német kormánynál: a kié a Duna-Tisza, azé Magyarország!

A komáromi naszádosoknak Eörsi Péter volt utolsó kapitányuk. Utána nem neveztek ki többé magyar vitézt hajó-

hadi kapitánynya. Ezen állást, melyhez dicső hadi tények emléke és halhatatlan magyar hősök neve fűződik, nem tölté be többé az osztrák hadi tanács. A dunai flottillát és illetve a Dunát nem akarták többé idegenekre bízni. A naszádkapitányok helyébe *sajkás fővajdák* (Oberwaywoda) léptek a német párton álló komáromi szerb nemesség táborából, kik alárendelt helyzetekben már nem a nemzet számdéka, hanem a bécsi flotta-parancsnokok, admirálok, al-admirálok és hajókapitányok utasítása szerint igazgatják sajkáikat. Az alárendelt helyzetű naszádos vajdák is megszűnnek és osztrák hadnagyokká (Lajdin) lesznek. A fővajdák parancsnoki és vezéri szerepet visznek az új szervezeti sajkás hadnál. Különböznek ezektől a német kormány új creaturái, a szerbek politikai fejei, vagyis a szerb nemzeti vajdák. Csernovics Arzén ippeki patriarchának 37.000 szerb családdal Magyarországra vándorlása ugyanis lényegesen módosította a benszültt szerbség közjogi és hadi viszonyait. A komáromi Földváry Ádám, kinek családja azelőtti időkből a Dunán vitézkedett, 1691. évi márcz. 24-én engedélyt eszközöl ki Lipót királytól, melynek értelmében a magyarországi szerb nép külön nemzeti al-vajdát (vice ductorem) választhat magának, ki egyszersmind hadi főnöke, polgári feje és vezetője népének. Az egyszerű vajda elnevezés egészen mást jelent tehát a XVII. század végével, és nincs többé a dunai sajkások szakaszparancsnoki állásához kapcsolva, sőt sokkal magasabb fogalomkörbe emeltetett.

Ez természetesen mítsem von le az osztrák hadseregnek ezen korbeli érdemeiből; legkevesebb sem szállítja alább a niveaut, melyet az a XVII-ik század vége felé s a XVIII-iknak elején elért. E kor hadtörténelmi ismeretének első tekintélye, Thaly Kálmán, részrehajlatlan tárgyilagossággal vallja be, hogy ez volt az osztrák hadseregnek legfényesebb korszaka. Egészen a kor és hadtudomány kívánalmái szerint volt szervezve s mindennel jól föl volt szerelve; a katonai szellem, fegyelem és harc-képzettség teljesen meg volt honosúlva, sőt tetőpontját érte úgy a tisztí kar, mint a legénység soraiban. És e mellett különös szerencséből s ritka adományakép a sorsnak, — egy s ugyanazon korban négy nagyszabású, sőt mondhatjuk lángeszű hadvezérrel dicsekedhetett, úgymint: Bádeni Lajossal, Savoyai Jenővel, gr. Starhenberg Guidóval, gr. Pálffy Jánossal, Lotharingi Károlylyal, Max Emmánuellel, stb. ¹⁾

A hadügyigazgatásnak alakulásával összefüggésben van a magyar hajduságnak hanyatlása. A hajduság, mely a múlt

¹⁾ *Thaly Kálmán*: Dunántúli hadjárat 1707-ben. (Századok. 1879. évf. IV. t.)

században lelkes és ügyes bajnokokat állított Pálffy Miklós hajóira, most a törökök és németek egyarányos nyomása, a folytonos küzdelmek s a fölösen meggyült sanyarúságai alatt, legkivált pedig azért, mert egységes testülete szétzüllött s vezér és tanácsadó nélkül volt, kóbor haramiabandákká aljasodott s útonállásból tengeté életét. Jobbra hivatott életerős fiatalsága könnyű élethez szokott a pusztai vadonokban, s még a nemzeti szabadságharcok alatt is már csak kevés, vagy éppen semmi hasznára sem volt a vízi hadi intézménynek. Ugyanis a bécsi kormány, egyetértve a határszéli birtokaiban megkárosított törökökkel, megszüntetni akarván a kóbor hajduságot, a háborúk alatt elpusztult végvidéki falvak benépesítésére szemelé ki azt. A kormány úgy vélekedék, hogy a török békeszerződéseknek, az alattvalók hűségének s nyugalmanak biztosítására semmi jobbat nem tehet, mint ha a végházakba, a párttítésre hajlandó magyar katonaság helyett, német és cseh kapitányokat s őrségeket helyezend be. Tata, Győr, Komárom, német kapitányokat kaptak tehát. És ez ellen hasztalan volt a rendeknek hosszú, heves viaskodása. Alig valának képesek keresztülvinni, hogy legalább Komáromban a német mellé magyar kapitány is nevezessék. ¹⁾

Mikor a legérzékenyebb oldalról megtámadott nemzet visszahatásának, a Boeszkayak, Bethlen Gáborok, Tökölyek és Rákóczyak harcainak korszaka beáll, az igaz magyar vér mind átesap a fejedelmek nemzeti hadseregébe. A német dunai admirálok engedelmségében csak a császárral tartó komáromi, kevi és csallóközi szerb nép marad. Ezekből kerülnek ki a sajkások fővadjái, tisztjei, meg a legénységnek zöme. Fővadják egymásután: *Beljalkovics János, Zsupánovics Kuzmán, Belákovics János, Monasterly János, Esztergyomi (Osztrogonlija) János, Fehérváry György* és *Fehérváry László*. Szerbek mindnyájan s a görög hitnek annyira hívei, hogy a komáromi szerb egyházközség elnöki és főcuratori tiszttel is kitünteti őket. Királyaink is kedvökben járnak, birtokokkal és nemesi diplomákkal tüntetik ki őket. Az armálisok adományozása olyan divattá lesz a Ferdinándok idejében, mint később az érdemjelekkel való hivalkodás. De mert az akkori magyar nemesi osztályban életerős és éber testületi szellem uralkodott: az új nemesek csak az által lehettek ama osztály tagjaivá, hogy idők folytán megmagyarosodtak, neveiket is megmagyarosították, a magyar nemesi családokba beházasodtak, sőt később még vallásukat is megváltoztatva, az utóbbi században hazánkat számos, a politikai közügyek, a

¹⁾ *Frankl Vilmos*: A bécsi békekötés (Győri tört. és rég. füz. IV. k. 213. l.) és *Hollóczy Mihály*: Tudom. Gyűjtem. V. k. 3—35. ll.

tudomány és irodalom, a művészetek és honvédelem mezején tündöklő honfiakkal ajándékozták meg. Oly eredmény, melyet elérni a bécsi udvari köröknek bizonyára nem volt szándékukban! ¹⁾

Eleinte azonban ez a szerb uraság és az ó-hitűeknek a kormány részéről módfeletti pártfogolása átkos csapás gyanánt nehezdedék a komáromi és komáromvidéki magyar népre. Nem csak a város jurisdictiója és a városi terhek alól vonták ki magokat a privilégiumaikra és a király pártfogására rátartós szerb nemesek, köztök első sorban a komáromi sajkások, de különféle hatalmaskodásokat is véghezvittek a békés polgárság javaiban. A sajkások még a királyi adózásokat sem akarták teljesíteni; házaiktól, a Dunán horgonyzó vizi malmaiktól és egyéb javaiktól semmiféle adót sem akartak fizetni. Fen van 1584. évi novemb. 9-éről Mátyás főherczegnek egy rendelete Cherko Márton komáromi alkapitányhoz, melyben meghagyja neki, »ut si per Vice-Comitem illius Comitatus requisitus fuerit, illi quosdam ex nazadistis, quorum opera et auxilio restantias ipsas exigere queat adiungat, nec non nazadistas, domos suas in oppido Comaromiensi possidentes, ad Dice solutionem compellat.« ²⁾ Az 1609-diki országgyűlés 25-dik cikk-

¹⁾ A komáromi görög-keel. szerb község egyházi tanácsában a következő megnevesített vitézi rendűeket találjuk: 1659-ben Fogas János Diják és Diják Dániel; 1664-ben Fehérváry Péter, Kis Farkas (Vúk), Diják Miklós, Fehérváry Miklós, Kaposváry Farkas (Vúk), Zombori (Zomborlia) Miklós, Diják Pál, Földváry Ádám, Lenesés Márk, Farkas János, Vály Ádám és Pesty Tamás; 1718-ban Fehérváry Ádám, Földváry György és Farkas Miklós; 1719-ben Földváry Ádám, Földváry János és Farkas (Vukovic) János; 1721-ben Fehérváry László (György fia), Fehérváry János (György fia), Rácz Péter, Fehérváry Miklós, Fehérváry Ádám, Rácz György és Pesty Péter; 1726-ban Fehérváry János Lajdin (Lieutenant), Fehérváry Laczi, Pap Ádám, Jenei Péter, Pesty Ádám, Pesty Tamás, Budai (Létics) Péter és Temesváry Jakab; 1732-ben Halász János, Csanádi Istók, Pesty Laczkó, Farkas (Vukovic) Antal sajkás tizedes, Rácz István, Dömötör János, Varsányi János, Duczy Mihály és Fehérváry Miklós; 1744-ben Fehérváry János; 1746-ban Budai (Létics) Simon, Buday (Létics) Miksa és Kovács László; 1751-ben Gyöngyössi Dömötör, s végre 1773-ban Domonkos András. Ezek közül Vály Zsigmond, Fogas (Zubati) Péter, Rácz János, továbbá a Deákok, Földváryak, Lenesések, Kaposváryak, Fehérváryak, Pestyek, Budaiak és Csanádyak ismételtlen viselték a komáromi szerb egyházközség elnöki és főgondnoki tisztét. Az évkönyvek följegyzéseit részben magyarul írták. Például: »1719. 26 Decembris választotta az község és tette Stankovich János egyház atya helett Nemzetes és Vitézlő Ober-Vajda Uramat Fehérváry György uramat.« — »Anno 1721. Die Szent Endre napján magyaroktól vett fel egyház pénzt interesen, for. 50 stb.« (A komáromi szerb község évkönyvei a bélygrádi múzeumban. Vítkovics Gábor közlése.)

²⁾ *Magy. orsz. levtr.* Ben. resol. — U. o. 1575. évi aug. 9-éről: Vajvodarum Comaromiensium molas possidentium Privilegia.

kében keservesen panaszozja Komárom városa az ottani szerbekről, hogy szüntelen zaklatják a nyugodalmas magyar polgárságot, a miért is esedezve kéri a város ő felségét: intené meg ezért őket a felség. 1610-ben Draskovits János királyi tárnokmester új szabadságlevéllel akarta Komárom városát a vitézlő rend ellenében megoltalmazni, de a komáromi véghelyi vitézek részéről nemes Thaly Gergely rendkívül heves beszédben védelmezé társainak jussait; mert a bemutatott városi szabadalomlevél »ellenkezik a fizetésen levő vitézeknek jogával, az kik éjjel nappal az körösztyénységnek és eő Felségének, mind penigh ezen Magyarországnak szüntelen való vigyázásokkal szolgálunk s vigyáznak.« Tiltakozásukat aláírták a megye alispánjával, birájával és az esküdtekkal, s felírtak a nádorhoz, kérvén őt az egész nemesség nevében, hogy meentsé meg őket a megaláztatástól. Thurzó György nádor a végbeli nemességnek és a komáromi sajkásoknak fogta pártját. »Zolgánk Cherko Mihály — úgymond — néküink az thy kegielmetek levelét megh adá és a mellett zóval való wzeneteket is elégh bewségessen meghjelenté az komáromi Nemes és Vitézlő rendnek köössebbítésére, seőt az egész Magyar Országhy végbhelieknek nagy gyalázatiara. Draskovics uram az teőbbi eő Feöltséghe commissariusival az wárasbély bírónak és polgároknak instantiaiokra és méltatlan panasztételekre, hogy kegielmeteket az wárosbély paraszt bírónak jurisdictioniához köötelezte. Chudálunk annival inkább, hogy Draskovics Vram eleitől fogvást végekben lakván és vitézlő kenieret evén, tudgya az végbhelieknek zabadságokat. Minthogy penigh az my tisztünk arra vezérel, hogy az vitézlő rendet vgy mint az nemességet s nemkülönbén az polgárságot is igasságokban megtartchuk, nem akarjuk az eörökké való zokás ellen igasságokban my ideönkben, hogy kegielmetek is megh háboríttassék.« Megírta tehát Draskovicsnak, hogy tiltsa el a várost a nemesek jogainak háborgatásától; a városnak is megírta, hogy tartsa magát saját határaiban s ne erőltesse a nemességet és vitézlő rendet adófizetésre és paraszt szolgálatokra »a régi jó szertartás ellen«. A nádor tehát, nem ismervén a város szabadalmait, a nemesség javára döntötte el az ügyet; később azonban, 1612-ben, gondosabban átvizsgálván mind a város, mind a nemesség által hozzá benyújtott iratokat, érvényen kívül helyezé előbbeni határozatát.¹⁾ A nádort erre bizonyára a komáromi szerb nemességnek, az úgynevezett vitézlő rendnek, az ottani sajkás katonaságnak a város magyar lakosságán elkövetett garázdálko-

¹⁾ *Takács Sándor*: A komáromi nemesek viszálya a polgársággal 1610-ben. (Komárom és vidéke. 1884. évi. 42. sz.)

dasai birták, kik a német várparancsnokkal tartván, a magyarokat, még ha városi urak voltak is, nem engedék a várba menni. A panasz ismételtetett az 1622. évi országgyűlésen, mikor is azt hozzák fel a rendek sérelmes fölterjesztésökben, hogy nem csak a német főkapitány vagy várigazgató, de a neki kedvében járó segédje Földessy István is annyira nyomorgatják ráczáikkal a magyar lakosokat, hogy ezek tovább nem bírván a zaklatásokat, sokan közülök elköltöztek Komáromból. Újból szőnyegre hozták a rendek e sérelmeket az 1635. 1638. és 1659-diki országgyűléseken; de a baj soha sem lett többé megorvosolva. A magyarok mindinkább tért vesztek a felső dunai végekben; ellenben az udvar kegyeit teljes bőségben élvező idegen vitézi rendnek, főleg a sajkás fővadjáknak hathatós befolyása, napról napra fokozódik.

A zsold kérdése sem okoz többé nehézségeket. A hadi kormány önkényes és erőszakos rendszabályokkal veszi meg az országon ama költségeket, melyekre a felfokozott hadi láb ellátása czéljából szüksége van. A sajkások zsoldja rendesebben jár ki most az önkényes adók telhetetlen pénztárából. Lipót nem csak pénzádókat szed a magyar nemességtől országgyűlésen kívül, de német szokás szerint még külön élelemadót is ró a megyékre és városokra. A panaszok, melyek ezen önkényes parancsok ellen emelkedének, lázadó mozgalmaknak tekintettek és ürügyül használtattak, hogy a nemzetre ismét több millió forintnyi adóteher vettessék ki. Ha a megyék óvást tettek az alkotmányos szabadság sérelme ellen, orvoslás helyett újra pár milliónyi adót kaptak a nyakukba. Később a pénzádó katonáállításra változtatott, de ekkor a hadszedésre oly magas kules szabattott, hogy az még nagyobb panaszokat s ingerültséget okozott az országban. Az ármánykodó német tanácsosoktól folyton ingerlett királyaink mind erre keveset ügyeltek és serényen folytatták a magyar országvédelmi intézményeknek ősi formájokból való kivetkőztetését. ¹⁾

A dunai hajóhad elnémetesedésére s az osztrák katonai reglement életbeléptetésére elegendő időt és alkalmat nyújtottak a törökkel meg-megújított békekötések, valamint azon körülmény, hogy a fejedelmek nemzeti harczainak súlypontja most Erdélyre s az északkeleti megyékre esett, s csak ritkábban húzódték a Duna felé. Még a harminczéves vallási háború sem vette nagyon igénybe a császári vízi erőt, noha ezen időkben egész Európa regett a háborúk zajától.

A bécsi hajóhadat 1619-ben rövid időre Dampierre vette igénybe, ki *Sautilier Gilbert* német hajóhadí főkapitány veze-

¹⁾ *Horváth M.*: A magy. honvédelem történeti vázlata.

tése alatt úsztatá le ezredeit és dandárait Bécsbe, hogy a Thurn vezérlete alatt oda betört szövetséges cseh, morva és osztrák protestánsokat a császári várak megostromlásától visszariasztassa. Ugyanezen évi októberben a külföldi protestáns szövetséggel egyetértő Bethlen Gábor fejedelem Pozsonyra tört, mely Forgách nádor, Pálffy István és Révay Péter koronaőrök hatalmában vala. Segedelmökre Leopold főherczeg, passauai püspök, a király öcsese és bécsi helytartója, *Tieffenbach Rudolf* alatt a német hajóraj másik részét küldé le a Dunán pár ezernyi labanczczal. E német hadat sem a polgárok a városba, sem a nádor a várba be nem bocsátották. Midőn pedig Tieffenbach e miatt a külvárosban telepíté le labanczait, a Szempezen táborozó Bethlen okt. 14-én virradóra rájok tört, s 400-at levágván közülök, a többieket szétugrasztotta. Tieffenbach, miután a hajókon maradt ágyúit a Dunába súlyeszté, csak nagy bajjal tudott a német hajólegénységgel Bruckba visszamenekülni. ¹⁾

Főfontosságot Vácznak és a budai basa hajóhada megnyerésének tulajdonított Bethlen. Ha Váczott erős hadállást elfoglalhat és azonkívül még a budai vízi erő is rendelkezésére bocsátatik, szerfölött megkönnyebbitett volna a magyar csapatok hadi működése mind a Dunán fölfelé Komárom, Győr és Pozsony ellen, mind pedig a Dunán-túli vidéken. Midőn tehát a porta Vác átengedését kívánta Bethlentől a neki nyujtandó segély fejében: a fejedelem sokáig habozott és nem akart Vác-ról lemondani. Végre hosszú alkudozások után csak azon föltétel alatt ígérte oda e dunai erősséget, hogy a szultán a magyarok és szövetségeseik ellen II. Ferdinánddal soha semmi alkuba nem ereszkedik, a fejedelem mellé hadat küld és a hajduság dunai és tiszai palánkjainak elrontását nem kívánja többé. A török mindezt megígérte, de adott szavát hűtlenül megszegte. A budai basa ellenséges indulattal viseltetvén a fejedelem iránt, 1620. évi nov. 5-én erőszakkal foglalta el Vácot, Bethlennek pedig semmi segedelmet nem juttatott Ferdinand ellen. Követte ezt a hainburgi békealku és vele a császáriak megerősödése a Dunán túl. Pozsonyban, Óvárt, Győrött és Komáromban.

Egyébiránt még sok fáradságába lesz történetbúvárainknak, míg a Bethlen és Ferdinand közti küzdelmek korának levéltári emlékeit tüzetesen áttanulmányozhatják, és adatokat szolgáltathatnak a történelem számára arra nézve is, hogy mennyi része volt a hazai és külső vízi erőnek ama küzdelmek szerencsés vagy balsikereinek végeldöntésében. Midőn Bethlen

¹⁾ *Horváth M.*: Magyarorsz. tört. V. k. 185—203. ll.

utóda, I. Rákóczy György fejedelem a franciaia és svéd koronával szövetkezett III. Ferdinand ellen, és Torstenson Lénárd a franciaia-weimári hadsereggel Kremsnél a Dunán megjelent: kétségkívül működni kellett Magyarországon egy a Rákóczy hűségén levő vízi hadnak is; mert Torstenson hadi tervének sarkpontját éppen a Dunának Bécs fölött és Bécs alatt való elzárása képezte. ¹⁾ De vajjon fel vannak-e valahol jegyezve e magyar vízi erőnek hadi tettei? Megtudhatjuk-e valaha szolgálatait és érdemeit a magyar szabadságügy védelmezésében?

A magyarság, állott legyen az akár Lipót király hűségében, akár a nemzeti fejedelmek zászlai alatt, mind a török elleni erőfeszítésekben, mind a függetlenségért vívott harcokban, minden tőle telhető áldozattal teljesítő hazafiúi kötelességét. Ha a keresztény érdekek s főleg a kereszténység főbástyájának Magyarországnak megoltalmazásában kötelességmulasztás történt: az bizonyára Lipót s kormánya részén keresendő. Az idegen hadakat is nem az ország segítségére, nem komoly harcai munkára, hanem a föld népének kiélésére, elpusztítására hozták az országba. Az 1683-diki török invásio alkalmával kardcsapás nélkül adták fel Lipót német hadvezérei a harcra kész Magyarországot, s a császári fővezér nem állotta azzal indokolni megbotránkoztató eselekedetét, hogy »ő neki a cs. k. főhadi tanáctól parancsa van mindenekelőtt az örökös tartományok oltalmára és a hadak épségben tartására ügyelni.« ²⁾

Feladatunk körén kívül esik részletesebben kiterjeszkednünk honi történelmünknek e szomorúan tanulságos időszakára. Kétségtelen, hogy még az elhanyagolt török haderő is óriási sikereket vívhatott volna ki Lipót ellen, ha a nagyvezíri pálczát jelesebb katonai talentum tartja vala kezében, s ha a bódult félelmében ide-oda kapkodó cs. kir. főhadi tanácsot a szövetséges hadak, főleg pedig Magyarország nem támogatták volna.

Ime rövid foglalásban a kivívott siker.

A mohácsi veszedelem óta mennyi honfi vér folyt, mennyi erő fogyasztatott a dicsvágyó ozmán hatalom visszaszorítására! És e hatalom mégis annál fenyegetőbb alakot öltött, s a Duna völgyében annál beljebb fúrakodott Magyarország szívéhez. Mikor Lipót 1657-ben trónra lép, a budai pasalik északi szélei Győrig, a Garamig és a Kárpátokig terjedtek. A király

¹⁾ 1645. évi ápr. 12-én írja a fejedelemnek: » — — secundum tempe meum iudicium caesaris cor vehementer aggredi possemus, si etiam infra Viennam Danubius occluderetur, quod meo iudicio Posonii omnium commodissime fieri posset.« (Szlávgyi Sándor: Magy. tört. emlékek. XXI. köt. 250—293. ll.)

²⁾ *Thaly Kálmán*: Az 1683-iki táborozás történetéhez.

birtokában maradt keskeny s hosszú magyar föld, a törökök elleni tusakodásoknak s a magyar fejedelmi seregek harczainak állandó színtere. S minthogy a porta 1662-ben ismét Magyarország felé lobogtatá boncsokjait: villámgyorsan szárnyalá be a keresztény világot a rémhír, hogy a török háború küszöbön van.

A török hadjárat 1663-ban veszi kezdetét. Köprili Ahmed július közepén Eszéken keresztül Budára veti hadait. A százezernyi török sereg áthidalja Esztergomnál a Dunát, és miután Érsekújvárt kézre keríti, iszonyú pusztítások közt egészen Pozsonyig, sőt a Morván túl egész Brünnig és Olmützig dül és éget. A nagyvezir utóda Kara Musztafa Bécs ellen készít hadjáratot. A birodalmi fővárost 1683. évi július közepén körüláborolja és vívni kezdi. Szobieszky János lengyel király megjelenése, a szövetséges hadak és a bécsi őrség kitartó vitézsége megszabadítják Bécsset. A hadi szereitől, kincsaitól és 60 ezer emberétől megfosztott nagyvezir eltakarodik Bécs alól s csak Győr táján állapodik meg futásában, serege roncsaival. A szövetséges hadak üldözőbe veszik a futamlót, e közben megveszik Párkányt és Esztergomot¹⁾, megszállják Visegrádot, Vácot és Pestet, — s Budát is, bár sikertelenül, vívni kezdik. A meghiúsult ostrom beszüntetése után, október 29-én, az összes ostromszerek sajkákra rakatnak s Esztergomba, Győrré és Komáromba szállíttatnak. Buda körülzárolása 109 napig tart és Lipótnak 23,000 emberébe kerül. E nagy veszteség daczára még a tél folyamában 60,000 emberig egészíti ki a császár megsonkított seregét, de 1685-ben Buda helyett a törökök által időközben ismét elfoglalt Érsekújvár visszavételére használja fel azt.

Érsekújvár elfoglalásánál szintén használtak a mieink kisebb tagozatú sajkákat, a várat környező úgynevezett vízárokban (Wasser-Graben). E sajkákon júl. 22-én a réstörő csapatot (Minirer) tölték a bástyák alá. Fedezetül hamuval zsoldosokkal töltötték meg a sajkákat, kik igen vitézül viselték magokat. A törökök a várból köveket dobáltak a hajóeskákra, s egyet közülök el is súlyesztettek a szízig telt vízárokban, melybe a Nyitra folyónak egy ága szolgáltató veszedelem idején a vizet és onnan a Dunába ömlött.

¹⁾ Esztergom kiostromlásánál az ottani török hajók a komáromi sajkások hatalmába kerültek. A lothringeni herczeg által kitéüzött föltételek 4. pontja ekképen szól: Man wird auch etlich Schiff zur Abfuhr geben, derer sich gedachte Guarnison (török), so alles auf einmal nicht abgeführt werden könnte, öfters bedienen kann. — 6. pont: »Weilen keine Schiffeleuthe, so entbährlich seyn, vorhanden, als solle die Besatzung schuldig seyn mit eigenen Leutthen ab- und auffahren zu lassen.« (*Puncta der Capitulation mit der Vestung Gran 1683. 27. October.* Nemz. múz. könyvtár.)

1686-ban szept. 2-dikán visszavéttett végre a 145 évig török kézben volt Buda is. Ez volt a hadjáratnak, sőt a század történetének legnevezetesebb eseménye. Az izlam főbástyája most a keresztények hatalmába esett vissza. Hetvenhat ozmán helytartónak kormányzata alatt hatszor ostromolta keresztény had Budavárát, de bevenni soha sem tudta. Mint Nikápoly-nál az I. Bajazid ellen vívott világháborúban, s mint a szentgotthardi nevezetes ütközetben, úgy most Buda alatt is Európa majduem minden országának vitézi népe képviselve volt. Lipót 90,000 emberrel táborolá most körül Magyarország királyi székhelyét. E nagy sereghöz 20,000 gyakorlott katonát, megannyi hőst, Magyarország szolgáltatott. Lothringeni Károly herceg volt a sereg főparancsnoka. 16,000 török védte a várat a 70 éves Abdurrahman basa vezérlete alatt. Az ostromhoz való előkészületeknél és magánál az ostromnál a teljes számban kivonúlt komáromi sajkásezred működik közre. A Buda környékén levő szigeteken nagy esűrök, istállók és éléstárak, hadi szertárak épülnek. Ezek közt és a Vácztól Szent-Endréig elterülő császári tábor közt, a sajkások tartják feü a közlekedést. A sajkások szállították az eleséget, a katonaság által készített vesszőkosarakat, az ostromeszközöket, a szükséges szénát és fát, — és ők teljesítik a Dunán a rendes napi és éjjeli őrjáratokat meg a kémszolgálatot. A kórház a Margitszigeten volt berendezve.

Június 21-dikén Abdurrahman budai basa és a többi előkelő török urak nejeiket és kineseiket balfejemény előérzetében a Csepel szigetére küldötték le, meghagyva a szomszéd palánkok, névszerint Eresi őrségének, hogy az asszonyokat, gyermekeket és drágaságokat biztos helyre szállítsák, míg az útban levő Szolimán nagyvezir a felmentő haddal meg nem érkezik. Batthyány Adám huszárcapitány értesülvén a török nősereg hurezolkodásáról, 12 sajkát utánok bocsát a Dunán Érd és Eresi felé, ő maga pedig a székesfehérvári országúton huszáraival megy utáuk s két tíz közé szorítván a menekülőket, a kíséretet megtámadja és kardra hányja, a nőket, számra nézve 92-öt, köztök a basa nejét is, fogságba ejti és drágaságaiktól megfosztja. A nőket a huszárok eladogatták a táborban, a zsákmányt pedig, mely kétszázezer forintot hozott be nekik, a bajtársak közt osztották el. ¹⁾ Június 24-dikén kiváló napjok volt a sajkásoknak. A lothringeni herceg a sajkákból ágyúztatá a bástyákat, rést lövetett a kőfalba s az Alsóváros kapuját petárdák segítségével szétrepesztvén, behatolt a városba.

¹⁾ Wagner: Historia Leopoldi. I. 689. l. — Hasslingen naplója Arnehtnél, 65. l. — Szalay László: Magyarország tört. V. 325. l.

Ez alatt, nehogy az al-dunai török segély a várat megközelít-
hesse, vaslánczokra fűzött és vastag gerendákkal egymáshoz
erősített hajókkal zárta el a Dunát teljes szélességében, a
Szent-Gellért hegyének tövénél pedig hidat épített Pestre azon
hajókból, melyeket a császári vízi erő az ostrom kezdetekor a
törököktől elfoglalt.¹⁾ E hajóhidat azonban a júl. 9-én hirtelen
kerekedett forgószél szétszaggatta s újra kellett azt építeni.
E kettős hajóhid, mely a sajkások felvigyázata alatt állott,
elősegíté a biztosabb közlekedést a Duna balpartjával, mint-
egy kiegészítette azon sánczolási rendszert, mely egyrésről a
vár körül a Dunától ismét a Dunáig terjedvén Buda kiostrom-
lására, másrésről pedig Pestnek erősítésére s a Duna bal-
partjáról érkezhető török segély visszazorítására szolgált.²⁾
Augusztus 13-dikán, midőn a nagyvezír már Promontornál s
azon innen állott, tízszeres sajkákat küldött a híd felgyújtá-
sára. A kísérlet azonban a sajkások csüggedetlen ellentállása
következtében eredmény nélkül maradt.

Augusztus 26-dikán hír érkezett a nagyvezír táborából,
hogy a törökök vízi ereje, egyidejűleg az Ó-Buda felől támadó
mozlímek mozdulatával, a folyamról segédcsapatokat szándé-
kozik vetni a városba. Károly herczeg ez okon kirendelte fegy-
veres sajkáit a Duna közepére a Gellérthegy alá, várva a tör-
ténendőket. Augusztus 29-én reggel valóban megérkezett az
ellenség s menten a császáriak dunai sánczára veté magát. A
magyar és német gyalogok, a sajkások és az alsóvárosi czö-
löpzetek mögött állomásozó hajduk tüze oly erélyesen utasítá
vissza a török merénylőket, hogy megannyiok közül alig me-
nekülhetett valaki hírt mondani a szerdárnak.³⁾

¹⁾ *Wagner*, id. m. I. 711. l. — Danubii ripa — úgymond — quatenus
vadabilis est, partim navigiis anchora revinctis obmunita est. Ac ne
adverso flumine aditum quaerent, aut suffurarentur auxilia, infra Castel-
lum primae magnitudinis navigiis, ferrata inter se catena connexis. ac
praeferata trabe e puppi protensa munitis, Danubium fraenat. Pontem
alium ad Gerardini montis pedem ad commodiorem commeatum extruít,
armatas 12 saichas excubiarum more ac circuitorum obire flumen insulas
lustrare jubet.«

²⁾ *Szalay László*, id. m. V. 338. l.

³⁾ U. o. 344. l. — *Wagner* körülményesen leírja a jelenetet: »Unde
trigesima Augusti mensis — mondja — suprema impressio infeliciter
hostibus cecidit. Spahiorum agmen secundum Danubii oram ab vetere
Buda profectum, pars in Paulinam vallem, pars in colli vallem huic ac
veteris Budae campo interjectum. pars ex adverso Svevorum montis,
velut tribus simul locis invasuri se divisere. Ter millia Jamiesari ad superi
montis caput praecursu deluti, in Isabellae Insulam trajectum parabant;
Tormentis abacti ad inferius oppidum convolant, obrutisque celeritate
mirabili, stationibus aliis, elusis aliis, revulsis laecertorum robore vallis,
repagulis rescissis in Danubium se conjiciunt, eo circuitu intra muros
penetraturi. Astius Bara, vir longe impigerrimus, postquam eos intra teli

Budavárának szeptember 2-diki dicsőséges végostrománál a sajkás had az ostromló csapatok fedezésére szolgált vala. Harczolnia nem kellett; mert a nagyvezir Budavár eleste után táborostúl és serogestúl Székesfehérvár felé vette útját, hajóit pedig, melyeknek az ostromnál alig vette valami hasznát, a Dunán lefelé úsztatá. ¹⁾

Szeptember 6-dikán a keresztény tábor a Duna mentében utána indult a futamodó nagyvezirnek egész Tolnáig. A sajkások szállíták a Lothringeni herceget és fényes táborkarát. Egy sajkás szakasz előreküldetett kémlelni a vidéket s a dunai szigeteken takarmányt gyűjteni a lovak számára; mert a Drávához elhőmpölygött török és tatár hadak mindent fölémésztettek a keresztény sereg elől. Útközben tudósítás jött, hogy a nagyvezir már a Dráva túlsó partján van és Nándorfehérvár felé közeledik.

E hírre Károly herceg fölösztatá a fősereget s haza bocsátá a külföldi hadakat. Csak Lajos badeni örgróf maradt szolgálatban 12 ezreddel, továbbá a Batthyány és Eszterházy magyar huszárok és a komáromi sajkások, kik a Dunán átkelő derék sereg számára Tolnánál hajóhidat készítenek. De az októberi árvíz elszaggatá e hidat, a miért is a horvátországi hadosztályt a sajkásoknak hajókon kellett a Dráva balpartjára átszállítaniok, hogy Pécs kiostromlásánál jelen lehessenek. Az erre szükséges vívó műszerket és az eleség nagyobb részét Karántországból szintén hajókon úsztatták alá. Október 16-án Pécs már körül volt zárolva, 22-én pedig be is volt véve.

Ezentúl szapora egymásutánban jutott Lipót birodalmához a Duna és Tisza mindkét partja, egész Péterváradig és Szegedig. Az érdem oroszlánrésze a lángeszű hőst, Savoyai Jenő herceget és a külföldi segédesapatokat, főleg pedig Magyarországnak eme táborozásokban fegyver alatt állott sok ezernyi vitéz fiát illeti. 1689. évi május 12-én véd- és dacszövetség jött létre Bécsben a császár és a német tartományok közt. Deczemberben az angol III. Vilmos is belépett a szövetségbe. A következő évben Spanyolország és a Savoyai herceg szintén csatlakoztak hozzá. A szövetség feladatául tűzte a westfáli (1648.) és pyrenäi (1659.) békekötések alapján létrejött európai birtokviszonyoknak helyreállítását. Az a jó eredménye volt e szövetségnek, hogy új tetterőre és bátorságra lelkesíté

jacium habuit, dato Sclopetariis signo multos interfecit, caeteros repetita jaculatione et armatis Saichis ita percussit, ut ex aquis eluctati secundum oppidi murum aditum quaerent, spreta pilarum grandine undique e lorica deplente, pauculi lignorum strue in murum laud citius enisi, quam certis glandinibus prostrati sunt. (Historia Leopoldi, I, 718. 1.)

¹⁾ Hammer, id. m.

Lipót hadvezéreit, a hadi taktikában és tervezésben pedig az eddiginél hasonlíthatatlanul céltudatosabb és szerencsésebb eljárást inaugurált. Az ezentűli táborozások, egész a karlóczai békéig, legfényesebb lapjait töltik be Ausztria hadtörténetének. Valóban a keresztény fegyverek sikerei 1683. óta oly jelentékenyek valának, mint az előtt soha. A törökök a Tisza és Maros mögé szorítottak vissza terjedelmes magyarországi birtokaikból. Hatalmi állásuk hazánkban jóformán csak a temesvári pasalikra és az Al-Duna vidékére szorítkozék már.

E sikerek eléréséhez jelentékenyen hozzájárult a dunai hajóhad. Szolgálatának érdemét akkor méltányolhatjuk igazán, ha a Savoyai Jenő al-dunai hadjáratainak színhelyével megismerkedünk.

A törökök és tatárok által megszarolt, tönkretett al-dunai vidékek nem nyújthattak közvetlen ellátást a felszabadító keresztény seregeknek. Az élelmi s egyéb tábori szükségleteket a császári örökös tartományokból s Magyarországnak a háború által kevesebbé érintett termékeny részeiből kellett beszerezni. Ezt pedig, az akkori járhatatlan rossz utak miatt, nem lehetett másképp tenni, mint csak hajókon; minél fogva a természetes folyami közlekedés eszközeinek értéke annál többre becsültetett. A Duna, Tisza, Dráva, Száva, Maros és Mura rendkívüli fontosságú közlekedési vonalak valának; mert mindaz, a mire a táborozó seregek élelemben, takarmányban, épület- és tűzifában stb. szüksége volt, e folyókon hajón szállítatott alá, többnyire egyes kirendelt sajkás osztályok által. A hajózható folyók partjainak a hadi színhelytől kissé távolabbra eső pontjain katonai raktárak épültek, melyek őrizete, minthogy a hadműködés alapvonalát képezték, főérdekekkel birt és szintén a vízi had által teljesített. Ilyen katonai raktárak s hadi fix pontok keletkeztek az alsó Tisza hosszában Zentán, Ó-Becsén és Zsablyán, az alsó Duna hosszában pedig Monostorszegen, Vörösmarton, és Baján. Minden raktár mellé katonai őrtanya és egy kis sajkás telep állítatott egy szakasz sajkással. Ezek feladata volt a többi raktárak és a tábor közti közlekedést fenntartani s a gondjaikra bízott tárgyak fölött őrködni. A császári hadak gyülekezési helye rendszeren e folyammenti raktárak körül Baján, Mohácsos stb. van. Jenő herczeg 1697. és 1698-ban, midőn Kollutról a Tiszának veszi irányát, nem választja az egyenes utat, hanem nagy kerülővel mindenütt a Duna hosszában halad. Hasonlóképen a törökök is a Dunához valának kötve, s azért kiváló fontosságot tulajdonítanak mindig Orsova birásának, mert e hely biztosítá részökre a hegyi utat. Nándorfehérváron állandó hajóhadat tartottak, melylyel az Orsováról fölfelé úszó transporthajóikat az ellenség esetleges megrohaná-

sától óvták. És minél lejjebb vitte Savoyai Jenő győzelmes táborát a Dunán, minél inkább közeledék Nándorfehérvár felé, annál több folyami rakodó telepnek felállítása és a sajkáshadnak is annál nagyobb számú szaporítása vált szükségessé, nevezetesen Péterváradon, Eszéken, Titelben, Zimonyban s végre aztán magában Belgrádban is. E folyami telepek fölállítására által vált lehetővé a Dunán és Tiszán folytatni avagy esetleg meggátolni a hadi munkálatokat.

A keresztény fegyvereknek jelen haladott állásában a felső-dunai erősségek természetesen elvesztették stratégiai fontosságukat s megszűntek hadtörténelmi szereplő tényezők lenni. Ezentúl Pozsony csak mint koronázási és országgyűlési székhely nevezetes. Komárom is, bár a magyarországi vízi haderőnek most is főállomása s bevehetetlen erősség, már nagyon távolra esett a háború színhelyétől s elveszté közvetlen fontosságát. Még inkább áll ez Esztergomról, Váczról, Győrről, Budáról és Pestről. Sziget azonban a XVII. század végével is megtartá hadi fontosságát. Mindazonáltal csak az Al-Duna és Al-Tisza partján fekvő helyek lettek első rangú hadi helyekké. Ilyen volt a Dunán Baja, a Tiszán Szeged az ő főhaditáborokkal. Szeged nem csak a Tisza fölött uralkodott, hanem a Maros torkolatát is hatalmában tartá, s azonkívül tutajokra épített hídja is volt a Tiszán, mely a túlparti vidék ellen hasznos hadi támpontul szolgálhatott. Szeged mellé sorakoztak a Tiszán lefelé Kis-Kanizsa, Zenta, Becse, Zsablya és a Tisza torkolatát uraló Titel, a Nándorfehérvár ellen intézendő összes hadi működéseknek kulcsa. Pétervárad majdnem bevehetetlen vár volt és elzárta a Dunát észak felé. Dunai hajóhidjának őrizetére állandóan 9 sajka volt kirendelve. A Temes torkolatánál fekvő Páncsova egyszerűen csak körül volt sánczolva s Új-Palánka a Dunán szintén csak ezölöperődtímeny volt. Ellenben a Dráva partján épült Eszék most is megtartá hadi nevezetességét, a mennyiben Szlavóniát oltalmazá a netán kelet felől betörő ellenségtől.¹⁾

Visszatérve immár az al-dunai táborozásra, dicsérettel említendő mindenek előtt az a határozottság, melylyel Lipót a törökök elleni háborúban a legmesszebb terjedő tervek keresztülvitelét s jelesen 1688-ban Nándorfehérvárnak visszavételét tűzte ki feladatául. Pétervárad hatalmában volt. A hajóhad, melynek egyelőre a Nándorfehérvárnál álló Hasszán szeraskir mozdulatait kellett szemmel tartania, Péterváradnál, Zalánkeménél és Titel alatt foglalt állást, augusztus 7., 8. és 9-én pedig segédkezett Zimonynál a császári hadaknak a Száván

¹⁾ *Feldzüge des Pr. Eugen von Savoyen*, I. k.

való átszállításában. A Száva túlsó partján állomásozott törökök hiába igyekeztek az átszállítást meggátolni. A királyi hadseregnek átkelése a Száván egyike volt a jelesebb hadi műveleteknek, úgy hogy azt, Wagner szerint, egész Európa elismeréssel jutalmazta. Emanuel Miksa bajor választófejedelem Péterváradról Zimonyba érkezve, a hol gr. Falkenhain a híd anyagát és a hajók különféle nemeit már előre összegyűjté vala, legott hozzálátott a híd felállításához, melynek anyagát és hajóit alkonyatkor szekereken viteté a Száva partjára. A híd egy éjszakán át elkészült s a hadak aug. 10-éig már mind táborba szálltak a szerb földön, s Nándorfehérvárt többször ismételt kemény ostrom alá vették. Gyilkos tusa után szept. 6-dikán végre Nándorfehérvár ormairól ismét a kereszt jelvénye lengett. A sajkások északról a Száva torkolatánál elnyuló Vizivárost ostromolták. Préda azonban kevés esett, mert a törökök még az ostrom megkezdése előtt mintegy 500 hajóra rakva drágaságaikat és nejeiket, Viddinbe úsztatták alá a Dunán.¹⁾ A nevezetes ostrom emlékére érmeek verettek, melyeken az ostromló dunai hajóhad állása a Szávának a Dunába szakadásánál, a keresztény tábor előtt van jelezve. A sajkák fölszerelvénye, jelvényei és a kétvitorlás dunai gályák jól kivehetők az érmeiken.²⁾

E győzelemmel még korántsem döntetett el a török háború. Nándorfehérvár támpontúl és főhadai szállásul szolgált az al-dunai hadjárat folytatására, melynek további célja Boszniára és Szerbiára, Bolgárországra és Havasföldre is kiterjeszkedett.

Ez a feladat szükségessé tette az orsovai Duna-résznek biztosítását.³⁾ Veterani parancsot kapott az alsó Dunának egyik főpontját, Orsovát hatalmába ejteni. A derék tábornok

¹⁾ Wagner: Histor. Leopoldi, II. 49.

²⁾ Sztarinár *cypszkog archeoloskog drustva*. Belgrad, 1884., I. évf. 1. sz. — *Az egyik érem reversén*: »Belgrad a Turcis Anno 1440., 56, 93 et 94 frustra obsessa, a Solymanno I. A. 1521 occupata. A Leopoldo Magno VI. Recuperata Anno 1688. D. 6. Septemb.« *Az aversen*: »Aquila electa juste omnia vincet.« Feltünteti a vár ostromát. A vár fölött repülő sas, jobb lábával pallost tartva, a ballal villámokat szórva. (Nr. 1.) A füzetben közölt 5., 10. és 12. számú érmeek szintén Nándorfehérvár seregszereplésének emlékérméi. — Lásd továbbá: *Rossi Giacomo* »Teatro della guerra contra il turca« nagyérdekű egykorú illusztrációit, melyeken a csatázó hajóraj szintén pontos hűséggel van feltüntetve.

³⁾ »Der Pass bei Orsova — írja Veterani — ist von grösster Wichtigkeit, denn er ist der Schlüssel zu Siebenbürgen, Ungarn, der Walachei, Servien und Bulgarien. An sich war der Ort nichts weniger, als fest, auch nicht gut gelegen, weil er von den Höhlen beherrscht ist; aber die Kriegsraison wollte, dass er besetzt sei, um der Wichtigkeit halber, Meister von der Donau zu sein.« (Des Grafen Veterani Feldzüge in Ungarn. 41. l.)

beesülettel eleget tőn ugyan a rá rótt kötelességnek, de elegendő hajóhad híján nagyobb vállalatokba egyelőre nem bocsátkozhatott. Mikor a drágaságokkal terhelt nándorfehérvári török hajók Orsova alá értek, Ali basa 12,000 tallérral kínálta meg Veteranit, ha írást ad neki, hogy bántatlanul hagyja a hajókat. A tábornok 400,000 tallért követelt és fenyegetődött, hogy máskülönben elzárja a hajók elől a folyamot. Elvégre 200,000 tallérban történt a megállapodás. De mikor Veterani küldöttei a Vetszlamnál horgonyzó hajókon az aranyokat olvasták. Tököly rajtok tört s Veterani embereit levagdostván, a hajókat felszabadította. Veterani nem rendelkezvén kellő erejű hajóhaddal, kénytelen volt a török hajóraj távozását összetett kezekkel nézni. Csak a Vaskapunál zátonyra jutott 42 török hajót foglalhatá le néhány száz fogolylyal; de a többi hajók kivétel nélkül szeranesesen úsztak le Viddinig és Nikápolyig.¹⁾

Megbocsáthatatlan hibája az udvari főhadi tanácsnak, hogy ezen al-dunai táborozásra mindjárt kezdetben nem látta el hadvezéreit elegendő számú és kellőképen felszerelt vízi erővel. Ha Belgrád elfoglalása után eléggé erős dunai flotta képezett volna hosszú hadvonalat le egész Orsováig és Viddinig, akkor a dunai tartományoknak bevétele sokkal könnyebben, megtartása sokkal biztosabban lett volna eszközölhető. És hozzá még mennyi emberéletet lehetett volna megmenteni! Lajos badeni örgróf tétlenül vesztegelt az ellenséggel szemben; mert a töröknek valamint Novigrádnál 60—70 sajkája horgonyzott, úgy a többi dunai hadi posztók oltalmára is mindenütt elegendő vízi erő állott rendelkezésére, melylyel a mieink elől tetszés szerint elzárhatta a Dunát. A sajkák csekély száma, a vízi hadnak hiánya akadályozta Herbeville al-dunai táborozásának eredményét is, bár Badeni Lajos a készletben volt összes sajkáival segítségére lenni igyekezett. Veteraninak, midőn 1688-ban késő őszszel Orsováról Belgrádba útazik, mindössze négy vagy öt rosszúl összetákolt s vagy 60 oláh által vontatott vízi járóműve van, de azok is olyan lassan haladnak előre, hogy Veterani teljes három hetet kénytelen elvesztegetni ezen útazásával, sőt Galambócznál a saját hajóján kívül, melyet nagy nehezen lehetett csak megmenteni, a többi járóművei a hullámzó Dunában vesznek el.²⁾ Az úgynevezett »Veterani-barlangnak« a törökök által 1691-ben elfoglalása, az erre fordított roppant fáradság és költség, valamint a leírhatatlan öröm, mely a barlang bevételenek hírére Konstantinápolyban és Nándorfehérváron a mohamedán lakosságot elragadá, egymá-

¹⁾ *Veteranis Feldzüge*, 45. 1. Szalay László, V. 454. 1.

²⁾ *Veteranis Feldzüge*, 64. 1.

gában is eléggé mutatja, mily nagy fontosságúnak tartá a török a dunai szabad közlekedést. Mert ha a Veterani-barlangot ezúttal lehetetlen volt is a hajóhadat és egyéb segílyt teljesen nélkülöző császáriaknak megtartaniok, annyi eredménye a barlang hősi védelmének még is volt, hogy semmiféle török szállítmány nem úszhatott fel a Dunán, és februártól júliusig egy török hajó sem mehetett alulról Belgrádba. ¹⁾

Tököly Imrének törökök, magyar és szerb hajósok s kurucz fegyveres nép által kiszolgált külön hajóhad-osztálya volt az Al-Dunán, mely míg Nándorfehérvár ozmán kézen volt, rendszeren a nándorfehérvári, szendrői és palánkai kikötőkben, aztán pedig Galambóc vára alatt, vagy a Timok és Morava réveiben állomásozott. Ali basa volt ugyan a Duna kapitánya és a török hajóhad főparancsnoka. de az Al-Dunát Ali megbízásából Tököly tartá elzárva a neki beosztott vízi hadszakszszal. 1689. évi aug. 23-dikán összeütközése is volt Tökölynek a német sajkásokkal. A németek Nándorfehérvár alól portyázni mentek Vetszlám és Hirsova felé, a hol Tököly hajóhada s Ali és Huszain basáknak szárazai serege tábort járt. Egyszerre lárma lón a táborban, hogy a Dunán ellenség jó le hajókon. Tököly a maga kornétájával előre indúlt s gyalogságát is magával vitte. »Ali basát is a furkátákkal és a sajkákkal megindítván, követték útjokat a Dunán jövő ellenség eleibe. Midőn a németek strázsái ezt észrevették. megállapodtak és annyira consternálódtak, hogy a hajókat rögtön visszafordították. De igen sebes lévén ott a Duna és a voutatók a víz fölmentében nehezen húzhatván, midőn Tököly hajói annál is közelebb mentek, és túl a Dunán valamely százig való lovas török is a hajókat kísérő német lovassággal ellenkezni kezdett: a németek e necessitate fecerunt virtutem s hajóikat megállítván, a szárazra harcra rendelték ki magokat. Midőn Tököly ezt látja, sajkákon egynehány sereget mellőle átküld a túlsó partra, kik összemenvén az ellenséggel, megrémítik, fölverik és sokat levágnak bennök, másokat pedig elfogván, a többit messze be az erdőbe s hegyekbe üzték.«A német hajókat szintén elnyerték Tököly emberei. Azok között volt 10 szép német sajka is, mindenikén szép két sajkához való taraczk, a német császár czimerére. Összekerestetvén, nyert zászló 31 találatott a törökök és kuruczok közt. A harc kimenetelével Tököly visszafordúlt sátoraihoz. A táboron kívül elébe jött a kapucsi basa és Hasszain, s bekisérvén őt a táborra, üdvözölték szerencséjét. Tököly még azon éjjel postát küldött a nagyvezírhez és a

¹⁾ *Veteranis Feldzüge*, 123. l.

havasalföldi vajdához, megírván nekik a németek dunai vere-ségét. ¹⁾

Egy másik szerencsétlenség Zalánkeménél érte a néme-tek, a hol — mint fentebb említve volt — a komáromi saj-kásoknak zöme foglalta el hadi állásait. 1691-ben kora tavasz-szal, midőn a esászári hadak még ki sem jöttek volt téli szál-lásaikból és a sajkások ellenséges megrohanásra éppen nem valának elkészülve, a hirhedt *Mezzomorta* kalózvezér, a török dunai hajóraj paranesnoka, Nándorfehérvárról 4 gályával, 150 sajkával és számos egyéb fegyveres vízi járóművel egészen várat-lanul fölevedzett Zalánkeméure s oly hirtelen támadást intézett a király sajkásai ellen, hogy csak igen kevesen szabadúlhattak meg az ellenség kiméletlen kardja alól, a többiek pedig hajós-túl s a fölszereléssel együtt a rahlófönök hatalmába estek. ²⁾ A mily gyorsan csak lehetett, a péterváradai hajóhadat kellett a veszélyeztetett pontra leúsztatni, mely azonban, midőn rendel-tetése helyére érkezett, nem találta már Zalánkeménben *Mez-zomorta* hajóraját.

Ez alatt a ruméliai basa, Vidlin bevétele után, a Duna jobb partján Vetiszlámot, Orsovát, Galambóczot és Rámát foglalta el, a nagyvezir pedig Szendrő elé érkezett, a hol hajó-hadát is egybegyűjté, hogy Nándorfehérvárt visszavegye. Az 1690. évi október 4-diki ostromnál a török hajóhad egy sza-kasza a Száváról a Felsőváros déli homlokzatát, egy másik szakasza a Dunáról a Vizivárost bombázta és be is vette.

Nándorfehérvár szégyenteljes bukása nem csekély rémü-letet idézett elő Bécsben. Fokozott erőfeszítéssel folytak tehát az előkészületek a sajnos esorbának kiigazítására. De a törökök is siettek Nándorfehérvár megerősítésével. Május elején ismét Köprili Musztafa szeraszkir tartá kezében a proféta zászlaját Magyarország ellen. A bécsi főhadi tanács, okulva a lefolyt év esapásain, 85,000 főre szabta a török ellen működendő hadak erejét. Július végével Péterváradnál táborozott a esászári dunai hadtest s hidat feszített a Dunára, hogy Titel visszavétele cél-jából a közlekedést a túlsó parttal biztosítsa.

Az ottomán hadsereg a zimonyi magaslatokat foglalta el úgy, hogy jobb szárnya a Dunára, bal szárnya a Szávára támaszkodott. A micink aug. 4-dikén mozdultak ki péterváradai állásukból és Zalánkeménig hatolva előre, a rendelkezésökre álló csekély péterváradai hajóhadat osztályonként portyázó kirándulásokra, a zimonyi török tájakra küldék. Aug. 17-én

¹⁾ *Thaly Kálmán*: Tököly I. naplója. (Magy. tört. eml. XXIII. k. 39.—41. ll.)

²⁾ *Rocca*: Ung. Gesch.

sikerült hajóinknak elfogniok a Dunán az ellenség táborába igyekező egy gazdag török élelemezé szállítványt. 19-dikén pedig sikerrel vettek részt a törökökkel vívott csatában, melyben csapataink részére jutott a győzelem. E győzelemmel jelentősebb eredményeket lehetett volna elérni, ha szemben a hatalmas török hajóhaddal a mi részünkről is hasonló hajóhadat lehetett volna tűzbe küldeni. Így azonban a császáriaknak sem elegendő hajójuk, sem hajónépük nem lévén, mindössze is csak a zalánkeméni elsáncolt hadi állásnak megtartására és az ellenséges hajóhad visszanyomására kellett szorítkozniok.¹⁾ De itt sem maradhattak huszonnégy óráig sem. A nagyvezír aug. 18-án éjszaka balról megkerülvén az örgróf zalánkeméni táborát, szárazon elvágta a császári sereget pétervárad élelemezéitől, és hogy e sikerét egészen tökéletessé tegye, rá küldé az imént érkezett császári hajókra a Zimony felől visszaparancsolt török hajósereget, mely felvont vitorlákkal megrohanja a leopoldiak hajóhadát, a gályák és sajkák közül nehányat elsúlyeszt vagy megszalaszt, a tábort élelemező összes gabnahajókat pedig elfogja.²⁾ A Pétervárad és a császári sereg közé helyezkedett ellenség sorain csak hősi elszántsággal vághatta magát keresztül a császári tábor.

A török vízi erőnek túlsúlya, a károk, melyeket a királyi seregnek mindúntalan okozott, és a veszedelem, melylyel a birodalmat fenyegeté, végre érthetővé tette a bécsi hadigazgatás előtt is, hogy minden áron gondoskodni kell a dunai hajó-

¹⁾ Lajos Vilmos, badeni örgróf, elég leplezetlenül adja elő a főhadit tanács előtt a császári vízi had hiányos voltának számos hátrányait, melyek okozzák, hogy hadvezéri terveit szándéka szerint keresztülvinni nem képes és csakis csekély védelmi műveletekre kénytelen szorítkozni: »aus Mangel einer Schiff-Armatur, die man der türkischen dargegen zu setzen hätte.« Továbbá az aug. 19-diki csatáról írván: »In während der Schlacht seynd unsrerseitz über 3000 Mann nicht geblieben; die auf denen Schiffen aus Mangel der Schiff-Leute und Schiff-Requisiten ausgesetzte Kranke aber, deren die meisten dem Feind zu Wasser in die Hände rennen müssen, und den vorhero beschehenen Verlust, werden auch gegen 2000 Mann, und also unsrerseitz 5000 Mann verlustig sein.« És ismét: »Aus dem bei Salankement verfertigten Lager, auch denen allda zugerichteten Schiffen und Tschaiken suchet man die Donau und Theiss von denen feindlichen Schiff-Armamens zuverwehren, wie auch sich der Gelegenheit zu gebrauchen, dass mit dem Gegentrieb aus der Theiss einige Vivres und Requisiten gegen Segedin gebracht werden, um wann die Operationes im begebenen Fall sich selbiger Enden ereignen möchten, man die erforderte Nothwendigkeit alsdann beihanden haben möge.« (»Copia der an Ihr. Kayserl. Majestät von Ihrer Fürstl. Durchl. Markgrafen von Baden abgeschickten Relation de Dato Salankement den 24. Aug. 1691.« — És: »Kurtze Relation von dem herrlichen Sieg wieder die Türken 19. Augusti.« (Nemz. múz. könyvtár.)

²⁾ Szalay L., id. m. 525—534. H.

hadnak harezképes állapotba helyezésétől, a flottilla felújításáról és szaporításáról. E czélből egy, a hadi hajózás ügyeiben jártas, szakképzett és sokat utazott francia tengerész, *Fleury* marquis hivatott meg Lipót udvarához, azzal a megbizatással, hogy az elhanyagolt dunai hajóhadat saját tervei szerint felújítsa és hasznavehető állapotba tegye. Lipót 10,000 tallért fizetett ki *Fleury*nek a kísérletek megtételére, s kinevezte őt egyszersmind az összes dunai hajóármádia főparancsnokává, admirárral czímmel. A derék külföldit nem jó szívvel fogadta az udvari katouai párt. *Fleury*nek mondhatatlan sok fondorlattal, személye ellen szőtt ármányokkal kellett Bécsben megküzdnie. Gróf *Stahremberg* Rüdiger, udvari főhaditanácselnök, gróf *Rosenberg* kamaraelnök és *Kollonics* bibornok ellene törtek s építészeti rendszerét helytelenítették. Mindazonáltal *Fleury* hajói, számra nézve hét, 1692-ben elkészültek és felszereltetvén, a Dunára bocsátattak. Építési költségök 700,000 forintra rúgott. Nehézkés, súlyos testű gályák voltak azok, melyek jelentékeny számú nagyobb-kisebb ágyúkkal, taraczkokkal és hollandi matrózokkal voltak ellátva.

E hajókkal *Fleury* 1692-ben az Al-Dunára rendeltetett *Croy Eugen* herczeg segítségére, ki *Nándorfehérvárnak* a törököktől visszavételét tűzte ki czéljául. Július 31-én átszállították a sajkák a Száván *Stahremberg* *Guido* csapatait és az éjszakán át vert hajóhidon másnap a deréksereget is. A császáriak minden oldalról körülfogták a várost, csak közlekedését *Temesvárral* és a temesi ejálettel nem lehetett akadályozniok. E közlekedést, mely legfőbb támasza volt a *nándorfehérvári ottomán őrsgnek*, a török dunai hajóraj tartá fen oly erősen és biztosan, hogy Lipót hajóhada, mely a komáromi sajkákon kívül *Fleury* parancsnoksága alatt 4 nagy gályából és 50 ágyúnaszádból állott, még csak megközelíteni sem merte a törökök vízi csatavonalát. Ellenkezőleg augusztus 14-én este jégeső közben a törökök mind a városból, mind hajóikból megtámadták a leopoldiakat és soraikban súlyos károkat okozának. Ezen alkalommal a vihar is jelentékeny sérüléseket tett a *Fleury* új gályáiban. Egyet elszakított horgonyáról és *Zimony* felé a Duna balpartjának hajtá, a hol el kellett azt égetni, nehogy az ellenség kezébe jusson. Időközben *Fleury* meghalt és helyébe *Assemann* neveztetett ki a császári dunai hajóhad admiráljává. *Assemann* a megtizedelt, nehéz mozdulatu és részben megrongált s leszerelt császári hajókat nem tartá alkalmasaknak fontosabb hadi vállalatokra s még idejekorán elvontatta nehezebb járóműveit a harc színhelyéről, föl a Dunán *Zalánkemén* felé, a

1) *Rocca*, id. m.

kisebb járóművekkel pedig nem ütközhetett meg a török hajókkal, midőn Croy szeptember 7-dikén éjjel a vár elleni ostromot szerencsétlenül megújítja. Croy visszavonulni és menekülni kényszerült a vár fölmentésére érkezett nagyvezir hadai elől. A nagy rendetlenséggel végbevitt ezen visszavonulásánál a sajkások csak annyit segíthetének, hogy az ágyúkat, ostromszereket s a tábor értékesebb holmiját szerencsésen átszállították a Száván és a császári utóhad fedezete mellett Zalánkembébe biztosságba hozták.

Ezekkel szemben a törökök veszteségei a Dunán hasonlíthatatlanul esekélyebbek valának; ezeket is leginkább elkeseredett ellenségeik, a kémlés végett kirendelt szerb csapatok okozták. Fogdosták a török kereskedő-hajókat s azok népségét irgalom nélkül leöldösték, vagy foglyokul elhurcolták. Egy szerb csapat 1692. évi novemberben Péra kapitány vezénylete alatt egész a Veterani-barlangig portyázott, ugyanott a Dunán 15 török hajót elfogott, a hajónépség legnagyobb részét legyilkolta, a hajókat kirabolta és számos fogolyval, két elvett zászlóval s gazdag zsákmánnyal tért vissza.¹⁾ 1694-ben pedig, midőn Girai tatár chán a Duna balpartján Páncsováig száguldozott, a császáriak két nagy török sajkát, melyek Belgrád alól élelmi szerekkel jöttek a Dunán fölfelé, a Tisza torkolatánál megtámadtak és elvettek. Ugyanekkor (1694. aug. 29.) Surmeli Ali az új nagyvezir Péterváradot ostromolva, hajóhadát egész a vár falai alá vezeté a nélkül, hogy a császáriaktól valamely jelentékenyebb kárt szenvedett volna.²⁾

Tököly, ki ekkor télen át hol Jeni-Palánkán, hol Vég-szendrőn lakott, gondoskodott róla, hogy az al-dunai közlekedést és az elfoglalva tartott hadállásokat semmi baj ne érje. Dispositiója alatt állott az Al-Duna mentében Poserolca, Jeni-Palánk, Ráma, Osztrova, Galambvára. Ha a szerdár agákat küld Nikápolyba, Drinápolyba, Havaselföldre vagy Szilisztriába tábori készületekért vagy bevásárlások procurálásáért, vagy mikor a szultán éléshajói Viddinből élelmet szállítanak Nándorfehérvárra: Tököly az, ki a járókelő agák oltalmára Szabó András vagy Székely Ferencz fegyveres hajduit rendel ki, vagy Sándor Gáspár uramat sajkára ülteti s fegyveres firkáival egészen a Tachtáliához leküldi, hogy a nagyúrnak hatvanig vagy százig való éléshajóit securitással fölakisérjék a Dunán. A hajók alkalmasabb helyét ő maga keresi, s ő maga revideálja a strázsára kiállított terhes és eselédes hajókat. Embereinek harczképességét és bátorságát azzal edzi, hogy

¹⁾ Freiwillige Theilnahme der Serben und Kroaten an den vier letzten öster. Kriegen. Wien, 1854. 170. l.

²⁾ *Hammer*, III. 860—861.

olykor kalandos vállalatokra küldi őket az ellenség tájaira. 1693. aug. 30-án a magyar hajók rámennek az osztróvai szigetre, noha Kulies felől, hol a Morava a Dunába szakad, több volt másfélszázig való csónakos ellenségnél a titeli kapitány vezeteése alatt. Tököly hajósai mégis egy vízi malmot molnárostúl s cselédestül elragadnak közülök s elviszik diadaljelvénynek Tököly elébe. Ilyen próbatételeken Tököly is részt vesz néha. Maga köré gyűjti hajósait és fegyvereseit, fölszáll sajkáira és gemiáira, s virradat előtt, holdvilágos éjeken szép renddel megindul secundálni a száraz seregeknek, vagy a palánkokat s a többi sajkákat megtekinteni. Midőn egyik helyről a másikra költözik át húzamosabb tartózkodásra, udvara is vele megy a hajókon, feleségét s értékes holmiját szintén magával viszi, lovas és egyéb szekereit pedig a hajókhoz kötvén, maga után vontatja. A komornyik és élésmester a portékás gemiákkal s a cselédséggel megelőzik az udvart és készen várják Ráma vagy Galambvár ódon kastélyában az érkező uraságot. A töröknél Tököly méltósága és protectiója nem népének sokaságában állott, hanem a maga személyében. Hadainak száma nem sok, s az is évről-évre apadóban van. Tavaly még 24 zászlója volt a török végbeliekből, volt akkor fölös hada is, volt 5000 is; lett aztán 3000. sőt még ennél is kevesebbre szállott. De e kevés had mind lelkes katona volt, ki hadi fáradozásainak czélját ismerte s vezére iránt rajongó ragaszkodással viseltetett. E maroknyi haddal sok, igen sok szolgálatot tett Tököly az Al-Dunán táborozó ozmán seregnek. Készséges szolgálatait gyakori kedveskedésekkel viszonzták a törökök. 1693. évi jan. 8-án Sándor Gáspárt, a hajóhad parancsnokát, küldi Tököly a Morava torkolatába »impedimentumival együtt az innenső parton szállott angol követhoz, hogy az hajóknak javát az ő szükségére elfoglalja, minthogy azoknak a jobbikát, kin maga jött le az Dunán az követ, neki Tökölinek adta, kettőit a szerdárnak s az többit más török uraknak.« A szerdár jan. 10-én írja Tökölynek Nándorfehérvárról, hogy két hajójának egyikét, melyet az angol követtől kapott, Tökölynek ajándékozza. Valahányszor a törökök előtt megjelen, mindig a külső tisztességnek legelőkelőbb jeleivel fogadják, mikép fejedelmet fogadni szokás. Szép látvány, midőn hintóra ül s feles lovasok által kísérve, a Dunára hajtat Galambvár alá, üdvözölni a megérkezett török főtiszteteket. A tengeri lapátos gályák és furkáták megállapodnak, kapitányai kijönnek eleibe s tisztességet kívánván tenni neki, mind a gályákról, mind a furkátákról taraczkokból lövéseket tesznek.

Nándorfehérvárnak Croy tábornok által történt ostroma alkalmával Tököly is részt vett a török várórség segélyezésében.

Tökölynek palánkai kapitánya Daróczy júl. 30-dikán négy zászlóval két század gyalogot indított el könnyű hajókon Nándorfehérvár alá. Meghagyta nekik Tököly, hogy ordinantiális csatára menjenek Nándorfehérváron felül mindaddig, míg valahol ellenséget látnak, vagy ellenségbe akadnak. Az ellenség ekkor Zimonyhoz szállott, a császári hajókat is látták a Dunán. A Száva felé is szállott valamely ellenség. Tököly nagyon sietteté tehát Daróczit a gyalogsággal, hogy ha Ali basa a dunai classissal próbálni találna a német hajóraj ellen, ő is el ne maradjon tőle; ha pedig a török nem próbálna, ő úgy is próbáljon és az ellenség dolgait kitanulni igyekezzék. Daróczinak augusztus 2-dikán összetűzése volt a német sajkákkal a Száva mellett, minthogy a császári sereg akkor már egészen átment a Száván.

Nándorfehérvár kiostromlásának meghiúsulta s a császári had távozása után az al-dunai erősítések kijavítása képezé a török fővezérlet gondoskodásának tárgyát. A jövő esztendei hadjáratra is készültek tettek. Tököly mindkét irányban tanácsosal szolgál a nagyvezirnek. Különösen ajánlja Jeni-Palánk megerősítését, »quia — úgymond — non est locus defensionibilis.« Vagy állítsa helyre a porta, vagy engedje, hogy demoliáltassék. Ha ellenség kezébe jő, veszedelmes hely lehetne s nagy fészke az ellenségnek; mert két víz foly ott be a Dunába. Tavasszal az árvizek körülveszik és megerősítik, de alacsony víz alkalmával megkerülhető, bevehető. A palánk régi állapotában maradt ugyan, de annál jobban megerősítetett a török dunai vízi had, melynek több haszna van, mint bármely erős palánknak. A nagyvezir tudatta Tökölyvel, hogy megírta Konstantinápolyba, miszerint a Dunán levő fegyveres hajókat effective 100-ra akarja tölteni, s megparancsolta Ali basának, hogy 1694. évi Szentgyörgynap tájban Jeni-Palánknál legyen a dunai classissal. Egyszersmind azt is javalta Tököly a nagyvezirnek, hogy a dunai classis, a mikor az árvizen feljő Nándorra, azonnal fogjon hozzá a hadműveletekhez. Menjen rá Titelre, Becsére, foglalja el ama helyeket, mivel azokban rácz praesidium van. Háromszor négyezer gyalog mozsarakkal megvehetné ezen tiszai erősségeket. A nagyvezir ezt igen hasznos szónak mondotta s a tervet magáévá tette. Tököly az ő hajóhadát s gyalogjait is felajánlá e szolgálatra, s ha megveszik, hogy a nevezett végházakba szállítsák be őket.¹⁾

1694-k-i márcziusban a tripolisi helytartó, Ali basa, lett nagyvezirrre. A török hajóhad kapitánya és Dschaafer basa halebi helytartó vezérlete alatt a Dunán fölfelé vonúlt s 10

¹⁾ Nagy Iván: Tököly Imre naplója 1693—1694. évekből.

gályával, 30 fregáttal s 66 sajkával Zalánkeménél megállapodott. Dschaaffer főadata a Tisza torkolatán át Titel felé húzódni és ezt elfoglalni. Az első rohamnál kudarcot vallva visszafordultak a törökök, de rövid idő múlva nagyobb erővel ismét Titel alá jöttek. A hely magyar és német őrsége sok ideig derekasan tartá magát. De Dschaaffer a Titel átellenében fekvő sánczot a száraz oldal felől vette ostrom alá, míg Mohamed basa hajóhadparancsnok a Tisza felől is rohamot intézett a sáncz ellen. helyőrségét felkoncizoltatá, két császári hadi hajót fölégetett és egyet kézrekerített.¹⁾ A leopoldiak parancsot kaptak tehát, hogy Péterváradnál fogjanak erős állást, a honnan az ellenséges sereg s a hajóhad mozdulatait is figyelemmel kísérhetik, melyek minden látszat szerint újból is a tiszai közlekedést és a gyöngén erősített Szegedet tűzték ki célul. A leopoldiak fővezére Caprara Pétervárra vonta tehát össze a dunai sereg javarészét, s azon sánczok között, melyeket Lajos őrgróf az 1692-diki hadviselés alkalmával emeltetett, táborba szállott.

A Pétervárad ellen intézett e hadjáratnak a két ellenséges vízi erőre vonatkozó részleteit őszintén és tárgyilagosan eszeteli a táborozás alatt személyesen jelen volt Tököly.

Szerinte a török dunai classis aug. 19-én már a Zalánkeménhez közelebb való azon szigetnél állt, a hol a Tisza a Dunába ömlik. Aug. 20-án a péterváradai tábor felől hír érkezőn a nagyvezir elé, hogy a Bajánál állomásozott lovas dandárok Futakon át szintén Péterváradra vonultak be; a nagyvezir azonnal mind vizen, mind szárazon, erős portákat küldött ki, és utasítást adott, hogy azok éjszaka fegyveres hajók oltalma mellett hatoljanak mentől följebb a Tisza- és Duna-közre nyelfogdosásért, s míg oda lesznek a fegyveres hajók a Tisza-parton sánczolják el magokat. Szeptember 6-dikán a török tábor s a dunai hajóhad még mindig Zalánkeménél volt. »Nem messze szállottam én is — írja Tököly — a vezir szállóhelyéhez oly helyen, a hol Titelnek e labancz végháznak elleniben vagyok, és a hol a Tisza a Dunába szakad. Ekkor nap indult Ali basa a dunai classissal a német tábor s Pétervárad felé. Október 9-én a török dunai classis a Pétervárad előtt levő sziget csúcsához, közel a sánczhoz szállt; igen jó fűben mellette takarodott fel a sok élékes. municziós és egyéb tábori hajó, melyek Karlóczánál, éppen a falunál telepedtek meg. Szept. 12-ikén hozzáfogtak a bombahányáshoz. Ali dunai kapitány a Duna jobb partján sánczokat hányatott fel, a honnan erősen lödözte a Duna hídját és a német gályákat; hasonlóképen a németek

¹⁾ Hammer. III. 889—890. — Griselini, I, 114. — Böhm L., I, 313.

is. Ali a balparton is vetett valamely sánczokat, de azt csak a maga és vele lévő hajók securitásáért cselekedte, a pusztá felől tartván valamely ellenségnek hirtelen reá való ütésétől. A Péterváradhoz közel levő szigetnek orránál szintén csinált egy formális jó sánczot, és abba lövő szerszámokat vontatott be s abból a német hídjára és sánczára lövöldöztetett is. Az csekte-reket, kiket deákul triremiseknek neveznek, magyarul pedig tengeri lapátos gályáknak híjnak, a Duna tisztájára, a német sáncz és híd ellenébe vasmacsákra renddel kiállittatá, és egymás ellen a német gályáival, minthogy azok is a hídnál vannak, rettenetes lövéseket tesznek. Furkátákat is hozatott volt fel Ali basa a Duna innenső ágára, de a német azokat tartván a maga részéről ártalmasabbaknak, lövésének nagyobb erejét azok ellen fordította, úgy hogy Ali ott nem subsistálhatott. Szept. 13-ikán folytatták a harezoló felek az egymásra lödözést. Tököly Sándor Gáspárt a vezér tihájához küldé oraniczákért, hogy gyalogival próbát tehessen a német hídján felül, a Dunán fel s alá járó ellenséges hajókra. De mikor szept. 16-dikán valami 600-ig való muskatéros német fenőhajókon Eszékről vagy Buda felől leereszkedék Péterváradra és Sándor Gáspár ismét solicitálta a vezértől a már kért hajókat: a vezér megígérte ugyan, hogy adni fog, mert azokkal tehetnének a kuruczok próbákat s remélhetnének nyereséget, de aztán mégis csak 5 hajót adott, melyekkel nem nagyon sokra lehetett menni.«¹⁾

A nagyvezir október 2-dikán kénytelen volt beszüntetni a császári oltalomművek vívását. Az eső és hideg által előidézett betegségek visszaüzték a török sereget Nándorfehérvárra, a nagyvezir pedig gyilok alatt végezte életét. Pétervárad a télen át és tavasszal megerősítetett, Starhemberg Guidó pedig Titelt foglalta vissza. Mustafa az új szultán 1696-ban 16 gályát, 30 fregáttot és 186 sajkát küldött fel a Dunán egész Zalanke-ménig és megkísérlé Titelt s a Custos-úrok irányában épült kősánczot bevenni. Azonban visszaveretett az erős állásban volt császári hajóhad és a komáromi sajkások által. Ez alkalommal 3 legnagyobb császári galya zátonyra jutván, megfeneklett. A mieink, nehogy az ellenség hasznukat vegye, tüzet dobtak a fenakadt jároművekbe és fölégették azokat.²⁾ A titeli őrség Starhemberg esapataival 12,000 emberre szaporodott. Az összeköttetést a Tisza-balparti császári hadakkal Zsablyánál egy kellőképen megerősített tiszai hajóhid tartá fen. Midőn a szultán hallotta, hogy Frigyes Ágost szász választófejedelem,

¹⁾ *Tököly I.* naplója.

²⁾ *Hammer*: Gesch. d. Osm. Reiches.

ki Caprara helyett fővezérré lön, Temesvár elvételére céloz, ismételve megkísérlé a török sereggel Titelnél áttörni és a túlsó partra jutni, de sikertelenül. Kénytelen volt 50,000 emberét Páncsovánál vezetni át a Dunán, mialatt egy 106 hajóból álló flottilla-szakaszt a titeli császári hajóhadnak lekötésére Zalánkeménél hagyott. A török hajónép szárazai ágyútelepe 4 portyázó leopoldi hajót agyonlődözött ugyan, de a Tisza torkolatát elzáró többi 8 gályát nem merészelte megtámadni. A szilasi sikertelen ütközet után a választó Becskerekre vonult vissza, a szultán pedig nem merte Titel felé intézni visszavonulását, hanem kénytelen volt a hosszabb és terhesebb útat Páncsova felé venni.

Mindazonáltal a katonai és politikai situatio senkit sem jogosíthatott föl vérmes reményekre. Ha a törökök 1697-ben a Maros és a Tisza mögé voltak is visszaszorítva, azért még mindig előnyben voltak a császári hadak fölött. Birtokában voltak Nándorfehérvárnak és más dunai erősségeknek, volt nagyszámu a leopoldinál sokkal erősebb flottillájok, ez által urai voltak az Al-Dunának és mindkét partján szabadon mozoghattak. Temesvári állásuk ék gyanánt hatolt be a királyi sereg működési területébe s két részre választá azt. A pillanatnyi siker is a törökök kezében volt, daczára annak, hogy Titelt elvesztették. Ezen hadállás az eddiginél több ügyességgel és nagyobb erőfeszítéssel még mindig visszafoglalható volt. Belgrádból azután szabadon mehettek a Dunán Pétervárad, a Tiszán Felső-Magyarország s Temesváron át Erdélyország ellen.

Sürgösen szükséges volt tehát, hogy a lengyel trónra meghívott Frigyes Ágost helyett oly tehetséges és független gondolkozású tábornok kezébe tétessék le a királyi hadak fővezérlete, a milyen Savoyai Jenő herczeg volt. Mikor a fővezérletet átveszi, a királyi sereg főadata Temesvárnak bevétele volt; a hadi működés színhelye pedig az Al-Tisza és Al-Duna vidéke Pétervárad és Titel közt. Ilyen vidéken a hadműködés célját csak erős és jól szervezett vízi haddal lehetett elérni. A királyi vízi had, melyre most úgy az egyes hadműveleteknél, mint az élelem, takarmány és hadi szerek utánszállításánál jelentékeny szerep várakozott, még mindig nem volt olyan tökéletes állapotban, hogy a hadseregnek minden körülmények közt megbízható s eléggé erős támaszt nyújthatott volna. A királyi hajóhad nagyobb számú apróbb sajkákon kívül a Fleury által 1692-ben épített s a közelmúlt harcokban még fennmaradt néhány gályából állott, melyeket szerfölötti súlyuk és nehéz mozdulékonyságuk úgyszólván harcoképtelenné tett, és melyek éppen azért nem feleltek meg a hajóhad iránt most támasztott igényeknek. A mi előnyüket a múlt harcokban tapasztalui

lehetett, az abban állott, hogy magas párkányzatuk nem engedő az ellenségnek a csáklázást s védte a legénységet a török muskéták és kartácsgolyók ellen, míg a török hajók katonasága egészen fedetlen volt az ellenség tüzelésével szemben. Továbbá, minthogy igen hosszú testűek valának, ha hosszában egymás mellé állítottak, a Dunát egész széltében el lehetett velök zárni. Ellenben nagy testők a sík vizen oly sok területet nyújtott a szélnek, hogy kormányozni csak igen nehezen lehetett e hajókat. S minthogy ellenszélben nehézségek miatt még viz alá is csak lassan úsztak, e lassú mozgásuk miatt nagyon ki voltak téve a parti ágyúk hatásának. Saphorin altengernagy azt javasolta tehát, hogy a még fenlevő három nagy és két kisebb Fleury-féle gálya megtartandó ugyan, de hozzájuk Saphorin újabb rendszere szerint az igényeknek jobban megfelelő s kisebb alakú három gálya építendő még; továbbá a Fleury nagyobb hajóinak hajószemélyzete a szerbeken kívül még 240 emberrel, a két kisebb hajó személyzete pedig még 50—50 emberrel szaporítandó, míg az új hajókra egyenként 150 ember, összesen 490 hajós legény szerzendő be. Ezek közül 1697-ben 196 belföldi és 294 külföldi matróz használtatott hadi czélokra. Saphorin javaslata elfogadtatott, ő maga pedig dunai hajóhadí másodadmirállá neveztetett ki Lipót által, s a harc színhelyére küldetett. Leküldetett azonban még mielőtt hajóépítési terveit az idő rövidsége miatt foganatosíthatta volna. Az 1697. évi hadjárat részére tehát csak a Dillher és Saphorin terve szerint épült új sajkák, valamint a Wolf jezsuita javaslatára építtetni kezdett félgályák néhányá vétethetett igénybe. Többiben minden a réginél maradt. Az előbbeni ódon hadi hajóknak kellett ismét háborúba menniök. A háború kezdetével 1697. évi tavasz derekán állott tehát a királyi dunai hajóhad 9 harc képes régi rendszerű nagy gályából 30—40 ágyúval, néhány Wolf-féle félgályából és tüzetesen meg nem határozható mennyiségű fölserelt sajkákból.¹⁾

A gályák tisztjei és matrózai mindnyújan tengeren kép-

¹⁾ Nehem tábornoknak a bécsi cs. és kir. hadügyi levéltárban fekvő hivatalos jelentése szerint 1697-ben, az év végével, következő hadi hajókkal rendelkezett az al-dunai királyi hadsereg: 1. »Szent Mihály«, Fleury-féle kettős fődélzetű gálya, két hadjáratban vett részt, egy évig Pesten a Margitszigetnél, két évig Izsépnél horgonyzott, 1697-ben kijavítatott és harc képesé tételre. 2. »Szent Gábor«, tengeri gálya (Admiralschiff), szintén két fődélzettel, öt hadjáratban vett részt, 1697-ben kijavítván, három újabb hadjáratra harc képesé tételre. 3. »Szent Anna« gálya jún. 24-én Saphorin projectuma szerint kijavítatott. 4. »Szűz Mária« gálya, Péterváradon telelt, 1696-ban kijavítván, két-három esztendőre megint használható. 5. Három kisebb régi hadi hajó, három évig még használhatók. 6. Két egészen ép régi hadi hajó. 7. Egy kisebb hadi hajó, mely a nyáron a hajógyárban volt.

zett egyének valának, kik azonban a Dunán is kellő jártassággal bírtak s jól kiismerték magokat. A gályák és sajkák fegyveres legénysége majdnem kizárólag szerb hajdukból állott, kiknek vajdája azonban csak a zsold pontos fizetése mellett ajánlá fel saját és emberei szolgálatát.

E szerint a királyi hajóhad, újabb gyarapodása daczára is, még mindig sokkal gyengébb volt az ellenségénél, midőn Jenő herceg a fővezérletet átvette. A herceg a legszigorúbb defensiva megtartására utasítá tehát a hajóhadat, annál inkább, mert a dunai és tiszai erősségek állapotában is oly sok kívánni való volt, hogy a vízi had és a vízi erősségek még kölcsönös támogatás mellett sem nyújthattak egymásnak föltétlen biztosságot, hanem mind a kettő a szárazai csapatok segítségére szorúlt.

Ellenben a török dunai hajóhad tekintélyes vízi haderőt képviselt. A már meg volt régi hajóanyagot a dunai török kikötők parancsnokai az illető ejáletek népeinek megadóztatásából szaporítani tartoztak a jelen hadjárat alkalmából. Nikápoly, Rustschuk és Silistria kapitányai egész Belgrádig 12 sajkát, Ismail és Isakesa kikötők igazgatói, valamint a Duna-torkolati sánczok felügyelője 3 hadi sajkát, Kilia kormányzója 2 és az oláh vajda 5 sajkát tartoztak a török dunai hajóhadhoz beszolgáltatni. Ezenkívül államköltségen újonnan épült 10 dunai gálya, 13 fregátt, 39 hadi sajka és 100 tutaj. A legkisebb gályán is 150 ember szolgált, s minden gálya 15 különböző caliberrű ágyúval volt felszerelve. A Duna török partjainak hosszában külön kapitányságok tarták fen a vízi közlekedés biztosságát. Ilyen kapitányság létezett Hisszardschikban (most Groczka), Koinikban, Sabacson, Ipeken és Végszendrön.

II. Mustafa szultán személyesen vezeté az ozmán sereget. A nagyvezírség e hadjárat alkalmával Elmas Mohamed basa kezeiben volt.

Jenő herceg, kinek állása a fentebbiekkel szemben, éppen nem volt irigylésre méltó, július hó végnapjaiban érkezett Eszékről Péterváradra, s még az nap szemlét tartott az ott horgonyzó királyi hajóhad fölött. Július 28-án lejebb szállt a herceg Kovilig. Kovilnál 9 hadi hajó örködött a keresztény tábor mellett s fődte azt az ellenség vízi hada ellen. Három irányban volt most a törököknek szabad útjuk Magyarországra: a temesi földre nyíló dunai hid Páncsovánál, a Szerémségbe vezető belgrádi hid a Száván, s végre a vízi út a Dunán.

Augusztus 17-dikén a török flottillának egyes osztályai Zalánkemén előtt a Tisza torkolatánál mutatkoztak. Augusztus 19-dikén a szultán is átlépte a Dunát Páncsovánál, ugyanekkor négy basa Belgrád alatt a szávai hidon a Szerémségbe tört

Zalánkemén irányában, magokkal vezetve a török hajóhad zömét is. Augusztus 21-dikén már Títel alatt horgonyzott a török vizi erő. Jenő herceg az ellenség szándékának megakadályozására Péterváradról Nehem tábornokot Títelre rendelé, azzal az utasítással, hogy a török flottilla ellen tüntessen és a Títel-pétervárad közlekedési vonalat fentartsa. Ez alatt ő maga a derék haddal felvonult Szeged felé, hogy ott a Tiszán átkelve és az erdélyi haddal egyesülve, a Maros-vonal védelmére lehessen. Mig oda járt, a török hajóhad zöme Títelt, egy osztálya pedig a Kovilnál horgonyzó királyi hajókat ostrom alá vette. A török gályák rendkívüli gyorsasággal behatoltak a Tiszába, s megrongálván a császáriak sánczeit s a vizi tornyot, Nehemet visszavonulásra kényszeríték. A szerb sajkások, kiknek gyávasága vagy árulása okozta Nehem szerencsétlenségét, hajóikat részint az ellenség kezébe szolgáltatták, részint elmenekültek gyors evedzéssel a zsablyai hid felé. A Pápesova alól Títelre érkezett szultán a török fősereggel, hajóhadának biztos oltalma mellett, átkelt Títelnél a Tiszán és rövid pihenés után Pétervárad ostromához fogott. Hajóhadának egy részét Títel oltalmára, másik részét Karlóczán visszahagyva, 27 gályáját és nagyszámú sajkáit Pétervárad közelébe rendelte, hogy alkalmas helyről a várszigetet, mely mögött a Kovilról meghátrált császári hadi hajók is elrejtve valának, erősen meglődözze és elvegye. Szeptember 1-én történt a sziget ellen az első hajóostrom, melyet azonban a császári hajóhad s a várfok ágyútelepei derekasan visszavertek.

Jenő herceg Zentánál állott, midőn a titeli balesetről értesült. Hírül vette, hogy a szultán Péterváradot szándékozik kiostromolni. Azon reményben tehát, hogy sikerülend a szultánnal megütköznie, visszaíndítá seregét és lihetetlen gyorsasággal Péterváradon termett. Erre a szultán visszavonta csapatait és szeptember 8-dikán éjjel hajóhadát is egész Kovilig úsztatta alá. A herceg legott néhány sajkát küldött az ellenség után Kovil felé és úgy tudta meg, hogy a szultán a Tisza jobb partjára húzódott és Szegedre, onnan pedig Temesvárra és Erdélybe igyekszik. A török hajóhad egy erős osztálya is bevonult a Tiszába s lépést tartott a padisa táborával Szeged irányába. A szultán nem akarta flottillájának közreműködését nélkülözni s magával vivé azt, hogy részint az élelem megszerzésénél és szállításánál, részint a tiszai átkelésnél hasznát vegye. Azt hitte, hogy a hercegnek Péterváradnál levő fáradt hadait megelőzheti Szegeden, Szegedet megveszi s ott kel át majd a Tisza balpartjára.

De Jenő herceg mindenütt nyomában járt az ozmán hadnak. Futárai, kiket a Tisza vidékére kémszolgálatra kiren-

delt, állandóan szemmel tartották a vizen föl és följebb haladó török hajókat, melyeknek a partok fölött kimagasló árboczai és lengedező zászlai messze ellátszottak a sík pusztaságba. A herceg szeptember 11-dikén érkezett Zenta alá, hol a török, előbbeni szándékától eltérve, hidat vert a Tiszán és éppen átvonulóban volt. A herceg azonnal intézkedéseket tett az ütközetre s tudvalevőleg a XVII. század legfényesebb győzelmét aratta. *A Tiszán fölcontatott 62 török sajka is a győztes fővezér hatalmába került.* Kiskanizsai táborából ismét a Dunára Kolutra tért vissza a herceg. Kollutnál várta be őt a péterváradai hajóhad, mely október 5-dikén Hasslingen tábornok gyalogjait Mohácsra, a churbrandenburgi csapatokat Budára, a Lichtenstein Fülöp herceg lovasait pedig Pestre kíséré a podgyászszal, eleséggel és artilleriával. Következett ugyanis a királyi hadaknak téli elkvártélyozása és Jenő herceg boszniai hadjárata, mely alkalomból a hajóhadnak e körül kellett a Dunán és Tiszán szolgálatokat tennie. Október 10-dikén sajkákon és pontonokon kelt át a Száván Jenő herceg boszniai serege.¹⁾

Míg a herceg Boszniában járt, grf. Rabutin lovassági tábornok Uj-Palánka és Páncsova ellen tett egy diversiót Erdélyből. Uj-Palánkán, mint már fentebb említém, a Tököly Imre török hajóhadának egy szakasza állomásozott, éppen a Duna egy ágának be- és kifolyásánál és a Karas folyó torkolatánál. A sajkák a palánkerődnek keleti és nyugoti homlokzatát főttek. A tulsó oldalon Rámánál is török hajóállomás volt. Innen, valamint a közelfekvő belgrádi, groczkai, szendrői, galambóczi, isbeki és gradiskai garnisonokból hármikor is könnyen mehetett a Dunán segítség Palánka oltalmára. Ellenben császári hajóhad az Al-Dunának ezen a részén sehol sem volt látható, mi Rabutinnak nagy hátrányára volt s az ostromot módfölött késleltette; azonkívül még fölösleges emberáldozatokat is követelt, ha a sikert nem hiúsította is meg.²⁾ A törökök teljesen kiszorítottak itteni állásukból, mintegy 500 emberből álló helyőrségük felkonczoltatott, 60 török fogságba esett, és csak néhány menekült két sajkán a Dunán lefelé. Uj-Palánka leromboltatott, de Páncsovát felgyújtva és lakosaitól elhagyva találták az ellenség üldözésére kiküldött királyi hadak.

Ezzel az 1697-ik esztendei vízi hadviselés befejeztetvén, minthogy Lipót a dunai flottillának működésével sehogy sem volt megelégedve és a hadi tanács a csekély siker miatt a régi hajók consructióját okolta: első sorban is a hadi hajók czélszerűbb reformjáról kellett gondoskodni. Saphorin decz. 29-én

¹⁾ *Prinz Eugens Feldzüge.* II. k.

²⁾ *Arneth A.:* Prinz Eugen v. Savoyen. I. 107.

parancsolatot kapott a királytól az összes még hasznavehető régi hadi hajókat saját terve szerint átalakítani és mentől előbb még 6 új dunai gályát építeni.

Saphorin ugyanis azt véleményezte, hogy a régibb, valamint a Fleury-féle gályákat csekély mozgékonyosságuk és drága személyzetük miatt teljesen mellőzni kellene. Ezek helyett rövidebb és keskenyebb hajókat kell építeni egy fődélzettel. A hajók felszerelvénye 20 ágyúból állana, az építési költségek hajónként 6000 frtra rúgnának. Saphorin az előbbeni mozdulatlan collossuk helyett könnyebben mozdítható hajókat akart a nélkül, hogy oly sok emberre lett volna szüksége, mint eddigelé.

Egyidejűleg Saphorin törekvéseivel egy hatalmas udvari párt, melynek élén a császár befolyásos gyóntatója, Wolf jezsuita atya állott, Althani báró és Dillher Ferencz hajóterveinek érdekében fáradozott. Ezeknek tervei szerint 24 ágyúnaszád, 40 félgálya és 50 gyújtó hajó (ugynevezett Brander) lett volna a következő évi hadjáratra építendő. A császár legelőbb is a félgályák építését engedélyezé. Ezek 12 hatfontossal fegyverezett kettős sajkák (Doppel-Csaiken) voltak, 40 evezőssel és egy szakasz hajókatonassággal ellátva. Dillher nézete ugyanis az volt, hogy valamint a nagyon nagy, úgy a nagyon kicsiny és könnyű dunai járóművek is harcoképtelenek; ellenben az általa javasolt mérsékelt nagyságú hadi hajók elég erősek arra, hogy a török sajkákkal, melyeknek csupán csak az orruk volt fegyverezve, sikerrel megverekedjenek. Daczára a pénz szűkének és a hadi tanács ellenkezésének, Wolf mégis keresztülvitte, hogy — mint mondvá volt — 40 ilyen félgálya építtessék.

Fenállott tehát a Saphorin altengernagy flottilláján kívül még a Dillher-féle hajóármádia is. Ez az egyértelmű hadi működés szükségességének szempontjából némely intézkedést vont maga után a parancsnokok eljárására nézve. E tekintetben azt óhajtá a császár, hogy valamikor a dunai flotta ama két osztályának közös összeműködése kívántatni fog, az mindig a két vízi ármádia egyenlő számú tisztjeiből összeállítandó vegyes hadi bizottság ítélete alapján történjék. A dunai hajóhad főparancsnoksága azért nem változott és Asseman személyében továbbra is egységes maradt.¹⁾

A következő 1698. évi török hadjárat főczélja Nándorfehérvár visszahódítása volt. A szándék megvalósítására nagymérvű előkészületek történtek. A felső Duna hajóműhelyeiben szaporán építették a Dillher-féle hajókat, a mi az államnak 100,000 forintjába került. Június végével ismét újabb kiadá-

¹⁾ Pr. Eugens Feldzüge. I.

sokat igényelt a hajók fölszerelése. E célra az 55,000 forintra rugó költségeket gróf Questenberg és Treling residens kölcsönözték az örökké üres kincstárnak. Bécsben is 6 új hadi hajó épült, mindenik 24 ágyú és 300 fegyveres befogadására. A hadi hajók kiszolgálására Hamburgból 400 tengerészt hozatott a hadi tanács. Az ekkép kijavított és felfrissített dunai hajóhadnak főbb feladata volt a Nándorfehérvárnál horgonyzó török hajóhadat sakban tartani, a hidépítéseket és hidakat fedezni, az élelemnek és munitiónak Zimonyba szállítását biztosítani.

A királyi hajóhad most is Kollutnál és Illokznál gyülekezik. Mikor Jenő herczeg a sereggel Péterváradról megindult, a hajóhad is követé a sereg menetét s Péterváradon át Kovilra érkezett s horgonyait lebocsátá. A herczegnek ugyanis az volt a terve, hogy Kovilról átsap Títelre, a Tiszán átkel és a Nándorfehérvárnál elsánczolt törököket megtámadja. Ez azonban nem történt. A hadvezér szándékát meghúsitá az ellenség az által, hogy ki nem mozdult helyéből és csatába nem ereszkedett. Csak sept. 24-dikén kalandozta be a török hajóhad a Dunát Nándorfehérvártól Zalánkeménig, de ellenségre nem bukkanván, visszahúzódott a nándorfehérvári kikötőbe.

Az alatt, míg e meddő s határozatlan jellegű táborozások tartottak, a kedvező évszak is elmúlt a nélkül, hogy akár az egyik, akár a másik fél valamely följegyzésre méltó nevezetesebb hadi tényt tudott volna felmutatni. Már korábban megkezdődtek a békekísérletek a hadakozó felek közt. Október 18-án fegyvernyugvás jött létre, mihez képest más nap eme a Dunán és a Száván s a közbenfekvő földön Zimonytól Illokig és Nándorfehérvártól a Bosutnak a Szávába ömléseig érvényes fegyverszünet Péterváradon és a dunai hadi hajókon, valamint a kovili táborban ünnepélyesen közhírré tétetett. November elején megnyilt Karlóczán a békeértekezlet. A 15 évi török háborút elvégre a karlóczai béke rekeszti be, mely a hadakozó felek közt 1699. évi jan. 26-dikán jött létre.

A karlóczai szerződést követő első években béke uralkodván az országban, a dunai hadi hajók állománya ismét rúdul elhanyagoltatott. Midőn 1703-ban a II. Rákóczy Ferencz szabadságharczának fáklyája fellángolt és a vízi erődítményeket megint védelmi állapotba kellett helyezni, az eszéki várparancsnok számos al-dunai és szávai sajkát, meg néhány régibb gályát szétbontatott, hogy az onnan nyert fát a foganatba vett várerődítési munkálatoknál felhasználhassa.

A Rákóczi-forradalom vízi hadműveletei 1703-ban legelőbb is a Tiszán kezdődnek. Deák Ferencz kurucz ezredes kecskeméti táborának szétrobbantására az Alsó-Tisza és a

Maros vidékén nagy mennyiségű szerb csapatok gyűflekezének. Rákóczi Semyei Istvánt majd Károlyi Sándort küldé Szegedre, hogy a mely rácszág ott találtatnék, eloszlassák s szándékukat megtörténni ne engedjék. A Dumához közel eső Dunán-túli kurucz helyeknek azt parancsolta a fejedelem, hogy a réveket s hajókat bontsák és súlyeszszék el, hogy hadai a Dunán át ne kaphassanak, mert szerinte a révek és hajók »csak defenzióra való alkalmatosság.«¹⁾ Deák hada így együtt maradván, Kecskemétnél az ellenök törő szerbeket megverte, egyidejűleg Szolnok vára is a fejedelem kezébe esett.

Fentebbi nézetét azonban csakhamar megváltoztatá a fejedelem. Ugyanis a kurucz had időközben annyira felszaporodott, főleg a Felső-Duna vidékein, hogy előadandó esetekre a vizi offensiváról is gondoskodnia kellett. Bottyán tábornok utasítatott, hogy a Dunára elegendő számú sajkát ácsoltasson és szereljen föl illendő időre, hogy a Duna csallóközi része és a Vág vonala biztosítva legyenek. S midőn Bercsényinek hírül viszik, hogy a németek hidat verettek a magyar Dunán és gyalogságukat nagy hadi hajókon Samarjába szállítják, sőt már a Morvába is szekereken hajókat hordanak seregszállításra: Rákóczy azonnal intézkedik az ellenség visszaszorítása iránt s rendelést tesz, hogy dunai hadállását megtarthassa s a Csallóköznek birtokában maradhasson. 1704-ben július 2-dikán írja Bercsényinek: »Szükségesnek látom, hogy a Csallóközről is gondoskodjunk. Ha most hirtelen nem szabatuá is deszkából Bottyán az hajókat: ne contemnáljuk in hoc casu necessitatis az *sörvényből font és náddal töltötteket* is, melynek csak elhittem magammal, hogy jó hasznát vehetnénk.«²⁾ Szolnok alatt a Tiszán szintén szervezett egy kis vizi hadosztályt. Papp István komáromi sajkás fővajdát, kinek a német kormány alatt különben is siralmas lehetett a dolga, a Rákóczi pártjára vonzotta igaz magyar lelkülete.³⁾ Erre bízta a fejedelem a magyar tiszai pallérok által készített tiszai hajóhadát, melynek némely főszerelvényeit Heves vármegye tölgyes hegységéről hozatá le.

¹⁾ *Thaly Kálmán*: Archivum Rákocianum. (II. Rákóczi Ferenc fejed. leveles könyvei.) I. k. 141. l.

²⁾ U. o. II. k. 289. l.

³⁾ *A m. nemz. múzeum könyvtárában* több levele van Papp Istvánnak 1696-ból. Az egyikben rimánkodva könyörög a kincstári consistoriumnál, hogy több hónapig, sőt évekig elmaradozó fizetését kiszolgáltassa. Egy másik levelében értesíti a consistoriumot, hogy beteg lévén, Pozsonyban gyógyíttatta magát és e miatt kiadásai voltak, melyeket ha a kincstár megfizetni vonakodnék, ő maga lesz kénytelen sajátjából fedezni, mit ismét csak akkor lesz képes megtenni, ha hátralékos járandóságát elvégre megkaphatja; mert annyia sünes, hogy Pozsonyból Komáromba haza utazhasson.

Július 26-dikán Szolnok alatt tábort járván, orderül adja nemeszetes vitézlő Jankovics György testőrző karabélyos compániás kapitány hívének, »hogy nemes Heves vármegyében lévő Gyöngyös városába meuvén, azonnal a birákat hívassa magához, s parancsolja meg keményen, hogy Papp Istvánnak a hajók készületeihez szükséges requisitum alá rendeljenek hat szekereket és azokon késedelem nélkül Szolnokba expediálják; holott ha refractariuskodnának, — keményebben injungálja, és ha huszonnégy óra alatt ezen parancsolatát nem effectuálnák: a bírót küldje kötözve Egerbe, ki is tovább való parancsolatig ott detineáltassék; azon requisitumoknak elküldésére pedig azonkívül a város lakossit kényszerítse.«¹⁾ Hihető, bár adatunk nincs rá, hogy Papp István szolgálatait a Dunán is igénybe vette a fejedelem.

A Dunán ez alatt rosszra fordultak a dolgok. Heister és a németpárti urak csapatai kellemetlen meglepetéseket készítettek a Rákóczi hadainak és rút bomlást idéztek elé bennök. A magyarérezelmű lakosság csüggedni kezdett és elbűjdosott a Duna mellől. Az Al-Dunát Herberstein ezredei s a szerbek tarták elfoglalva. A Csallóközbe a németek nyomultak be. Pozsony, Győr és Komárom a császári sajkások hatalmában volt. Azonkívül Heister Duna-Földváron is felhúnyatott egy jó erős sánczot néhány ágyúval, 200 gyalogot és 300 dragonyost vetvén bele őrizetül. Tíz sajkáját 374 szerbvel az Al-Dunára küldé portyázni. Ezen emberek egész Vörösmartig száguldoztak, elégették a sajkákat, melyeken Károlyi és társai a tiszai földre átkeltek, elsúlyesztették, vagy fölperzselték a magyarok hajóit és malmaít, melyek a Dunán bárhol kezök ügyébe akadtanak.²⁾ A kuruczságnak éjjel-nappal fegyver alatt kelle állania, mert a németek és pártosaik ugyancsak hatalmukban tarták a Dunát. Sándor Menyhárt, ki Esztergomot tartá a császáriak részén, 1704. évi nov. 30-dikán ezeket írja Kohárynak, a költőnek: »Hogy ennehány póstai alkalmatossággal Nagyságodnak írással nem udvarollhattam, alázatosan követem, és kérem Nagyságodat, ne vélje másnak, hanem lévén az regementem gyalog- és lovasból álló: hol sajkára, hol szárazon köll commendéroznom az gyalogságot, úgy az lovasságot is, hol ide, hol amoda, hogy által ne jühessen a kuruczság, — de mégis nem sufficiálván mindenhová. A mint is, míg az sajkásokat Buda felé commendéroztuk volt: addig negyednap előtt átesúztatott Bottyán János két zászlóalja lovas kuruczságot.«³⁾ Bercesúnyi

¹⁾ *Thaly*, id. m. III. 464. l.

²⁾ *Pr. Eugens Feldzüge*. VI. k.

³⁾ *Thaly*, id. m. IX. k. 161. l.

a Vágtól a Garamig vonúlt vissza és megőrizte hajóhadát; olykor még requirálgatott is hozzá egy-két darabot az ellenség járóműveiből. »Lopattam az Dunáról is 15 ladikot — írja Szegedről a fejedelemnek; — de szárazon szekereken vitetem félre, nehogy a czallóközi németeknek vagy a komáromi rácz sajkásoknak eszükbe jusson rájok ereszteni népeiket.«¹⁾ Bottyán átköltözködése a Dunán kiváló örömet okozott Rákóczinak, de a Duna stratégiai fontosságánál fogva nem tartá elegendőknek eddigi vízi járóműveit a Dunán, hanem újaknak készítését rendelé el, és a felkelők szabad mozgását, úgy parti állásaikat, hidak, sánczok és palánkok építése által óhajtotta biztosítani. 1705. évi márcz. 2-án írja Egerből Vak Bottyánnak: »Hogy az Dunán által költöztetvén hadainkat, ott szerencsésen jártanak, ezen kegyelmed industriáját kedvesen vettük. Az hidnak csináltatását mindaddig halaszsa, míg hidmesterünk egész instructióval oda nem érkezik; mindazonáltal addig is az kívántató deszkákat s egyéb accessoriumokat kegyelmed készíttesse s hordassa a solthi sánczhoz. Az sajkáknak készítettetésében továbbra is szorgalmatoskodjék, melyeknek panczoztatására a egyéb kívántató vasmunkának teljesítésére parancsoltunk bizonyos számú mázsa vasakat odaszállíttatni. A midőn a szükség kívánja, az sajkák is elkészülnek, melyben kegyelmed kiváltképpen szorgalmatoskodjék, — sajkára való taraczkokról is teszünk dispositiót.«²⁾ Így jött aztán létre Bottyánvára Paks fölött, és a balparton az imsódi vagy imsósi sáncz. Ha ezen erődök és védelmi eszközök idejekorán fel nem állíttatnak, a német mind elszedte volna a kuruczok hajóit és hidjait. Mert az ellenség nem szokott ilyesmit próba nélkül hagyni. 1705-ben ápril elején valóban készületeket is tett az ellenség, mintegy kétezerig való lovas és gyalog a komáromi sajkásokkal, hogy Katva irányában rámenjen a Rákóczi hajóira. Bercsényi nem akarván kitenni magát a bizonytalan eshetőségnek, felhasználja az éjszakát, hogy félrerakja az ellenség szemei elől a mi útjában volt. Sajakáit és öreg hajóját egészen elszedeti a folyamról, szekerekre rakatja és Ujvárba viteti, míg az ellenség tömeges megrohanásának veszélye el nem múlik, vagy elegendő segítség nem érkezik.

Vak Bottyán ekkor már Kömlőd és Paks között állott Bottyánvárában, s hajóhidját is már felállította volt. A sajkák is serényen készültek. Vay Adám, a fejedelem udvari marsallja, 1705. évi május 17-én megírja Rákóczinak az imsódi sánczból, hogy Bottyán uram magára vállalta a budai malnok és kom-

¹⁾ *Thaly*, id. m. IV. k. 408., 438. ll.

²⁾ U. o. IX. k. 169—171. ll.

pok ellopását. »Csak az sajkái készüljenek; vasat kíván sokat.«¹⁾

Bottyánvára, a paksi híd és az imsódi sáncz azért voltak kiváló hadászati fontosságú helyek, mert nem csak a Dunát tartották fel- és lefelé elzárva az ellenségtől, de szabad hadi vonalat is nyitottak a magyar seregnek Szeged felé és a Pest-hatvani magyar táborral összeköttetésbe hozták a Dunát s a túl a dunai kurucz csapatokat.

Június 4-dikén Földvárt is megszállták a kuruczok s a solti réven át Fehérmegyét és Tolnát a Kúnssággal kapcsolták össze. Grf. Eszterházy Dániel jún. 6-dikán már a földvári sánczból keltezi levelét a fejedelemhez. Földvár bevételénél vízi harcban sem volt hiány. Eszterházy a földvári Duna-szigetre hajduságot rendelt a sajkás ellenségnek vigyázására. Mielőtt az imsódi sánczból megmozdult volna, előre küldé 6 sajkán a szegedi és más válogatott hajduságbelieket, hogy a solti sáncz mellett elhaladva, a Duna szigetjének felső részére vessék magokat. E feladatot a hajduság szerencsésen végrehajtotta és a kijelölt szigetet megérkezett. Azonban még ki sem kötöttek, midőn 6 sajka szerb, kik az előbbeni napokban pálinkát, dohányt és eleséget vittek Budáról Földvára, fölszedte horgonyait és visszaindulóban volt Buda felé. »Kiknek visszatérésekben eleiben állván az mi sajkáink a Duna szigetjének felső részén, kemény harcot tettek egymással, majd másfél óráig szokott kemény álgylövések alatt; de Istennek neve dicsértessék, a mieinknek kevés károkkal: öt megsebesedettel és egy megholttal, a ráczságnak peniglen számosan való elveszésével lett meg, — a minthogy tegnapelőtt, idejövetelemtkor temettetnek is felessen. Az sajkáik visszaveretttévén, ide rekesztetnek, a minthogy most is minden készület nélkül az part alatt lebegnek, magok az sánczban beszorúlván. — Az sajkás pattantyúsa is tegnapelőtt egy hasoulóképen elveszett.«²⁾ De a paksi hidnak, nevezetesen pedig Bottyánváranak, e fontos magyar hadműködési eszközöknek fenállását sem tekinthette az ellenség közönyös dolognak; a miért legelőbb is a hid megszemlítését határozták el. E tervöknek elég korán ment híre; június 12-dikén már Beresényi is megtudta azt és értesítette felőle a fejedelmet. A Komárom elejéig vigyázó portásai találkoztak ugyanis a kaszállókon némely komáromi magyarokkal, kik megsúgták nekik, hogy a győri és komáromi sajkások nagy készületeket tesznek a Dunán. Hajóikkal le akarnak ereszkedni Paksra, hogy a Bottyán hidját elbontsák. Azt is mondták, hogy

¹⁾ *Thaly*, IX. k. 189. l.

²⁾ *U. o.* 194. l.

valami »tüzés szerszámós hajót« készítnék Győrött; ezt a hidnak akarják eresztetni. a lovas pedig ugyanakkor szárazon fogja megütni a mieinket. Bercsényi ajánlotta, hogy az e féle megrohanások meggátlására jó volna Vác táján valami jó hajdunak ágyúkkal elállani a Dunát; mert a túl a dunai országrésznek megtartása a paksi hid és Bottyán vára megtartásától függ. Ez az ajánlat azonban már későn jött. Június 17-én 17 hajó német szállott meg az almási szigeten, kiknek minden mesterségök a hid elbontására volt irányozva.¹⁾ Almáson a szerbekkel egyesülve, keresztül veték magokat a földvári kuruczság ágyútüzén. — s harmad napon már Bottyánvára alatt állott a német hajóhad. Bottyán is megsebesült, mi a magyar táborban zavart és félelmet idézett elő. kivált a gyalogság soraiban, reménytelen bátortalanságba esvén a generális megsebesedésével. Bottyánvárat igen bombázták; az ellenség pedig megerősödött az által, hogy száraz hada a vizen való erejével egyesülhetett. Eszterházy Dániel jelentése szerint »az ellenség sajkája 19, öreg hajója 8, apró hajója vagy ladikja szintén 8, melyekben német és rác had vagyon berakodva; mindenünnen a praesidiumokból a maga hadviselő népeit összeszedte, faltörő ágyúival két nap és éjszaka kemény ostromokat tett a palánk ellen, de mink is utolsó vérünk cseppje kifolyásáig oltalmazni az erősséget s édes hazánkat készek vagyunk.«²⁾ Pár nappal később a komáromi sajkások Csáki dandára ellen tettek egy diversiót 9 sajkával, de visszaverettek. Bottyánvára azonban a sokkal erősebb ellenség kezébe esett. A várat a kivonult kurucz őrség a hiddal együtt fölégette.

A vizen való átcsapásoknak legügyesebb mesterei az esztergomi hajdúk voltak. Ha Rákóczinak módjában állott volna ezekből állítani össze egy jól fölszerelt, elegendő számú és kellőképen támogatott dunai hajóhadat, a Duna-vidéki hadjáratot bizonyára sokkal több dicső hadtett tette volna emlékezetessé. Így azonban vajmi sokszor kellett a dunai kurucz tábornokoknak megkeserülniök az elegendő vízi erő hiányát. Hajójuk soha sem volt elegendő, úgy hogy válságos pillanatokban még a hidak alól is ki kellett a hajókat szedetniök, vagy a németektől és szerbektől hajókat requirálniök. Az 1706-ra forduló télen kissé feljavult a dunai kurucz hajóhad. Rákóczi több hidkészletet, számos dereglyét, kompot és néhány hadi sajkát ácsoltatott emberei által; mi több, a bányavárosokban néhány rézpánczélos hajót is készíttete Sréter által. Emberei fát és deszkákat hordtak össze a Vág és Garam partjaira s

¹⁾ *Thaly*, id. m. IV. k. 577—584. ll.

²⁾ *U. o.* IX. k. 198. l.

míg a vizek meg nem eresztettek, nagy serényen faragták a járóműveket. A mint aztán a jég márczius végével eltakarodott, a hajduság lóra pattant s oda nyargalódzott Pozsony alá, hogy 30—40 öreg hajót elvegyen a némettől. Ekkor tehát már intézkedni lehetett a Duna több pontjára nézve akár a csapatok átszállításáról, akár apróbb harcok föl vételéről. A esallóközi Seprős kiválóan alkalmas költözőnek tapasztaltatott, a miért is azt 3 jó komppal és vagy 10 hajóval látta el a fejedelem. ¹⁾ Bottyán Komárom és Esztergom között, a Nyerges-Ujfaluval szembe fekvő Karvánál foglalt állást hadosztályával, a Csenkevárnak, másképp karvai sáncznak nevezett híd-, vagyis inkább ekkor már csak révfő-erőd sánczai közt. Feladata volt a császáriak dunai hajózását elfogni, viszont a közlekedést a Dunántúllal fentartani, továbbá az ellenséges esztergomi és komáromi várak alá, valamint a Csallóközbe portyáztatván, a németeket folyvást szemmel tartani és háborgatni. Bottyánnak túl a Dunára távozása után is megtartá e pont hadászati jelentőségét. Neszmély, Szőny és Tata környékén több ilyen vigyázó réve volt a Rákóczi-hadaknak, a honnan a Duna-melléki kuruceszág, még akkor is, ha olykor nem rendelkezett hajókkal, megrohanta a Pozsonyból vagy Győrből alászálló császáriak sajkáit, s a parton haladva, egész Komáromig vagy Esztergomig kísérte és lövöldözte őket. ²⁾ A Budáról ágyús naszádaikon levedző szerb sajkások dülásai elől elmenekült Duna-Földvár-környéki lakosságot Bottyán ismét visszatelepíté tűzhelyei mellé, s gondoskodott róla, hogy a közlekedés Keeskemét és Szolnok felé meg ne akadjon. Az itteni révet Nagy Péter kurnez kapitány őrizte. ³⁾ Kiváló jelentőségűek valának még e vidéken a szegszárdi és simontornyai átkelők.

E sánczok és palánkok nem csak az ellenséges hajóhad czélzatainak meggátlására, hanem a magyar sajkásoknak kikötőtől, sőt az egész környék magyar érzelmű lakosságának biztosságára is szolgáltak. Mikor Beresényi 1708-ban a karvai sánczot feladja és leromboltatni kezdi, hírül viszik neki Ujvárbá, hogy 24 német sajka öreg hajókkal együtt a sánczok megpróbálására érkezett és két óránál tovább a sajkáikon levő taraczkokkal sebes lövést tettek a sáncz ellen. E hírre az egész districtus kérve járul a fejedelem elé, hogy legalább addig, míg az aratók betakarodhatnak, ne kezdjék meg a sáncz demolítoját. Heiszttert, ki ugyanekkor Esztergomot megpróbafozni szándékozik, ugyanevak a sáncznak őrsége és sajkás hada akadályozá

¹⁾ *Thaly*, id. m. V. k. 63—297. II.

²⁾ Dunántúli hadjárat.

³⁾ U. o.

tervének kivitelében, pedig 16 hajót vetett a Dunára és hidkészléteit is már mind készen tartá. ¹⁾

Egyébiránt Rákóczinak nem volt ellátározásában ezen a nyáron valamely derekasabb csatározásba bocsátkoznia a németekkel. A bekövetkezendő ősszel Sziléziába tervezvén egy hatásos betörést, erre a célra épségben akarta megtartani csapatait. Bercsényi a Garam mellett állott; a Vágnál pedig, hol a császáriak is Szeredtől Komáromig több erős sánczot építének, Bottyán vezéreskedék. A németek e közben Budán összpontosítának némi sereget és onnan küldék szét a tiszai és Száva-drávai vidékre, meg Erdélybe. 1708. szeptemberben 27 hajójuk kötött ki a Gellérthegy alatt 4000 főnyi gyalog katonasággal. Ezek Péterváradig vizen mentek tovább. Péterváradról Szegedre és Erdély felé távoztak. Egyidejűleg Heister Érsekújvárt szállotta meg, de három hétig sikertelenül bombázta a várat; végre elvonulni volt kénytelen a Bercsényi által hőiesen megvédett falak alól.

Az 1709-dik évi hadviselés a kuruczok szerencséjének hanyatlását jelzi. A fölkelőket az ellenség szűk karikába szorítá. Kudarczok, a császári hadaknak nyomása és kegyetlensége elbátortalaníták a magyar hadakat, és már alig lehetett ellentállásra csak gondolni is. Az öreg Bottyán, a Rákóczi szabadságharcznak legkimagaslóbb vitézi alakja s legfőbb támasza, a tolnai lápok közé szorúlt és nem tudott a Dunán átkelni. Levele, melyet augusztus 15-dikén a dunavecsei mezőről ír a fejedelemnek, élénken illusztrálja a nyomorúlt állapotot, melyben akkor a soha teljes tökélyre nem izmosodott magyar vízi erő volt. »Nekem — úgymond — semmi átköltözéshez való praeparatumom több két hajónál nincsen. Most csináltak valamely kompot összeszedett dirib-darab deszkákból. De felséges uram, ha csak több hadak éjjel-nappal nem jönnek, a Dunán-túli földet amittáljuk. Már is Földvárhoz szállott egy része előmben az ellenségnek. Nem lévén több két taraczkunál vélem: felesajkások szüntelen itt előttem forognak a Dunán.« ²⁾

Bottyán elébb Soltnál, majd Földvárnál kísérle meg az átkelést, de sikertelenül; nem csak mivel a Budáról lebocsátott ágyús naszádok zárák el a Dunát, hanem mivel a Simontornyát vívó Heister, Bottyán jöttének hírére, maga is Földvárhoz szálla s átkelését meggátolá. ³⁾ Augusztus 22-dikén Földvárhoz másfélezerig való német is érkezett, Bottyánvárat pedig a Száva-Dráva-közéről érkezett szerb tömegek lepték el, hogy az

¹⁾ Arch. Rákóczianum IX. 492—498. II.

²⁾ U. o. 713. I.

³⁾ Horváth M.: Magyarország tört. VI. 552. I.; és *Thaly*: Bottyán élete.

őreg tábornok át ne mehessen a folyamom. A sajkások is szüntelen mellette jártak és »sok lödözködéssel« üntatták. Ennek következtében elhatározta: Buda felé fölhúzódni és az átkelést Vác táján megkísérteni. Ezt a kísérletét szerencsésen végre is hajtotta. Az üldözésére kirendelt budai őrséget megvervén, átkelt a Dunán és egy fordulással a Szeged körül csoportosuló bácskai szerb népre esapott.¹⁾

Ezentúl már csak kivételesen csillámlott fel a kuruczság vitézsége vízi viadalokban. Bottyán az 1710-diki hadjárat alkalmával nem volt többé életben, Beresényit pedig Kassára rendelé a fejedelem. Károlyi Sándor, kire most a kuruczság vezérlete bízva volt, midőn Erdély széleiről felvonúlt az apáti táborba, a Tiszán csak úgy hatolhatott keresztül, hogy a nép csolnakjait és dereglyéit az egész környéken erőszakkal elszedte. A Dunán-túlra hadjáratot intézendő, e dereglyéket és csolnakokat szekereken a Dunához kellett szállíttatnia, mert a budai német tábornok a kuruczság átesapásainak meggátlása végett minden járóművet lefoglaltatott a Dunán magának, Rákóczinak pedig ekkor már semmi hajóhada sem volt, s Érsekujvár és annak megerősített partvidéke is már szintén a császáriak kezében volt.

A mint a magyar szabadsághősök fölkelését az ellenfél fegyvereinek túlhatalma szétoszlata, a komáromi sajkások zászlóalja azonnal a szárazsi seregnél szokásos létszámra egészített ki, rendeltetvén egyszersmind, hogy *ezentúl Komáromban, mint a sajkások törzshelyén, hat század, — Esztergomban és Győrött, mely vízi erődöknek fontossága az utóbbi fölkeléskor gyakran tapasztaltatott, két-két század sajkás tartassék állandóan fegyver alatt.*²⁾

A szatmári béke után öt esztendőn át a vízi hadászatban is teljes nyugalom állott be. A dunai hajóhaddal újból csak 1716-ban találkozunk. A török háborúra való készületek alkalmával a dunai hajóhad ügyét is szóba hozta Jenő herceg s követelte a bellicumtól, hogy a császári dunai armádia a török vízi erőt ellensúlyozni képes védelmi és támadó harcokra teljesen alkalmassá tétessék. A fővezér ezen erélyes föllépésére határozta a hadi tanács, hogy 12 nagy és közepszerű dunai hadi hajót, továbbá megfelelő mennyiségű fegyveres sajkát készített a hadjárathoz s a hercegnek rendelkezésére bocsátja.³⁾ Építési

¹⁾ Arch. Rákóczianum, IX. 718—725. ll.

²⁾ *Szvetich M.* helytelenül állítja, hogy ez az osztrák örökösödési háborúban történt. (Szerbszki Lyetopisz, 1830. II, 1—4. ll.)

³⁾ » — — quumque rex intelligeret, magno usui futuram in Danubio classem ad cibarium et bellicum apparatus securitatem: actuarios reficiendas et bellicas, quales nempe vastus profundusque Danubius fert, aedificandas curat.« (*Katona*: Tom. XIX—38., 270. l.)

költségekre 245,000 frt utalványoztatott. Az akkori idők értékviszonyaihoz mérve oly nagy összeg ez, a melyent az előtt a birodalom folyami hajóhadának céljaira tudomás szerint még soha sem fordítottak. Az újonnan készitendő nagy hadi gályák és gualletták terveinek előállítására, valamint az utasítások közlésére, mikép kellessék az építendő hadi járóműveket legészerszerűbben használni a Dunán, *Seestadt* dán tengernagyot kérte fel az udvari hadi tanács. *Seestadt* meg is jelent Bécsben s a természetes tengeri hajóknak alkalmazását a Dunán főleg azért javasolta, mert ilyen hadi járóművekkel, még ha csekélyebb számban épittetnének is, eléggé hatályos ellentállást lehet kifejezni az ellenség támadásaival szemben.¹⁾ *Seestadt* tervei elfogadtattak s azok keresztülvitelével *Flothe Gerson* hamburgi, *David's Tamás Dániel* londoni és *Leonhard* Bécs-városi hajóépítő mesterek bíztak meg. A munka Bécsben, Péterváradon és Eszéken 1715. évi télen vétetett foganatba. Faanyag annyi hordatott ama helyeken össze, hogy a hadi hajókon kívül az összes császári hidkészletek helyreállításán is egyszerre dolgozhatott az ország különböző vidékeiről összetoborzott ácsnép. A hadi tanács ugyanis a Dunán három, a Tiszán két és a Dráván egy hajóhidnak felállítását rendelte el, hogy a törökök ellen működendő hadtestek szabad mozgása Nándorfehérvár, Temesvár és Bosznia felé biztosítva legyen. Azontúl egy hajóhid szekereken követé a főtábor.²⁾

Jenő főherczeg 1716. évi júl. 9-dikén már Futakon, 27-én Péterváradon volt, s ott ugyanazon sánczokban helyezkedett el, melyeket huszonkét évvel ez előtt Caprara épített vala. A törökök Nándorfehérváron gyülekeztek Ali nagyvezírral élőkön; július végével pedig már a szerémi Fruskagora magaslatain Péterváraddal szemben foglaltak állást. Aug. 5-én a császári sereg teljes diadalt aratott az ozmánokon, bár dunai flottilánk kevesbbé felelt meg a várakozásoknak. A Bécsben ácsolt új hajók közül mindössze csak hét készült el 1716. évi nyárára. April elején a 64 ágyúval fölszerelt »Szűz Mária« nevű gálya készült el, kevéssel utána a hasonló nagyságú második, mire május 15-dikén mind a két hadi hajót nagy ünnepélyességgel vizre eresztették. Július 15-dikén hét ilyen colossus állott már készen. Ekkor gróf Kollonics bécsi püspök, a pápai nuntius, az összes miniszterek, méltóságok és beláthatatlan néptömeg jelen-

¹⁾ »Es wurden Schiffe gebaut, um eine Donauflotte zu bilden, welche derjenigen der Türken Widerstand zu leisten bestimmt war.« (*Arnetz Alf.*: Prinz Eugen, II, 384.)

²⁾ *Birago Károly*: Geschichtliche Daten über die Donau Flottille. Kézirat d'Este Miksa főherczeg hagyatékából a bécsi cs. és kir. hadügyi levéltárban. (1845. 15. 52. A. ad Nr. 530.)

létében. »mely még soha sem látott az előtt ilyen hajókat«, mind a hét gályát ünnepélyesen fölszentelte s egyenként a következő nevre keresztelte: »*Szűz Mária*« (a főhajó, később tengernagyi hajó), »*Szent Lipót*«, »*Szent József*«, »*Szent Károly*«, »*Szent Erzsébet*«, »*Szent István*« és »*Szent Ferenc*«. Az új hajók hossza 133, szélessége 28 láb volt; 50 ágyúnál egyiken sem volt kevesebb. E hajók közül a *Lipót*, *József* és *Károly*, mindegyik külön-külön kapitánynyal ugyan, de együttesen Schwendimann Gáspár admirálnak parancsnoksága alatt azonnal útnak indítatott Budára és onnan a pétervárad-i táborba. De mire a hajók az Al-Dunára leérkeztek, a pétervárad-i csatának már vége volt. A csatában részt vett régi hadi hajók oly gyengének bizonyultak, hogy Jenő herceg nem merte velök Nándorfehérvár vívását megkísérteni, a miért is előbb, míg az útnak indított új hadi hajók Bécsből megérkeztek, Temesvár kiostromlásához fogott. A megérkezendő új hajókról pedig úgy intézkedett a herceg, hogy azok a Tisza torkolatában Zimouy és Belgrád felé vigyázó állást foglaljanak el a török hajóhaddal szemben.

Az alatt Jenő herceg a Temesvár bombáztatásához szükségelt tüzérséget, hadi szereket és egyéb kellékeket a pétervárad-i régi hajókra szállíttatá, azokat a Dunán és Tiszán Titelig, onnan pedig a Bégán egész Temesvár alá viteté. E szállítmányt a komáromi sajkások és egy ezred gyalogos négy ágyúval fedezte s egész Titelig kísérte. A sajkások fővadjája, ki embereit személyesen vezénylél, *Esztergomi János* volt.

1717. évi ápril végével, bár szomorú kimenetelű, de azért említésre méltó hőstettet hajtott végre sajkáinkkal az Al-Dunán báró Petrasch Ernő vértés ezredbeli tisz. Ugyanis Mercy Florimund tábornok, temesvári várparancsnok és a múlt évben visszafoglalt Temesi Tartomány kormányzója, ki most a Belgrád ostromára készülő sereguél mint határparancsnok vezényelt, Péterváradról egy élelemszállítmányt akart a Dunán Páncsovára vitetni, mint hogy az ottani raktár a császári sereg nézve, ha Belgrád ostromára kerül a dolog, lényeges leundett; következőleg nagyobb készlettel kellett azt ellátni. Azonban e terv végrehajtása nem csak kétségesnek, hanem némelyek előtt éppen lehetetlennek látszék, mintán Páncsovára Belgrád alatt, az ellenséges hajóhad ágyúinak torka előtt kellett elhaladni. Mercy e merész vállalat végrehajtását az említett Petraschra bízta. Minden esetre sajtáságos megbízás volt egy vértés ezredbeli tisztre nézve. Azonban Petraschnak elég volt, hogy más nem merte e megbízást elfogadni. Készséggel vállalkozott tehát a bravourra, s úgy intézte dolgát, hogy Belgrád alatt éjnek idején haladjon el. Apr. 16-dikán jókor reggel Péterváradnál hajóra

ült, miután — mint ő maga beszéli — előbb misét hallgatott, megáldozott, egy szegény templom számára 200 frtot ajándékozott és legénységével együtt egy pap által magát megáldatá.¹⁾ A szállítmányt szerencsésen elvitte rendeltetése helyére; de visszafelé a dunai török hajóhad egy osztálya, mely erősebb volt az ő sajkásainál, útját állta. Az ütközet alatt, mely a két hajónép közt fejlődött, meggyulladt a puskapor azon a sajkán, melyen maga Petrasch is volt. A fölrobbanás megölte embereinek legnagyobb részét, ő maga pedig megsebesülvén s fogságba kerülvén, csak a passaroviczi béke után nyerte vissza szabadságát.²⁾

A királyi hajóhadnak ezen különböző irányú tevékenységét eleinte nem akarta észrevenni a Nándorfehérvárnál mozdulatlanul álló török hajóhad. Temesvár vívása alatt a török hadaknak egész figyelme ama főjelentőségű erősség sorsára volt irányozva. De míg a törökök tekintete Temesvár felé révedezett, a császáriak vízi erejét szüntelen gyarapította a nagy tervek végrehajtására induló fővezér. Mercyvel a temesi részeket bentazva, különös gonddal tanulmányozta az Al-Duna partjait, hogy elhatározza: a Dunán vagy pedig a Száván szállítsa-e át a sereget. Végre megállapodott, hogy Páncsovánál megy át a Dunán. E feladat sürgősen követelte, hogy hajóhadát rendbe hozza. Az 1717. évi hadjáratra június 10-dikéig ismét három új gálya készült el. Ezek a bécsi székeskáptalan nagyprépostja által fölszenteltetvén, »*Kapisztrán János*«, »*Terézia*« és »*Jenő*« neveket nyertek. Ekkoráig készen és fölszerelve 10 hadi gálya volt tehát, 400-nál több ágyúval. Építésök és fölszerelésök 40,000 forinttal túllépte az e célra utalványozott fentebbi költséget. Ezen immár tekintélyes dunai hajóraj kormányzására Schwendimann mellé *Anderson Péter* dán hajókapitány neveztetett ki al-admiráli minőségben.

Andersen június végével vitorlázott le hajóival a Dunán. Még el sem indult a bécsi kikötőből, midőn a csatatéren működő Schwendimann már eltávozott Zalánkeménből és a herceg kívánatára a Dunavicza torkolata felé vitorlázott hajóival. A Dunavicza torkolatában két gálya horgonyt vetve, Diesbach tábornok utasítatott a hercegtől, hogy e két hajó oltalmára 3 zászlóalj gyalogot és 200 lovast vezessen az újonnan fellányt dunaviczai redouteba; míg 3 gálya és egy szakasz sajkás a Dunaviczába evedzett be egész az Oppova nevű faluig, a hol június 13-dikán Mercy gyalog hadteste hajókra szállva, a Dunaviczából a Temesbe szállítatott Páncsova alá, hogy ott a

¹⁾ Lásd emlékiratát a zlini levéltárban.

²⁾ *Böhm Léndárd*: Délmagyarország külön történelme. I. 346. l. — *Arneht*, id. m. II, 421. l. — *Grisehni*: Gesch. d. Tem. Ban. I, 144.

császári hadaknak átköltözését a Dunán, valamint Belgrád körülzárolását segítse. Jenő herceg nyanyis jún. 9-én indult el seregével Pétervárad alól, átkelt a Tiszán és Bégán, s tábort ütött azon nagy síkságon, mely Nagy-Becserekedtől Páncsováig terjed, a míg összes seregét a Duna jobb partjára átszállíthatná. Az átköltözés június 15., 16. és 17-dikén ment végbe a visniczai hidon. Ez alkalommal 3 gálya a hajóhidnak és a csapatok átkelésének fedezésére szolgált, egy gálya az ottani dunai szigetek felső csúcsánál, kettő pedig a sajkákkal és bárkahajókkal Visnicza alatt és fölött volt felállítva.

Június 19-dikén 50 sajkát és néhány félgályát küldött az ellenség Visnicza felé, hogy a császári hadak átkelését és előhatolását megakadályozza. Már későn érkeztek e hajók és sikert nem érhettek; nagy kudarczal kellett a nándorfehérvári vízi-városi kikötőbe visszavonulniok. Sajakáink és a parti tüzérség fokozódó harc kedvvel üldözték őket egész a török vársánczok közelébe, a hol megállapodtak s az utánok nyomuló főszereget bevárták. A mint a császári sereg Belgrádnál megérkezett, a török hajóhad ismét előbukkant a kikötőből és hevesen kezdé a mieink balszárnyát lődözni. Azonban ezen vállalatuk sem volt szerencsés. Jenő herceg egy erős ágyútelepet fordított feléjük, melynek jól irányzott golyói a folyam tükrét csakhamar simára söpörték. A császári sereg tábort ütött aztán, melyet a Szávától a Dunáig sánczokkal s védőművekkel erősített meg, a tábor mindkét szélét pedig hadi hajókkal oltalmazta.¹⁾

Miután Belgrád a Szávától a Dunáig körülzároltatott, a visniczai hajóhidat a császáriak ismét széttagolták és két gálya kíséretében a császári tábor közelébe hozták, a hol jún. 25-én új hid készülvén, a hajóhad oltalma alatt az összeköttetés a temesi részekkel újból helyreállítatott. A 127 hajóból álló hidra két gálya és a sajkások hada vigyázott. A Dunavicza torkolatában hagyott »Szent-Ferencz« és »Szent-István« nevű gályák ugyanekkor Zimonyba parancsoltattak, a hova alig megérkezve. júl. 5-dikén már harczba kellett menniök a török félgályák ellen, melyeket a belgrádi basa kémszemlére küldött vala. Az ellenséges hajók e támadása a törökökre nézve eredmény nélkül maradt, sőt jelentékeny csorbáikkal végződött. Néhány sajkájokat elfogták a császáriak, több félgályájokat pedig fenéken lötték, úgy hogy kevés időre rá kénytelenek voltak visszafordulni s a belgrádi vár ágyúinak oltalma alá futni. Ugyanaz nap délután 50 fregátta, számos félgálya és a sajkák egy jókora csoportja ismételte a támadást a császári gályák ellen; de bár egészen bekeríték hajóinkat, az ágyúk és

¹⁾ Fessler, X, 27. Meynert, V. r. 2., 365.

a fedélzeti katonaság pusztító tüzének csak rövid ideig állhattak ellent, s alkonyat felé nagy veszteséggel tértek vissza Belgrádba.

Július 13-dikán szélvész dühöngött s a szávai hidat nagyon megrongálta, a dunai hidat pedig egészen szétszakította. A fürgeteg egy török gályát is letépett horgonyáról s a magasan tornyosuló hullámokon ide s tova dobálta. Sajkásaink, nem törődve viharral és veszedelemmel, utána evedztek az elemmel küzködő ellenséges járóműnek s heves viaskodás után elfogván azt, trophaea gyanánt a zimonyi kikötőbe vitték. A zimonyi hadi hajók megerősítésére a Jenő herczeg nevét viselő gálya, mely eddigelé Péterváradon állott, négy ágyú-naszáddal szintén a háború színhelyére rendeltetett. Július 15-dikén ezen járóművek is belevonattak az ostromló császári had működésébe; de még teljes hónapig kellett várakozniok, míg Andersen hajóhada Bécsből Belgrád alá érkezett. Ekkor aztán teljes erővel megkezdődött a vár töretése. Aug. 15. és 16-ka közötti éjjel minden intézkedés megtétetett a döntő támadásra. Ez alkalommal a vár bombáztatásánál kitünő szolgálatokat tett a királyi hajóhad. A vár aug. 17-dikén megadta magát s a hitetlenek kiűrtették a várost. Mintegy 600 ágyú, az egész török dunai hajóhad és temérdek lőkészlet került a győztesek kezébe. ¹⁾ A várfalak ostromlásában ténylegesen 10 hadi hajónk működött közre; t. i. a »Szent-József« nevű 40 darab nyolcz fontos ágyúval; e hajón maga az admirál Schwendimann parancsolt. Továbbá a »Szűz-Mária« nevű 64 ágyúval, melyen Andersen vezényelt; a »Szent-Lipót« 54 ágyúval, Buchseman hajókapitány vezénylete alatt; az »Erzsébet« 50 ágyúval, és a »Boromei Károly« 40 ágyúval, Sildo kapitány vezénylete alatt; a »Szent-Ferencz« 40 ágyúval Stark, a »Szent-István« 30 ágyúval és a »Szent-Jenő« 50 ágyúval Königsfeld kapitány commandója alatt. E hajók akkép voltak elhelyezve, hogy a »Ferencz«, »Jenő« és »István« Zimonynál; a »Lipót« és »Károly« Belgrád közelében a dunai hajóhid fölött; a »Mária«, »Erzsébet« és »József« a Temes torkolatánál foglaltak állást. A »Kapisztrán« és a »Terézia« később érkezvén, szintén a zimonyi hajókhoz csatlakoztak.

Tagadhatatlan, hogy e vízi óriások, melyeknél a Duna nagyobbakat és rettentőbbeket még soha sem látott, főrészesei valának a félhold megaláztatásának Belgrádnál III. Károly győzelmes hadserege által. S mégis Jenő herczeg, e századát megelőző hadvezéri lángész és reformátor, nem volt megelégedve hajórajja működésének eredményével. A gályákat túlságosan természetesnek találta folyami használatra; mély jár-

¹⁾ Mejnert, V. r. 2., 365.

suk miatt kevesebbé valának függék mozdulataikban. Andersennel együtt behatóan tanulmányozta tehát a dunai hadi hajók czélszerűbb átalakításának kérdését és alapos megfontolás után arra a meggyőződésre jutott, hogy ezentúl a dunai gályákat nem szabad annyi ágyúval és oly sok legénységgel megterhelni, — hogy továbbá jövőre sokkal könnyebb és szabadabb mozgású hadi járóműveket kell a Duánán alkalmazásba hozni.

Belgrád bevétele után, szept. 12-dikén, az összes királyi hajóhad befogadására tágas kikötőt kezdett Jenő herceg a vár alatti dunai Vizivárosban építtetni, mely vaskapujával együtt, melyen át a hajók veszély idején a kikötő belső bástyái közé is befuthattak, beiszapolva ugyan, de máskülönbén meglehetősen conservált állapotban mai napiglan is fenáll. E kikötőben maradt a királyi hajóhad 1718. évi június 29-dikéig. Ekkor Visniczára úszott alá, és néhány hétig, míg a békealkudozások Passaroviczon Szerbiában folyamatban voltak, ama falu alatt horgonyzott. Mi történt vele a júl. 21-dikén létrejött béke és az ezzel befejezett al-dunai hadjárat után, biztosan meg nem mondható. Azonban valószínű, hogy Visniczáról Belgrádba vitorlázott vissza a hajóhad és az ottani kikötőben, a sajkák kivételével, melyeknek komáromi s győri legénysége haza sietett családi tűzhelyeihez, hosszabb időn át pihenőt tartott. E pihenőre talán szüksége is volt, hogy a sebek, melyeket az utóbbi évek harcaiban, főkép Belgrád elkeseredett vívásakor kapott, ismét megorvosoltassanak, és a rongálások, melyeket rajta az ellenség ezernyi golyóinak zúzása okozott, a faanyagban és hajóépítő mesterekben bővelkedő szerb földön kijavíttassanak. Belgrád és Orsova elestével az Al-Duna teljesen fölszabadulván, egyelőre a hajóhad szaporításának kérdése is elejtetett. Szóval a hajóhad dolgában hosszabb csend állott be, úgy hogy a Belgrád visszavételének dicsőségében osztozó 10 dunai gálya további sorsáról sok ideig a bécsi hadügyi levéltárban is teljesen hiányzanak a hivatalos értesítések. Csak a dunai sajkásokról tudni, hogy 1719-ben urat cseréltek *Fehérváry Györgyben*, ki Esztergomi János után neveztetett ki a komáromi immár egészen elrácizosodott sajkások fővajdájává (Oberwaywoda militiae nationalis Csajkistarum). Fehérváry György e tisztét egész 1746-ig viselte.¹⁾

Évek múltán ismét fölharsant a harezi kürt kelet felől. Oroszország, III. Károly király szövetségese, 1736-ban a portával háborúba keveredvén, Ausztriát is, mely szerződésileg kötelezve volt segíteni neki, magával rántotta a háborúba. Savoyai Jenő herceg, a császári háznak s a birodalomnak e hatalmas oszlopa, ápril 21-dike óta nem volt többé az élők

¹⁾ A komáromi szerb község évkönyve.

között. Tanulmányait és újításait nem érvényesítheté többé a dunai hajóhadnál. 1736. évi szeptemberben La Merveille ezredes küldé a hadi tanács Belgrádba, hogy a kikötőben pihenő régi gályákat hadi készletbe tegye, s általában az al-dunai hajóraj mibenlétéről körülményes jelentést adjon. Merveille jelentésére nem maradt meg a hadi tanács a régi gályák fölszerelésénél, hanem újabb hajók építését is határozta, egyszersmind gróf Seckendorf altábornagyot az al-dunai hajókészlet újabb beható megvizsgálására és a szükséges fölszerelvények beszerzésére Belgrádba küldötte.

Seckendorfnak a hadi levéltárban találtató jelentéséből kitűnik, hogy a belgrádi hajóarmádia nagyon rossz állapotban volt, a hadi eszközök hiányosak s rendetlenek valának, a régibb gályákból egy sem találtatott többé, a Seestadt-Andersen féle gályák közül is csak a »Károly« és »Erzsébet« találtatott jó karban, de fölszerelés nélkül. 3 másik gálya pedig éppen javítási munkában volt. A »Károlyról« azt jelenti Seckendorf, hogy módfelett mély járatú és csak is az Al-Dunán használható; miért is Orsovánál a Duna elzárására kellene felhasználni. A többi hajók vízmélysége csak 3 lábnyi, s eléggé célszerűek is, 30 ágyút könnyen elbirnak. Ezeket, noha még munkában vannak, színtén Orsovára kellene küldeni; kijavíttatásuk és fölszereltetésük ott könnyebben megtörténhetnék, mert ott kevesebb a sürgős dolog, ellenben több a faanyag és munka kéz.

A hadi tanács határozatából 4 új dunai nagy gálya és 2 dán lapos fenekű dereglye építése vétetett foganatba. Építőmestereket a trieszti császári marinából, és minthogy azok a sok munkát nem győzték, még Fiume és Buccariból, Zeng és Velenczéből hozattak Bécsbe. A munka serényen folyt. A 4 gálya, melyeknek nagyobbika 40, a többi 36 ágyúra volt tervezve, július 1-ére elkészült s gróf Kollonics bécsi érsek által ünnepélyesen fölszenteltetett. Az egyik »*Sasnak*« (L' Aquila Imperiale) neveztetett el a Boldogságos Szűz szeplőtelen fogantatásának tiszteletére, a másik »*Oroszlánnak*« (Il Leone) szent Lipót tiszteletére, a harmadik »*Rozmárnak*« (Il Cavallo Marino) szent József tiszteletére, a negyedik pedig »*Acsának*« (Il Tritone) szent Mihály arkangyal tiszteletére. Az új járóművek parancsnokságával tervezőjök, *Marchese Pallavicini* bízott meg. Alatta szolgáltak az egyes gályákon mint hajókapitányok: az ifjabb *Asseman* a bécsi hajógyár felügyelője, *Campitelli* és *Chevalier Leaumont* máltai lovagok, *Foglieta* és *Canali* génuai hajókapitányok. Matrózokat és harcosokat a hajók kiszolgálására Hamburg, Liverpool és Génuából szerződtettek. Szükségeltetett pedig matrózokban és garnisonban minden hajón 300

ember, 1 fő- és egy alkapitány. 4 hadnagy, 3 gyalogos tiszt, 1 tüzértiszt, 5 lövészmeister (Bombardiers) és 10 közpattantyús. Az összes hajóármádia fentartásának havi költségei 24,000 forintban állapítottak meg.

Az újonnan épült 4 hadi gálya és a szintén most készült 4 vitorlás sarka júl. 3-án. temérdek nép jelenlétében, zeneszó és ágyúdörgés mellett indult el Bécsből Belgrád felé. Azonban az indulás ezen ünnepi hangulata nem menté meg őket a legsiramásabb sorstól. Alig haladtak pár lépésnyire, midőn a »Prater« alsó végén a homoktorlatokban megfeneklettek. Kinos helyzetökből öt nap múlva nagy erőfeszítéssel menekülhettek csak. Pallavicini kénytelen volt a külföldi hajólegénységről lemondani s helyettök hazai hajónépet szerződtetni, kik a tengeri hajózáshoz mitem értettek ugyan, de annál jobban ismerték a Dunának minden zegét-zugát. Mindamellett a nagyobbik hajó Petronelnál másodszor is zátonyra jutott és öt heti ott veszteglése által újabb szomorú tanuságát adta annak, mily czélszerütlenek az e féle mély járatú s csakis tengerre való súlyos hadi hajók még nagyobb folyamokon is. — és mennyire helyén lett volna Savoyai Jenő herezeg tanácsát követni, ki az óriás gályáknak a Dunáról eltávolítását már évekkal ezelőtt élénken sürgette.

Ez alatt az Al-Dunán Orsova megerősítésén munkálkodott a királyi hajóhadnak Belgrádban állomásozó egyik osztálya. Assemanu kapitány a »Károly« és »Erzsébet« gályákkal 1737. évi ápr. 14-dikén alávitorlázott Orsovára és elzárta a Dunát. Belgrádon még két teljesen felszerelt hadi gálya maradt vissza, azonban hajólegénység nélkül. Később a Pallavicini hajórajja is oda érkezett, de a hadjáratban egyéb haszna nem volt, mint hogy Belgrádban horgonyt vetett és mindvégiglen helyben maradt a város őrizetére. De az admirál. gróf Pallavicini, nem maradt Belgrádban a hajóknál. Bécsből parancsolatot kapott, hogy haladéktalanul Orsovára sietvén, az ott állomásozó két gályát készítse föl harczképesre és siessen velök Viddinbe. Az admirál augusztus 16-dikán érkezett Viddinbe és legott hadi állást foglalt gályáival meg a sajkásokkal az azon nap elkészült prisztoli hajóhid mellett, hogy azt fedezze. Ütközetre nem került a dolog. A hajóhad gyengének érezvén magát, nem merte Viddint megtámadni, sőt Seckendorf tanácsára visszavonult veszélyeztetett állásából. Ez a visszavonulás víz ellenében sok nehézséggel járt; a hajókat valamint a Duna hidját vontatni kellett fölfelé. A törökök pedig mindenütt nyomukban voltak, és bár mindenütt visszaverettek, a hátrálás

1) Meynert: Gesch. d. Kriegswesens. IV. k. 66—69. ll.

nehézségeivel bajlódó császáriaknak mégis fölötte sok kárt és nem kevesebb kellemetlenséget okoztak. Radojevácznál 13 török ágyúnaszáddal kellett megküzdeniök. Az ellenség 3 járóművét veszve csak akkor hagyott fel az attaquirozással, midőn már a császáriakban elég érzékeny károkat okozott. Szept. 29-én a »Károly« ellen intézett támadást 19 török sajka; de ezek is, noha a partról segélyezve voltak, az esthómály bekövetkeztével elhátráltak. Szept. 30-dikán ugyancsak a »Károlyt« támadta meg 9 török sajka az Osztrova szigetnél. A hajó fegyveres népének és a sajkásoknak ekkor is sikerült az ellenséget rövid idő múlva elűzni a láthatárról; de néhány matróz most is halva maradt.

Nagyobb bajt okozott az ellenség ezen megghiúsult támadásainál a Duna csekély vizállása. Midőn a császáriak, számtalan nehézségek leküzdése után s folytonosan harczolva, elvégre a Vaskapuig elvergődtek: megdöbbenve látták, hogy a Vaskapu zuhatagjain a fölmeredező sziklák miatt lehetetlen keresztülhatolniok. Lebocsátották tehát horgonyaikat a Bek nevezetű szigetnél, egy órányira Orsova alatt, abban a szándékban, hogy a gályákat, melyeknek kiszolgálására néhány sajkát is ott fogtak, a sziget kikötőjében kiteleltetik. Ez a szándékuk nem mehetett teljesedésbe. Az ellenség már november 10-dikén fölvezette hajóhadát a sziget közelébe, s vizről és szárazról oly hevesen bombázta a császáriakat, hogy nem maradt egyéb hátra, mint lehető gyorsan elsüllyeszteniök a »Károlyt« és »Erzsébetet«, aztán pedig sajkákra ugrálva megfutamodniok Orsovára, a szigetre tolakodó ellenség elől.¹⁾

Az osztrák csapatok minden ponton hátrányba jutottak, és az illetők örvendhettek, hogy a fáradalmak s nélkülözések, valamint a betegségek miatt szánandó állapotba jutott sereget az idei hadjárat végén legalább császári területre, biztosságba hozhatták.

A téli fegyverszünetet nem csak a fenyegetett vidékek megszállására, várművek és erődök építésére s kijavítására használta a szorongatott bécsi hadi tanács, hanem a megrongált és csúful elhanyagolt dunai hajóhad gyors helyreállítása iránt is sürgős intézkedéseket tőn, annál inkább, mert ekkor még senki sem tudhatta: Belgrád vagy Temesvár lesz-e az ellenséges ostromlás célpontja.²⁾

¹⁾ *Hammer* (Gesch. d. osm. Reichs IV, 340.) tévesen állítja, hogy a »Károly« és »Erzsébet« hajók a törökök kezébe jutottak, kik azokat föléggették, előbb azonban az ágyúkat partra szállították. Ez az állítás a bécsi hadügyi levéltárnak erre vonatkozó emlékeivel ellenkezik és minden alapot nélkülöz.

²⁾ *Böhm L.*, id. m. II, 38. l.

Khevenhüller tábornagy, kit a hadi tanács Belgrád és Temesvár megvizsgálására küldött, hivatalos jelentésében igen szomorú képét tárja fel amaz állapotoknak, melyekben ekkor az al-dunai királyi hajóhadat találta. Khevenhüller írja: »A császári hajóármádia teljesen megromlott állapotban van, a tisztek és matrózok részint betegek, részint távol vannak, sokan le is köszöntek. A hajóhad fölött jelenleg egy a marinánál soha szolgálatban nem állott gyalogos kapitány parancsol. Lehetetlen tehát az Orsovára rendelt két újabb gályát felszerelni, ha csak La Merveille ezredes meg nem bizatik e munkával. A Bécsben épült 4 hadi gálya, az »Aquila«, a »Cavallo«, a »Tritone« és a »Leone« olyan rossz állapotban van, hogy a jövő évi hadjárásban éppen semmi hasznukat sem vehetni, mert darabokra szétbomlanak. Belgrádban elegendő fakészlet van, hogy belőle két egészen új hajó építtessék.«¹⁾

Egyidejűleg Pallavicini egy emlékiratot nyújtott be a hadi tanácshoz, melyben a dunai haderőre vonatkozó javaslatait, vezetésesen a császári hajó-escadrenak harcalképes állapotba helyezésére czélzó terveit előterjesztette. Szerinte szükséges haladéck nélkül egy szakértő tisztet Belgrádba küldeni, ki a legutóbb Bécsben épített 4 gályát jókarba helyezni és felszerelni képes; más különben ama gályák végképen el fognak pusztulni. A Vaskapunál elsüllyesztett »Károly« és »Erzsébet« hajóknak kiemelését is javasolja. »E hajókat — úgymond — nem lett volna nehéz megmenteni, ha Assemann kapitány az ő rendeletei szerint járt volna el. Az artilleriát és hajófelszerelvényeket Orsováról Belgrádba kell vitetni, hogy az ottani hadi hajók kikészítésénél felhasználhassanak. A hajók legénységét, mely Belgrádban és Triesztben még található, jobb bánásmóddal kell a szolgálatba visszaédesgetni. Eddigelé fizetésöket rendetlenül kapták, nem volt sem lakásuk, sem fűtőfájok, de sőt a betegeket sem akarták a kórházba fölvenni, sem ingyen orvosságokkal ellátni. Képzeltetni mekkora nyomornak van e szegény nép kitévé és mily türelmetlenül várja szabadulásának óráját! Ezentúl tehát pontosabban és jobban kell a hajólegénységet fizetni, sőt kegydíjak kiosztása által is megvigasztalni. Az a fizetés, a mit a tengerészek Triesztben kapnak, nem elegendő Belgrádban, hol drágább az élet, mint Triesztben. Szükséges továbbá — folytatja Pallavicini — Maltából, a Provenceből és a génnai tengerpartról tiszteket, altiszteket és legénységet a dunai hadi gályák számára hozatnunk. E helyeken megbízható embereket lehet találni. A franciaia udvart föl kellene kérni, engedné meg s mozdítaná elő titokban, hogy a

¹⁾ Bécsi hadügyi levéltár. Ad ann. 1737.

katonatoborzás az ő tartományaiban sikeresen eszközölthetésekk. A francia kormány megengedhetné, hogy a touloni hajóhad néhány tisztje s altisztje hozzájuk jöjjön szolgálni, természetesen mint »önkéntesek«, nehogy oka legyen a portának e miatt megneheztenie Franciaországra. Hasonlóképen a máltai nagymester és a génuai köztársaság is megkeresendők, hogy az egész keresztény világot oly közletről érdeklő nagyfentosságú ügyben ő felségének a császáruak törekvéseit hathatósan támogassák. A provenceiak, máltaiak és tengerpartiak Génuból Goróig a Pó folyón. onnan Triesztig a tengeren, Triesztből Laibachig tengelyen, végre Laibachból Belgrádig a Száván jöhetnének. Az erre szükséges költségeket valamely banktól kellene előlegezni. Az ekképen fölszerelendő 6 hadi hajóra kell 6 első kapitány, 6 alkapitány, 24 hadnagy és 24 altiszt, vagyis tengeri gárdista, a mikép őket Franciaországban nevezik. Mert a mostani hajótszti karunkból csak is 5 emberre lehet számot tartanunk. a többit mind újonnan kell szerződtetnünk. Altiszt és matróz pedig még 1200 szükséges, kik a most is szolgálatban levőkkel és az osztrák Littoraléből behivandókkal együtt mintegy 1500 főnyi hadtestet képeznek. Ennyi hajónép szükségeseltetik 6 gálya fölszerelésére, a katonai garnisonon kívül.«¹⁾

A hadi tanács nem fogadta el Pallavicini javaslatait. Fölöslegesnek tartotta a külföldi hatalmakkal kényes természetű s hosszadalmas diplomatai alkudozásokba bocsátkozni, egyszerűen csak matrózok és hajónép végett, a melyet idehaza is eleget lehetett szerződtetni; sőt még a megkivántató tiszti personális is bőven kitellett alkalmas és vizen képzett belföldi hadfiakból. Ellenben elhatározta az udvari hadi tanács a toskánai nagyherceg elnöklete alatt 1738. évi jan. 13-dikán tartott ülésében, hogy a császári és királyi dunai hajóármádiát megfelelően gyarapítani fogja. A Merveille ezredes által tavaly épített két gályán és a folyó éyben ugyancsak általa építendő másik két hadi hajón kívül még három hajót szerel föl a hadi tanács az 1738. évi hadjáratra; továbbá az elsúlyedt »Károly« és »Erzsébet« kiemelendők, és a mennyiben lehetséges, ezek szintén harcoképes állapotba hozandók. A haderőt a két Palla-

¹⁾ Memoire que continent les difficultés de former pour cette campagne un Armement sur le Danube, et les moyens qu'on pent encore employer pour avoir une Escadre de Vaisseaux de guerre en cas qu'on la trouvè necessaire. 1737. Dec. 15. « Ezen okmányhoz mellékelve ugyancsak Pallavicinittól és ugyanazon éyből: »Troisieme Memoire sur l'Armement du Danube.« Továbbá: »Projet pour faciliter l'Armement d'une Escadre de Vaisseaux sur le Danube.« E két utóbbi irat lényegeseb tartalma azonos az elsővel. (*Bécsi hadügyi levéltár.*)

vicini-féle hajón 396 matróz, a két belgrádi gályán 298, egy 8 ágyúra készülő kisebb új gályán 34, a másik két új gályán 454, mindössze 1182 matróz képviselendette. Ezeket jobbára magyarországi szlávok s határőrvidéki horvátokból vagy belgrádi szerbekből szedték. A határőrvidékről 34 zengi, meg egy csapat likai és otocsáni matróz vett részt e hadjáratban. Mindaányian harczedett és gyakorlott tengerész katonák, kik ez előtt az olasz hadjáratban és a Levanteban mint korzárok hadakoztak meg a Vukásovics zengi vajda, s a hatalmas Daničić zengi patriczius gályáin immár igen sok viharral és viszontagsággal megvív-tanak. Ezek most Zengben gyülekezének és ugyanazon nemzeti tisztjeiknek vezénylete alatt jelentek meg a belgrádi esatatóren, a kik őket egykoron saját bárkáikon Nápolyba és Rómába vezették vala.¹⁾ Megérkezésökkel Belgrádba jelentékenyen fölszaporodott ugyan a vízi erő, de még mindig nem volt elegendő. Minthogy pedig tényleg csak 802 matróz találtatott a dunai hadi gályákon: a még hiányzó 380 ember Hamburgból és Triesztből rendeltetett meg. A duuai hajóármádia parancsnokává gróf *Litters Lajos* ezredes neveztetett ki.

A királyi hadsereg összpontosításánál 1738. évi május 24-dikén a »Terézia« és »Ferencz« nevű gályákat Visniczára rendelé gr. Wallis tábornagy, s midőn a sereg Groczkánál a Dunán átkelt és a hajóhid szétszedetett, e két gálya kísérte azt fel Belgrádba. Onnan csakhamar Péterváradra, majd Becsére vitorláztak e hajók, hogy az előbbi helyen a Dunát, az utóbbin a Tiszát áthidalják.

Aug. 6-dikán két jól fegyverzett sajkát vezényelt Litters az Al-Dunára kíséretül 4 eleség-hajó mellé, melyek az orsovai helyőrségnek élelmi szereket szállítottak. Az ellenség által elfoglalva tartott Borsca szigethez közeledve, a török strázsák saját embereiket gyanították bennök és háborítlanul hagyták őket a sziget felé evedzni. Midőn azonban a sziget mellett gyorsan elhaladtak, a tévedésöket fölismerő törökök három fegyveres oranicza-dereglyét röpítettek utánuk, melyek közül a mieink kettőt fenéken találva, ügyüstől s emberestül elmerítettek, a harmadikat pedig visszakergették.

A császári derékhad aug. 15-dikén érkezett a kubini főtáborba. Az itteni dunai hajóhid felállításánál a Belgrádból érkezett »Károly«, »Ferencz« és »Terézia« hadi gályák segítettek, helyben maradván továbbra is a hid fedezetére.

Wallis fővezérnek szept. 26-diki jelentése szerint a hajóhad ismét nagy hiányt szenvedett matrózokban oly annyira, hogy a Szemendriában tanyázó törökök vízi járóműveivel nem

¹⁾ *Vaniček*: Specialgeschichte der Militärgrenze. II, 325. 1.

csak nem versenyezhet, de velök még csak szembeszállni sem bátor. A törökök egész Belgrádig futkároznak hajóikkal a Dunán, és nincs ki útjokat állná. A hadsereg szept. 28-dikán Belgrád alatt a Száván, majd a Dunán is átkelvén, a boresai táborban gyülekezék. A hajóhad Belgrádban maradt és úgy osztatott be, hogy két hajó a belgrádi hidat fedte, a négy másik hajó pedig a part hosszában ama helyeken állítatott fel, hol a várfalak leggyöngébbek valának, hogy azokat védjék. A bástyák ágyútelepei ismét a hajókat oltalmazták. A hajók csak a víz felőli oldalról voltak ágyúkkal ellátva.

Látnivaló, hogy a dunai hajóarmádiának az 1738. évi hadjárat alkalmával korántsem volt annyi sikere, hogy azt párhuzamba lehetne állítani a sok költséggel, melyet fölemésztett és a sok gonddal, melybe ellátása és kormányzása az államnak került. A sok siralmat és pusztulást okozott, de a császári fegyverekre nézve meddő hadjárat október végével befejeztetvén, hadseregünk téli szállásaira vonúlt. A víz ekkor oly sekély volt, hogy a hadi hajókat lehetetlen volt helyökből elmozdítani. Páncsovát meg kellett tehát erősíteni, hogy az ellenség egy őrizetlen pillanatban föl ne tolakodhassék Belgrád megrohanására.

A hadi tanács téli ülészsaka alatt elrendeltetett az eddigi 7 gálya fölszerelése és 12 ágyúnaszád építése.¹⁾ A Littoraléból és Génuból 600 matrónak szerződtetése iránt tétetett intézkedés; a gályák dolgozó legénysége a sajkások és szerbek közül került ki, a gyalogos katonaság, a hajófelszerelvények, ágyúk stb. Triesztből hozattak. A naszádokat Bécsben építették. A szükséges pénzt pedig a Littoralében találtató régi császári járóművek eladásából kapták.

Belgrád biztossága, sőt az egész campagne sikere érdekében főfontosságú dolog volt, hogy az ellenség hajóhada föl ne jöhessen a Dunán és hogy be ne hatolhasson a Dunaviczába, onnan meg a Tiszába. Mihelyest a török ezen előnyöket kivivhatná, a temesi részek is, azaz az egész Duna-, Tisza-, Marosköz legott hatalmába esnék, a dunai szabad közlekedés megakasztatnék, a mozlim csapatok pedig akadálytalanul törhetnének be Magyarországba. Kérdés, ha vajjon a császári had kimozdíthatná-e akkor erős állásaikból az ellenséges csapatokat?

A hadi tanács határozta tehát, hogy az ellenségnek a Dunán feltolakodását meg kell előzni és a folyamat Tachtáliánál, a hol az szűk sziklafalak közt szorong, el kell zárni a

¹⁾ Az »Aquila« 50, a »Cavallo Marino« 50, a »Leone« 50, a »Tritone« 48, a »St. Carlo« 50, a »St. Theresia« 18, a »St. Francisco« 16 ágyút kapott; a naszádok mindenike 14 ágyúval szereltetett föl.

Belgrádban harczkészen álló 7 gályával. A partokat ama helyen magas, meredek hegyek képezik; az ellenség nem képes oly könnyen ágyúkat vontatni föl egész a víz széléig.

Június 18-dikán Péterváradra érkezett a Bécsben épült 6 új ágyúnaszád: a »*St. Carlo*«, »*Francesco*«, »*Theresia*«, »*Katharina*«, »*Francesco de Paula*« és a »*St. Stephan*«. Csinosan kiállított karsú, fürgé hajócskák voltak, melyek mindenikén 50—50 máltai fegyveres vitéz foglalt helyet, egy máltai lovagnak parancsnoksága alatt. Három napi pihenőt tartva és szabad idejüket víg mulatozásokkal töltve Pétervárad ős falai közt, 21-dikén megkezdték szolgálatukat és őrzőjára küldettek egész le a Moraváig. Ugyanaz nap a fent említett Campitelli kapitány két sajkával Belgrádba érkezett, hogy gróf Pallavicini tábornoknak, kit a hadi tanács ismét a dunai hajóhad mellé küldött, jelentéseket tegyen. Pallavicinit azonban már nem lelő Belgrádban; a tábornok 19-dikén egy gályával és 4 ágyúnaszáddal őrzőjára vitorlázott Groczkára, 3 mértföldnyire Belgrádon alól.

21-dikén jelentés ment tőle Belgrádba, melyben hírül adja, hogy nem messze Groczkától nagy sereg török hajó és sajka horgonyoz, a parton pedig török gyalogos és lovas csapatok vonódnak Groczka irányába s a csapatokat málhás szekerek hosszú sora követi. A tábornok jól sejté, hogy az ellenség Groczkánál megütközni készül. Az ütközet másnap júl. 22-én ment végbe, szárazon is vizen is. Hét órai harcz után szárazon a nagyvezir részére dőlt el a győzelem, sőt Neipperg tábornok gyors megérkezése nélkül az egész császári sereg talán teljesen szétveretett volna. Több mint 10,000 ember veszteséggel Wallis fővezér Belgrád sánczvonalai mögé menekült. Sikertelenebb volt a császári vízi erő esatája. A vízi erőt Pallavicini vezényelte és oly szerencsésen esapott össze a török sajkákkal, hogy azok meghátrálni kényszerültek. Nehány török sajka lövést kapván, a vízbe merült.

Groczkáról Ó-Mirjevóba követé Pallavicini hajórajja a sereget. A gályák a tábornót oldalvást foglaltak állást, de másnap már Belgrádba kellett vitorlázniok, mert híre futott, hogy a nagyvezir Nis felől közeledik Belgrád felé. Leumont egy gályával, Foglieta és Canali két ágyúnaszáddal júl. 25-én a Temes torkolata előtt vetették ki horgonyaikat. Ezt az állást gróf Wallis kívánta, annak daczára, hogy ismételve figyelmeztette lón Pallavicini által amaz állás veszedelmes voltára. Pallavicini legott belátta, hogy e hajókat a törökök, a mint Belgrád alá érkeznek, körülveszik és elfoglalják. Ajánlotta tehát a tábornagnak: rendelné el, hogy a temesi hajóosztály beljebb vitorlázzék a Temesbe egész Jabukáig, a hol veszedelem nélkül

el lehet és a Temest zárva tartja. Wallis azonban nem engedett a kérésnek, azt hozván okúl, hogy temes-torkolati állásuk által a Dunát is védik ama hajók. De csakhamar bebizonyult, mennyire téves volt a tábornagy okoskodása. Július 27-dikén, mikor a török had Belgrádba megérkezett és a Szávától a Dunáig tábort ütött, a török hajóraj, 50 fégálya és temérdek sajka, háborítlanul úszott fel a Dunán a jobbpart hosszában, egészen a vár alá a nélkül, hogy a máltaiak három szerény járóművét ott a túloldalou figyelmére méltatta volna.

A többi császári hajók közül kettő a várfoki ágyúk oldalma alatt a belgrádi kikötőben volt a dunai hajóhid őrizetére, egy pedig Szurdoknál állott. Ott állt ugyan Belgrádban még 7 gálya, de egyik sem volt tökéletesen föllegéyezve, mert legénységök közül 700 ember a kórházakban sínylődött.

Nem csoda tehát, ha ilyen körülmények közt csakhamar bekövetkezett az, mitől az előrelátó Pallavicini már hetek óta félt. Ugyanis a törökök értesülvén a Temes torkolatában horgonyzó három császári hajónak rendeltetése felől, augusztus 6-dikán, midőn a császári had Jabukáról fölkerekedett és Tomasoócz alá ment táborozni, parti ágyútelepet állítottak fel a Duna jobboldalán, szembe a Temes torkolatával, és segítségül véve sajkáikat is, a máltaiak hajóit a túlsó parton oly heves kereszttüzbe fogták, hogy Leaumont kénytelen volt felhagyni a védekezéssel, és katonáival együtt a réteken keresztül Belgrádba menekülni. Mielőtt távozott, a hajókat légbepölytette, nehogy az ellenség kezébe essenek. A hajók 90 ágyúja mindazonáltal török zsákmánynya lőn. Aug. 10-dikén a belgrádi hajóhid is szétbontatott, a fedezetére volt két hadi hajó a sziget és Viziváros védelmére a Száva torkolatába vezényeltetett, a többi hajók pedig Bellegisre küldettek, hogy a szurdoki hidra vigyázzanak. Belgrádon, a Zimony- és Belgrád közti Dunarészen, *Azuresics* ezredes fővajda maradt a komáromi sajkásokkal, kik aug. 11-dikén két török gályát vitézűl megostromoltak és fölégettek.

Belgrádot aug. 13-dikán kezdte lődözni az ellenség. A vár parancsnoka gróf Succow altábornagy a Viziváros felől féltette legjobban a várat. Követelte tehát Wallistól, hogy a császári hajóarmádia teljes erővel részt vegyen a védelmi harcban; mert ha a vízi erő elvonatik a vár alól, Belgrád három napig sem fogja magát tarthatni. Ismeretes, hogy e rémjelentés, melyhez hasonlókat nagy számmal küldözgetett a lomha és tehetetlen várparancsnok Wallis hadi szállására, túlzáson alapúlt; mindazonáltal kétségtelen, hogy a vízi erőnek szaporítása csak előnyére leendett nem csak a várbeli helyőrségnek, de az összes hadműveleteknek is. Pallavicini az ő két gályájával

a Száva torkolatában maradt tehát, kijelenté azonban, hogy egyéb segítség nélkül ott csak addig tarthatja magát, míg az ellenség a Szávát át nem hidalja s a zimonyi oldalra be nem tör; mert mihelyest ez megtörténnék, az ellenség szárazról a császári gályák hátába kerülne s a visszavonulás vonalát Zimony felé átmetssené. Ez esetben a két gálya s a sajkások osztálya ugyanabba a szerenesétlen helyzetbe jöhetne, melyben Leumont hajói valának a Temes torkolatában.

Szerencsére ez az eset nem következett be. Aug. 18-dikán Neipperg, főhatalmazással ellátva, békealkudozások végett a nagyvezir táborába ment s 1739-ben szept. 18-án megkötötte a csúfos belgrádi békét, mely szerint Szerbia és az egész osztrák Oláhország, az új-orsovai sziget és vár a porta birtokául ismerettek el. A császári hajóhad, melynek egy része ekkor Bellegisen volt, Péterváradra paranesoltatott vissza. Az összes hajólegénység és fegyveres nép, mely ekkor — a sajkásokon kívül — a dunai flottán alkalmazásban volt, 2689 emberből állott.

Ezentúl félszázadon át mi sem adta elő magát folyami haderőnk történetében, a mi hadi szempontból valami jelentőséggel bírna. *Annál nevezetesebb az utolsó epochális változás, mely a magyarországi vízi haderőt eddigi formájából végkép kivetkőztette és egészen új alapszervezettel és jelleggel ellátta.*

Az utóbbi török hadjáratok alatt sajnos veszteségek és többrendbeli kudarcok árán elvégre arra a meggyőződésre jöttek a bécsi hadi tanács bölesei, hogy egy állandóan organizált vízi haderő nélkül egyöntetű és következetes hadműködés egyáltalában lehetetlen. A különféle álürügyek alatt eltörpített belföldi sajkás csapatunk, daczára az ő alárendelt függő helyzetének, mind a vízi hadakozás mesterségében, mind az ellenség fortélyainak és folyóink természetes alkatának alapos ismeretében, mind végtére a cordonszolgálat végzésében is hasoulíthatatlanul nagyobb eredményeket tudott felmutatni az utóbbi hadjáratok alatt, mint ama külföldi idegen matrózhad, mely a török hadakozáshoz nem értett. folyamainkat sehogyszem ismerte, éghajlatunkat el nem viselheté és az ágyúk rengetegével megrakott vízi szörnyetegeit, melyek nem folyókra, hanem a magas tengerre valók voltak, mozgatni nem tudta. Belátták, hogy nem mind rossz az, a mi régi; valamint nem okvetetlenül jó, a mi új. Hajdan a király-naszádosok vitéz testülete, bár nem rendelkezett is egeket hasogató bateriákkal és óriás tengeri gályákkal, és bár többnyire sanyarú nélkülözéseknek volt kitéve, egészen tekintélyes hatalmat képviselt folyamainkon, sőt nem egyszer dicső hadi tényekkel tüntette ki életrevalóságát. jelentékenyen hozzájárulván ahhoz, hogy a hódító ozmán áradat még messzebbre nem terjeszté dermedt uralmát a

többi Európába. Az örökös együvé tartozandóságnak érzete, az élénk családias közszellem, melyben a naszádosok nevelkedtek s melyet egymás közt jó- és balsorsban ápoltak; a semmi más által nem pótolható tudat, hogy önhazájokért, saját véreikért és ama földbirtokért katonáskodnak, szenvednek és harcznak, mely őket s maradékaikat táplálja; továbbá még az a fontos körülmény, hogy az adott körülmények szerint különböző helyeken ugyan, de mindig a török végekhez közel laktak: ebben rejlett a csodálatos büverő, mely a naszádosok hajdani intézményének értékét a későbbi osztrák kísérletű hajóhadak értékénél sokkal magasabb színvonalon tartotta meg.

Azt határozták tehát Bécsben, hogy lehetőleg vissza kell térni a régihez, és megtartva abból a mi jó volt, az ország folyami hajóhadát, megfelelően ugyan a kor jelen követelményeinek, de a régi nemzeti institutiók alapján kell újjászervezni, főleg a német pontonierek mintájára.

A tanácsot erre báró Engelshofen Ferencz Lipót tábornagyszernagy és bánsági kormányzó adta Bartenstein miniszternek. Bartenstein ez időben éppen a szerb telepítvényesekkel és a Duna mentében felállítandó állandó határőrvidékkel volt elfoglalva. Felkarolta tehát az eszmét és a hadi tanács által fölterjesztést tett Mária Terézia királynőhöz, hogy az Al-Dunán, hol hajdan is hajós telepek örködték az ország épségére, állandó sajkás kompániákat létesítsen. Egy ilyent próbaképen 1747-ben Kupinován, a péterváradi ezred kerületében, már létesített a hadügyi kormány, és az nagyon jól megfelelt feladatának. *Javasolta tehát, hogy azon sajkások, kik továbbra is szolgálni óhajtanak, Komárom, Esztergom és Győr vidékéről, a hol a török határoktól való távolság miatt immár semmi jelentőséggel sem bírnak, letelepíttessenek Bács-Bodroy megyébe, a Duna, Tisza és a nagy római sánczvonal által képezett al-dunai háromszögbe. Ez a termékeny terjedelmes föld a sajkások közt osztassék fel, és a dunai határőrvidékhez kapcsolva, külön sajkás kerületet képezzen katonai joghatóság alatt. Ide helyeztessenek át a kupinovai sajkások is.*

Kedvező alkalmú kínálkozott e terv keresztülvitelére az I. Lipót idejében életbeléptetett Tisza-marosi szerb határőrvidéknek feloszlatása, illetve annak bekebelezése az anyaországba. Az 1741. évi 18. törvényczikk értelmében teljesítvén Mária Terézia a nemzet régi óhajait beleegyezett, hogy a Tisza-marosi határszélek, nevezetesen a Bács-Bodrog, Csanád, Csongrád, Arad és Zaránd megyékben létező katonai helyek az ország testébe visszakebeleztessenek. 1747-ben regnicoláris bekebelezési bizottságot nevezett ki, melynek tagjai voltak a királynő részéről gr. Grassalkovics Antal kamaraelnök, egyszersmind a

bizottság elnöke, báró Engelshofen, gr. Draskovics Lipót, báró Wücher és Redl József; Magyarország részéről a nádor kijelölése folytán Károlyi Ferencz és Tersztyánszky János. E bizottság 1747. évi szeptember elején megkezdvén működését, három év alatt a sajkásoknak szánt területre vonatkozó előmunkálatokkal is annyira elkészült, hogy a bekebelezés művelete folyamatba tételhetett. 1750-ben augusztusban írta a királynő a bizottság elnökének: »*Resolvo incorporationem Confiniū integri, tum Tjibiscani, quam Marusiani, exceptis tantummodo Locis necessariis pro duabus Compagiis Csajkistarum, secundum numerum illorum a me determinatum.*« Együttal elrendeli a királynő, hogy a bizottság Grassalkovics gróffal és Engelshofennel újból utazzék le a bekebelezendő részek s az alakítandó két század számára kiszemelt területek színhelyére, s ott előbb a szükséges helyeket királyi és kamarai mérnökök által fölméretvén, eszközölje a visszakapcsolandók hivatalos átadását. Ha a sajkások számára elkülönített terület elhelyezésükre elégséges nem volna, ez esetben más szomszéd helyek is osztassanak a sajkások kerületébe; s viszont, ha annyi térre szükségök nem lenne, Kóvil maradjon a megyei hatóság alatt.

A bizottság az alsó Tisza jobbpartján kezdé a bekebelezést. A sajkások számára a Duna és Tisza összefolyásánál hat községet szakított ki a bizottság, nevezetesen *Titelt, Lokot, Gardinoráczt, Villóvát, Mosorint és Zsablyát*. E községek 1752. évi márcz. hó 29-dikén kelt királyi határozattal azonnal kivették a megyei jurisdicchio alól és egyelőre kincstári kezelés, 1763. máj. hó 1-től kezdve pedig katonai joghatóság alá helyezték. A lakosságnak tudtára adatott, hogy kijelölt határidőre nyilatkozzanak: kik akarnak mint sajkások katonai szolgálókat teljesíteni és helyben maradni, vagy átmenni a polgári kerületekbe? A sajkás tisztek, kik előtt a dunai hajóhadnál alkalmazva voltak és most a polgári állásba átmenni kívántak, szabadon teheték azt, sőt ő felsége nevében s kegyelme jeléül biztosítottak, hogy a kik nem nemesek, taksa nélkül nemességet fognak nyerni s részökre, az általok választandó helyeken, örök birtokjoggal »curiák« fognak kimetszetni. A szolgálatban maradt többi nem tiszt sajkások mindnyájan 10 évre egy-egy jobbágytelket kapnak, korlátolt beépítési joggal. A sajkásoknak szánt eddigi territorium 2 négyszög mértföldnyi, vagyis 6564 holdnyi területet foglalt el.

Mária Terézia mindezen intézkedéseit udvari rendeletek által eszközölte, s eljárásáról szóval sem értesíté az 1751-ben egybehívott országgyűlést. A rendek, habár a Tisza-marosi részeknek immár végrehajtott bekebelezését megelégedéssel vet-

ték, más részről nem fojthatták el a miatti bosszankodásukat, hogy a bekelezési ügy lefolyása, e közt az ország vízi haderejének mikénti elhelyezése felől, illetékesen nem értesítettek. A június 21-diki ülésben fölvetették tehát a rendek e kérdést, sürgetvén, hogy az országgyűlés mindenekről, melyek tudta nélkül történtek, szabályszerűen értesíttessék. Erre Monyorókeréki gr. Erdődy György alnádor fölemelkedvén, csak élő szóval adta elő a történeteket. De az ő hézagos előadásával a rendek nem voltak megelégedve; miért is a jún. 23-diki ülésben újból napirendre hozták a dolgot. Ekkor maga gr. Károlyi Ferencz, ki a be- és kikelezési munkálatoknál az alsó Tiszán és a Maroson részt vett, beszélt el az ügy lefolyását. Azonban a rendek még evvel sem voltak megelégedve, hanem követelték, hogy a relatio annak rendje szerint írásba foglaltassék s úgy terjesztessék az országgyűlés elé, mit aztán Károlyi és Tersztyánszky meg is tettek.¹⁾ Erre aztán a rendek azokra nézve, a mik a sajkásokra vonatkoztak, megnyugodtak s hallgatag beleegyezésüket adták.

A mi magát a sajkás népet illeti, arra Bartenstein kizárólag a szerb nemzetiségűteket ajánlotta a királynőnek, ki kettős hasznót akarván elérni a sajkásokkal, követelte tőlök, hogy a katonai szolgálatokon kívül bizonyos adózásokat is fizessenek az aerariumnak. Ezen adózásokat a Tisza-marosi határörvidékre telepített szerb jövevények kezdettől fogva megszokták; ha tehát a régi adókat mostani új állapotukban is fizetni fogják, az aerarium követelése nem lesz szokatlan és elkedvetlenítő dolog. *Minden sajkásra 12 hold szántóföld és 8 hold legelő esvén,* a királynő e földek adójából annyi jövedelmet remélt, hogy legalább részben fedezhesse belőle a költségeket, melyekbe a sajkások fentartása a kincstárnak került. Minthogy továbbá a régi komáromi sajkások sajtájokból tartoztak sajkáikat építeni és fentartani: még azt is kívánta a királynő, hogy sajkáikat ezentúl szintén ők építsék és javítsák.²⁾

Ezen újítások, melyekhez hajóhadunk öregebb vitézei már nem akartak többé alkalmazkodni; továbbá a félelem a bizonytalan jövőtől, mely annál inkább aggasztá őket, mert híre járt, hogy a külföldi hatalmakkal különféle háborúba bonyolódott fejedelemasszony szükség esetén a sajkásokat terhes gyalog szolgálatra is fogná alkalmazni külföldi hadjáratainál: arra birták a sajkás tisztek idősbjeit, de a legénység közül is

¹⁾ V. ö. *Szentkláray*: Száz év Dél-Magyarország újabb történetéből. I. k. 160—175. ll.

²⁾ A sajkás kerülettől béke idejében bekövetelt királyi adó 3637 frt 36 krt tett ki. Ellenben jövedelmet élveztek az italmérés, a mosoriúi révűán, a malmok s a görög- és czigány taksák után.

igen számosakat, hogy igénybe vevén a királynő nagylelkű ajánlatát, katonai állásukat elhagyják és a polgári életbe visszavonuljanak.

Ezek közt volt a komáromi sajkások utolsó fővajdája: *Fehérváry László*, az utóbbi török háborúban új-kobilai palánkkapitány, 1746. óta pedig sajkás fővajda, ki még gyermekkorában. I. József alatt kezdvén katonáskodását, összesen negyven évet töltött vizen az uralkodóház szolgálatában. A cancelláriához benyújtott folyamodványában, melyben nemességet és donatiót kér, hivatkozik a királynő azon ígéreteré, mely szerint a volt sajkás tisztek, kik az új állapotokkal megbarátkozni és mint sajkások tovább szolgálni nem akarnak, taksa nélkül nemességet és az általok választandó helyeken örök birtokjoggal egybekötött curiákat kapnak. ¹⁾ Mária Terézia 1751. évi jún. 6-dikán állítja ki részére a magyar nemesi oklevelet, megnemesítvén egyszersmind gyermekeit: Pétert és Lászlót, Mária-t, Évát, Juliannát és Rózát, valamint azok törvényes utódait. Nemesi curiát és földbirtokot »pro exigentia necessitatis« Uj-Kobilán (Kovil, az ősi Francovilla a Duna balpartján, Karlóczával szemben) Bács vármegyében kapott, a hol családjával együtt állandóan letelepedett. Családi czimere: a paizs kék mezéjében, zöld téren, fehér ménen ülő magyar vitéz vörös dolmányban, kék nadrágban, sárga esizmában s prémes vörös fővegben; oldalán fekete bőrrrel bevont rezes kard hüvelye lóg, bal kezében a kantárt és egy török fejet, jobbában kivont kardot tartva. A paizs fölötti sisak koronájából hasonló öltözetű (gyalog) vitéz nyúlik ki, kivont kardja hegyén török fejet mutatva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös. ²⁾

Az új sajkás kar katonai szervezésével a péterváradi ezred parancsnoka, *Matthesen András* ezredes és *Garzuli* hadbiztos bizattak meg. Kisegítőül beosztott hozzájuk *Stanisavljevics* péterváradi őrnagy. Azonban a fent említett hat helységben eszközölt lélekösszeírás szerint e községekben mindössze csak 1679 férfi találtatott. Ilyen gyér férfi lakosság mellett egyelőre

¹⁾ »Postquam Sma. S. Caes. Regia Majestas ad exigentiam Articuli 18. de Ao 1741. locorum antehac militarium tam Tybiscanorum, quam Marusianorum reductionem et incorporationem, insimul etiam benigne resolvere dignata est, ut locorum illorum officialibus, consideratione eorum meritorum ac statum provincialem amplectentibus, Armales Litterae gratis expedirentur: ideoque et cum ego iam a 40 annis Aug. Domui Austr. fideliter servivissem, nec non statum provincialem elegendissem, — ex eo Ex. R. Cancell. H. A. submississime exoro, quatenus pro me, meisque liberis iam natis et nascituris, et eorum descendentes utriusque sexus Litteras Nobilitares cum armis gratiose expediri curate dignaretur.« (*Magy. orsz. letr.*)

²⁾ Scut. gentil.

nem lehetett többet *három század sajkásnál* felállítani. Mathesen megalakította tehát: a) a *mosorini századot* Mosorin, Villova és Gardinovacz községekkel; b) a *zsablyai századot* magával Zsablya községgel; c) a *titeli századot* Titel és Lok községekkel. A *három század sajkás legénysége 431 emberből állott*. Ez volt a később megerősödött új szervezetű sajkás hadnak kezdete és kiinduló alapja! Néhány év múlva szaporodott a sajkások létszáma új colonisták által, és sikerült az egész ezredet életbe léptetni.

1764. évi május 14-dikén kinevezte a királynő *Stanišácljevičs* számfőlötti péterváradí őrnagyot az új szervezetű sajkás kar első parancsnokává. Ő hirdette ki az ezen évi ápril 20-dikán kelt hadi Regulamentumot, mely a királynő akaratából a sajkások szolgálatát, katonai gyakorlatait, élelmezését és fűlszerelését, fegyelmi és büntető eljárását stb., az előbbentől eltérő modorban szabályozta.

E Regulamentum értelmében a sajkás ezred közvetlenül a péterváradí várparancsnoknak, közvetve a szlavon-szerémi katonai főparancsnokságnak rendeltetett alá; az előbbinek, mint a sajkásezred ezentűli tulajdonosának. Vizi szolgálata tekintetében a bécsi hajózási főhivatallal is viszonyban állott.

Az ezred létszáma egyelőre négy században állapítottnak meg, de — mint mondva volt — most csak három lett felállítva. Minden század 3 teljesen fűlszerelt sajkát kapott. A királynő elejtette azon kívánságát, hogy a sajkások önmagok szerezzék be hajóikat és hadi fűlszerelvényöket.

Az ezred parancsnoka mellé 3 kapitány, egy hadsegéd, 4 fő- és 8 alhadnagy neveztetett ki. Vizi szolgáltnál a tisztek akképen osztattak be, hogy minden sajkára egy-egy tiszt jutott parancsnokul. Volt azonkívül minden sajkán 1 altiszt mint kormányos, 1 ágyúmaster, 1 pattantyús, 2 csákányos és 32 — 34 evezős. A hajóhad ezen létszáma háborúban és békében mindig ugyanaz maradt.

Tartoztak a sajkások a Dunán, Tiszán és Száván közlekedő császári hajókat egyik állomástól a másikig elkisérni, menetöket előmozdítani és élelmeztetésökről gondoskodni, a tisztektől lefelé évenként bizonyos időt a sajkákon, majd felváltva a gyalogos katonai szolgálatban eltölteni és e két fegyvernemben a megkívántató ügyességet megszerezni. Minden sajka parancsnoka rapportra ment a főparancsnokhoz, valahányszor horgonyait fűlszedte, vagy valamely feladatát bevégezte. A főparancsnok közölte a hozzá érkezett felsőbb rendelkezeteket a tiszti karral. Ha a sajkások rablók, vagy csempészek nyomára akadtak, kötelességök volt rögtön hajóra szállni és utánok czirkálni, lehetőleg elfogni őket, dugárnikat pedig elko-

bozni. Mikor a sajkaparancsnok az ő örterületén kívül észlelt valamely tolvaj vagy csempész vállalatot, legott jelentette azt a legközelebbi sajkás tisztnek és a hajtásnál segédkezett neki. A tiszt, ki a jelentést tudomásul vette, szigorú felelősség terhe alatt és minden legesekélyebb késedelem nélkül azonnal indulni tartozott a kijelölt irányban. A sajkák és a főszerelvények jókarban tartásáért, valamint a szorgalmas kimerigetésért a sajkás tiszt volt felelős. Ha valamely sajka a parancsnok hibájából rongáltatott meg, azt az illető sajtát költségén tartozott helyreállíttatni.

Télnek évadján fölszedette a kapitány a horgonyokat, és a főparancsnokságnál tett előzetes jelentés után Péterváradra úsztatá fel az összes sajkákat, hol azok a hajóhid-hivatal által teleltetésre átvétettek. Tavasz közeledtével gondoskodtak a kapitányok, hogy a sajkák kijavíttassanak, a használhatatlan jároművek pedig újakkal kicseréltessenek. Márczius vége felé ismét a rendes állomás-helyeken voltak a sajkák. A lőszerokről, fegyverekről és ágyúkról az őrnagy és tüzérparancsnok számolt.

A Regulamentum kötelezé továbbá a sajkásokat, hogy háború idején a Dunán, Tiszán és Száván való szolgálataikon kívül még a monarchia határain túl is katonai szolgálatokat teljesítsenek mind vízen, mind szárazon. E kettős köteletségnek csak úgy felelhetek meg, hogy a hajózás és vízi hadakozás mesterségén kívül a gyalog katonaság hadgyakorlatait meg kellett tanulniok. Azonban tiltva volt a sajkást hadgyakorlatra szólítani be tavasszal vetéskor és őszzel aratáskor. Vetés és aratás után nyolcz napra kincstári élelmeztetésök kezdődött, azaz a kenyéren kívül minden napra még 3 krajczárt is kaptak. Táborozások alkalmával bővebb ellátásban részesültek.

Puskát és szuronyt az államtól kaptak a sajkások. Ruházatát, kardját, tölténytáskáját és egyéb főszerelvényeit mindenki a saját költségén szerezte be magának.

Fegyelmi és bűnügyi tekintetben a közönséges határőrvidéki katonai törvényeknek voltak alávetve és a péterváradai várparancsnokság joghatósága alá tartoztak. Másodfokúlag a főparancsnokság, harmadfokúlag az udvari hadi tanács ítelt. A polgári törvénykezés a sajkások kerületében szintén ugyanaz volt, mint a szlavon-szerémi határőrvidék többi ezredeinél.¹⁾

Alig lépett életbe a sajkások intézménye, már is tapasztalta a hadi kormány, hogy a hajólegénységnek fölötte csekély létszámával sem háborúban, sem békében célt érni nem lehet. Határozatba ment tehát az udvari hadi tanácsnál: meggyőzni a királynt arról, hogy a sajkásoknak engedélyezett terület gyér

1) *Vaniček*: Specialgeschichte der Militärgrenze. II, 111—120. II.

lakosságából lehetetlen annyi fegyverfogható egyént előteremteni, a mennyi a sajkás ezred szabályszerű létszámának teljes betöltésére szükséges, — és hogy a sajkások intézménye csak akkor fog a czélnak tökéletesen megfelelni, ha az ezred a többi határőrvidéki ezredek mintájára teljes számúvá tétetik és a hozzá kötött várakozásokat minden irányban kielégíteni képes leend. Mária Terézia 1769. évi június hó 2-dikán intézte el a fölterjesztést rendelvén, hogy a Tisza-marosi határőrvidékhez tartozott és a sajkás területtel közvetlenül határos községek közül még hat község, névleg: *Csúrog, Goszpoince, Szent-Iván, Felső-Kovil, Alsó-Kovil* és *Kács* a megyei jurisdictio alól kivétesse-nek és a sajkások kerületébe bekebeleztessenek. A sajkás zászlóalj a sor- és a határőrezredek közt a 77-ik számot kapta.¹⁾ E királyi rendelet még azon évi július hó 16-dikán hajtatott végre. Vele a sajkások földje a Tisza torkolata, az Alsó-Duna és a bács megyei nagy római sáncz között tetemes gyarapodást nyert. A nevezett községek újabb járulékából 1770. évi május 1-én a 4-ik sajkás század is felállítatott.

A bajor örökösödési háborúban két sajkás század vett részt és jelentékeny ponton-szolgálatok által tüntette ki magát. Teinienál ők hidalták át 48 lemezpontonnal az Elba folyót a nélkül, hogy csak egy utászt is segítségül hívtak volna. Roth sajkás főhadnagy hasonló vitéz tettet vitt véghez Lobkoviczon, hol az ellenség szemeláttára 18 fapontonnal igen rövid idő alatt szintén hidat vert az Elbán. Ezen ügyességgel szemben az utászok egyes osztályai oly lassúak és gyámoltalanok valának, hogy John utászezredes inkább sajkásokat használt a hidveréseknél, mint a saját embereit, mi bizonyára legszebb dícséret a sajkásokra nézve.

A haza határain kívül vívott ezen háborúk alkalmával a sajkások evedzték föl, és a háború befejeztével ismét le a Dunán a szlaven, az oláh-illir és a pétervárad határőr zászlóaljakat.²⁾ Stanisávlyevics sajkás parancsnok, ki az újjáalakított sajkás intézmény népszerűsítését és megszilárdulását saját tekintélyével és tapintatos eljárásával nagyban előmozdította és azonkívül az utóbbi külföldi hadviselés alkalmával is jeles érdemeket szerzett, 1770-ben alezredessé, 1775-ben ezredessé neveztetett ki Mária Terézia által oly hozzáadással, hogy továbbra is Titelben maradjon az általa kiválóan kegyelt sajkásainál. Stanisávlyevics 1783-ban elhalálozván, utóda lett a sajkások parancsnoki állásában báró *Hohenhausen* alezredes, ki már előbb magára vonta II. József császár figyelmét a saj-

¹⁾ A sajkások sorszámozása 1798-ban beszüntetett.

²⁾ *Vanickék*, id. m. II, 512. l.

kás zászlóalj és az államkincstár érdekében teljesített érdemes szolgálataival. Titelben csak rövid ideig, mindössze csak egy évig maradt. Temesvárra neveztetvén ki térparancsnoknak, ezen állását is csak 1786-ig viselte, midőn Bajorország szolgálatába ment át. Utána *Naquart* őrnagy lett a sajkások parancsnoka, és maradt 1788-ig, midőn szintén Temesvárra helyeztetett át alezredesi és térparancsnoki minőségben. Utódává lett *Titelbergi Redange* őrnagy, későbbi ezredes, kit hadi érdemeiért nemességgel jutalmazott II. József császár. ¹⁾

Redange parancsnoksága alatt sokkal terhesebb föladatok vártak a sajkásokra. Az 1788. év a múlt század hadi eseményeit egy szerencsétlenül tervezett és kudarcra elvező végződött hadjáratral, a török háborúval zárja be. Ebben kellett részt venniök és kelletlen véráldozatokkal áldozniök az igazságtalan hadviselésnek. Kaunitz herczeg és Herbert konstantinápolyi osztrák nagykövet rábírták II. József császárt, hogy Belgrádot és a többi Dunán-túli várakat az Unnáig terjedő területtel együtt ragadja magához, egyszersmind szabadítsa fel a dunai és feketetengeri kereskedelmet. Az ezen ügyekben folytatott tárgyalások ellenséges sürölődásokat idéztek elő a porta és Ausztria közt. E sürölődásokat II. Katalin orosz czárnő bujtotatásai még inkább felfokozták, mindjobban siettetvén a háború kitörését.

1785. évi márcziusban már mind a két részről serényen folytak a hadi készülétek. Az 1787-dik év végén pedig a mi részünkről már 180,000 főnyi sereg volt összevonva Dél-Magyarországban, Erdélyországban és Horvátországban. A Dunán a sajkások és egy jól felszerelt flottilla látták el a hadi szolgálatokat. A sajkás zászlóalj tényleges létszáma ekkor 934 emberre emeltetett, kik mindannyian az 1770. óta épített és a Klosterneuburgban imént készült sajkákon voltak elhelyezve. Együtt volt pedig ekkor Titelben 2 kettős sajka, 2 ó- és 4 új egész sajka, 11 félsajka, 12 órsajka és 12 oranicza, összesen Redange őrnagy parancsnoksága alatt 43 fegyveres vízi járómű. A kettős sajkák nyolcz 3 fontos és két 1 fontos ágyúval, az egész sajkák hat 3 fontos, a félsajkák pedig 1 fontos ágyúval voltak ellátva. Az órsajkákon és az ugynevezett oraniczákon nem voltak ágyúk.

A nagyobb dunai flottilla fölött *Magdeburg* tábornok, mint az összes dunai hajóhad főparancsnoka vezényelt. A sajkások, bár tulajdon parancsnokuk volt, az egységes vezérlet czéljából szintén neki voltak e háborúban alárendelve. A flottilla összesen 23 hadi hajóból állott. Ezek közt voltak: 1. a »*Terézia*« fregátt négy 18 fontos, tizenkét 12 fontos, tizenhat 6 fontos s

¹⁾ Kurze Geschichte der kais. kön. Regimenten. II, k. 408 — 410. II.

nyolcz 3 fontos ágyúval és két 7 fontos taraczkkal; 2. a »*Ferdinand*« gálya tiz 12 fontos, négy 6 fontos és négy 3 fontos ágyúval; 3. az »*Erzsébet*« gálya nyolcz 12 fontos és négy 6 fontos ágyúval; 4. a »*Francesco*« gálya tizenkét 12 fontos, két 6 fontos és három 3 fontos ágyúval; 5. az »*Albert*« gálya egy 12 fontos, két 6 fontos és tiz 3 fontos ágyúval; 6. *négy ágyúnaszád*: a »*Fama*«, »*Fortuna*«, »*Constantia*« és »*Victoria*«, mindenik tizenkét 6 fontos ágyúval; 7. *hat ágyúdereglye* (Lancié Canonière), elnevezés nélkül, mindenik négy 3 fontos ágyúval; végre 8. *nyolcz úszó tüztelep*, mindenik négy 6 fontos ágyúval.

A csapatok közül a 8 egész sajkára 256, a 11 félsajkára 88, összesen 344 vadász volt kirendelve; az infanteristák közül beosztatott a sajkákra 4 tiszt, 10 altiszt, 318 közember, összesen 332 infanterista; az úszó tüztelepnél alkalmaztatott a gyalogságból 4 tiszt, 12 altiszt és 423 közlegény, összesen 439 ember. Ezekon kívül még 152 száraz tüzér is a sajkákra osztatott be.

A nagyobb dunai flottillánál, az egyes hadi hajók nagyságához képest, majd nagyobb majd kisebb volt a kiszolgáló és fegyveres hajónépesség is. A hajósok leginkább zalánkemeniek, bánovczeiek, kršediúniek, beskaiak, új-karlóczaiak, szurdokiak, palegisiek, bataniczaiak, poljevceiek és progáraiak valának. A »*Terézia*« fregátton, mely a hadjáratban részt vett összes hajók közt legnagyobb volt, három csapatban mindössze 72 matróz, 4 hajóapród, 3 tüzér káplár, 43 fő- és alpattantyús- és 1 puskaműves, továbbá a bombalövészek közül 1 alhadnagy és 4 bombalövész, a gyalogságból 2 altiszt, 40 közember és 60 vadász teljesíté a szolgálatot. Az ágyúnaszádok mindenikén csak 2 tengerésztsiszt és 55 matróz volt alkalmazva. Az úszó tüztelepek népességét egy-egy hadnagyon kívül összesen 240 tengerész matróz, 2 tüzértiszt, 2 káplár, 10 bombalövész, 30 köztüzér és 240 sajkás képezte. A flottatisztek Triesztből hozattak.¹⁾

A táborozó összes hadesapatok fővezére gróf Lascy tábornagy volt, ki mintegy 180 mértföldnyi hosszúságban állítá fel seregét az ország déli határain. A flottilla két szakaszra osztva a Duna, Tisza, Száva és a Temes fölött uralkodott. A kisebb szakasz Páncsova alatt a Temes torkolatánál állitatott fel. Volt benne 1 kettős, 3 egész, 5 fél és 5 úrsajka, továbbá 12 oranicza. Feladata volt a Temes folyót megvédeni az ellenséges invázióktól. A nagyobb flottaszakasz Zimonynál állott s feladata volt megakadályozni az ellenséges hajóhad felnyomulását a Dunán és őrködni Belgrád felé a Duna jobb és balága fölött.

¹⁾ *Vaniček*, id. m. III. k. 370.; és *Birago*: Geschichtl. Daten über die Donau Flottille. (Bécsi hadügyi levéltár.)

Ide tartoztak a »Terézia« fregátt, a gályák, ágyúnaszádok, ágyúderéglyék és a többi sajkák. Az úszó tűztelepek közül a zabresi Száva-híd felügyeletére 4 fordítatott, a másik 4 tűztelep a Temes torkolatába rendeltetett az ott állomásozó sajkás szakasz mellé. A sajkák általános feladata volt az előőrsi szolgálatnak és az őrzáratoknak végzése a Dunán éjjel és nappal, továbbá a nagy hadi hajók segítése támadó és védő ütközetek alkalmával.¹⁾

Osztirák részről az ellenségeskedések a törökökkel még a tényleges hadizenet előtt, 1787. évi december 2-dikán vették kezdetüket, egy a belgrádi vár ellen intézett, de már a kivitel előtt meghiúsult kalandos hadi vállalattal. A vállalat-hoz bizonyos Csardaklija János, belgrádi lakos, szolgáltatta a tervet. Ekkor ugyanis már sűrű közlekedés állott fen a túlparti szerbek és a Zimonyban tanyázó császári katonaság között. A belgrádi szerbek, kik a török járom alól minden áron szabadulni vágytak, szivesen nyújtottak a császáriaknak segítséget az ellenség megaláztatására szolgáló bármely vállalatukhoz. Csardaklija terve abból állott, hogy ő megszerzi a vár kulcsait és társaival együtt, egy előre kijelölendő éjszakán, beereszti a sajkákon megérkezendő császáriakat. Sikerült is Csardaklijának väszlenyomatok segítségével utánoznia a várkapu kulcsait. — S így minden készen lévén, az 1787. évi december 2-áról 3-ára menő éjjelen, elrejtőzött a Szukapi (vízi kapu) közelében, a melyen át az osztirákoknak a várba kellett volna lopódzniuk. A szerencsétlen kezdet kudarczában négy magyar ezrednek, az Eszterházy Antal és Miklós, a Gyulay és Ferdinand ezredeknek kellett megosztoznuk, melyek egy horvát ezreddel és a szükséges tüzéséggel hajókra szállva, Belgrád alá küldettek a csel végrehajtására. Alvinczy és Gemmingen tábornokok 300 emberrel, 22 ostromágyúval és az ostromhoz szükséges készletekkel előre mentek sajkáikon és decz. 3-dikán reggel sűrű ködben látatlanul Belgrád falai alá érkeztek. A vár még ekkor nem volt eléggé megerősítve. Alvinczynek pedig titkos emberei voltak a várban, kiknek közreműködésére számíthatott a vár megrohanásánál. Azonban a később érkező és a többi katonaságot szállító hajók a köd homályában nem láthaták sem Belgrádot, sem vehették észre a reájok várakozó társakat, — és így tovább vedvén, önkéntelenül egészen Páncsováig haladtak előre. Azokat, kik a vár alatt kiszállottak, a rájuk várakozó szerbek bebocsátották a kapun, és azonnal hozzá is fogtak a rosszúl őrzött török ágyúk beszegezéséhez. De Alvinczy hiába leselkedett a kirendelt többi

¹⁾ Bécsi hadügyi levéltár.

sajkák után. Vissza kellett tehát vonulnia a sikertelen kirándulásból. A felsülést később egészen másképp igyekeztek kimagyarázni az osztrák főtáborban és a kevésse megbízható hadi tudósításokban. ¹⁾

A hadizenet forma szerint 1788. évi február 9-dikén történt. A Duna balpartí oldalán felállítva volt császári csapatok parancsnokai, a túlsó parton táborozó ellenség parancsnokainak, kiki a maga részéről, külön is megküldék a hadizenetet. A mint így Papilla tábornok a viddini szeraszkiert értesítette és a vele szemközt állomásozó basának a háborút megizente, egyben mindjárt megrohanta az ilyen hirtelen támadásra készületlen Orsovát is, minden vérontás nélkül foglalván el a törökök e fontos dunai hadállását. A tábornok két hajót bocsátott a szabadon elvonuló török őrség rendelkezésére, melyeken nejeiket és gyermekeiket a málhával együtt elszállíthatták. Orsovát azonnal 400 császári szállta meg, míg gróf Wartensleben vezértábornok Drenkova és Fehértemplom között több török hajót vétetett el a Dunán. A többi császári hadtestek is, az egész hosszú harcsvonal minden pontján, megkezdték a támadást; mindjárt a hadizenetet követő éjjelen elszedték és az innenső partokra hozták át a török vízi járóműveket, hajókat, csolnakokat és dereglyéket, melyek a Duna és Száva mentében kezükbe kerültek. Gabrieli kapitány Gradistyénél szintén több török hadi hajót vett el az ellenségtől. Márczius 4-dikén Petrics János sajkás őrjáratra ment báró Alvinczy tábornokkal, a Zimony és Belgrád közti Duna-vonalra. Csolnakját az ellenség elfogta s a jaucsárok Petricsnek fejét vették. Eli Achmet török kém a belgrádi basának adta át a főt, azt hazudván urának, hogy az Alvinczy feje. A basa 100 dukáttal ajándékozá meg igazlelkű szolgáját, a holt főt pedig az ellenségen vett diadal jeléül a belgrádi várkastély kapujára szegezteté. ²⁾

II. József császár márczius 27-dikéu érkezett az akkor még Futaknál állomásozó főtáborba, s önmaga vette át a hadsereg fölötti fővezérletet. April 16-án előbbre vivé a főtábor a délről fenyegetett Duna felé, és 20-dikán Bánovczen, 24-dikén Zimonyban szállott meg. Ez alatt a törökök rohamot intéztek a mieink által megrakott Száva-sziget csúcsa ellen s szétrebbentették a töltésmunkákkal foglalkozó dolgos népet, kiket e riadalom után csak néhány nap múlva lehetett ismét összehozni. Márczius 6-dikán csoportosúlni kezdtek a belgrádi török hajók a Vizivárosban a kávéházak előtt, mit észrevevén gróf Kinszky

¹⁾ V. ö. *Szentkláray*: Száz év Dél-Magyarország újabb történetéből. II. f. 470. — *Kállay*: A szerbek története. I, 250—255. II.; és *Böhm*: Dél-Magyarország kül. történelme. II. k. 167. l.

²⁾ Kurze Gesch. der Regimenten.

tábornok, rendeletet adott szétüzetésükre. Mivel azonban a Száva nagyon megáradt és a víz a partokat elöntötte, sehol sem lehetett az ágyúkat biztosan elhelyezni s a tábornok rendeletét végrehajtani. S így a törökök másnap mintegy 800 emberüket evdzték át a Száván, megrohanták a »Cziglana« nevű csárdánál állomásozó 9 császári dereglyét, s hatalmukba ejtve e járóműveket, másodsor is szétkergették a töltésen dolgozó munkásokat. A császár kevésbe vette a belgrádi törökök e kicsinyes ingerkedéseit, melyek hol nyereséggel, hol veszteséggel, de majdnem naponként ismétlődtek. Ő most minden figyelmét Szabács bevételére irányozá, melynek birását főképp az okból tartotta fontosnak, mert e vár hadi központot képezett Szerbia s a Szerémség közt és az alsó Száván a hajózás fölötti uralmat is biztosítá. Ápril 2-dikán és 4-dikén egy erős előcsapatot szállítatott tehát át a Száván, hogy az a sereg átkelését fedezze. A hajók, melyek itt a katonaság átevezésekor használtattak, többnyire török hajók voltak, elszedve az ellenségtől. Ápril 20-dikáig az egész ostromló sereg a Száva jobbpartján volt s a következő napon megkezdte a vár töretését, segíelyezve a Száva balpartján felállított ostromágyúk tüze által, mely a négy hadi hajóból álló sabácsi török vízi hadat is teljesen megsemmisítette. Ezen eset hőse Prodánovics kapitány, ki 80 gradiskai határőrrel két kompon a Száván átkelve, a vár alatt horgonyzó hajók erős őrségét oly lelkesen támadta meg, hogy legénységének egy osztálya mindjárt az első összecsapásnál feljuthatott a hajók földézetére, azok kötelékeit szétvagdosá és három hajót áttaszítva a gradiskai partra, a negyediket elmeríté.¹⁾ Másnap a szávai hajóhid elkészült és rendelkezésére állt az ostromló hadaknak. Ápril 25-dikén végre capitulált Sabác. Ez volt talán e háborúnak legkiválóbb fegyverténye. A császár most egészen Belgrád bevételére összpontosíthatá erejét.

Májusban befejeztettek az ostrom előmunkálatai. A vár élelmezését fedező török sajkák június 15-dikén azon szándékkal akartak a Száva jobb partján kikötni, hogy az ott hagyott császári vedetteket elűzzék. E vedettek oltalmúra azonban ágyútelepek is maradtak vissza, melyek most oly élénk tüzelést eresztettek meg a közeledő török sajkák ellen, hogy közülök egy azonnal elsúlyedt, kettő pedig a császáriak kezébe esett. E kölcsönt azzal akarta a belgrádi török flottilla visszafizetni, hogy június 20-dikán kivitorlázott a Temes beszakadásához Páncsova alá sajkásaink ellen, s igen hevesen megtámadta őket. Véres ütközet fejlődött ki mindkét részről; végtére mégis a

¹⁾ Vaniček, id. m. III. k. 412—413. ll.

törökök vesztek és a csatatérről szaporán meghátrálni kényserültek. Júl. 5-dikén éjjel ismételték a törökök a támadást páncsovai hajóhadunk ellen. Ekkor több eredménnyel hadakoztak, sőt egy sajkánkat, melynek legénysége a mily gyorsan lehetett a szárazra menekült, magokkal is vitték. Július 20-án harmadszor is megjelent a számos sajkából álló ellenséges hajóhad Páncsova alatt. Most azon szándékkal jöttek, hogy az ott állomásozó sajkáinkat teljesen tönkretegyék és szabad útat erőszakoljanak ki hadseregöknek Torontál és Temes vármegyék újonnan felvirult területeire. Ezúttal maga a hőslélkű Redange őrnagy, a sajkások parancsnoka, mérkőzött meg a kelletlen jövevényekkel. Négy sajkán ment a háromszorta erősebb török sajkák elé, és oly gyorsan s ügyesen tudta kitűnően tüzelő járóműveinek állását majd előre, majd hátra, hol jobbra, hol balra igazítani, hogy az ellenség csak sebes futással bontakozhatott ki az öldöklő keresztttüzből. Redange egész Visniczáig üldözte viz ellen a futamló török járóműveket, melyek szétbontott vitorlákkal haladva, a belgrádi kikötőig meg sem állapodtak.

Tapasztaltatván, hogy Kisutova dunai szigetnek lakossága járóműveket gyárt az ellenség számára és a törökökkel egyáltalában bizalmas egyetértésben él: elhatározták a császáriak a szigetet birtokukba venni. Sajkásaink a sziget ellen küldettek, megtámadták azt és 109 odaváló hajóépítőt foglyul ejtven, 26 naszádot is elvettek tőlök és nagymeunységű fegyvert hoztak át az innenső partra.

Július 26-dikán Kulis vára védelmében vettek részt a sajkások. Aspremont tábornok, ki Kubinban állomásozott, a páncsovai sajkákkal s a német-bánsági határőrök egy osztályával levedzett Kulis alá, melyet Demelich Szabbás főhadnagy védelmezett 150 önkéntessel. Midőn este a pozsarováci török tábor is fölkerekedett a makacsul ellenszegülő várac megaláztatására: Aspremont, nehogy az őrség hasztalan áldozatul essék, sajkákra szállíttatá azt és áthozatta a Dunán. Nem akadályozható meg azonban, hogy Csernecznél ugyan az nap 15.000 török átkeljen a Dunán.

Általában a törökök mindenütt uraivá kezdének lenni a Duna balparti hadászati pontoknak, sőt egy részük már az oláh partokat is hatalmába kerítvén, 1788. évi július végével oly lázas tevékenységet kezdének vala kifejteni mindenütt az Al-Duna mentében, hogy már nem felfoghatott fen többé kétség az iránt, hogy magyar földre, a dél-magyarországi vármegyékre vetették szemeket, és oda mielőbb betörni szándékoznak. A császár, ki még mindig Zimonyban tartózkodék, látván a közelgő veszedelmet, sürgős intézkedéseket tett a dél-magyarországi lakosság biztosságára.

Leginkább bosszantotta a törököket a »Veteráni-barlang« őrsége, mely báró Stein őrnagy vezérlete alatt az ő magas paláukbástyái és zárványai mögül szorosán elzárva tartá ügyüival a Dunát, és a mint egy török hajót közeledni látott, azt kiméletlenül meglődözé, vagy elfogá. El barlangot nem hagyhatták tehát a törökök a császáriak kezében, ha nem akarták Belgráduak és a többi jobbparti erődítményeknek élelmezését és segélyezését föladni és hajóhadukat biztos veszedelemnek kitenni. A barlang elleni hadműveleteket augusztus 10-én kezdé meg az ellenség. E napon, délelőtt 11 óraker, 30 török sajka és 6 őrzárati hajó kötött ki túl a Dunán, egy órányi távolságra a dubovai török táborhelytől. Délután 1 óraker az összes török járóművek megindúltak, és a barlang őrségének heves ágyúzása daczára a Duna balpartján, Dubova irányában, a Duna fölött emelkedő Csukár hegy keleti sarkánál létező öbölbe evedztek. Három-négy sajka a dubovai tábor előtt vetett horgonyt. Az előbbre nyomúlt török járóművek pedig, melyekből a barlang lődözteté, a császáriaknak a zárványokból és palánkokból ellenök intézett szakadatlan tüzelése következtében, kénytelenek valának a dubovai fedett állásaikba visszahúzódni. Őt török sajkát anuyira meglyukgatott a mieink golyózápóra, hogy csak nagy nehezen tudták azokat magokkal vonszolni. Ugyanakkor, mikor az ellenség a vizen feltűnt, a száraz földön is közeledett a török sereg a barlang felé. Mehmed Memis basa 7000 emberrel a Dunán jött, 1000 lovast is hozván magával. A török sajkák éjuek idején a Duna balpartjára szállíták gyalogjaikat, mit most már a barlang helyőrsége többé meg nem akadályozhatott. A »Veteráni-barlang« egészen körül volt most véve az ellenség által.

Az augusztus 10–11-dike közti éj nyugalomban folyt le. Csak hajóit rendezte el a török kora hajnalban a dubovai Duna-part mellett. A hősies helyőrség ötször visszaverte ugyan az ostromot, de az oláhok árulása következtében utóvégre lehetetlen volt magát a roppant túlszámban lévő ellenséggel szemben fentartania. Aug. 11-én a törökök minden oldalról behatoltak a barlangot környező zárványokba s azok őrségét kiméletlenül kegyetlenséggel felkonczolták. Aug. 12-én 15 sajkán egymásután tizenkétszer igyekezett az ellenség előre nyomúlni és partra szállani, de a barlangból mindannyiszor visszavertett. Négy sajkáját forgácsokra lötték össze a mieink, több járóműve pedig megrongáltatott. Mintán az ellenség belátta, hogy sajkáival semmire sem mehet, fölmászott a hegyre, és onnan kezdé háborgatni a barlang előtti paláuk őrségét. Csak aug. 27-dikén újult meg ismét a török sajkák működése a barlang ellen. Ekkor, sötét éjjel, sajkákon akarta az ellenség ostromes-

patait a vitézül ellenszegülő barlang alá vezetni. De Voit tűzérhadnagy észreveszi az ellenséges hajókat, harmadfél óráig ágyúzat feléjük és megakadályozza a törökök partra szállását. Meggyőződven az ellenség, hogy a »Veterani barlangot« és annak ügyesen épített védműveit a szerbországi partokról vagy homlokegyenest a Dunáról lehetetlen bevennie, más tervhez folyamodott és támadását most három oldalról egyszerre kezdé. 29-dikén délután négy sajkával keresztül tört az őrség golyózáporán, s a Kázán bejáratánál partra szállítva csapatait, 30-dikán a ponyikovai barlang bejáratát védelmező zárványból, a dubovai öböl fölötti redoutéból és hajókon a Dunáról általános rohamot intézett a barlang ellen. A lelkes helyőrség, bár helyzete nagyon válságossá lőn, ezen heves támadást is vitézül verte vissza. De a legénység ekkor már a szakadatlan fáradtság, álmatlanság és éhezés következtében végképen kimerült, s hosszas alkudozások után a basával, szabad elvonulás föltétele mellett, aug. 31-én a védelem 21-dik napján feladta a barlangot. A nagyvezir, egy a 70 évet már meghaladott aggastyán hóféhér szakállal, tündöklő fehérselyem öltözetben, a fején vörös turbánnal és dereka körül gazdag aranyhímzetű övvel, melyhez drága gyöngyökkel diszített arany kard volt erősítve, a Dunán evedett a barlanghoz egy díszes sajkán.

Az alatt, míg a »Veterani-barlang« ekkép ostromolták, az osztrák főhadi szállás és a törzshad számos pontonnal fölkerelkedett Zimonyból s két hadesapatban, mindenütt a Duna mentén haladva, aug. 14-én egy 72 hajóból alkotott hidon átment a temesi földre s Fehértemplomba távozott. Ez alatt a török had Ó-Orsova előtt, a zsupaneki terjedelmes völgyben összpontosult és szükségessé tette, hogy József császár is Karánsebes és Mehádia felé vezesse hadait, hogy ez által Erdélyt fedezze és a törökök előnyomulását megakadályozza. Míg a császári sereg Karánsebes, Szlatina és Lugos vidékén harczolt, a Belgrádban tanyázó törökök felhasználták az alkalmat, átkeltek a védtelen Dunán és megszállották Zimonyt, Új-Palánkát, Kubint és Páncsovát.

A Zimonynál állomásozott császári hajóhad kénytelen volt feljebb húzódni Zalánkemén felé, mert Belgrádból 75 sajka indult el a császáriak megtámadására. Négy török sajka fel is tolakodott a Dunaviczáig s lödözni kezdé hajóhadunk előőrsi sajkáit. De ezek egy tapodtat sem engedve, lelkesen viszonozták az ellenség tüzelését, egy sajkájokat elsúlyesztették, a többit pedig annyira megrongálták, hogy csakhamar ott hagyták a csatatért és siettek övéikhez Belgrádba.

E magában véve csekély siker felbátorítá hajóhadunk csüggeteg legénységét. Visszaevdzték ismét a hajókat zimonyi

állásaikba, és figyelő szemügyre vették Belgrádnál a törökök mozdulatait. Bármily kevés kihatással volt is a hajóhad újabb felbátorodása ezen botor hadjárat véres eseményeinek beszüntetésére, aügyi eredménye még is volt, hogy a törökök nem látták magok előtt védtelennek a Dunát, a krassómegyei főtábor pedig hiteles és körülményes értesítéseket kaphatott naponként mindarról, a mi Belgrádban és a Száva vonalán előadta magát.

Egyébiránt csak apróbb csatározásokból, kisebb vízi összetűzésekből és portyázásokból, egészben véve mitsem érő jelentéktelen hadműveletekből áll mindaz, mit a temérdek költségeket fölemésztett császári dunai hajóhad ezen háború további folyamában olykor-olykor cselekedett. A történelmi kép teljes kiegészítése végett álljon itt róla még néhány részlet, melyeknek emléke a levéltári akták közül előkerült. E csekélységek is tanulságosak. Megtanuljuk belőlök, mennyi erőt s hősi erényt, az adózó népnek mennyi pénzét és hány pótolhatatlan emberéletet emészt fel olykor czél és haszon nélkül a föld hatalmasainak furiája!

Szeptember 9-dikén hajnalban két török sajka a Belgrád alatti oldalról a szávai úgynevezett »Hadsziget« felé indult és a várfoki ágyúk oltalma alatt két török ágyút akart a szigetre kitenni. Megelőző éjjel mintegy 10–15 török sajkán 3000 spahi és 6000 jancsár szállott partra a stratégiailag jelentékeny szávai szigeten. A »Ferdinand« gálya kapitánya, *Cunning*, legott megértette a ravasz szándékot és kiosztván embereinek a teendőök iránti rendelkezeteket, szétfeszíté vitorláit s még másik három gályával a sziget védelmére s megtisztítására futott. A mint ezt a belgrádi törökök látták, egész sajkarajt küldöttek népok és veszélyben forgó sajkáik oltalmára, valamint a sziget megvédésére. Azt lehetett hinni, hogy nagyobb vízi ütközet fog kifejlődni. Azonban a két felekezet hajói csak távolról és ágyúkkal viaskodának egymással, de azt oly szenvedélyesen tették, hogy a tüzelés kora reggeltől délutáni 5 óráig folyton folyvást tartott s a törökök vereségével és távozásával végződött. Október 13-dikán reggel, midőn a köd már oszladozni kezdett, 20 sajkával másodszer is próbálni kezdé a török a Hadsziget elfoglalását. E kísérlet is harcokészen találta a derék *Cunning* kapitányt. Az ellenséget még csak közelíteni sem engedve a szigethez, egy török sajkát fenéken lött, a többit pedig visszakergette a vár alatti kikötőbe. Október 15-dikén a Hadsziget baloldali Duna-ágában figyelő előőrsi sajkák ellen intézte a török flottilla a támadást. Minthogy ezúttal a belgrádi török hajóraj nagyobb része jelent meg a csatasíkon, a miünknek is tömegesebben kellett az ellenség elé kivonúlniok. Zimony-

ból segítségül jöttek az »Albert«, az »Erzsébet« és a »Ferdinand« gályák, két egész sajká és három félsajka. A dunai hajóhad főparancsnoka Magdeburg tábornok szintén eljött Redange sajkás parancsnok kíséretében, hogy személyesen vezényeljen a vízi viadalban. Azonban a nagy készüllet és fáradság most sem sokat eredményezett. Mikor az ellenség lőtávolban volt, hajóink összes ágyúiból oly gyors egymásutánban szóratták a golyózapor ellene, hogy néhány lövése után, melylyel a fogadtatást viszonzá, elhárított Belgrádba. A mieink kísérték egész a bástyák alá, és 6 hajóját emberestül, szerszámostül viz alá merítették.¹⁾

Ezzel befejeztetett az ezen évi hadjárat, mely 70 millió forintba és 40,000 ember életébe került. November 18-dikán gr. Kinszky fegyverszünetet kötött a belgrádi kormányzóval a tél tartamára, s József téli szállásaira boesátá el serogét. A császári hadi hajók és sajkák, a Duna-part hosszában három vonalban egymás mellé sorakozva. Zimonyban hagyattak. Míg a jégzajlás be nem következett, az előőrsi szolgálatot a sajkások teljesítették. Mikor a Duna zajlani kezdett, a hadi hajók a zimonyi hegy tövébe vonattak, a sajkák pedig kiemeltetvén a vízből, gerendákra fektetve a part hosszában helyeztetek el. Két egész és négy félsajka, legényestül együtt, Títelbe ment telelni.

Télen át a bécsi hadi tanács újabb terveken dolgozott. A gályákat — minthogy gályákat a törökök sem használtak többé a Dunán és azok egyáltalában kimentek már a divatból, mert hadi czélokra nem voltak oly alkalmasak, miut a könnyebben kezelhető sajkák — végképen eltörölni és a szolgálatból eltávolítani rendelé a császár. A »Mária Terézia« fregáttot és a négy gályát áruba boesátotta, a »Fama« és »Victoria« ágyúnaszádot leszereltetni és teherhajókká átalakíttatni parancsolta. Folyami hadi czélokra csak a sajkásokat tartván meg, azok kíségetésére még a jól használható úszó tűztelepeket is megtartotta.

Kapcsolatosan a hajóraj ezen újabb reformjával rendelé továbbá a császár, hogy az eddigi sajkás kompániák egy *ötödik sajkás század* felállítással szaporíttassanak, a sajkák ágyúinak ellátására másod- és harmad osztályú matrózok fogadtassanak, a szárazai artilleria legénysége pedig csak az esetben vétessék igénybe a hajókon, ha a matrózok közül nem futná ki a megkívántató emberszám.

Az 1789. évi hadjárat megnyitásakor Zimonyban gyülekezék a hajóraj. A császárnak a gályák eladatására vonatkozó

¹⁾ *Bivago*: Geschichtl. Daten. — *Ganiček* az ellenséges dunai hajóhadaknak csak két összetűzését említi s az eseményeket némileg összezevarja. (III. k. 423. l.)

rendeletét vevők hiányában nem lehetvén teljesíteni, e gályák is a csatatéren maradtak. A »Ferdinand és »Erzsébet«, 2 Lancié Canoniére, 4 ágyúderéglye, 4 úszó tüztelep, 3 egész-, 5 fél- és 6 órásajka Páncsova alatt, a már ismeretes Temes-torkolati helyen állítottak fel, hogy Belgrádnak tervbe vett körülzárolásánál a császári sereg dunai átkelését fedezzék. Zimonynál a »Terézia« fregátt maradt 4 Lancié Canoniérel, 2 hadi gályával, 3 egész-, 4 fél- és 6 órásajkával. Tervváltoztatás következtében a császári hadak tudvalevőleg nem Páncsovánál lépték át a Dunát. A sereg egy része Osztrusniczáunál ment át a Száván, később pedig, Belgrád körülzárolása alkalmával, az ostromló sereg másik része az úgynevezett Czigányszigetről épített hidon ment át a Száva szerbiai partjára. Átmenetét a Zabrezs és Osztrusniczáról oda rendelt 8 ágyúnaszád fedezé.

Augusztus 23-dikán török sajkák jelentkeztek a Dunán. A császári hajóraj fogadta őket. A kölesönös tüzelés jó ideig tartott, de eredményre egyik részen sem vezetett. Aug. 26-dikán alkonyatkor ismét 9 török sajka mozdult meg a mieink ellen; három közülök bevitorlázott a Duna baloldali ágába, egész a Hadsziget felső csúcsáig. De ezek is csakhamar meghátráltak jároműveink golyói elől.

Szeptember 14-dikén éjszaka egy sánczerődön dolgoztak a mieink a Dunavicza torkolatánál; az erődből futóárkot nyitottak Zimony irányába, hogy a várost az erőddel kapcsolatba hozzák. Erre a várból élénk ágyútüzélést kezdett az ellenség a sánczerőd és futóárok a földművein foglalkozó embereink ellen. A belgrádi kikötőből 6 sajka is előre tört egész a Száva beszakadásáig, s onnan kezdé a munkásokat háborgatni. Azonban harczékészen álló sajkáink csakhamar visszanyomták őket a Hadsziget mögé, a hol senkinek sem árthattak.

Ugyanaz nap 4 gályánk, 2 ágyúnaszádunk, 12 sajkánk és 4 úszótelepünk Belgrád keleti bástyái alatt az »Eugen sánczok« vonalában horgonyt vetett, hogy a két Duna-part közti közlekedést fentartsa és az ama helyen megkezdett hidépítést, valamint magát a 127 hajóból készült dunai hidat is fedje. ¹⁾

A török hajóraj az alsó Dunán az oroszok és osztrákok egyesült erejével lévén ekkor elfoglalva, leginkább Új-Orsoya és a borecsi sziget közt folytatá hadműködését. 16 sajkája Új-Orsován, 24 a szigetenél állomásozott. E jároművek csak olykor úszhattak fel belgrádi társaiknak segítségére, midőn jelenlétüket az alsó Dunán nem követelé égetőbb szükség. Gróf Wartenleben Lilien vezérőrmagyot bízta meg, hogy az alsó Dunáról a török sajkákat elűzze és a Dunát az ellenségtől megtisz-

¹⁾ Bécsi hadügyi levéltár.

títsa, nehogy a belgrádi ostromló csapatok háborgatásoknak vagy éppen véletlen megrohánásoknak legyenek kitéve. E célból Lilien Zsupaneckuél és Orsovánál 4 lovas- és 2 határőr-századot vont össze, hogy e vár figyelmét lekösse és ez által az új-orsovai és borecsi sajkák egyesülését megakadályozza. A kázáni Duna-szorosban 3 német-bánsági század és 1 század Branovácski önkéntes foglaltak állást. Neuendorf ezredes az ő csapatjával és 7 ágyúval a Duna balpartján az Izlaz örvénye fölötti sziklafalnál helyezkedett el. Ezeken kívül 4 német bánsági és két oláh-illir ezredbeli század, továbbá a Branovácski önkéntesek 4 százada támadásra voltak kirendelve. A támadó hadosztály szept. 15-dikén éjjel átkelt a Dunán s megkezdé működését az ellenséges hajóraj ellen. A borecsi török sajkák élénk ágyúttízzel viszonyozták a császáriak támadását, miközben a balpartra csapatokat igyekeztek kirakni. Ez a vállalatuk azonban nem sikerült. Visszanyomattak a szigetre s ez alkalommal egy sajkájok is forgácscsá lövetett. Erre Neuendorf erősen lövetni kezdé ágyúiból a szigetet és a hadállásba helyezkedett török sajkákat, kényszerítve az ellenséget Ribniczánál a Duna jobbpartján keresni menedéket. Időközben a határőrök és az önkéntesek is áthajóztak a Dunán és éppen akkor érkeztek Ribniczára, midőn a török hajóhad partra szállni készült. Most öldöklő ütközet következett. A mieink a Duna mindkét partjáról keresztűzbe fogták a kétségbeesetten védekező török sajkákat, melyek közül néhányat fenékeu löve elmerítettek. A sajkák eszeveszetten rohantak most lefelé a vizen; minden ember eyezöt ragadott kezeibe, hogy a járóműveket mentől gyorsabban Új-Orsovára hozzák. De ütközben a Kázánnál újabb szerencsétlenség várt rájuk. Az ott lesben álló német-bánsági határőrök és önkéntes csapatok golyózáporán kellett keresztül vergődniök. Végkép kimerülve csak nagy nehezen és félannyian juthattak el az új-orsovai török hajókikötőbe. A császáriak elfoglalták az üresen hagyott borecsi szigettáborát és gazdag prédát tőnek benne. 3000 zsák liszt, 1000 akó pálinka és temérdek egyéb élelem, fegyver és házi eszköz osztatott szét a vitézek között.¹⁾

Szeptember 23-dikán De Ligne altábornagytól parancsolat érkezett az összes császári dunai flottillához, hogy Belgrád bástyáival szemben ostromvonalba álljon, és a falak lövetését a vízi oldalról egész erővel kezdje meg. A közelítési és támadási munkálatok ugyanis ekkorára már annyira elkészültek volt, hogy Laudon fővezér kivihetőnek tartá a külvárosok megost-

¹⁾ *Vaniček*, id. m. III. k. 447—449. ll. — *Böhm L.*, id. m. II, 203—205. ll.

romlását. Irtoztató ágyúzás vette tehát kezdetét ama napon és tartott szakadatlanul október 8-dikáig. Sikerült lövéseikkel különösen a »St. Franceseo« és a 4 Lancié Canoniére tüntették ki magokat. Október 8-dikán capitulált Belgrád. Másnap Laudon hatalmába vette a nevezetes várat. Belgráddal Szendrő is elesett, és Szerbia egész a Timok folyóig az osztrákoké lón, a mi jövőben Új-Orsova elfoglalását szerfölött megkönnyíté. Október 15-dikén a hajóraj nagyobb része Zimonyba vezényeltetett vissza, a honnan a fregáttot, a gályákat, ágyúnaszádokat és néhány Lanciét Péterváradra küldték, hogy az ottani Pontoniérebek teleljenek s kijavíttassanak. Belgrádban csak néhány császári hadi járómű, a sajkák közül pedig csak egy felsajka maradt a hozzá tartozó 33 sajkással. A többi sajka Titelbe vonúlt télire. A sajkás legénység családi tűzhelyeihez sietett.

A következő 1790. évi hadjáratra 3 egész-, 5 fél- és 4 örsajka, 4 oranieza és 2 löszerhajó újítatott és szereltetett föl Titelben. A szintén újolag felszerelt császári Duna-flottilla, a sajkás karral együtt, az alsó Dunára Orsovára küldetett, hogy a Vaskapun alól megújult harcokban tevékeny részt vegyen. A császári flottilla és a többi dunai hajóhad fölött ekkor Hajnásckői *Vécsey Sigbert* altábornagy parancsolt. A sajkások vezére most is a derék Redange volt. A császári gályákon 2 kapitány (nevök ismeretlen), 1 fő- és 6 alhadnagy, 3 főhidmester és 545 matróz szolgált.

Az 1790. évi hadjárat eseményei közt csak egy alkalommal szerepel dunai hajóhadunk: Kalafat ostrománál, mikor Vécsey altábornagy személyesen vezényelte a császári vízi erőt. Hajórajunk előnyomulásánál a Duna magas balpartja fődé a csatarend jobb szárnyát a török sajkák golyóitól, melyek csak keveset árthattak hajóinknak. Az ellenség flottája a kalafáti Duna-sziget fölött horgonyzott. Gr. Clairfaüt vezértábornok 12 fontos ágyúkat szegezett a török hajókra Duna-parti emelkedett állásából és tetemes károkat okozott az ellenség járóművein és hajónépében. A török sánczok elfoglalása után az életben maradt örség a csekély Duna-ágot átlábalva, a szigetre menekült, hol 20 sajkának ágyúi oltalmazták. A viddini törökök készen tartott hajóikkal siettek megmentésökre. Mindazonáltal 5 török sajka az összes néppel együtt, mely rajta volt, elsüllyesztetett parti ágyútelepiünk által. Clairfaüt most a Viddin alatt állomásozó török hajóraj ellen szeretett volna támadni, hogy azt hajórajunk és a parti artilleria által teljesen tönkre tegye. Ezzel lehetetlenné vált volna a törököknek betörést kísérteni meg Kis-Oláhországba. Azonban Vécsey nem adta beleegyezését a császári hajórajnak illetén felhasználásához. Ugyanis a Timok folyónál táborozó török hadtest hirtelen felmondván a fegyver-

szünetet, méltán lehetett attól tartani, hogy az ellenség átcsap a Dunán és a császári hajórajt végzetes helyzetbe hozhatja. Vécsey tanácsosabbnak tartotta tehát visszavonulni hajóival, mint egy bizonytalan siker miatt valószínű balszerencsének tenni ki magát. Június 27-dikén az Osztrova szigetig húztak vissza a hajók, hogy a krími háborúra készen tartassanak.

Ismeretes, hogy Oroszország az 1790. évi háborúban a Krim félszigetet megtartani, a törököket pedig a Duna jobbpartjáról is eltávolítani akarta. A törökök által akkor birt al-dunai erődtett helyek közül Ismail vára volt a legerősebb. E vár volt a hidfő, mely a török hadak átjárását a Duna balpartjára előmozdítja, s visszavonulásukat a jobbpartra fedezé. Ez az oka, hogy az egész dunai vonalon leginkább Ismail vonta magára Potemkin herczegnek és orosz vezérlő tábornoknak figyelmét. Azonban e stratégiai főpontot csak úgy lehetett kézrekeríteni, ha előbb a várat védő mellék hadállások elestek. Kilia és Tulcia birtoka nélkül lehetetlen volt bejutni a Duna ágaiba és Ismailt körülzárolni. Potemkin tehát mindenek előtt e mellék hadállások elfoglalását tűzte célul, és október 14-dikén Gudorich tábornokot küldé a feladat végrehajtására, a mi annak négy nap múlva valóban sikerült is. Kilia okt. 18-dikán orosz kézben volt.

A szárazai csapatok működését elősegítendő, parancsolta most Potemkin, hogy az orosz evezős hadi hajók, a spanyol emigráus Ribas tábornok vezérlete alatt, a Feketetengerről a Duna torkolatába vonuljanak. Ott Golowatoy ezredes alatt egy kozák osztály 12 kisebb járóműre ülve a kiliai Duna-ágba futott be, míg a többi hajók a szunjai ágba hajóztak. De Tulciához nem lehetett közelíteni. Mikor Ribas október 20-dikán a tulciai Duna-ágba bevedzte kozákjait, e vizi utat 23 török hadi hajó által elállva, a Duna-ág partjait pedig török ágyúkkal sűrűn megrakva találta. 1000 embernek partra kellett volna szállnia, hogy a batteriákat elvegyék. Azonban a merész vállalatot nem lehetett tervszerűleg keresztülvinni, mert időközben vihar keletkezett és a partok megközelítését hajókon lehetlenné tévé. De ezen is segítettek. Hősi felbuzdulás-e, vagy az orosz tiszték kancsukája 600 kozákot beleugratott a vízbe. E szárandó lények úszás által partot érve, noha a hullámokkal küzködő flotta segítségére nem számíhattak, kénytelenek voltak támadást intézni a török batteriák ellen. A szerencsétlenek áldozatul voltak oda dova az ellenségnek becsvágyó vezéreik által, hogy addig, míg az ellenség velök végez, a széllel birkózó hajóknak idejük legyen kikötni. És valóban a török sajkák golyói, valamint az ellenök fordított parti ágyútelepek erős tüze, majdnem egytől egyig megsemmisíté őket. Ekkorára már

este lőn, és a szél is lecsillapodván, az oroszok éjjél táján újból támadtak. A szokatlan éjjeli orvtámadás által meglepetett törököket mind vizen, mind szárazon elnyomta az oroszok túlsúlya; 7 török teherhajó és 17 parti ágyú, jelentékeny löszerszámmal és élelemmel a győzők kezébe esett. Tulcia is az oroszoké lőn. Potemkin most rendeletet bocsátott ki, hogy az összes orosz hajóhad Ismailnál egyesüljön, a szunjai szoros fölött uralkodó várat pedig ejtse hatalmába. Ez utóbbi is megtörtént a török hajóhad vereségével. 38 török hajó jutott az oroszoknak martalékkül, a többi részint légbre röpítetett, részint felgyújtott a törökök által.

Hátra volt még az Isakesi és Ismail közti összeköttetést beszüntetni, a mi csak Isakesinak elfoglalása által vált lehetőségessé. E cél elérésére az orosz hajóhad sok fáradsággal fölfelé evedzett a Dunán, és csak nov. 13-dikán érte el az isakesai határt. A határ szélén egy magaslaton négyszegletű vár áll, s annak sziklaaljában a Duna két ágra szakad. Midőn reggel 7 óra tájon a fellegvár török őrsége az orosz gályák lobogós árbozait közeledni látta, hévvel kezdte a hajók ellen lövöldözni, és 32 fegyveres sajkával fogadta az ellenséget. Az oroszok tüzes golyókat szórtak a török hajókra és felgyújtották azokat. A melyek meghátráltak: az orosz hajóraj délután a túloldali Duna-ágon megkerülte őket s elől-hátul közbe véve, végkép tönkre tette. 21 török Lanzona elégett, a többi a fellegvárral együtt az oroszoké lőn. A fellegvárban 86 ágyú, 10 mozsár és nagy mennyiségű egyéb hadi készlet találtatott.

Isakesi eleste után az Ismail és Tulcia közt fekvő Tschatal sziget ellen küldé Potemkin Ribas hajótábornokot. Feladata volt a szigetet csapatokkal megrakni, magát benne jól elszáncolni, a kéznél levő összes hajókat Ismail előtt egyesíteni és az ottani török hajórajt megtámadni.

Ribas novemb. 17-dikén szedte fel horgonyait. Másnap a kozák hajóhad, a mennyire a bástyák nehéz lövegei engedék, megközelíté Ismailt. A többi orosz hajó hátrább maradt. A török hajóraj, mely közvetlenül a Duna mellett, a város főterének homlokvonalában, az úgynevezett kővédgátban horgonyzott, 5 ágyúnaszádot küldött ki a kozákok ellen, hogy őket jól czélzó lövegeikkel fogadják, tulajdonképen pedig azért, hogy az ellenség hajóit az ágyúkkal megrakott bástyák golyói elé csalják. Ribas tábornok négy órán át türelmesen nézte a török járóművek ingerkedését; de midőn azok mindjobban alkalmatlankodni kezdének, rájuk küldé az orosz hajóhad egy osztályát, mely azonnal elmerített egy török hajót, a többit pedig egész a kővédgát kartácsainak lőtávolába üldözte.

Nov. 19-dikén esteli 7 órakor a török flottilla élénken bombázní kezdé Ismailt. Ez alatt a hajóhad egy osztálya a Tschatal szigeten 1200 ölnyi hosszú sánczot hányt fel. Nov. 20-án három oldalról törheté az orosz a várat: a Tschatal sziget sánczerődítményéből, és ismét a hajóraj által két oldalról. A kövédgát bástyáiról 18 ágyú felelgetett a támadóknak; azon kívül egy három árboczú török gálya is hevesen viszonozta az oroszok lövéseit. Az ágyúharcz délig húzódtott s mindinkább közelebbre hozá egymáshoz a harczoló feleket. Az orosz flotta egy osztálya a három árboczú gályával viaskodék, a kisebb járóművek pedig egészen előre furakodtak a török hajók közelébe s hetet közülök elsúlyesztettek. A nagy török gálya légbe repült; az oroszok izzó golyót dobtak löportárába. A kozák hajóhad a török flotta másik szakaszával állott szemközt s 21 török hajót merített és égetett el. Délután 3 órakor már sok helyen égett Ismail. Eladdig összesen 90 török hadi járómű égett el vagy súlyedt a Duna fenekére. 118 hajóágyút az oroszok vittek el; de az ő veszteségök is siralmasan nagy volt.

Nov. 20-dikától decz. 8-dikáig futóárkok, földhányások, alagutak és sánczmélyedések készítésével telt el az idő. Potemkin, miután a török flotta már majdnem teljesen tönkre volt téve, most szárazról is rohamot készített elő a rommá lött város ellen s Suvarow tábornokot bírta meg a kivitellel.

A Tschatal-szigeti csapatok a város fölött és alatt horgonyzó orosz flotta közt középuitt foglaltak helyet. Deczember 10-dikén a folyam oldaláról és egyszersmind szárazról is élénken bombáztatá Suvarow a bástyákat. Reggeltől késő estig dörögtek az ágyúk az összes orosz hadállásokból. A törökök csak kezdetben viszonozták a tüzelést, s ez alkalommal egy török gályát légberöpítettek. Másnap hat száraz és 3 vízi rohamoszlop indítatott a bástyák ellen. A flotta első rohamoszlopának az új vár tüzetett czélul, a másodiknak a vársánczok, a harmadiknak a Duna-balparti köztér az első száraz hadoszlopig. A flottilla tehát három szakaszban felülről és alulról vonult előre a támadás czélja felé. Az első szakasz 100 dereglyéből állott a kiszálló csapatokkal, a második gyors hajókból s úszó tűztelepekből, a harmadik nagyobb-kisebb gályákból. Az első szakasz lövéseit hátulról támogatta a második és harmadik szakasz. Midőn ekkép a flottilla arczozal a várfalakhoz közelebb mozdult, a hajók egy nagy öblös félkört képeztek Ismail bástyáival szemben, melyekről 100 ágyúnak halálos torka tátongott feléjük. Egy órai kölcsönőágyúzás után, mely alatt sűrű köd borítá a harcztért, az orosz támadó had partra szállott. 10,000 török és tatár minden dicész

reten felül álló hősi elszántsággal védelmezé, úgyszólván önnön testével fődé a vár bástyáit. Azonban a háromszorta nagyobb orosz erőnek végre is engedniök kellett. A hatalmas török dunai hajórajnak 59 hadi járóműből álló maradványa Ismaillel együtt a győztes oroszoké lön. ¹⁾

A törökökkel folytatott ezen háborút 1791. évi augusztus 4-dikén a sistowi béke fejezé be, a régi birtokálladék alapján. A mi annyi milliókba és oly sok ezer ember életébe került, most ismét török kézre esett vissza. Az ország vérző szívvel volt kénytelen a portának átengedni Belgrádot, Uj-Orsovát, Gradiskát, Dubiczát és Szabácsot. Az elégedetlenség mindenfelé tetőpontra hágott. Gúnyiratok terjesztettek birodalomszerte, melyekben II. József császár személye, az oroszokkal kötött szövetsége, de legfőképen a törökök ellen czél és haszon nélkül viselt ezen háborúja tétetett epés kifakadások és különféle élczek tárgyává.

Az ezredessé előléptetett Redange sajkás parancsnok 1793-ban meghalt. Utódává báró *Pemler Xav. Ferencz* őrnagy neveztetett ki. Fentartá sajkásaival Kubinban, Páncsován és Zimonyban a vízi őrzásokat és részt vett velök 1792-től 1798-ig az olasz és francia, a német-, cseh- és lengyelországi hadjáratokban. Az 1792—1801. évi francia háborúban, nevezetesen 1797-ben, 3 fél- és 2 őr-sajka egész Zágrábig hatolt fel a Száván, a harcztérre szállított katonaság s az élelmi és hadi szerrek kíséretében. A külföldi harcztérek hadakozó csapataink szállíttatásáról és élelmezéséről leginkább a sajkások gondoskodtak. Mind a Dunán, mind a Száván és Kulpán ő rájok volt bízva a katonai szállítási ügy. Ha megfontoljuk, mily nagy jelentőségű dolog háborús időkben a hadsereg élelmezése, és hogy ezen ügy elhanyagolása miatt gyakran az állam jólléte is kockázatva lesz: bizonyára nem fogjuk katonaságunk ezen bár legszegényebb, de állandóan legsúlyosabban terhelt fegyveremétől megtagadhatni elismerésünket. A legtávolabb tiszai vidékeken gyűjtött terményeket élete és vagyona elzálogolása mellett egész Horvátországba, vagy Bécsbe kellett fölevednie, az olaszországi vagy a rajnai, a német- és csehországi hadi magtárakba szállítania. E szállításoknál, melyek évtizedeken át tartottak, mindannyiszor küzködni kellett a nehézségekkel is, melyek a hajózást a Béga csatornán és a Fehértó posványáiban olyannyira megnehezítették, a Kulpán pedig Károlyvárosig főleg nyáron, mikor a víz alacsony volt, majdnem lehetetlenné tették. ²⁾ Az 1795-ben létesített rajnai császári flottillát, mely 7 ágyúnaszádból állott, szintén a sajkások látták el. Azon évi febr. 28-án

¹⁾ *Birago*: Gesch. Daten.

²⁾ V. ö. Anleitung für die erste Navigations-Direction.

3 sajkás tiszt és 200 sajkás egész Mainzba küldetett, a rajnai hajóhad főállomáshelyére. Okt. 28-án a 7 császári ágyúaszád és még 7 szállító hajó Mainz mögött a Rajna balpartján volt egybegyűlve. Éjjeli 10 óraker a folyam jobbpartjára evedett a hajóraj, a honnan Nonnen-Au mögé Ginsheimba távoztak. Itt fölverték Kolonne Williamst s folytatták útjukat a Motzberger- és Jakobsberger-Au felé. Október 29-dikén, reggeli 4 óraker, a Rajna balpartján Markhof és Hackenheim közt kikötöttek. A teherhajók a rév közelében maradtak; az ágyúaszádok azonban egyenlő távolságban egymástól, akképen sorakoztak egyik parttól a másikig, hogy a francziáknak távolról hidnak tűnt fel a császári hadi hajók fekete vonala, s abban a hiedelemben voltak, hogy az osztrákok a múlt éjszaka áthidalták a Rajnát. Ez a téves föltevés nem csekély aggodalmat és zavart idézett elő a francia táborban. Azt hitték ugyanis, hogy a Rajnán nagyszámú osztrák csapatok vonultak már át a képzelt hid segítségével, és a francia hadsereg jobb szárnyára fognak támadni. Kolonne Williams őrnagy a hajókon hozott száraz csapatok egy századával és 20 huszárral partra szállott, és habozás nélkül elfoglalta Hackenheimt. Onnan 6 óra táján a szomszédos Bodenheim felé vonult. Midőn a második rohamjel fölarsant, minden oldalról hirtelen megrohanta a mitsem sejtő falut s hatalmába vette ezt is. E faluban lakott Courtos tábornok, a jobb szárnyon álló 9-dik francia hadosztály parancsnoka. Volt vele a faluban egy szakasz gyalogos és némi lovasság is. Az osztrákok azonnal a meglepett és megzavarodott ellenségre vetették magokat s a legtöbbet közülök leszabdalták. Egyidejűleg Bodenheim megrohanásával a 7 ágyúaszád is megszólaltatá ágyúit. Az ágyúk dörgése csak fokozá a fej nélkül ide s tova futkosó francia katonák és a megrémült lakosság zavarát, mely utóbbi minden ellentállás nélkül bocsátotta aztán faluját az osztrákok birtokába.

Mindjárt a francia forradalom kitörésekor, 1792. évi január 6-dikán, La Borda sajkás kapitány egy század sajkás legénységgel Titelből Klosterneuburgba vitorlázott, hogy a felső Rajnán hidász szolgálatokat teljesítsen. Néhány hónappal később (1792. nov. 21.) egy titeli sajkás hadnagy 29 emberrel az Inn-negyedbe és Csehországba küldetett a császári hadsereghez, két futóhid kezelésére. A következő évi február 8-dikán ismét egy sajkás század menesztetett az alsó Rajnára, utász és hidász szolgálatra. Olaszországba 1794. évi máj. 31-én egy főhadnagy ment 67 sajkással, szintén hidász teendőket végezni. Ugyanekkor a Lengyelországba küldött 12 pontonak és 4 futóhidnak ellátására is titeli sajkásokat használtak; egy főhadnagy, egy alhadnagy és 154 sajkás ment fel akkor

Lengyelországba. Egy hadügyi tanácsi rescriptum értelmében tartoztak a vármegyék, melyeken e sajkás had Gácsországba utaztában átvonult, előfogatokat adni alájok. 1795-ben egy kapitány, két hadnagy és 50 sajkás, 1796-ban újból 1 sajkás tisztt és 30 sajkás Olaszországba küldettek, a vízi hadműveletekben részt veendőik. Az 1796-dik év végéig immár az összes sajkás századok igénybe voltak véve a különböző csatákban. A Campo-Formonál létrejött béke után csak egy részök láthatá ismét hazáját.

Csak ekkor, 1797. évi május 1-én, valósulhatott meg II. József császárnak az *ötödik sajkás század* felállítására vonatkozó rendelete. Időközben a császár akarata szerint a dunai gályák is eladattak, vagy teherszállító hajókká és kereskedelmi dereglyékké alakították át. *Ezzel végkép eltűnt a természetes dunai hadi gályák korszaka!* Oly nagyszabású, óriási mérvű hadi hajókat, a milyenek évszázadokon keresztül szeldesték és diszíték a hatalmas Dunát, nem látott többé a későbbi nemzedék. Pemler sajkás parancsnok volt utolsó gondviselőjük. A kimustrált gályák matrónuépe szabadságoltatván, haza bocsátatott. Pemler a háborús időkből szerzett érdemei elismerésül ezredessé, és eszéki térparancsnokká neveztetvén ki, elbúcsúzott sajkásaitól.

Helyébe 1798-ban *Stanisávlyevics Áront* léptették elő a titeli sajkások őrnagyává. Még mielőtt az 1799—1801. évi háború kezdetét vette volna az előbbeni hadjáratok fáradságait még ki sem pihent sajkásokat ismét kimozgatták a hadi események helyeikből. 132 embert az olasz csatatérre, 224-et Klosterneuburgba, onnan a Lech folyóra, majd ismét 50 embert a közben beállott hégagok kitöltésére ismét Klosterneuburgba rendelt ki a fővezérlet. A titeli hajóállomány ekkor 1 kettős, 2 egész-, 4 fél- és 8 ór-sajkából állott. A sajkások kerületében pedig az 1800—1801. évi telepítések következtében annyira felszaporodott a lakosság száma, hogy egy 1808. évi decz. 11-én kelt udvari hadi tanácsi rendelet értelmében *Gyurgyevó és Nádalj*, most települt községek, szintén a titeli sajkás kerületbe kebelezetvén be, a *hatodik sajkás század* is felállítható volt. A gazdasági territorium, melyen most az egész sajkás ezred kiterjeszkedett s melyet birlalt, 100,000 holdból álló szántóföldet, mezőséget és rétségeket foglalt magában. Az újonnan telepített és újonnan bekebelezett községekkel együtt 14 község tartozott most a kiszélesített sajkás-kerülethez; névleg: *Titel, Gardinovecze, Lok, Villovo és Mosorin* (I. század); *Kovil, Samacz és Kács* (II. század); *Goszpodincze és Szent-Iván* (III. század); *Josephsdorf* vagy *Zsablya* (IV. század); *Csúrog* (V. század); *Gyurgyevó és Nádalj* (VI. század). Volt akkor a hat sajkás századnál 6

kapitány, 5 főhadnagy, 5 alhadnagy és 5 zászlótartó. Ez a létszám idők folytán majd nagyobb, majd kisebb volt, de folytonosan változott, a körülmények és szükség követelményei szerint. Mikor 1805-ben a háború Franciaország ellen ismét megújult, a sajkások szolgálata éppen úgy, mint ez előtt, de szüntelen igénybe vétetett. Stanisávlyevics maga is Olaszországba hivatott a hadsereghez, s ő látta el 2 kapitánnyal, 2 hadnaggyal és 2 főhidászzal a hidépítési teendőket. Egy másik 195 emberből álló sajkásosztály ez alatt a németországi császári sereghez Welsbe kapott meghívást, hol utászatra, meg ponton kezelésre használták. 1808-ban jún. 21-től szept. 4-éig a komáromi várterület szélesbitésénél és a bástyák újraépítésénél hasonlóképen sajkások dolgoztak. Ugyanekkor az Al-Dunán voltak elfoglalva itthon maradt társaik. *A hadi kormány ugyanis egyenként 2 fél- és 2 negyedsajkát a hozzá tartozó legénységgel és az összes főtserlevénnyel Páncsovára és Zimonyba telepített át, hogy az ottani határcordont még jobban megerősítse.* (Cordons-Csajken-Posten). Titelben maradt 1 kettős-, 4 egész- 8 fél- és 4 negyed sajka. 1809. évi márcz. 1-én a *sajkások tartaléksapata* és úgynevezett »*országos-osztálya*« is (Landes-Division) életbe lépett.

Az 1809. évi francia háborúban pontonier és sajkás szolgálatokat végzett a titeli zászlóalj. Két sajkás század Olaszországban a pontonoknál, hét század pedig az akkoriban ideiglenesen felállított *komáromi* és *szentendrei dunai sajkák* benépesítésére használtatott. Ugyanis 1809. évi jún. 8-dikán és jún. 20-dikán kelt rendeletekkel 1 kettős-, 2 egész-, 5 fél- és 1 negyed sajka Komáromban, és ugyanilyen hajóraj a Buda fölötti Szent-Endrén is szerveztetvén, a két hajóraj vízi hada s ezenkívül még 2 század szárazai fegyveres nép ugyancsak a titeli sajkások közül került elő, föl sem említve itt a sajkás kerületből szedett azon vinkovcezi huszárszázadot, mely nyáron át Szlavonia határszélein őrizte az országot a száguldozó török rablók becsapásaitól. A francia hadi foglyok őrkisérletét Eszékről Péterváradra és Temesvárra rendszerint ugyancsak a gyalog sajkás katonaság képezte; a sajkás tüzekeket pedig gyakran szőlították be Péterváradra, hogy a szárazai had s a várbástyák ágyútelepeit ellássák. 1811-től 1813-ig, a szerb-török háborúk alkalmával, *Klenak és Mitrovicz közt 4 fél- és 6 negyed sajkából álló figyelő sajkás osztály létezett a Száván.* Népeségét 1 kapitány parancsnoksága alatt 1 főhadnagy, 2 alhadnagy, 1 hidmester és 208 közsajkás tette.

1813. évi júl. 4-dikén ismét Klosterneuburgba küldetett egy sajkás század. Átvett ott 30 pontont és a rajnai seregbe osztatott be. Júl. 30-dikán Eszékre ment egy század pontonier

szolgálatra; azonkívül, mint fentebb már említve volt, Páncsován és Zimonyban ellátták a cordonszolgálatot, Pétervárad és Újvidék közt pedig fentartották a dunai közlekedést, s a hajóhivatalnál is szolgáltak.

Midőn a porta 1806. évi decz. 30-dikán megizente Oroszországnak a háborút, sajkáinak egy nagyobb raját ismét a Dunára küldé. Az oroszok Meiendorf tábornokot bízták meg a dunai tartományok megvédésével, ki hasonlóképen hajóhadat rendelt a Dunára, a törökök által időközben visszaszerzett Ismail elfoglalására. A Duna-torkolati hajóharcok most is Tschatal szigete, Ismail s a többi erődített pontok körül mentek végbe, mint néhány évvel ezelőtt. Ezúttal azonban nem sikerült az oroszoknak a múltkoriakhoz hasonló eredményeket kivíniok. Az orosz hajóraj ápr. 10-dikén bevezedett ugyan a Sulina-ágba, de egy 8 lövegből álló török ágyúüteg elvételén kívül nem volt képes egyéb eredményt felmutatni. Míg az orosz hajóraj lusta lassúsággal folytatta útját fölfelé a Dunán, az alatt a törökök időt nyertek megerősíteni Tulciát s ezt a Dunát úgy elzárni, hogy azon az orosz hajók egykönnyen keresztül nem hatolhattak. A Francia- és Oroszország közt megindult békealkudozások alatt szünetelt az orosz-török háború is. Az orosz hajóhad csak 1809-ben tűzte ki árbczaira újból az ellenségeskedések jelvényét, midőn Proszorovszki herczeg az orosz hadsereget Galatz alatt a Dunán átvezetni, a Trajánsánczig előnyomulni s Ismailt hátba fogni szándékozott. Az oroszok terve azonban most sem sikerült; a dunai átkelést nem voltak képesek kierőszakolni sem Galatznál, sem Kladvánál. Végre aug. 7-én Harting orosz tábornok a Pruth torkolatánál áthidalván a Dunát, lehetővé tette az orosz flottának Isakcsit és Tulciát elvennie és a Dunán fölhatolva, a galatzi orosz flottalával egyesülnie. A hátba fogott s most már minden oldalról bekerített Ismail másodsor is az oroszok hatalmába került. A vár bombáztatása alkalmával, augusztus 20-dikán, a török flottillát is fölgújtották az oroszok. 1810. évi június 4-dikén Szilisztria is az oroszoké lön. Ezzel az orosz flottának a Duna torkolatától 50 mértföldnyire fölfelé szabad útja nyílt, sőt Szilisztriánál hajóhíd is épült, mely az összeköttetést az oláhországi eleségtárakkal fentartotta. Az orosz dunai flottának további sikereit mi sem akadályozá többé. 1810. évi szept. 27-dikén Rustschuk és Gyurgyevo is elestek; a törökök kénytelenek valának mind a két Duna-partról távozni. 1811-ben az orosz csapatoknak dunai átmeneteit igyekszik akadályozni az időközönként újabb szállitmányokkal fölfrissített török hajóhad. A két ellenséges hajóraj közt ezentúl szüntelen csak a dunai átmenetek miatt folynak a harcok: így Viddinnél, Lom-

Palánkánál, Rustschuknál, Turtukainál, Szilisztriánál és Kala-fátnál. Szilisztriának 1829. évi jún. 30-dikán történt végleges átadása alkalmával, az al-dunai török hajóraj is az oroszok hatalmába került. ¹⁾

Míg ezek az al-dunai tartományokban és nevezetesen a Duna torkolatában a külhatalmak részéről történtek, addig az osztrák folyami hajóhad semmi háborús actióban sem vett részt. Csak a déli határok hadászati pontjainak és a vízi közlekedésnek biztosságát őrizte, vagy az ország vámtörvényeinek sértetlenségét ővta a csempészet ellen. Egyfolytában egész 1848-ig állandó s jótékony békének örvendvén, eléggé módjában állott magát taktikailag álaposan képezni, s a mellett katonailag és társadalmilag előnyösen fejlődhetni. 1813-tól kezdve 1850-ig már ezredesi rangot viselnek a titeli sajkásfőnökök. Az ezredes mellé beosztott őrnagy most már csak alsóbb fokú katonai hatóság, a mi kétségkívül arra mutat, hogy a sajkásezred ama évek alatt izmosodott erőben és gyarapodott létszámban s katonai tekintélyben. Stanisávlyevics Áron sajkás parancsnokot bárói ranggal díszíté fel a király. Utána *Magdiés János, Zivkovic Timotheus, Jankovic Ferencz, Appel József* és *Beller György* ezredesek következtek, kik közül azok, kik a kor szellemét megértették és mint honpolgárok alkalmazkodni tudtak, társadalmi elismerésben is részesültek a sajkás kerülettel határos vármegyék magyar nemességénél. Így a közkedveltségű Appelt Bács és Torontál megyék 1840-ben, Mollináry Károly őrnagyot Torontál megye 1846-ban táblabírákká választá.

El békés viszony a sajkás nép és a polgári elem, a katonai és világi közhatóságok közt az 1848-dik évi sajnos események által bontatott fel. Ezen eseményeket lelketlen izgatók és chauvinista népámitók idézték elő a déli szlávság egyesülési eszméinek hangoztatásával. Szították a magyar nemzet elleni

¹⁾ *Birago*: Geschichtl. Daten über die Donau Flottille. (*Bécsi hadügyi levéltár.*) Báró Birago Károly (szül. Majlandban 1792. ápr. 24.) cs. és kir. lombard-velencei nemes testőr-ezredes és utász-dandárnok, ki hátrahagyott kézirati munkájában a dunai hajóhadakról számos adatot gyűjtött egybe és tett közhasználatúvá, kifogástalan hitelű és a hadügyekben tökéletesen jártas egyén. Megérdemli, hogy közleményeit, melyekre a szövegben hivatkoztam, aggodalom nélkül elfogadjuk. Történelmi hitelességét egyaránt ajánlja tudományos képzettsége és széleskörű tapasztaltsága vízi hadügyi dolgokban. Páviában, mint a történelem és földrajz tanára, hosszabb ideig oktatással foglalkozván, később Milánóba, a katonai földrajzi intézetbe helyeztetett át. Így tehát mindenképen szakember. Az udvari hadi tanács őt küldé ki, hogy a Dunát és Szávát katonai szempontból tanulmányozza, egyúttal a sajkások zászlóalját is megtekintse, és annak újabb követelményű átalakítása iránt javaslatot készítsen. (*Meynert*: Oester. Militär Conversations-Lexicon.)

gyűlöletet s kilátásba helyezték a népnek, hogy önálló szerb nemzeti tartományt és választott deszpotát fog kapni.

A sajkásokra végzetessé vált szomorú emlékü forrongás a titeli ezredben már ápril hó közepe táján jelentkezett s Belgrádból, Ujvidékről, Karlóczáról és a horvát határőrvidékről mind jobban tápláltatott. Tetőpontjára hágott az izgatottság, midőn a magyar kormány ama rendelete, melynek értelmében a végvidék is a magyar minisztériumtól tétetett függővé, a sajkásoknál kihirdettetett s a bánná választott nemzeti-ségi izgatónak, Jellasics Józsefnek helyeslésével Titellel szemközt, a perlaszi Tisza-parton, szerb tábor vonatott össze. A sajkás zászlóalj Olaszországban volt ugyan ekkor, de a houmaradt sajkás garnisonban is oly vészes reactionárius szellem és fegyelmetlenség kapott lábra, hogy a legtöbb tiszt, midőn a felülről izgatott és pártfogolt fékezetlen tömeggel boldogúlni már nem tudott, megszökött állomásáról és sietett biztosságba tenni személyét, családját és vagyonát. A sajkás falvakban a nép harang és dobszó által összegyűjtetvén, azon ürügy alatt, hogy a magyar kormány hajókon katonaságot küld a Karlóczán üléselő szerb odbor feloszlatására, felszólítatott, ne engedné ezt megtörténni. Az odbor ügynökei faluról falura jártak, fegyverezték a népet, mely aztán Karlócza és Ujvidék közt nagy tömegekben szállott táborba. Június 6-dikán, a péterváradi határőrök egy erős csapata, az odbor által ezredessé nevezett Csicsa Joannovics sajkás hadnagy vezérlete alatt, bevonulván Titelbe a sajkások zászlóaljának székvárosába, s a népet felbujtogatván, Mollináry Károly akkori őrnagyot, az Olaszországban távollevő sajkás parancsnok helyettesét felszólítá, hódolna a karlóczai odbornak és adná ki a zászlóalj ágyúit, sajkáit s egyéb fölszerelvényeit a magyar ellenség leveretésére. A hazafias érzelmű Mollináry, Csernovics Péter kir. biztos által a teendők iránt eleve értesítve, ellentállást kísérelt meg ugyan a föllázadt csapattal szemben; de mivel tisztjei hármát kivéve mindnyájan Joannovics-hoz pártolának, kénytelen volt utóvégre engedni az erőszaknak. A sajkás kerület fölötti commandót most Joannovics vette át, felnyitotta a császári arsenált és 110 ágyút kiemelvén abból, lafféttákra erősítetté, hogy a harcz megkezdésére készen legyen. Innen a nagy római sánczokhoz vezeté Joannovics a Bács és Torontál megyékből, valamint a végvidéki szerb tájakról érkező szökevényekkel naponként szaporodott sajkás tábor, s Temerinnel szembe elsánczolá magát. A sajkásoknak Zimonyban állomásozó alkatrésze, a mint a titeli eseményekről értesült, szintén felmondván tisztjeinek az engedelmisséget, hajócsapatával rögtön Karlócza alá evedzett s a szerb odbor parancsai alá helyezte magát. A

sajkások megérkezését nagy lelkesedéssel fogadták Karlóczán. A hadak összpontosítása és a magyar kormány erélyes intézkedései miatt már-már csüggedni kezdő odbor most annyira felbátorodott, hogy nem csak nem távozott el Karlóczáról, a mint előbb a Karlóczát lödöző Hrabovszky ágyúinak dörgése alatt határozta volt, hanem ezentúl még lelkesebben foglalt állást a nagy »Szláviának« ábrándos ügye mellett. Minthogy pedig Mollináry őrnagy, a sajkások zászlóaljának helyettes parancsnoka, mint fentebb említve volt, a lázadáshoz nem csatlakozott: Sztratimirovics György a hatalmába kerített »Duna« gőzhajón, június 15-én 500 fegyveressel Titelbe ment, a parancsnokot letette, minden hadi szereket lefoglalt s az odbortól függő parancsnokságot nevezett ki. A sajkások példáját pár nap múlva az egész pétervárad-i ezred kerülete is követte, azontúl szintén az odbort ismervén el felsőbbségének.¹⁾

Egyébiránt a szabadságharcz egész időtartama alatt egyetlen kimagasló hadi tényt sem jegyezhetni fel a haza iránti kötelességéről csúfosan megfélemedezett ezen sajkás nép régi érdemlajstromába. Hogy a titeli plateau-t a magyar sereg többszöri támadása daczára megtarthatták, az sem az ő érdemök, hanem a stratégiai fontosságú hely természetes fekvésének tulajdonítandó. Mindenütt, a hol kitörve zugolyaikból vagy földsánczaikból, nyilvánosan megjelentek, átok és gyász követé lépteiket. Csak rablásokban, pusztításokban és szégyenletes vérengzésekben tüntették ki magokat. Szekereken kalandozva be a bácskai és torontáli rónaságot, őrzöngő kicsapongásaikkal a békés lakosság közt mindenüvé csak siralmat és rémülést terjesztettek; ellenben valahányszor a magyar hadsereggel kellett mérközniök, kudarcot és szégyent arattak. Számos vereségeik Goszpodinczénél, Földvárnál, Csúrognál, Ó-Becsénél, Török-Becse alatt, Verbásznál és Szent-Tamásnál a magyar függetlenségi harc történetének azon lapjain sötétlenek, melyek Damjanics, Perczel, Nagy Sándor, Guyon, Kiss Ernő, Csuha és Fack vezéreink, meg a Turszky-ezred, a József-huszárok és a nemzetőrök hősiségét megörökíték vala. Bizonyára Isten büntető igazságszolgáltatása, mely különben minden átkos cselekedetnek múlhatatlanul nyomában jár, hogy éppen a szerb vérből eredt Damjanics és Földváry Sándor mérték rájok a legérzékenyebb csapásokat. Honvédeink mindenütt halált megvető ritka hősiességgel, elszántsággal és kitartással küzdöttek ellenök, míg az árulóknak Szerbiából is gyarapodott erejét végkép ki nem merítették. Guyon az egész sajkás területet elfoglalta és fölégette, egész Mosorinig és Titelig. Magok a fegyve-

¹⁾ *Horváth M.*: Magyarország függetlenségi harczának története. I. 149—221. ll.

res sajkák leginkább szerb őrzési és szállítási feladatokat teljesítettek a forradalomban Davidovacz kapitány parancsnoksága alatt. Hatályosabb hadi actiót ezek sem fejtettek ki sehol. A fegyveres hajós nép összesen 137 emberből állott. Egy ízben megjelent két sajka Csúrog alatt a Tiszán és Damjanicsot ostromolta; de Damjanics ütegei elől csakhamar lélek-szakadva vitorláztak vissza a titeli kikötőbe. Bátorságosan nem is igen közlekedhettek a Tiszán sajkák; legfőkébb a Titel és Zalánkemén közti torkolatban. Annál élenkebb volt közlekedésük az Al-Dunán Karlócza, Zimony és Belgrád közt, a hol mind a két partot a szerb reactio tartá elfoglalva.

A pacificatio után egy ezredesre és egy őrnagyra bízott ismét a sajkások vezénylete. Rendelkezésére béke idején a következő személyzet állt: a központban 1 kezelő kapitány, 1 hadbíró, 1 számfejtő, 1 telekkönyvvezető, 1 zászlóalj hadsegéd, 1 ezredorvos, 3 alorvos, 3 hadapród, 3 hadnok, 1 fődobos, 4 kürtös, 3 őrzető, 1 porkoláb, 2 számoló segéd, 2 tiszti szolgáló. Továbbá az egyes századoknál: 4 kapitány, 2 kapitányhadnagy, 6 főhadnagy, 6 alhadnagy, 6 főhídmester, 6 sajkás őrmester, 1 tüzérőrmester, 36 sajkás káplár, 6 tüzérkáplár, 6 számoló segéd, 12 dobos, 72 sajkás alkáplár, 12 tüzér alkáplár, 48 ács, 120 tüzér, 900 közsajkás és 18 tiszti szolgáló. Az összes békeidei létszám: 1287 ember.¹⁾ Hadi lábbon 1981 emberre emelkedett a sajkások létszáma. Ha az ezredes háborúba vonult, helyette az őrnagy volt a sajkáskerület parancsnoka.²⁾ Az 1850. évi máj. 7-én kelt határvidéki alaptörvény értelmében »a sajkások területe elválaszthatatlan alkatrésze az osztrák monarchiának.« Céljok marad a régi: »ő Felségének a császárnak és királynak békében és háborúban, bel- és külföldön, a legmagasb rendeletek értelmében, minden katonai szolgálatot teljesíteni s a benső régrvidéki intézmények fõntartását elõmozdítani. Ezért kapják a sajkás községek törvényszerű javaikat, úgy a magok, mint maradékaik részére, igazi és állandó birtok gyanánt.«³⁾

1849-ben az olaszországi császári tartományok őrizetére a Gardatón is állítottak egy hadi flottilla. Alapját egy évvel előbb megvetették ugyan, de működését tényleg csak 1849-ben kezdé Rivában. E flottilla felállításának szükségét már régen érezték hadi körökben. Az olaszok ugyanis rég időktől fogva kiválóbb hajlandósággal viseltetvén Osztrák-Tirol iránt, gyakran csábították el magokat, hogy ama tartományba fegyveres

¹⁾ Vaniček, id. m. III. k. 283—284. ll.

²⁾ U. o. 290. l.

³⁾ U. o. IV. k. 309—377. ll.

erővel betörjenek éppen oly helyeken, hol egyedül csak alkalmas hajóhaddal lehetett ellenséges célzataikat megakadályozni. Ha Ausztria már előbb is fentartott volna ilyen flottillákat az olasz tavakon, akkor sem Peschierát nem lehetett volna kiéheztetni, sem nem kellett volna eltérni a piemontiaknak és fölkelőknek garázdálkodásait. Elvégre sikerült Mollináry Antal lovagnak és táborkari kapitánynak sok fáradsággal létrehozni a rivai gardatavi császári flottillát, melynek aztán ő lett első parancsnoka. E flottilla 1849-ben egy hadi gőzösből s néhány ágyú- és rakétanaszázból állott.

A gőzhajóknak hadi czélokra felhasználása csakhamar általánossá lón hadseregünknel. *1854-dik évi ősszel I. Ferencz József császár és király parancsolatából a Dunán is reorganizáltatott a hadi flottilla.* A hadi fölszerelvényeknek és a hadi hajók szerkezetének hirtelen és nagymérvű fejlődése egészen háttérbe szorítá, eltörpíté, de sőt fölöslegessé tevé most a sajkások vízi hadintézményét, melyet a beállott szükség szerinti követelményeknek megfelelően már 1848—1849-ben is igen gyakran gőzhajókkal kellett pótolni. A titeli sajkások utolsó parancsnoka, *Weymann János* alezredes, még csak 1853-ig vezényelt a lobogós, vitorlás dunai sajkarakaj élén. A sajkások azután maradtak még néhány évig határőrségnek, de már csak mint szárazzi had, vagy mint az utászok és hidászok kiegészítő osztálya szerepeltek. *Ezzel végkép letűnik a dunai hajóhadak régi, kétezres és intézménye a történelmi láthatárról!* A sajkák kiemeltetnek a vízből, teljesen leszereltetnek és vagy vásárra kerülnek, vagy a titeli és péterváradai hajóhidak fentartására használatnak fel. Harminczkét szentedeje már, hogy nem látunk fejedelmi Dunánkon vitorlák szárnyain lengő és emberi izmokkal hajtott hadi hajókat. Helyökbe korunk újabb, geniálisabb, de borzasztóbb vízi hadeszközei léptek. Maholnap alig lesz már valaki az élő nemzedék közt, ki egykoron szemtanúja volt a Dunán vagy a Tiszán a díszben kivonuló sajkások fényes, festői látványosságának. Az ősidők ereklyéit, melyeket a történelem szelleme és a költői hangulat lengett körül, a sokkal komorabb és sokkal reálisabb aczélpánczélú dunai gőzflottilla váltotta fel. Első kapitánya *Baumrucker József* volt és Pesten székelte. Hajóállományát több hadi gőzös és szállítóhajó képezé. A gőzösök 24 és 12 fontos ágyúkkal, hosszú taraczkokkal és rakétaütegekkel voltak fölszerelve. A flottilla legénysége matróz szolgálatokat teljesített, ellátta az ágyúkat, és őrzáratoknál puskát és vágó szuromyot viselt.

Valamint a Gardatón és a Dunán, úgy a *Lago-Maggiore*n, a *Pón* és a *velencei Lagunákban* is császári hadi flottillákat léptettek életbe. A gróf Radetzky tábornagy által Veleuczében

felállított Laguna-flottilla a teengerészeti főparancsnokság által láttatott el járóművekkel; a többi helyi flottillák, kivéve a dunait, melynek hajói Ó-Budán készültek, a trieszti arsenálból kapták felszerelvényeiket. Az összes hadi hajóállomány a Dunán, Pón, Gardatón, Lago-Maggioren és a Lagunákban 16 hadi gőzösből és 50 szállítóhajóból állott. Minden egyes flottillának külön kapitánya volt, kik közül 1849—1861-ig a már említett *Baumrucker József* Budapestben, *Fritsch Ignác* a Gardatón Rivában, *Wasserthal Konstantin* a Pón majd Veronában majd Páviában, *Kratky Antal* a Lago-Maggioren Milánóban és *Gollas Károly* Velenczében bírták székhelyeiket. Az egész császári flottilla a tábornoki karnak alárendelt »flottilla-főparancsnokság« alatt állott, mely Klosterneuburgban székel. Flottilla-főparancsnokká a vízi hadászat körül sok érdemeket szerzett *Mollinary Antal* neveztetett ki ezredesi rangfokozattal és fizetéssel. ¹⁾

Ez az állapot is csak 1861-ig tartott. Az olaszországi flottillát eltörölték az olasz tartományok elvesztésével bekövetkezett politikai változások. *A dunai flottilla fenáll ugyan még most is néhány művészi szerkezetű moniteurben, de már nem önálló folyami hajóhad többé, hanem osztálya az osztrák-magyar hadi teengerészetnek.*

Ő Felsége a király, 1872. évi június 9-én kelt legfelsőbb nyilatkozatával, végkép megszüntette a katonai határőrrendszert a titeli határőrzászlóalj területén. A sajkás kerület, a többi határőrvidékkel együtt, törvényhozási és kormányzati tekintetben is Magyarországhoz lett visszacsatolva. A volt sajkás kerület beosztásáról, közigazgatási és törvénykezési rendezéséről és a törvényhozásban képviselteséről az 1873. évi XXVII. törvényczikk intézkedik. Ennek értelmében a sajkások kerülete Bács-Bodrogh vármegyébe kebelezetett, s mint a titeli és zsabylai szolgabírói járásokból álló külön választókerület, egy képviselőt küld ma a magyar országgyűlésre. ²⁾

¹⁾ *Meynert*: Gesch. d. Kriegswasens u. d. Heeresverfassung. IV. k. 202—217. ll.

²⁾ 1873. é. 24. tez. 7. és 22. §§. — *Vaniček*, id. m. IV. k. 581—583. ll.

Folyami hajóhadunk szervezete, katonai és társadalmi viszonyai.

A dunai hajóhad, mint az előadottakból láttuk, Magyarország fenállásának első századai óta a legutóbbi időkig, bizonyos fizetésért, javadalmakért és előjogokért szolgáló fegyveres népe volt királyainknak. Fejedelmeink az ország jövedelmi forrásaiból vagy magán vagyonukból, olykor mind a kettőből, továbbá még a nekik adományozott jószágokból tartották fen őket. Rendeltetésök mindig ugyanaz: *a király személyének és az országnak őrizete, hadakozás az ellenséggel ben a hazában és külföldön, fegyveres segélyezése a száraz hadaknak, eleség, hadi szerszám és csapatok szállítása folyamainkon.*

Létjogukat hajózható vizektől átszelt hazánkban a természeti körülmények indokolják. ¹⁾ Valamint szárazon a terje-

¹⁾ Ugyanezen körülmények kényszeríték már a rómaiakat is dunai hajóhadak tartására. *Salamon* Buda-Pest történetében élénk közvetlenséggel mutatja ki a római vízi erő alkalmazásának szükséges voltát. »Ha lóháton — úgymond — át lehetett is úszni a Dunát, zsákmánnyal terhelve bajos volt visszaúsztatni rajta. Ellenben a börszönyi hegység őserdeiben lehetett egy kis flottára menő ladikot, talpat összerementeni, a part egy-egy őrizetlen pontjához ereszkedni vele, s csúffá tenni a nagy birodalom híres határait. Sőt még kényelmesebb volt egy szép holdvilágos hosszú éjszakán a Garamon, Ipolyon, mikor vize bő, evedzni le a Dunába, s meg sem állani valamely erőd külvárosáig, melynek ha kapuit véletlenül meglephetik kora hajnalban, oly tettet visznek véghez (egy ellenséges hadsereg t. i.), hogy híre fut az egész birodalomban. Jó ladikkal ügyes evezők, lefelé nyolcz-tíz óra alatt megtehették az utat az Ipoly torkolatától Budáig is. Váczon kezdve le Titelig ily kényelem nem kínálkozott. Ezen a vonalon egy oly víz sem szakad többé a Dunába, melyen ladikkal és tutajjal lehessen alúsztatni. A visegrádi hegység a piráteriának, a vízi rablásnak classikus fészkévé válhatott, ha mind vizen, mind szárazon útját nem állják a rómaiak. Gondoskodtak is ilyes eshetőségek meggátlásáról, s általán az egész vonalon a Duna és partjai biztosításáról. Úgy látszik, egymást érte itt a sok vár és erősség. Nem is emlitem a Pesten alúl Harasztinál, Eresinél, Ráczkevinél, részint a szigeten, részint a balparton talált várromokat s kettős várakat: Szt.-Endrénél, Dunakeszinél, Bogdánynál, az Ipoly torkolatánál, Szobbnál, Esztergomnál stb. (I. r. 273—276. ll.)

delmes síkság alkalmas nyeregben ülő és gyalogló hadak erejének kifejtésére: azonképen a folyamok és nagy vizek sík tükre is alkalmas az úszó hadaknak taktikai mozdulataira. És valamint a szárazföldet száraz seregekkel, úgy viszont a vizek messze elnyúló vonalait csak vízi hadakkal lehet nem csak a benyomuló ellenségtől oltalmazni, de stratégiai műveletekre is üdvösen használni. Oly országokban, hol a hadakozás nem csak szárazon, hanem vizen is lehetséges, a száraz sereg csonka erőnek és sok esetben gyámoltalan hadi tényezőnek bizonyúlna, ha még egy másik, a vizen használható haderem ki nem egészítené. E szempont főfontosságúnak tűnik fel különösen hazánkban, melyről a világtörténelem ezt a dicsőséget jegyzé fel: *Regnum Hungariae antiquissimum totius christianitatis antimurale et propugnaculum!*

A fegyveres hajós népet kezdettől fogva mindig *magyar véreink* és mellettük a haza déli tájain lakó *szlávok*: szerbek, horvátok és dalmaták szolgáltatták Magyarország vízi erejéhez. A szláv népfaj leginkább hasonlított a katonának született magyarhoz. Ő is eszes, bátor, megismert czélokért hevülni tudó, nagy fáradtság ellen is rendkívül edzett. Hazájok a Duna, Tisza, Száva és Dráva partvidéke, a jelenlegi Szerém, Bács-Bodrogh, Torontál és Temes megyék területe. Biztos történelmi adatok szerint már a VII. század első felében telepedtek ott szláv fajok, mikor a Kárpátokon túli hazájokból a Balkán aljába költözködtek. *A magyar és a szláv képezé tehát törzset a dunai hajóhadaknak, mely körül olykor idegen kiegészítő is csoportosulának.* Szövetségeseket és idegen harczosokat segítség gyanánt mindenkor szivesen láttak a magyarok. Különösen Anjoukirályaink idejétől fogva szembeötlő a törekvés magyar seregeinket idegen elemekből szaporítani és erősíteni. Mentől jobban növekedett a magyar monarchiának hatalma kifelé, és minél mérvadóbbá lón Magyarország befolyása az európai viszonyokra, annál követelőbben lépett fel a szükség olyan hadesapatokat tartani harcukészen, melyek a királyt esetleg külföldi háborúkba is követni tartoznak. Urslingeni Werner herczeg, az úgynevezett »nagy kompániának« szervezője, már 1314-ben számos német zsoldost vezetett I. Lajosunk zászlai alá, az olaszországi hadjárat alkalmával. Zsigmond 1428-ban olasz íjászokat hívott be a törökök ellen. A Hunyadiak alatt pedig annyira megszilárdult Magyarországon a zsoldrendszer, mint Európának bármely más civilisált államában. Az akkori olcsóság kényelmes életet biztosított a zsoldos katonának. Akadt tehát vállalkozó kellesténél több a Nyugat minden tartományaiból. Hunyadi Mátyásnak messze kiható terveit különben sem elégítheték ki az ős magyar hadrendszer. Nagyratörő terveinek keretébe sokkal

jobban beillett az idegen zsoldos, kinek tulajdonképen nem is volt hazája, ki az országokat és tartományokat, a hova hadvezérei parancsolatából elvetődött, ideiglenes táborhelynek tekinté, és a királynak, a ki fizette, vakon engedelmeskedő és bármikor használható eszköze volt. Az Európa-szerzte uralkodó czéhrendszer, kivált a külföld nagynépességű városaiban, temérdek keresetképtelen embert teremtett, kik készséggel viték bőrüket vásárra, — jó fizetésért és gazdag zsákmány reményében. A huszita háborúk Cseh- és Morvaországban, úgy szintén a későbbi pórlázadások Német- és Magyarországon egész néposztályokat szoktattak a cél nélküli háborúskodáshoz. Sőt egész hadi testvérületek (Brüderrotten) keletkeztek, melyek zsoldért bárkinek is felajánlották szolgálataikat. Ez magyarázza meg az idegen zsoldos hadaknak feltűnő szereplését legjelesebb fejedelmeink uralkodása alatt, és ez adja kezünkbe a kulcsot, hogy már a legrégebb korban idegen vegyüléket találunk a magyarországi vízi had soraiban is.¹⁾

A honvédelem köteléke alól különben sem vonható ki magát senki, még az országba bevándorolt idegenek sem. Számos népalkatú hazánkban soha sem is létezett tisztán magyar nemzetiségű hadsereg. Egyvelege volt az mindig a magyar zászló fenhatósága alatt harezoló bármely eredetű honfiaknak, kik közt a szükséges testületi egységet a hazafiság szelleme és a kötelességérzet, a törvény és a hatalom szigora, meg a közös érdek öntudata tartá fen.

Nagy különbség volt mégis a benszülött hajóhad és azon idegen zsoldos nép közt, melyet királyaink főleg a német gályákon alkalmaztak, és majd az Északitengerről, majd pedig Francia-, Olasz- és Spanyolországból hozattak be. Sem vitézségre, sem fegyelmezettségre, sem ügyességre és kitartásra nézve meg nem közelíték ezek a mi benszülött akár magyar, akár szláv eredetű hajós legényeinket. Az idegen tengerészek bármely fajáról elmondható az ítélet, melyet a hírneves Saphorin altengernagy a dunai flottillánknál alkalmazott hollandusokról mondott: »Jó tengerészek lehetnek — mondja Saphorin, — de nem ismerik a szabályozatlan és nehezen hajózható Dunánkat; arra pedig mint tengerészek sokkal büszkébbek, semhogy a benszülött magyar és szerb hajósoktól tanácsot kérjenek, vagy azok figyelemztetéseit elfogadják és utasításaikat kövessék. A szokatlan éghajlatot sem bírják elviselni, úgy hogy az 1693-ban szerződött külföldi matrózoknak alig egy tizedrésze volt még szolgálatképes 1697-ben. A külföldiekre fordított költség is sokkal többre megy, mint a belföldi dunai flottillásoknak hazai körül-

¹⁾ *Mejner*: Das Kriegswesen der Ungarn.

ményeinkhez alkalmazott szerény fizetése. A külföldiek sem az országban divatos öltözethez, sem az itteni eledelekhez szokni nem tudnak, a megsebesüléseknél pedig 200—300 frt. gyógykezelési költséget, sőt még fájdalompénzt is követelnek az államtól. Továbbá a folyami hadi hajók alkalmat sem nyújtanak nekik teengerészeti ismereteik és ügyességök értékesítésére; mert hiszen oly szolgáltatna alkalmaztatnak, a mire a náloknál igénytelenebb belföldi hajósoknak hasonlíthatatlanul több képességek van.«¹⁾ Többi közt még tán a spanyol és olasz hadi népet tartották háborúban minden külföldi közt legalkalmasabbnak, bár azok is igen fegyelmezetlen és bujálkodó katonák voltak.

A mi magát Magyarország hadseregének vizi erejét illeti, annak királyaink, már a *hajós népek* és *naszádások* korában is, *privilegiális kedvezményeket* nyújtottak, a milyenekkel a többi hadseregnek egy osztálya sem dicsekedheték. *Ez által a király eltartásában lévő többi csapatoktól meglettek különböztetve, emelkedettebb állást és kivételes tekintélyt nyertek!* E kivételes állás menté meg a király vizi hadseregét az elkorcsosodástól. A király-naszádosokról például nem mondhatni, hogy — bár sok keserves körülményeken kellett is átvergődniök — valaha teljesen elaljasodtak volna, mint a zsoldos hadrendszernek sok salakot fölvető korában más fizetett hadak, még a világhírű fekete sereg is. A török háborúban szokottuál nagyobb mennyiségben fordulnak elő hadseregünkönél az olasz, spanyol, francia, lengyel, német és cseh szegődött népek; de mennyire különböztek hajós katonáink ama jobbára renyhe, fegyelmezetlen, dobzódó és satnya külföldi legénységtől. Csodálatos, mint öröklí át egyik kor a másiktól, sokszor évezredek átugrásával, az emberi intézményeknek szellemét. A rómaiak dunai hajóhadának legénységét szintén privilegiális állással és megkülönböztető kiténtetésekkel dízték fel a caesarok, bizonyára azért, hogy ezen leg-súlyosabb hadi igát viselő katonaságban a hivatási lelkesedést és az ezen életpályához megkívántató mentől nagyobb ügyszetetet fokozzák és ápolják. Csak így volt lehetséges önként vállalkozó lelkes férfiakat találni a sok önmegtágadást és kitar-tást igénylő hajóhadai életpályára. Vespasianus a dunai »classicusoknak« sást, czimert és nevet ad. Később a légiónak minden egyes embere római polgárjogot is nyert, és Vespasianus 70-ben márczius 6-dikán ünnepélyes okmányt állított ki a dunai classicusok légioja számára, mely rézlapra vésvé a Capitoliumban, a Júliusok nemzetségének oltára mögött helyeztetett el.²⁾ Elődeink olykor csodálkoznak, olykor irigykednek

¹⁾ *Feldzüge*, d. Pr. Eugen v. Savoyen.

²⁾ *Salamon*: Budapest története, 156—157. ll.

is a hajóhad állomáshelyeinek kitüntetett, kivételes és előjogos állapota miatt; mert nem ismerik királyaink nagy horderejű czélzatát, kik ősi hagyományok nyomán járva, kegyelmi tényekkel és sokszor jelentéktelen kedvezményekkel tudták fentartani birodalmuk és koronájuk biztosságára azt a haderőt, mely az alattvalótól legtöbb önfeláldozást kívánt a királyért és hazáért. Ma már, midőn a magyar hajóhad kiváltságainak forrását és indokait jól ismerjük, majdnem mosolyra kész a pozsonyi dietális rendeknek egy nyilatkozata, kik az ország végházainak 1640-ik évi állapotát esetelvéen azt mondják, hogy »Komárom magán való végház, nem függvén más generálisságtól, *kinek okát nem tudhatni.*«¹⁾

A magyarországi hajóhad alapszervezetét kezdettől fogva a családegység, vagyis a társas együvértartozás elve képezte. A zsoldos had, mely a folyami végházak környékén a király által adományozott hajós telkeken települt, önmaga közt egy szabad s a czímeres nemesi rend szabályaihoz hasonló kiváltságokkal felruházott katonai társaságot képezett, melynek fejei a kapitány és a vajdák, később az osztrák hadi kormány alatt a parancsnokok, tagjai pedig mindazon ténylegesen szolgáló, vagy ezeknek házi gazdaságát gondozó hajónép vala, mely a király felhívására, megszábot heti vagy hónapért és egyéb járulékokért bármikor fölkelni és vizen harczolni tartozott. Ilyen a dunai hajóhad, mikor keletkezik, és ilyennek ismerjük végső elhanyaglása korában, a sajkások intézményében is. A történelmi folytonosság fonala sehol sem szakad meg e speciális hadnak sok százados életében, hanem csak módosul a különböző idők módosuló igényei szerint. A családegység elve és szabadalmak, melyekkel őket királyaink II. Lajos szavai szerint »sok fáradságaikért és vérontásukért« felruházták, mindenüvé kísérik őket, bárhol telepednek is az országban. Mindig kiváltságos hadi társadalmat képviselnek. Ők azon katonaság, kiknél legelőbb lép életbe a véderő és a contribuensek elválasztása egymástól.

Folyami hajóhadunk élén, a magyar királyság első századaiban, maga a hadsereg fővezére állott. Valószínű, hogy e fontos tisztelet tengeren nevelt és a vízi hadművészet fogásai és fortélyaiiban kellően jártas hajónagyok látták el a fővezér oldalánál és annak parancsolata szerint. *Külön hajóraj-kapitányokat és naszádvezéreket csak a XVI. század második felében emlegetnek forrásaink. A magyar királyságnak az oligarchiával és a betört barbár népekkel vívott harcaiban, úgy szintén az Anjouk alatt és a német-szláv befolyás korában egyetlen önálló hajóhad vezért sem ismernek emlékeink. A Garák, Rozgonyiak,*

¹⁾ *Acta Dietalia*. M. n. múzeumi könyvtár.

Szilágyiak, Zápolyák, Dóczyiak és Ujlakiak, kiket 1368-tól kezdve vízi fegyvertények által is kitűnni látunk, valósággal vezénylik ugyan a gondjaikra bízott hajóhadat is, *de nem mint annak külön ezen czélra kinevezett parancsnokai vagy kapitányai*, hanem mint az összes hadsereg vezérei. Mikor Fogas és Fil-léresi hajónagyokat 1492-ben először veti fölszűre a történelmi emlékezetnek hullámzata, e derék bajnokok nem mint kapitányok, hanem csak mint trierarchák, vagyis hajó kormányosok mennek át a Hunyadiak korából a Jagellók szolgálatába. *Révaq István az első hajóhadit »kapitány«, kit ezen rangban 1515-től fogva ismeriünk. Az összes dunai hajóhadnak első »főkapitánya« pedig Lasky Jeromos, a híres államférfiú és portai követ.* De hogy már II. Lajos országlatának kezdetén, vagy legalább közvetlenül a mohácsi vész előtt is létezett a vezénylő hajókapitányon kívül egy föllebbvaló hajóhadit főkapitány is, kitűnik e királyunknak idézett 1525. évi kiváltságleveléből, melyben világosan mondja, hogy a naszádosok föllebbviteli foruma a kapitánytól a főkapitánynál van. Egyébaránt *a dunai hajóhad főkapitányi állása legtöbb esetben inkább méltóság, vagyis tiszteleti állás volt*, melyhez tényleges szolgálat a hajóraj harczaiban csak az utóbbi századokban, a magyar dunai hajóhad önállásának megszűnte után, volt kapcsolva. Zay Ferencz még 1569-ben is viselte a király-naszádosok főkapitányi czimét, mikor pedig már rég nem állott többé a király-naszádosok élén. Zoltay István 1558-ban, mikor Zay portai követségi ügyekkel volt elfoglalva, naszádosok főkapitányának czimezi őt irván: »Magnifico Dno Supremo Capitaneo Nazadistarum«. Ez a cím akkor sokat jelentett. A naszádos főkapitány az országos főkapitányok rangjával birt: nagy hatalommal és befolyással járó hivatal volt.¹⁾

A kapitány elnevezés, úgy a magyarban, mint a német és francia nyelvben a latin »caput«=fő, főnök szóból veszi eredetét. A kapitány főnöke, vezére és kormányzója lévén a hadi csapatnak, oly viszonyban áll a hadtest egyes tagjaihoz, a milyenben van az ember testén a fő a neki alárendelt tagokhoz. A rómaiaknál csak száz tagból álló hadtest állván egy-egy kapitány vezérlete alatt, a kapitány »centurio«-nak nevezteték. Latin művek »*navarchus*«-nak is czimezik néha a hajóhad kapitányát, mely elnevezés alatt azonban sokszor csak a főkapitány, vagyis a »*classis praefectus*«, azaz az admirál értendő.

Királyaink válogatott, ügyes, eszes és bátor katonákat, derék előkelő férfiakat neveztek ki a folyami hajóhad vezéreivé. Ebbeli szolgálataikat kiváló érdemül tudják be nekik, melyet

1) *Thallóczy*: Zay Ferencz. (Magy. történ. életrajzok.)

rendszerint magasabb országos állásokkal, méltóságokkal és gazdag birtokátruházásokkal jutalmaztak. Ekkép a hajóhad vezérei többnyire dús jövedelmekkel rendelkező földesurak és jeles nemzetségek sarjai lévén, társadalmi és vérbeli összekötéseik az ország legkiválóbb családjaival kétségkívül csak növelték ama nymbust, mely a királyi hajóhadat különben is környezé. De bár a kapitányi állás közönségesen csak érdeme-sebb családok tagjainak adományoztatott, mindazonáltal megtörtént néha, mint például Ugrinovics Vitus kinevezetésénél, hogy köznaszádosból vagy naszádos vajdából emeltetett föl valaki a kapitányi díszes polczra. A hajóhad tisztség rangfokozata nyílt pályája volt a nemes versengésnek, melynél katonai hűség, vitézség és hadi érdemek által a közlegény is czélhoz juthatott. A többször említett Fogas Ambruson és Fülléresi Jánoson kívül előfordúl még 1527-ben Podvinnyay Tamás, 1548-ban pedig Nesthe Lukács, kik vajdákából emelkedtek föl a kapitányi kormányra.

Némely esetben *alkapitány* vagy *helyettes kapitány* is alkalmaztatott a hajóhadnál. 1527-ben, mikor I. Ferdinand Révay Istvánt kapitánynyá nevezi, egyben tudatja vele, hogy Podvinnyay Tamást társul adja mellé. »Ceterum scias — olvassuk a kinevező okiratban — te una cum egregio fideli nobis dilecto Thoma Podwynnyay esse Capitaneum Nazadistarum.« Megkivánta olykor az alkapitányok kinevezését a kapitány betegsége vagy távolléte is. Thurzó Elek 1540. évi szept. 30-dikán arra kéri a királyt, hogy Erdőhegyi Benedek beteges naszádkapitány mellé egy arra való alkapitányt nevezzen ki. »Is invaliditatis suae conscius, rogavit me — írja Thurzó, — ut aliquem sibi collegam virum idoneum adiungerem.«¹⁾

A mohácsi vészt közvetlenül megelőzőtt években kapitányi *hadsegédek* is fordúlnak elő folyami hajóhadunknál. 1521-ben Radisa Bórics oldalánál Szalay János és Boros István; ugyanekkor Gelley Sebestyén oldalánál Porkoláb Péter és Nagy János naszádosok működnek hadsegédi minőségben. E tiszti rangfokozat később nem említettik többé, valószínűleg azért, mert az I. Ferdinand által életbeléptetett al- vagy helyettes kapitányok, kik valósággal kapitányi hadsegédek valának, fölöslegessé tették a külön hadsegédi intézményt. A hadsegédi hivatalt kétségkívül írástudó deákos hadfiak viselték, és kötelességök volt többi közt a kapitány levelezéseinek, fölterjesztéseinek szerkesztése, a hadi számvitel, ítéletek és végrendeletek készítése. Mint a hajóhad értelmiségének, igényök volt a magasabb rangfokozatokra és előkelőbb hadi állások elnyerésére.

1) I. az »Oklv. Függ.«

Az említett Szalay János 1529-ben, Bécs ostroma alkalmával, mint pozsonyi várparancsnok, 1535-ben pedig már mint pozsonyi gróf szerepel.

A XVI. század viharos időszakában egyes hatalmasabb oligarcháknak *tulajdon hajóhaduk* volt a Dunán, melynek ők magok valának parancsnokai, mely tehát az ő tetszésök szerint különböző szervezettel is birhatott. Saját hajóhada volt a Dunán Ujlaky Miklósnak, Brankovics Pál szerb knézuek és Silyánovics István szerb deszpotaik.

Sokszor a különböző folyamokon külön-külön hajórajok őrizték az ország határait. Voltak hajóhadak a Dunán, sokszor kettő, de sőt három is, az ellenkirályok és a padisák szolgálataiban, továbbá a Száván, Dráván, Tiszán, Maroson, Vágon, Rábán, de még a Murán is. Ezeknek külön-külön parancsnokaik voltak, kik azonban a főfolyók hajóhadai parancsnokainak engedelmeskedtek.

1529-től kezdve 1793-ig, a mely időre a német dunai hajóhad szereplése esik hazánkban, a német dunai hajóhad *parancsnokai, gályakapitányai és admiráljai* tűnnek föl folyóinkon. Az admirál, vagy a hajóhad parancsnoka alatt állottak az egyes járóművek parancsnokai, vagyis a gályakapitányok, kik olykor alkaptányi címet is viselnek.

A hajóhad egyes szakaszainak, két vagy három naszádnak és mintegy 100—120 hajós vitéznek élén egy-egy *vajda* állott. Ősi elnevezés ez a magyar hadnál, melyet apáink Ázsiai honukból hoztak magokkal. Pray a szent István által Erdélyország kormányára helyezett vajdákról írván, mondja: »Opinor istos ejusdem auctoritatis fuisse, cujus olim apud Hungaros. cum ex Asia in Daciam delati sunt, *Boëbodî* fuere; nomen enim illud ex hoc ortum trahere ob similitudinem non improbabilis fortasse suspicio est.«¹⁾ Konstantin császár a magyarok nemzetségfőnökeit szintén a szláv eredetű *vajroda* (βοέβοδος), vagy magyarosan *vajda* néven emlegeti, mely szó hadvezért, csapatfőnököt jelent.²⁾

A naszádos vajdák szoros értelemben véve a nép emberei, a naszádos legénységnek választottai. Ők gondozzák, oktatják, fegyelmezik, pártfogolják, élelmezik és ruházzák csapatjajkat. A naszádosok családegységében ők az egyes csapatoknak atyai főnökei, de egyszersmind hadi parancsnokai is. Állásukat élethossziglan birják. A kapitány csak fontos oknál fogva és csak is béke idején mozdíthatja el őket, hadbirósági ítélet alapján. A megüresedett helyre a vajdák testülete a legénység

¹⁾ Annal. R. H. I, 18.

²⁾ Szabó K.: A magy. vez. kora, 20. l.

közül négy alkalmas egyént választ, és azokat a kapitánynak kinevezés végett bemutatja. A kapitány a négy jelölt közül egyet vajdává nevez, és a megüresedett helyet betölti. Azonban volt eset, hogy a vajdát maga a király nevezte ki. Győri Mihály komáromi vajdát például maga I. Ferdinand nevezé ki naszádos vajdává. Az ilyen kinevezést a legfőbb hadúr kiválóbb kegyének és ritka nagy kitüntetésnek vették.

A vajdák létszáma idők és körülmények szerint módosult. Majd többen, majd kevesebben voltak. II. Lajos ország-lása idejében közönségesen 40 vajda szolgált a naszádosok hadában. I. Ferdinand és Miksa alatt hol 20-at, hol 30-at találunk. Mikor még Nándorfehérvár és a többi al-dunai vég-lázak magyar kézen voltak, rendszeren 10—10 vajda volt egy-egy végvár őrizetével megbízva. Egyébiránt a törököknek szüntelen betörései, melyek miatt majd itt, majd amott kellett a vízi erőnek csoportosúlnia, alig engedik, hogy a végvárak normális hadi állományát pontosan meghatározzuk. 1521-ben például csak három vajdát említnek Nándorfehérvárott forrásaink, Péterváradján hetet, Jajczán 1523-ban nyolcat, ugyanakkor Zalánkemében ötöt, 1537-ben Komáromban tizenhetet, ugyanott 1546—1549-ig csak kilenczet.

A vajdák szolgálati állomása nem volt helyhez kötve. A király vagy a naszádos kapitány áthelyezhette a vajdát egyik állomásról a másikra. Ez a legtöbb esetben csak nagy szükség kívánatára és csakis ideiglenesen történt ugyan, de kétségtelen, hogy ilyes áthelyezéseknek a vajdák ki voltak téve. 1555. évi júl. 7-dikén rendeli például Miksa király, hogy a sellyei, komáromi és a más helyeken létező naszádos vajdák a tatai várba helyeztessenek át, és maradjanak ott ama vár őrizetére.¹⁾ Némelykor futári teendőket is végeznek a vajdák, de csak a király személye körül. 1553. márcz. 13-dikán Sfortia palatinus jelenti a királynak, hogy irt Komáromba, hogy Paksy, a naszádosok helyettes főkapitánya, szivesen lássa a török követet, s azonnal jelentse meg ennek megérkezését ő felségének, egy naszádos vajda által. Paksy u. é. márcz. 20-dikán ír a királynak a török követről, és hogy ő felségéhez a parancs értelmében Bakay Miklós naszádos vajdát küldte.²⁾

Ha a vajdák lajstromát 1521-től 1537-ig megtekintjük, azt tapasztaljuk, hogy általában nem szolgáltak hűzamosabb ideig, és nagy ritkaság, hogy életfogytiglan szolgáltak volna. E jelenségnek oka kétségkívül a rendkívül nehéz és módfelett megerőltető vízi szolgálatban keresendő, mely a katonát nem

¹⁾ *Magy. orsz. letr.* Ben. resol.

²⁾ *Bécsi titk. letr.*

csak a testi erőt kimerítő munkára szorítá, de egészségét is a nedves, ködös levegőben, forróságban és hidegben, viharokban és esőkben egyaránt igen kemény próbákra állítá. Azonban voltak olyan naszádos vajdák is, kik mindig szárazon szolgáltak, de sőt a naszádok kormányzásához nem is értettek. Állandóan száraz szolgálatokat teljesítvén, évek folytán kitüntetés gyanánt naszádos vajdákká lettek előléptetve, és mint olyanok, nem csak a vajdák rendes hópénzét kapták, de még külön királyi kegy- és nyugdíjakban is részesültek. Ezeket »száraz vajdáknak« (vajvoda siccus) nevezték. Ha valamely vajda szolgálat közben rokkanttá lőn, az is a száraz vajdák közé helyeztetett át, és az államtól nyugdíjat húzott. A száraz vajdák fizetési nem csekély terhére estek a királyi kincstárnak. Miksa király 1559-ben ápril 1-én tudatta a pozsonyi kamarával, hogy a száraz vajdákat az illető díjasok halálával beszünteti, minél fogva a száraz vajdák díjállomásaira újabb kinevezések többé nem is történtek. ¹⁾ Figyelemre méltó, hogy ilyen száraz hajókatonákat már a legrégebb időkben találunk. A rómaiaknál is volt »legio classica«, azaz hajósok szárazai légiója, és az is nagy részben pannóniai eredetű volt. ²⁾

A vajdák intézménye a XVII. században végkép megszűnván, nevöket a magyarországi és illetve a komáromi sajkások parancsnokai, pusztá hivatalos czím gyanánt, még mintegy száz esztendeig, vagyis 1751-ig állandóan viselték, »fővajdáknak«, vagy németesen »obervajvodáknak« irván magokat. Ezek azonban — mint már fentebb láttuk — a császári dunai flottilla admiráljának és gályakapitányainak alárendelt osztrák hádseregbeli katonatisztek voltak, kikben a régi magyar király-naszádosok vajdáinak typusát hiába keresnők.

A vajdák közvetlen alárendeltjei a *tizedesök* (decuriones). Minden vajda mellett rendszerint három, néha több tizedes szolgált. Csak a tiszai vajdáknál találunk e tekintetben kivételt; nálok a király rendeletéből csak két tizedes szolgált egy-egy vajdát. 1551-ben a Szolnokra küldött három vajda mindegyike mellé két-két tizedest adott a király.

A tizedesek ismét közvetlen föllebvalói a *köznaszádosoknak*, kik közül egy-egy közepes naszádra 30—35 legény jutott.

¹⁾ »Scimus — úgymond — quod plures nazadistarum *Wajwodas siccos* iam inde a multis annis ex Camera Hungarica pensionem annuam et a solutore campestri stipendia menstrua uno eodemque tempore accepisse, per quod tempus nulla seruitia nuspam prestiterunt, imo pluresque eorum non eius esse industriae, ut nazzadas gubernare scirent. Nos itaque eiusmodi pensiones, non usque adeo necessarias, abolere volentes, — vobis inhibemus, ne his, qui posthaec ex eis vel morte, vel alio quove casu tollerentur, alios subrogetis.« (*Magy. orsz. levtr. Benign. resol.*)

²⁾ *Salamon*: Budapest története, 156. l.

Számuk különbözött s 800 és 2000 közt váltakozott. Neveztetnek: »*socii navales*«, »*remiges*«, »*milites*«, »*ductores triremium*«, »*limenarchae portuum et diaetarii navium*«, »*lintrarii*«, »*paralii*« és »*theorii*«. A rómaiaknál a vízi had két csapatra volt felosztva. Említetnek az »*epibatae*«, kik vizen és szárazon egyaránt harcolni tudtak, és a »*naubatae*«, kik még újonczok lévén, csak a vízi hadakozásban gyakorlák magokat. Ezen elnevezések a magyar dunai hajóhadról megemlékező latin írónál csak igen gyéren fordulnak elő. Tán csak a classikai formákat utánzó Boufinnál és Joviusnál találkozunk velök egyszer-másszor.

Fegyvernemre a naszádosok kezdettől fogva mindvégig len a gyalogsághoz számítottak. Sajátságos, hogy még a történelmileg ismeretesebb és a hozzánk közelébb eső időkben is, midőn a dunai vízi erő már előnyösen szerepelt Magyarország honvédelmének majduem minden eseményénél, általában véve csak lovas és gyalogos haderőről emlékeznek kútfőink. Ez utóbbihoz számítják a vízi erőt is. Közönségesen használt szólamuk ez: »*Cum omnibus copiis instructis, tam equestribus, quam pedestribus.*« A vízi erőnek saját nevén való megnevezése legtöbbször feltűnően mellőztetik. A hol hadseregünk létszámáról szólnak adataink, minden részletet felsorolnak ugyan, de különösen ritkán említik, hogy ama létszámban mennyi volt a vízi had. Kétségtelen például, hogy Hunyadi János 1453—1454-ben hajóhadainak segítségével harcolta végig dicső al-dunai viadalait a törökök ellen, hogy továbbá Szendrőt, Nándort, Novoberdót, Zsófiát és Bolgárországot egész Tirnováig szintén hajóseregek felhasználásával hódoltatta meg. — és mindazonáltal az egykorú krónikákban és a történeti anyagot még szélesebb alapon felkaroló kortörténetekben, mindössze tán csak kétszer találjuk tiszta képét a Hunyadi János hajóhadának. A Ozilleyek krónikája, Dukasz, Engel, Hammer, Chalkondylasz stb. mindannyiszor csak lovasságának és gyalog csapatainak létszámát ismeretik. Forrásainknak e valóban sajátzerű hézagát oda kell tehát kipótolnunk, hogy igen ritka eseteket kivéve, a nagyobb folyamaink mentében viselt hadjáratoknál a gyalogsághoz számított, de valósággal külön hadosztályt képezett naszádos legénység hajókon követé a hadvezér táborát.

Folyami magyar hajóhadat egész a XVI. század második feléig csak a Dunán találhatni. Hazai múltunk első századaiban az Al-Dunán Galambócz, Végszendrő és Nándorfehérvár, a középső és felső Dunán csak Buda, Esztergom és Pozsony említetnek, mint hajóhadai állomások. Az állomáshelyek a beállott szükség szerint változnak. A XVI. században

az említettekén kívül Komárom, Érsekújvár, Vácz, Vörösmart, Ráczkeve, Pétervárad, Futak, Zalánkemén és Zimony említetik leggyakrabban. Különösen Komárom az, mely ősi tradíciójánál s kedvező természeti fekvésénél fogva már a legrégibb századok óta hajós és halász népek nevelőanyja és laktanyája.¹⁾ Minthogy pedig a XVI. század első felének végével nem csak a dunai végvároakra esik már a főszűl, hanem az ország többi hajózható folyói is élet- és erőtlenj stratégiai rendszernek lesznek támpontjaivá: a hajóhadak használata is nem csak a Dunán, de más vizeinken is divatba kezd jönni. Ekkor lettek a naszádosok állomáshelyeivé a Tiszán Szolnok, a Maroson Csanád és Nagylak, a Rábán Győr, a Vágon Sellye, a Száván Szabács és Sziszek, a Dráván Sikkós, sőt még a Balaton taván Tyconiumot is emlegeti egy-két synchron adatunk. 1560-ban júl. 7-én meghagyja ugyanis Ferdinánd a pozsonyi kamarának: tegye folyóvá azon 25 frtot, a mibe a tihanyi hadi hajó került, mely ugyancsak Pozsonyban immár készen áll. »Celocem. seu Navem Nazadistarum vnam — írja a király — istie Posouň omnino conflictui aptam, iam preparari, et Týkonium in belli vsus necessariis primo quoque tempore peruehi necessitas expostulat.«²⁾ Egy balatoni hadi flottilla felállításának terve 1809-ben, a francia invasio alkalmából, a bécsi hadügyminisztériumnál szintén fölmerült. Báró *Gvozdanovich* tábornok volt az, a ki a Balatonon egy flottillának létesítését a jövő háborúra való tekintettel javaslatba hozta, ajánlvá arra, a mindenképen kipróbált sajkásokat.³⁾ A török hódoltság végével visszatér egy időre a régi vízi védőrendszer képe, de a XVIII. században ismét elválnak az. Mária Terézia eleinte azt tervezte, hogy a felső-dunai sajkások fele részben a Dunán, fele részben a Száván nyerjenek telephelyeket. E terv szerint a Dunán Karlóca, Zalánkemén és Zimony, a Száván Klenak, Racsá és Gradiska lettek volna hajóhad állomáshelyekké. De a terv nem valósult; a dunai hajóhad tudvaleg a titeli sajkás kerületben nyert állandó telephelyeket.

A hajóhad állomáshelyei felvirágoztatták dunai városainkat, élénk és kedélyes társadalmi életnek vetették meg

¹⁾ A történelmi hagyomány azt mondja, hogy a komáromi öslakókat s hajós népet Ketel vezér a Kunna vize mellől (Asztrahánon alul a Volgán) hozta magyar földre. (*Hermann Otto*: Ősi elemek a magyar népies halászeszközökben. Arch. Ért. V. 3. sz.)

²⁾ *Magy. orsz. letr. B. r.*

³⁾ *Bécsi hadügyi letr.* »Betrachtungen über das Csajkisten-Korps und über jene Aenderungen, welche zum Besten der Armee bei demselben-festzusetzen nothwendig wäre.«

alapját, előmozdították a kereskedelem, ipar és polgáriásodás fejlődését. Hadi és kereskedelmi tekintetben szabadalmazott kikötő városokká lettek a hajóhadak állomáshelyei, melyek nálunk is, épp úgy mint Ausztriában, vámoltatási jogokat gyakoroltak. 1611-ben a szent-veithiak például elkoboznak egy velencei hajót, mely vám nélkül csempészte ki magát az ottani kikötőből. E miatt Velenczével sok baj keletkezik. A köztársaság földönfutókká nyilvánítja St. Veith összes lakosságát és az osztrák és magyar alattvalókat eltiltja a tengerparttól. A mai kor nemzedéke nem olvashatja megilletődés nélkül a régi leírásokat, melyek a Dunán a naszádosok tarka, eleven képét, hangulatteljes boldog életét rajzolják. Toll Jakab 1646-ban Bécsből hajón utazván Budára, nem győzi magasztalni a gyönyört, melytől keble útközben áradozott, midőn lépten-nyomon a naszádosok vizen lebegő mozgalmas és derült életét szemlélte. »Nem bántam meg — írja nagyérdekű úti rajzaiban — hogy e dunai kirándulásra eltökéltem magamat. A virágos tavasz illatozó üde légkörében elmerengve és a folyam változatos tájképein gyönyörködve úsztam le hajómon. Útamat az ég madarainak kellemes csicsérgése, és a Dunát tarkázó naszádok legénységének víg éneke kíséré. Úgy éreztem, mintha nem is a földön, hanem a boldogok szigetei közt kalandoznám, és mintha nem is fárasztó utazáson, de felfrissítő gyönyörök közt találnám magamat.« Komáromról írja: »A lakosság magyarokból és rácokból áll; mindannyi igen gazdag. Német csak kevés van közöttök. A nép itt oly életet él, a milyent sehol másutt nem találtam: olyan víg, oly kedélyes és boldog itt mindenki. Azt hinné az ember, hogy mindennap ünnep van a városban és az egész esztendő szűfütelen lakodalomból áll. Oka ennek: a hadi népnek sokasága és a tiszti uraságoknak jelenléte, a földek termékenysége, és a nagy bőség s jólét minden képzelhető dolgokban.«¹⁾ Közmunkában és községi terhek viselésében csak valami nagyon csekélyben vettek részt a naszádosok. Komárom város, mint régi 1592. évi úrbéréből kiviláglik, 48 telket számolt akkor, — és ettől csak nagyon csekély összeget kellett fizetnie. A közrendnek szolgálati tartozása volt a vár körül egész éven át 12 nap, más 12 napon tartoztak a hadi hajóknak vízberakása és onnan kiszedésekor szolgáltni. Az ilyen szolgálókat is csak azok tették, kik házat földdel együtt birtak; kiknek pedig csak házok volt, felényire köteleztettek.²⁾ Kifejezője e társadalmi boldog létnek és gondtalan városi életnek a következő 1706. évi komáromi népdal:

¹⁾ *Jacobi Tollii*: *Epistolae itinerariae*, 1646.

²⁾ *Fényes E.*: Komárom vármegye.

»Nagy-Komárom pogácsából vagyon felépítve,
Az házak is mind tejféllel vannak fejtítve ;
Nagy bástyái szalomával vannak erősítve,
A Dunával kőfalai környül vannak véve.«¹⁾

Nem csoda tehát, ha a jó módnak teugernyi özöne, melyben a naszádos nép színe-java úgyszólván kéjelgett, egyszermind sok salakot is felhányt a társadalmi élet színére. Mióta a világ áll, mindig úgy volt az, és míg az ember ember lesz, úgy is fog maradni. Minél nagyobb földi javakat élvez valaki: rossz természeténél fogva annál gögösebb és annál lenézőbb embertársai, annál könnyelműebb és gondatlanabb önmaga irányában. Tollius megbotránkozással nézte 1646-ban, milyen renyhe, sőt állati életet éltek Komáromban *a naszádosok és hajósnepek e könnyű vérű proletárjai*. »Pallioli suis albis involuti totos dies, ad instar pecudum, artubus contractis in navi iacebant, segnes ac nihil agentes, nec ulla re, nisi voce, nonnunquam homines sese esse prodentes. Manus operi admovere. aut animi gratia e navi in ripas prospicere, aut erigere se denique, piaculum erat. Cibus illis panis siccus, pauci cum caseo; potus aqua hausta ex flumine.«²⁾ A pénz, bármely bőségben hullott is alá nekik az égből, semmi értékkel sem bírt e csapodár fizekők előtt, kik a telhetetlenségig üritgették az örömek poharát, a míg volt miből; mikor pedig már nem volt, végig nyújtózva hajóikban, einikus világmevetéssel lustálkodtak és az inség száraz kenyerén jókedvűen rágicsáltak, — vagy ha éppen sikerült, adósságokat is csináltak. Népköltési hagyományuk igen találóan jellemzi a könnyelmű adósságesimáló hajós proletárokat. Rólok maradt feu a magyar nép ajakán e jellemző nóta:

Gyöngyöm, gyöngyöm, gyöngyöm,
Gyöngyömnek az ára
Kéret engem egy hajós,
Hogy menjek hozzája ?
Hej, anyám, a hajós:
Valamennyi mind adós,
Nem megyek hozzája!³⁾

De átéltek a naszádosok sanyarúbb és sokkal szűkebb világot is. Midőn néhány évtizeddel előbb esztendőkön át éjjelnappal, éhen-szomjan és mezítelenül virrasztottak ott lent a haza déli határvonalán, és a királytól kezdve senki sem gondolt velök: bizonyára nem volt iríglyendő e koldús hősöknek

¹⁾ *Thaly Kálmán*: Adalékok a Thököly- és Rákóczi-kor irodalomtörténetéhez. II. k., 131. l.

²⁾ *Epistolae itinerariae*.

³⁾ *Kálmán Lajos* népköltési gyűjteményéből.

elhagyatott sorsa. *Anyagi helyzetük*, mint az előbbeni fejezetekben láttuk, általában véve csak igen lassan javult. Megélhetésük csak akkor lett teljesen biztosítva, midőn a hanyagúl kiszolgáltatót szabályszerű zsoldon kívül királyi adományú földbirtokokat is nyertek. A XVI. század elején két vagy legfőlebb 3 frt volt egy köznaszádosnak évi fizetése. Kapott azonkívül még kevés sőt és ruházatra való egyszerű posztót. Ez bizony nem valami fényes fizetés, ha meggondoljuk, hogy Zsigmond király már egy századdal előbb, 1435-ben egy aranyat fizetett havibér gyanánt egy-egy labancznak. A vajda 25 forintot és 25 frt értékű sót kapott éveuként. Közadót a naszádos nem fizetett.¹⁾ Jutott hébe-korba némi szerény borralaló is a külön szolgálátokat végző legénységnek. 1494-ben Erneszt pécsi püspök és királyi tárnokmester Bradách pétérvárad naszádos vajda fölterjesztésére 1 forintot fizet ki az ottani hajólegénységnek »pro bibalibus«; ugyanakkor a zimonyi vár gyalogságának és a nándorfehérvári naszádosoknak »omnibus istis pro bibalibus« 8 forint utalványoztatik a királyi kincstárból.²⁾ A külön szolgálátokat, melyek nem tartoztak a naszádos rendes teendőihez, külön jutalomban is részesítették. Ha egy naszádos Péterváradról Nándorra vitte a király levelét, vagy ha Budáról és máshonnan ágyúkat, fegyvereket és egyéb hadi szerszámot szállított az alsó Dunára, külön fizetésben részesült. Mikor Tomory érsek 300 gyalogost szállit Budáról Péterváradra, a tárnok a szállítóhajók négy kormányosának 44 frtot fizetett ki. Ostromoknál külön ostrompénz is járt a legénységnek.

¹⁾ *Kovachich*: Supplem. ad. Vestig. Comit. II. 314—315. II. Az 1504. évről olvassuk: »Ducentis Nazadistis in *Nandoralba* dantur per annum in paratis per 3 fl., faciunt 600 fl. Eisdem ducentis Nazadistis in salibus dantur per annum 400 fl. Eisdem ducentis Nazadistis pro vestitura dantur de panno simplici petiae 50, faciunt 200 fl. Aliis trecentis Nazadistis de *Nandoralba* dantur per annum in paratis per fl. 2, faciunt 600 fl. Eisdem trecentis Nazadistis in salibus similiter per 600 fl. Eisdem 300 Nazadistis pro vestitura de panno simplici petiae 75, faciunt 300 fl. Duobus Wařwodis praescriptorum quingentorum Nazadistarum pro subsidio in paratis 50 fl. Eisdem duobus Wařwodis in salibus 50 fl. Quinquaginta decurionibus eorundem quingentorum Nazadistarum in salibus dantur 100 fl. Praeterea iidem quingenti Nazadistae eximuntur a solutione taxarum, sive contributionum. — Quingentis Nazadistis de *Zalonkemen* per fl. 2 in paratis faciunt 1000 fl. Eisdem 500 Nazadistis pro vestitura in panno simplici petiae 125, faciunt 500 fl. Eisdem 500 Nazadistis in salibus 1000 fl. Duobus Wařwodis eorundem pro subsidio in paratis 50 fl. Eisdem duobus Wařwodis in salibus 50 fl. Quinquaginta decurionibus eorundem in salibus 100 fl. Praeterea relaxantur in contributionibus. — Centum Nazadistis de *Sabacz* dantur in paratis per fl. 2, faciunt 200 fl. Eisdem centum Nazadistis in salibus 200 fl. Eisdem de panno simplici petiae 25, quae faciunt 100 fl. Praeterea relaxantur in contributionibus.«

²⁾ *Registrum proventuum Regni Hungariae 1494—1495.* (*Engel*: *Gesch. d. Ungr. Reichs*, I. k. 17—210. II.)

A fizetések természetesen módosultak a körülmények változása szerint. I. Ferdinand király 1551-ben rendszert igyekszik ugyan életbeléptetni a naszádosok zsoldjában, de törekvése az állam akkori mostoha körülményein hajótörést szenved. Országglata alatt tehát különböző naszádos-fizetéseket találunk. Az említett évben például 11 naszád legénységének eltartása Komáromban havonként 800, évenként 9600 magyar frtba került.¹⁾ 1556-ban 528 komáromi naszádos és a melléjük adott 158 ló havi költsége 5788 frtot, évenként 69.456 frtot tett ki. Ugyanekkor a győri 179 naszádos eltartása évenként 7020 frtba került. A közlegénység hópénzt, a vajdák 1545 óta évi fizetést kaptak. Az előtt a vajdák is minden tekintetben osztoztak alattvalóik sorsában. A kapitány díjazásáról régibb időkben sehol sem találni adatokat. Míg a magyar rendek az országgyűléseken törvényeket alkotnak az országos kapitányok ellátásáról, addig a vizi had kapitányairól mitsem szólnak, valószínűleg azért, mert ez utóbbiak földbirtoki javadalmazást és kiváltságos helyzetet élvezvén, szabályozott pénzbeli fizetést nem is kaptak. A vajdák évi *salariuma* sem volt ekkor még állandó és örökös, sőt a magyar kamara azt, mint Magyarországon szokatlant, kezdetben el sem akarta ismerni, és csak akkor hajlott rá, midőn 1548. évi aug. 9-én a király határozott parancsolatát vette, hogy a naszádos vajdák évi fizetését, az előbbeni esztendőkből maradt hátralékokkal együtt fizesse ki, és jövőben is »durante beneplacito regio« szolgáltassa ki pontosan. Állott pedig ekkor a vajdák fizetése évi 40 forintból és egy öltözet ruhából.²⁾ A mellékfolyók hajóhadánál alkalmazott vajdák és tizedesek ugyanazon fizetést kapták, melyben a dunai hajóraj személyzete részesült.³⁾ 1646-ban 16 császári tallér, vagyis 24 német forint, a XVII. század elején pedig 20 rénszi forint a vajdák havi fizetése. A vicevajda kapott 14, a tizedes 9 forintot és mindannyian élelmezést és ruházatot. A pénzbeli fizetés ekkor már csak nyolcz hónapon át járt ki; december, január, február és márczius hónapokban, mivel a vizi szolgálat szünetelt, csak élelmezést és ruházatot kaptak a classáriusok.

A posztót, melyből a naszádosok ruhája készült, közönségesen Pozsony megyéből, Jungher Péter szövőgyárából. Bécsből, Prágából. Budweiszből vagy Olaszországból hozták. 1494-ben 800 frtot kap Jungher 10 vég posztóért, melyből a nándori naszádosok ruháját szabták; a Bradách részére ren-

¹⁾ Ordo seu modus conservationis Confiniorum et Militum in eis servientium 1549. (*M. orsz. levtr.*)

²⁾ Lásd erre vonatkozólag az Okm. Függetl. »

³⁾ U. o.

delt olasz kelmének ára pedig 8 forintra rúgott. A posztó pedig, melyből a köznaszádosok öltözetét a régibb időkben szabták, egyszerű és közönséges sötétkék vastag kelme volt. Tordai Zsigmond, a pozsonyi magy. kir. kamara elnöke, 1562-ben 2 vég úgynevezett »karasia« posztót adat a pozsonyi naszádosoknak »ad rationem stipendii.«¹⁾ Karasia posztót hordoztak a naszádosok a többi állomásokon is.

A hazai hajóhadak öltözetét csak a sajkások korából, vagyis csak a XVIII. századból ismerjük. Az anjoukori magyar hajóúrnak és a későbbi király-naszádosoknak éppen úgy nem volt megkülönböztető szabású öltözetök, mint általában a magyar hadsereg többi fegyvernemeinél sem találni ama korban úgynevezett katonai egyenruhákat. Hadi costume-képeink a XV.—XVII. századokból soha sem egyöntetűek. A hajókon vitézkedő katonát majd széles karimájú kalapban, rövid újjas zekében és bő csizma-nadrágban, majd a hajduk vagy a huszárok különféle öltözetében, majd ismét németesen megvasalva, fölvértezve, sisakban és børsaruban, vagy pedig a hazai közpolgárok és parasztok módjára egészen egyszerű darócban, báránybőr subában és ködmenben tüntetik föl. A hajókapitányok és paranesnokok ellenben magyar főuraink festői öltözetét viselték. Egyedüli és igen becses történelmi emlékünk erre nézve *Fehérváry László* komáromi sajkás fővajdának eredeti életnagyságú s olajfestésű arcképe 1751-ből, melyet 1883-ban egy tanulmányutam alkalmával a karlóczai érseki levéltár iratesomagai közt fedeztem föl. E képen a sajkások fővajdája francziásan szabott háromszegletű fekete nemez kalapot hord, melynek jobbról és balról fölhajlított pereméjét széles arany sujtás szegélyezi. A felső testhez tiszta arany gallérral ellátott sötétkék színű rövid katonazubbony simul, igen dús arany zsinórzattal és három sor arany gombbal. A zubbony szélein és újjain szüntén gazdag arany zsinórzat latható. A vajda derekát piros selyem tábori öv köríti, melynek lecsüngő kötése a jobb csipőre esik. A nyakkendő fekete. A sötétkék nadrág testhez álló feszes öltövény, elől aranyzsinórzatú vitézkötéssel és jobbról-balról a czombon végigfutó arany sujtással. A derékhoz erősített széles markolatú kard kötőszíjait a zubbony eltakarja. A lábbeli sárga színű karmazsinból készült fűzős bakancs, arany rojtokkal. A fényes jelmezt kiegészíti a panyókásan vállra vetett égszínű bársony mente, melynek bíborpiros belése igen előnyösen domborítja ki a színgazdag alsó öltözetet. E hattyúprémes mente mellrészén drága kövekkel kirakott

¹⁾ *M. nemz. múzeumi könyvtár kéziratgyűjteménye. Documenta originalia Nazadistas concernentia. Fol. 29. Ital.*

csatt és pazar aranyzsinórzattal vegyest négy soros aranygombdíszt csillog. Fehérváry vállra leomló hosszú hajfürtököt, jól gondozott bajuszt és beretvált állat visel. Keztyűtelen jobb kezében a hajóhadparancsnokok jelvényét, a távesövet tartja. A kép felső balsarkában látható Fehérváry Lászlónak Mária Terézia királyasszonytól 1751-ben nyert czimere, és az alatt félkörben a következő felírás: »*Effigies Domini Perillustris et Generosi Ladislai Feherváry, Militiae Nationalis Comaromiensis Csajkistarum emeriti Obervejvodae. Amorum 53.*«¹⁾ A sajkások főparancsnokának e díszöltözete, — talán az egy kalpagot kivéve, mely idegen vegyülék — bizonyára régiebb magyar minták után s hagyományos szabással készült. A kép kétséggel megőrizte számunkra a XVI—XVIII. század egyik nevezetes katonai válfajának, a dunai hajóhadnak díszjelmezét, és mint ilyen, *unicum* az országban. Megérdemli tehát, hogy a történelmi arckép-csarnokban helyet foglaljon.²⁾ A katonai egyenruhának általánosítását Mária Terézia hozta be a birodalmi hadseregnél 1748-ban. A tiszteknek megparancsoltatott, hogy ugyanúgy öltözködjének, mint alárendelt katonáik, de ruházatuk jobb kelmebből készítették. Ekkor kaptak a sajkások is katonai egyenruhát.³⁾ A Mária Terézia sajkásainak egyenruháját többrendbeli egykorú ábrák után ismerjük. A fehérparókás sajkás tiszt még mindig a hagyományos háromszögletű fekete nemez kalapot viseli, arany szegélyzettel. Nyakkötője fekete magas állású úgynevezett »kraváti«. Díszöltőnye térdig érő buzavirág-

¹⁾ A »*Századok*« 1883. évi folyama II. füzetében (154. l.) s ez után több hazai hírlapban is hibásan van a kép fölírása közölve. Ez onnan eredt, mert a nagyon megviselt vászon elhomályosult betűit lehetetlen volt eleinte tisztán fölismerni s az egész szöveget helyesen elolvasni.

²⁾ *Trefort Ágoston* miniszter úr magas gondolkodásának és nemes ügybuzgalmának köszönhető, hogy a budapesti magyar történelmi arckép-csarnok Fehérváry arcképével gazdagodhatott. Ő excellenciája közbenjárására engedte azt át a hazafias készségű Angyelic Germán, karlócai patriarcha, történelmi arckép-csarnokunknak. A képet Pósa Gusztáv fővárosi festőművész restaurálta és a patriarcha költségén díszes stilszerű arany kerettel látta el. Costume-ábráink közt egyetlen egy sines, mely a dunai magyar naszádosok parancsnokainak öltözetéhez hasonlítva. A bécsi hadügyi levéltár és az Albertina gazdag gyűjteményeiben sem találtam a hajdani dunai naszádkapitányoknak és sajkás fővajdáknak öltözetét. A »*Theatrum Europeum*« közli ugyan Bossányi Gábor és Spazay Márton komáromi várkapitányok díszruhás arcképét, de azok peremes kucsmát, drágakő gombokkal és arany zsinórral díszített attilát és főúri magyar mentéket viselnek. Ruházatuk kevesebb hasonlít tehát a Fehérváry öltözetéhez. Főveget is csak egyet tudok, mely a sajkás fővajda fővegéhez némiképp hasonlít. Wideman gyűjteményében a Wurm János tábornoknak 1644. évi fővege az, mely szintén fekete kemény nemezről készült és hasonlóképen fölkanyarított, széles arany szallaggal sújtásolt peremével van ellátva, mint a Fehérváry László kalapja.

³⁾ *Arneht A.* Mária Theresias Regierungsjahre. IV. k.

kék, lebbentyűs kabát, piros hajtókákkal, sárga gombokkal, fehér béléssel és elől frakkszerűen kivágott nyilással. A kabát alatt XIV. Lajos korabeli élénken piros mellényt visel, sárga gombokkal és aranyzsinór szegélylyel. A mellényt aranyrojtos tábori öv szorítja a derékhoz. Bal oldalán fekete fénymázás tokban bokáig érő kard lóg alá. A fehér színű, szűk szabású posztó nadrág szárait alul fekete fűzős cipő szorítja össze. A fehér nadrágon elől vörös zsinórzatból vitézkötés, oldalt a lábszáron végig ugyanoly színű sujtás. A közsajkásnak szintén fekete nemezből készült, elől sárgán kisujtásozott kucsmaszerű kalpagja van. Nyakkendője azonképen fekete. Díszkabátja, mely nyakig van begombolva, rövid búzavirág-kék és testhez álló katonazubbony piros hajtókákkal, elől széthajlított piros bélletű csücskéekkel. Jobb válláról, a mellen keresztül a bal hóna alá, fehérre kent tölténytáska-szíj van kifeszítve, s derekát is fehér csattos szíjöv futja körül. Nadrágja fehér posztó, piros vitézkötéssel és oldalzsinórzattal. A lábbeli fekete bakancs. Fegyvere hosszú szuronyos puská. ¹⁾

A mi a dunai hajóhad *fegyverzetét* illeti, az a régebbi korban nem különbözött a többi hadi népnél, a magyar lovasságnak és gyalogságnak fegyverzetétől. Kezdetben különben sem volt szorosán megjelölve, hogy ilyen vagy amolyan fegyvert viseljen-e a harczfi. Elegendőnek tartatott, ha a katona általában jól volt fegyverkezve, még pedig mind a támadásra, mind a védelemre. A magyar katonaság fegyverzete az Árpád-királyok alatt mindinkább nyugoteurópai formákhoz simult, javított és tökéletesített, de soha sem volt silányabb, mint szomszédainké, vagy ellenségeinké. A XIV. században egyforma volt a némettel és olaszszal. ²⁾ Egyformaság a fegyverzetben csak későbbi időkben, az önálló soldatesca korában veszi eredetét, midőn már a fegyvereknek tömeges vagyis gyári készítése kezdődik. A király hajónépe kezdetben kétségkívül kópjával (Copey, Koppi), nyállal és karddal volt ellátva. A fokes, csákány és buzogány szintén a magyarok kedvencz fegyverei közé tartoztak. A kardot és kópját, vagyis lándzsát és helebárdot, a vágó és szűrő fegyvert egyformán használták párvialban és tömeges harczban. Divatban volt még a vért és pajzs is, mely utóbbit a hajólegénység még evedzés közben is karjára fűzte, hogy felső testét az ellenség lövegei elől megvédje. Schweiger leirván Sinczendorf követségi útját Konstantinápolyba 1577-ben, többi közt a komáromi naszádosok fegy-

¹⁾ Schema samentlicher kayserl. königl. Regimenten. (A m. nemz. múzeum régiségtárának kézirajz-gyűjteménye 1776. évből.)

²⁾ Lásd: *Szerelmey* 1358. évi Képes-Krónika.

verzetéről is szól. »Den 13. Novembris seÿn wir in der Vestung Commorn gar spät ankommen, vnd mit gewaltigen freudenschiessen aus der Vestung empfangen worden. Es war vns auch ein Nassade entgegen geschickt, das ist ein schnell Streitschieff, darin bey dreÿssig Vnger, deren ein jeder mit einem Rueder, mit einer Copia oder Rennspiess, vnd mit einem laugen Rohr versehen ist, sampt einem Säbel; es seÿn dapffere, geschwinde Leut, die den Pass auff dem Wasser erhalten.«¹⁾ A magyarok kópójai közönségesen rövidebbek voltak ugyan a németek kópójainál, de hihető mégis, hogy a vízi hadnál e tekintetben kivételnek volt helye, a mennyiben a hosszabb nyelű kópóját maga a hajókról való távolabbi hadakozási mód tette szükségessé. A szép fegyverzet iránti érzék mindig otthonos volt a magyar katonaságnál, a mi sok fegyveresináló iparost hozott az országba és nevelt. Fegyverkészítőket már az Aujouk alatt találunk Budán, Szentfalván és Erdélyben. A legrégibb hadi hajók fegyverzete a »ballista« volt, mely a mostani ágyút és puskát pótolta. A ballista egy rúdalakú állvány, a hadi hajó földélezetéhez erősítve, mely a csúcsát díszítő farkasfőben végződött. A farkasfő alatt egy kerék tárcsának rése vizirányosan tartá a nyilat. Az állványt föl lehetett emelni vagy leeresztetni, megfelelően a támadó ellenséges hajó magasságának. Összekötve a rúddal, annak alján, egy ruganyos tárcsába végződő másik rúd volt, melyet kútkerekeinkhez hasonló kerékmozgással lánczon lehetett vissza és lefelé húzni s így feszíteni. Kellő pillanatban a lánczot kiverték a vasrúdnak hátul kiszökő gyűrűjéből, és e rúd ruganyossága egész erejével a nyilat elverte helyéből és röpitette célja felé.²⁾ Midőn a tüzi hadeszközök fölkerültek, a hajókat ágyúkkal, taraczkokkal, mozsarakkal, kőhányógépekkel és más különféle lövegekkel szerelték föl, a hajók katonasága pedig megtartotta oldalfegyverét s azonkívül a kópja helyett puskákkal láttatott el, bár az íjat és tegezt, a tüzi fegyverekkel együtt, még a XVI. század végén is használatban találjuk. A puskák kezelése, azoknak esetlen alkata miatt, akkor még igen kényelmetlen volt. A magyar harczos nem tudott ahhoz hozzászokni, hogy kanóczezal süsse el kézi tüzfegyverét, vagy földbe dugott villásbotra fektesse puskája hosszú, nehéz csövét. Inkább kedvelte a keleties kézíjat, inkább a valamivel még nehezebb, de annál biztosabban lövő helvécziai tegezt is. A puska már csak akkor lőn általános hadeszközzé, midőn szerkezete tökéletesedett s kezelése könnyebbé vált. A görögtűzzel, melynek első feltalálói a khiniaiak, indiaiak és

¹⁾ Reisebeschreibung.

²⁾ Henszlmann: Monum. Hungar. Archaeolog. Vol. II. P. II, 57.

arabok, korán ismerkedtek meg a magyar hajónépek. Már 1072-ben, midőn Belgrádot megtámadták, a görög-bolgár hajóraj által görögtűzzel fogadtattak, a nélkül, hogy attól valami nagyon megijedtek volna. Az ellenséget szétterve, Belgrádot elfoglalták, és okulva az ellenség fortélyán, a görögtűz használatát a magyar hajóhadnál is életbe léptették. Azt, ki a hadi hajón a tűzi fegyverek kezelésére felügyelt s azokat igazgatta »*praefectus armamentarii*«-nek nevezték.

A praefectus armamentarii némely latin szerzőknél »*naucclerus*«-nak is nevezetik. Ugyanis volt idő, midőn a naucclerus, vagyis a hadi hajó kormányosa (gubernator in navis prora, vagy magister navis) a tűzi lövegek vezényletével is meg volt bízva. Nagyobb hadi hajóknál a kormányos sátora (Timon) és az árbocz közt két taraczk, oldalvást tőle ismét két vagy három erősebb löveg volt elhelyezve úgy, hogy azok működését a magasan álló kormányos legkönnyebben tekintheté át. A gályákon, melyek a hajónép lakására fölülépitményekkel voltak ellátva, hol tehát a kormányos nem tekintheté át az alsó hajót is, külön armamentarii praefectusokat alkalmaztak.

Mielőtt azonban a hajóhad fegyverek használati módjáról, és általában a dunai hajóhadak tactikájáról szólánk, tekintenünk kell azoknak főhadizszközét, a *folyami hadi hajót*.

Említve volt már, hogy a pogány magyarok legprimitívebb hadi járóművei a szálfatalpak, vagyis a tutajok és azon csolnakszerű vízi alkotványok valának, melyeket tagadhatatlan nagy ügyességgel vesszőből fontak és szurokkal béleltek. Az 1873-ik évi bécsi világiállításon a magyar osztályt egy ilyen primitív alkotású hadi hajóminta is ékesíté. Teste kasalakú volt, minőt a régi világban kivált az assyriak használtak, kiknek domborművein igen gyakran fordúlnak elő ilyen hadi hajók. Készültek azok, mint a kasokat készíteni szokás, fűzfa vesszőkből, melyeket kívül-belül asphalt rákenésével vízmentesekké tettek. Ily hajókat ma is használnak a Tigrisen és Euphratesen, s Layard az ő munkáiban sokszor emlegeti azokat.¹⁾ Említettük, hogy a három hún királyság alatt véreink nem csak a Dunán, de a tengeren is használták a vesszőkasokat, hadi kirándulásaiknál. A gallok akkor már sűrű hajóközlekedést folytattak a Rhonén, Garonnén, Loireon és a Szajuán; de még előbb virágzott a folyami hajózás a keltáknál, kik a hajókormányzás és építés mesterségében is figyelemre méltó tökélyre emelkedtek. A hajók járását s mozgását sok századon át evezőkkel eszközölték. A phönicziek, hellének és rómaiak hadi járóművei is evezős gályák valának, melyeken a vitorla csak az evezők kíségetésére hasz-

¹⁾ *Henszlmann* : Monum. Hung. Archaeol. Vol. II. P. II. 57.

náltatott. A fejlett antik civilisatio korszakában csupán a kereskedelmi hajók voltak tulajdonkép vitorlás hajók. Erre vall a két hajófajnak különböző elnevezése is; az evezősöket ἐπί κωποῦ νῆες, a vitorlás kereskedelmi hajókat pedig ὀλιγαῖες-nek hitták. Az evezős hajók indogermán eredetűek, a vitorlás hajók építése pedig már fokozott haladásról tanúskodik és a görög-román korszakból való. ¹⁾

Alakra és elnevezésre nézve, mely utóbbi közönségesen az alaknak felelt meg, általában véve igen különbözők voltak a hajók és különösen a dunai hadi hajók is.

Folyami hadi hajóinknak — nem említve most az Árpádok korszakában hadi czélokra használt közönséges hajókat — három történelmi *elnevezése* van: »naszád«, »sajka« és »gályá«. A két előbbi már a XV. században közhasználatban volt, a gályát csak a XVI. században találjuk, de mind a három elnevezés idegen és kölcsönzött. A naszád indogermán eredetére rávall a sanskrit náus, a görög νᾶς és a latin navis. E szókkal látszik viszonyban állani a naszád, mely nyelvünkben könnyű, karsú, sudar hajónemet jelent. Eléjön Heltainál is. Kenessey Albert szerint, bizonyára helytelenül, osztálynév az, mely magában foglalja a dereglyéket, ladikokat és csónakokat. Régiesen a »náva« is eléjön a magyarban, és meg van szintén a lengyelben is a »nava«, az olaszban a »nave«. Méltán feltűnt azonban a magyar Akadémia nagy szótárának szerkesztői előtt az »ád« végezet, melyet pusztá toldaléknak alig tekinthetni. ²⁾ Ez aztán kétféle magyarázatra adott alkalmat: némelyek németesen, mások szlávosan fejtegették a »naszád« szó eredetét. A német származás pártolói a XVI. és XVII. századi német történelmi kútfőkben gyakran előforduló »Nassarn«, »Nassauer« szavakra hivatkoztak s állíták, hogy a naszád ama német elnevezésnek eltorzított alakja, és hogy a »Nassarn«, vagy »naszád« néven azon hajókat nevezték, melyek Nassauban készültek, éppen úgy, mint »Hohenauer« és »Kelheimer« hajók azon hajók voltak, melyek Hohenauban vagy Kelheimban ácsoltattak. A szláv eredetet pártolók ellenben arra hivatkoztak, hogy a magyar királyi hajónép közt nagyszámú szlávok szolgáltak, kik szlávul »naszad«-nak, vagyis hajón ülőknek neveztetnek.

A »sajka« elnevezést Istvánfi állítása szerint a törökök hozták Magyarországra divatba. Ők nevezték sajkáknak ama hadi hajókat, melyeket a magyarok naszádoknak hittak. Ferdinándnak 1566. évi dunai hajóhadáról írván, mondja: »Classis e duodecim biremibus a parte Ferdinando relictis, quibus fere

¹⁾ Mommsen : Röm. Gesch. I. és III. r.

²⁾ Czuczor-Fogarasi : A magyar nyelv szótára. IV. k, 741. l.

piratae in mari velocitatis ac agilitatis causa utuntur, ac celocibus, *quas nos Nasadas, turcae Saicas vocant*, XXX. constabat. . .¹⁾ Erre a magyarázatra nem lett volna szükség, ha a »sajka« elnevezés a XVI. századnál előbb is közhasználatú lett volna. A »Szabács viadalja« című 1476. évi históriás énekünk még mitsem tud a sajkáról, hanem csak egyszerűen »hajóknak« nevezi a Szabács vára ostrománál részt vett vízi járóműveket.

»Zorgosth megÿen Nandorfeyer varra
 Holÿ kyrál errwl biszon lÿÿrt vara
 Leg ottan zamtalan sok *hayokath*
 Feÿer varnal az Dunán valokath
 Nagÿ hamar fel vontata az zawan
 Es Sabach var tajath hoztata zawan
 Nep zamtalansaga kwrnÿwl alwan
 Nagÿ erwsseget vÿz felwl chynalwan
Hayokath mond arokba vontathnÿ
 Kwrnÿwl pattantywkkel falt bontathnÿ . . .²⁾

De a XVI. század közepén túl 1594-ben, Esztergom ostromának leírásaiban, már a magyarok is »*sajkának*« mondják a naszádot, s ama szót ezzel vegyesen használják. Így például: »Aderant biremes quoque et supra has 25 navigia eiudem formae, sed paulo minora, *quae nostri Nasadas aut Saicas vocant*.«³⁾ »Az Béla királyról és az Bankó leányáról való 1570. évi szép históriában« a hősi amazont a Dunán szökteti meg a költői szépségeiben bővelkedő magyar hegedős. Midőn Bankó leánya a vitézi harczi és férfias gyakorlatok mindegyikében nem csak kitűnik, de a kiválasztott lovagokat a király udvarában meg is győzi: gályára száll és kibontva kamokadalmányát, szépségének egész tudatában tárja ki keblét, hogy a királylyal ingerkedjék. A szerelmes király felszóval kiálta és utána indítá minden népének sokaságát, hogy a dévaj hajadont elfogja.

»Utána, utána, vitézek! utána,
 Nagy szép folyó *sajkán* sietnek utána.«

De nem bírják utól érni. A bájos boszorkány

»Mikor beszörszöde szép könnyő *gályában*
 Az Duna vizének aláfolrásában,
 Jó Duna mentiben oly sebest megyen vala,
 Mint az láthatatlan sebes szél futása.«⁴⁾

¹⁾ Histor. L. b. XXIII, 310—311.

²⁾ *Thaly Kálmán*: XV-ik századi magyar történeti ének. (Századok, 1872. évf. 1. f.)

³⁾ *Istvánfi XXVIII*, p. 405.

⁴⁾ *Szell Farkas*: Egy XVI. századi Codex históriás énekei. (Századok, 1884. évf. VII—VIII. f.)

Itt már a »gályá« szó is előfordúl, mely egy a hellén γαῶλος, olasz *galea, galera*, a francia *galère* és a német *Galeere* szókkal. A magyar dunai hajóhadnál I. Ferdinand alatt a német, olasz és francia hajónép beözönlésekor, a török hadjáratok alkalmával kezdett szokásossá válni. A magyarok azonban csak a nagyobb alkotmányú német és török folyami hadi hajókat nevezték gályáknak, mert a nagy tengeri hajók neve is, melyek mintájára a természetes dunai járóművek készültek, a XVI. századtól kezdve általánosan gályá volt a magyaroknál.

A dunai hadi hajóknak a történelemben előforduló első német elnevezése »*Kokon.*« Suchenwirt nevezi így a dunai hadi hajókat a XIV. században. A hajóhad parancsnoka »*Patron*«, maga a hajólegénység »*Naulier*« nevezet alatt említették Suchenwirtnál. Későbbi német írónál a gályák *Galeen, Galeren, Gualetten*, a naszádok és sajkák *Nassaren, Nazaden, Csaijken, Tschaicken* és *Classikeln*, a dereglyék *Brahmen, Platten* és *Zyln* nevezetek alatt fordulnak elő. Latin forrásaink a gályákat *Galea*-knak, *Triremes-*, *Biremes*-eknek nevezik. A nagyobb prédáló hajók: *Myoparones*. A naszádot I. Miksa király *Celoces* seu naves *Nazadistarum* néven nevezi. Ezek közt megkülönböztetik a *Naves duplices* és *Nassadae duplices*, továbbá a *Nassadae simplices* hadi hajókat.

A dunai gályák, naszádok és sajkák nagyságuk, alkatuk és rendeltetésök szerint különbözők voltak.

Előfordúlnak dunai *gályák* háromsor-evezősek (triemisek), és kétsor-evezősek (biemisek), továbbá kettős és egyszerű fődélzetűek, emeletesek és tornyosak, vértések és egyszerű faalkotmányok. A XVII. században a háromsor-evezős nagy hadi hajókat törökösen »*Csekterek*«-nek nevezék a magyarok. Tököly Imre Pétervárad ostromáról irván említi, hogy a nagyvezir »az csektereket, kiket deákul triemiseknek, magyarul pedig tengeri lapátos gályáknak híjnak«, a Dunának tisztájára a német sáncz és hid ellenében vasmacskákra renddel állította ki a német gályákkal szembe. Gályák a mi hadseregünknel a XV. század első felében még nem voltak, bár a törökök már használták azokat magyarországi hadjárataik alkalmával. Mikor Mohamed szultán 1456-ban Nándorfehérvárt ostromolja, rengeteg hajóhadát számos hadi gályá is díszíté, míg a Hunyadi Jánosnak 200 hajóból álló vizerejében egyetlen gályát sem találunk. Ellenben I. Mátyás már nem csak hadi gályákat bocsát a Dunára, de pompás fejedelmi díshajókat is épített magának. Komáromban is állott Mátyás királynak egy ilyen díszes, mulató hajója, a »*Bucentaurns*«, melynek szépségét a szemtanú Bonfin elragadtatással eseteli. »*Paulo supra, ad caput insulae Coma-*

ron, conspicitur spatii sane laxioris, cui subdivalia et diversa ubique laquearia gravissima quidem impensa constructa. Bucen-taurus ad velificandum Danubium ex ligno constructus, in arriis simulacrum, ubi triclinium, procythou et cubiculum, ubi andronicon et gynaeceum, inter puppim et proram late compactum.«¹⁾ A *fejedelmi* és *födèles díszhajókat*, királyi naszádotkat, különben minden időben találjuk. Királyok, hercegek, fővezérek s a fejedelem személyesítői a kor izlésének és kényelmi igényeinek megfelelő, de a közönségesnél sokkal ékesebb és drágább hajókat használtak hadjárataiknál vagy egyéb hivatalos útazásaiknál a Dunán. I. Miksa császártól van egy rendelet, melyben a bécsi hajógyárnak meghagyja, hogy az ő személyes használatára épült dunai fejedelmi hajónak födele réz csavarakkal láttassék el, a födélzet lebocsátható és a hajó a hid alatti járásra is használható legyen.²⁾ Egy 1565-ben Frankfurtban kiadott hadjogi munkában a fejedelmi díszhajókról is szó lévén, érdekes a mit e könyvben a fejedelmi díszhajók ékességéről olvasunk. »Eines grossen, hohen Podentaten Schiff — írja szerző, — der lust oder zier nach zu versehen, mag ausswendig ober dem Wasser gar vberall mit des Herrn farben vnd Reimen gemalt vnd angestrichen werden, dessgleichen das vorder vnd hinder Hauss oder Schloss am Schiff mag allenthalben auff das zierlichst mit Fanen oder Panier, wie mans denn pflegt zu nennen, so auch mit dess Herrn Wappen von farben gemalt, aufgesteckt werden, dareyn auch Reymen vnd vergülte Knöpf darauf zu setzen, vnd dann insonderheit muss das hinder vnd vorder Schloss am Schiff zu aller vorderst vnd hinderst ein zimlich Platz zu beyden Seiten oder ecken, auch von solchem Schloss kommen zu der Belle, weiter vom Schiff zwo vierechte grosse Fanen, gleichfalls mit solchen Farben, Reimen vnd Wappen, gar ober dem Tymon soll auch ein grosser Fanen sein, welcher die anderen an grösse alle vbertrifft, vnd dann auff jeder seiten dess Hauss oder Schloss gegen den Mästen sollen sechs oder acht Fanen sein, vnd auff den Mastkörben vom grossen Mast sollen rund vms von der breite vnd höhe der gemeldten Mastkorb auch mit Reymen, Farben vnd Wappen geziert vnd auch angehengt sein. Es soll oder mag es mit gemalter Leynwand oder sonst gestickten zierlichen teppichen zu beyden seyten bis an das geschoss verhengt vnd bedeckt. Weiter wo man darinn Bancket oder Malzeiten sich gebrauchet, da soll oder werden vber sich auch vnden auff die Fussböden dergleichen Lacken oder Dep-

¹⁾ Decad. IV. Lib. VII ; és *Teleki*: Hunyadiak kora VI, 162. l.

²⁾ *Meynert*: id. m. II, 37. l.

pich dargestreit vnd aufgeschlagen; es sollen auch die Segeltücher auff das zierlichste mit Wappen vnd Farben zugericht vnd gemalt, vergöldte Stern oder anders dareyn gehefft oder gemalt werden.«¹⁾ Rendkívül szép az a díszhajó is, melylyel 1693-ban az angol követ Tököly Imrét megajándékozá. »Egész alkalmatosságú iveges ablakú szobák voltak benne — írja Tököly — és egészen födeles volt, kiben hintái és egyéb alkalmatossági, lovainak helye, lovászmestereinek és ahhoz tartozó cselédének és lovaknak való eleségnek volt földél alatt helyek.«²⁾ A fejedelmi hajó mellett és annak kíséretében voltak még a *konyha-* és *cselédes hajók* a komornyikok és élésmesterek lakásával, a pinczével, konyhával és éléstárral.

A megelőző fejezetekből tudjuk, hogy a dunai gályák nagysága néha a tengeri gályákéval vetélkedett, úgy hogy egy-két ilyen hosszában felállított gályával még a jelentékeny szélességű Al-Dunát is teljesen el lehetett zárni. Esztergomnak 1594. évi ostrománál a jelenvolt 13 kétsor-evezős (bíremes) gályák oly óriási nagyságúak, hogy egy-egy hajón, nem számítva a szorosban vett hajólegénységet, 620—650 puskás gyalog vitéz foglалhatott helyet. A Fleury, Assembourg, Colalto, Altham és Dillher Ferencz tervei szerint készült XVII. századbeli gályákról tudjuk, hogy éppen azért nem váltak be folyami hadakozásra, mert colossális nagyságuk és igen mély vízjárásuk lehetetlenné tette a hadi hajónál első kellékül megkívántató könnyű mozgást. Fleury Görögország tengeri kikötőiben látta az ő gályamintáit, és Tacitusnak leírását a rajnai hajókról tartva szemei előtt, ülteté át ama tengeri colossusokat a nem csekély nehézséggel hajózható Dunára. Később még a Saphorinnak sokkal mérsékeltbb arányú gályái sem feleltek meg egészen a folyami hadigényeknek. Még azok is nagyok voltak a Dunára, bár Saphorin gályáinak hossza csak 30.₃, szélessége pedig csak 9.₅ méterre volt hagyva.³⁾

A gályák fegyveres fölszerelése leginkább a hajó előrészen és a hátsó földélzeten volt alkalmazva. Az ismeretes régibb gályáknak csak a fara volt földéllel ellátva. Carlovitz Kristóf 1542. évi naplójában négy dunai gályáról is megemlékezővén, mondja: »quatuor triremes a puppi tectae, quas galeas

¹⁾ Von Kayserlichem Kriegsrechten, Malefiz vnd Schuldhändlen Ordnung vnd Regiment. IX, k. 218—219. l.

²⁾ Tököly Imre: Naplója. 20. l.

³⁾ A *Czuczor-Fogarasi* magyar szótár a gálya nagyságát mintegy 130—140 láb hosszúra s 16—20 láb szélesre teszi. Szerinte a gálya két árboeczsal s körülbelül 50 evezővel és 10 ágyúval ellátott tengeri hajó, melyet kapitány kormányoz, s könnyűsége miatt a szirtek és zátonyok között igen használható. (II. k.)

vocant.«¹⁾ Voltak azonban emeletes nagyobb gályák, például a Fleury-félék, melyeknek egymás fölött két fedélzetök volt, s ez esetben az emelet is meg voltak rakva különféle lövegekkel, úgy, hogy egy ilyen nagyobb arányú gályán sokszor ötven-hatvan, de még több ágyú is találatott.

Sokkal kisebbek és egyszerűbbek a gályáknál a *naszádok* vagyis *sajkák*. Ezek 30—40 ember számára épült, feketére festett fehér szegélyű s hegyes orrú hajócskák voltak, sokkal egyszerűbben fegyverezve és felszerelve, mint a gályák. A hajó orrán volt a taraczk elhelyezve, közönségesen sátor alatt, mely nem csak a tüzereket oltalmazta, de a löveget és löport is védte eső és nedvesség ellen. A hajó közepéből nyúlt föl az árbocz, melyhez köteleken a vitorla volt erősítve. A hajó hátsó részén volt a hajóparancsnok (kapitány, vajda) és a kormányos sátora. A két sátor közt padsor álltt, melyen háttal a hajó orrának, a hajó mindkét oldala hosszában, az evedző legénység olykép foglalt helyet, hogy a hajó közepe egy vagy két sor hadakozó fegyveres részére szabadon maradt. Mikor az evedző legénység elfáradt, a parancsnok vezényszavára helyet cserélt a fegyveresekkel, kik átadván fegyvereiket, az evedzők mellé ültek. Voltak azonban kisebb-nagyobb naszádok és sajkák, és voltak olyanok is, melyeknek hosszoldalai lőrészekkel valának ellátva s taraczkokkal megrakva.²⁾ Az *egész-, fél- és negyed-sajkák*ról már fentebb volt szó. Ezek többnyire külföldi modellek után készültek, midőn már a régi naszádok kimentek a divatból. Az első modelleket III. Károly Török- és Poroszországból hozatta, 1731-ben. Ezek rajzai még most is megvannak a bécsi hadügyi levéltár hadszerelvényi gyűjteményében. A porosz sajka (Oder-Kahn) hossza 75, szélessége 14, magassága $3\frac{1}{2}$ láb volt. Vitorlájok 30 berlini rőf hosszú, 13 széles. Ilyent 10-et hozatott a hadügyi kormány Berlinből mintának. Gyorsaságuk oly nagy volt, hogy 12 mértföldnyi útát tehettek meg egy nap alatt. A török sajka vagyis fegyveres furkáták alakja egészen hegyes, tojás alakú; szintén árboczczal és vitorlával vannak ellátva, de

¹⁾ Itinerarium, cum irem expeditionem contra Turcos. (Zeitschrift f. Pr. Gesch.)

²⁾ *Istvánfi* szerint az ismeretes legrégebb naszádokban 33 ember foglalt helyet, »milites simul ac remiges, ac in earum (nazadarum) proris breviora ex aere fusili tormenta habebantur, et in anterioribus sentinis pilae ferreae ovi gallinaei magnitudine, cum certo pulveris sulphurei pondere servabantur.« (Lib. XXVIII, p. 405.) 1697-ben is ugyanolyanok a naszádok. Egy akkori német leírás a következő szerelvényeket említi: »Die Armirung der Rudersaiken besteht im Vordertheile aus einer halben Carthanne, auf dem Hinterdeck aus einem Mörser. Jedem Schiffe kamen 8 Ruder, jedes von 3 Mann bedient, zu; und bei günstigem Winde sollte ein lateinisches Segel in Anwendung kommen.«

kisebbség, mint a mi egész és fél sajkáink voltak. Nálunk az egész sajka 36 evezővel és 10 ágyúval, a fél sajka 20 evezővel és 4 ágyúval, a negyed sajka 10 evezővel és egy ágyúval volt felszerelve.

Ide tartoztak még a fegyveres nép szállítására rendelt »*oraniczák*«. Ezeknek mély vízjárattú és a dióhéjhoz (ora) hasonló alja nagyobb súly elviselésére is használtatott. Kačić dalmata költő egy velencei ütközet leírásában a tengeren is szerepelteti az oraniczákat. Említendő még a »*gemiák*«, közönséges teherhordó dunai nagy hajók, melyeket Tököly födeles- és hombáros hajóknak vagy portékas gemiáknak, II. Rákóczi Ferenc padlásolt hajóknak nevez. A »*tombászok*« szintén teherhajók voltak, hosszú keskeny testtel és hegyes orral. Leginkább a Száván és az Al-Dunán fordúlnak elő. Hellepront János ezredes 1705-ben írja II. Rákóczy Ferenc fejedelemnek, hogy az al-dunai Bottyánvárában a kivonult kuruczság, a hiddal együtt, az ottani tombászokat és szálakat is mind megégettette.

A dunai hadi hajók közt már a Hunyadiak korában találni vértés hajókat. A Nándor védelmére 1456-ban gyülekező hajók közt voltak olyanok is, melyeknek oldalait és fődélzetét, nehogy az ellenség lövegei ártalmukra legyenek, Kapisztrán János vaslemezzel boríttatá be. 1566-ban is Miksa dunai flottillájában 12 olyan páncézelos gályát vezényel Szigetvár alá Reichenbach Fülep rhódusi lovag, melyekről az ellenség golyói és nyilai lepattognak.¹⁾ A kurucok szabadságharczában Vak Bottyán a felső-magyarországi bányavárosokban szintén rézpánczélokot készített Rákóczi hajóhada részére. »A bányavárosokról lehozandó rézhajókról irtam Sréter uramnak — mondja egyik levelében a fejedelemnek, — de csak Léváig hozhatják azokat, nem tovább az malmok miatt.«²⁾ Szokásban volt háború idején nedves bivalybőrrel is befődni a hadi hajókat, sőt I. Miksa császár egész hadi hajókat készíttetett bivalybőr-talpakból, a mint azt emlékkönyvében ő maga följegyezte.³⁾ Egyébiránt a gallok már Caesar idejében, és aztán sokkal később is, bőrből készült dereglyéken közlekedtek a csatornán.⁴⁾

A dunai hadi hajók legegyszerűbb és legtermészetesebb mozgató gépezete az *evező* és *vitórla*. Az evező a sanskritben »*aritrám*«, a görögben »*ερετρούς*«, a latinban »*remus*« legősiebb

¹⁾ » — — Kaiser Maximilian hat unterdessen ein Armada auff die Donau von zwölf Galeen zurüsten lassen, und dermassen bewahret, dass sie von den Pfeilen und Flitschen sicher . . . « (*Chronika*, M. nemz. múzeumi könyvtár.)

²⁾ *Thaly Kálmán*: Archiv. Rákócz. IV. k. 644. l.

³⁾ *Meynert*, id. m. II. 37. l.

⁴⁾ *Mommsen*: Röm. Gesch. III. 218. l.

készítménye az indogermán civilizációnak. Nincs találmány a világon, mely a maga változatlan egyszerűségében és mérhetetlen hasznosságában oly sokáig fentartotta volna magát és oly sok hasznot hozott volna az emberiségnek, mint a szerény evező. Lehet, hogy korunknak csodálatos villám- és gőzereje nemsokára egészen fölöslegessé, sőt nevetségessé teszi majd ezt a primitív barbár eszközt, melyre sok évezrednek egész culturája támaszkodik. Az evezőről tehát, mely nemsokára a múzeumi régiségek közé kerülend talán, lehetetlen volt e helyen megfeleledkezni. Az evező volt a naszádosnak legjellemzőbb fegyvere, sőt dísze, ékesége és erejének fokmérője. Mikor neki dólve veddtek, mintha az akhiv daliákat láttad volna Odysseus gályáin :

»Ülvén tajtékzák evező rudaikkal az örvényt.«

Egyszerre és ütemre húzták meg mindannyian az evezőket, s hogy a munka könnyebben és vigabban folyjon, meg hogy bele se izzadjanak oly nagyon, nyaranta a felső testről minden ruhát ledobtak, hajukat is rövidre vágatták és akkorákat kurjantgattak evedzés közben, hogy az ellenség magától a nagy lármától is összerезzent. ¹⁾ »Mira vero agilitate naves impelluntur — írja Velius, — sive in orbem actae, sive ex transverso ductae.«

A vitorla fiatalabb keletű ugyan az evezőnél, de azért az is ó-világi készülék. Az első vitorlákat bőrből készíték a hajós népek. A sautonok, pictonok és venetek bőr vitorlával hajózták körül Gallia nyugoti partjait, és előtök bizonyára már más nép is használta a bőr vitorlákat. A későbbi vitorlák egész napjainkig erős vászonszövetből készülnek. Dunai hadi járóműveinken minden időben feltaláljuk a vászon vitorlát. A gályákon öt-hat vitorla is volt, a naszádosokon és sajkákon egy vagy kettő. A titeli sajkásoknak egész sajkáin, a nagy és kis árbocon egy-egy vitorla volt kifeszítve. De azért szükség esetére minden egyes hadi hajón több vitorla is tartatott készletben. Egy 1543. évi hadi leltárban olvassuk, hogy a bécsi Szent-Ágostonról nevezett zárdában, mely akkor valószínűleg katonai raktárnak használtatott, a »barchalonga« és a »pregantin« féle dunai hadi hajókhoz 13 vitorla, egy harmadik »riffionella« féle hadi hajóhoz pedig 5 vitorla van letéteményezve. ²⁾

Szélesendben a víz sebessége ellen, legfőképp nyáron, nem

¹⁾ Gerlach István: Tag-Buch, 1573. »Ziehen alle zumahl und gleich, dass es gar schnell geht . . . Da waren ihrer auff einem jeden Schiff in die 30, die allzuwohl und zugleich mit einem grausamen und wilden Geschrey ruderten, sich auch zum theil biss auff den Nabel gar entblösten, waren alle mit der Schar ganz beschoren, etliche hatten Dund auff . . .«

²⁾ Schlayer: Skizzen N. F. III. 280. 1.

igen lehetett a vitorlát használni; sietősebb utaknál és nagyobb terheknel az evezőkre sem lehetett valami nagyon támaszkodni. Ilyen esetekben tehát lovakkal és szarvasmarhával eszközöltették a hajóraj mozgósítása. Léteztek hajóvontató társulatok, melyek a királyi hajóhadnak vontatását a kinestárral kötött szerződés alapján fizetésért, vagy pedig rosszabb esetben kényszermunka gyanánt teljesítették. Salamon Ferencz 1268-ban emliti Heymut, a pesti hajósok villicusát, kit kisbírónak, vagy czéhmesternek tart, mert a budai rector s tizenkét esküdtje előtt a vádlottak padján ül. De bármi volt is, kétségtelen, hogy hajózási dolgokban ő volt a hajósok feje, ki nek a hajóraj mozgósításánál is döntő szava lehetett.¹⁾ I. Mátyás és II. Ulászló alatt Karanesy György és bizonyos Demeter voltak Pesten a »magistri nautarum«, a hajóvontató kompániának mesterei, vezérei; ők vontatják a naszádotkat és a sereg holmiját, valahányszor a dunaí hajóraj Budáról mozgósittatik. A hajósok kompániája vagy czéhe, mely az ország közlekedési fővonalait tartá kezében, magán üzérkedést is folytatott s főleg gabonával és borral kereskedett. A hajósok czéhe űzi Pesten I. Mátyás király alatt az idegen borokkal való kereskedést, és czéhházánál tartja borraktárait. A hajóvontatás mellett dúsan jövedelmezhetett ezen iparág is, s nem esoda, ha a hajósok takarékosabb részéből jómódu vagyonos polgárság keletkezik. Salamon a hajósok czéhét tekinti a pesti municipium magvának, s kimutatja, hogy a XIII. században a hajósok voltak a város képviselői s az ő czéhök volt Magyarországbán a leghatalmasabb czéh, melynek azonban — sajnos — ismeretlenek a szabályai.²⁾ Minden arra vall tehát, hogy a hajósok czéhei, a milyenek minden nagyobb kikötővárosban székeltek, eszközlék kezdetben századokon át, háborúk s egyéb mozgósítások alkalmával, a folyami hadak szállítását s a királyi hajóvontatást is, a mint azt már fentebb a királyi hajós népeknél láttuk. Nándorfehérváron Dominik és Albert nevű hajósok folytatták ezen iparágat. II. Miksa 1566-ban ráír a Duna-vidéki vármegyékre és rendeli, hogy a hajóraj a jobbágyok és zsellérek erejével mozgósittassék. »Dedimus iam negocium, ut naues nostrae bellicae adverso flumine quamprimum reducantur. Itaque vobis firmissime mandamus, ut in Regno nostro Hungariae, quae eiusmodi naues preteribunt, passim et serio efficiatis, ut subditi ac coloni in haec reductionem non solum omni auxilio et ope adesse, verum etiam homines et equos, necessario commeatu et pabulo competenti pretio soluto, circa ullam tergiversationem providere debeant.«³⁾

¹⁾ Buda-Pest története, II. 225. l.

²⁾ U. o.

³⁾ *Magy. orsz. lectr.* B. r.

Pozsonyban ekkor Reiffinger János volt a hajóvontató vállalat élén s 400 forintot kapott a kamarától azon hadi hajóknak Bécsbe vontatásáért, melyeket a király a múlt esztendőben Óvár alatt hagyott. ¹⁾ A XVI. század végtizedében többi közt a hajóvontatás is a már előbb felállított pozsonyi »*Camera Navalis*«-ra bízott, mely a bécsi »*Praefectura Navalis*«-nak volt alárendelve. Feladata volt a királyi hadi hajók jókarban tartására s anyagi állapotára felügyelni. A magyarországi *Camera Navalis* első igazgatója *Gregus* (Gregus) *Bertalan* volt; utána következett bizonyos *Weiss*, aztán *Candia Miklós*, *Jurisch Alajos*, *Helbrich Jakab* és *Gössinger Lajos*. 1661-en túl már ezen intézménynek sem találni nyomát. A félhold uralma alatt a hajóvontatás sokkal nagyobb súlytal esett a megigázott nép vállaira, mint bármikor máskor az előtt. A török nem fizetett többé a hajóvontatásért, hanem utlegekkel kényszeríté rá alattvalóit. A török hódoltságiban korban többnyire ember-erővel vontatták a hajókat fölfelé. A törökök dunai flottillája, mely rendszeren Viddinnél gyűlt össze, legtöbb esetben a török fogságban sínylődő keresztény rabszolgák ezrei által vontattatott föl egész Nándorfehérvár, sőt Buda, Esztergom és Komárom alá. A XVII. században már nem csak rabszolgákat alkalmazott a török e baromi munkára, de mindazon népet, mely a Dunához hat mértföldön belül eső helységeken lakott. A hat mértföldet persze pazarúl mérték, sokszor a kettősivel sem érték be. A hajóvontatási területbe Halas és Kecskemét várost is beosztották, mint ez a halasi török levelekből kitetszik. Ezt a török világban »*császár mívűnek*« neveztek. Ez lehetett a hódoltság különféle szolgálmányainak legborzasztóbbika mindazokra nézve, kik az úgynevezett »hajóváltságdíjat« megfizetni nem bírták. 1637-ben, a budai szerdár rendeletéből, Ibrahim szegedi kormányzó bizonyítja, hogy a hajóhúzás a Dunához közelébb fekvő helységek kötelessége lévén, arra mindenki kényszerítettik. Abdi Errahman utolsó budai basa idejében enyhült kissé a szegény magyar nép e szörnyű igavonásának terhe. A basa 1685. aug. 8-án rendeletet bocsátott ki a török sajkás tisztetekhez, melylyel eltiltja nekik, hogy a kecskemétiektől 100 hajóvonó munkásnál többet kívánjanak. ²⁾

A vontatásnál a hajó bensejének közepéből kimagasló árbocczhoz erősítették meg a vontató köteleket. Árbocczzal mind a dunai gályák, mind a naszádok el voltak látva, de még az oraniczákon, gemiákon és furkátákon is meg volt az árboc

¹⁾ *Magy. orsz. letr.* B. r.

²⁾ *Gyűrfás*: A Jászkúnság történetéhez a XVI. és XVII. századból. (Győri tört. és rég. füzetek IV. 245. l.) Továbbá *Hornyik*: Kecskemét város története. II. k., 434. l.

azon különbséggel, hogy eme hajóknak elején nyúlt fel az árbocza. Az árbocz csúcsához egy kötélből, vagy vesszőfonatból készült és megpántolt kosár, az *árboczkosár* (Mastkorb) volt erősítve, melyben őrbíjakat alkalmával a hajókém (speculator) foglalt helyet, hogy a magasból a partokon túl is messzire elláthasson. A hajókosárban egy bárd, táveső és egy puská volt elhelyezve.

Legszébb díszre volt hadi hajóinknak a zászló, mely szintén az árbocz csúcsáról lengett alá. Ammianus szerint már a rómaiak is használtak hadi hajóikon zászlókat, melyek jelül szolgáltak a támadásra és élénk piros színűek voltak (vexillum ruffum vagy flammeum).¹⁾ Ugyanesak a piros színt használják zászlaikon, közel másfél ezredév után, a magyar király-naszádósok is. Tudtomra három naszád-zászlót kimélt meg kései nemzedékünk tanuláságra a múlt idők enyészete. Mind a három becses ereklye a belgrádi szerb nemzeti múzeumban őriztetik.

Az egyik zászló nagysága két négyszög méter; anyaga meggy színű könnyű selyem, balról jobbra cikázó arany lidérez lángokkal behintve. A zászló közepét olajfestésű aranyozott képen az osztrák birodalom s ebben Magyarország koronás címere foglalja el. A korona fölött balról, mintegy harmadfél arasznyi hosszúságban, görög aranykereszt van a zászló selyem kelméjére festve. A zászlón hiányzik minden felírás. Ellenben a hozzá tartozó és kétségkívül egykorú hosszú selyem zászlószalagon arany czirill szláv betűkkel a következő görög felírás olvasható: ΑΓΙΟΙ ΘΕΟΙ. ΑΓΙΟΙ ΙΧΘΥΟΙ. ΑΓΙΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ. ΕΙΣΙΝ. ἸΜΑΤΕΡ. Τ. Γ. 1634. (Hagiosz o Theosz, Hagiosz Ischiroz, Hagiosz athanatosz. Eleiszon. Imjasz, Szvját Goszpod. 1634.) Ez tehát az első és eredeti ezred-zászlaja az egyesített komáromi, esztergomi, győri és pozsonyi szerb sajkásoknak, azon korból, midőn a bécsi udvar a király-naszádósok magyar nemzeti hadát kivetkőzteté régi traditióiból, és a magyar dunai hajóhad intézményt a német párton álló felső-dunai szerb nemességnek szolgáltatá át. A zászló ünnepélyes alkalmaknál fenlobogott a sajkás fővajda hajójának árboczán, a hajóhad száraz kivonulásainál pedig a csapatok előtt vitetett. Ugyanolyan selyemből készült és szintén balról jobbra cikázó arany lidérez lángocskákkal ékesített a közsajkák árbocza. E zászlók azonban nem négyszögletűek, mint a fővajda hajójának zászlaja, vagyis az imént leirt nagy ezredzászló, hanem mintegy 60 cm. keskenyek és 2.65 m. hosszúak, alsó végökön pedig hegyes, kettős csücskében végződők. A belgrádi szerb nemzeti múzeum gyűjteményében két ilyen

¹⁾ L. Ammiani I. XIX—XX.

komáromi naszádzászló látható. Mind a kettő ugyanazon időből, III. Ferdinand király korából való s együttesen és ugyanazon árboczfán lehettek kitűzve. Erre látszik mutatni a két zászlónak teljesen azonos selyem-virágos kelméje, egyforma nagyságuk, de a felírásaik is, melyeknek csak úgy van értelmök, ha a két zászló egymás mellé tétetik. Egyébaránt mind a két zászlónak képei és feliratai egyszerű észjárásra vallanak és a valódi heraldikával semmi közük. Az egyik zászló előlapján ugyanis arany babérkoszoróban és hármás zöld halom tetején a magyar szent korona ragyog magas kétágú arany kereszttel. A koronát jobb és bal oldalról, arany jobb kezek által tartva, rövid markolatú és éllel a korona felé fordított görbe magyar kardok védik. A babérkoszorún kívül aranyozott nagy latin betűkkel e felírás olvasható: *Et pro*. E felírás a korona felé fordított kardélek magyarázatát nyújtja, mintha azt mondanák a naszádosok: harezolni fogunk a koronáért, vagyis a királyért és hazáért; mert a három hegy Magyarországot, a korona a királyt jelenti. A másik zászló előlapján ugyanakkora és éppen olyan kivitelű arany babérkoszoróban, szüntazonképen hármás zöld halom tetején, a keresztcs magyar szent korona látható; de a kezek a koronától elfordítva tartják a kardokat, a koronát és hazát fenyegető ellenség felé. A kardok élétől megfélemlítve jobbról és balról elfordul és elhomályosul Törökország czimere: a félhold és csillag. A babérkoszorún kívül az előbbeni zászlón is alkalmazott aranyos betűkkel e felírás áll: *Et contra*. T. i. et contra turcas. a királyt és hazát veszélyeztető ellenségeink ellen. A két zászló e felírásainak csak úgy van értelme, ha föltételezzük, hogy mind a két zászlót egymás mellett, ugyanazon rúdon, még pedig az »et pro« feliratút felül, az »et contra« feliratút alul alkalmazták. Ezt bizonyítja a zászlók hátlapjának felírása is. Az első zászló hátlapján arany babérkoszoróban, hármás halom fölött, három kinyílt arany liliomszál virágozik, körülropködve arany méhraj által. A felirat: »*Et apibus*«. A másik zászló hátlapján ugyanolyan koszoróban a három halmon ékeskedő arany liliomszál, melyre felülről a tündöklő tavaszi nap bocsátja le éltető sugarait. A nap közepén III. Ferdinand monogrammjá (F. III.). A felírás itt is az előbbenihez való viszonylagos ellentétet fejezi ki e szavakkal: »*Et veri*«. A classicus képlet kétségkívül azt jelenti, hogy a zászlók a korosakat és ifjakat egyaránt szólítják a haza védelmére. A római remekírók gyakran hasonlítják a virágzó ifjúságot a kikelethez és a munkás férfikort a méhekhez. »Breve ver — mondja Martialis — populantur apes.« A ki fiatalságának tavaszát kicsapongásokkal elhervasztja, munkás férfikorát is tönkre teszi. A tavasz és méh Martialis trópusában szintén az emberi kornak virágzó

és munkás időszakát jelentik. Az »et veri, et apibus« úgy értelmezendő tehát, hogy a zászlók mind az ifjaknak, mind a férfiaknak szólnak. A honvédelem szent kötelessége alól csak a tehetetlen aggastyánok vétetnek ki.¹⁾

A lidércz lángok és villámszerű tüzek aranyékitménye keleti ízlésre vall, és alkalmasint perzsa vagy török eredetű. A török zászlókon gyakran fordulnak elő a tüzlángot és villámokat ábrázoló díszítések. Ilyen czikázó villámok díszíték a törökök ama főzászlaját is, melyet 1685-ben a császáriak Érsekújvár ostrománál diadalmasan elfoglaltak.²⁾

A köznaszádok hosszú, keskeny zászlaja nagyon régi minta lehet. Csataképeket ábrázoló legrégibb krónikáinkban és históriás könyveinkben feltaláljuk a naszádok árboczán a hosszú, keskeny lobogómintát. A Nándorfehérvár 1521. évi ostromát ábrázoló képeken ott leng a vitorlás naszádok csúcsán a két szárnyú hosszú, keskeny lobogó. E két szárnyú keskeny hajólobogókat néha oly hosszúra szabták, hogy végök egészen a víz színéig alácsüngött. A XVI. századi frankfurti hadi könyv szabályul állítja fel a hadi hajók keskeny zászlainak e túlságos hosszát. »Zu dem mag oder soll — mondja ama könyv — ein gespaltener grosser langer Standart oder Panier seyn, der bis ins Wasser reicht.« Ellenben a parancsnok naszadján és a gályákon a négyszögletű nagy hadi zászlót látni. Visegrád képén, midőn e várat 1595-ben a keresztény sereg körülzárolja, két gálya látható; a hajó közepéből emelkedő vitorlás árbocz csúcsán a négyszögletű lobogót szemléljük.³⁾

¹⁾ Nagy Iván egy hozzám intézett szíves levelében (1885. ápr. 27.) figyelmeztetett a Széchenyi-féle »Catalogus Numorum« tábláira, melyeken ugyancsak II. és III. Ferdinand korából több emlékpénz látható a naszádos zászlók jelvényeihez hasonló jelvényekkel.

²⁾ Abbild und Beschreibung des türkischen Haupt-Fahmens. Augsburg, 1686. (M. nemz. múzeumi könyvtár.)

³⁾ L. Ortelius *rediv. et cont.* Nürnberg, 1665. E nagybecsű műben igen sikerült képeit találhatni a dunai hadi gályáknak és naszádoknak. A *Szülőgyi Sándor* által szerkesztett »Magyar történeti életrajzok« I. évf. 3-ik füzetében is Orteliusból közöltetett a XVI-ik századbéli naszádos pontosan rajzolt ábrája. A nemzeti múzeumi könyvtár történelmi képgyűjteményében nyolcz darab XVII. századi ábrát találtam, melyek mindenikén jól kivehetők a gályák és naszádok alakjai s alakuk külső részletei. Legérdekesebb kis zászlócskával díszített kunyhója. A naszádok árboczán vitorla dagadoz. Két naszád ég. A második képnek czíme: »Wahre Conterfactur der Stadt Ofen vnd Pest, wie von den Christen beleget worden Anno 1602.« Tíz naszád látható rajta. A hajók orrán van az ágyú, farán a kormányos és hajóparancsnoknak kis zászlócskával díszített kunyhója. A naszádok árboczán vitorla dagadoz. Két naszád ég. A második képnek czíme: »Die hart belagerte, heftig bestrümbte und zuletzt glucklich eroberte Ungarische Haupt-Vestung Ofen, 1686.« A sajkák feketék, felső szélök fehér vagy

A mi a *hajóépítés mesterségét* illeti, azt hazánkban a nagyobb folyamok mentében virágzott számos *hajóépítő czéhek*, vagyis — mint a XVII. századtól kezdve magokat németesen nevezék — *super kompániák* a művészet tökéletességével értették. A magyar hajóépítő nem volt ugyan fölfedező művész, de a mit másoktól eltanult, azt fokozatosan tökéletesítette, és oly remekül és tartósan készíté munkáját, hogy e tekintetben senki sem versenyezhetett vele. Mint szárazföldi lakosnak olykor tengeri hajóépítő mesterektől kell ugyan tanulnia a hadi czélokra szükségelt járóműveknek sokkal több fortélylyal egybekötött építését, de elegendő egyszer látnia valamit, hogy azt menten hiba nélkül utánozza. Ha tehát fordúlnak is elő esetek, hogy dunai hajóhadunk ezeréves múltjában egyszer-mászor idegen hajóépítőkkal is találkozunk, ezen esetek vajmi ritkák és mindig csak egyes tanító pallérokról szólnak; azt azonban sehol és soha sem bizonyítják, hogy Magyarországra tömegesen kellett volna a külföldről hajóépítő ácsokat behozatni. II. Ulászló országlata alatt, mikor minden téren sülyedés tapasztalható, egy Chynthus nevű olasz vezeti Nándorfehérvárot a »Fustan« hadi hajó építését, s ügyessége és fáradságáért majd egy hat forintos új subára való költséget, majd egyéb kiadásokra is 4 forintot, majd ismét kialakodott bére fejében egy öltözet ruhát és 13 forintot kap kezeihez a királyi tárnokmestertől. ¹⁾ I. Ferdinánd 1552-ben Bécsből küld le egy hajóépítő mestert Marmarosba, hogy az ottani magyar hajóácsokat a kettős-sajkák (duplices Nassade) készítési módjára megtanítsa. »Mittimus itaque — írja a király a pozsonyi kamara elnökének — certum hominem harum rerum peritum, qui de magnitudine, latitudine, longitudine earum navium edocebit.« ²⁾ Azonban, mikor a magyar hajóács már egészen jól felfogta és alaposan megtanulta a hadi hajó mintázását és összeállítását, oly erős lett a mesterségében, hogy a király Németországba is innen vitetett magyar hajóépítőket. II. Lajos király 1525-ben Bertalan, Gáspár és Czywythko nevű szörényi (alkalmasint szerémi) hajóépítők által készítteté a dunai német hadi sajkákat. Az említett év márczius 14-dikén 34 forintot fizetett ki nekik Thurzó Elek »pro expensis et subsidio, iussu Regie Maiestatis, quia certas naues sayka in partibus Germanie fecerunt.« ³⁾ 1540-ben febr. 23-dikán Anna királyné is magyar hajóépítőket szerződtetett a bécsi hajógyárba, meghagyván Albert pécsi pré-

szines. Dunai hadi hajóinkhoz egészen hasonló hajómintákat közölt az »*Encyclopedie Methodique Recueil des Planches.*«

¹⁾ Registrum proventuum Regni Hungar. 1494—1495.

²⁾ *Magy. orsz. letr.* B. r.

³⁾ *Fraknoi*: II. Lajos király számadási könyve.

postnak, a királyi kamara praefectusának. hogy minden késedelem nélkül. azaz rögtön küldjön két komáromi naszádlépitőt Bécsbe, »qui ad instruendas Nazadas apti idoneique sint, quorumque consilio et opera uti possimus.«¹⁾

A hajóépítés nálunk már az Árpádok alatt élénken üzött iparág volt. Budán, Esztergomban és Pozsonyban, később az al-dunai hajóállomásokon, főleg Nándorfehérvárott, Zimouyban, Zalánkeménben, Péterváradon, Vörösmarton és a Csepelszigetén, leginkább Komáromban és Győrött, Titelben, Bécsein és Szegeden. Szolnokon, Marmarosban, Sárosmegyében Bártfán, az alvidéken pedig Lippán, már az ember emlékezetet meghaladó időkben is hajóépítő telepek léteztek, a hol az ország hadi hajói is készültek.

A nagyobb hadi hajók és természetesebb dunai gályák Bécsben készültek. Bécsben még a műpártoló I. Miksa uralkodása alatt, ha már nem előbb, jeles császári hajógyár létezett, melyben a dunai gályák és más nagyobb hadi járóművek ácsoltattak és felszereltek. Ez a »római császári Orsional« Bécs város falain kívül terült el, egy a Duna által körülfolyt térségen, az úgynevezett »császárfürdő« helyén, az »újkapu« (Neuthor) előtt, és magas töltéssel (Wierschlag) volt bekerítve. 1514-ben Zárai Jeromos volt e hajógyárnak a főigazgatója.²⁾ Utóbb I. Ferdinand is kiváló gondozásban részesíté a bécsi hajóarsenált, melynek gyártmányaira tudvalevőleg oly gyakran volt útálva a Dunán mind a magyar párt, mind a törökök ellen. Ferdinand a hajóépítés mesterségében igen jártas tengeri lakosokat, spanyol és olasz munkásokat alkalmazott a hajógyárban, és annak daczára mégis igen gyakran vitetett fel a híres bécsi arsenálba magyar hajóácsokat is, mely körülmény bizonyára legszebb dicséret az akkori magyar hajóiparra nézve. Ugyancsak Ferdinand helyezte át a hajógyárt Bécs 1529. évi első ostroma után »von mehrer sicherhait wegen vnd aus allerley beweglichen Vrsachen« az újonnan épült és kitágított bástyák belterületére. 1537-ben már dolgozott a gyár. Igazgatója Postulin de Rogas volt, kinek oldalánál Helber aligazgatói állást foglalt el.³⁾ A gyártelepen 1594-ben alkalmazva van: 1 igazgató és 1 inas havi 25 frttal; 4 felügyelő és 6 őr. A mesterek közül (Magistranten, Schiffmeisterschaft): Georgio Papagato Comito havi 13 frttal; Andró Simon pallér (Neumeister) 15 frttal; Anthoni de Angeli esztergályos 13 frttal; Nobeth Mihály fámester 8 frttal; Ersel György ács 5 frttal; Schnetz György asztalos 6

¹⁾ *Magy. orsz. lectr.* B. r.

²⁾ *Schlager*: Wiener Skizzen des Mittelalters; és *Meynert*: Gesch. d. Kriegswesens. II. 37. l.

³⁾ *Meynert*: id. m. II. 167—168. ll.

frttal; Baptista Pulistea puskaműves 6 frttal. Továbbá a fűrészelők, kik evedzésre is használtatnak, névleg: Marco Mátyás 6 frttal; Prumbach Lénárd 6 frttal; Sambo Lőrincz 6 frttal; Funia Blassi 4 frttal; Slavoneta István 6 frttal; Pietro Porta borbély 7 frttal. Egy 1600. évi kimutatás arról tanúskodik, hogy a bécsi főhajóhivatal havonként 617 frtba került. 1602-ben 49,409 frt adatott ki hajóépítési és felszerelési czélokra. ¹⁾

A közölt adatok tájékoztató áttekintést nyújtanak a dunai hadi hajógyártásnak középkori mérvei, de sőt e mesterségnek akkori fejlettsége fölött is. A kovács, lakatos, takács, kötélgyártó, ágyúöntő stb. műhelyeket nem említi forrásunk. Az »iszkába« és »kátrány« gyártásról, valamint a »moh« feldolgozásáról szintén nem történik említés, noha adataink vannak rá, hogy az úgynevezett iszkába-szeg, a szurok és moh a hadi hajók gyártásánál már a XV. században nélkülözhetetlen kellék gyanánt használtatott. 1495-ben Balázs (Blasius Literatus) 10 forintot vesz ki az állampénztárból »ad emenda Zkaba pro nauibus Nazadistarum necessariis.« ²⁾ Tomory Pál kalocsai érsek 1525-ben 49 forintot kap a királyi kincstártól »pro emendo pice, ac aliis diversis rebus, pro reformandis Nazadis in Waradinopetri existentibus«. ³⁾ 1560-ban magának a királynak intézkedéséből kátránynyal vonatnak be a komáromi hadi hajók, melyeknek helyreállításához egyebeken kívül famoha is szükséges. »Nos iam naues nostras Nazadistarum Comaronij existentes, reficiendas, pice liniendas et stipandas decreuisse. Quia uero preter alia necessaria etiam musco, quo naves stipari seu obturari solent requiratur, isque apud vos (Comaronij vel Posony) leniori pretio et labore, quam alibi colligi queat. . .« Úgy látszik tehát, hogy a lajtsromból hiányzó mesterségek rendszerint nem is űzettek a bécsi hajógyárban, és azoknak a hajóépítés és felszereléshez szükséges gyártmányait a gyáron kívülről szerezték be.

A tölgy- és fenyőfa-anyagot, mely a hadi hajók építésére fordított, a Bécs környékén elterült őserdőkből, de leginkább a Schwartzwaldból és Algauból kapta az arsenál. 1697—1698-ban, mikor Saphorin készíté dunai gályúit, a Száva és Dráva közti tölgy erdők faanyagát is kiméretlenül irtatta a hadi tanács, kényszerítvén ama vidék lakosságát, hogy a letarolt roppant területek famennyiségét ingyen szállítsa fel a bécsi hajógyárba. A schwartzwaldi fát legjobbnak és legszilárdabbnak tartották. Wolder Simon 1558-ban, midőn a török újabb veszélyvel fenye-

¹⁾ U. o. 187—188. II.

²⁾ Registrum Proventuum.

³⁾ II. Lajos kir. számadási könyve.

geté a keresztény világot, egy röpiratot adott ki, melyben keveselve a bécsi arsenál gyártmányait, azt tanácsolja a hadi kormánynak, hogy a Schwartzwaldban, Algauban és más alkalmas helyeken is állíttasson fel hajógyárakat; mert a félhold rettentő hatalmát csak mentől nagyobb vízi erővel lehet legyőzni. »So muss man — úgymond — drei hundert, oder vier hundert Schiff vnd bei tausent oder mehr Holtzflössen haben, die man in Schwartzen-wald, Allgaw, vnd an den andern gelegnen örtern kan machen lassen — —. Bei den Schiffen vnd Flossen kan man auch kleine Schiff vnd bretter haben, dass man in fall der notturfft in eil Schiffbrücken machen vnd ein hauff zum anderen kommen mag.«¹⁾

E régi hadi hajóarsenál a XVII. század második felében pusztúlhatott el. I. Lipót ismét életbe akarta léptetni, de törekvéseit részint szüntelen háborúi, részint pénzühiány miatt nem koronázta siker. I. József alatt egészen megakadtak az ez ügybeni tárgyalások. Annál nagyobb buzgalommal vette fel az elejtett fonalat III. Károly, ki a spanyol bonyodalmak elintézése után 1715-ben a legfőbb hajóhivatalt (Oberstes Schiffamt) bízta meg a hajógyárnak újból való szervezésével. A hajógyár (Schiffbauplatz) a Práterba tététt át, a mai »Feuerwerksplatz«-ra, s egész az úszóiskoláig terjedt. Az intézet élére Davids Dániel angol és Gerson Frigyes hamburgi hajó-műépítők állíttattak s még azon év őszén megkezdték a gályaépítést. III. Károly halálával (1740), minthogy a török háborúk hosszabb ideig szüneteltek, a präteri hadi hajógyárban is pangásnak indult, majd aztán nemsokára végképen megszűnt a munka. 1768-ban a dunai hadi hajókat már nem Bécsben, hanem a Klosterneuburgban létesített császári hajóintézetben (Schiffamt) készítik. A gyár élén Achsberg Ernő hajó-építőmester áll. Azon évi ápril 14-dikén kerül ki e gyárból és bocsáttatik vízre az első dunai fregátta. Klosterneuburgban építé Nocetti 1788-ban a már említett kiténő ágyúaszádokat. Munkásokat a trieszti császári marinából, s ha azok nem voltak elegendők, Fiume, Buccari, Zeng és Velenczéből kapott. A bécsi hadi hajóarsenál, a Duna-ágnak behomokosodása következtében időközben hasznavehetetlenné s most már nélkülözhetővé lőn. II. József a katonai pékeket s a hadi sütőházat helyezte el benne. Elvégre a régi bécsi hajógyárnak kétszáz évig fenállott vízmedenczéjét az életbe léptetett egészségügyi rendszabályok szintén eltávolították, úgy hogy ma már nyomát

¹⁾ *Rathschlag vnd christliches bedenken, wie one sonderliche beschwerde der Türck zu wasser vnd Land zu überziehen vnd zu vberwinden were. (M., nemz. múz. könyvtár.)*

sem találni többé Bécsben az egykoron virágzott hadi hajógyárparnak. ¹⁾)

Klosterneuburgon kívül még Passauban és Pforzheimban építettek és szereltek föl osztrák hadi járóműveket, nevezetesen hid alá való pontonokat. 1795—1796-ban Vizthum százados foglalkozott a nevezett hajógyárban hadi pontonok készítésével. ²⁾)

A magyar hadi járóművek, mint mondva volt, itthon és kíváltk Komáromban készültek. Ezt a helyet mintha már a természet is hajóépítésre teremtette volna. Négy nagy folyó folyik össze Komáromnál: a Duna, Vág, Morva és Rába. A hajóépítéshez megkívántató minden eszköz könnyen juthatott el a központi helyre. De az elkészült gyártmányokat is minden irányba könnyen és gyorsan lehetett onnan útnak indítani. Komáromban a XVII. században négy hajócsináló kompánia, sőt mint Draskovics János nádornak egy 1648. évi meghagyásából kitetszik, még ágyúöntő műhely is létezett a hadi hajók fegyverkezésére. A jelzett század elején még sokat és jól dolgozhattak a komáromi hajóépítők. A külföldi készítményekkel még most is bátran versenyeztek. Abból az időből azt írják rólok, hogy nem csak hajót födelezni tudnak, hanem a teknőjét is szintűgy elkészíthetik, mint a legjobb passzau teknők. ³⁾) Mikor a dunai hadi hajókat ausztriai gyárakban kezdék gyártani, a magyar hajó-gyártelepek, első sorban a komáromi, egészen elveszték jelentőségöket. Midőn Rákóczi 1708-ban hajóépítő mestereket keres, kik Sárosba mennének a fölkelők részére hajókat ácsolni: sehol sem képes olyanokat fölverni. Erre Bottyán Érsek-Ujvárról a következőket írja a fejedelemnek: »Fölséged kegyelmes parancsolatja szerint hajócsináláshoz értő molnárokat, ácsokat és faragókat teljes tehetségemből kerestem, de sehol olyanokat nem találhattam, kik feleségek s gyermekek elhagyásával annyi földre menni resolválnák magokat. Azok is nem oly derék mesterek, hogy maguktól tudnának hajót rendesen ex arte felépíteni; mert az midőn magam csináltatok is: eleibek nyírem és szabom. Hanem Revir János uram keze alatt az ittvaló czaighoz tartozandó mesterember vagyon kettő, kik alkalmasint értenek az hajócsináláshoz. Kértem őket Revir uramtól, hogy bocsássa Eperjesre, de ő kigyelme nem ereszti.« ⁴⁾)

¹⁾ *Fuhrmann*: Alt- und Neu-Wien, II. k. 1361., 1365., 1371. és 1512. ll. — *Schlager*: Wiener Skizzen, III. 283. l. — *Bermann*: Oesterreich. Biogr. Lexicon, I. k. 146—148. ll. — *Meynert*: Gesch. d. Kriegswes. IV. k., 66—69. ll.

²⁾ *Kurze Gesch. d. Regimenten*.

³⁾ Tudom. gyűjt. V. k., 3—35. ll.

⁴⁾ *Thaly*. Arch. Rákócz. IX. k., 478. l.

A hajóépítő kompániák a magyarországi felső Dunának e vidékén tehát ekkor már csak helyben működtek és teherhajókat, meg kereskedelmi járóműveket ácsoltak; de idővel ebben a mesterségben is nagyon aláhanyatlottak.²⁾ A titeli sajkások magok építék Titelben az ő hadi sajkáikat; az építésre közönségesen velencei mesterek ügyeltek fel.

A régi »*navale*«-k vagy »*naulium*«-ok helyébe 1790-ben a *császári hadi hajóhivatalok* (Schiffamt) léptek. A magyarországi hajóhivatalok, szintűgy mint az ausztriaiak a bécsi fő-hajóhivatalnak voltak alárendelve. Ilyen hajóhivatalok voltak Magyarországon: Pozsonyban, Komáromban, Eszéken, Pesten, Péterváradon, Zimonyban, Páncsován, Szegeden, Temesvárott és Sziszekén. Feladatuk a régi maradt: gondot viseltek a császári járóművekre és azok fölszerelvényeire.

Ha a magyar dunai hajóhadnak hosszú ezeréves múltjában mindazon eredményeket, melyeket vitéz karral kivívott, de mindazon nehézségeket is, melyeket szerencsésen avagy sok önmegtagadással és nélkülözésekkel leküzdött, és melyek mind elmúltanak, míg ő — bár külsőleg sokszor változva — egész napjainkig fennmaradt, komoly megfontolással tekintetbe vesszük: lehetetlen egyrészt nem imádnunk az isteni gondviselést, mely a világczélók elérésére szolgáló eszközöket, még a legesékélyebbeket is, emberi akarattól független időkig megóvja, másrészt nem gondolnunk arra is, hogy azoknak az embereknek, kik a hadviselés legnehezebb módját nem csak életfeladatúl választották, de pályájokon éltök fogytaig meg is maradtak, bizonyos *iskolázottsággal* kellett birniok, mely őket terhes pályájokra előkészíté és keblökben a hivatásnak öntudatát már a zsenge gyermeki kortól kezdve ápolá. Ezt az iskolázást és a kötelességérzetnek korai fejlesztését, a kedvet és lelkesedést a vízhadi életpályára, a családi körben, a szülők oktatásából már a legzsengebb gyermekkorban sajátíták el vitézlő hajós népeink. Lehetetlen lenne másképp képzelnünk, mint hogy az anya eldalolta, az apa büszkén elbeszélgeté a hajólegénység hőstetteit, elmondta saját élményeit családjá körében, olykor elvitte serdülő fiát a nautikus gyakorlatokra, vízi őrzáratokra és naszádos kalandokra, — és a gyermek e történelmi légkörben, úgyszólván játszva képezte ki magát hajós katonává, családjá hagyományain és elei példáján lelkesülve hírneves hőssé

²⁾ *Csaplovics* 1829-ben következőleg nyilatkozik a komáromi hajóépítőkről: »Weniger geschickt sind die Komorner Schiffbaumeiser; denn sie beschränken sich hauptsächlich nur darauf, dass sie die aus Baiern auf der Donau ankommenden Kellhammer zur weiteren Fahrt und zu Getreidetransporten zurichten, nemlich dieselben ausflicken, bedachen und innerlich einrichten.« (Gemälde v. Ungarn, II. 74. 1.)

is. Valámit a földműves az ekeszarvánál iskolázza gyermekét a szántás-vetés munkájában: azonképen a folyamparti sajkás katona is a naszádok közelében vagy vizen, az evező mellett gyakorolta, nevelte, edzette és nemesítette fiát a bár terhes, de sok tisztességgel és dicsőséggel járó hadi életpályára. Kinek ne jutna itt eszébe, a mit a hősi szellem ezen átörökítéséről és hatásáról Brutus XVI. századi történetírónk mond: »ad excitandam iuventutem ad rei militaris gloriam virtutis aemulatione, laudes maiorum fidibus canunt, rebus ab illis gloriose gestis in carmina per certam temporum seriem, tamquam in annales redactis, quae a pueris memoriae tradita, ita haerent, ut nulla certiora monumenta rerum habeantur apud Ungaros, quam quae his carminibus consignata extat.«¹⁾ E szájhagyományokat, amaz oktató naszádos dalokat, melyek a lelkesedés tüzét nemzedékről nemzedékre átültették és ezernyi hőst neveltek dunai hajóhadunknak, már régen elpusztítá ugyan a mostoha idők viszontagsága, de emlékek a történelemé marad örökre.

A hajóapród elég korán megtanulhatta tehát, hogy jövő életföladata a fegyveres dunai járóműveken szolgálni hazáját és királyát. és hogy e föladatának csak akkor felelhet meg, ha a hajózás mesterségét, valamint a fegyverforgatásnak és a hajó-fölszerelvényeknek kezelési módját minél tökéletesebben elsajátítja. Úgyes, kitartó úszónak kellett lennie, ki soha sem veszti el lélekjelenlétét; edzett, erőteljes és egészségesnek, kit fáradság el nem lankaszthat, szél és hullámverés, forróság vagy hideg egészen közönyösen hagynak.

Főuraink, kik gyermekeiket a hajóhadhi pályára szánták, a kapitányok és vajdák curiába küldték azokat nevelésbe, vagy a tengerre adták néhány évre megtanulni a nagy hajózást. A XVI. századtól kezdve az olasz, spanyol és franczia gályatisztek által vezényelt dunai gályákra is mentek fiatal magyar leventék gyakorlati oktatásra, ha családjuk az udvar kegyelmét igénybe vehető.

Korunk fogalma szerinti sajkás iskolákat azonban csak mintegy száz évvel ezelőtt, az 1760-ik év táján találunk Magyarországon. A bécsi hadügyi levéltár adatai arról tanúskodnak, hogy az akkori soldatesca minden válfaja közt a sajkás növendékeknek volt legtöbb tanulnivalójok. A sajkás iskolákban előadatott: *a)* A Duna katonai beütazása és leirása; *b)* a sajkák kezeléstana; *c)* vitorlakezelési tan; *d)* Magyarország és Szlavónia vizrajza; *e)* gyaloghadi fegyvergyakorlatok és vízi stratégia; *f)* sajkaépítési és hidépítési technika; végre *g)* úszás,

¹⁾ Monum. Hung. Histor. XII. 228. l.

vivás és vízi czéllövészet. ¹⁾ Mindezen tantárgyak, természetesen sokkal emelkedettebb szempontokból, a legutóbbi időkben is előadattak a titeli és péterváradai sajkás iskolákban.

Legtöbb figyelem fordítottott a vízi hadgyakorlatokra. A közlegény, ki minden kitünő katonai tulajdonságai mellett elvégre mégis csak végrehajtó eszköze volt föllebbvalója akaratának, és a ki régenten sem írni, sem olvasni, sem deákosan böleselkedni nem tudott, gyakorlati tanulás útján képezte ki magát sajkás katonává. Okmányos bizonyítékaink vannak, hogy a hadgyakorlatokra mindig nagy súlyt fektettek, és azok már a XVI. században divatban voltak a naszádosoknál. sőt egy naszád sem vétetett be addig a hajóraj kötelékébe, míg gyakorlatilag ki nem próbáltatott és alkalmasnak nem találtatott. 1553. évi ápril 4-dikén tudósítja Paksy, helyettes komáromi naszádkapitány a királyt, hogy de Contreres Alfons, ő felségének gályakapitánya, egy újonnan átalakított hadi hajóval, mely naszádnak nevezetik. Bécsből a Dunán Komáromba úszott le, s a megújított hajót a naszádosoknak bemutatta. Ő felségének naszádos katonái és vajdái a hajót kivitték a hadi gyakorlatra, és megpróbálván s gondosan megvizsgálván, jónak találták s elfogadták. ²⁾

A múlt században egész 1783-ig évenként csak 20 napot tűzött ki a hajóhad parancsnokság a sajkás legénység gyakorlati kiképzésére. mihez még a hidépítés és a gyalogos fegyverforgatás is tartozott. Ennyi gyakorlat később már nem volt elegendő. Megkivántatott, hogy télen át négy hónapig födeles színek alatt gyakorolja magát a sajkás a taktikában, ápriltől novemberig pedig felváltva csapatonként a vizen is szolgálatot tegyen. A kötelező taktikai formákat Mária Terézia léptette életbe a hadseregnél. Az előbbeni állapot rendszer nélküli önkény és tarthatatlan kapkodás volt. »Ki hinné — mondja Mária Terézia hadügyi emlékiratában — hogy trónraléptemkor semmiféle szabály nem létezett hadseregemnél. Minden ember más-más manővert csinált a meneteknél, gyakorlatoknál és riadásoknál; az egyik sebesen lőtt egymásután, a másik lassan; ugyanazon vezényszavakat és parancsokat az egyik így, a másik amúgy értette. Nem esoda tehát, ha tíz évvel trónraléptem előtt a császár mindig megveretett. Leírhatatlan az az állapot, a melyben a hadsereget átvettem.« ³⁾

A sajkások vízi gyakorlatai évenként nagy manőverrel voltak egybekötve, mely a Tiszán Tittel és Zalánkemén közt,

¹⁾ Betrachtungen über das Csajkisten-Korps.

²⁾ Bécsi titk. lectr. Ad Camer. Aulicam.

³⁾ Arneht: Maria Theresias erste Regierungsjahre.

rendszerint május hó 16-dikán tartatott. A néző közönség már kora reggel megkezdé vándorlását a titeli fensík meredekéi felé, a honnan pompás kilátás kinálkozik a Tisza torkolatára, le egészen a Dunáig és a szerémi hegyekig. A manőverek fényes színjátékát három vármegyének népe: Szerém, Bács és Torontál folyamvidéki lakossága tömegesen látogatá. A katonai dignitáriusok és vendégeik számára a titeli kikötőben fölszerelt díszhajó állott készen, mely sok apró vitorlás sajka kíséretében, tisztos távolból követé a verekedő hajóhadat. A flotta rendszerint reggeli 7 órakor kezdte meg kivonulását horgonyozó helyéről. Hivataltól jelen volt a péterváradai parancsoló tábornok, ki a tábornoki karnak több tagjával, magas állású államtisztviselők és katonák tarsaságában nézte végig a fürge sajkák érdekes hadmozdulatait és a sajkások művészi tökélyű vízi mutatványait, melyek közé többi közt az is tartozott, hogy egy tiszai pontonhidat 6 óra alatt teljesen felállítottak, és az ellenség támadásai daczára, egész rendben ismét szétbontottak. Érdekes volt az ágyúk czéllövészete sajkákról, mint mozgó pontokról, vizen úszó, tehát szintén mozgó czéltáblákra. A gyorsan mozgó tárgyakat oly praecis lövbiztossággal találták, a mint azt szárazsi útegekből sem lehet jobban és pontosabban. A hadgyakorlatoknak legfőbb mozzanatát az ágyúsajkák ütközete képezé. A formatio két soros volt olyképen, hogy egy-egy csatavonalba 20—20 sajka állított fel. Az ellenséges hadosztályok közt mintegy 2000 lépésnyi volt a kezdőleges távolság, mely fokenként mindig összebb szorúlt. A mint az ütközet vak töltésekkel kezdetét vette, a hajók zárt sorokban, teljes erővel siklottak egymás felé. Taraczkjaik lövései mint a mennydörgés futottak végig a Tisza sima tükrén. A következő pillanatban össze-vissza álltak, majd meg egy csoportba keveredtek. Végre fölbomlott a hajócsomó, a második hadosztály áttörte a csatavonalat és a díszesen fellobogózott tábornoki hajó elé vonúlt, hogy tisztelegjen. Következtek aztán a különféle taktikai gyakorlatok, jelzések, hajók fordításai, sebességök fokozása vagy csökkentése stb., késő délutánig, mikor a sajkák ismét a kikötőben vetettek horgonyt. A hadgyakorlatokról részletes leírások és térképek készültek és a hadügy-minisztériumnak terjesztettek fel.¹⁾

Az iskolázáson kívül a *fegyelem* szigora volt az, mi a hajóhadban a kötelességérzetet, a rendet s pontosságot, az enge-

¹⁾ E manőver-leírások és térképek most is megvannak a *bécsi hadügyi levéltárban*. Egy igen érdekes manőver-ábrát találtam ott II. József császár országlata korából. Címe: »Erklärung des den 31. Mai 1781 zu Titel fargestellten Tschaiken-Gefechtes auf Befehl und in Gegenwart des H. Grl. u. Brigadier Grf. v. Wartensleben.«

delmességet s a testületi együvértartozás szellemét ápoló és századokon keresztül fentartá. Hogy miben álltak az első magyar hajónépek fegyelmi törvényei: emlékek hiányában ez idő szerint meghatározni megközelítőleg sem lehet. Láttuk, hogy Anjou nemzetségbeli királyaink alatt rendes polgári törvénykezéssel élnek, ellenben II. Lajos szabadságlevele értelmében, mely azonban régibb kiváltságokra ítal, külön hadbíráskodással vannak felruházva. Zsigmond királynak 1427. évi fegyelmi szabályzata száz évvel idősebb ugyan Lajos privilégiumánál; de abban speciális vonatkozásokat a naszádosokra nem találunk. Általános fegyelmi szabály az, mely az egész hadseregnek szól, de leginkább a zsoldosok prédálása ellen van intézve. Szerinte a vezér felelős mindenkéért; ő a bíró és kezes egyszersmind. A frankfurti hadi jogkönyv 1565-ből a hajónép fegyelmi szabályait (Artickel der Schiffordnung) is tartalmazván, azokból álljanak itt a következők: I. Naponként mindenek előtt az Isten ígéje hirdettessék és szent mise tartassék; minden hajólegény tartozik az istentiszteleten jelen lenni, ősi dicséretes szokás szerint kérvén a Mindenhatót, hogy kedvező szelet és jó időt adjon. ¹⁾ II. A káromkodás szigorúan tiltatik. III. Hajótársa ellen senki se fogjon fegyvert. IV. Birkózni, verekedni vagy öklelődni a hajón nem szabad. V. Kün a parton sem szabad azt cselekedni. VI. Mikor a hajós (matróz) dolgozik, a hajókatona ne háborgassa, se ne tartóztassa munkájában. VII. A hajósok és hajókatónák jó egyetértésben éljenek. VIII. Fegyverekkel visszaélni nem szabad. IX. A kártyajáték szigorúan tiltatik. X. Éjjelenként nem szabad a hajón vagy ben a hajóban égő gyertyával járkálni. XI. Más hajóra sem szabad átlátogatni. XII. A hajókat tisztán kell tartani, hogy semmi betegség meg ne honosúljon rajtok. XIII. A kapitánynak mindenki föltétlen engedelmességgel tartozik. Az újabb keletű sajkás reglement nem levén történeti érdekű, azt e helyen mellőzendőnek tartom.

¹⁾ Sajnálunk kell, hogy a magyar király-naszádosok istenes énekei és vallásos hajószertartásai mind elpusztultak. A német dunai hajóhad istentiszteletéről is csak gyér tudósítás maradt fen *Toll Jakob* 1646. évi úti leveleiben. Ő a bajor választófejedelemnek Bagnius Mantuanus marclio által vezényelt dunai hajóhadát szemlélte meg Komáromban, midőn az pünkösdi napján a gályákon és sajkákon istentiszteletet tartott. Arról a következőket írja: »Dies erat Pentecostes, cum Sacris a monachis more solenni primo mane peractis, iterum consensuae nave sunt, succinentibus notum illud, quod mirabar, Lutheranum Canticum matutinum germanicum, quod incipit: »Aus meines Herten Grunde«, tibicinibus et cornicinibus. Et ecce! cum hi, qui in nostra navicula mantuanii illius marchionis annonarii erant, ut festo die factum oportuit, amicorum more cum rusticis egerunt, omnia amicorum, ut vetus dictum fert, communia existimantes.« (*Epistolae itinerariae.*)

Háború idején a hajóraj zöme mindig a királyi tábornok, vagy a csapatok élén álló vezérkart követé. Folyammenti hadjáratoknál soha sem távozott a főszereg az öt kísérő hajóhadtól. Hunyadi János. Amurat elleni hadviselésékor, előbb a Tisza partján vonúl lefelé az ország déli határára, majd a Duna jobbpartján követi hajóraját egész Zimonyig, sehoh sem távozva el attól messzire. ¹⁾

Régenten közvetlenül a hajóraj mellett, a folyamnak egyik, lehetőleg mindkét partján, a *hajóraj lovas kísérete* haladt. Ritkán történt, hogy a flottilla valamely hadi tény véghezvitelére vállalkozott volna egy-két század könnyű lovasság nélkül; háborúba pedig mindig a saját lovas csapatával indúlt, mely szintén a hajóraj parancsnokának engedelmességét. A hajóraj lovassága beszáguldozta a parti vidéket, beszerezvén a hajós legénység részére a napi szükségletet, segítette a hajós vitézeket a kiszállásban, vagy veszély esetén a hajókra menekülésben. Thurzó Elek 1540. évi szept. 30-dikán figyelmezteti a királyt, hogy a magyar fejedelmek, ősi szokás szerint, könnyű lovas csapatokkal látták el a hajóhad kapitányát, hogy az e tekintetben se álljon a többi huszár kapitányok mögött. »Solebant superiores principes — írja Thurzó — officialibus hujusmodi (navalis exercitus) certum etiam equitum numerum assignare, ut instar Capitaneorum aliorum levis armaturae ordinem certum haberent, quo per terras flumini proximas ea possent curare, quae ad nauticos milites sive exponendos, sive recipiendos et alias occurrentias rerum pertinere viderent...« ²⁾ Pálffy Miklós dunai hadjáratai után elvész a hajóhad lovasság emléke. Azóta nem találkozunk vele többé. A jelenség okát könnyen megtalálhatjuk ama forrongásban, mely a Ferdinaudok és I. Lipót korát jellemzi, s mely a magyar ős intézményeknek számtalan drága maradványát fölemészte.

Midőn a hajóraj rendeltetési helyére megérkezett, a hadvezér és hajókapitány megállapodásához képest *állást foglalt* szembe az ellenség hajóhadával. Szerencsés hadállásnak tartott a flottillára nézve, ha szigetek vagy erdős és füzes kanyarulatok mögött bocsáthatá le horgonyait. A szigetek és sűrűségek védték a hajókat az ellenség hirtelen megrohanása és lövegei ellen, s fedett hadi színhelyül szolgáltak az ellenséges hajók előléptetése alkalmával. A szigetek cserjés partmagaslata

¹⁾ »Ad Tibiscum primo iter intendit, accitasque undique copias gradatim cogit; in Tibisci ripa dies tres conedit, ut a subsequentibus adhiberetur. Transmisso deinde amne, per Daciam descendit, et ad laevam Danubium servans, ab ejus ripa nunquam procul iter declinavit.« (Bonfinii: Decad. III. L. V.)

²⁾ L. Oklev. függel.

és a fatorlaszok rejteke megkönnyíté a műszaki munkások védelmét, s kedvező partviszonyok mellett a szigetek alkalmas pontok voltak a partraszállításra s löveggátak építésére. Hunyadi János és Savoyai Jenő vizi hadjáratai igen tanulságosak e tekintetben minden idők stratégiáira nézve. Hunyadi Zimony alatt, a hol több apró szigetre szakadoz a Duna, vagyis a Hadszigeten innen állítá csatarendbe hajóraját. A Savoyai Jenő hadjárataiban, a Száva torkolatától mintegy 600 lépésnyi távolságban elvonuló keskeny Dunaág, a »Dunavicza« és a »Czigan« nevű szávai sziget szerepelnek. A Tisza torkolatában épült titeli hajókikötő főleg azért birt stratégiai fontossággal, mert a Tisza torkolatát az átellenes Zalánkemén őrzé, magában a Tiszában pedig, közel a kifolyáshoz, számos erdős, bozótos szigetesport erős kapu gyanánt zárja el a Tiszát a Duna felől beigyekvő ellenség elől. A füzes partok kitűnő szolgálatot tettek a czirkáló s kémjáró őrségnek, földték hajóinkat a szélesebb folyamágról közelgő ellenségtől, és ez által fölényt és számos előnyöket biztosítottak flottillánknak a Duna és Tisza fölött. Igen előnyös hajóhadállásul kinálkoztak továbbá a Dunán, Budán alul, Vörösmart, Baja és Futak, valamint a Karlócza és Kovil közti dunarész. Azért szerepelnek e szigetes folyampontok oly gyakran a dunai hajóhadak történetében. Az Al-Dunán is főleg azért volt Törökországra nézve kitűnő védvonal az oláh part, mert az al-dunai számos Duna-sziget majd mind az oláh part hosszában fekszik: a támadó kénytelen tehát a szélesebb folyamágon való átkelését a védőnek fedett arcza előtt végrehajtani.

A hol a hajórajt sem várak, sem ilyen természetes erődítmények nem oltalmazták, azt nem tekintették alkalmas hajóhadállásnak; ott mesterséges torlaszok és zárgonyok építésével kellett a hiányt lehetőleg pótolni. Régenten »*palánknak*« vagy »*földvárnak*« hívták e mesterséges hadi védműveket, melyek azonban nem csak víz partján épültek a hajós katonaság oltalmára, de feltalálhatók szárazon is erődített városaink s kőből épült bástyáink körül, sőt fellegváraink aljában. A török világban a hajduság, később a kuruczok által nagyszámú palánk építettett főleg a Közép-Dunán, a hol várak, vagy természetes védek nem léteztek. A régi folyamparti palánkot, a milyen a mi hadi hajóinknak segítségül szolgált, ekképen írja le saját felfogása szerint egy XVII. századi történetíró: »Est Palanka munimenti genus, nou tam adversus justum hostem, quam subitarios latronum incursus factum, turcis admodum frequens tum ad propinquos christianorum pagos latrociniiis infestandos, tum ad praedas tutum in locum subducendas. Eas in hunc fere modum construunt. Fossa vicum ambiunt; hos viminibus

ac ramalibus implexos, transversis arboribus firmatos terrae aggestu implent; uti fluviatiles fere aggeres molimur. Turrim deinde, aut elatiorem domum, aut earum defectu quatuor praegrandes trabes, firmiter nexas, in speculam adornant, in qua perpetuae, dies noctesque excubiae.«¹⁾ Ilyen palánkot emeltett Karvánál Bottyán kurucz vezér is. Constructiojáról 1708. évi május 15-én így értesíté II. Rákóczy Ferencz fejedelmet: »Tartozó kötelességemből írom — úgymond — hogy Karvánál ezelőtt ötödnappal egy jó forma sánczot három szegletre, kinek minden szegletin rundér (rondelle) vagyon, erigálni kezdettem; — már csak három nap alatt is perfectióban mégyen, mivel feles embert hajtattam körül-belül építésére; az árkának közepiben sűrű palizátát, az bástya oldalábúl kiálló sörtéseket is köröskörül rakatok; oly erős lészen, hogy ha csak táborostúl az ellenség reá nem mégyen. Isten oltalmábúl nem féltém. Már is komáromi, esztergami és budai sajkák kezdték impetálni; de magam is közel levén, azonnal visszapuskáztattak. Azúlta nem is mutaták közélrül magokat. Háromszáz emberre való sáncz lészen, több nem is kell belé. Körülötte vagyon Révay Gáspár uramnak egy batalioma, és Géczy Gábor colonellus uram regimentje egészben.«²⁾ Várak s természeti védművek hiányában a palánkok vagy parti sánczművek szolgálták a hajóraj védelmére s a folyamok elzárására.³⁾

Várak tövében sokkal nagyobb volt a hajók biztossága. A XVII. századtól kezdve minden jelentősebb magyar dunai várnak megvolt a maga megerősített kikötője, melyet a víz oldaláról is sánczok, sőt magas bástyák védelmeztek. Az esztergomi és párkányi kikötők bástyái oly magasak voltak, hogy a hadi hajóknak csak árbozca látszott ki belőlök. Ilyen megerősített kikötője volt még Pozsonynak. Komáromnak és Budának a királyi istállók alatt. Nándorfehérváron a fellegyvár alatt még manapság is teljes épségében senáll a dunai bástyakikötő. A Duna-parton sötétlő Nebojsza-torony és a Viddinkapu közvetlen közelében, ma már persze félig beiszapolva áll az erős kőkapu, melyen át a naszádok a vár falai közé menekülhettek. A Duna medréből a kikötő bensejébe, vagyis a vizivár bástyái mögé eléggé széles és mély csatorna vezetett, melynek tekervényes járása beiszapolva, elhagyatott állapotban ugyan, de

¹⁾ *Wagner*: Historia Leopoldi, I. 97—98. ll.

²⁾ *Thaly*: Arch. Rákócz. IX. k., 480—481. ll.

³⁾ Egy 1731. évi hadi »*Instructio*« szabályúl állítja fel a hajóhad vezérének a mint következik: »Wann die Schiffe geankert, so kaudte die gantze Donau damit gespahrt werden. darzu erfordert auch, das auf jedem Ufer ein tete a pont aufgeworfen, damit die Schiffe von Landseiten nicht in flanc beschossen werden.« (Bécsi hadügyi letr.)

azért még most is igen jól kivehető. A csatorna benseje ki volt kövezve. Vizet csak ostrom idején, zsilipen át eresztettek a csatornába. Hajóütközetek alkalmával főfeladata volt tehát a támadó félnek a naszádosok bástyakikötőjét elfoglalni, a védő félnek pedig azt élethalálra védelmezni. A bástyakikötő vas-kapuja és egyéb védművei ágyúkkal és katonasággal voltak megrakva, s egyáltalában e kikötők folyammenti várainknak főerősségét képezték.

A hajóraj hadállásának választásánál döntő kérdés volt: vajjon vannak-e közelében városi helyek, népes országútak, több irányban vezető folyók, melyek a hajóknak és a kísérő csapatoknak élelmezését, a hadi szükségletek pótszállítását lehetővé teszik és megkönnyítik? Ha a folyam partjain ingoványos, posványos, vagy puszta néptelen vidék terült el, melyre a hadaknak kiszállniok nem lehetett s mely a hajókat a külső közlekedéstől meg a főtábortól elzárta volna: olyan helyen a hajóraj soha sem állapodott meg, soha hadállást nem foglalt.

I. Miksa ideje óta a hajóhadhoz *híd és úszó készletek* is tartoztak, melyek külön híd mesterek felügyelete alatt állottak. Ha tehát a hajórajt követő sereg egyik partról a másikra akart átszállani, azt kétféleképen tehetette: csapatonként egyes hajókon, mintegy repülő hidakon, és a rendes úszó vagyis egybefüggő hajóhidakon. Fronsperger 1555. évi hadi művében az úszó hidaknak egy egészen sajátos neméről tesz említést. »Es ist gut vnd von nöten — írja az érdemes német stratégá — so ein Kriegsvolk mit heereskraft in ein frömbt Land zeucht, das man mittfüre ein namhaffte anzal lederin Seck in zimlicher gütter grösse, vnd gar behab fleissig vnd wol genäyt seind, vnd so man an Schiffreiche Wasser kompt, werden die selbigen auffgeblasen, mit Seyleren angehefft, höltzer vnd blöck darauff gelegt, zugleich wie ander Schiff brucken, vnd mag man also ein volck ober ein wasser bringen, man möcht auch so man Schiff brucken mittfürt ettwann vil solcher liderne Seck mitfüren vnd zwischen die Schiff einmischen, erspart vil für, dann man kan die lederin Seck geschmeidig zusammen legen, vnd so man also die Seck hat, seynd die Schiff auch gütt ettwann so notvolek darinnen überzuführen.«¹⁾ A török háborúk alatt *külön hidosztály* szerveztetett hadseregünknel, mely fejlődve és az újabbkori követelményekhez idomítva, legutóbb is szerepelt és jelenleg is fenáll.²⁾

A hadállás kijelölése után a hajók leereszték horgonyai-

¹⁾ Fünf Bücher von Kriegsregiment vnd Ordnung. V. k. CVI.

²⁾ V. ö. *Némethy K.*: Az osztrák-magyar hadsereg fejlődése.

kat s kezdetöket vették a *kém- és önjáratok*, valamint az *ellenség csipkedése*. Könnyű sajkák dagadó vitorlakkal és teljes evezőkkel széleseben siklottak előre, keresztül-kasul a folyamon, kémeket (nyelveket) fogni és az ellenség flottáját vagy erejét kipuhatolni, izeneteket és leveleket továbbítani, riadásokat tenni vagy az ellenségnek szolgáló malmokat elrontani, hajóikat a vizen lebocsátani és elfogdosni.

Míg a hadviselő felek vízi előőrseinek kölcsönös köteke-
dései és apróbb csatározásai néhány napig így elhúzódtanak, a hajólegénység vallásos áhitattal, fegyvergyakorlatokkal, a czitera pengetésével és hősi dalok éneklésével, vagy esténként a parton tüzet rakva, sütve, főzve, a gondolkodást, képzelmet és érzést erősen megkapó mesékkal, babonás hiedelmek és jelek fejtegetésével tölté idejét. » — — sub noctem accensi ignes, ciborumque et rerum necessariorum praeparatio, castrorum metationis quandam speciem referebant.«¹⁾ Némelyek *tengeri leányokkal* enyelegtek, mások a *vízi sárkányoknak* tulajdoníták ezt, vagy azt a bajt, szerencsétlenséget, mely egyiket másikat érte. Tanították a bajtárust, mikép kelljen a víz hatalmasait megengesztelnie áldozattal, hogy ne bántsa nyavalya, a varázs ne ártson, vagy a vízbe ne haljon.²⁾ Voltak, kik a *holt emberről* is megemlékeztek, a ki pislogó szemekkel, meredt testtel uszkal a víz tetején a merre a hajósok járnak. Ő az, ki a hajókat zátonyra viszi, elsüllyeszti s a csónakokat felfordítja. Ha valaki találkozik vele: üsse, verje, de csak olvasatlanul, vagy csak egyet üssön rá, mert a mint kettőt mond, eltűnik s úgy megköti a hajót vagy csónakot, hogy el sem lehet eresztetni. Legtöbben voltak azonban a fiatal hajólegények közt, kik estende a berkekben a *vízi tündérek* szép nótáját hallották, de sőt látták is őket, a mint egy csomóban ülve daloltak. Közelíteni nem mertek hozzájuk; mert a vízi lány erőnek erejével szigetre viszi az ifjút és

¹⁾ *Jacobi Tolii*: Epistolae itinerariae, 1646.

²⁾ Poseidonnak (Neptun), hogy haragját csillapítsák, minden évben sors által kijelölt szüzet dobtak vízbe az ó-korbeli népek. A velünk rokon osztjások, Strahlenberg hallomása szerint, évenként egy leányt fullasztottak az Obba, a víz istene kiengesztelésére. (*Hunfaly Pál*: Reguly hagyományai, I. 92.) A votjások kecskét, az ugur osztjások szarvast, az esztek gyermekeit áldoztak. (*Csengerly Antal*: Az altajji népek ősvallása.) A votják nép pogány vallási hiedelme szerint a vízben Bummurt a vízi ember tanyázik, és sok bajt csinál az embereknek. (*Barna Ferd.* A votjások vallási szertartásai.) Szeged tájékán még manap is rózsát kell a Tiszába szórni, hogy egészségesek legyünk. A ki legelőször megy vízre, valamit a vízbe kell dobnia, különben baj éri. Elég az is, ha a merítő edényéből visszaolocsant egy keveset a folyóba. (*Kálmán Lajos* közlése.)

férjévé teszi, olykor meg is eszi. ¹⁾ A *félly ember félly kigyó*, meg a *félly ember félly ló*-féle szörnyektől is jó őrizkedni; mert azok csinálják a vihart és oly keservesen jajgatnak, hogy még a víz is sír belé. ²⁾

Ezeket hallva: ki ne emlékeznék a régiek tritonjaira, syrénjeire vagy a fiun vellam-leányokra? De valamint már Homérnál a tengert és szelet csak a kiengesztelt Isten némitja el, ³⁾ hasonlóképen a dunai hajós is feu az égben keres segédelmet a víz szörnyeinek minden igézete, bántása ellen. *Würzburgi Kourád* 1280. körül irt »Arany kovácsműhelyében« (Goldene Schmiede) a syrének csábításainak és ártalmának a Bol-dogságos Szűz hatását helyezi ellen.

»Swaz diu syrene trugesam
versenken wi der schiffe,
mit snezer doene griffe,
diu leistet vrowe, du ze stude . . .«

Vagyis: a hajókat, melyeket a syréna édes dalaival vízbe akart fulasztani, te Asszonyom vezérled a parthoz. ⁴⁾

A hajóhad parancsnokától, a gályák kapitányaitól, vagy a sajkások vajdáitól, kik deákos, okos emberek becsületében állot-tak, sok rejtett csodadolgokat hallhatott a vízi mystériumok iránt fogékony elméjű közlegénység. Az »*Astrologia nautica*«, a »*Velificationis ratio*« és a »*Ventorum et stellarum effectus*« a hajótisztek magasabb képzettségéhez tartozó ismeretek voltak. A nap és hold jeleiből, az égpiroslásból, a ködökből, felhőkből és a napsugarak erejéből kifejteni tudni a jövődöket, minden hajótisztnak kötelessége volt, a ki a maga helyén megállni tudott. De sőt nem is vették művelt ember számába, ha a természeti jelek magyarázatához nem értett. E magyarázatok, az emléke-zet könnyebbitésére, többnyire versekbe voltak szedve s min-denki könnyen megtanúllhatta. A nap sugarainak erejéből és színeiből alattomos fondorlatokat és véres háborúkat magyaráz-tak ki. Ezt a tant, *Fronsperger* hadi könyve szerint, 1555-ben ekképen verselték a német dunai hajóhadnál:

»Wer wolt also vermessen sein
Und halten dass der Sonnenschein
Nicht deuten solt was künftig wer,
So er doch oft zeiget gross und schwer :

¹⁾ A felsőbb lényeknek, tündéréknek, párosodása az emberrel szá-mos nép hagyományában található. *Grimm, Ipolyi, Barna Ferdinand* emlegetik, hogy a görögök és rómaiak hitregéiben, valamint a mordvaiak-nál az istenek néha szerelembe ve gyűlnek az emberekkel.

²⁾ *Kálmán Lajos*: Babonás hiedelmek című gyűjteményéből.

³⁾ *Odyssea*, XII. 39.; XII. 158.

⁴⁾ *Henszlmann*: Monum. Hungar. Archaeolog. II. 11. 1.

Heimlich Praktik und schrecklich Kriege
Die sich zutragen ungefüge.«¹⁾

A hold jeleinek magyarázata latin distichonokban maradt ránk, száz évvel későbbi időből.

»Luna revertens quum primum colligit ignes,
Si nigrum obscuro comprehenderit aëra cornu,
Maximus agricolis pelagoque parabitur imber.
Et si virgineum suffuderit ore ruborem,
Ventus erit: vento semper rubet aurea Phoebe.
Sin ortu in quarto (namque is certissimus autor)
Pura nec obtusis per coelum cornibus ibit,
Totus et ille dies et qui nascentur ab illo,
Exactam ad mensem pluvia ventisque carebunt.«²⁾

Ez is prófétai mondás volt a holdról: »Luna rubens spirat, pallens pluit, alba serenat.«³⁾ Mikor Schwartzenberg 1593-ban Győrt bevette, Istennek különös segedelmét látták abban, hogy bár egész éjjel nappali világosságot árasztott a hold, és e miatt lehetetlen volt a várat megközelíteni, a hajnali ima után hirtelen sűrű köd emelkedék a Dunából és elsététíven a tájat, lehetővé tette a vár bástyái alá eljuthatni és a kaput egy petárdával megnyitni az ostromló hadak előtt.⁴⁾

Midőn végre az ütközet napja elérkezett, a vezér hajójára felvonatott a jelző lobogó. A hajóraj parancsnoka, vagy a vele volt lelkiatya elvégezte a legénységgel a szokott imákat, miközben messze hallatszó hangon harszi beszédet intéztek az ék alakban indulókészen álló hadi hajók vitézeihez, bátorságra s elszánt hősiességre biztatván őket. Ekkor fölharsant a hajókürtök riadója,⁵⁾ mire az összes hajónép, egeket verdeső kiáltással éltette a királyt, hazát és vezért, az induló hajókon elfoglalta a maga helyét. A pattantyús és tüzér ott állt a naszád orrán füstölő kanóczával, a többiek egymás mellé sorakozva, kezeikben fegyvereiket készen tartva. »Ad puppim tormenta singula posita sunt, in qua et decurio stans, quid opus facto sit, identidem commonet; ipsi hastas suffixas singuli prae se habent, scuta concava picturata tergo sustinentes, aut lateri

¹⁾ Fünf Bücher von Kriegsregiment und Ordnung. II. k., XXII.

²⁾ *Dilich Vilmos*: Kriegsbuch. Frankfurt, 1717.

³⁾ U. o. »Von denen prodigiis, ostentis und portentis, Wunder und andern seltsamen Zeichen, so grosse Niederlagen und Kriege angedentet.«

⁴⁾ U. o. »Vom embsigen Gebete zu Gott und gnädige Hülf und Beystand.«

⁵⁾ A hajóhadról már *Diodorus* írja: »Tubis utuntur peculiari suo more barbaricis. His inflatis horridum bellicoque terrori convenientem sonum edunt.« (Lib. V.) A magyaroknál is mindig kedvelt hadi eszköz volt a kürt. A honfoglaló Árpád Duna-vízzel tölti meg kürtjét, segítségül híván Istent a dunai tartományok elfoglalására. Lehel is kürtjével diadalmaskodik ellenségén.

opposita.«¹⁾ A hajókat emberekkel túltömni nem volt szabad, hogy senki se akadályoztassék az evedzésben, vagy a fegyverek használatában. Minden hajón két csapatra volt a legénység felosztva. Az egyik csapat volt a működő, vagyis evedző és harczó, a másik rezervában tartatott, hogy a kiket az ellenség helyökből kilőtt, legott pótolva legyenek új erők által. Ha a hajók lefelé evedzhettek vagy vitorlázhattak az ellenséges hajóhad ellen, az mindig nagy előny volt a víz folyását kihasználó félre nézve, ha különben kellő óvatossággal és eszélyesen tudta az evezőknek, vitorláknak és a víznek hármass erejét, a fölfelé nehezen mozgó ellenséggel szemben értékesíteni. A fölfelé haladónak ugyanis két erővel, az ellenségével és a víz erejével kellett viaskodnia, ellenben a víz alá hajózó az evezős legényeket szintén hadakozásra használhatta, miután a hajót magától is az ellenfél hajórajja ellen sodorta a víz. Mikor a tűzharc kifejlődött, és az ellenség löhatása öldöklővé lón, arra kellett ügyelni, hogy a zárt csatárvonat lehetőleg föl ne bomoljék, mert az menten bonyolult helyzetet teremtett, melyet a másik részen könnyű volt kiszákmányolni. A hajóparancsnoknak helyes és gyors katonai átpillantásától és felismerő tehetségétől igen sok függött; vízi ütközeteknél sokkal nehezebb volt az, mint a szárazsi csatákban. Azonban, ha a csatárvonat bármi oknál fogva megzavartatott, közönségesen általános rohamra mentek a hajók, s gyors tüzelés és öldöklő rajharc következett be. Ha e közben valamely hajó szükségben volt, segítségére kellett sietnie, s lehetőleg azon kellett lenni, hogy az ellankadt vagy megsérült hajók a part közelébe juthassanak és a legénység menekülhessen. Másik feladat volt az ellenséges hajórajt bekeríteni, vagy legalább összeszorítani; mert a sebesen vagy párhuzamosan haladó hajók ellen nehéz volt harcolni. Ez esetben úgy kellett tehát a támadási formációt megalkotni, hogy a támadó minden oldalról arcvonalban álljon a támadóval. Az ekkép bekerített hajók körül mindinkább szűkebbre szorult össze a győző hajók gyűrűje. Mikor már közel voltak a harczó felek egymáshoz, az ellenség hajóit csákányokkal és lánczkapcsokkal megfogták, úgy hogy az egyikből a másikba könnyű volt a legénységnek átugrálnia. A ki elsőnek ugrott be az ellenség hajójába, a »corona navalis«-t nyerte jutalmul, mi a hajóhadnál első rendű katonai díszjel és ritka kitüntetés volt.²⁾ Ha a hajón lék keletkezett, azt rögtön bedugdosták, a beszívárgott vizet pedig kimeregették. A hajókat golyók ellen úgy óvták,

¹⁾ Pray, id. h.

²⁾ Dilich Kriegsbuchjában a »corona navalis« dudoros koronának, fejéknél látjuk lerajzolva. A koronát díszítő ágak homorúan hajlanak kifelé s drága kövekkel és egyéb díszítményekkel vannak megrakva.

hogy kívülről puha mohával, szőrrel vagy gyapjával tömött zsákokat aggattak rájuk, melyek a lövegek zúzó erejét némiképp enyhítették. Legborzasztóbb volt e rohamoknál a görögtűz, melylyel az ellenfél hajóit elárasztották s mely ellen a legénység csak vajmi kevésbé védhette magát. feje fölé tartott vizes ponyvával. »Es werden auch wol Feuerwerck, Sturm vnd Bähring, Ballen, Brügel, oberzogen, vnd in Bäch oder Hartz mit Hauff gebücht vnd geteuft, gleichergestalt Knittel, Kolben vnd dergleichen angezündt, dann von oben oder unten auff die Feindt in die Schiff geworfen. Ist aber sehr gefährlich, gehören taugliche Leut darzu, darmit nicht den Freunden mehr schaden dadurch dann den Feinden geschehe.«¹⁾

Minden vízi csatánál a parti ütegek, a közel táborozó sereg, vagy a hajók mellé kirendelt sajkás huszárok által segélyeztettek a koczán álló hajók. Ha vár vagy palánk volt közel a csata színhelyéhez, a verekedő hajókat a bástyák bombáival és röppentyűivel is segítették. Várak ostrománál s folyami hidak védelmezésénél parti ütegek támogatták a hajók hadi működését. Ilyenkor legtöbb függött attól, hogy a hajóparancsnok fedett, vagy könnyen oltalmazható, de egyszersmind olyan előnyös állást jelöljön ki az ostromló hadi hajóknak, a honnan biztosan és sikeresen fejthették ki mozdulataikat és egész erejüket. Kétségtől távol tanulságosak, főleg katonákra nézve, a törökök elleni háborúk idejéből azon emlékek, melyeken a törökökön nyert diadalaink lényeges tényezőjének, a hajóhadnak működési álláspontjait is megjelölve találjuk az egyes várak kiostromlásánál. Kiváló becsesül bir e tekintetben *Giacomo Rossinak* fentebb már említett »Teatro della guerra contra il turco« című gyönyörűen illusztrált munkája, melyben I. Lipót török háborúinak korából a folyami erősségeket ostromló hadi hajók álláshelyeit hűen megörökítve találjuk. Feltüntetve vannak e munka egyes csataképein nem csak legnevezetesebb váraink a XVII. századból, mint Eszék, Belgrád, Tokaj, Gyula, Párkány, Esztergom, Temesvár, Vác, Füle, Sziget, Érsekújvár, Nagyvárad, Visegrád, Kanizsa, Eger, Ujhely, Székesfehérvár, Borosjenő stb., de a vízi várakat ostromló hajóhadunk stratégiai topographiája is nagyon jól kivehető rajtok. E munka mellé sorakozik *Ortelius*, *Braun* és újabban *Bubics* gyűjteménye. A szegedi Somogyi-könyvtárban is őriztetik egy csinos kiviteli hadi kép,²⁾ melyen Belgrád ostroma van feltüntetve 1717-ből. E képen a várat ostromló

¹⁾ *Dilich*: IX. k., CCXXII.

²⁾ Plan et Description exacte de l'inouie et glorieuse victoire, remportée le 16 d'Aout 1717 par les Armes de Sa Majt. Imper. Charles VI. — V. ö. Belgrád ostromának fentebbi körülményes leírásával.

hajóhadunk állására különös figyelem van fordítva. Azt látjuk e képen, hogy a császári gályák parancsnoka értelmes és ügyes számításal tudta kizsákmányolni hadi hajóink felállításánál és azok fedezésénél a vár előtti szigeteket és a partok által nyújtott előnyöket. A »St. Eugenius« vitorlás hadi gályát Zimony és a Hadsziget közé olyképen állítá fel, hogy az lövegeit és tüzes golyóit bátorságosan szórhatta e takart állásából a várfalak alatt igen kedvezőtlen posztióban egymás mellé sorakozó török gályák, sajkák és kerekese födeles hajók ellen. Ugyanazon csatavonalban áll az »Eugenius« előtt a »St. Francisus«, ez előtt pedig a »St. Stephanus«. Állásukat a vár lövegei s a török hajók ágyúi alig háborgathatják. A többi császári hajók pedig a temesi part hosszában működnek a várfalak ellen. Segélyezik őket az erős parti ütegek. A Temes torokolatánál kifeszített hidat a jobbparton a »St. Leopoldus«, a balparton a »St. Josephus« őrzi. Köztök néhány száz lépésnyi távolban sajkásaink képeznek csatárlánczot a Duna közepén, viaskodva a hid szétrombolására siető török sajkákkal. A hidon alul Páncsova irányában a »St. Carolus« és még egy másik nagy császári hadi galya egy osztály sajkással elzárva tartja a folyamat a netán alulról betörni szándékozó ellenség előtt.

A *lövéstől* is sok függött. A lövésnél sarkelv volt, hogy hajókra nem szabad magasán löni. A magas lövés a víz színe fölött találta a hajót, és még akkor sem ártott neki, ha léket szakított rajta. A hajót tehát a víz színe alatt kellett oldalba löni; mert csak az ilyen alacsony lövéssel lehetett neki ártalmára lenni. De ehhez sok szemesség és gyakorlottság szükséges volt, minthogy a folyó víztömeg, ha mélyen hatol belé a löveg, eltéríti azt kitűzött irányából. A hajó kormányja és a löportár is nagyon ki voltak téve az ellenség tűzének. A kormányrúd és a hajón található robbanó anyag legfőbb gondját képezte a hadi hajó parancsnokának. Ha a kormányt ellőtték, legott másik kormányrúdról kellett gondoskodni; addig pedig, míg azt a hajóraj után úszó szerelvényi vagy teherhajókról és lapokról elhozták, a szárnyaszegett hajót, nehogy elfogassék, a többi hajókhoz kellett kapcsolni, vagy legjobb esetben a kézi evezőkkel kormányozni. A kik csataközben vízbe hullottak, lehetőleg kosarakkal és mentő csónakokkal igyekeztek kifogni őket.

Megtörtént olykor, hogy az ellenség hajóinak közeléből, egészen váratlanul és hirtelen hátráltak el naszádjaink. Ilyenkor színlett futással törbe esalták az ellenséget, és egyszerre megfordúlva, sokkal nagyobb dühvel állottak harcznak. A gyáva meghátrálás vagy futás a legritkább, majdnem egyedül álló esetek közé tartozik dunai hajóhadunk történetében. Ezer

évnek lefolyása alatt vívott számtalan csatái dunai hajóhada-
inknak alig egy-két esetben végződtek megalázó vereséggel; de
akkor is vagy csekély számú vitézeinknek vakmerő bátorsága
miatt történt az, szemben az aránytalanul nagyobb ellenerővel,
vagy pedig azért, mert az idegen származású parancsnokok
vezérlését sem nem szívelték, sem alattok győzni nem akartak.
A magyar dunai hajóhadak vitézségéről áll tehát, mit Leo csá-
szár általában a magyarok vitézségéről mondott: »Lelkesek a
támadásban, kitartók a fáradalmakban, óvatosak az ellenség
cselfogásai ellen, igen ügyesek az ellenfél gyengéinek kizsák-
mányolásában, — és ha máskülöbven kicsapongók is, a harc-
ban szigorúan alkalmazkodók a fegyelemhez, és mindig győz-
tesek maradnak.«

Ütközet után eltemetve a halottakat, összeszedték a hajó-
roncsokat és sebesülteket, s az elfogott hajókkal és foglyokkal
együtt magok előtt tolták a kijelölt horgonyzó helyig, avagy
kikötőig, a hol pihenésre és a győzelem ünneplésére megszá-
lottak. Midőn az esti alkonyat beállt, három »éljent« kiáltot-
tak a kapitánynak és háromszor lőttek a naszádok taraczkjai-
ból. A hadi zászló levéttetett a vezérhajó árboczáról. Dobpergés
és kúrtszó hirdeté, hogy a győztes hősök éjjeli nyugalomra tér-
hetnek. Két hajó elül, kettő hátul, mintegy negyedórányi távol-
ban, őrt állott és óráról órára átvette a hireket a partvidéket
beszáguldozó sajkás huszároktól. Ha az ellenség tábora felől
sürgős hír érkezett, azonnal izenet ment a vezérhajón virrasztó
éjjeli őrséghez. A ki az őri jelszót nem tudta, elfogatott vagy
életével lakolt érte. Éjjelenként minden hadi hajónak sötéten
kellett maradnia; lámpa csak a kapitány, vagy parancsnok
vezérhajóján égett.¹⁾

Másnap a *győzelem biztosításával*, a hadi eredmény érté-
kesítésével foglalkozott a hajólegénység. Kereste az ellenség
hollétét és hajórajának merre való útját. Néha napok s hetek
múltak el apróbb összetűzések és céltalan veszteglések közt.
Ilyenkor a közel vidék fölprédálása is meg volt engedve. Az
alatt a hajóhad egy erős tartaléka maradt hátra a vízen, nehogy
az ellenség ki- és áttörési kísérleteket rögtönözhesen.

Ha a *fegyverszünet vagy a béke tárgyában követségek*
mentek a fényes portára és onnan Bécsbe, vagy a békepontok
tüzetes megállapítása végett a fegyverviselő két hatalom kül-
dötteinek egymással találkoznok kellett: e követjárások és
tárgyalások, mint már a zsitvatoroki békekötés elbeszélésé-
nél említém, közönségesen a Dunán, a hajóhad igénybevétele-
vel történtek. A konstantinápolyi követségben járó Révay

¹⁾ Dilich: Kriegsbuch.

László, Dóczy Istvánnal 1620. szept. 9-én Budára érkeztén, Karakas Mehmed basa által nagy pompával fogadtatik. Sok szép lovas sereg megy eléje, a Dunán pedig 17 sajkán a török vízi erő.¹⁾ Schernin Hermann gróf, 1644-ben portai követ, szintén maga írja le, mily nagyszerű hajóünnepélylyel fogadják őt budai útjában nem csak a komáromi sajkások, kik tisztességgel kísérték le a Dunán egész a Zsitva torkáig, hanem a török hajóhad is, melynek főnöke Ahmet aga a lehető legnagyobb fényt fejtette ki, hogy III. Ferdinand képviselőjét rokonszenvesen hangolja és neki örömet szerezzen. A császári hajók a Zsitva torkánál, a török sajkák azon alúl állapodtak meg, szembe egymással, mintegy ágyúlovésnyi távolságra. Ekkor az aga sajkája a császári követ sajkájához járult, és üdvözölvén azt, az aga átment a követ sajkájára, hogy régi szokás szerint meghívja őt a folyó partjára; mert a követségek átvétele mindig szárazon szokott történni. Schernin tehát elhagyja hajóját és kíséretével kimegy a partra, hol a török követség várja. A két fél egyszerre indul egymás felé. Midőn összetalálkoznak, a szultán és a császár képviselője kezét nyújtanak egymásnak és megölelik egymást. Erre a császár katonai megbízottja beszédet mondott a török követséghez, s átadta a törököknek a császár követét, figyelmeztette a törököket a népjogra és ajánlta nekik, hogy a császár személyesítőjével illendő tisztelettel bánjanak. Mikor ez megtörtént, a katonai megbízott visszament a császári sajkákra és üdvövéseket téve hajójáról, Komárom felé sebesen elevedzett. Az ekkép magára maradt császári követet az aga meghívta a török vezéri sajkára, ki azonban tartván a törökök ravaszságától, megköszönte a meghívást és inkább ő hitta meg a törököket a Duna közepén egyedül álló császári követi sajkára. A sajkán előkelő s gazdag ebéd tálatatott fel a hajó vendégeinek tiszteletére. A török sajkák népe az alatt középre vette a császári sajkát és szüntelenül körülropködve azt, sajátzerű kiáltásokkal, sípval, kürtökkel, dobokkal és folytonos lövöldözésekkel irtóztató lármát csapott. Valamivel Esztergom fölött mind a két Duna-parton egy svadron török lovasság tisztegett a császári sajkának. A várból pedig 11 ágyúból és egyéb lövegekből roppant lövéseket tettek. Allisebe, esztergomi bég, a császári hajóra megy üdvözölni Schernin gróft, ki a látogatást másnap a várban visszaadja a bégnek és a császár nevében gazdagon megajándékozta őt. A bég kávéval és serbettel kedveskedik és igen barátságosnak mutatja magát, felajánlván a grófnak jó szomszédi viszonyát is. Aztán czigány-

¹⁾ Révay László naplója 1600—1655. (Magyar történ. tár. III. 245—254.)

zenével és tánczó bajadérekkel kísérteti le a követet hajójára. Mikor Visegrádra értek, ott is üdvövésekkel fogadták a várból, Váczon pedig a Duna partján sátorok alatt nagy vendégséget csaptak. Végre júl. 16-dikán Budához közelitének a sajkák. A pesti oldalon nagy csapatokban táborozott a török hadsereg. A budai parton pedig maga a nagyvezír várta a császári követet, nagyszámú török katonai kísérettel. A mint a Duna közepén úszó sajkák a két parton hullámzó török sokadalom közt elhaladnak, mind a két oldalról megszólalnak az ágyúk és a felállított zenekarok. A sajkák mozsarai viszonozzák az üdvövéseket, a hajós nép pedig szünni nem akaró örömmujongásba tör ki, midőn a császári hajó zenekara is hozzálátott a muzsikához.¹⁾

A szőnyi békekötés szertartásainál szintén feldíszített királyi naszádok működtek közre, »deren jede mit 28 Darden, woran theils rothe vnd weisse, schwartze vnd gelbe, grün vnd weisse, dann blau vnd weisse zweifache Föhulein.« Izdenczy András akkori császári internuncius hajói Komáromban szelertettek fel. A esztergoni bég utasított, hogy eléje küldje sajkáit azon helyre, a hol a követek rendesen kicseréltetni szoktak. Izdenczy márczius 17-én három hadi hajóval indul el Komáromból. Spáczay Márton komáromi vicekapitány öt sajkával kíséri Izdenczyt a szokott dunai pontig, a hol a portai követek tiszteletteljes kicserélése történni szokott. Onnan Spáczay visszatér sajkáival Komáromba, az internuncius pedig egész napi havazás közben este felé Esztergomba érkezik, s 18-án reggel hajnalban elindulva, Maroson ebédel, s az nap este Budát éri. Ott előre küldi az esztergomi sajkások praefectus agáját a budai vezér basához, hogy megérkezését jelentse. A mint aztán kiszáll hajójából a partra, szállása előtt csauzok, esorbadszik, janicsárok és más török közönség fogadja. Budáról márcz. 24-én indul el Izdenczy Konstantinápolyba, és állomásra török sajkák által kísértetik, miglen ápril 27-én Konstantinápolyba érkezik.²⁾

Befejezésül vissza kell még rövideden pillantanunk a *török dunai hajóhadra* is. Megoldatlanul maradt ugyanis az a kérdés: *miképen tarthatá fen magát a mi dunai hajóhadunk annyi századon át, a régi világ legnagyobb tengeri hatalmával, Törökországgal szemben?*

E jelenség szembeszökő és a kérdés mintegy önkéntelenül veti fel magát.

Konstantinápoly elfoglalása óta állandóan oly rengeteg

¹⁾ Extract aus dem an Ir. Röm. Kay. auch zu Hungern u. Böhemis Khöniglicher Mayest. von dero an die Ottomanischen Port abgesandten Bottschafter. (*Magy. nemz. múzeumi könyvtár.*)

²⁾ V. ö. *Magláltó Béla*: Az 1642ik évi szőnyi békekötés története.

hajórajt tartottak fén a törökök ügyes görög hajóépítőik által Magyarország ellen, a milyennel a mi dunai hajórajunkat soha sem lehetett párhuzamba állítani. Hajóiknak és hajós népeiknek roppant mennyisége tiszszeresen, de sőt húszszorosan is meghaladta a mieinket.

Vízi haderőnknek vitézségén és hadi szerenésén kívül kellett tehát más egyéb fontos okoknak is fenforogniok, melyeknél fogva dunai haderőnket a törökök ellen nem csak fentarthattuk, de a legtöbb esetben elvitázhatatlan fölénynyel győzelemre is vezethettük.

Ezen okok magában a török dunai hajóhadban keresendők!

A török hajóhadban soha sem uralkodott egységes rendszer, hanem a helyett nyomasztó önkény és zsarnoki hatalom. Hajós népok kényszerből szolgált, és rabszolgákból meg a török birodalom legalsóbb rétegeiből fogdosztatott össze. A török sajkás nem volt örökös katona, családi birtok és hazafi lelkesedés, társadalmi állás nem köték elválaszthatatlanul az erezőhöz. Gyáva, rossz hajókatonák voltak, kik alig várták a pillanatot, hogy a gyűlölt, megretett újától szabadúlhassanak. Ez volt főoka a török dunai hajóhadak hátramaradásának!

Már Chalcondylas korában elrabolt keresztény gyermekeket és fogoly ifjakat küldének a szultánok Ázsiába, hogy ott két-három év alatt elsajátítsák a török nyelvet, és aztán 2—3000 főnyi csapatokban Kallipolisba küldessenek, a hajóhad szolgálatot megtanulni. ¹⁾ Nagyon természetes, hogy ezen elgyötrött, honvágyó szegény gyermekekből soha sem váltak lelkes, vitéz hajólegények. Konstantinápoly utolsó ostroma alkalmával Baltaogli bolgár renegát parancsnoksága alatt nem kevesebb, mint 420 török hadi hajó vett részt a csatában, és e rengeteg vízi erő mellett a török hajóraj tudvalevőleg mégis megveretett. ²⁾ Báró Sprintzenstein Ferencz portai követ, 1537-ben I. Ferdinandhoz irt jelentésében, következőleg jellemzi a török dunai hajóhadat: »*Classsem Turce — úgymoud, — quam ego etiam vidi, esse quidem uasis numerosam, sed ignauia, inexperientia et pauiditate militantium inualidam, omninoque a 50 nostris triremibus contemnendam.*« ³⁾ Hasonlóképen nyilatkozik a török hajóhadról Laski Jeromos is 1538-ban, nov. 22-én, ugyancsak I. Ferdinandhoz intézett levelében. »*Cesar nullo modo potuit — írja Laski — habere gentes ad galleas, sed fecit ubique per uillas et opida ni capi et rapere gentes rusticas, qui ligati et serrati magna ui pellebantur ad galleas,*

¹⁾ Lib. V. 122.

²⁾ Hammer, I. 528.

³⁾ Gécay: Urk. u. Actenst.

qua re audita uillani et incole opidorum fugierunt ex uillis et opidis in partes remotas, relictis uxoribus et pueris ita, quod et in hunc diem stant multe uille deserte, quia non audent reuerti in domos suas.«¹⁾

Továbbá a török dunai flottilla a XVII. századtól kezdve nem volt többé összeköttetésben a török tengeri flottával, hanem mint egészen elkülönített folyami haderő, a rustschuki kapitány parancsnoksága alatt állott. A Jantra torkolatában volt a flottilla arsenálja és téli kikötője. Járóművei rendkívül számosak voltak, és szintúgy mint nálunk, a hadi szolgálaton kívül a sereg szükségleteinek szállítását is eszközlék. *Mindazonáltal még annyi rendszer sem volt a török flottillánál, hogy hajóinak számát és kategóriák szerinti osztályozását teljes biztossággal megállapítani lehetett volna.* A porta még a dunai hajóhadnál is életbe lépteté az ozmán birodalomban általános érvényű *hűbérrendszer*t, a mi aztán a legnagyobb rendszertelenséget eredményezte. E hajóhad hűbériségnél fogva az egyes dunai kapitányoknak (a belgrádi, nikápolyi, silisztriai, ismailai, isakcsai, kiliai, stb.), valamint a hódoltsági tartományoknak is, kötelességek volt bizonyos számú járóműveket előállítani és hadi célokra teljesen felszerelve a kormánynak rendelkezésére bocsátani. A kormány közegei legtöbb esetben *lelküismeretlen üzleteket* csináltak kéz alatt a dunai kapitányokkal és a hódoltsági tartományok főnökeivel, kik a nyújtott baksisok fejében mind a kiállítandó hajók száma, mind azok benépesítése és felszerelése tekintetében sok szabadságnak örvendhettek. De ha kiállították is a kívánt hadi állományt, a hajók mind nagyságra, mind alakra és szerelvényekre, mind pedig a hajónép számára nézve annyira önkényűleg voltak kiállítva és annyira különböztek egymástól, hogy egyöntetűségről, szabályról és meghatározható jellegről itt szó sem lehetett. E rendszertelenségben, mely számtalan balkövetkezményeket vont maga után, keresendő a török dunai hajóhad gyöngeségének másik alapoka.

Ezek mindenestre hibák, melyekhez hasonlókat a mi hajóhadunknál legfőllebb csak az utóbbi századokban találunk, midőn a könnyű, gyorsan sikló török sajkák ellen lomha német óriás gályákat vezettünk harcra.²⁾

Egyébiránt a párhuzam köztünk és a török dunai haderő közt hasonlíthatatlan előnnyel a mi javunkra dől el.

¹⁾ *Géray*: Urk. u. Actenst.

²⁾ V. ö. *Feldzüge d. Pr. Eugen v. Savoyen*. I. Ser. 574—575. II.

VI.

A dunai hajóhadak vezéreinek, kapitányainak, fővajdájának, parancsnokainak és vajdájának időrendi lajstroma.

A) Vezérek, kapitányok, fővajdák és parancsnokok.

- 1368—1390. Gara Miklós.
 1394. — Viennei János, francia tengernagy.
 1412. — Aureai Ugolino.
 1428—1440. Rozgonyi István.
 1444—1445. { Francesco Alberti, szentszéki hajónagy.
                   { Peri Gottfried, burgundi hajónagy.
 1456 körül { Szilágyi Mihály, a királyi hajóhad parancsnoka.
                   { Ujlaki Miklós, saját hajóhadának parancsnoka.
 1462 körül { Rozgonyi István és László.
                   { Zápolya Imre.
                   { Dóczy Péter, Imre és László.
 1481 körül Brankovics Pál knéz, saját hajóhadának parancsnoka.
 1492. — Radisa Bósics.
 1494—1495. Antonius, a nándorfehérvári hajóraj kapitánya.
 1503—1515. Silyánovics István, szerb deszpota, saját hajóhadának parancsnoka.
 1492—1527. Fogas Ambrus } trierarchák.
 1492—1530. Filléresi János }
 1515—1521. Révay István, az első király-naszádos kapitány.
 1521. — Báthory Endre.
 1522—1523. Gelley (Gellyény) Sebestyén.
 1522—1526. Radisa Bósics, másodsor.
 1523. — Andrics Péter, a Száván.

- 1526—1527. Radisa Bósiés, Zápolya pártján.
 1527—1528. Révay István, másodsor.
 1529. — { Bakics Pál.
                   { Perényi Péter.
 1529—1530. { Ungnad András } a német dunai hajóhad
                   { Rauber Miklós } parancsnokai.
 1531—1537. Bakics Pál, másodsor.
                   { Mominis vajda, Zápolya pártján.
                   { Brandisz Zsigmond, a német hajóhad pa-
                   { rancsnoka.
 1532. — { Cassano }
                   { Numillo } német gályakapitányok.
                   { Corporanus }
 1533—1537. Kászon vajda, Zápolya pártján.
 1536—1540. Laski Jeromos, a dunai hajóhad főkapitánya.
 1537—1540. Erdőhegyi Benedek.
                   { Révay István, harmadsor.
                   { Zárai Jeromos, a német hajóhad parancs-
                   { noka.
 1540—1541. { Ocsárevec Markos Péter, Izabella pártján.
                   { Melignani de Medicis Jakab marchio, a
                   { német hajóhad főkapitánya.
 1542. — {
 1543—1544. Sabelli János, a német hajóhad kapitánya.
 1544—1553. Contreres Alfons. a német hajóhad főkapi-
                   tánya. a bécsi Arsenal igazgatója.
 1544—1546. Ugrinovic Vitus.
 1546—1553. Tarnóczy András, előbb kapitány, 1550-ben
                   főkapitány.
 1548—1550. Nesthe Lukács, kapitány.
 1551—1560. Chemeri Zay Ferencz, előbb kapitány a
                   Tiszán, 1553-ban a magyar hajóhadak
                   főkapitánya.
 1551. — { Horvatinovic Bertalan a Tiszán.
                   { Balassa János, másodkapitány a Tiszán.
 1551—1558. Paksy János, helyettes főkapitány.
 1556. — Danhausen György. a stájer flottilla pa-
                   rancsnoka a Murán.
                   { Reichenbach Fülöp, rhódusi lovag, a német
                   { flottilla főkapitánya.
 1566. — { Zárai Pál (Paulus Jadrensis) alkaptány.
                   { Flach Fülöp alkaptány.
                   { Gersei Pethő János, komáromi főispán és
                   { a dunai naszádosok parancsnoka.
 1569. — Deák (Literatus) István.
 1580—1585. Candia Miklós.

1594. — { Ridesel Fülöp Antal, német rendi Máriálovag, a dunai hajóhad főkapitánya.
Prinzenstein János Sándor, helyettes főkapitány.
Contreres Márton } a komáromi hajóhad pa-
Zapata Ferencz } rancsnokai.
Ibraim, török sajkás parancsnok a Száván.
- 1594—1600. Pálffy Miklós, a komáromi, érsekújvári és esztergomi naszádosok parancsnoka.
- 1602—1619. Santilier Gilbert, a német hajóhad főkapitánya.
1602. — { Eörsi Péter } naszádos kapitányok.
Pográny Benedek }
1605. — { Gróf Dampierre, a dunai hajóraj főparancsnoka, utóbb esztergomi várparancsnok.
Memis basa, a török hajóraj parancsnoka.
1619. — Tieffenbach Rudolf, német hajóhad parancsnok.
- 1659—1664. Brljákovics János, a komáromi sajkások fővajdája.
1664. — { Zsupánovics Kuzmán } sajk. parancsnokok.
Belákovics János }
Monasterly János }
1691. — { Mezzomorta } a dunai török hajóraj pa-
Ali basa } rancsnokai.
- 1691—1695. Sándor Gáspár, Tököly Imre hajóhadának parancsnoka.
1692. — Fleury marquis, admirál.
- 1693—1716. Assemann, admirál.
1696. — Papp István, a komáromi sajkások fővajdája.
1697. — Saphorin, al-admirál.
1704. — Papp István, másodsor, II. Rákóczi Ferencz pártján.
- 1716—1718. Schwendimann Gáspár, a cs. kir. dunai hajóarmádia admirálja.
- 1717—1736. Andersen Péter al-admirál.
- 1719—1738. Fehérváry György, komáromi sajkás fővajda.
- 1737—1738. Pallavicini marchese, másod admirál.
1738. — Gróf Litters Lajos ezredes, a dunai hajóhad parancsnoka.

- 1738—1739. { Campitelli } máltai lovagok } dunai gályakapitányok.
 { Leonmont }
 { Foglieta } génnai hajónagyok }
 { Canali }
- 1738—1746. Azurecsics, sajkás fővajda.
- 1746—1751. Fehérváry László, sajkás fővajda.
- 1764—1783. Stanisávlyevics Tivadar, a titeli sajkáskar első parancsnoka.
- 1783—1784. Br. Hohenhausen, alezredes } titeli sajkás
 1784—1788. Naquart, alezredes } parancsnokok.
1788. — { Gr. Magdeburg, tábornok } a dunai flottilla }
 { Gr. Thurn, ezredes } parancsnokai.
 { Jinmens } dunai gályakapitányok.
 { Conning }
- 1788—1793. Titelbergi Redange, sajkás parancsnok.
 Hajnácskői Vécsey Szigbert, altábornagy,
 a dunai flottilla parancsnoka.
- 1793—1798. Báró Pemler Xav. Ferencz, őrnagy, sajkás parancsnok.
- 1798—1813. Báró Stanisávlyevics Áron, őrnagy, sajkás parancsnok.
- 1813—1817. Magdics János }
 1817—1827. Zsivkovics Timotheus } titeli sajkás
 1827—1836. Jankovics Ferencz } ezredek és
 1836—1843. Appel József, Bács- és Torontál vármegyék táblabirája } parancsnokok.
 1843—1849. Beller György }

(Egyidejűleg titeli sajkás őrnagyok: 1813—1824. *Hohensimmer Ferdinand*; 1824—1826. *Popovics György*; 1826—1827. *Tapavicsa István*; 1827—1830. senki; 1830—1838. Butyini és Perkoszovai Báró *Hiller József*; 1839—1843. *Beller György*; 1843—1850. *Mollinár Károly*, egyszersmind Torontál vármegye táblabirája.)

1850—1851. Buncsich János, őrnagy, sajkás parancsnok.

(Egyidejűleg alárendelt őrnagyok: 1850—1853. *Surdusky István* és *Pachmann János*.)

1851—1853. Weymann János, alezredes, utolsó titeli sajkás parancsnok.

1849—1861.	}	Mollináry Antal ezredes, a császári flottilla-kar főparancsnoka.	}	flottilla kapitányok.
		Baumrucker József a Dunán, Pest székhelylyel		
		Fritsch Ignác a Gardatón, Riva székhelylyel		
		Wasserthal Konstantin a Pón, Veróna és Pávia székhelylyel		
		Kratky Antal a Lago-Maggiórén, Milano székhelylyel		
		Gollas Károly a velencei Lagunákban, Velenczében		

B) Naszádkapitányi hadsegédek.

1522—1526.	{ Szalay János } { Boros István }	Radisa Bósics oldalánál.
1522—1523.	{ Porkoláb Péter } { Nagy János }	Gelley Sebestyén oldalánál.

C) Naszádos vajdák.

1494—1495.	{ Bradách Pál, Péterváradján. ¹⁾ } { Antonius, Nándorfehérvárott. }	
1510. —	Sankó Miklós, Báumonostoron.	
1511. —	Révay István, valószínűleg Péterváradján.	
1521. —	{ Mihály } { Szkoblics Márk } { Ovsárevics Markos Péter }	Nándorfehérvárott.
1521. —	{ Nesthe Lukács } { Nagy Péter } { Hevessy István } { Rác Péter } { Kulcsáry (Olchary) Pál } { Kisdý Péter } { Horváth Pál }	Péterváradján.
1523. —	{ Lukarich Márton } { Erős Péter } { Podvinnyay Tamás } { Kormos Bálint }	Jajczán.

¹⁾ 1495-ben mint temesvári (?) vajda fordul elő Bradach. *Engel*: *Gesch. d. Ung. Reichs* I. k.

1523.	—	<table border="0"> <tr> <td>[</td> <td>Rodován . . . .</td> <td>]</td> <td rowspan="4">} Jajczán.</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Gyúró Péter</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Chyvitkovics . . . .</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Laszlovics Mihály</td> <td>]</td> </tr> </table>	[	Rodován	]	} Jajczán.	[	Gyúró Péter	]	[	Chyvitkovics	]	[	Laszlovics Mihály	]																																																	
[	Rodován	]	} Jajczán.																																																													
[	Gyúró Péter	]																																																														
[	Chyvitkovics	]																																																														
[	Laszlovics Mihály	]																																																														
1523.	—	<table border="0"> <tr> <td>[</td> <td>Zalánkeméni Bertalan</td> <td>]</td> <td rowspan="4">} Zalánkeménben.</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>László Péter</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Zugricha János</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Fehérváry Balázs</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td>[</td> <td>Zempléni János</td> <td>]</td> </tr> </table>	[	Zalánkeméni Bertalan	]	} Zalánkeménben.	[	László Péter	]	[	Zugricha János	]	[	Fehérváry Balázs	]			[	Zempléni János	]																																												
[	Zalánkeméni Bertalan	]	} Zalánkeménben.																																																													
[	László Péter	]																																																														
[	Zugricha János	]																																																														
[	Fehérváry Balázs	]																																																														
		[	Zempléni János	]																																																												
1537.	—	<table border="0"> <tr> <td>[</td> <td>Porkoláb János</td> <td>]</td> <td rowspan="12">} I. Ferdinand király pártján, a dunai órállomásokon.</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Tóth János</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Nagy Péter</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Othacz János</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Vas Mihály</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Bajtha Balázs</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Nyalábicz András</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Sempsey Ambrus</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Istenatta Balázs</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Balogh Miklós</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Darvasi Vajda Gergely</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Bornemissza Ferencz</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td>[</td> <td>Kovács Lőrincz</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td>[</td> <td>Vajda Farkas</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td>[</td> <td>Bornemissza Balázs</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td>[</td> <td>Bajtha Márton</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td>[</td> <td>Horváth Lőrincz</td> <td>]</td> </tr> </table>	[	Porkoláb János	]	} I. Ferdinand király pártján, a dunai órállomásokon.	[	Tóth János	]	[	Nagy Péter	]	[	Othacz János	]	[	Vas Mihály	]	[	Bajtha Balázs	]	[	Nyalábicz András	]	[	Sempsey Ambrus	]	[	Istenatta Balázs	]	[	Balogh Miklós	]	[	Darvasi Vajda Gergely	]	[	Bornemissza Ferencz	]			[	Kovács Lőrincz	]			[	Vajda Farkas	]			[	Bornemissza Balázs	]			[	Bajtha Márton	]			[	Horváth Lőrincz	]
[	Porkoláb János	]	} I. Ferdinand király pártján, a dunai órállomásokon.																																																													
[	Tóth János	]																																																														
[	Nagy Péter	]																																																														
[	Othacz János	]																																																														
[	Vas Mihály	]																																																														
[	Bajtha Balázs	]																																																														
[	Nyalábicz András	]																																																														
[	Sempsey Ambrus	]																																																														
[	Istenatta Balázs	]																																																														
[	Balogh Miklós	]																																																														
[	Darvasi Vajda Gergely	]																																																														
[	Bornemissza Ferencz	]																																																														
		[	Kovács Lőrincz	]																																																												
		[	Vajda Farkas	]																																																												
		[	Bornemissza Balázs	]																																																												
		[	Bajtha Márton	]																																																												
		[	Horváth Lőrincz	]																																																												
1546 — 1549.	—	<table border="0"> <tr> <td>[</td> <td>Kovács Lőrincz</td> <td>]</td> <td rowspan="7">} Komáromban.</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Horváth Péter</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Stánkovics (Zankowÿth) Péter</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Milovánovics Miklós</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Dókai Imre</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Horváth János</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Borhy Péter</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Vajda Sebestyén</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td>[</td> <td>Ujlaky Lőrincz</td> <td>]</td> </tr> </table>	[	Kovács Lőrincz	]	} Komáromban.	[	Horváth Péter	]	[	Stánkovics (Zankowÿth) Péter	]	[	Milovánovics Miklós	]	[	Dókai Imre	]	[	Horváth János	]	[	Borhy Péter	]	[	Vajda Sebestyén	]			[	Ujlaky Lőrincz	]																																
[	Kovács Lőrincz	]	} Komáromban.																																																													
[	Horváth Péter	]																																																														
[	Stánkovics (Zankowÿth) Péter	]																																																														
[	Milovánovics Miklós	]																																																														
[	Dókai Imre	]																																																														
[	Horváth János	]																																																														
[	Borhy Péter	]																																																														
[	Vajda Sebestyén	]																																																														
		[	Ujlaky Lőrincz	]																																																												
1552.	—	Sipos Ambrus																																																														
1553.	—	Bakai Miklós																																																														
1558.	—	<table border="0"> <tr> <td>[</td> <td>Nagy Máté</td> <td>]</td> <td rowspan="4">}</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Demesi Horváth Péter</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Pozsgai János</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td>[</td> <td>Sygesdy András</td> <td>]</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td>[</td> <td>Sryzdich Péter</td> <td>]</td> </tr> </table>	[	Nagy Máté	]	}	[	Demesi Horváth Péter	]	[	Pozsgai János	]	[	Sygesdy András	]			[	Sryzdich Péter	]																																												
[	Nagy Máté	]	}																																																													
[	Demesi Horváth Péter	]																																																														
[	Pozsgai János	]																																																														
[	Sygesdy András	]																																																														
		[	Sryzdich Péter	]																																																												

1560.	—	Hensius Sebestyén	} Komáromban.
1561.	—	Győri Mihály	
1589.	—	Thatay Máté	
1563.	—	Ocsárovýth Mihály,	Győrött.
1567.	—	Nagy Ferencz	} Sellyén.
1569.	—	Németh Dénes	
1569.		Reesz N.,	Pozsonyban.
1599.	—	{Vajda Péter,	Érsekújváron.
		{János György,	Esztergomban.
1624—1636.		Pázmány Ferencz,	Győrött.
1625.	—	Petrasco N.,	Pozsonyban.

OKLEVELES FÜGGELEK.

I.

(II. Lajos király kegyelemlevele a nászadosok részére. Buda, 1525. július 25.)

Commissio propria Domini regis de Consilio.

Nos *Ludovicus* Dei Gratia Rex Hungarie et Bohemie etc. Memorie commendamus tenore presentium significantes quibus expedit universis: quod quum ad nostrum officium pertineat, ut eos qui aliquo genere laboris, servicii ac fidelitatis de fide Christiana, de nobis, et de Regno nostro bene sunt meriti, Premiis, atque Immunitatibus prosequamur, nullo modo inter ceteros videntur negligendi, qui in partibus Regni nostri *inferioribus* assiduos Thurcorum impetus multo sudore et sanguine suo fortissime solent propulsare, quorum de numero nobis occurrunt *fideles milites nostri Navales, quos a genere navigii, quo strenue ac peculiariter utuntur, Nazadistas appellamus*, horum virtutem multis ac claris rebus gestis ante excidium Nandor Albe (pro qua dum in nostra esset potestate nullum periculum adire dubitaverunt) magnis laudibus commendatam accepimus; et hiis proximis Annis *R-mus* in Christo Pater, Dominus *Paulus de Thomor*, Eccliarum Colocensis et Bachieusis Archieppus, Capitaneus noster, apud nos fuit optimus et certissimus testis, quo robore animi, qua fortitudine, quanto periculorum contemptu Partes illas se duce tuerentur. Cuius quidem Domini Archieppi adducti supplicatione ex consilii nri sententia Libertates atque Immunitates prefatorum Nazadistarum, et ea item que ipsi prestare et observare debebunt, ut deinceps ad nostra et Regni nostri servitia alacriores et constantiores reddantur, presentibus Litteris nostris duximus declarandas, et imprimis: Nazadiste, quocunque loco resideant, si se in numerum civium ac colonorum eius loci dederint, et collegiis, quas *cehas* vocant, se curaverint ascribendos, qui vinorum, carniurn, ac aliarum quarumcunque mercium et artificii questum exercuerint, Domino Terrestri censum duntaxat ordinarium solvant, et in

medium civitatis, oppidi, vel possessionis ad usum publicum, que necessaria sunt, instar aliorum colonorum contribuant; a servitiis vero et censibus extraordinariis, durante beneplacito nostro. penitus exempti sint et habeantur. Hoc declarato, quod si quis Nazadistarum colonis locorum residentie sue, collegiis ac cehis nollet annumerari: is ab omni questu mercium, et artificii illis in locis abstineat. Fratres etiam coniuncti et indivisi Nazadistarum a servitiis et censu extraordinario dominorum Terrestrium exempti habeantur. Bona tam mobilia, quam immobilia Nazadistarum, qui absque heredibus decesserint, non in Capitaneos, sed in Dominos Terrestres devolvantur; si tamen in prelio mortuus fuerit, bona eius mobilia pro salute anime sue distribuantur. Qui quidem Nazadiste, donec in servitiis nostris versabuntur, in causis contra se per alios, vel per ipsos contra alios motis, *Nobilium Regni nri Libertatibus uti et gaudere possint ac valeant*. Nolumus autem ut Nazadista pro debitis, aut delictis alienis usque detineri aut arestari possit, nisi qui in manifesto crimine, aut maleficio deprehendatur. Huius enim detinendi, capiendi, iudicandi, et quod juris ordo dictaverit de eo faciendi, non curata Capitaneorum presentia, Nobilis aut Judex loci plenam habeat facultatem. Nonas frugum et vinorum solvant terrarum quas colunt dominis, decimas quoque vinorum, apum et agnorum more consveto reddant ordinariis. Pro Decimis tamen frugum, durante beneplacito nro et quoad in servitiis nostris fuerint, solvant Nazadiste Domino Archieppo et aliis Prelatis pecuniam duntaxat Christianitatis, idest Denarios sex. Quibus quidem Nazadistis nos, ultra stipendium debitum et consuetum, Nazados, Saykas, Picem et Plumbum debebimus; qui tamen ex ipsis Naves in ripis per incuriam amiserint, eorum vayvode nobis de damno respondere teneantur. Quoties vero commeatus ad Tittelium erit importandus, et iidem Nazadiste nri fuerint requisiti, huiusmodi victualia Navibus eorum comitari teneantur. Nazadiste nullo in loco solvant Thelonium, nec ab eorum sponsis, dum ad maritos deducuntur, quisque per tributarios exigatur. Jobagiones cuiuspiam, in quos census aut taxa de facto fuerit exposita, Nazadiste in medium eorum non recipiant. In iudiciis autem eorum hic ordo erit observandus: ut alter alterum coram suis Capitaneis conveniat. A quibus in presentiam supremi Capitanei, uti et ab eo si fuerit necessarium in presentiam nram possit appellare; constituentur tamen inter eos per Capitaneum nrm Iudices et Jurati ad causas eorum una cum Capitaneis cognoscendas. Si quis forte malefactor ad nras naves, Saykam aut Nazadum, servandi aut defendendi sui ipsius causa confugerit, Navisque ipsa remigio imposito in aqua sit suspensa: Judex loci talem malefactorem capiendi

abducendi aut judicandi auctoritatem nullam habeat, sed potestas huiusmodi malefactorem detinendi vel judicandi sit Capitaneorum et Vayvodarum. Verum si in ripa aut in arido naves nostre site fuerint: Judex loci malefactorem libere ex eis capere et abducere et judicare poterit. Capitaneus noster Vayvodas Nazadistarum non nisi ex causa rationabili et juridice ab officio possit amovere. Si qui Nazadistarum domi et in locis residentiarum in Capitaneos deliquerint: cognoscatur causa per juratos, et delinquentes, ut aequum fuerit, puniantur. Itinere autem et in expeditione terrestri aut navali Capitanei nri decernant, quod ratio et honor ipsorum dictaverit. Si quis Vayvodarum decesserit aut jure fuerit depositus: eligant reliqui Vayvode personas . . . . . quatuor et Capitaneis nostris exhibeant, ex quibus eum, qui idoneus et sufficiens ipsis Capitaneis videbitur, Vayvodam instituent et confirment; alioquin iidem Capitanei nostri Vayvodam eligendi facultatem . . . . . Quotiescunque de hostibus victoriam fuerint adepti, in divisione prede nulla fiat seditio, sed ante omnia Deo optimo maximo honor debitus exhibeatur, et quoties victoria fuerit insignis, et prede magnitudo patietur: nobis quoque, ut ipsorum honor exiget, munus aliquod de preda mittant, ac testentur, *se nris auspiciis, nostrisque stipendiis militasse ac victoriam reportasse*. Capitaneis quoque Nazadiste, ut congruum fuerit, de preda impartiantur. Reliqua inter se, ut moris est, justis et aequis portionibus distribuant. *Illud autem dictis Capitaneis et Vayvodis sub pena amissionis officiorum interdiciamus, ne in numerum Nazadistarum furem, latronem aut quemcunque malefactorem publicum et notorium audeant recipere*. Si quis Nazadista alium, qui non sit huius militie, Nazadistam esse profiteatur: etiam is, qui alium falso Nazadistam appellat, quam qui se appellari patiatur, in homagio unius Nazadiste, id est ducentis florenis convincatur, et ambo e consortio et societate ipsorum excludantur, mulcta autem huiusmodi seu homagium Capitaneis, et parti adverse erit persolvenda. In quorum omnium robur et testimonium presentes litteras nras prefatis Nazadistis nris ex Consiliarior. nrorum matura deliberatione concessimus. Quare vobis prefato Rmo Dno Archieppo Colocensi, Capitaneo, futuris quoque Capitaneis nris harum serie committimus et mandamus, ut predictos Nazadistas nros in hiis Immunitatibus et Libertatibus nra auctoritate protegere, ac defendere, et ea omnia, que presentibus Litteris nostris sunt expressa, tam per prefatos Nazadistas, quam per alios, quorum intererit, firmiter faciatis observari. Presentibus perlectis exhiben. restituit. Datum Bude in festo beati Jacobi Apostoli, Anno Domini Millesimo Quingentesimo Vigesimo Quinto. Regnorum nostrorum Hungarie et

Bohemie etc. predictorum Anno Decimo. (A jelenleg hiányzó függő pecsét fekvőhelye, valamint a zsinórnak 3° 0° átfűzési helye az eredetin látható.)

Hátirat az okmányon: Ao Dni 1609. feria tertia pxima post Festum Conversionis beat. Pauli Apostoli in Sede Judria, Comitatus Comaromiensis in Oppido Regio Nagy-Comárom coelebrata, praesentatae sunt, et proclamatae ac publicatae per me Stephanum Francz ex Felső . . . (itt olvashatatlan, valószínűleg: *Bystra*) praedicti Comitatus Comaromiensis jurat. Notar. mp.

II.

(*I. Ferdinand király értesíti Révay Istvánt, hogy Podvinnyai Tamással együtt a naszádósok kapitányává kinevezte. Bécs, 1527. jún. 18.*)

A levél homlokán: Stephano Révay.

Ferdinandus etc. — — — — —

Ceterum scias te unacum egregio fideli nobis dilecto *Thoma Podwynnyay* electum esse capitaneum Nazadistarum. Idcirco tibi injungimus, ut officium illud diligenter et ut decet exequaris, ac equites tuos quantotius mittas. Sicut te facturum esse nobis certo persuademus. Datum Viennae 18. Junij 1527. Regnorum nostrorum primo.

(Fogalmazvány a bécsi es. és kir. titkos levéltárban.)

III.

(*Ferdinand levele a naszádósokhoz, melyben a hozzájuk küldött Révay Ferencz bizalmas közleményeinek hitelességét bizonyítja, és őket Révay István és Podvinnyai Tamás kinevezett kapitányaik iránti engedelmességre és hűségre inti. Bécs, 1527. jún. 18.*)

A fogalmazvány homlokán: Ad omnes Nazadistas simul.

Ferdinandus etc. Agiles fideles dilecti. Commisimus egregio fideli nobis dilecto *Francisco Reway* nonnulla, nostro iomine vobis exponenda, sicut ab eo coram accipietis, quae eum ex mente et voluntate nostra veniant, vos requirimus nmi serio, ut eidem Francisco in his, quae referret, nostri contemplatione fidem indubiam praestetis, vosque super eisdem ota exhibeatis, sicut vestro in nos fidelitatis officio congruit, et nihilominus egregiis fidelibus nobis dilectis *Stephano Reway et Thomae Podwynnyay tamquam capitaneis vestris* pareatis et

obediatis, statimque juxta eorundem commissionem veniatis. Quo facto vos et quemlibet vestrum gratia, favore, liberalitateque nostra regia pro merito unius cujusque complectemur, omnesque vestram fidem et observantiam gratiose recognoscemus. Datum Viennae die 18. Junij 1527. regnorum nostrorum primo.

(Fogalmazvány a bécsi cs. és kir. titk. levéltárban.)

IV.

(Bécs, 1527. július 19.)

A fogalmazvány homlokán: Francisco Reway.

Ferdinandus etc. Értesíti Révayt, hogy Kázmér Brandenburgi örgróf (Marchio) és egyúttal Ferdinand fővezére már Magyarországon ütött tábort, és így ő is elhatározta, hogy a többi sereggel utána megy. Parancsolja Révaynak, hogy szedje össze minden seregét, siessen éjjel nappal hozzá csatlakozni. »Et insuper fratri quoque tuo statim visis praesentibus committas, ut accedat ad Nazadistas nostros et unacum ipsis serviat in vadis ad prohibendum gentes Johannis comitis Scepusiensis a traiectione, tentetque etiam omnia, ut ad exercitum nostrum veniat. In eoque nihil plane cunctetur aut moretur. Nram in eo expressam executurus voluntatem. Datum Viennae die XX-a. Julij anno 1527.«

(Fogalmazvány a bécsi cs. és kir. titk. levéltárban.)

V.

(Révay István és nasszados vajdái értesítik Ferdinand királyt, hogy szolgálatukat megkezdték s Veresmartról szent Margit napján elindulván, Kévibe érkeztek, valamint hogy onnan a Ferdinand seregével való egyesülést megkísérlendik. Hópénzöket kérik. Kévi, 1527. júl. 20.)

Külczim: Serenissimo principi domino Ferdinando dei gratia Hungariae, Bohemiae, Dalmatiae, Croaciae etc. Regi. Infanti Hispaniarum. Archiduci Austriae et duci Burgundiae et Marchioni Moraviae etc. Imperialisque locumtenenti generali, domino nostro generosissimo.

Serenissime princeps et rex generosissime domine noster clementissime. Post obedientissima ac fidelissima nostra promissimaque servicia vestrae serenissimae Matti domino nro

gratiosissimo notificamus. Quod ad mandatum eiusdem Majestatis, Deo favente, die et festo sanctae Margarethae noviter praeterito iter arripuimus in servitia Mattis Vestrae de Wer-smorth feriaque quinta post divisionis apostolorum omnes intravimus in oppidum Kewi, ubi et nunc sumus. De Kewy autem immediate misimus decem naves versus Budam ad excutiendas et ad perquerendas forsitan aliquas insidias per inimicum Mattis Vrae erga nos, qui ibidem nobis scire revelaverunt, quod per inimicum Mattis Vrae erga nos multas insidias factas esse penes Budam et Pescht et inferius ex utraque parte Danubÿ in litore ejusdem fluvÿ, et sagitaverant super nostrates, sed laus Deo neminem leserunt, nisi apud duos nazados korman vel directorium frangerunt. Quare serenissime rex parati sumus omni nostra vi, non parcens sanguini nostro, in tantum quantum vobis servire possumus. Sin autem quodam modo contingeret nobis impossibilitatis opinionem nostram expedire, extunc dominus noster, vobis non aegre feret, quia Johannes inimicus vester multum vigilat die noctuque laborat, vel caput suum perdere debeat, vel nobis pertransitum prohibeat. Quidcumque vis sui habet, cum omni curat nobis rebellare. Si plures essemus, non esset nobis fortis. Sed quanti sumus fortior nobis est vester inimicus. Tantum aliquam parvam vim in sicco haberemus, nostra voluntas esset. Diebus autem vitae nostrae fideliter servire vobis volumus et Vestram sacram Majestatem non in quantum nobis solarÿ (sic!) solvistis ad duos menses a festo sanctae Sophiae, servivimus in tantum. Quare dignemini quantoctius potest esse, solarium mittere, ne exercitus dissiparetur. Et sciat vestra sacra Majestas totaliter pro pecunia victualia nostra ducere et non violentare (?) Etiam Vestra sacra Majestas monetam parvam mittatis et non aurum, quia plures aureos vix consumpsimus pro 60. den. ung. et hoc nobis in dampnum, quod dampnum confidimus vestram sacram Majestatem reformandum. Qui autem nos coram vestra Majestate accusare tentarent, vestra sacra Maiestas obaudiat rogamus, quia inimici Majestatis vestrae et nostri diversis causis nos obloquuntur, spoliationes, interfectiones, sed post et vestra Majestas videbit omnia falsa esse. Datum in Kewÿ die sancti Elie prophetae anno domini millesimo quingentesimo vigesimo septimo

fideles Stephanus Reway capitaneus
et omnes Waywodae Nazadistarum.

(Eredetie a bécsi cs. és kir. titkos levéltárban.)

VI.

(*Ferdinand válasza Révay István előbbi levelére. Bécs, 1527. júl. 29.*)

A fogalmazvány homlokán: *Stephanus Reway.*

»Ferdinandus etc. Egregie fidelis dilecte. Recepimus literas tuas datas in die Seti Heliae prophetae, ex quibus cognovimus, quae interea una cum Wayvodis Nazadistarum in rebus nostris egisti, in quibus etiam nobis plurimum satisfacisti, injungentes tibi propterea seriusius, ut nacta opportunitate temporis et loci, et si quomodo possis, una cum eisdem Nazadistis ad nos, et si fieri possit, cum praesidiis fidelis nobis dilecti Johannis Chaar Nenada ascendas.« De ha ez nem történhetik: akkor tegye, a mit legjobbnak lát és a mi a király szándékát legjobban elősegíti, s ne hallgasson semmi egyéb tanácsra. Elvárja, hogy úgy ő, mint társai híven szolgáljanak. A péuzt, a mit kért, »propter viarum incommoda et alia pericula« nem lehetett elküldeni; de mihelyt Révay eljön hozzá, akkorra el lesz készítve. Irja továbbá, hogy Pozsony, Dévény és Nagy-Szombat meghódoltak, s ő most a sereg egy részével Buda ellen megy. Datum Viennae 29. Julij 1527.

(Fogalmazvány a bécsi cs. és kir. titkos levéltárban.)

VII.

(*A kir. helytartóság tanácsosai értesítik Ferdinándot a naszádósok hitrálékos zsoldja ügyében tett intézkedéseik felől. A fizetési határidő elmúlt; a naszádósok követelik hópénzöket. Buda, 1528. júl. 9*)

Külczim: Sacrae regiae majestati Hungariae et Bohemiae etc. domino nobis gratiosissimo.

Sacra regia majestas domine domine nobis gratiosissime.

Post fidelitatis et perpetuorum servitiorum nostrorum humilimam subjectionem. Superibus temporibus, quum diu Nazadistis nihil solutum esset, et ad certam summam debitum ipsorum excrevisset, sollicitarentque non solum ipsi Nazadistae, sed et domini consilarii regiminis hujus majestatis vestrae pro solutione eorundem urgerent, protestarentque simul iidem Nazadistae, quod non possent servire et cogerentur servitia sacrae majestatis vestrae et regni intermittere, neque habere-

mus, unde illis quidquid dare possemus, et tamen videremus, quantum periculi afferre posset: si Nazadistae a servitiis majestatis vestrae discederent et aqua quoque pervia hosti relinqueretur. Diu igitur consultantes, unde et quomodo illis providere possemus, nihil praeter deputationem ex subsidiis reperiebamus. Ipsi vero Nazadistae ita *deputationem* ipsam acceptabant, ut tamen aliquid daremus, quo interim se sustentarent. Hac itaque ratione coacti, magnis precibus impetravimus a magistro commeatus, et quemadmodum antea quoque sacrae majestati vestrae per litteras meminimus, levavimus ab eo mutuo in farina mille et quingentos flor. sub firmissima promissione et obligatione fidei honorisque nostri, certissimam spem habentes, quod ad diem et terminum solucionis constitutum, ipsum magnum commeatus solvere et fidem honoremque nostram liberare possemus, etc. Budae nono Julij anno 1528.

Eiusdem sacrae mattis vestrae

humiles servitores
consiliarii camerae Hung.

(Négy pecséttel, eredetie a cs. és k. bécsi titk. levéltárban.)

VIII.

(Nádasdy Tamás budai várnagy levele Ferdinand királyhoz, melyben értesíti, hogy a nászadosok elmaradt hópénzeik miatt felzendültek, és 80 nászaddal a Gellérthegy aljában megállapodva, a fővárost fenyegetik. Buda, 1528. aug. 2.)

Sacra regia mattas dne dne naturaliter generosissime. Post perpetuae servitutis et fidelitatis meae in gratiam Vrae Mattis humillimam subjectionem. Postquam olim Mattas Vra reprehenderat consiliarios camerae de novitatibus ad Mattem Vram scriptis, ego ab eo tempore nihil ausus sum Matti Vrae scribere, neque nunc scio quid scribam, praeterquam quod Nazadistae circiter cum octuaginta navibus ascenderunt et sub S. Gerardo portui se applicuerunt, petunt solutionem, aut transitum ad Mattem Vram. Quantum ad me et ad collegam meum attinet, sciat Mattas Vra, quod ita sumus cum nostris familiaribus in ordine, quod istud genus hominum neque arci Matti Vrae, neque nobis nocere poterunt, sed miseret me miserae plebeculi, quos tantum abest, ut aliquis vel ab minis et insultu istorum latrunculorum defendat, quod nec animet quidem. Venerant ad me Budenses et Pesthienses, rogantes, ut illis auxilio essem. Respondi: me illis non defuturum et daturum

operam, ne ad istas duas civitates prope accedere possent ipsi Nazadistae, quod etiam fecissem, nisi dnus locumtenens una cum dnis aliquoties prohibuissent. Nihilominus si ceperint hostiliter agere, ego non potero pati, quoad prohibere potero. Suburbia omnia sunt relicta vacua, misera rerum facies. Dominus locumtenens fecit ocludere portas civitatum et tanquam obsessus sedet. Si subest aliqua proditio, sicuti suspicantur, Nazadistae aliquid nocere poterunt, si habebunt alios socios — — —

(Eredetie a bécsi cs. és kir. titk. levéltárban.)

IX.

(A budai helytartó és a tanácsosok kiemelik Ferdinand király előtt a nászádások nagy hadi fontosságát s kérik öt azok szaporítására. Buda, 1529. márcz. 4.)

K ü l c z i m : Sacrae Regiae Matti duo nostro clementissimo.

Quae res rebus Mattis Vrae maximum incommodum est allatura, de copiis navalibus licet sciamus Mattem Vram maximam curam habere: tamen *quoniam totam fere victoriam in illis sitam hostes existimare solent*, Matti Vrae nos quoque supplicare volumus, ut tantas paret, quae possint illis esse superiores. Nam ipse maximum in aqua apparatus facere dicitur. Nazadistae augeri deberent. Nam multum vel hactenus profuerunt, sed nec his est unde solvatur, nec videmus modum aliquem, quo illis imposterum possit satis fieri, nisi Mattas Vra aliunde provideat. Equi ad vehendas machinas bellicas profecto hic pauci haberi possunt. Mattas Vra recordari potest anno superioris, quum dominum Joannem Koczyaner expediret, quantum in ea re laboratum sit, nihilominus quantum equorum putavimus posse haberi, in registro conscriptum etc. — — — Datum Budae quarta mensis Martÿ anno domini millesimo quingentesimo vigesimo nono.

Ejusdem Mattis Vrae Sacrae fideles

Locumtenens
et consiliarii

(4 pecséttel ellátott eredetie a bécsi cs. és k. titk. lvtárban.)

X.

(A királynak a helytartó és a tanácsosok Budáról. Értesítik őfelségét, hogy Zápolya János a maga részére igyekszik elcsábítani a hajóhadat. 1529. máj. 9.)

Több hír utáu írják: »Venerat et Paulus Bakÿth cum certis Nazadistarum wayvodis, tametsi aderat aliquis modus, quo ille pecuniam habere posset, tamen ex quo non est in ea re juxta nostram sententiam aliqua adhuc facta conclusio, ille quoque discessit re infecta, nec audet amplius ad communitatem Nazadistarum se conferre. Quae quidem communitas adeo sollicitatur pollicitationibus, tam per Joannem Zapolyaÿ, quam etiam per Thurcos, ut timendum est, ne una dierum Turco vel Joanni Zapolyaÿ se jungat, capitaneosque eorum simul cum familia captivos faciant, efficianturque hostes hujus regni, satis alioqui afflicti, praesertim autem Rasciani. Id si accidet, (quod tamen Deus procul avertat) ammittet Mattas Vra et naves et ingenia omnia, quibus ammissis, certum est Thurcos infra paucos dies huc Budam usque adnavigaturos, quoniam omnes fere Mattis Vrae servitores ac subditi, visa praesenti egestate, et quod illis ratione servitiorum suorum nulla solutio fieri potest, in dies alienantur.« — — — — —

(Eredetie czim nélkül megvan a bécsi cs. és k. titk. lvtárban.)

XI.

(A király intézkedik a nasszádósok követeléseinek legalább részleges törlesztése iránt. Lintz, 1529. máj. 16.)

A l a p é l é n : Camerae Hungariae.

Ferdinandus etc.

Mage et egregii fideles dilecti. Cum necessitas ac regni istius nostri dispositio requirat, ut egregio Paulo Bakÿth ac Nazadistis nostris de stipendiis suis tandem solutio fiat, nosque eandem quantum unquam fieri possit effectum obtinere velimus, capropter vobis omni serio committimus, ut dicto Paulo et Nazadistis, si non in totum, saltem aliqua in parte providere debeatis, ipsumque Paulum vacuum recedere minime permittatis, ut adminiculo aliquo adjutus una cum Nazadistis servitiis nostris eo ferventius et promptius intendere possit.

Quantum vero referat, eisdem solutionem differri jam satis comperit habetis, idque citra regni damnificationem fieri non posse, quam nos ubique intercipere conamur. Nostram in praemissis seriosam executuri voluntatem. Datum Linty 16. May 1529.

A l a p s z é l é n : Nadasdi vel Pempfflinger.

Ferdinandus etc.

Magce fidelis dilecte. Commisimus egregio Paulo Bakyth capitaneo Nazadistarum nostrorum, ut teneat exploratores, qui eum de rebus et occurrentiis Turcorum sedulo ac certo commonefaciant, ut autem rem tam necessariam et importantem defectu pecuniarum relinquere non cogatur: Tibi propterea seriose committimus. ut eidem Paulo de florenis centum Hungaricalibus quocumque possis modo ad hunc effectum provideri cures. Nostram in eo seriosam executurus voluntatem. Datum etc.

(Fogalmazvány a bécsi es. és k. titkos levéltárban.)

XII.

(*Királyi meghagyás ugyanazon tárggyban ugyanazokhoz. Lintz, 1529. máj. 16.*)

A l a p h o m l o k á n : Consilio Hungarico.

Ferdinandus etc.

Több rendelet után írja: »et tandem omni nixu contendatis egregio Paulo Bakyth et Nazadistis saltem in aliquo de stipendiis suis providere, ne omnino ope et auxilio nostro se destitutos esse suspicentur, praesertim cum non parum referat, iis rerum et temporum difficultatibus eorundem conservatio, qua ut nos meditari et juste perpendere non desinimus, ista eos quoque in ea parte diligenter intendere camque, quantumcunque fieri possit, juvare decet. Nostram in eo seriosam executuri voluntatem. Datum Lintii 16. May 1529.«

(Fogalmazvány a bécsi es. és kir. titkos levéltárban.)

XIII.

(A király felhívja Bakics Pált, hogy nászadosaival együtt az ő hűségében megmaradjon és János király csábitó ígéreteire ne hallgasson. Igéri, hogy gondoskodni fog szolgálatainak illendő megjutalmazásáról. Bécs, 1529. máj. 16.)

A l a p s z é l e n : Paulo Bakyth.

Ferdinandus etc. — — — — —

Több rendelet után írja: »Ne quid tamen interim nostrae erga te gratiae in praesens defuisse videamur, committimus eisdem consiliariis camerae nostrae, ut omnino curent omnique nixu contendant tibi et Nazadistis nostris, si non totaliter, pro parte tamen satis facere, neque vos vacua manu discedere permittant. Quod si praeter mentem nostram non faciant, aut facere nequeant, nos ipsi de via et modo convenienti et necessario cogitabimus, idque tandem assequi studebimus, ut ope et auxilio nostro adjutus et quantumcunque fieri possit, provisus ad servitia nostra redire, eaque unacum ceteris fidelibus servitoribus nostris alacri animo continuare possis. Nihil enim tibi imagineris gratiam et beneficentiam nostram tibi defuturam, sed certo tibi polliceari, nos et te et ceteros fideliter et bene nobis servientes, minime deserere velle. Quare te non usque adeo moveat parva haec rerum praesentium difficultas, cui cum dei auxilio in tempore occurremus, nec quicquam fidei habeas, aut Nazadistas vestros habere sinas, fictis et frivolis Johannis Scepusiensis pollicitationibus, quae quantum in se subsistant, aut hactenus fructificaverint liquido constat, et cum in ea sit sorte constitutus, ut se ipsum juvare nequeat. quomodo ditare poterit alios? Pro tua vero prudentia et rerum experientia satis colligere potes, etiam tibi fides sincera, quam nobis et debes et praestat inspirare potest, malis illius artibus et sacramentis nihil esse fidendum. Ceterum tibi committimus, ut quo possis modo congruo praefatos Nazadistas nostros in officio debito continere non cesses, atque ita confortare cures, ut clementiae nostrae respectum habere, seque fortunae meliori potius servare debeant, quam aliorum dictis aut persuasionibus noxiis credere, a quibus se postea non nisi suo ipsorum malo possint absolvere. Parvam hanc solucionis suae moram, quae citra animi nostri voluntatem accidit, patienti animo laturi, cum brevi et iis et aliorum provisionibus providere studeamus — — — — —«

(Fogalmazvány a bécsi cs. és k. titkos levéltárban.)

XIV.

(*A budai helytartó és tanácsosok levele a királyhoz, melyben a naszádosok kielégítését sürgetik. 1529. jún. 10.*)

(*Az utóiratban áll:*) Serenissime Rex. Restat et alia cura sane non exigua: solutio Nazadistarum. Nos omnia satis superque circumspeximus, sed nullum plane nec modum, nec rationem invenire possumus, unde hic illis satis fieri queat. Matti Vrae supplicamus, dignetur et huic incommodo providere, nam si stipendium eis non solvetur, simul omnes servitia Mattis Vrae deserent ac ad hostes desciscient. Addetur magnum pondus viribus illorum et tanta incommoda hinc sequentur, quam non facile his mederi poterit.

(3 pecséttel lezárt eredetie a bécsi cs. és k. titkos levtárban.)

XV.

(*A budai helytartó és tanácsosok levele a királyhoz, melyben a naszádosok elpártolását helyezik kilátásba, ha hátralékaik ki nem fizettetnének. 1529. jún. 15.*)

Scripsimus ad omnes comitatus nomine Mattis Vrae ac eos hortati sumus, ut consideratis praesentibus periculis ad hujusmodi lucrum camerae triginta denarios addant. *Misimus etiam nuncios ad comitatum Tholnensem et de Baranya, ac ad oppida et possessiones citerioris ripae Danubii, ut quamprimum aliquod subsidium pro sua quisque facultate in solutionem Nazadistarum, qui ipsos praecipue tuentur, conferant.* Quid impetrare poterimus, ignoramus, sed et si totum impetrabimus, satis tamen futurum non est solutioni Nazadistarum ac tot et tantis, quae nos urgent necessitatibus. *Praeterea verendum est, ne antequam colligatur hujusmodi subsidium, Nazadistae ipsi, aut omnes, aut certe major pars a Matte Vrae desciscat ac se hostibus Mattis Vrae adjungat.* Nam urgent nos dies et noctes, ut ipsis de stipendio provideamus, alioqui se discessuros. Matti Vrae iterum atque iterum supplicamus, quemadmodum et his diebus supplicavimus, ut aliquo pacto consulat provideatque, ne servitia Mattis Vrae cogantur deserere, quod foret profecto rebus Mattis Vrae valde incommodum. -----

(3 pecséttel ellátott eredetie a bécsi cs. és k. titkos levéltárban.)

XVI.

(Hoberdanác János értesíti a királyt a szerb naszádosok hűtlen elpártolásáról s Perényi Péter nagylelkűségéről. Siklósvár, 1529. jún. 19.)

K ü l c z í m : Sacrae Matti stb.

Post perpetuorum fidelium servitiorum meorum humillimam recommendationem. Serenissime et potentissime princeps domine et domine mihi naturalis gratiosissime. *Nuper contigit, hoc est die decima octava Junii, Thurci venerunt cum magna multitudine navium per Danubium ibique, una cum Rascianis Nazadistis Mattis Vrae, fugaverunt omnes Hungaros Nazadistas, qui deo auxiliante omnes usque ad unum etiam cum Nazadis evaserunt, ipsi autem Raziani omnes se Thurcis subjecerunt. Nunc autem meatus Danubii omnino devastant et comburunt. Hic autem nemo est, qui contra eos iret, sed omnes territi fugient; nam si nunc non venissem et spem illis non dedissem, una cum domino Petro Perini vel omnes se Thurcis subjicerent, vel quocumque in longinquas partes fugerent, nisi dnus Petrus Perini etiam non retinisset istos Nazadistas propriis expensis suis, omnes relictis navibus exfugissent. Sed certissimum est, quod dominus Petrus Perini toto anno servit Majestati Vrae, et cum Mattas Vra subito gentes infra non miserit, istae partes omnes perient (sic!) . . . . ., et si aliqua alia in Relesero (?) Matti Vrae rescribam, sed adhuc nondum fui in domo mea, adhuc de adventu Thurci nihil certi possum significare. Eidem Matti Vrae stb. Datum in Siklous die decima nona Junii 1529.*

Eiusdem Vrae Serenitatis

fidelis

Joannes Hoberdanacz

(Eredetie a bécsi cs. és k. titk. levéltárban.)

XVII.

(A budai helytartó és a tanácsosok körülményesen leírják a királynak a szerb naszádosok átpártolásának esetét. 1529. jún. 22.)

K ü l c z í m : Sacrae Regiae Majestati dno nostro clementissimo.

Serenissime rex et dne dne clementissime. Post fidelium stb. Dedimus heri litteras ad Mattem Vram, quibus perscripsimus ea, quae de Nazadistis Mattis Vrae eorumque defectione rumore quodam intellexeramus. Nunc vero, certis edocti aucto-

ribus, rem qualiter acciderit, perscribendam Matti Vrae duximus, ne quicquam eam lateret. Res autem ipsa sic accidit. Nazadistae Mattis Vrae Rasciani a Matte Vra atque Nazadistis Hungaris defecerunt, et adhaeserunt Turcis. A quibus adjuti omnia navigia et ingenia bellica, praeter sex navigia, Nazadistis ipsis Hungaris ademerunt. Est quidem id damnosum rebus Mattis Vrae. Sed Nazadistae ipsi Hungari et eorum Wayvodae adhuc integri sunt, possuntque non magno labore redintegrari et refici substituique in illius colluvionis locum meliores etiam et magis strenui et quibus plus fidendum esset. Habet praeterea hic Mattas Vra plura navigia et ingenia, desunt solummodo pecuniae, sine quibus nihil effici potest, nec est modus aliquis, quo habere eas possemus, aut camerarii Mattis Vrae possent. Sine Nazadistis autem ipsis, desolatis jam fuga colonorum omnibus fere locis inferiorum partium regni usque ad duas has civitates Budensem et Pesthiensem, et his quoque timore percussis, civitates ipsae salvae esse non poterunt, conabuntur enim Turci, adjunctis Rascianis Nazadistis, per Danubium ascendere et majora etiam quam intulerunt, subditis Mattis Vrae damna inferre. Quod ne fiat, supplicamus Matti Vrae pro Deo, dignetur ex sua clementia ad hoc opus tam necessarium de pecuniis sine mora providere, quibus Nazadistae ipsi et redintegrentur et augeantur, ut eorum praesidio, infra generalem expeditionem Mattis Vrae, hae civitates et haec loca ab hostium insultibus salva et segura esse possint. Nos nihil eorum, quae officii nostri sunt, praetermittimus, sed habendae pecuniae modum nullum habemus, nisi Mattas Vra opportune providerit. Id quod ut facere dignetur, eidem iterum atque iterum humillime supplicamus. Cui et servitatem nostram, regnique sui defensionem commendamus, eandem feliciter semper valere optantes. Datum Budae XXII. die mensis Junij anno domini M. D. XXIX.

Ejusdem Sacrae Mattis Vrae fideles et humillimi
servitores

Locumteneus et consiliarii.

(3 pecséttel lezárt eredetie a bécsi cs. és k. titkos levéltárban.)

XVIII.

(*Báthory István nádor és helytartó ugyanazon tárgyban Ferdinand királyhoz. Buda, 1529. jún. 29.*)

Kü l e z i m : Sacrae Regiae stb.

Auxit autem formidinem Nazadistarum Mattis Vrae casus et infortunium, licet ipsi pauperes Hungari sedecim navibus in fluvium Dravÿ, ut dicunt, evaserint. Supplico Matti Vrae, tanquam domino meo gratiosissimo, habeat rationem fidei religionisque christianae et maturet in hujus regni defensionem potenter advenire. Deinde perscripsi et nuper Matti Vrae, me ad omnia servitia obeunda paratum esse, et si id fieri, prout dignitas Mattis Vrae magistratusque mei status exposceret, non posset: supplico igitur Matti Vrae tanquam domino meo clementissimo, dignetur mihi significare ac informationem dare, quid hic sit in rebus Mattis Vrae mihi cum corpore aegro ac debili faciendum ac serviendum, ac quo in statu persistendum?

(Eredetie a bécsi cs. és k. titk. levéltárban.)

XIX.

(*A király kegyelemlevelet állít ki a naszádósok és a szerb nép részére s megbízza az egri püspököt, hogy azokat az illetők közt kioszsza. München, 1530. jún. 12.*)

A l a p é l é n : Agriensi.

Ferdinandus etc.

Revde devote dilecte. Redditae sunt nobis litterae devotionis tuae de prima hujus mensis, quibus satis intelleximus, quae de Nazadistis Rascianis scripsit et de victoria, quam *Andreas Choron* contra equites abbatis Ticoniensis obtinuit, quae nobis grata fuere, ejusque in hoc operam fidem et consilium probamus. Cui denique acquiescentes, *litteras gratiae pro Nazadistis ac item alias similis gratiae nostrae testes ad Rascianos conscribi jussimus*, quas devotioni tuae ad praesens transmittimus, suas Nazadistis exhibendas ac suas etiam Rascianis mittendas. Cum quibus, quod reliquum est, devotio tua transiget et ad debitum finem perducitur curabit, nosque de iis, quae tam in hoc, quam aliis negotiis emergent, sedulo et cito commonebit, nostram in eo bene gratam executura voluntatem. — Datum Monaci 12. Junÿ 1530.

(Fogalmazvány a bécsi cs. és kir. titk. levéltárban.)

XX.

(*Ferdinand válaszol Bakics Pál titkos közleményeire a szerbek visszatérése dolgában. Stuttgart, 1531. szept. 17.*)

A l a p é l é n : Bakyth.

Ferdinandus etc.

Egregie fidelis dilecte. Ex litteris tuis de sexta hujus datis clementer intelleximus, quae de Rascianis ad fidem et obedientiam nostram ituris secreto et fidenter ad nos scripsisti, nobisque placet id, quod ad bonum negotii istius effectum egisti. Tametsi autem nos quoque videamus, ex hac re et nobis et toti humanitati magnum et indubitatum commodum provenire posse, tamen cum res ipsa sit magni momenti et ardua, atque etiam sacram caesaream et catholicam Mattem dnum et fratrem nostrum charissimum nonnihil concernere queat, eandem etiam Matti suae, apud quem nos brevi Deo dante futuros esse confidimus, necessario communicabimus et tractabimus, et id quod utriusque nostrum iudicio et consilio agendum esse videbitur, tibi statim significabimus. Interea tuum erit eosdem Rascianos in officio et proposito hoc suo, pioque et probabili opere continuando modis et verbis, quibus scis et potes melioribus intertenere et sub fide nostra eaque spe animare et fovere, quod hoc eorum institutum singulari gratia recognoscere eosque in eo neutiquam deserere, sed potius curare velimus, ut in brevi tempore de recto bonoque responso admoneantur, eo tamen debite cauto et proviso, ut totum hoc negotium intra se secretissime tenere, nullique mortalium aperire aut referre audeant, quod et nos pari vice faciemus, et ut per alios quoque fiat ordinabimus, nostram in eo benegratam executurus voluntatem. Datum Stutgardio 17. Septbris 1531.

(Fogalmazvány a bécsi cs. és k. titk. levéltárban.)

XXI.

(*Bakics P. válasza a király levelére. Győr, 1531. okt. 7.*)

K ü l c z i m : Serenissimo principi duo Ferdinando Dei gratia Romanorum, Germaniae, Hungariae et Bohemiae Regi, Archiduci Austriae etc. duo dno mihi clementissimo.

A szokásos bevezetés után írja: »Intellexi litteras Mattis Vrae Serenissimae ad me missas ratione Rascianorum, in quibus litteris Mattas Vra facillimam fecit relationem, et quod etiam cum potentissimo et invictissimo principe et imperatore,

fratre Mattis Vrae concluderit, super hoc negotio. Fortasse illud longum erit consilium. Videt Mattas Vra jam appropinquari hyemem, et si glacies erit in Danubio, tunc venire non poterunt. Et si etiam differtur hoc negotium ad futuram aestatem: quia si viderint exercitum et copias Turcorum, tunc vix venient et nolunt venire postea in fidelitatem Mattis Vrae. Credat Sacra Mattas Vra, quantum meae fuit possibilitatis, optimis verbis alleci et induxi eos, ut in servitium et fidelitatem Mattis Vrae venirent. Non sunt tamen pueri, ut tantummodo verbis tenerentur: deberent etiam alio modo provideri. Teneor ad id, ut ad scitum et intellectum Mattis Vrae darem. Quamvis certe magnis curis et laboribus induxeram eos in Mattem Vram, arbitrio est: si vult eos habere, aut non. Sed si Mattas Vra consideraret commodum christianitatis, prout prioribus litteris meis ad Mattem Vram datis significavi, daret meliorem, et optabiliorem relationem et informationem, quia verendum est, ut praetuli, si viderint caesaris copias, tunc vix venient.« — — — — — Datum Jaurini septima mensis Octobris anno 1531. Eiusdem stb.

fidelis servitor
Paulus Bakyth.

(Eredetie a bécsi cs. és k. titk. levéltárban.)

XXII.

(*Bakies Pál jelentése Ferdinand királyhoz a szerémi szerbek szándékáról s hogy mikép lehetne azt megralósítani. Győr, 1531. okt. 22.*)

K ü l c z í m : Serenissimo stb.

(Kihagyva a kihagyandókat.) »Deinde scripseram Matti Vrae de Rascianis Nazadistis prioribus meis litteris, sed nunc de aliis quoque possum scribere, ut qui in contigua terra sunt in Sirmio, qui venire vellent in fidelitatem Mattis Vrae, si eadem venire vellet, et ut venirent, parati essent. Sed hoc negotium ita effectum sortiri possit, ut dominis *Valentino Therek de Emynggh, Ludovico Pekry* ac mihi fieret solutio ad tria millia equorum, ac tandem, Mattas Vra ad illuc eundum pro illis daret copias suas navales et etiam Nazadistas, certe certe magnam copiam gentium de Sirmio adducere possem una cum dictis dominis: Valentino et Ludovico Pekry. Ita, quod cum illis regna Mattis Vrae firmiora essent cum illis, et quam diu illius magni Thurci insultum et impetum retardari possint.«

(Eredetie a bécsi cs. és k. titk. levéltárban.)

XXIII.

(*Ferdinand Bakics Pálnak, a fogoly szerb naszádosokkal való bánásmód tárgyában. 1536. szept. 30.*)

A l a p é l é n : Paulo Bakyth.

Ferdinandus etc.

Egregie fidelis dilecte. Quod de quibusdam Nazadistis Rascianis ad nos perscripsisti, non videtur nobis consultum, ut illi postquam exploratores reperti fuerint, et ob id capti Jaurini in vinculis detineantur, jam dimitti debeant, sed ad aliquod tempus retineri, donec videri possit, si qui sint, qui pro eis ex Turcis intercedere velint. Potest enim facile fieri, quod Ampassa pro eliberatione eorum, si modo sunt alicujus conditionis, instantiam facturus sit. Quamobrem tibi committimus. ut ipsos adhuc illuc sive in custodia tua teneas, neque dimittas, nostram in eo expressam et omnimodo executurus voluntatem. Datum Villaci ultima Septembris 1536.

(Fogalmazvány a bécsi cs. és k. titk. levéltárban.)

XXIV.

(*Thurzó a királynak, a naszádosok zsoldja tárgyában. Szempez, 1537. febr. 20.*)

K ü l c z í m : Sacratissimae stb.

Thurzó írja a királynak 1537. febr. 20. Szempezből a többi között: »Cum Nazadistis non potuit concordari, praeterita servitia postulantis. Bonas autem monitiones nostras ita curant. Ut ne discedant a servitiis verendum sit, qui certe si hactenus servati et intertenti sunt, multo magis ad futurum Turcarum adventum sunt necessarii, quum non parva res sit nec parum momentum habere exercitatus qualescunque nauticas vires. Solutionis tamen horum certus modus non apparet, quum in quem finem sint proventus isti exigendi Mattas Vra bene videt. Dignetur me Mattas Vra de iis rebus gratiose informare, quemadmodum ii, qui in fide sunt, possunt interteneri.«

(Eredetie a bécsi cs. és k. titkos levéltárban.)

XXV.

(Thurzó a királynak. A koldusbotra jutott nászadosok nem voltak hajlandók továbbra is megmaradni a király szolgálatában. Nem csak fizetésüket nem kapják, de még a király s a megyék adományát is elsikkasztja tőlök Török Bálint. Kéri a királyt, hogy kárpótolja őket birtokadományozás által. Szempcz, 1537. márcz. 1.)

K ü l c z i m : Sacratissimae stb.

Fidelium stb. Quod permanere in servitiis Mattis Vrae nolebant Nazadistae, ex prioribus meis et dominorum consiliariorum suorum litteris cognoscere potuit. Redacti sunt enim tot annorum expectatione prope ad mendicitatem. Quos cum turbato animo viderem et dicerentur necessitate adigi, ut servitia et solutionem quererent, ad me vocatos hoc pacto quietioris animi reddidi. Primum Mattas Vra pannum in valore quadringentorum florenorum dare Viennae illis jusserat, ex dica vero comitatus Zaladiensis flor. 600. Panni praedicti pars solum dimidia illis data est, ex comitatu Zaladiensi partem aliquam dicator Vrae Mattis exegit, reliquam et credo majorem Valentinus Therek abstulit. ut inde sperare nihil liceat. Recepti itaque me intercessurum apud Mattem Vram, ut ipsa designati panni residuam partem restituendam gratiose jubeat, pecuniisque, quae ex Zaladiensi comitatu persolvi non potest, aliunde persolvi, idque ad praeteritorum servitiorum rationem. Ceterum ne omnino spem deponant recuperandorum reliquorum debitorum, ut Mattas Vra totales possessiones Nezmeel, Almas et Fyzeÿthew, quas nunc Matthias Baronÿay possidet, illis inscribat et obliget litteris suis mediantibus, ut illi possessiones praedictas tam diu tenere et proventus omnes percipere possint, donec posita ratione Mattas Vra aut priora istorum debita, aut bona aequivalentia dare et assignare poterit. Videtur Serenissime rex opera horum esse maxime necessaria, sive a trajectu Danubii arcendus sit Valentinus, sive turbandi conatis Nauticarum virium, quas adversarii habent et quibus [si?] victualia Strigoniensis arx vel aliarum partium intend. . . . (?) Si negligentur tam exercitati et tot annos servientes, vix alii horum loco poterunt haberi. Dignetur igitur Mattas Vra super praemissis horum negotiis litteras suas expediendas committere et ad me dirigere, idque intra quindecim dies, quos solos expectare isti Mattis Vrae responsum voluerunt (olvashatatlan). — — — — Ex Sempthe prima die Martii 1537.

fidelis servitor
Thurzo m. p.

(Eredetie a bécsi es. és k. titkos levéltárban.)

XXVI.

(A helytartó és a tanácsosok a királynak Nagy-Szombatból, hogy a törökök és János király mentől nagyobb haderőt s 2000 főnyi naszádós csapatot igyekeznek összegyűjteni ellene, hogy a felső-dunai részeket és Csallóközt megtámadhassák és prédálhassák. Eszetelik az ország nyomorult hadi állapotát, a naszádósok helyzetét, kérve a királyt, hogy a vízi erőt annál inkább hozzájókárba, mert különben Esztergom és Komárom szintén veszélyeztetve lenne. 1537. máj. 4.)

Kü l e z i m : elveszett.

Sacratissima *stb.*

Fidelium *stb.* Potuit Mattas Vra intellexisse non solum ex litteris privatorum hominum, sed prope certa et omnium ore celebrata fama, qualiter Turcae et Joannis praefecti saedulo id agere intendent, ut quo possint majores vires nauticas contra ditionem Mattis Vrae expediant. Nos crebris rumoribus et omnino non vanis id accipimus, quod brevi navales copiae contra has partes venturae sunt, hucusque autem hoc obstisisse ajunt, quod duum millium numerum explere nondum potuissent. Omni tamen diligentia milites conquiruntur. Est etiam non incertus illorum conatus, ut naves plaustris impositas, supra Komaron flumini imponant, quo liberius insulam Sarlokewz vastent et occupent, atque inde Jaurinum usque et etiam remotius excurrant, quod si illis libere licebit, magno certe detrimento fideles Mattis Vrae Danubii accolae afficientur, ut ditionis suae occupationem taceamus, futurum procul dubio est, ut ex iis partibus nemo Viennam commeare, aut victualia comportare possit. Quare necesse est, ut Mattas Vra avertendis iis malis mature prospiciat, citra cujus gratiosam provisionem, non videmus quomodo resistere adversariorum viribus sese ad vim inferendam in dies attingentibus possit. Copiae namque terrestres prope nullae sunt, Nazadistae in eam egestatem redacti sunt, ut adversariorum ne persuasione et sollicitatione an extrema vitae necessitate coacti, ii qui potiores erant, discedere cogitarent, prout unus et alter jam discessit; reliqui partim spe injecta, partim metu retenti sunt, sed ultra hoc quod paucissimi, vix scilicet centum sunt, nullas naves habent, summa cum difficultate tres Nazadas refecerunt, sed tales et ita vetustate corruptas, ut uno mense usui esse nequeant. Multum certe ad retinendam hanc regionem defendendosque fideles faceret, si flumen hoc in potestate Mattis Vrae erit, alioquin et Komaron et Strigonium commeatibus destituetur. Dignetur igitur Mattas Vra gratiose providere, ne Nazadistae, hoc tem-

pore tam necessarii, navibus et necessaria provisione destituantur. Dabitur a nobis opera, ut si fieri possit, illi qui discesserunt revocentur, sed ea provisione esset opus, quae ad augendum et conscribendum nauticorum militum numerum faceret; paucis enim resistere multitudini vix poterimus.

(Eredetie a bécsi cs. és k. titkos levéltárban.)

XXVII.

(*Pereghi Albert, pécsi prépost és kamara praefectus, Erdőhegyi Benedek naszádos kapitánygal Prágába érkezik a királynál leendő kihallgatásra. Azonban nem találván már Prágában ő felségét, utána ír, hogy naszádosai egytől-egyig mindnyájan kiléptek a szolgálatból s csak nagy nehezen voltak rávethők, hogy még 25 napig maradjanak. E meghatározott időből 13 nap már letelvén, kéri a királyt, gondoskodjék a naszádosok zsoldjáról. Prága, 1537. júl. 17.*)

K ü l c z i m : Sacratissimae stb.

Sacratissime Rex domine domine elementissime.

Humillimam servitutis commendationem. Heri sub ea fere hora hunc appuli, qua Mattas Vra hinc discessit, subsequbar eam, unacum *Benedicto Erdewhegyj*, qui in negotio Nazadistarum venit, ni equi nostri minimum fuissent defatigati; venimus autem per currum, ne autem longius protraheretur mea expeditio, interimve dominorum consiliariorum cognosceret nunciata, quo Mattas Vra redibit, ea ego scripta. reservatis particularibus quibusdam ad foelicem Mattis Vrae adventum, ad eam misi, quo per ocium dignetur perlegere et de responso gratiose dando cogitare. Ceterum Nazadistae solutionis defectu discedebant ad unum omnes a servitio Mattis Vrae, neque precibus dominorum flecti potuerunt, vix tandem effecimus, ut remanebunt infra viginti quinque dies, quibus *Erdewhegy* redire ad eos debebit, ex illis enim praeteriere jam dies ferme tredecim. Haec Mattis Vrae antequam redeat, significare non malum esse duxi. Eandem Deus Opt. Max. conservet incolumem et reducat. Datum Praegae 17. Julii anno 1537.

Ejusdem Sacratissimae stb.

servitor

Albertus praepositus.

(Eredetie a bécsi cs. és k. titkos levéltárban.)

XXVIII.

(A király Serényi Ferenc kamarai tanácsosnak, a naszádosok fizetése tárgyában. Bécs, 1537. Mindszent utáni szombaton.)

(Külczim: Egregio Francisco Serfeny. Consiliario Camere nostre, fideli dilecto.)

Ferdinandus Diuina fauente clemencia Ro. Hungar. Bohemie etc. Rex. Egregie fidelis dilecte. Commisimus Locumtenen. nro. vt negocium presentis contribucionis et subsidij nostri, ubique administrari et exigi faciat, ut ex ea pecunia qprimum solucio *Nazadistarum* fieri possit. Itaque tibi mandamus. vt tu quoque sedulo vrgeas, ipsum Locumtenen. instareque debeas. vt absque aliqua mora, omnes restantie administrentur, ipsique *Nazadiste* qprimum expediantur. Capitaneus autem *Nazadistarum* Egregius *Benedictus Erdechejy* postulat a nobis per supplicationem, quam putibus inclusam ad te misimus, vt ordinacionem nostram cum eo in Regestum notari faceremus. Id ergo vt facias, tibi mandamus. secus ne feceris. Datum Vienne Sabbato post festum oium. Sanctorum. Anno Dni. Millmo Quingesimo Tricesimo Septimo. Ferdinandus m. p. Wylaký.

(Magy. orsz. levtr. Ben. resol.)

XXIX.

(Gerendy Miklós és Pereghy Albert jelentése Lasky Jeromos naszádos főkapitányhoz, a naszádos gyűlésnek eredményéről s a naszádosok kívánalmairól. Pozsony, 1538. máj. 11.)

Külczim: Magnifico domino Hieronimo Lasky palatino Syrdiensi, supremo capitaneo navalis exercitus regiae Mattis etc. domino et amico nobis honorando.

Magnifice domine et amice nobis honorande. Salutem et nostram commendationem. Quemadmodum Magca Duatio Vra quinta hujus discedens hinc oratos nos habuit, capitaneum et vajvodas *nazadistarum* huc convocaramus: quibuscum postea egimus juxta eam instructionem, quam hic Do Vra Magca reliquerat, sed quum dicerent se inconsultis aliis fratribus eorum commilitonibus nil certi respondere nobis posse; querebantur insuper de nimia eorum inopia, in quam in fide Mattis Regiae, dni nri clemmi longo solutionis defectu redacti fuissent: visum fuit nobis fore consultius, unum ex dominis consiliariis camerae ad eos mittere, eorumque de omnibus eum ipsis tractare. Miseramur itaque sine mora egregium dnum Franciscum

de Kysseriew, magrum rationum regiae Mattis, qui cum ipsis aliud concludere non potuit, quam ut antequam in militiam ingrediantur, petunt regiam Mattem ipsis persolvi, integrum dimidium debitorum illorum, quibus ad vetera servitia eis debet, quod quemadmodum ex rationibus eorum elicere potuimus, tres mille florenos Hungaricos et amplius aliquanto faciunt. Nam integra summa debiti extendit se ultra sex mille florenos, de reliqua autem solutione eis, ad nova servitia facienda sunt bene contenti. Verum ad reliquum quoque dimidium debitorum, quoad eis satisfactio impendetur, certam assecurationem in bonis quibusdam expetunt, in qua facile (ut ipsi significant) conficienda hunc dant modum: est oppidum quoddam ad littus fluminis Wag, qui tandem influit Danubium non longe hic situm, cui nomen est Sellye, pertinens ad praeposituram ecclesiae Thwrocensis, quam unacum hoc oppido ex praepositi cessione, in annua pensione trecentorum florenorum statis diebus et loco facienda dnus Franciscus de Rewa etc. tenet, cui quia alia quoque bona tum ex donatione regia, tum vero ex ipsa praepositura Thwrocensi in eodem comitatu suppetant: orant oppidum ipsum cum pertinentiis eis per Mattem Regiam pro reliqua dimidia debitorum parte dari et inscribi. Ad quod eis cedendum quo citius inclinari dnus Rewaj possit, offerunt se ex hoc ipso oppido et pertinentiis ejusdem totam eam pensionem praeposito soluturos, quam singulis quibusque annis pro integra praepositura dnus Rewaj solvere tenetur. Cui nihilominus reliqua et potiora bona ejusdem praepositurae, sublata pensionis obligatione, libera manebunt. Quantum vero adtinet ad mille Nazadistas conscribendos, dicunt eis ordinationem ad mille et centum homines factam esse, quos absque mora, hoc est, in una hebdomada convocare et in ordinem locare pollicentur, modo ne desit pecunia, quibus id fieri debeat, offerendo ad plures etiam se conscribendos, si placuerit. Ad Petrum autem et Michaellem Bakyth eadem die litteras Regiae Mattis, quo Do Vra Magca hinc abivit misimus, responsum tamen in hunc diem non habuimus, si quod dederit curabitur a nobis diligenter illud quoque sine mora dirigere ad Vram Magcam Dnem, quam optamus valere incolumem. Datum Posony 11. Mai anno domini 1538.

Nicolaus de Gherend t. r. (thesaurarius)

servitor Albertus de Pereg

praepositus etc. Camerae regiae Mattis

praefectus.

(Két pecséttel ellátott eredetie a bécsi cs. és k. titk. levtárban.)

XXX.

(Ér nélkül levéltöredék, melyben ajánlatik a királynak, hogy a nászadosokat elégítse ki, nehogy eltávozzanak, mert a jelen körülmények közt nem lehetne annyi embert nélkülözni. 1538.)

Ceterum potuit Mattas Vra intelligere ex multis supplicationibus Nazadistarum, in quanta illi egestate laborent. Supplicamus et nos ideo: dignetur Mattas Vra alicunde eis facere provisionem, qua se honeste possint sustentare. Verendum est enim, ne urgente extrema necessitate deserant Mattis Vrae servitia, quod eidem denique in maximum incommodum redundaret, quandoquidem hominibus hisce Mattas Vra hoc tempore non facile potest carere.

(A bécsi cs. és k. titk. levéltárban.)

XXXI.

(A király kielégíti a nászadosok kapitányát és vajdáját kincstári javak átengedésével. Bécs, 1538.)

Nos Ferdinandus ect. Recognoscimus per presentes Ltras. nostras, quod nos posita ratione et computu cum fidelibus nostris egregio *Benedicto Erderwegg* Capitaneo, ac strenuis et agilibus viris *Ambrosio Fogas*, *Johanne Porkolab*, *Petro Nagy*, *Johanne Othacz*, *Michael Was*, *Johanne Thoth*, *Laurentio Kowach*, *Andrea Njyalabyez*, *Nicolao Balogh*, *Gregorio Wajda de Darwa*, *Wolfgango Wajda*, *Blasio Istenatta*, *Blasio Bornemjza* et *Martino Botha*, wajwodis Nazadistarum nostrorum, eisdem ratione seruiciorum a die Domiuico palmarum Anni Domini Millesimi quingentesimi tricesimi terey in hunc presentem Annum fideliter exhibitorum, remansimus debitores sex mille ducentis nonaginta tribus flor. denarys viginti, preterea prefato *Laurentio Horwath* wajwode prima die mensis Marcý anni tricesimi quinti ad servitia nra. assumpto, privatamque ab alys wajwodis rationem habente, ducentis quadraginta tribus flor. et denarys sexaginta nouem. Volentes ideo eosdem wajvodas nostros de secura rehabicione, et tantis huiusmodi pecunie certo aliquo in loco securos reddere, duximus eisdem possessiones nostras *Almas*, *Nezmel* et *Fjyzektheu* uocatas, alias ad arcem nostram Comaromien. pertinen. pro prescripta summa sex mille ducentorum nonaginta trium flor. et denar. sexaginta nouem. inscribendas, dandas, et tamdiu simul

cum omnibus redditibus et utilitatibus per eos tenendas et possidendas, quoad eisdem, de pscripta integra summa fuerit satisfactum. Quas quidem possessiones, cum primum fieri poterit, de manibus adversariorum, ubi nunc existunt liberatas, prefatis Capitaneo, ceterisque wajvodis nostris, adproxime venturum festum penthecosthes reddimus et restituemus. Verum, quia sunt plures ex ipsis, qui post rescriptum Annum tricesimi tercij ad servicia nostra sunt conducti, ideo tempore solutionis debiti nostri, subducta bona ratione, quisque pro sue ordinationis modo, suam partem ex ipsa pecunia capere debet. In usus tamen et perceptionis fructus dictarum possessionum *Almas, Nezmel, Fyzekthew*, ne inter ipsos controversia possit suboriri in futurum, volumus et pntibus decernimus, vt in percipiendis redditibus et quibusuis fructibus, alijisq; emolumentis omnibus earundem possessionum, equaliter vtantur. eos percipiant et inter se dividant, colonosque taxis extraordinarjys et aljys inconsvetis servicjys, vel oneribus nullo vnqu. tempore impediant, quin potius quisque studeat pro sua virili tueri. et numerum eorum augere. Immo inscribimus, damus et decernimus harum vigore et testimonio presencium median. Datum Vienne feria secunda proxima post festum Beati Andree apostoli Anno Domini millesimo quingentesimo tricesimo octavo. Regnorum nostrorum Romani octavo, Aliorum vero duodecimo.

(*Magyar orsz. letr. Benign. resol.*)

XXXII.

(*Anna királyné levele Albert pécsi prépost és kamarai praefectushoz, melyben tudatja, hogy a királyi dunai hajóhad a háborúra felkészülvén, szükségesnek látja két nassád-építőmestert Bécsbe rendelni, hogy az ottani hajógyárban a hadihajó-építésnél segítsenek. Bécs, 15-10. febr. 13.*)

Anna dei gra. Romanorum Hungarie Bohemie etc. Honorabilis deuote ect. Quandoquidem consultum est opere peim. nobis Consiliarijsque nostris visum est, *Classem* hanc nostram ad primum quodqu. tempus paratam et instructam reddere, vt tandem ingruente necessitate ad resistendum hostium viribus et conatibus haberi et militibus vsui esse nostris possit: Tibi itaque gratiose mandamus et precipimus, vti absque mora statim duos homines Nazadistas, qui ad instruendas predictas Naues apti idoneique sint, quorumque Consilio et opera vti possimus, huc mandes et expedias, Nostram in eo benegram

omnimodanique exequutus voluntatem. Datum in Civitate
Vienna die XIII. Mensis February Anno Domini M. D.
XXXX.

(Magy. orsz. levtr. Ben. resol.)

XXXIII.

(Thurzó Elek levele I. Ferdinandhoz, melyben értesíti Erdőhegyi Benedek gyöngye egészségi állapotáról s kéri alkapitányi minőségben Révay Istvánt kinevezni mellé, öt egyszersmind ősi szokás szerint könnyű lovassággal is ellátni. *Synthavia*. 1540. szept. 30.)

K ü l e z i m : Sacratissimae stb.

Sacratissima stb.

Fidelium servitorum meorum humillima commendatione praemissa. Instructura est Mattas Vra navalem exercitum, qui capitaneo indiget. Est quidem nunc Nazadistarum capitaneus egregius *Benedictus Erdehegy*, homo non ineptus, verum aegritudine pedum plerumque ita laborans, ut et sibi ipsi et aliis inutilis videatur. Is invaliditatis suae conscius, rogavit me, ut aliquem sibi collegam virum idoneum adjungerem, et rogavit nominatim egregium *Stephanum de Rewa*, hominem in hoc genere militiae et officio isto jam antea saepius versatum, quem ego Mattis Vrae nomine requisivi et adhortatus sum, ut hanc capitaneatus provinciam quoad dimidiam partem susciperet, quod et facturum illum credo, cupit enim Matti Vrae inservire. Verum solebant superiores principes, officialibus hujusmodi certum etiam equitum numerum assignare, ut instar Capitaneorum aliorum levis armaturae ordinem certum haberent, quo per terras flumini proximas ea possent curare, quae ad nauticos milites sive exponendos, sive recipiendos et alias occurrentias rerum pertinere viderent, prout et iste *Benedictus Erdehegy* habuit et habet. Itaque Matti Vrae supplico, dignetur praefatum *Stephanum de Rewa* ad ipsam dimidiam partem officii capitaneatus Nazadistarum non solum acceptare, sed etiam pro veteri consuetudine et prout etiam necessitas requirit, ordinem constituere certorum equitum levis armaturae. Sunt hoc genus equites Matti Vrae pernecessarii, sicuti et navales copias et equites pro praesentibus conatibus suis debet augere. Matti Vrae fidelia mea servitia recomendo. *Synthaviae* ultima Septembris 1540.

E. M. V. S.

fidelis servitor.

Alexius Thurzo.

(Eredetie a bécsi cs. és k. titk. levéltárban.)

XXXIV.

(*Mandatum ut quattuordecim Wajwodis Nazadistarum annua provisio persolvatur. 1548. aug. 9.*)

Ferdinandus. Fidelibus nris. venerabili et egregys Camere nre. hungar. Consiliar. salutem et gram. Fideles nri. Wajwode Nazadistarum nostror. in oppido *Sellye* commoran. questi sunt Mati. Nre., quomodo vos *annuam assignationem* nram., ipsis per nos durante nro. beneplacito constitutam, nondum exolvissetis. Propter quod non mediocres jam fecissent et in dies facerent expensas. Supplicant nobis humiliter, vt eisdem superinde graciose providere dignaremur. Fidelitati igr. vre. harum serie firmiter committimus, quatenus dictam assignationem nostram predictis Wajwodis Nazadistarum nostrorum a nobis constitutam, posita primum cum eisdem de ptorum. annorum salario iusta ratione, eisdem durante vt premissum est beneplacito nro., singulis annis exoluere, et quicquid seruandum tempus illis solveritis, acceptis ab eis lris. quietan. ad tergum harum lrarum. nrarum. adscribere debeatis et teneamini, secus non facturi. Presentibus perlectis exhiben. restitutis. Datum Vienne nona die mensis Augusti. Anno Domini Millesimo quingentesimo, quadragesimo octavo. Ferdinandus, m. p. Nicolaus Olahus E. Zagrabien.

(Magy. orsz. levtr. Ben. resol.)

XXXV.

(*Constitutio Salarj octo Wajwodarum Nazadistarum in Comarom comorantium. 1548. aug. 14.*)

Ferdinandus ect. Fidelibus nris. Venerabilibus et Egregys Camere nre. hungar. Consiliar. Salutem et gram. Quum nos in anno dni. Millesimo quingentesimo quadragesimo quinto, proxime preterito, fidelibus nris. *Petro Horwath, Petro Zankowjth, Nicolao Milowanowjth, Emerico Dokaj, Joanni Horwath, Petro Borhij, Sebastiano Wajda et Laurentio Wylakj*, Wajwodis Nazadistarum nrorum Comaromj degen. pro fidelibus ipsorum seruitys, singulis annis, cuilibet eorum singulos *quadraginta flor. et vnam vestem* ipsis convenien. ex proventibus istius Camere nre. per vos *durante beneplacito* nro. dari et persolvi iusseramus; velimusque nunc quoque, consyderatis fidelibus seruitys ipsorum, huiusmodi assignationem nram., per vos eisdem exolvi: Fidelitati vre. harum serie firmiter committimus

et mandamus, quatenus predictam assignationem nram. predictis Waÿwodis nris. vnicuique eorum quadraginta flor. et vestem convenien. singulis annis, durante, vt premissum est. beneplacito nro. ex proventibus istius Camere nre., reddere et persolvere, et quicquid ferendum tempus eisdem dederitis, acceptis ab eisdem superinde hris. quiettan. ad tergum prtium. Irarum adscribere. et adnotare debeatis et teneamini. Secus non facturi. Pntibus perlectis exhiben. restititis. Datum Vienne decima quarta die mensis Augusti Anno Dni. Millesimo quingentesimo quadragesimo octavo. Ferdinandus, m. p. Nicolaus Olahus, E. Zagrabien. ¹⁾

(Magy. orsz. levtr. Ben. resol.)

XXXVI.

(A király-naszádások fölmentetnek a harminczadok és vámok fizetése alól. Bécs, 1548. decz. 28.)

Ferdinandus etc. Fidelibus nostris Spectabilibus et Magnificis, Egregÿs Comitibus, Capitaneis, Castellanis, item Tricesimatoribus, Theloneatoribus ac vectigalium quorumcumque exactoribus, et eorum vicegerentibus, nec non Prudentibus et Circumspectis Magro. Civium, Judicibus et Juratis, civibus civitatum, oppidorum et villarum, vbilibet in Regno nostro Hungarie, tam in terris et in aquis constitutis, subditis nostris, salutem et gram. Ex querelis fidelium nostrorum Waÿwodarum Nazadistarum intelleximus valde displicenter, quod quamvis nos in Anno Dni Millesimo quingentesimo tricesimo quinto proxime preterito, tum ad supplicationem fidelium regnicolarum nostrorum tunc Posouÿ congregatorum, tum vero consideratis fidelibus servitÿs eorundem Waÿwodarum nostrorum nobis et Sacre istius Regni nostri Hungarie Corone exhibitis, id eisdem concesserimus, vt de rebus et mercibus eorum nullam tricesimam, nullumue tributum solvere deberent: tamen essent plerique inter vos, qui hanc nram gratam annuentiam tum pro bonis et fidelibus servitÿs eorum, tum ad supplicationem fidelium prefatorum Regnicolarum nostrorum per nos eisdem factam, *observare nollent*, quod nos a nemine ferre volentes, fidelitati vestre et vestrum cuilibet harum serie *sub poena indignationis nostre* et privationis tricesime ac thelonei sui committimus et mandamus firmissime, vt prescriptam annuentiam nram. dictis Waÿwodis et Nazadistis nostris vbi-

¹⁾ E rendeletet ismételnie kellett a királynak.

que observare debeatis, nec quicqu. tributi de mercibus et rebus eorum, cuiusvis generis existant, exigere et vestros exigi facere audeatis. Secus *poena sub premissa* non facturi. Presentibus perlectis exhiben. restituis. Datum Vienne vigesima octava Decembr. Anno Domini Millesimo quingentesimo quadragesimo octavo. Ferdinandus, mp. Nicolaus Olabus E. Agriensis.

(Magy. orsz. levtr. Ben. resol.)

XXXVII.

(*Tarnóczy András király-naszádós kapitánynak elengedették 50 magyar forintnyi kincstári adóssága. Prága, 1549. aug. 26.*)

Ferdinandus, ect. Venerabiles ac Egregy fideles dilecti. Cum nobis fidelis noster *Andreas Tharnocz*y Nazadistarum nrum. Capitaneus humiliter significaverit. nuper cum a nobis ad Bassam Budensem missus esset, ipsi a vobis pro expensis huiusmodi itineris quinquaginta florenos hungaricales in moneta commodato datos fuisse, qua eciam de causa lras. suas obligatorias vobis dedisset, volumus et committimus vobis, vt eidem Tharnoczÿ eiusmodi obligationem iterum restituatis et de eo ipsum liberum reddatis. Et quoniam eundem Tharnoczÿ iam denuo ac iterum illuc Budam cum mandatis ire ac proficisci iussimus. expeditimusque, volumus etiam, vt eidem necessarias expensas ad eam ipsam professionem assignetis. Quod autem ad eas expensas, quas huc eundo, ac ad vos iterum redeundo fecit attinet, de illis in curia nra. Regia hic satisfactum illi est, quod vos latere noluimus. Nram. in eo executuri voluntatem. Datum in Arce nra. Regia Praga, die vigesima sexta Augusti. Anno Dni. Millesimo quingentesimo quadragesimo nono, Regnorum nostr. Romani XIX., alior. vero XXIII. Ferdinandus, m. p. Ad mandatum Dni. Regis proprium Philippus Breÿnner. Melchior v. Hoberklh.

(Magy. orsz. levtr. Ben. resol.)

XXXVIII.

(*A pozsonyi kir. kamara ülési jegyzőkönyve 1550. évi júl. 12-dikéről, a naszádósok követelése tárgyában.*)

Octo Wajwodis Nazadistarum Regie Mttis a decima quarta Augusti Anni 1548, quo die emanate sunt Creae. Mttis.

ad unum Annum debuerunt habere per florenos quadraginta singuli. facien. flor. 320. Sed unus ex eis Laurentius Wylaký discessit, et sic septem Waýwodis per Annum cedunt flor. 280. Ab eodem autem die 14. Augusti Anni 1548. usque 14. Augusti 1550. ubi intercedunt Anni tres ad singulos Annos floren. 280. computan., dempta vestitura cedunt flor. 840. — *Solutio*: Anno 1548. in Camera habuerunt flor., 103; Anno 1549. in Camera habuerunt flor. 324; Anno 1550. in Camera habuerunt flor. 254. *Summa solutionis* flor. 681. Et sic restabant solven. flor. 159, qui sunt eis pro completionem trium Annorum persoluti ad manus Joannis Horwath et Petri Borhi sociosque suor. flor. 159. — Postea pro integra satisfactione istorum Waýwodarum a 14. die Augusti Anni presentis facta est solutio eisdem Posoný in Camera die prima Mensis Octobris, et dati in panno et pecunia floreni centum et quinque. Igitur hoc Anno nihil postulare poterunt.

(Magy. orsz. levtr.)

XXXIX.

(*Ferdinand király Thurzó Ferencz kamara-praefectusnak, hogy három nászádós vajda Szolnokra küldessék az ottani nászádok vezényletére. Bécs, 1551. ápr. 7.*)

Ferdinandus, ect. Venerabiles ac Egregý, ect. Cum necessitas nra. et Arcis nrae. Zolnok postulet, vt tres Waýwode illuc quamprimum destinentur, committimus vobis, vt ex istis Waýwodis, qui a nobis annuam intertencionem habent, et in Sellýe aut alibi morantur, tres peritos et industres Waýwodas, quoad eius fieri potest cicius, illuc destinetis. *Jam enim Naues, quibus vtuntur, in Maromarusio parantur, et quamprimum ad Zolnok perducentur, facturi in eo nram. omnimodam voluntatem.* Datum in Civitate nra. Vienna vigesima septima die mensis Aprilis Anno M. quinquagesimo primo, Regnorum nrum. Romani XXI. alior. vero. XXV. Ferdinandus, m. p. Ad mandatum Dni Regis proprium Philippus Breýnner. Erasmus v. Gera.

(Magy. orsz. levtr. Ben. resol.)

XL.

(*Ut Wajwodae tres cum decurionibus et remigibus mittantur ad Zolnok et ut negotium wigiles iuxta priorem commissionem curet. 1551. máj. 8.*)

Ferdinandus ect. Ro. Venerab. ac Egregy ect. Accepimus binas lras. vras. in negotio Wajwodar. ad Arcem nostram *Zolnok* destinandorum tum etiam ratione Arcis *Wygles* vigesima Aprilis nuper elapsa et tertia pntis. mensis ad nos scriptas, quibus ysdem de rebus vltius informari cupitis. Volumus itaque, vt tres istos Wajwodas Sellien. adhuc quidem et qprimum expediatis, ac unicuique ipsor. binos Decuriones addetis. Parebunt autem illic imperio Capitanei *Francisci Zaj*, et illius etiam, quem illi adiuncturi simus. Solutionem eam ac tantam, quanta alys Wajwodis ac decurionibus dari solita est, a Magistro Solutionum *nostrar. Campestrium* illic percepturi. Debetis etiam Remiges conducere, ac vvacum ipsis, quanto cicius fieri potest, illuc ad *Zolnok* mittere, atque vt eo pertingant, tum Wajwodis, tum etiam Decurionibus et Remigibus solutionem aliquam facere. Consignetis etiam illis lras. ad predictum Capitaneum in *Zolnok*, quibus eum de hac ordinatione nra. et q. illor. homin. vti possit, quantum etiam pecuniar. illis a vobis numeratum sit, cerciores reddatis, vt in reliqua solutione hoc ipsum deduci possit.

Caeterum quod ad negotium Arcis *Wygles* attinet, jam pridem *Joannes Pethew* hinc discessit, quare iuxta priora mandata nra. vos curabitis et conficietis negocium, quod nobis in pncia. rescribendum esse duximus, Nostram in ys omnibus expressam et clementem executur. voluntatem. Datum in Civitate nra. *Vienna*, octava die mensis *may*, Anno M. D. LII. Ferdinandus, m. p. Ad mandatum Dni Regis proprium *Philippus Breynner*.

(Magy. orsz. levtr. Ben. resol.)

TARTALOM.

Előszó.

	Lap
A hazánk nagyobb folyóin, nevezetesen a Dunán szerepelt hajóhadak, a magyar hajós népek, a király-naszádások és a későbbi sajkások még nincsenek a magyar történetirodalomban figyelemre méltatva, noha a magyar hadrendszernek már első európai alakulása idejében tért foglalnak hadseregünknel. A hadtudomány külföldi képviselői is legfőljebb csak a XVI. századtól kezdve ismerik némiképp vízi hadakozásunkat	5
Magyarország vízi hadrendszerének kora. Egyidős az az ezeréves magyar államban a magyar királysággal	6
A vízi hadakozás hazánk nagyobb folyóin nem magyar eredetű, s nem is nemzeti találmány. A dunai hajóhadak létezése a legrégebb időkben. A magyar királyi hajósok. A magyar király-naszádások. A sajkások. Az úttörő kezdet nehézségei	8
A munka tervezete és felosztása	14

I.

Római és népvándorláskori hajóhadak a Dunán.

A Duna jelentősége emlékeinkben. Már a hitregék korszakában hajókkal van a Duna benépesítve. A história embere már az őshajódanban értett ahhoz, hogyan kell a folyókon feltolakodó ellenséget visszaszorítani, vagy a békés szomszédokkal barátságos vízi közlekedést fentartani. A római dunai municipiumok és castrumok. Az ezekre vigyázó dunai hajóhadak. A római hadi hajók állomáshelyei, felső-, közép- és alsó-dunai osztályai. Az erdélyi római hajóhad. A római dunai hajóhad erőssége	19
Nincs adatunk rá, hogy elődeink Ázsiában valaha vízi harcot vívtak volna. A húnok és egyéb barbárok római hajókon kelnek át a Dunán. A 451. év jelzi azon határvonalat, melyen túl az európai hún had vízi eszközöket is kezd hódítási útjain használni. Attila hajógyára a hercyni őserdőkben. Szárazföldi áthajózások. Hajókat csak a Rajnán használ Attila. A tizenegyezer Orsolyaszűz legendája. Az Attila halála után Európába özönlött barbár népek sem értenek a vízi harcmóddhoz. Mikor szükségök van hajókra, elszedik a rómaiak és szövetségeseik járóműveit. Zabergán hún király nádból készült hajóinak tengeri csatája Justinian császár zályáival a thráciai Chersonesus miatt. Baján hún hajóhada a	

- Dunán és Száván. Sirmium elfoglalása a húnok által. A hún hajóhad további szolgálatai. Baján utódainak hajóhada, a hún-avar dunai hajóhad. A saracénok és frankok hajóhada a Dunán. Nagy Károly csatornázási terve a Dunán és a Rajnán. 28
- Árpád magyarjait kényszerítik az európai érintkezések vízi hadi eszközök beszerzésére. A Dunán görög hajókat használnak a magyar csapatok a bolgárok ellen s vízi ütközetben győzedelmeskednek. Azonban ben az új hazában, a honfoglalás alkalmával, sehol sem találjuk őseinket vízi harcban elfoglalva. Mindenütt a pusztai népek egyszerű fegyvereit használják, lóháton és úsztatva, réveknél kelnek át a vízeken. De a X. századbeli hódító kirándulásaik és vívott harczaik alkalmával európai igények szerint szerelik fel magokat, kiegészítvén seregöket zsoldba szerződtetett, vagy hatalommal eltulajdonított hajósereggel is 32

II.

Királyi hajós nép. Király-naszádosok. Dunai hajóhadak részvéte a magyar nemzet hadjárataiban Szent-Istvántól a mohácsi vészig.

- Géza vezér és I. István király uralkodása alatt lényeges fordulópont áll be a nyugat befolyása alá került magyar nemzeti hadrendszerben. A királyi sereg felállítása. A királyi hadhoz tartoznak a folyammenti vidékeken lakó hajós népek is. Az ősi hajós telepeknek honvédelmi czélokra berendezését I. István eszközözi. 1030-ban II. Konrádnak ellentáll a Dunán hajóhadával. A bosnyákok, szerbek és oláhok ellen is hajóhadat vezet az Al-Dunára. A királyi vitézszolgákat, köztök a királyi hajós népet, szabadságokkal és nemességgel ruházza fel. 1042-ben a magyar hajóhadat már egészen határozottan említik a történeti források. Az 1051. évi német dunai hajóhadnak balesete Győrnél és Pozsonynál. A magyar királyi hajóhad vízi ütközete a görög és bolgár dunai hajóhaddal Nándorfehérvárnál 1072-ben. 1129-ben szerencsétlenség éri a magyar dunai hajóhadat 38
- Ezentúl évtizedeken át hallgatással mellőzi a történelem a magyarok hajóhadát. A dunai hajóhad nélkülözése miatt temérdek kár éri az országot. 32 év után, vagyis 1162-ben, III. István újra föléleszti a magyar dunai hajóhadat. Ezen hajóraj megy a trónkövetelő IV. István és a görög had kiűzésére, a Szerémség és Bács-megye fölszabadítására. Mánuel görög császár az oroszokkal és más dunai hatalmakkal meg Fridrik császárral szövetkezik, hogy a magyarokat és dunai hajóhadukat megsemmisítse. 1164-ben csakugyan elpusztúl III. Istvánnak hajóhada 40
- 1189-ben Fridrik császár jelentékeny dunai hajóhaddal ajándékozza meg III. Béla királyunkat. De e hajóhadnak sordát homály borítja. IV. Béla sem hagyja figyelmen kívül a vízi hadműködést. Növelé a királyi had tekintélyét és erejét, a Dunán fekvő és hadilag fontos várakat, városokat és azok urait, polgárait gazdag királyi adományokkal és szabadságokkal látja el, kötelezvéen őket a Duna erősítésére. A Jánosvitézekkel szerződésre lép, hogy az Aluta és a Duna közti országrészt vízvédelmi eszközökkel megerősítse. I. Károlynak egy 1336. évi okmánya, mely a királyi hajós népek, hajós telepek, hajós társaságok akkori létezését kétségkivülívé teszi 46
- A szükséges hajómennyiségnek beszerzése, de magának a hajóanyag-nak korszerűbb szervezése is Nagy Lajos idejére maradt. Nagy Lajos

- az Al-Duna védrendszerét erős hajóraj felállításával erősíti. Nagy Lajos hajóhadát másodutóda, Zsigmond király örökl. E hajóhad felhasználása a törökök és a szerbek, majd a török-oláh hajóhad ellen. Az 1428. évi galambóczyi vízi ütközet. Rozgonyiné Szentgyörgyi Czeczilia hősisége 51
- A hajólegénység képezi a folyammenti sereg védő és kísérő hadát. A hajórajnál van a királyi hajó is. A magyar hajóhad Végzendrő elesténél s 1440-ben Belgrád megostromlásánál. A királyi hajóhad kettészakadása az Ulászló és Erzsébet közti pártvillongásokban. Hunyadi János ismét egyesíti és felszabadítja az összes hajós telepeket, a magyar dunai hajórajt részben a déli részeken a törökök elleni őrállomásokra osztja be, részben a felső-dunai ausztriai hajóereg ellen foglalkoztatja 52
- Hunyadi János tizenöt évi diadalcyclusa az ozmánok ellen. A folyami csapatoknak jelentékeny rész jut a nagy hadvezér dicsőségéből. A dunai hajóhad szolgálatai 1443-ban. Murad szultán dunai hajórajának tönkretétele. A várnai csata. A sarnói győzelem. Az 1456. évi véres vízi diadal Nándorfehérvárnál. A nándorfehérvári vízi győzelem egyértelmű volt akkor a haza megmentésével s a keresztény világ felszabadításával. V. László megérkezése az Al-Dunára a német hajórajjal. E német hajórajt elfoglalja Szilágyi Mihály Magyarország részére 61
- A királyi hajós nép intézménye I. Mátyás korszakos országglata alatt újabb fordulponthoz ér. Mátyás valóságos katonai intézménynyé teszi. Ekkor lesz a német mintára naszádokkal fölszerelt királyi dunai hajósokból király-naszádos had, mely Mátyás király alatt éri el erejének s katonai fejlettségének legmagasabb fokát. Mátyás szoldos hadrendszere és a király-naszádosok. 1462-ben a naszádosok segítik megverni Ali béget, s mindenütt követik Mátyásnak hadoszlopait. Mátyás 1476. évi nagy hadjárata a törökök ellen. 1477-ben a Felső-Dunán van a magyar hajóhad elfoglalva. A szerb deszpótának saját flottillája a magyar király engedelmességében. Az 1480. évi al-dunai vízi csatározások a törökökkel. Mátyás hajóhadának szomorú szolgálata 1490. évi ápr. 11-én 73
- Átkos hanyatlás a haza ügyeiben I. Mátyás elhúnyta után. A naszádosok katonai szervezete és egységei fegyelme bomlásnak indul. A fejtelenség és vesztegetés szelleme megmetyezi a hadsereget is. A naszádosok ingadozása a trónkeresők közt. Tevékenységök az 1492—1495. évi török hadjáratokban, főképp Nándor megerősítésénél és seregeinknek a Dunán átszállításánál. Intézkedések a déli végeknek nagyobb biztosítására 1498 körül. A naszádosok al-dunai főállomásainak megerősítése. Egyes délvidéki révbirtokos nemesek, kik saját embereikkel és tulajdon hajóikon őrzik az Al-Dunát. Silyánovics magához vonja a zalánkeméni és pétérvári szerb naszádosokat. A deszpota ezért Nándorfehérvárott halállal bünhődik, a magyarországi szerbek pedig 10 évig deszpota nélkül hagyatnak. A király a dunai hajóhad vezérletét Révay Istvánra bizza. Révay István nagy szerencsétlenségek elűstétjén veszi át a magyar dunai flottát. A végvárok rossz állapotban voltak. Révay István vállaira súlyos felelősség nehezedik, midőn a király-naszádosok főparancsnoki állását elfogadja. Szulejmán világhódító roppant hadainak kell ellentállania. Naszádosai kedvetlenek, mert már három év óta nem kapták zsoldjokat. Több rendbeli küldöttségek mennek Budára Várdai Pál kincstartóhoz, a naszádosok fizetése érdekében. Várdai hallatlan meggyaláztatással illeti a naszádosokat 82

Révay István után Báthory Endre lesz naszád-kapitány, Révay pedig Ujlakra megy várnagynak. Báthory hajóhada főlkészül a törökök ellen és elindul Budáról az Al-Dunára. Bátán mulatsággal tölti el az időt, mialatt a seregben fegyelmezetlenség kap lábra, s a naszádosok szétfutnak úgy, hogy a hadjáratot a következő évre kell halasztani, mikor azonban Szabács után Nándorfehérvár is elesik, mely innentől 167 esztendeig marad a félhold uralma alatt. Az ország végrementése most Pétervárad. Oda parancsolja a király a Nándor és Zimony alól még megmenekült maroknyi naszádos hadát. 1523-ban Tomory Pál győzelemre vezeti a péterváradit naszádos hadat Ferhát basa ellen. 1525-ben ismét módfelett leverő állapotok uralkodnak a naszádosok hadában. Thurzó Elek királyi kincstartó sem képes őket kielégíteni. E közben napról-napra ijesztebb hírek érkeznek a törököknek Magyarország elleni készülődéseiről. Tomory mítsem képes tenni Pétervárad megmentésére, mert szüntelen a pénzetlenség nyomoraival kell küzdenie. Naszádosai minduntalan elszökösnek. Midőn Szulejmnán 1526. évi júniusban Nándorra bevonul és Ibrahim nagyvezír a Száván megjelen, rémület fogja el a déli részek védtelen lakosságát. A néptelenné lett vidék fölött egy ideig még csak Pétervárad virrasztott az elszánt Tomory Pállal; de július 12-én már Pétervárad alá érkezék Ibrahim serege és erős hajóhada. Tomory két rohamot áll ugyan ki, de aztán 40 naszádjával elvonul Pétervárad alól, mely minden erőködés daczára a törökök hatalmába kerül. Vitéz magyar őrségét az ellenség felkoncsozja. Tomory Ujlakról Bácsra, majd a mohácsi révbe tereli a naszádosokat, s aztán Radisa Bósics naszád-kapitányra hagyva a királyi hajórajt, a mohácsi mezőre távozik, mint az összes magyar hadak fővezére . . . . .

III.

A mohácsi vésztől a zsitatoroki békekig.

A mohácsi gyászesetnél kevés haszna volt hajóhadunknak. Hajóink Budára siettek, hogy Pozsonyba szállíthassák a futamló budaikat. A Duna alsó folyása egészen védtelen maradt. A török szálguldók szabadon kalandoznak a Dunán egész Komáromig. Radisa Bósics naszádos kapitány a Tisza-Maros- és Erdélyközben összegyűlt szerb nép közé vette magát. Csernoevics Iván a »fekete ember« deszpotaságát támogatja; a Bakicsokkal, Petrovicscsal, Jaksicscsal és a szerbek többi fejeivel a déli végekben létesítendő magyar hűbérnöki fejedelemség zászlaja alá sorakozik. Csernoevics Iván és szerb serege akkor még szintén Zápolya Jánosnak szánták Magyarországnak II. Lajos király halála következtében üresen maradt királyi székét. Látna ezt az özvegy Mária királyné után Pozsonyba távozott s leginkább szerbekből álló naszádos legénység, legott a mint megtudta, hogy Zápolya Budavárát birtokba vette, titokban elhagyja Pozsonyt, és alámege Csernoevics Iván táborába, hogy Zápolyának szolgáljon. De pár hónappal később fordulat áll be Ferdinánd javára. Zápolya és a magyar rendek tapintatlansága elégületlenségre szolgáltatott okot a szerbek táborában. Ellenben Ferdinánd mítsem mulaszt el, hogy a maga részére hajlítsa a fekete embert és a vele tartó dunai naszádosokat. 1527-ben május 15-én már Ferdinánd zsoldjában áll a dunai király-naszádos had; csak Radisa Bósics marad még egy időre

Zápolya pártján. A hajóhad vezetésére ismét Révay István hivatik meg Ferdinánd által. Révay a naszádosokat Veresmartról fölvezeti a budai vár mellett egész a Garam torkolatáig, de egy hajómesternek árulása miatt nem egyesülhet Ferdinánd seregével. Visszamegy a Baranyaságra, a honnan jött 113

Zápolya nem meri Budán bevárni Ferdinánd jövetelét. A Dunát, mióta a naszádosok elpártoltak, senki sem védelmezé. A védtelenül hagyott Buda 1527. évi aug. 20-án tárt kapukkal fogadja Ferdinándot. A naszádosok is üdvözlik a megérkezett királyt. Októberben fényes vízi ünnepélyt rendeznek a koronázásra leérkező Anna és Mária királynék előtt. A koronázás után dűsan részesíti kegyeiben az új király a naszádosokat. Kapitányukat s két fővadjókat uradalmakkal ajándékozza meg. A köznaszádosok számát 2000-re, a hajókét 70-re szaporítja, de a zsoldnak pontos kiszolgáltatása felől nem intézkedik. S azért, midőn Ferdinánd 1528. évi tavaszkor Ausztriába és Csehországba távozik, a naszádosok dolgai is egészen rosszabbra fordúlnak. Zápolya felhívja ezt, s Radisa Bősics és Martinuzzi által visszavezetni igyekszik a vízi hadosztályt a maga részére. Különben ekkor már Zápolyának is volt hajóhada, csakhogy az a Tiszán állomásozott valahol, a török dunai hajóhad állomásai közelében. Mindamellet nem sikerült Zápolyának a király-naszádosokat a maga részére megnyerni vagy elfogni. Révay visszatartá legénységét az átpártolástól. De nem képes megakadályozni, hogy a zsoldjok miatt bosszankodó naszádosok Budára evedzenek, a hol fenyegető állást foglalnak el a budai kormányval és a fővárosi lakossággal szemben 117

Ez alatt Révayt Kassa és Sárospatak vidékére nevezi ki a királyi helytartóság, a felső-magyarországi sereg vezérévé. Révay vitézsége ezúttal nem arat sikert. A kudarc annyira elkeseríti a dicsvágó katonát, hogy visszavonúl a hadi pályáról s egy évtizedig családjá körében marad. Helyébe Bakics Pál lesz a király-naszádosok kapitánya. Sok bajjal kell azonban megküzdenie. A naszádosok zsoldja ismét elmaradozván, a legénység pártütésre és szökésre vetemedik, fosztogatja az eltaposott hazát s az ellenséggel cimboráskodik. Bakics hiába sürgeti az elmaradt zsoldot, élelmet és ruházatot. Közönségesen üres kézzel boesátják baza Budáról, mit az érzékeny katona annyira szívére vesz, hogy nem megy többé vissza a naszádosokhoz. Időközben kapitányi fővezérel nélkül, úgylászik csak vajdák parancsnoksága alatt, állnak a naszádosok. Egy hajóosztály Siklósnál, a többi hajóraj Erdőd és Tolna közt állomásoz. Mikor Szulejmán betör az országba s 1529. június 18-án Erdőd alá küldi a török hajóraj egy osztályát, a szerb naszádosok hirtelen kiválnak a hajótömbből és a törökökhöz csapván át, az ellenséggel megrohanják a magyar naszádosokat. A magyar naszádosok a Dráva torkolatába Siklós alá menekülnek, hol Hoberdanacz János és Perényi Péter veszik őket pártfogásukba. De mikor a nagyvezír serege augusztus 18-án Mohácsra érkezik, az aldunai naszádosokat már sem Siklóson, sem egyebütt nem találja. Maga Perényi is megfut onnan, de Zápolya emberei által elfogatván, Szulejmán elé vitetik. Szulejmán szept. 24-dikén már Bécs városát is körülzárja. A szultán fényes dunai flottája egyedül uralkodik most a Dunán. A német hajóhadnak Bécs alatt horgonyzott osztályát, nehogy török kézre jusson, föléleti s elűlyesztli Ferdinánd. Frigyes tartományi gróf hajórajja pedig nem juthat el Bécsbe. Midőn Szulejmán Bécs sikertelen ostroma után

visszavonúlt Ansztriából, Ferdinand 50 naszádból álló hajórajjal jön be az országba s november első napjaiban megverekedik Zápolya hajóhadával Esztergomnál, teljesen tönkretéve a Zápolya vízi erejét. 1530. évi őszön, midőn másodszer jön Ferdinand Buda megvívására, ismét csak külföldi zsoldosokat toborzott össze hajóhada számára. Zápolya hajóhada ekkor 20—25 hajóból állott és a Gellérthegy tövében horgonyzott. A Tiszát Zalánkeméntől Szegedig török sajkások tarták elfoglalva. A dunai hajóhad megerősítésére Momin basa nándori török hajóraját veszi segítségül Zápolya. A németek 14 vitorlás gályával s 40 naszáddal jöttek le a Dunán, Ungnad András és Rauber Miklós vezénylete alatt. Ó-Buda és Vác közt öldöklő vízi harc fejlődik s a német hajók győznek. Erre a németek levedznek Budára és többször összetűznek a Zápolya és a Momin hajórajával. Elvégre a nélkül, hogy Budát bevehették volna, eltávoznak a megsanyargatott vár alól. Csak annyi török naszád maradt vissza Momin basa rendelkezésére, a mennyi Budát, Visegrádot és Esztergomot téli időben a partok felől fedezheté. E visszamaradt török naszádosok sok garázdaságot űznek kémjárataik alkalmával s Felhévíznél iszonyú vérfürdőt készítenek a keresztények közt 132

Ezután másfélévi fegyverszünet következett, mely alatt 1532-ig érdekes tárgyalások folytak Ferdinand és Bakics Pál közt, ki arra ajánlkozott, hogy a szláv naszádosokat visszavezeti Ferdinand lűségére. E tárgyalásoknak nem lett meg a kívánt eredménye. Az elpártolt szerb naszádosok a törökök és illetve Zápolya részén maradtak. Szulejmán 1532. évi júliusban ismét tömémentelen török és tatár hadat vezet Bécs felé. Ferdinand újból spanyol, olasz és németalföldi néppel erősíti hajóhadát. Azonban Szulejmán nem ostromlá meg ezúttal Bécsset; de míg ben van az országban, Zápolya Gritti által nyugtalanítja a dunai erőssegeket. Esztergomot Gritti hajóhada részéről fenyegeti legnagyobb veszély. Ennek a vár alól eltávolítására Ferdinand egy erős hajóhad-osztályt küld le Pozsonyból. Gritti hajóhada a németek elé siet s Komárom táján találkozik velök. A vízi harc a németek teljes vereségével végződik. Mostantól fogva közel egy évtizedig nem fordúl elő történeti emlékü vízi harc sem a Dunán, sem másutt az országban. A naszádosok az 1535—1536. évi pozsonyi országgyűlésen kiváltságokat nyernek ugyan, de mert zsoldjaikat soha sem kapják rendszeren s koldusbotra jutnak, 1537-ben ismét elhagyják állomásaikat. Minthogy pedig Törökország felől ismét nyugtalanító hírek érkeznek s a Dunát védtelenül hagyni nem lehet: Thurzó azt ajánlja Ferdinandnak, hogy kössön le a naszádosoknak elegendő zálogot néhány kincstári uradalomban, hogy ekkép követelésüket biztosítva látván, el ne csüggedjenek és hajóikra visszatérjenek. S minthogy a horvát- és tótországi rendek is nagy fontosságot tulajdonítanak a hajóhadnak saját határaik védelmi tekintetéből: Ferdinand sok habozás és huzavona után 1538-ban végre elfogadja Thurzó javaslatát s Almást, Neszmélyt és Füzetöt elzálogosítja a dunai király-naszádosok kapitányának és vajdájának. Így jutnak a király-naszádosok Komárom megyében, hol már régibb időktől fogva utvarnemesek, földes jószágokhoz 147

1538. nyarán roppant hadi készüléteket tesz Szulejmán Buda és Bécs elfoglalására. A Sellyén gyülekezett rendek kéri a királyt, hogy Budát mentül nagyobb hajóhaddal vegye oltalma alá. A pozsonyi és komáromi Duna-parton népes, zajos hajógyárak rögtön-

nözetnek. Bécsben hasonló buzgalommal ácsolják a hajókat. Még az öreg Révay István is visszavágyik a király-naszádósok kapitányi állására, s a rokkant Erdőhegyi Benedek helyébe újból naszád-kapitánynya lesz. Szulejmán azonban nem jött be most az országba. S minthogy Zápolya halála után a főhatalom Izabellára bízott, a kiskorú király gyámja Martinuzzi pedig a két-százöt jászta: Ferdinand elérkezettnek látta az időt Buda visszavételére. Hadait Pels Lénárd fővezérlete alatt 1540. évi okt. 3-án indítja el, s mire azok Esztergom alól lejjebb mehetnek, Révay István már erősen vívja a király-naszádósokkal Visegrádot, de Izabella hajóhada által meglődöttetik s ingadozni kezd, míg csak a német hajóhad nem érkezik segítségére. Minthogy azonban az idő félire fordul, Buda ostroma ezúttal elmarad. Révaynak 1000 főnyi naszádós hada Komáromba megy telelni. 1541-ben tavaszszal ismétli Ferdinand a budai hadjáratot. Hajóhada a Nyulak-szigete mögött vet horgonyt. Onnan indulnak ki hajói a magyar s török hajórajjal való ütközetekre s a vár ostromlására. Szulejmán június 23-án temérdek haddal s 500 hadi hajóval indul el Budára, fölmenteni a németek ostroma alól a várat. A veszedelem azonban még Szulejmán megérkezése előtt éri a német hadakat. Rogendorf, ki a pesti oldalra költözteté át táborát, a Dunán való átkelésnél, aug. 21-én, egy nagy vihar alkalmával, a budai vár-őrőség által hirtelen megtámadatik, s ágyútól s lovasságtól elvágva, a budai oldalon visszamaradt csapatait mind elveszti. A magyar és német hajóhadak közt öldöklő csata fejlődik. Révay a német hajóhaddal szerencsésen keresztül vágja magát Budavár alatt s még azon éjjel gyors evezéssel Komáromba fut. Rogendorf előre nem látó gondatlansága 16,000 ember életébe kerül. E csorbát 1542-ben igyekszik Ferdinand kiköszörölni. Főlkészült dunai flottája most jelentékeny vízi erőt képvisel. De a német sereg és hajóhad csak szept. 27-én érkezik Buda alá. A csatározás a Margitszigetnél felállott császári hajóhad és a budai flotta közt veszi kezdetét, azonban a színleges hűtvány hadviselés csak néhány napig tart.

158

Szulejmán júl. 22-dikén ismét Budára, onnan Esztergomba megy. A komáromi vajdák csak 40 naszáddal lehetnek segítségére a keményen szorongatott várnak, de lelkesedések nem mentheté meg Esztergomot, Tatát és Komáromot. A padisa egymásután ragadja ki e várakat idegen kapitányaik kezéből. Ferdinand nem küldte most az országba a birodalmi német hajóhadat, hanem kün tartá azt Bécs oltalmára. Csak Bécs városának megerősítése után 1544. évi márczius végével küldött le a király egy flottillát, — később 40,000 emberrel ő maga is Pozsonyba, majd Komáromba szállott. E seregnak Esztergom megvétele a célja; de midőn híret veszi, hogy Szinán basa 64,000 emberrel jó Esztergom felszabadítására, visszasiet Komáromba. A magyar dunai hajóhad Budának 1540. évi szerencsétlen ostroma óta már csak mint a német hajóhad főköztszálya szerepel. 1549-ben a Dunáról a Tiszára csuszamlík át a harcztér, a miért is a tiszai és marosi vonalak megerősítésére várat épített Ferdinand Szolnokon. A szolnoki vár oltalmára a komáromi naszádósok egy osztályát rendeli Chemeri Zay-Ferencz kapitánysága alatt. A tiszai hajóhad kezdetben csak egy század naszádósból áll 3 vajda vezetése alatt, s 1551-ben kezdi szolgálatát. A törökök 1552. szept. 3-án megveszik Szolnokot. A tiszai naszádósok kapitánya megszökik s a várat Amliád basa kezébe szol-

gáltatja. Zay időközben a komáromi naszádosok kapitányává s országos naszád-főkapitányává, majd portai követté nevezetik ki. Ez utóbbi minőségében 1557-ig húzamosabb időközökben van rávol naszádosaitól. Helyette Paksy János parancsnokoskodik a naszádosok fölött, tisztartói ezímen. Midőn Zay 1557-ben hazajön Konstantinápolyból, a magyar dunai hajóhad ügyeire már csak kevés befolyást gyakorolhat. Mivel azonban a török békében nem lehetett bízni, Ferdinand lázas tevékenységet fejt ki, hogy vízi hadseregét jókarba tegye. A vízi had dolgában azt kívánták a rendek, hogy a hajóhad főparancsnoksága a király fiainak egyikére bizassék 171

A török háború 1556-ban június közepén Szigetvár ostromával veszi kezdetét. Ali budai basa nagy készüléttel száll a vár alá s negyven napig ostromolja azt. A vár védelmére még a tájéer földről is hoznak sajkákat. Horvát-Stáncsics, Nádasdy Tamás és Zrínyi Miklós megmentik Szigetet és amaz országrészt. 1566-ban újra kitör a török háború; a hetven éves Szulejmán ekkor indult el hatodik magyarországi hadjáratára. A német birodalom s Magyarország roppant hadsereget küldenek ellene vízen és szárazon. A dunai haderő élére Reichenbach Fülöp állítatik, a magyar naszádosokat Pethő János és Zárai Pál vezeti. Szulejmán aug. 5-dikén Szigetvár alá érkezik és körülzárolja a várat. Az alatt Győrnél tábori tanácskozmány tartatik, melyben batározatba megy, hogy a király s serege Győrnél maradjon. Zrínyi tehát segély nélkül hagyatik Szigeten, s szept. 8-án hősi önfeláldozásával feladja Szigetet. Miksa hadi készülleteinek s a dunai flotta fölszerelésének csak az volt czélja, hogy Bécs- és Ausztria veszélyeztetését meggátolja. Szigetnél Szulejmán is meghal. Utódával Szelimmal fegyverszünetet tart fen Miksa. De a békét mind a határszéli basák, mind az idegen katonaság, mind a naszádosok prédáló kalandokra, erószakoskodásokra és zsákmányszedésre használják; a törökök pedig ismételve betörnek az időközben trónra lépett Rudolf király területére. Az ekkori magyar vezérek közül különösen Pálffy Miklós, komáromi parancsnok, tünteti ki magát számos apróbb dunai viadalban. Az eredmények, melyeket a magyar sereg ezen apróbb csatározásokban kivív, növelik a nemzet önbizalmát s a magyar hadügy igazgatásába lépett Mátyás főherceget 1594-ben a tizenötévi nagy török háború megnyitására sarkalják. A vízi haderő sikertelenül harczol a törökök ellen Párkánynál, Esztergomnál s Győrnél. Komáromot azonban nem képes a török bevenni. A vár megmentése Stárcsics várparancsnoknak, de főleg Contrarius Márton és Zapata Ferenc komáromi magyar naszádkapitányoknak köszönhető. A komáromi naszádosok e jeles fegyverténye bezárja a Dunán az 1594. évi hadviselést, mely alatt a horvát végeken is szerenésével folyt a harcz a hitetlenek ellen. 187

Az 1595. évi hadviselés június közepén veszi kezdetét a Dunán. A hadjárat főczélja Esztergom és Visegrád bevétele, azaz a Duna által képezett hadútnak felszabadítása. Egyidejűleg az Esztergom áttellenében épült Párkány is ostromoltatik. A sok áldozat vérben és pénzben egyik hadakozó félnek sem juttat jelentősebb eredményeket. Szept. 2-dikán végre megadja magát Esztergom, röviddel utóbb Visegrád is. 1596-ban Pálffy Miklós hajdúí és a komáromi naszádosok oltalmazzák az esztergomi Duna-részt s beveszik Vácot is. Vác után szept. 3-dikán Hatvan szabadúl fel. Ennek kiostromlásánál is közreműködnek hadi hajók. Buda megostrom-

lása ezúttal is abban marad. A következő 1597. évi táborozás czélja Győr visszavétele, azonban eredmény nélkül. Győr kiostromlása csak 1598-ban hajtathatik végre. Ez évi októberben Buda ostroma is megkíséreltetik a császáriak által, s ez alkalommal nehány vízi csata is esik a mieink győzelmére. A következő tavaszon a naszádosok és a hajdúk Pálffy Miklós vezérlete mellett leszálltak az alsó Dunára, hogy a folyamat megtisztítsák a törököktől s a bácsi bégen boszújokat töltsék. Tolnánál jeles vízi győzelmet vív ki Pálffy a naszádosokkal és hajdúkkal, 1599. évi jún. 21-én. Augusztus elején Buda felé is intéz Pálffy egy naszádos kirándulást s elfogja Szulejmán budai basát. Annál szerencsétlenebb a naszádosokra nézve az 1600-ik esztendő. Pálffy meghal s e lángeszű hadvezér hiánya nagy kárukra van mind a naszádosoknak, mind a hajdúságnak. A török bégek észreveszik erőtlenségüket s leverik őket, sőt Nagy-Kanizsát is elfoglalják. E veszteségért a mieink 1601-ben Székesfehérvárral kárpótolják magokat, Rusworm hadvezérlete mellett. De a várat csak rövid ideig tarthatják. Rusworm ekkor Buda ellen tör. A magyar naszádosokat Eörsy Péter, a német dunai hajóhadat Santilier Gilbert vezénylik. Rusworm szétrombolja a törökök dunai hidját s Pest kiostromlására veti magát, elfoglalva a várost és várat. Majd Budát kezdi vinni, igénybe vevén támadásánál Eörsy hajóhadát; de Mátyás főherceg mindezen előnyök daczára megszünteti a vár további ostromlását. Ez alatt Pográny Benedek naszádkapitány az alsó Dunára küldetik, a Duna melletti török kastélyok elvételeire. Nagy martalékot arat, teljesíti feladatát 205

A következő 1603-ik évben ismét abban marad Buda visszavétele. Mindössze is csak Érdnél tűznek össze Rusworm hadnépei a törökökkel, s a Budavára és a Gellért közé elsánczolt Lala Mohameddel hajoskodnak. Geisberg 300 különféle török vízi járóművet süllyeszt el, föléget és elvesz a budai Viziváros alatt. Aztán Hatvant veszik meg a mieink, mire Rusworm elmozdítottatik tábor-nagyi állásától. Utóda, Básta György, 1604. évi szeptemberben, mikor Mohamed szerdár Esztergomot körülzárolta, Párkánynál szállott táborba, de Esztergomot a török járómtól többé már meg nem mentheti. Azon évi októberben hódol meg a félholdnak Visegrád is. Ezután a békeügy tárgyalása következett a hadakozó felek közi. A béke a Zsitva torkolatánál 1606. évi nov. 11-én jött létre. A tárgyalások befejező jelenetei sajkákon játszódnak le . . . 209

IV.

Az elnémetesítésnek, nemzeti visszahatásnak és a sajkások intézményének korszaka.

A naszádosok régi tradíciói eltűnnek II. Mátyás, II. és III. Ferdinánd és I. Lipót uralkodása alatt. A régi formák elnémetesítenek. Magyar vitéz nem neveztetik ki többé naszád-kapitányt. A naszád-kapitányok helyébe sajkás fővajdák lépnek a kónáromi szerb nemesség táborából, kik alá vannak rendelve a bécsi flotta-parancsnokoknak. A hajóhad elnémetesedésére elegendő időt nyujtanak a portával meg-megújított békekötések. A török hadjárat csak 1663-ban veszi ismét kezdetét. A törökök Béceset ostromolják, de Szobieszky s a szövetséges hadak felszabadítják a fővárost. A dunai erősségek, majd Buda is, egyik a másik után, visszakerülnek a keresztények hatalmába. A dunai hajóhad e harezokban miu-

denütt jó hasznára van az ostromló seregnek. A Duna és Tisza mindkét partja egész Péterváradig és Szegedig I. Lipót birodalmához jut vissza, s a törökök hatalmi állása csak a temesvári pasalikra és az Al-Duna vidékére szorítkozik. Savoyai Jenő innen is kiszorítja a törököket. Az al-dunai harcokban Tökély Imre hajóhada a törököket segíezi. A bécsi hadigazgatás harcokképes állapotba teszi a mi dunai flottillánkat is, mely Nándorfehérvár és Pétervárad kiostromlásánál van leginkább elfoglalva 237

Jenő herceg hajóhada a zentai diadalnál. Lipót császár nem lévén megelégedve a dunai flottillának működésével, a hadi hajók reformjáról gondoskodik. Az 1698-diki nándorfehérvári hadjáratához szaporán épített a Dillher-féle hadi hajókat; de a karlóczai békét követő években a dunai hadi hajók állománya ismét elhanyagoltatik. A Rákóczi forradalom vízi hadműveletei a Tiszán és a Dunán. A szatmári béke után öt esztendeig a vízi hadászatban is nyugalom áll be. A dunai hajóhaddal újból csak 1716-ban találkozunk Nándorfehérvárnál és az al-dunai harcok alkalmával. A III. Károly által kiállított dunai flottilla vízi orjárai, melyeknél a Duna nagyobbakat még nem látott, főrészesei a félhold teljes megaláztatásának. Belgrád bevétele után az összes királyi hajóhad befogadására tágas kikötőt épít Jenő herceg, a nándorfehérvári Vízivárosban. Az 1736-diki török háborúban ismét igénybe vétetik a dunai hajóhad. Új gályák s különböző hadi járművek építtetnek a bécsi hadi tanács által. Pallavicini emlékirata a hadi tanácshoz, a hajó-escadrenak harcokképes állapotba helyezéséről. A dunai hajóarmádiának az 1738. évi hadjárat alkalmával nem volt kielégítő sikere. A következő évi szerencsésebb hadjárat folytatását váratlanul megakasztja a belgrádi béke. A császári hajóhad Péterváradra parancsoltatott vissza. Ezentúl félszázadig mi sem adta elő magát folyami haderőnk történetében 264

Annál nevezetesebb az utolsó epochális változás, mely a magyarországi vízi haderőt új alapszervezettel látja el. Engelshofen Ferencz báró tanácsa következtében Mária Terézia letelepíti Komárom, Esztergom és Győr vidékéről a sajkásokat Bács-Bodrog megyébe és külön sajkás kerületet állít fel 1751-ben. A sajkás kerület szervezését regnicolaris bizottság eszközli. A sajkás kerületbe Bartenstein miniszter kizárólag szerb népet fogad be, a királynő pedig földbirtokkal ruházza fel a sajkásokat. Az új sajkáskar katonai szervezését hadbiztosok végzik. 1764-ben hadi regulamentumot ad ki Mária Terézia, mely a sajkások szolgálatát s katonai mihez tartását szabályozza 271

A sajkások részvéte a bajor örökösödési s az 1788—1790. évi török háborúban. Orosz hajóhadak a Duna torkolatában 1790—1791-ben. A sajkások részvéte az olasz és francia, a német-, cseh- és lengyelországi hadjáratokban 1792-től 1798-ig, és a francia háborúban 1792—1801-ig. Mikor a hadi tanács 1797-ben a sajkások kerületét egy ötödik sajkás század felállításával kiegészíti, végkép eltűnnek folyamainkról a természetes hadi gályák. A sajkások szolgálatokat teljesítenek az 1805—1809. évi francia háborúban is. 1806-ban pedig, midőn a porta megizeni Oroszországnak a háborút, a Duna torkolatában Ismail, Galatz, Szilisztria, Rustschuk és Gyurgyevo erősített helyeknél újból megjelennek az orosz és török dunai hadi flottillák s kemény harcokat vívnak az erődített pontok körül. Míg ezek az al-dunai tartományokban a külhatalmak részéről történnek, addig az osztrák folyami hajó-

- had semmi háborús actióban sem vesz részt; csak a déli határok hadászati pontjainak és a vízi közlekedésnek biztosságát őrzi s a csempészet ellen működik 293
- A békés viszonyt a sajkás nép és a polgári elem közt megzavarják 1848-ban a beállott sajnós események, melyeket lelketlen igazgatók és chauvinista népámítók idéznek elő a déli szlavtság egyesülési eszméinek hangoztatásával. A titeli sajkás garnisonban veszélyes reactionárius szellem és fegyelmetlenség kap lábra. Jellasics és a karlóczai odbor emberei, nevezetesen Csicsa Joannovics, fellátják a sajkásokat a magyar kormány, Magyarország és a magyar nép ellen. Csicsa bevonul Titelbe, átveszi a sajkás kerület fölötti commandót, feltöri a császári arsenált és 110 ágyúval a római sánczoknál táborba száll. A sajkásoknak Zimonyban állomásozó része csütön felmondja tisztjeinek az engedelmességet, és Karlóczára evedzve, az odbor parancsai alá áll. A szabadságharc egész időtartama alatt egyetlen kinagasló hadi ténny sem képes felmutatni a haza iránti kötelességéről csúfosan megfélekedezett sajkás nép. Csak rablásokban, pusztításokban és vérengzésekben tünteti ki magát. Valahányszor a magyar hadsereggel mérkőznie kell, mindig kudarczot és szégyent arat. Isten büntető igazsága, hogy éppen serb vérből eredt magyar vezérek mérk rájuk a legérezkenyebb csapásokat, míg Guyon az egész sajkás kerületet elfoglalja s fölégeti. A pacificatio után még csak 1872-ig maradtak meg a sajkások. Kerületök Magyarországhoz kapcsolattott. 297
- Hadi gőzös-flottilla a Garda-tón 1849-ben. A gőzhajóknak hadi célokra felhasználása fölöslegessé teszi a folyami sajkás hadat. 1854-ben a Dunán is reorganisáltatik a hadi flottilla. A sajkák kiemeltetnek a vízből s leszereltetnek. Helyökbe moniteurök lépnek, melyeket matrözök szolgáltnak. Ezzel végkép letűnik a dunai hajóhadak régi formája a történelmi láthatárról. A Lago-Maggiore-n, a Pón és a velencei Lagunákban szintén császári hadi gőzflottillák lépnek életbe s maradnak 1861-ig, az olasz tartományok elvesztéseig 298

V.

Folyami hajóhadunk szervezete, katonai és társadalmi viszonyai.

- Mik voltak a dunai hajóhadak, miből tartattak fen, mi indokolja létjogukat, s mely nemzetiség szolgáltatta folyami hajóhadunkhoz a fegyveres népet? Szövetségeseiket s idegen harczosokat is szívesen láttak segítség gyanánt a magyarok. Mindazonáltal nagy különbség volt a benszülött hajóhad és az idegen zsoldos nép közt. Miért nyújtottak királyaink a hajóhadnak privilegialis kedvezményeket, s mi képezte a hajóhad alapszervezetét? 303
- A hajóhad vezéreiről s kapitányairól. A kapitány elnevezés honnan ered? Kiket neveztek ki királyaink a folyami hajóhad vezéreivé? Egyes hatalmasabb oligarcháknak tulajdon hajóhaduk van a Dunán. A különböző folyamokon külön-külön hajórajok őrzik az országot. A német dunai hajóhad parancsnokai 307
- A vajdákrol. Azok választása s kinevezése. A vajdák létszáma, szolgálati állomásuk, áthelyezhetőségök egyik állomásraól a másikra. Szolgálati idejük. Száraz vajdák. A vajdák intézményének megszűnte 309
- A tizedesekrol s köznaszádosokrol 310

Fegyvernemre a naszádosok a gyalogsághoz számítottak. Történeti forrásaink hézagosan ismertetik a magyar haderő fegyvernemét	310
A folyami magyar hajóhad állomáshelyei a Dunán, Tiszán, Maroson, Rábán, Vágon, Száván, Dráván, Balatonon. A hajóhad állomáshelyei felvirágoztatják folyami városainkat. A jólét azonban sok proletárt is nevel a hajós nép közt	313
A naszádosok anyagi helyzete, fizetésök, élelmezésök, borraivalók, ostrompénz. A salarium változandósága	315
A naszádosok ruházata, az ahhoz használt kelme, az öltözet szabása. A hajókapitányok és parancsnokok díszjelmeze. A katonai egyenruha életbeléptetése.	318
A dunai hajóhad fegyverzete. A görögtűz. Praefectus armamentarii vagy naucerus	320
A folyami hadi hajó. Primitív hadi járóművek a pogány magyaroknál. Evezős és vitorlás hajók. Folyami hadi hajóink alakja s elnevezése. A naszád, sajka és gálya. Német nevezetek a dunai hajókon. A latin források nevezetei. Folyami hadi hajóink nagysága s alkata. Királyi mulató és díszhajó. A dunai gálya, naszádok és sajkák nagysága s fegyveres felszerelése. Az egész-, fél- és negyedsajkák. Csekererek, furkáták, oraniczák, gemiák, tombászok, vértés hajók. Az evező és vitorla. A hadi hajók vontatása. Hajóvontató társulatok, hajóvontató kompániák, hajósok czéhei s azok mesterei. A hajósok iparüzlete. Camera navalis. Praefectura navalis. A hajóvontatás kényszere, vagyis a császár míve. Az árboecz és árboeczosár. A hajókém	331
A hadi hajók zászlai. A rómaiak hajózászlai. A hadi hajók zászlainak színe és anyaga. Az egyesített komáromi, esztergomi, győri és pozsonyi szerb sajkások ezred-zászlaja 1634-ből. A közsajkák zászlaja III. Ferdinand korából. Ezek feliratainak s képeinek magyarázata.	333
A hadi hajók építése. Hajóépítő czéhek, super kompániák. Hajóépítő mesterek s azok bére II. Ulászló, II. Lajos és I. Ferdinand korában. Magyar hajóácsok ügyessége. Magyar hajóépítők a bécsi hajógyárban 1540-ben. A hajóépítés Magyarországon már az Árpádok alatt élénken üzött iparág. I. Miksa bécsi hadi hajógyára vagyis a római császári Orsionál. Az iszkába, kátrány és moh felhasználása a hadi hajók gyártásánál a XV. és XVI. században. A komáromi magyar hajógyártás. A titeli sajkások hajóépítése. Császári hadi hajóhivatalok	339
A hajós nép iskolázottsága. Sajkás iskolák. A sajkás iskolák tantárgyai. Vízí hadgyakorlatok. A nagy manőverek Titelben	342
A hajóhad fegyelme s fegyelmi szabályai	343
Folyami hajóhadunk háború idején. A hajóraj lovas kísérete. A hajóraj hadállása. A palánkok és földvárak, megerősített kikötők. Hid és úszó készletek. Kém- és őrzérek, az ellenség csipkedése	348
A vízi csata előtt. A hajós legénység babonás hiedelme. Az astrologia nautica. Az ütközet. A hajóhad taktikája. A corona navalis. A szigetek és folyampartok nyújtotta fedezet. A hajók meglődözése. A kormány és löporraktárról való gondoskodás. A vízbe hullottak mentése. A színlett futás. A gyáva meghátrálás ritkasága a magyar hajóhadnál.	354

A vízi csata után. Éji nyugalom. Virrasztó őrség. A győzelem biztosítása. A vidék fölprédálása. Követségek a fegyverszünet és béke tárgyában a hajóhad igénybevételével. Követkieserélési ünnepélyességek a Dunán	356
A török dunai hajóhad. Mikép tarthatá fen magát a magyar dunai hajóhad annyi századon át a török tengeri hatalommal szemben?	358

VI.

A dunai hajóhadak vezéreinek, kapitányainak, fővajdáinak, parancsnokainak és vajdáinak időrendi lajstroma.

Vezérek, kapitányok, fővajdák és parancsnokok	363
Naszádkapitányi hadsegédek	363
Naszádos vajdák	365
Okleveles tügelék	369—400

Hely-, név- és tárgymutató.

- A**ba Sámuel 35. 36.
Abdi Errahman 330.
Abdurahman 219.
Achmet aga 335.
Achsberg Ernő hajóépítő 337.
Acumincum 15.
Actiumi ütközet 19.
Adflexum 15.
Adherclem 15.
Admures 15.
Adnavalia 18.
Adony 204.
Ádriaitenger 14. 71.
Agrarienses 18.
Ahmed szultán 207.
Alamberg Jakab 173.
Alánok 20.
Albánia 55. 67.
Albert fejedelem 51. 74. 198.
Albert püspök 66.
Albert hajócézímester 329.
Albert kamara praefectus 334.
Alexius Contostephanos 39.
Algau 336. 337.
Ali basa 168. 209. 225. 226. 232.
233. 234.
Ali bég 66. 68. 69. 203.
Alisca 15.
Alisebe bég 355.
Almás 140. 146. 157.
Amhád 168. 172.
Almona 27.
Ampasa 138.
Alpok 26.
Alsó-Moesia 17. 25.
Alsó-moesiai hajóhad 17.
Altaripa 15.
Althani tábornok 202. 204. 240.
325.
Altinum 15.
Aluta folyó 42. 43.
Alvinczy tábornok 275. 276.
- Andersen Péter 252. 254. 255.
András (II.) király 35.
Andrics Péter 87.
Andronicus 39. 40.
Andorko Ferenc 87.
Angelina 64.
Angelina özvegy 100.
Anjouk 61.
Anna királyné 114. 147. 334.
Annamatia 15.
Anniván basa 182.
Antal vajda 74.
Appel József 294.
Apulum 18.
Aquila 22.
Aquineum 15.
Aradmegye 266.
Aranya 78.
Arányi Révay László 78.
Argo 14.
Argonauták 14.
Arnulf bajor herceg 31.
Arrabona 15.
Arszlán basa 173.
Aspremont tábornok 278.
Assemann 229. 256. 257.
Assembourg 325.
Aszambég 73.
Athenae 14.
Attila 11. 19. 20. 29.
Attila hajógyára 21.
Attya 104.
Augustus császár 19.
Aureai Ugolino 49.
Ausztria 38. 69. 73. 78. 176. 185.
193. 255. 298.
Ausztriai hajóraj 52.
Avarok 26.
Axiopolis 15.
Azaum 15.
Azuresics ezredes 264.
Állomáshelye a hadi hajóknak 17.

Árboecz 326. 330.

Árboeczkosár 331.

Árpád 29. 30. 31. 32. 33.

Ázsia 14. 19. 76.

Babató 168.

Babocsa 181.

Bács 97. 104. 119. 196.

Bács-Földvár 296.

Bácsmegeye 39. 61. 77. 78. 83. 198.
269. 294. 295. 299. 301.

Bádeni Lajos 211. 225. 233.

Baja 158. 196. 222. 223. 233. 345.

Bajan 24. 29.

Bajazed 70.

Bajorország 38.

Bajor örökösödési háború 272.

Baioth 42.

Bakach 78.

Bakay Miklós vajda 169. 308.

Bakics Mihály 146.

Bakics Pál 83. 99. 100. 103. 106.
107. 113. 114. 117. 119. 121. 129.
130. 133. 134. 136. 138. 140. 144.

Bakics Péter 146.

Bakics testvérek 77.

Balabán 107.

Balamir 19. 20. 28.

Balassa János 157. 174.

Balaton tava 311.

Balázs deák 336.

Bali Oghli Malkovich basa 67.

Balkán 62. 301.

Balogh Miklós 146.

Baltaogli renegát 357.

Bánffy Boldizsár 130. 143.

Bánffy Jakab 104.

Bánffy János 83. 104. 132.

Bánffy Miklós 68.

Bánmonostor 74. 76. 104.

Banovcze 276.

Barabás pap 77.

Baranya 109. 123.

Baranyai Mátyás 140.

Barbysus 25.

Barchalonga 328.

Baricza 104.

Barkalász Mihály 29.

Bartakovics János castellánus 166.

Bartenstein 266. 268.

Bártfa 335.

Basel folyó 46.

Bassianae 15. 17.

Básta György 201. 207. 208.

Bastida 58.

Báthoryak 74.

Báthory András 80. 82. 83. 117.
130. 157. 164.

Báthory János 157.

Báthory István 114. 125. 177.

Báthory Zsigmond 190.

Batthyány Ádám 219.

Batthyány Ferencz 114. 116. 157.

Baumrucker József 298. 299.

Bazilius görög vezér 38.

Beatrix 63. 73.

Bebek 157.

Becse 118. 166. 167. 198. 223. 233.
261. 296. 335.

Becskerek 100. 118. 167. 168. 235.
253.

Bek sziget 258.

Belákovics János 212.

Belgiojoso 208.

Bellegis 265.

Beller György 294.

Bercsényi 242. 244. 246. 248. 249.

Beregszó 76.

Berisló István 99. 100. 116. 119.

Berisló Péter 84.

Bertalan hajóépítő 334.

Bessenyők 28. 37.

Bethlen Gábor 212. 216.

Bery 42.

Bécs 6. 23. 26. 41. 46. 49. 60. 69.
73. 106. 125. 126. 127. 137. 141.
145. 147. 156. 158. 160. 161. 163.
169. 173. 185. 187. 199. 201. 216.
217. 218. 241. 250. 251. 256. 257.
259. 262. 263. 289. 307. 315.

Bécsi gallioták 136.

Bécsi hajógyár 136. 147. 160. 334.
335. 337.

Bécsi prater 257.

Béga 289.

Béla (III.) király 40. 45.

Béla (IV.) király 35. 41. 42. 43. 45.

Biharmegye 208.

Birago Károly 294.

Biremes 323.

Bisztricska 117.

Blachin szerb fejedelem 38.

Bocskay István 208. 209. 212.

Bodenheim 290.

Bodó Gáspár 73.

Bodon vára 47. 66.

Bodrogmegye 77. 91. 266.

Bolgár bánság 47.

Bolgárok 19. 28. 31. 37. 43.

Bolgárország 41. 64. 310.

Borecsi sziget 261. 283.

Borgia Vincenzo pápai kamarás 80.

- Borgia Rodrigo bibornok 80.
 Borics trónkövetelő 38.
 Bornemissza Balázs 146.
 Boros István 86. 306.
 Borysthenes 20.
 Bosnyákok 34.
 Bosnyákország 46. 64. 66. 70. 224.
 239. 250.
 Bosphorus 14. 133.
 Bosut 241.
 Botha Márton 146.
 Bottyán-hidja 245.
 Bottyán-vára 244. 245. 246. 248.
 327.
 Böldi rév 30.
 Bradách 74. 76. 314. 315.
 Brandenburgi Joachim 155. 156.
 157.
 Brandisz Zsigmond 136. 137.
 Branizova 38. 40.
 Brankovics György 53. 55. 64. 74.
 76.
 Brankovics Ilona 77.
 Brankovics István 64. 77.
 Brankovics János 74. 76. 77.
 Brankovics Pál 71. 307.
 Brankovics Vuk Zmáj 64. 66. 68.
 71.
 Braun Erasmus 183. 185.
 Brigetio 15.
 Britannia 19.
 Brljákovics János 212.
 Brodaries István 144.
 Bruck 185.
 Brutus 112.
 Brün 106. 218.
 Buccari 256. 337.
 Bucentaurus díszhajó 323.
 Buchseman 254.
 Buda 11. 42. 52. 56. 60. 65. 73. 76.
 81. 82. 84. 85. 87. 88. 89. 98. 99.
 104. 108. 109. 110. 112. 113. 114.
 115. 116. 118. 119. 120. 121. 123.
 124. 125. 126. 129. 130. 131. 132.
 137. 138. 147. 148. 149. 150. 152.
 154. 156. 157. 160. 163. 164. 182.
 183. 188. 190. 192. 193. 194. 195.
 196. 199. 200. 201. 203. 204. 205.
 206. 207. 208. 209. 230. 234. 235.
 245. 248. 249. 292. 298. 299. 310.
 334. 335. 346. 356.
 Budai hajósok 45.
 Budai Imre hajókapitány 47.
 Budveisz 315.
 Buják 181.
 Burgund 53. 54.
 Byzancz 19. 29. 38. 55.
Caecilius Faustinus 17.
 Caesar 18.
 Camera navalis 330.
 Campeggio bibornok 88. 90.
 Campitelli 256. 263.
 Campo-Formo 291.
 Candia Miklós hajókamarai igaz-
 gató 330.
 Canali 256. 263.
 Capitolium 303.
 Caprara 233. 235. 250.
 Carnuntum 15.
 Carsus 23.
 Cassano 136.
 Casteu Brechin ezred 193.
 Castriona 55.
 Cemandrok 23.
 Centurio 305.
 Chalcondylas 53.
 Chelnyk Ráda 106.
 Cherko Márton 213.
 Cherko Mihály 214.
 Chevalier Leumont 256.
 Chintius hajóépítő 334.
 Ciabrus 16. 17.
 Cirpi 15.
 Clairfait gróf tábornok 285.
 Classis Flavia Pannonica 15.
 Classis Flavia Moesia 16.
 Classis Histrica 17.
 Classis in Moesia inferiore 17.
 Classis praefectus 305.
 Classis Stradensis et Germensis 16.
 17.
 Colalto 325.
 Collegium nautarum 18.
 Collegium utriculariorum 18.
 Comnen János császár 38.
 Conning kapitány 281.
 Constantia III. Béla leánya 41.
 Contrarius Márton 186.
 Contreres Alfons 162. 169. 341.
 Corboviai grófság 62.
 Cornelius praefectus 15.
 Corona navalis 351.
 Corporanus kapitány 136. 137.
 Corvin János 73. 74. 75.
 Courtos tábornok 290.
 Croy Eugen herceg 229. 230. 231.
 Crumerum 15. 16.
 Cuccium 15.
 Custos-árok 234.
 Cusum 15.

Cyriacus pápa és a tizenegyezer
szűz 22.

Csallóköz 140. 186. 242. 243. 247.
Csanád 107. 118. 164. 165. 166. 167.
Csardaklia János 275.
Csáki László 104.
Csák Máté 44.
Császár míve 330.
Csehország 62. 67. 101. 115. 185. 290.
Csekterek 234. 323.
Cselédes hajók 325.
Csenge 42.
Csenke vára 247.
Csepel sziget 152. 183. 201. 219. 335.
Cserépvár 74.
Cserethes 76. 78.
Csernecz 278.
Csernoevics Iván, a fekete ember,
100. 101. 102. 103. 104. 105. 107.
111.
Csernovics Arzén 211. *
Csernovics Péter 295.
Csetnikovics (Chyvitkovics) 87.
Csicsa Joannovics 295.
Csomoglya 78.
Csongrád megye 91. 266.
Csörsz 29.
Csuha ezredes 296.
Csukár hegy 279.
Csurgó 181.
Csúrogy 166. 272. 291. 296. 297.

Czibak Imre 104. 107.
Czigán-sziget 57. 283. 345.
Czilley Ulrik 60.
Czobor Imre 179.
Czobor Mihály 290.
Czywithko hajóépítő 334.

Dalmaták 61.
Dalmácia 23. 25. 40.
Dalmáciai tengerpart 49.
Damjanich tábornok 296. 297.
Dampierre 208. 215.
Danhausen György 172.
Daničič patricius 261.
Dardaniaiak 11.
Daróczy 232.
Darvasi Vajda György 146.
Davidovacz kapitány 297.
Davids Dániel 250. 337.
Dák birodalom 11. 18.
Dán vajda 49. 55.
Deák Ferencz kurucz ezredes 241.
Deák Simon 117.

De Ligne altábornagy 284.
Demelich Szabbas főhadnagy 278.
Demeter hadnagy 74.
Demeter mester 329.
Denepér 28.
Dereglyék 23.
Derzsinczi uradalom 78.
Dentice Jeromos 203.
Desházy István 83.
Desházy Lőrincz 83.
Délmagyarország 273.
Déli végházak 71. 75.
Dénes nádor 40.
Dévény 108. 110. 127. 181.
Diesbach 252.
Dillher Ferencz 236. 240. 325.
Diognetus 22.
Dniester 11.
Dobozi Gergely 192.
Dobzse László 74.
Dóczy Péter 65. 68.
Dóczy Imre 68.
Dóczy István 355.
Dóczy László 68.
Doge hajóhada 30.
Dombovár 74.
Dominik hajós czéh-mester 329.
Domitianus 16.
Don 19. 28.
Dorostorum 15. 17. 23.
Dózsa György 77. 100.
Drakul vajda 54. 55.
Draskovics János 214.
Draskovics Lipót gróf 266.
Draskovics nádor 338.
Drágfi Bertót 68.
Dráva 17. 18. 26. 28. 35. 37. 62.
69. 97. 115. 118. 124. 143. 144.
171. 179. 181. 222.
Drenkova 276.
Drégely 181.
Drinápoly 230.
Druzsina 62.
Dschaafer basa 232. 233.
Dubicza 289.
Dubova 279.
Dukasz Mihály 37.
Duna (a mű minden lapján).
Dunai bolgárpart 54.
Duna forrásai 21.
Duna-Földvár 243. 245.
Dunai gőzhajó 247. 248. 296.
Duna-csatorna 27.
Dunai hajóhad (a mű minden lap-
ján).
Dunai határőrvidék 266.

Dunai hajóhadhi hűbérrendszer 358.
 Dunai hunbirodalom 20.
 Dunai classicusok 303.
 Dunai moniteurók 299.
 Dunai szlávság 64.
 Duna-Tisza-köze 30.
 Dunavicza 56. 252. 253. 262. 280.
 283. 345.
 Dusán István szerb császár 44.
 Dzszen 70.

Ecsedi láp 30.

Eger 175. 193. 243. 244.
 Eggenberg 181.
 Elba 272.
 Elmas Mohamed 237.
 Ellenség csipkedése 348.
 Emánuel Miksa 224.
 Endre (I.) király 36.
 Endre (II.) király 41.
 Endre (III.) király 44.
 Endre esztergomi prépost 104.
 Engelshofen tábornagy 266.
 267.
 Ensburg 31.
 Eörsy Péter 201. 202. 204. 210.
 Eperjes 338.
 Epibatae 310.
 Ercsi 219.
 Erdély 52. 55. 100. 124. 147. 164.
 166. 201. 208. 235. 248. 280.
 Erdélyi 273.
 Erdélyi római hajóhad 18.
 Erdőd 83. 97. 123.
 Erdődy György alnádor 268.
 Erdődy Péter 186.
 Erdőhegyi Benedek 135. 141. 146.
 147. 149. 306.
 Ernest főherczeg 173. 179.
 Ernst János pécsi püspök 76. 314.
 Erős Péter 87.
 Erzsébet királyné 52.
 Eszék 144. 176. 181. 199. 218. 223.
 237. 250. 292. 339.
 Eszteleky Anna 78.
 Esztergom 40. 42. 52. 112. 113.
 126. 128. 131. 136. 137. 138. 141.
 149. 151. 156. 157. 160. 161. 175.
 176. 181. 182. 183. 187. 188. 190.
 191. 192. 193. 198. 199. 205. 207.
 208. 218. 223. 243. 247. 249. 266.
 310. 322. 325. 330. 335.
 Esztergomi János 212. 251. 255.
 Eszterházy Dávid 245. 246.
 Éte 15.
 Etelköz 29.

Étil 28.
 Égi jelek 349. 350.
 Éli Achmet 276.
 Érd 20.
 Érsek-Ujvár 198. 199. 218. 248. 311.
 338.
 Északitenger 14.
 Eugen-sánczok 283.
 Eusztathiosz hajóvezér 29.
 Evező 327. 328.
 Eyczing Erasmus 154.

Fack ezredes 296.

Falkenhain 224.
 Faltörőgép 46.
 Fegyverszünet- s béketárgyalások
 356.
 Fehérmegye 245.
 Fehértemplom 278.
 Fehértó 289.
 Fehérvár 84.
 Fehérvár Balázs 88.
 Fehérvár Éva 269.
 Fehérvár György 212. 255.
 Fehérvár Julianna 269.
 Fehérvár László arcképe 316.
 317.
 Fehérvár László fővajda 8. 212.
 269.
 Fehérvár László ifj. 269. 316. 317.
 Fehérvár Mária 269.
 Fehérvár Péter 269.
 Fehérvár Róza 269.
 Fejedelmi diszhajó 324.
 Fejérvölgy István 179.
 Fekete tenger 65.
 Fekete sereg 65. 286.
 Feledy Lestár 158.
 Felhővíz 199.
 Felhővízi vérfürdő 132.
 Felső-Pannónia 24.
 Fels Lénárd 149. 150.
 Ferabosti Péter 123.
 Ferdinánd (I.) király 64. 103. 105.
 108. 109. 110. 111. 112. 114. 117.
 119. 125. 126. 127. 129. 132. 133.
 134. 135. 137. 138. 140. 141. 142.
 143. 144. 149. 151. 154. 158. 160.
 161. 162. 163. 165. 167. 168. 170.
 173. 181. 306. 308. 323. 334. 335.
 Ferdinánd (II.) király 210. 216.
 Ferdinánd (III.) király 332. 335.
 Ferdinánd főherczeg 172.
 Ferenc József (I.) király 210. 217.
 298. 299.
 Ferge Bálint 110. 111.

- Ferhád basa 173.
 Félegyháza 119.
 Filippopolis 30.
 Filléresi János 74. 87. 111. 114.
     130. 131. 305. 306.
 Fiume 256. 337.
 Flach Fülöp 175.
 Flavius Trierarcha 16.
 Fleury 229. 235. 236. 325.
 Flokhe Gerson 250.
 Florenczi bibornok tengernagy 54.
 Florentia 16.
 Florentiai hajóhad 17.
 Fogas Ambrus 74. 85. 111. 114.
     146. 305. 306.
 Fogliéta 256. 263.
 Foktő 196.
 Folyami hadi hajók 320.
 Folyami hadi hajók nevezete 321.
 Forgách Simon 174.
 Forgách nádor 216.
 Földvár 204.
 Földvárak 345.
 Földváry Ádám 211.
 Földváry Sándor 296.
 Fővajdák 309.
 Francia kormány 26.
 Franciaország 260. 292.
 Francia udvar 259.
 Francesco Alberti 54.
 Frangepán Ferdinánd gróf 77.
 Frangepán Ferencz érsek 144.
 Frank föld 31.
 Frankfurt 173. 324.
 Frankok hajóhada 26.
 Freius 19.
 Frits Ignác kapitány 299.
 Fridighern 20.
 Fridrik (I.) császár 40. 55. 67. 68.
     70. 71. 73.
 Fridrik sváb herceg 41.
 Frigyes (osztrák) 41. 44.
 Frigyes Ágost 234.
 Frigyes fővezér 136.
 Frigyes tartományi gróf 127.
 Fruska-Góra 250.
 Fugger 85.
 Farkáta 234.
 Futak 60. 66. 233. 250. 311. 345.
 Futaki országgyűlés 60.
 Fülel 181.
 Füzető 140. 146.
- G**abras Mihály 39.
 Gabrieli kapitány 276.
 Gaisklopper János 184.
- Galacz 29. 293.
 Galambócz 50. 51. 66. 71. 225. 226.
     227. 230. 231. 310.
 Gallia 19. 21.
 Gallo-frankok 19.
 Gandinis János kereskedő 142.
 Garam 36. 37. 113. 173. 217. 244.
 Garay László 52.
 Garay Miklós 49.
 Gardató 299.
 Gardatavi flottilla 297.
 Gardinovác 267. 291.
 Garzuli hadbiztos 269.
 Gácsország 291.
 Gálya 323.
 Gálya-admirálok 307.
 Gáspár hajóépítő 334.
 Gázlók 20. 30.
 Gebhard püspök 36.
 Gemia 327.
 Gemmingen tábornok 275.
 Geisberg 207.
 Gelley Sebestyén 85. 86. 306.
 Gellérthegy 103. 116. 129. 152.
     153. 201. 202. 203. 206. 220. 248.
 Genemaráthy 42
 Genua 256. 260. 262.
 Genuai köztársaság 260.
 Genuai tengerpart 259.
 Gepidák 23.
 Gerendi kamaratanácsos 145.
 Gergely (VIII.) pápa 40.
 Germán nemzetek 23.
 Germánus 23. 24.
 Gerson Frigyes hajóépítő 337.
 Gerulata 15.
 Géczy Gábor 346.
 Géza vezér 33. 38.
 Giletty Miklós 87.
 Ginsheim 290.
 Girai khán 230.
 Gollas Károly 299.
 Golowatoy ezredes 286.
 Gora 186.
 Goró 260.
 Goszpoince 272. 291. 296.
 Góth nemzetek 11.
 Görögök 13. 31. 37.
 Görög hajócsapat 29.
 Görögország 14. 39. 325.
 Görög-római birodalom 29.
 Görögtűz 352.
 Gössinger Lajos 330.
 Grabovi Zavissa Niger 50.
 Gradiska 105. 289. 311.
 Gradistye 276.

Grassalkovics Antal gróf 266.
Greifenstein 69.
Grekus (Gregus) Bertalan 330.
Gritti 133. 136. 137.
Grocza 261. 263.
Groth Jakabfi Szilárd 20.
Gubecz Máté 173.
Gumpendorf 73.
Gusztáv Vása 101.
Guyon tábornok 296.
Gvozdánovics tábornok 311.

Gyöngyös 243.

Győr 34. 36. 41. 42. 65. 68. 70. 103.
112. 118. 128. 129. 134. 138. 140.
170. 173. 176. 181. 183. 185. 193.
194. 198. 207. 212. 216. 217. 218.
223. 243. 246. 247. 249. 266. 311.
335.

Győri Mihály vajda 308.
Győri székesegyház 129.
Győzelem biztosítása 354.
Gyula puszta 78.
Gyula vára 174.
Gyurgyevo 291. 293.
Gyűrő Péter 87.

Habil török bíró 203. 209.
Habsburg-ház 105. 149.
Hackenheim 290.
Hadi costumeképek 316.
Hadi hajók hátrálása 353.
Hadi hajók lövése 353.
Hadi zsoldrendszer 301.
Hadrián 18.
Hadsziget 281. 345.
Haemus 11.
Haimburg 36. 69. 73.
Hajtógépek 26.
Hajnácskő 181.
Hajóhadak családjegysége 304.
Hajóhadak vitézsége 354.
Hajóhadak kapitányai 304. 305.
Hajóhadak babonái 348. 349. 350.
Hajóhadak fegyelme 342. 343.
Hajóhadak fegyverzete 318. 319.
320.
Hajóhad-tulajdonosok 307.
Hajóhadai csataképek 352. 353.
Hajóépités 334. 335.
Hajóépitési anyag 336.
Hajóépitő czéhek 334.
Hajóhad iskolázása 339. 340. 341.
Hajóhivatalok 339.
Hajóhad kikötői 346. 347.
Hajóhad lovas kísérete 344.

Hajóhad táborozása 348.
Hajóhad ütközete 350. 351.
Hajóraj 36. 37. 49. 344.
Hajóraj felállása 344. 345.
Hajós népek 35.
Hajósok czéhe 329.
Hajósok privilégiuma 303.
Hajós proletárok 313.
Hajós testületek 45.
Hajóváltás 330.
Hajóvontatás 329.
Hajóvontatók 183.
Hajóvontató társulatok 329.
Halas 330.
Hamburg 241. 256. 261.
Hannibal 21.
Hardeck Ferdinánd 185.
Hardeck János 126.
Harstall Menyhért 127.
Harting tábornok 293.
Hasszain 226.
Hasszán basa 173. 181. 190. 200.
203. 204. 205. 206.
Hasszlingen 234. 239.
Határőrvidék 299.
Határőrvidéki horvátok 261.
Hatvan 192. 193. 207.
Havaselföld 224. 230.
Háromszék 43.
Heister 243. 247. 248.
Helber 335.
Helbrich Jakab hajókamarai igaz-
gató 330.
Hellepront 327.
Hellespontus 24. 53. 70.
Henrik császár 36.
Herberstein 243.
Herbert nagykövet 273.
Herbeville 225.
Heraclius 25.
Hercules 11.
Herczegovina 46. 71.
Hercyni őserdők 21.
Hermanrikh 20.
Hevessi István 85. 86.
Heves vármegye 242. 243.
Hayn hajós villicus 329.
Héderváry Ferencz 79. 80.
Hid- és úszókészletek 347.
Hidosztály 347.
Hissardzsk 237.
Hoberdanacz János 106. 124.
Hoffmann György 209.
Hohenhausen alezredez 272.
Hohenau 60.
Hollóköz 181.

- Homonnai Bálint 208.
 Horomvár 38. 39. 66. 71. 72. 75.
   105.
 Horvátok 61.
 Horvátország 31. 142. 172. 179.
   273. 289.
 Horváth Bertalan 136.
 Horváth Lőrincz 146.
 Horváth Mihály 154.
 Horváth Pál 85. 87.
 Horváth-Stáncsics Márton 172.
 Horvatinovics Bertalan 167. 168.
 Hrabovszki 296.
 Hrasztovicza 186.
 Huba 30.
 Hun-avar hajóhad 25.
 Hunnia 26.
 Hunok 23.
 Hunok hadi hajói 24.
 Huno-vendo-bolgárok 23.
 Hunyadiak kora 301.
 Hunyadi János 51. 52. 53. 54. 55.
   59. 60. 310. 345.
 Hunyadi László 60.
 Hussita háború 62. 310.
- I**brahim nagyvezir 90. 92.
 Ibrahim szegedi kormányzó 330.
 Ibraim basa 187.
 Illésházy István 202. 205. 209.
 Imre király 41.
 Intercisa 15.
 Ipek 237.
 Isacus Angelus császár 40.
 Isakcsa 237. 287. 293.
 Ismail 237. 286. 287. 288. 289. 293.
 Istenatta Balázs 146.
 Ister 11.
 István bán 44.
 István herceg 38.
 István (I.) király 33. 34. 35.
 István (II.) király 38.
 István (III.) király 39. 40.
 István (IV.) király 39.
 István (V.) király 44.
 Iszkába 336.
 Iszkender basa 71.
 Itália 14. 23.
 Itáliai hajók 18.
 Izabella királyné 149. 151. 154.
   172.
 Izabella hajóhada 150.
 Izdenczy András 356.
 Izlas 284.
 Izsák bég 52.
- J**abuka 263. 264.
 Jahodnik 117.
 Jajeza 74. 75. 308.
 Jakobsberger-Au 290.
 Jaksich Demeter 65.
 Jaksich István 77.
 Jaksich Márk 77. 100.
 Jankovics Ferencz 294.
 Jankovics György 243.
 Jantra 358.
 János György vajda 195.
 János Zsigmond 149. 150. 172. 173.
   177.
 Jánosrendiek gályái 49.
 Jánosrendi vitézek 42. 43.
 Jázon 14.
 Jellasics József 295.
 Jeni-Palánka 230. 232.
 Jenő (IV.) pápa 54.
 Jenői hajósok 45.
 John ezredes 272.
 József (I.) király 337.
 József (II.) császár 272. 273. 276.
   280. 282. 289. 291. 337.
 József-huszárok 296.
 Juliáni kikötő 64.
 Juliusok nemzetsége 303.
 Jungher Péter gyáros 315.
 Jurisich Alajos 330.
 Jurisich Miklós bán 116.
 Jusztnián császár 23.
- K**adocsa 30.
 Kaiser-Ebersdorf 149.
 Kalafat 285. 294.
 Kalafáti Duna-sziget 285.
 Kalendar bég 197.
 Kallipolis 357.
 Kalocsa 151. 158. 196. 205.
 Kapitány elnevezés 305.
 Kapitányi hadsegéd 85.
 Kapisztrán János 51. 57. 58. 60.
   327.
 Kara Musztafa 218.
 Karakas Mehmed basa 355.
 Karacsi György 74. 329.
 Karácsonyi György 173.
 Karánsebes 280.
 Karántország 221.
 Karas folyó 239.
 Karasia posztó 316.
 Karlócza 233. 238. 241. 295. 296.
   297. 311. 345.
 Karva 247. 346.
 Kassa 117. 174. 175. 208. 249.
 Katalin (II.) 273.

- Katonai egyenruha 317.
 Katva 244.
 Katzianer 119. 137. 144.
 Kaunnitz herczeg 273.
 Kazim bég 153. 154. 164.
 Kács 272. 291.
 Káposztásmegyer 131.
 Kárlí Jakab 170.
 Kárlovicz Kristóf 156. 325.
 Károly (I.) király 44.
 Károly (III.) király 255. 326. 337.
 Károly (V.) császár 101. 105. 135.
 161. 163.
 Károlyi Sándor 242. 243. 249.
 Károlyi Ferencz 267. 268.
 Károlyváros 289.
 Kárpátok 11. 62. 100. 217.
 Kátrány 336.
 Kázán 51. 71. 280. 284.
 Kázim bég 153. 154.
 Kázon vajda 130. 137.
 Kecskemét 61. 203. 242. 247. 330.
 Keglevics Péter 144.
 Kelemen pápa 135.
 Kelheim 321.
 Kereszteshadak 39.
 Keszi 42.
 Keve 49. 55. 66. 72.
 Kevi 65. 109. 110. 111. 132.
 Kékkő 181.
 Kémjártatok 348.
 Khevenhüller tábornagy 259.
 Khosroes 25.
 Khozrev beglerbég 152.
 Kilia 237.
 Kinszky gróf tábornok 276.
 Kinizsi 65. 68. 69. 71. 72. 74. 75. 76.
 Királyi hadak 33. 35.
 Királyi hajósnépek 303.
 Király-naszádósok 303.
 Király-naszádós had 61.
 Kisdy Péter 85. 87.
 Kis-Kamizsa 185. 223. 239.
 Kis-Pipin 26.
 Kis-Oláhország 285.
 Kiss Ernő tábornok 296.
 Kiss Jenő 130.
 Kisutova sziget 278.
 Kladova vár 66. 293.
 Klissa 144. 147.
 Klenak 292. 311.
 Klosterneuburg 73. 299. 337.
 Klosterneuburgi hajógyár 273. 290.
 291.
 Koháry 243.
 Koinik 237.
 Kokon 323.
 Kolitz 105.
 Kollut 222. 239. 241.
 Kolonics Szigfried 199. 202. 204.
 205. 206.
 Kolonne Williams 290.
 Kollonics bibornok 229. 250. 256.
 Komárom 42. 44. 68. 73. 103. 112.
 118. 130. 137. 138. 140. 141. 142.
 146. 151. 155. 156. 157. 159. 160.
 161. 164. 165. 167. 169. 170. 173.
 174. 176. 177. 180. 183. 185. 186.
 187. 191. 199. 207. 208. 209. 212.
 214. 216. 223. 243. 245. 247. 248.
 249. 266. 292. 304. 308. 311. 313.
 330. 335. 336. 339. 341. 346. 356.
 Komáromi hajóépítés 338.
 Komáromi hajógyár 147.
 Komáromi lakosság 312.
 Konrád (II.) 34.
 Konrád (III.) 39.
 Konrád mainezi érsek 40.
 Konstantinápoly 25. 31. 64. 79.
 152. 163. 169. 206. 225. 232. 356.
 357.
 Kormos Bálint 87.
 Kovil 237. 238. 241. 267. 291. 345.
 Kovil (alsó) 272.
 Kovil (felső) 272.
 Kozárok 28.
 Köln 22.
 Kölpén 60. 66. 76.
 Kömlőd 244.
 Königsfeld 254.
 Köprili Ahmed 218.
 Köprili Musztafa 227.
 Körös 30.
 Közép-Európa 19.
 Középtenger 19.
 Köznaszádósok 309. 310.
 Kratky Antal kapitány 299.
 Krems 69. 217.
 Krím 286.
 Krusovác 72.
 Kubin 278. 280. 289.
 Kulcsáry Pál 85. 87.
 Kulics 231.
 Kulis vára 278.
 Kulpa 179. 289.
 Kun Gotthard 102. 117.
 Kunország 42.
 Kunság 245.
 Kupinova 266.
 Kutrigur hunok hajócsatája 23.
 Kyseriew Ferencz 145.

- L**a Borda kapitány 290.
 Lacedemonok 64.
 Ladikok 23.
 Lago-Maggiore 298. 299.
 Lagunák 30.
 Laibach 260.
 Lajos (I.) király 301.
 Lajos (II.) király 10, 78. 79. 80. 81.
 85. 87. 93. 94. 97. 111. 114. 121.
 308. 334. 343.
 Lajos (VII.) francia király 39.
 Lala Mohamed basa 206.
 Lambert Péter 45.
 Lascano Tamás 117. 136.
 Lascy tábornagy 274.
 Lasky Jeromos 115. 135. 144. 145.
 155. 305. 357.
 Laszlovcics Mihály 87.
 Laudon 284. 285.
 Lábatlan 137.
 Lád 114.
 Ládi rév 30.
 László (IV.) 44. 45.
 László (V.) 51. 60.
 László Péter 88.
 Lászlóvár 50.
 Leamont 263. 264. 265.
 Lech folyó 291.
 Legio classica 309.
 Lengyelország 101. 290. 291.
 Leo (X.) pápa 79.
 Leon (IV.) császár 29.
 Leonhard 250.
 Leopold herceg püspök 216.
 Levante 261.
 Libasziget 201.
 Liburniai hajók 19.
 Lichtenstein Fülöp herceg 239.
 Likkai grófság 62.
 Lintz 121. 127.
 Lipót (I.) király 210. 215. 217. 229.
 236. 239. 337.
 Lippa 100. 118. 154. 167. 335.
 Liscano 160.
 Lithvánia 101.
 Litters Lajos gróf 261.
 Littorale 260. 262.
 Liverpool 256.
 Lobkovicz 272.
 Lok 267. 291.
 Loir 22.
 Lom-Palánka 294.
 Losonezi István 168.
 Lotharingia 31.
 Lotharingi Károly 211. 219. 221.
- Ludiciariae 18.
 Lugio 15.
 Lugos 280.
 Lusonium 15.
- M**adárhegy 152.
 Magdeburg tábornok 273. 282.
 Magdiés János 294.
 Magnius Victorinus Trierarcha 16.
 Magyar Balázs 74.
 Magyar hajóhad 32. 36. 37. 38. 49.
 50. 51.
 Magyar nemzetőrök 296.
 Magyar-Óvár 184. 185. 193.
 Magyar-török naszádtelep 130.
 Mahomed (II.) 51.
 Mainz 27. 290.
 Majna 27.
 Makó 118.
 Malta 259.
 Maltai nagymester 260.
 Manlius Felix praefectus 16.
 Mansfeld Károly 173. 187. 188.
 189. 190. 200.
 Martianopolis 15. 17.
 Martianus praefectus 16.
 Marchegg 69.
 Margitsziget 113. 131. 132. 153.
 157. 194. 201. 219.
 Margum és Contra-Margum 15. 17.
 Markhof 290.
 Marmaros 156. 334. 335.
 Maros folyó 67. 90. 91. 107. 164.
 165. 166. 222. 238.
 Marosi hajóhad 166.
 Maros-Temes vidéke 31.
 Marschalk 192.
 Martel Károly 61.
 Martinuzzi 115. 149. 153. 154. 158.
 161. 165. 167.
 Matrícia 15.
 Matthesen András 269. 270.
 Maurikiosz 29.
 Maximilian 74. 76.
 Maximus Trierarcha 16.
 Mazalóczy uradalom 78. 79.
 Mánuel 38. 38. 40.
 Mária, Brankovics Ilona leánya 77.
 Mária királyné 49. 97. 99. 105. 108.
 114.
 Mária Terézia 266. 267. 269. 272.
 311. 317. 341.
 Mátyás (I.) király 61. 62. 63. 64.
 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73.
 74. 76. 78. 100.
 Mátyás (II.) király 210.

- Mátyás főherceg 161. 181. 182.
184. 185. 186. 187. 190. 194. 195.
200. 203. 204. 207. 208.
Mátyás király csúrei 153.
Medicis Hyppolit 136.
Megyer-réve 30.
Mehádia 280.
Mehemed basa 118. 125. 129. 131.
140.
Mehemed bég 158.
Mehmed Memis 279.
Maiendorf tábornok 293.
Malignani (Medicis) Jakab 155.
156. 157.
Memis basa 208.
Mercy Florimund 251. 252.
Merovingek 26.
Merveille 256. 259. 260.
Mesztegnői Szerechen János 114.
Methone 22.
Mezid bég 52.
Mezzomorta 227.
Miháldi végvár 66. 74.
Mihály vajda 83. 199.
Miklós győri püspök 36.
Miklós hajósok bírása 45.
Miksa főherceg 186. 191. 193.
Miksa király 170. 173. 174. 175.
176. 177. 179. 210. 308. 309. 323.
324. 327.
Milano 299.
Mirievo 263.
Misenumi hajóhad 19
Mitrovicz 292.
Mláva folyó 55.
Moesia 14. 17. 20.
Moesiaiak 11. 23.
Moh 336.
Mohamed (I.) 55. 59.
Mohamed (II.) 22. 56. 64. 70.
Mohamed (III.) 191. 193. 207.
Mohamed basa 152. 153. 175. 233.
Mohamed szerdár 207. 208.
Mohács 97. 99. 119. 125. 196. 222.
239.
Mohácsi rév 97.
Moldvai vajda 67.
Moldvaország 49.
Mollinár Antal 298. 299.
Mollinár Károly 294. 295. 296.
Monasterli Péter 77.
Monasterli János 212.
Momin vajda 130. 131. 137.
Mongolok 45.
Monostorszeg 222.
Montecuccoli 173.
Morava 17. 18. 49. 52. 55. 72. 226.
231. 263.
Móre György 74.
Móricz szász herceg 156.
Morva folyó 242. 338.
Morvaország 62. 67. 72. 92. 205.
Mosel folyó 46.
Mosony 184.
Mosorin 267. 291. 296.
Mota Jakab 87.
Motszberger-Au 290.
Mörspereg-zászlóalj 208.
Mura 172. 222.
Murád 50. 52.
Murád basa 205.
Mursa 15. 17. 143.
Musztafa szultán (II.) 234. 237.
Münzer Tamás 100.
Myoparones 323.
Myrza vajda 49.
Nagy Ágoston 83.
Nagy Albert 68.
Nagy Ambrus 68.
Nagy Antal 77.
Nagy Balázs 170.
Nagy Gergely 77.
Nagy János 85. 306.
Nagy-Kanizsa 200.
Nagy-Károly 22. 26. 34.
Nagylak 166. 311.
Nagy Lajos király 46. 47. 49.
Nagy-Maros 356.
Nagy-Morvaország 20.
Nagy-Olaszi 85.
Nagy Péter 85. 86. 146. 166.
Nagy Péter kurucz kapitány 247.
Nagy Sándor tábornok 296.
Nagy Simon 66.
Nagyszombat 110. 140.
Nagyszombati országgyűlés 163.
Nagyvárad 67. 144.
Nagyvárad béke 147.
Naissus 15. 17.
Naquart őrnagy 273.
Nassau 60. 321.
Naszád 321. 326.
Naszádosok anyagi helyzete 314.
315.
Naszádosok borralalója 314.
Naszádosok hadgyakorlata 169.
Naszádos hadsegédek 306.
Naszádos kiváltságok 162.
Naszádosok neve 210.
Naszádosok ruházata 315. 316.
Naszádos vajdák 307. 308.

Naszádzászlók 331. 332. 333.
 Naubatae 310.
 Navarchus 305.
 Nádajj 291.
 Nádasy Ferencz 190. 196. 202.
 203. 204. 206.
 Nádasy Tamás 116. 121. 144. 157.
 172.
 Nádhajók 24.
 Nándorfehérvár 30. 37. 38. 51. 52.
 53. 54. 55. 56. 59. 60. 66. 74. 75.
 76. 77. 78. 79. 80. 81. 84. 89. 90.
 91. 94. 130. 137. 140. 175. 181.
 193. 199. 204. 206. 221. 222. 223.
 224. 225. 226. 230. 231. 232. 234.
 235. 237. 250. 251. 252. 253. 255.
 256. 257. 258. 259. 261. 262. 263.
 264. 275. 276. 277. 280. 281. 283.
 285. 289. 295. 297. 308. 310. 323.
 330. 334. 335. 336.
 Nápoly 261.
 Neboisza torony 346.
 Neczpál 117.
 Nehem 238.
 Neipperg 263. 265.
 Nesthe Lukács 85. 86. 87. 112.
 164. 167. 306.
 Neszmély 140. 146. 157. 247.
 Neuendorf ezredes 284.
 Német Dénes 177.
 Német hajóhad 30. 31. 36. 130. 150.
 Némethy Miklós 128.
 Németország 179. 334.
 Német pontonierek 266.
 Német-Ujhely 73. 78.
 Nicopolis 15. 17. 49. 54. 219. 225.
 230. 237.
 Nikéforosz 31.
 Nikétász 22. 37.
 Nissa 20. 52. 263.
 Nocetti hajóépítő 337.
 Nógrád 181.
 Nonnen-Au 290.
 Nori- és Juli-Alpok 23.
 Novigrád 225.
 Novoberdo 310.
 Numillo 136.
 Nussdorf 127.
 Nürnberg 158.

Nyári Lőrincz 168.
 Nyári Pál 209.
 Nyerges-Ujfalu 247.
 Nyitra 42. 173.
 Nyugoti római birodalom 20.
 Nyúlszigeti apácák 45.

Octavianus 22.
 Octavius Frontonius 16.
 Océán 31. 32.
 Odotheius 18.
 Oetingen Ulrich 208.
 Oláh Balázs 77.
 Oláh hajóhad 49.
 Oláhok 34.
 Oláh Miklós 125. 131.
 Oláhország 37. 46. 49. 54.
 Olasz barchirolik 173.
 Olaszok 54.
 Olaszország 63. 290. 291. 292. 295.
 315.
 Olmücz 93. 218.
 Onos-sziget 152.
 Oppova 252.
 Oranicza 327.
 Orosz hajóhad 293.
 Oroszok 40.
 Oroszország 255. 286. 293.
 Orsolya 22.
 Orsova 74. 105. 222. 224. 225. 227.
 255. 256. 257. 259. 276. 280. 284.
 285.
 Orsova (Uj) 283. 284. 285. 289.
 Ország Mihály 52. 58.
 Ostrompéncz 514.
 Ostrosich Miklós 135.
 Osvát zágrábi püspök 75.
 Osztrák-magyar hadi tengerészet
 299.
 Osztrák-Oláhország 265.
 Osztrák-Tirol 297.
 Ostrova-sziget 230. 258. 286.
 Osztrazsnicza 283.
 Othacz János 146.
 Otto freisingeni püspök 39.
 Ottokár 43.
 Otto király 31.
 Óvár 128. 216.
 Óvesárevics Markos Péter 150.
 Ozmán birodalom 46. 64.
 Ozmánok 52. 66.

Ó-Becse 222. 276. 280. 284. 285.
 296.
 Ó-borcsai út 56.
 Ó-Buda 30.
 Ó-budai hajógyár 299.

Öcsöb 30.

Paks 195. 204. 244. 245.
 Paksy János 169. 170. 172. 174.
 308. 341.

Palánk 181.
 Pallus-Maeotis 20.
 Pallavicini 257. 259. 260. 263. 264.
 Palota 181.
 Pancirollus 18.
 Panissus 52.
 Pannonhalmi apátság 129.
 Pannonia 14. 20. 23.
 Pannoniaiak 11.
 Papilla tábornok 276.
 Papp István fővajda 242. 243.
 Parti bárka 30.
 Parti útegek 352.
 Passarovicz 255.
 Passau 338.
 Patron 323.
 Pálffy István 216.
 Pálffy János gróf 211.
 Pálffy Miklós 161. 181. 182. 186.
 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195.
 196. 197. 198. 199. 212.
 Páncsova 223. 230. 235. 236. 237.
 238. 251. 252. 274. 277. 278. 280.
 283. 289. 292. 293. 339.
 Párkány 182. 189. 207. 218.
 Pávia 299.
 Pázmány Péter provisor 166.
 Peczath 43.
 Pekri Lajos 135.
 Pemler Ferencz őrnagy 289. 291.
 Pempflinger 76. 106. 120. 121.
 140.
 Péra kapitány 230.
 Perczel tábornok 296.
 Pereghy Albert prépost 141. 145.
 147.
 Perényi János 157.
 Perényi Péter 99. 104. 108. 114.
 124. 125. 126. 130. 151. 153. 154.
 157. 158.
 Peri Gottfried 54.
 Pertef basa 173.
 Peshiera 198.
 Pest 42. 82. 109. 112. 113. 116. 119.
 131. 132. 137. 151. 154. 192. 194.
 195. 200. 201. 202. 203. 204. 205.
 207. 219. 220. 223. 239. 339.
 Pesti hajósok 45.
 Pest vára 154.
 Peth 74. 105.
 Pethő János (Gersei) 176. 176.
 Petrasch Ernő 251.
 Petrics János 276.
 Petrinya 181. 186.
 Petronel 257.
 Petrovics 100. 129.

Pettau 143.
 Pécs 221.
 Péter barát 57.
 Péter bolgár fejedelem 31.
 Péter érsek 80. 81.
 Petersdorf 69.
 Pétervárad 39. 55. 56. 60. 65. 66.
 67. 68. 74. 75. 76. 77. 78. 80. 85.
 86. 87. 90. 92. 93. 94. 96. 97. 104.
 158. 166. 195. 204. 221. 223. 224.
 228. 230. 233. 234. 235. 237. 238.
 241. 248. 250. 251. 252. 253. 254.
 261. 263. 265. 292. 293. 308. 323.
 339.
 Péterváradai apátság 80.
 Péterváradai pontoniére 285.
 Pforzheim 338.
 Philippopolis 52.
 Pípin hajóhada 28.
 Piri nagyvezir 79.
 Piszke 137.
 Podiebrad 67.
 Podvinnyai Tamás 87. 106. 108.
 306.
 Pó folyó 260. 298. 299.
 Pogány Benedek 77.
 Pográny Benedek 203. 204.
 Pomponius Rufus 17.
 Pontus 17.
 Porkoláb János 146.
 Porkoláb Péter 85. 306.
 Pósa tárnoki tiszt 75.
 Poseroleza 230.
 Postulin de Rogas 335.
 Potemkin herczeg 286. 287. 288.
 Pozzazin 68. 72.
 Pozsega 147.
 Pozsega-Szentpéter 147.
 Pozsony 36. 37. 38. 40. 42. 52. 60.
 76. 99. 102. 103. 108. 110. 118.
 126. 130. 138. 145. 147. 158. 160.
 171. 176. 179. 184. 185. 191. 195.
 208. 216. 223. 243. 247. 335. 339.
 346.
 Pozsonyi hajógyár 147.
 Pozsonyi kamara 146.
 Pozsonymegye 315.
 Praefectura navalis 330.
 Praefectus armamentarii 320.
 Prága 106. 141. 163. 193. 198. 315.
 Pregantin 328.
 Prépostvára 147.
 Printzenstein Albert 192. 205.
 Printzenstein János Sándor 182.
 Priscus 20. 25.

- Prodánovics kapitány 277.
 Promontor 112.
 Prosorovszki hercege 293.
 Provence 19. 259.
 Pruth 293.
 Puchaim Boldizsár 153.
 Pylos 22.
 Pyrenői béke 221.
- Q**uestenberg residens 241.
- R**abutin grf. 239.
 Radeczky tábornagy 298.
 Radisa Bócsis 74. 85. 86. 87. 88. 98.
 99. 100. 102. 106. 113. 115. 117.
 306.
 Radojevacz 258.
 Radován 87.
 Rajna 18. 21. 22. 27. 46. 290.
 Rauber Kristóf 106. 112.
 Rauber Miklós 125. 130.
 Ravennai hajóhad 19.
 Rába 28. 36. 42. 176. 181. 338.
 Rábcza 184.
 Rácsa 104. 311.
 Ráczekevi 88. 204. 311.
 Rácország 46. 76. 106.
 Rác Péter 85. 86. 87.
 Rácváros (Esztergom) 161. 189.
 Rákos 73.
 Rákóczi Ferenc (II.) 212. 241. 242.
 246. 248. 327. 346.
 Rákóczi György (I.) 217.
 Ráma 227. 230. 231. 239.
 Ráskai Balázs 92. 157.
 Redange 273. 278. 282. 285. 289.
 Redl József 267.
 Rednek 104.
 Rednitz 27.
 Reegh 78.
 Regensburg 27. 31. 37. 41. 46. 70.
 104. 127. 173.
 Regensburgi Wolframsdorf 173.
 Reifinger János hajós czéhmaster
 330.
 Reichenbach Fülöp 175. 327.
 Rembold nagymester 42. 43.
 Revir János 338.
 Révay Ferencz 108. 117. 145. 146.
 152. 153.
 Révay Gáspár 346.
 Révay István 78. 79. 81. 82. 84. 93.
 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113.
 114. 117. 147. 148. 149. 151. 152.
 153. 161. 305. 306.
 Révay László 355.
- Révay Péter 216.
 Révay-uradalom 78.
 Révfalu 184.
 Rhingek 26.
 Ribas tábornok 286. 287.
 Ribnicza 284.
 Ridesel Fülöp Antal 181. 182. 184.
 185.
 Riffionella 328.
 Rigómezei csata 55.
 Rimaszombat 181.
 Riva 297. 299.
 Rivai fiottilla 298.
 Rogendorf Vilmos 130. 131. 151.
 152. 154.
 Rosenberg grf. 229.
 Roth sajkás főhadnagy 272.
 Rottenau 182.
 Rozgonyi István 50. 52.
 Rozgonyi László 71.
 Rozgonyi Péter 50.
 Róbert Károly 44. 45. 46.
 Róbert szicíliai király 44.
 Róma 261.
 Római hajógyárak 18.
 Római hajóhad 17. 19.
 Római hajók 20. 23. 24.
 Római sáncz 266. 272.
 Római szövetségesek és vendégné-
 pek 22.
 Rudolf (II.) király 173. 179. 180.
 191. 198. 200. 207.
 Rustschuk 237. 293. 294.
 Rusworm Hermann gróf 200. 201.
 202. 205. 206. 207.
- S**abác 66. 74. 75. 76. 80. 84. 175.
 237. 289. 311. 322.
 Sabelli János 160.
 Sadoletus pápai titkár 89.
 Sajka 29. 321. 326.
 Sajkás falvak 295.
 Sajkás fővajdák 211.
 Sajkáskar katonai szervezete 269.
 Sajkás kerület 299.
 Sajkások egyenruhája 317.
 Sajkások hadi regulamentuma 270.
 Sajkások 266. 267.
 Sajkások parancsnoka 270.
 Sajkások telepítése 268.
 Sajkások vízi gyakorlata 341. 342.
 Sajkás századok 270. 282. 291.
 Sajó 114.
 Salamanca 160.
 Salamon 37.
 Salm Eghard 173. 176.

Salm Miklós 128. 151. 164.
 Saltzburgi hajóhad 182.
 Samacz 291.
 Samarja 242.
 Sanct-Pölten 69.
 Sankó Miklós 76.
 Santilier Gilbert 201. 202. 215.
 Saphorin 236. 239. 240. 302. 325.
 336.
 Saracenok hajóhada 25.
 Sardia 15. 17.
 Sarmatak 23.
 Sarnó 54. 66. 78.
 Savlinezi uradalom 78.
 Savoyai Jenő herceg 211. 221.
 222. 223. 237. 238. 239. 241. 249.
 250. 251. 253. 254. 257. 345.
 Sábokrét 117.
 Sándor Gáspár 230. 231. 234.
 Sándor Menyhárt 243.
 Sándor (VI.) pápa 80.
 Sárosmegeye 338.
 Sárospatak 117.
 Sárvár 30.
 Sárviz 205.
 Scardona 43.
 Scherninn Hermann gróf 355.
 Schottenthor 127. 128.
 Schönberg-légio 204.
 Schwartzenberg Adolf 194. 195.
 350.
 Schwartzwald 21. 336. 337.
 Schwendimann Gáspár 251. 252.
 254.
 Scopi 15. 17.
 Seckendorf 256. 257.
 Seestadt tengernagy 250.
 Segesd 181.
 Sellye 114. 118. 145. 146. 147. 164.
 165. 177. 178. 311.
 Sennyei István 242.
 Seprős 247.
 Serédy Gáspár 117. 128. 157.
 Serényi Ferencz 142.
 Sfortia nádor 308.
 Sfortia Pallavicini örgróf 169. 170.
 Siklós 77. 123. 124. 126. 160. 176.
 311.
 Silyánovics Ferencz 78.
 Silyánovics István 77. 78. 100. 307.
 Silyánovics János 78.
 Simon bolgár fejedelem 29.
 Singidunum 15. 16. 17. 20. 24.
 Sirmium 15. 17. 20. 23. 24.
 Skyták 29.
 Sladovai lérczek 55.

Solyma 39.
 Solt 248.
 Som Józsa temesi gróf 75.
 Somogymegeye 196.
 Sopron 103.
 Spaczai Márton 356.
 Spalato 30.
 Spanyolország 105. 221.
 Sprintzenstein Ferencz báró 357.
 Sréter 327.
 Stampf százados 193.
 Stanisávljevics Tivadar 269. 270.
 272.
 Stanisávljevics Áron báró 291. 292.
 294.
 Stáresics Farkas 185. 186.
 Stahremberg Guido gróf 211. 229.
 234.
 Stein 69.
 Stein őrnagy 279.
 Stratimirovics György 296.
 Stuttgart 133.
 St.-Veith 312.
 Succow altábornagy 264.
 Sulina-ág 293.
 Sulyok Balázs bán 80.
 Sulyok István bán 80.
 Super kompániák 334.
 Surmeli Ali 230.
 Suvarow tábornok 288.
 Svábföld 32.
 Svendi Lázár 173.

Szabó András 230.

Szaboles 30.
 Szadruga 62.
 Szajna 22.
 Szakállas ágyúk 135.
 Szalaházy Tamás püspök 117. 119.
 123. 125. 129.
 Szalay János 85. 86. 306. 307.
 Szarvasi halom 30.
 Száraz vajdák 309.
 Szárcsa 167.
 Szászország 38.
 Száva 15. 17. 18. 20. 26. 37. 38. 54.
 56. 57. 59. 62. 66. 69. 74. 75. 78.
 84. 90. 91. 118. 135. 143. 144.
 171. 179. 186. 199. 222. 241. 265.
 277.
 Száva-Dráva-köze 30. 31. 133.
 Szedlaki Horváth János 87.
 Szeged 51. 54. 56. 57. 61. 106. 112.
 129. 158. 164. 167. 193. 221. 223.
 233. 237. 238. 242. 244. 245. 248.
 249. 335. 339.

- Szeghalmi rév 30.
 Szegszárd 206.
 Szegszárdi útközet 52.
 Szehabeddin basa 52.
 Szelim szultán 177.
 Szempcz 216.
 Szendrő 55. 56. 66. 68. 71. 72. 227.
 230. 261. 285. 310.
 Szent Antal pesti monostora 130.
 Szent Ágoston bécsi zárda 328.
 Szent-Demeter 66. 74. 104.
 Szent- Endre 88. 132. 157. 219.
 292.
 Szent-György 69. 78.
 Szentgyörgyi Czeczília 50. 51.
 Szent-Iván 272. 291.
 Szent-László végvár 66.
 Szent-Lőrincz 77.
 Szent-Márton 112. 183.
 Szent-Pál 196.
 Szent-Péter 166.
 Szent-Tamás 296.
 Szerb hajós népek 118.
 Szerbia 37. 41. 44. 54. 55. 64. 72.
 224. 265. 285.
 Szerb naszádosok 135.
 Szerb odbor 295.
 Szerb telepítvényesek 266.
 Szerdahely 205.
 Szeréd 104. 248.
 Szerencsés Imre 82. 85. 93.
 Szerémség 38. 39. 40. 54. 61. 66.
 78. 83. 84. 85. 91. 104. 115. 135.
 237. 310.
 Szerémségi szerbek 135.
 Széchy Tamás 52.
 Szécsény 181.
 Székely Ferencz 230.
 Székely ijások 38.
 Székely Mózes 201.
 Székes-Fehérvár 103. 176. 200. 201.
 221.
 Szigetvár 129. 172. 176. 177. 223.
 327.
 Szilágyi Mihály 56. 57. 58. 59. 60.
 61.
 Szilázia 67. 248.
 Szilisztria 230. 237. 293. 294.
 Szinán basa 161. 173. 183. 185. 186.
 191.
 Sziszek 181. 186. 311. 339.
 Szisztowi béke 289.
 Szizmán 47.
 Szkablith Márk 83.
 Szkender bég 68.
- Szklérosz Nikétasz 29.
 Sztatina 280.
 Szlavónia 44. 77. 292.
 Szlavóniai véghelyek 142. 143. 144.
 179.
 Szlávok 19. 35. 62.
 Szoárd 30.
 Szobieszky János 218.
 Szokoli 65. 74.
 Szokoli Mohamed beglerbég 166.
 Szokoli Musztafa basa 173.
 Szolnok 164. 165. 166. 167. 168.
 242. 243. 247. 309. 311. 335.
 Szöny 247.
 Szőnyi béke 356.
 Szörény 105.
 Szörényi bántság 42. 75.
 Szulejmán 79. 81. 83. 84. 90. 97.
 99. 100. 123. 126. 130. 133. 135.
 136. 137. 147. 149. 152. 154. 158.
 160. 173. 174. 175. 176. 177. 219.
 Szulejmán basa 199.
 Szulz tábornok 201. 202. 204. 205.
 206.
 Szvatoszlav kievi orosz fejedelem
 31.
- T**achtalia 230. 262.
 Tahí Ferencz 173. 176.
 Taks 31.
 Taktikai szabályok 350. 351. 352.
 Talp 29.
 Tamás bán 42.
 Tanhauser Honorius 184
 Tarnóczy András 163. 164.
 Tas 30.
 Tata 112. 160. 176. 183. 193. 212.
 247.
 Tatárok 43.
 Taurunum 15.
 Táborszíiget 56. 57.
 Teinič 272.
 Temerin 295.
 Temes folyó 30. 263. 264. 265. 274.
 277.
 Temesmegye 62. 66. 198. 251. 262.
 278. 301.
 Temesvár 68. 71. 72. 100. 104. 166.
 167. 229. 235. 238. 250. 251. 252.
 258. 259. 273. 292. 339.
 Tengeri hajóhad 53.
 Terek Imre 77. 80.
 Terstyánszky János 267. 268.
 Teuffenbach 181.
 Teutiburgium 15. 17.
 Tieffenbach Rudolf 216.

- Timok 226. 285.
 Tisza 25. 27. 30. 31. 56. 62. 67. 100.
 129. 158. 164. 165. 166. 167. 168.
 171. 198. 210. 222. 266. 345.
 Tiszai hajóhad 165.
 Tisza-Maros-Erdélyköz 100.
 Tisza-marosi határőrvidék 266.
 267. 268. 272.
 Tisza-mellék 31. 107.
 Tiszántúli megyék 166.
 Tisza sikkja 23.
 Tiszai vajdák 309.
 Titel 51. 61. 95. 105. 166. 167. 168.
 198. 232. 233. 234. 235. 238. 241.
 251. 267. 273. 285. 290. 291. 292.
 295. 296. 297.
 Titeli sajkáépítés 339.
 Titeli sajkások 328.
 Tizedesek 309.
 Thallóczy János 51. 65.
 Thaly Gergely 214.
 Thermopylae 20.
 Thessényi Miklós 80.
 Thessalia 20. 23.
 Thot Bálint 173.
 Thot János 146.
 Thráczia 20. 23. 25. 31.
 Thurn gróf 216.
 Thurzó Elek 86. 87. 88. 97. 116.
 139. 140. 142. 146. 148. 156. 203.
 204. 306. 334. 344.
 Thurzó György 214.
 Tokaj 102.
 Tokaji sókinestár 167.
 Tolna 82. 123. 196. 204. 221. 245.
 Tomasovác 264.
 Tombász 327.
 Tomi 17.
 Tomory Pál 85. 86. 88. 89. 90. 92.
 93. 94. 96. 164. 314. 336.
 Torday Zsigmond 316.
 Torontálmegye 61. 278. 294. 295.
 301.
 Torstenson Lénárd 217.
 Tótország 142.
 Töhhötöm 30.
 Tökölyek 65.
 Tököly Endre 71.
 Tököly Imre 212. 225. 226. 230.
 231. 232. 233. 234. 239. 323. 325.
 Tököly Miklós 71.
 Tömlök 23. 29. 30.
 Török Bálint 80. 92. 104. 107. 111.
 114. 116. 129. 130. 135. 136. 139.
 144. 152. 153.
 Török bégek rablásai 173.
 Török dunai hajóhad 356. 357.
 358.
 Törökország 118. 131.
 Török tűztelep 56.
 Traján 17.
 Transaquincum 15.
 Trautmansdorf 69.
 Treboszto 117.
 Treling residens 241.
 Trienti zsinat 163.
 Trieszt 259. 260. 261. 262.
 Trieszti flotta-tisztek 274.
 Trirames 323.
 Tschatal-sziget 287. 288. 293.
 Tudun Khán 25. 29.
 Tulcia 286. 287. 293.
 Tuln 69.
 Turszky-ezred 296.
 Turtukáj 294.
 Tutaj 29.
 Túry 202.
 Túry Ferencz 112.
 Udvarnok 42
 Ugrinovic Vítus 162. 163. 306.
 Ugrócz 170.
 Ujfalu 42.
 Ujkobilai palánk 269.
 Ujlak 82. 84. 93. 97. 104. 107. 241.
 Ujlaki Lőrincz 68. 80.
 Ujlaki Miklós 61. 65. 307.
 Ujlaki monostor 60. 74.
 Uj-orsovai sziget 265.
 Uj-Palánka 223. 239. 280.
 Uj-Pest (Buda) 42.
 Ujvár 185. 244. 247.
 Ujvidék 93. 293. 295.
 Ulászló (II.) király 52. 78. 79. 329.
 334.
 Uleisia Castra 15.
 Uliflas 20.
 Ulrik hajós bíró 45.
 Ungnad András 125. 130.
 Unna folyó 273.
 Urál 28.
 Urseolo Otto 35.
 Urslingeni Verner herczeg 301.
 Útközet utáni teendőik 354.
 Vajda Farkas 146.
 Vajdák állomása 308.
 Vajda név 307.
 Vajdák kinevezése 308.
 Vajdák létszáma 308.
 Vajdák szolgálati ideje 308. 309.

- Vak Bottyán 242. 244. 247. 248.
249. 327. 338. 346.
Valens 20.
Valkóság 84.
Valonok 188.
Valpó 160. 199.
Varkocs György 153.
Vaskapu 18. 49. 51. 54. 225. 258.
259. 285.
Vas Mihály 146.
Vay Ádám 244.
Vác 130. 150. 191. 192. 193. 206.
216. 219. 223. 249. 311.
Vág 26. 36. 114. 145. 178. 244. 338.
Váradai Péter érsek 80.
Várdai Pál 81. 114. 128. 136.
Várjobbágyok 33. 41. 42. 45.
Várkúnok 24.
Várnai csata 53. 54.
Velek 30.
Velence 30. 40. 44. 47. 49. 53. 256.
312. 337.
Velencei lagunák 298.
Velwick Gellért 163.
Veráncsics Antal 69. 83. 84. 168.
174. 175. 177.
Verbász 71. 296.
Verbossanin Ferhát 85.
Veresmart 109. 222. 243. 311. 335.
345.
Verona 299.
Vesle 22.
Veszprém 181.
Veteráni 224. 225.
Veteráni barlang 223. 225. 226.
279. 280.
Vetiszlám 225. 226. 227.
Vetus-Salina 15.
Veymann János alezredes 298.
Vécsey Szigfrid 285. 286.
Végszendró 51.
Viddin 55. 56. 57. 224. 225. 227.
230. 257. 285. 293.
Vienni János tengernagy 49.
Világosvár 77. 118.
Vilova 267. 391.
Vilmos-féle királyi constitutiók 46.
Viminacium 15. 17. 25.
Vindobona 15.
Visegrád 44. 60. 112. 113. 126. 131.
149. 157. 187. 189. 190. 208. 356.
Visigóthok 20.
Visnicza 253. 255. 261. 278.
Vitelli 158.
Vitézi testvéreletek 62.
Vitorla 327. 328.
Vitorlás gályák 130.
Viziváros (Buda) 203. 207.
Viziváros (Győr) 184.
Viziváros (Esztergom) 161. 182.
188. 189.
Viziváros (Pest) 194. 202. 203.
Vladiszlav 53. 73. 74. 76. 77. 80.
Vlajko oláh vajda 47.
Voda Péter 50.
Voit hadnagy 280.
Volga 20.
Voyla 43.
Vukásovic vajda 261.
- W**allis gróf 261. 263. 264.
Wartensleben Lilien őrnagy 283.
284.
Wartensleben tábornok 276.
Wasserthal Konstantin 299.
Wels 292.
Weisz hajókamarai igazgató 330.
Westfáli béke 221.
Widukind 31.
Wippo 34.
Witzthum százados 338.
Wolder Simon 336.
Wolf 236. 240.
Wücher báró 267.
- X**erxes 20. 21.
- Z**abergán 23.
Zabrezs 283.
Zagyva 165. 192.
Zala 36.
Zalamegye 139.
Zalánkemén 37. 47. 51. 56. 65. 66.
74. 75. 76. 77. 78. 81. 84. 105.
127. 129. 133. 135. 223. 230. 233.
235. 237. 238. 241. 251. 264. 280.
297. 308. 311. 335. 341. 345.
Zalánkeméni Bertalan 88.
Zapata Ferencz 136. 186.
Zarándmegye 266.
Zay Ferencz 135. 165. 167. 168.
169. 170. 173. 174. 305.
Zágráb 173. 289.
Zápolya János 65. 68. 74. 75. 78.
83. 100. 102. 103. 104. 105. 106.
108. 109. 110. 111. 112. 113. 114.
115. 116. 117. 118. 119. 120. 126.
128. 129. 130. 133. 135. 137. 138.
142. 144. 149. 165.
Zápolya naszádosai 131.
Zápolya vizi hada 129. 136.
Zárai Jeromos 136. 152. 335.

- Zárai Pál 175.
 Zelena János 65. 69.
 Zell Kristóf 126.
 Zemplényi János 88.
 Zeng 256. 261. 337.
 Zenta 222. 223. 238. 239.
 Zimony 38. 39. 40. 41. 56. 60. 65.
 74. 77. 81. 83. 84. 105. 223. 224.
 228. 241. 253. 265. 274. 275. 276.
 278. 280. 282. 283. 285. 289. 292.
 293. 295. 297. 311. 335. 339.
 Zirnar tengernagy 160.
 Zsiwkovics Timotheus 294.
 Zoltai István 305.
 Zombor 196.
 Zothmund 37.
 Zrínyi György 183. 199.
- Zrínyi Miklós 157. 172. 176.
 Zuchomlaka 114.
 Zugricha János 88.
 Zsablya 222. 223. 234. 267. 291.
 314. 343.
 Zsigmond király 42. 49. 50. 64. 301.
 Zsitva folyó 209.
 Zsitva torkolata 355.
 Zsitvatoroki béke 209.
 Zsófia 20. 30. 52. 310.
 Zsoldoshadak 31. 33. 38. 61.
 Zsoldos lovagok 62.
 Zsoldos tengerészek 136.
 Zsolt 31.
 Zsupanek 284.
 Zsupaneki völgy 280.
 Zsupánovics Kuzmán 212.

HIBAIGAZÍTÁS.

A 74-dik lapon alulról a 8-dik sorban »Radics Bősics« helyett : *Radisa Bósics* ; a 94-dik lapon felülről a 9-dik sorban »Tomory kérte a királyt« helyett : *Tomory már 1525-ben kérte a királyt stb.* ; a 149. lapon felülről a 16-dik sorban »1840« helyett : *1540* ; a 158-dik lapon felülről 5—6-dik sorban »a választó augusztus 8-dikán« helyett : *október 8-dikán* olvasandó. Továbbá a 9-dik íven a 138-dik lapszám után a 139-dik következik.

C
1

35A82

35A82

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

VA Szentklaray, Jeno
619 A dunai hajohadak
H8S85 tortenete

P&A SC 1.

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 10 10 11 03 005 4